

Giới thiệu Tiêu Dao Du Convert

Trời đưa đất đẩy để hần đi đến Đại Đường. Ở đây có Lý Thuần Phong phong thần như ngọc, ở đây có Viên Thiên Cương một bụng xấu xa. Ở đây có tiểu Cao Dương uyển mị vô song, ở đây có Vũ Mị Nương đầu khấu thập tam. Ký lai chi, tác an chi, thả khán tha nhất ân nhất cừ, nhất tình nhất mộng nhất tín nhất nặc gian, xem hần làm thế nào đùa giỡn Trình Quán, khuấy động Đại Đường!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ta có cái bí mật

"Người, là ta giết! Nhưng, cũng không phải ta giết!"

Trải qua mấy tháng lao ngục sinh hoạt, lại nói lên chuyện này lúc, Lý Ngự lại như nói tới người khác cố sự, ngữ khí hồ hững, không chút nào kích động. Phòng giam cửa sổ mái nhà liền mở ở hần đỉnh đầu ba trượng nơi, ánh trắng từ phía trên bên cửa chiếu nhảy xuống, một bó trụ hình Thanh Quang chính trực bao phủ ở trên người hần.

Hần một chân già hạ mà ngồi, tóc rối tung, xóc xếch sinh ra kẻ hở là một tấm khá là tuần tú gương mặt, Chu Chính mà ngũ quan xinh xắn, hai mắt rạng rỡ có Thần, sống mũi kiên cường, đặc biệt là môi hình ưu mỹ như cong, là tục xưng Cupid hình cây cung môi.

Ở trước người hần ngồi vây quanh bảy cái bạn tù, vượt cái bụng Đồ Phu Lão Phạm, thủ sẵn chân chủ thuyền Lưu Vân sóng, đầu trục Tăng Nhân Đại Hoàng, một bộ đẹp râu rạp hất Khang Trường Ban, dung mạo tuần tú phảng phất nữ tử Hoa Lâm, Người thọt lập tức đục, khôi ngô tráng kiện Kim Vạn Lường. Hơn nữa Lý Ngự, đứng như Bát Tiên.

Tám người đều trên người mặc màu trắng Tù Phục, rối bù. Dưới ánh trắng Lý Ngự cùng ánh trắng ở ngoài bọn họ, hình tượng thượng trình hiện ra rõ ràng tăng thứ cảm giác, người người tinh tảo, phảng phất một bộ rất có Thiên Ý tranh Sơn Dầu, nếu như không phải đang có mấy cái Con ruồi trong bọn hần bay tới bay lui nói.

Lý Ngự khoát tay, sử dụng tới hần ở trong lao mấy tháng luyện thành bắt ruồi Vô Ảnh Thủ, dễ như ăn cháo kẹp lại nắm một con ruồi, phảng phất Già Diệp Niêm Hoa giống như ngược đầu nhìn lên, cửa sổ mái nhà ở ngoài đang có một vầng minh nguyệt treo cao, Lý Ngự thần nhiên ngâm nói: "Người thời nay không gặp thời cổ tháng, tháng này đã từng chiếu cổ nhân. Cổ nhân người thời nay như nước chảy, chung xem Minh Nguyệt đều như vậy."

"Thơ hay! Thơ hay a!"

Vừa còn một mặt đồ dẫn các phạm nhân phảng phất đột nhiên bị kích hoạt rồi, lập tức vỗ tay khen hay!

Đại Đường nhưng là thơ Quốc Độ, tuy nói những phạm nhân này bên trong chưa chắc có một cái đường hoàng ra dáng Người đọc sách, nhưng mưa dầm thấm đất, bọn họ cũng biết có người ngâm thơ thời điểm là nên lớn tiếng cổ vũ ủng hộ, bằng không... Có vẻ hần rất không văn hóa.

Lý Ngự một mặt xem thường, liếc mắt nghiêng mắt nhìn lấy bọn hần, xì cười lạnh một tiếng: "Tên gì tốt? Cái này thơ tốt chỗ nào, các người hiểu không? Một đám đồ nhà quê, giả trang cái gì người tao nhã?"

Bọn phạm nhân ngưng ngừng thả tay xuống, xấu hổ cúi đầu.

Lý Ngự kể tục xem thường: "Các người biết cái này thơ là sao?"

Đồ Phu Lão Phạm cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Cái này... Đang muốn thỉnh giáo!"

"Người kia..."

Lý Ngự giơ tay lên một cái, vừa muốn nói một chút Thi Tiên Lý Bạch cuộc đời trải qua, bỗng nhiên nghĩ đến hiện tại là Đại Đường Trình Quán sáu năm, Lý Thái Bạch còn chưa ra đời đây, không khỏi buồn từ đó đến, âm u than thở: "Người kia... Ai! Còn chưa xuất thế đây..."

Lý Ngự mở ra kẹp lại hai ngón tay, để này Con ruồi bay lên. Ánh mắt truy tìm Con ruồi xoay quanh bay đi vết tích, ánh mắt cũng dần chuyển mê ly lên.

Lý Ngự không phải cái thời đại này người, nói chính xác, là linh hồn của hần không thuộc về cái này Triều Đại. Hần còn có thể nhớ lại một ít chuyện cũ trước kia, hần nhớ tới hần là hơn một ngàn năm sau người, hần Xuyên Việt Thời Không năm đó, Mỹ Quốc vừa Đại Tuyền thay đổi Tổng Thống, tân nhiệm đệ nhất Công Chúa đôi chân dài cao nhan trị sở, khí chất đó này phong độ, mê cho hần xông thẳng xuyên phổ gọi Nhạc Phụ.

Nhưng hần nhưng không nhớ được chính mình trước đây thân phận, từng có cái nào người nhà, cùng với hần làm sao xuyên việt mà tới. Có thể là Xuyên Việt Thời Không thì tổn thương não tử đi, hần hiện tại chỉ nhớ rõ mình tên thật gọi Dương Băng, mà không phải hiện tại thân phận này ---- Lý Ngự.

Liên quan với Lý Ngự thân thể, hẳn đúng là nhớ rõ, hẳn là phụ thân thì kế thừa Lý Ngự người này trí nhớ. Dương Băng bám vào ở Lý Ngự trên thân lúc, Lý Ngự chính trực nắm chặt một cái Sát Trư Dao nằm trên mặt đất, mũi dao còn tại tích huyết. Ở trước mặt hẳn, một người mặc giả hoàng sắc da trâu Khải Giáp Tướng Quân nằm ở vũng máu ở trong.

Hắn còn không có làm rõ chuyện gì xảy ra, liền bị bên cạnh một đám trên người mặc giả hoàng sắc Quân Trang Đại Đường binh lính cho đánh ngất xỉu, chờ hẳn tỉnh nữa lại đây, đã bị giam tiến vào Lợi châu đại lao, bị phán xử tử hình.

Đáng thương Dương Băng, vừa xuyên việt liền trên quầy ngắm mạng người kiện cáo, cho đến trước mắt, hẳn với cái thế giới này hiểu rõ, hoàn toàn là dựa vào Lý trí nhớ của cá cùng với ở trong ngục giam cùng người khác tiến hành tiếp xúc.

Lý Ngự, mười chín tuổi, Kiếm Nam đạo Lợi châu Nhân Thị.

Sáu năm trước, ban đầu Tùy Triều Đại Tướng Lý Viên Thông nhi tử, bây giờ Đại Đường Lợi châu Đô Đốc Lý Hiếu Thường phản, dưới trướng phản quân cướp đốt giết hiếp, không chuyện ác nào không làm, phản quân Tiểu Đầu Mục Thạch Tam vì tiết kiệm được một đôi ủng da tiền, giết chết Lý Ngự phụ thân, thợ giày Lý Lão Thực.

Lý Hiếu Thường binh bại về sau, tân nhiệm Lợi châu Đô Đốc Võ Sĩ Ước đến nhận chức, triệu tập vong phản, động viên địa phương, trốn lên núi qua Thạch Tam nhân cơ hội dẫn theo chút huynh đệ hạ sơn, nương nhờ vào Vũ Đô đốc, lặc mình biến hóa lại trở thành quan binh, lại còn được một cái chấp can lớn lên quan chức.

Lý Ngự không có quên thù cha, sáu năm trước hẳn mới mười ba tuổi, đã quyết chí thề báo thù. Sáu năm, hẳn không ngừng tìm kiếm Kỹ Kích Cao Thủ học tập võ nghệ, tổng cộng bãi sư mười tám người. Sáu năm sau, hẳn đã thành đại thành người, cũng rốt cuộc tìm được cơ hội, đang nhào thành phổ đầu đường Thủ Nhận Thạch Tam, Vi Phụ báo thù.

Dương Băng bị giam tiến vào đại lao sau nghĩ lại việc này, cho rằng Lý Ngự hẳn là ở ám sát Thạch Tam sau khi, ở Các Binh Sĩ hành hung bên trong tại chỗ liền mất mạng, mà hẳn không biết vì sao duyên cớ, hảo chết không chết bám vào ngắm Lý Ngự trên thân, kết quả thay Lý Ngự gánh chịu tội giết người tên.

Làm như một cái Xuyên Việt Giả, Dương Băng đương nhiên rõ ràng "Xuyên việt đệ nhất Quy Tắc" cũng là không thể bại lộ lai lịch thực sự của chính mình. Nhưng hẳn ở Lợi châu bị bắt bỏ tù, lại bị áp giải đến Trường An, nhốt vào Trường An huyện ngục, trần trọc mấy tháng, ngày mai sẽ là Cữu Nguyệt chín thu quyết kỳ hạn ngắm, như nếu không nói, hẳn Xuyên Việt Trọng Sinh lữ trình, giống như một cái Bọt biển, biến mất đem vô thanh vô tức.

"Bí mật này, ta vốn là không muốn nói, có thể ngày mai sẽ là thu quyết kỳ hạn ngắm, ta như nếu không nói liền vĩnh viễn không có cơ hội, ta không muốn bị cắt vào quan tài thời điểm, còn vô thanh vô tức, không ai biết ta đã tới..."

Lý Ngự ngược nhìn Minh Nguyệt, nước mắt ẩm ướt.

Hắn từ từ nói từ bản thân không khỏi đi tới thế giới này trải qua, nói đến bị thương nơi, không khỏi là chã rơi lệ, nhưng chúng bạn từ phản ứng hiển nhiên không có bị hẳn đưa vào đồng nhất tâm tình, tất cả mọi người là gương mặt nóng bỏng, Đồ Phu Lão Phạm hưng phấn nói: "Vậy ngươi nói nhanh lên, ngươi nói thời đại kia, cùng hiện tại có thứ gì không giống?"

Lý Ngự tinh thần hoảng hốt một thoáng, lúc này mới tiếp tục nói: "Chúng ta thời đại kia a, đã không có Hoàng Đế ngắm. Nhân khẩu đây, so với hiện tại có thêm tốt nhiều, phòng trọ càng xây càng cao, có so với núi cao hơn nữa. Chúng ta mua đồ cũng không cần qua trong điểm, ở nhà mở ra một mặt như tấm gương giống như đồ vật, liền có thể từ đó lựa chọn muốn mua đồ vật..."

Lý Ngự nghĩ đến cái gì nói cái nấy, tạp nham nói rồi rất lâu, mãi đến tận phát hiện mọi người nhìn ánh mắt của hẳn có chút quái lạ lúc này mới cảm miệng.

Đồ Phu Lão Phạm sờ sờ tràn đầy mỡ cái bụng, kính phục gật đầu: "Tiểu Lý rất có ý nghĩ!"

Chủ thuyền Lưu Văn sóng thủ sẵn chân, tập hợp đề dưới mũi gười một cái: "Cổ sự rất thú vị đây!"

Lý Ngự: ...

Xếp bằng ở Lý Ngự đối diện đẹp râu công Khang Trường Ban vỗ vỗ Lý Ngự vai: "Lý gia Tiểu Ca Nhi, ngươi nếu có thể may mắn không chết, nhớ tới qua đạo đức phường Câu Lan vườn tìm ta Nhị Đệ!"

Lý Ngự khịt khịt mũi, lệ quang Oánh nhưng hỏi hẳn: "Ngươi là vị nào tới?"

Khang Trường Ban ném đi đẹp râu, lại cười nói: "Lão Hủ bèn nói đức phường Câu Lan vườn Trường Ban, bây giờ ta này gánh hát chính trực từ ta Nhị Đệ xử lý, Lý gia Tiểu Ca Nhi, ngươi rất thích hợp làm Thuyết Thư Nhân nha!"

Lý Ngự: ...

Tăng Nhân Đại Hoàng gãi gãi Đại Đầu Trọc, nghi hoặc mà hỏi Lý Ngự: "Lý gia Lang Quân, ngươi biết chữ sao?"

Lý Ngự do dự một chút, chữ hẳn đương nhiên nhận thức, tuy nhiên thời đại này cũng đều là Phồn Thể Tự, hẳn đại thể nhận ra, cần phải viết ra không khỏi cố gắng hết sức ngắm, vì lẽ đó... Hẳn hiện tại nên tính là nửa mù chữ? Lý Ngự cân nhắc một chút, mới gật đầu nói: "Nhận biết một ít!"

Đại Hoàng Hòa Thượng búng tỉnh: "Thì ra là như vậy, khó trách người có thể biến đạt được như vậy thú vị cố sự."

Lý Ngự: ...

Chủ thuyền Lưu Văn sóng lắc đầu thờ dài nói: "Đáng tiếc, giả ngây giả dại là vô dụng!"

Khôi ngô Kim Vạn Lương ngáp một cái: "Cố sự cũng nghe xong, mọi người đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai (Minh nhi) sáng sớm ăn qua chặt đầu tù, lên tinh thần tốt lên đường!"

Kim Vạn Lương nói xong, Trư bình thường hướng về mặt đất đổ ra, lập tức ngáy lên.

Lý Ngự một mặt mờ mịt, cái này xong? Ta rơi xuống thật lớn quyết tâm mới nói ra ả sâu đáy lòng Đại Bí Mật, các người lại tự nhiên như vô sự đi ngủ? Đây rõ ràng cũng là bảy con Trư a! Ngày mai sẽ phải bị giết đầu, có thể cái này mấy con Trư tối nay lại còn có thể ngủ đến như vậy an tường? !

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Trình Quán năm thứ sáu

Lý Ngự nhìn xiêu xiêu vẹo vẹo nằm xuống mọi người, khí cực bại phôi nhắc lại nói: "Các vị, ta không phải là người của triều đại nào này, ta đến từ hơn một ngàn năm sau a!"

Người thọt lập tức đục đã nắm một khối gạch xanh làm gối, nhắm mắt lại hững hờ nói: "Vậy lại như thế nào, còn không phải cũng bị chặt Đầu?"

Lý Ngự tức giận nói rằng: "Ta là oan uổng!"

Kim Vạn Lương thơm ngọt ngáy khò khò, chủ thuyền Lưu Văn sóng gối lên cánh tay, lười biếng run hai chân: "Người nói người là oan uổng. Động lòng người là người cái thân thể này giết chứ?"

Lý Ngự dùng sức chút đầu: "Đúng! Thế nhưng, . ."

Lưu Lão Đại ngáp một cái: "Như vậy Quan Phủ hiện tại phải xử tử người cái này giết người thân thể, có cái gì không đúng?"

Lý Ngự nhất thời ngây người, nhất thời càng không có gì để nói.

Đại Hoàng Hòa Thượng thờ dài, hai tay hợp thành chữ thập, tuyên ngậm một cái Phật hiệu: "A di đà Phật. Coi như lời người nói, nhưng hôm nay người nếu chiếm nhân gia thân thể, dĩ nhiên là đến gánh chịu nhân gia Nghiệp Quả, lại có cái gì oan uổng đây?"

Đại Hoàng Hòa Thượng lắc lắc đầu, cũng đổ đầu ngủ đi.

Tĩnh tĩnh đáng dấp đều phẳng phát từ từ Hoa Lâm thấy Lý Ngự ngơ ngác ngẩn ra, không khỏi phát lên đồng tình chi tâm, hẳn cũng cho rằng Lý Ngự là ở nói nhầm, ý đồ vì chính mình thoát tội, nhưng tất cả mọi người là muốn chết đi người, không khỏi Đồng Bệnh Tương Liên. Hắn thờ dài, nghe giọng hỏi: "Người nếu cảm giác mình oan uổng, có cùng quan phủ đã nói sao?"

Lý Ngự nhìn một chút từng người ngã đầu ngủ mọi người, mang mang nhiên nói: "Liên các người đều không tin, ta dù cho nói rồi, Quan Phủ sẽ tin sao?"

Người thọt lập tức đục hắc một tiếng, nói: "Như vậy hà tất lại nói? Ngủ đi, ngày hôm nay nằm ngủ, ngày mai còn có thể đứng lên. Ngày mai nằm ngủ, chúng ta liền muốn an nghỉ không dậy nổi."

Triệu Ban người thờ dài một cái, cẩn thận mà đem hán Đại Hồ Tử ở trước ngực bày sẵn, hai tay khoanh đặt ở Bụng, nằm ngửa, yên ổn ngủ.

Lý Ngự cảm thấy một trận không còn chút sức lực nào, trầm mặc một lát, cũng chậm rãi ngã trên mặt đất. Đúng a! Biết rõ bất luận thế nào gãy dựa cũng là một lần chết, còn có cái gì dễ bàn? Nhưng hắn không cam lòng nha! Hắn muốn gọi người biết, hắn từng ở nơi này từng tồn tại.

Người quá lưu danh, Nhận quá Lưu Thanh, nếu như từ đầu đến cuối chưa từng có người biết sự tồn tại của hắn, này đến cõi đời này đi một lần, thì có ý nghĩa gì chứ? Nhưng là, cùng phòng giam bảy người này, sáng sớm ngày mai cũng là muốn một đạo thượng pháp trận, nói cho bọn họ nghe thì có ích lợi gì, còn không phải như vậy muốn đem bí mật này mang đến Âm Tào Địa Phủ?

Lý Ngự nằm ngửa, hai hàng thanh lệ chậm rãi bò xuống gò má.

Bầu trời một vòng lạnh lạnh Minh Nguyệt, ánh trăng lạnh lẽo vung ở trên người hắn, Lý Ngự ngược nhìn ánh trăng lạnh lẽo, tự lẩm bẩm: "Người thời nay không gặp thời cô tháng, tháng này đã từng chiếu. . . , giờ à, ta là người thời nay, ta từng thấy thời cô tháng đó à!"

Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp

Ngày mùng 9 tháng 9 là thường tham gia ngày. Chỉ có ở kinh Ngũ Phẩm trở lên quan cùng cung phụng quan, Viên Ngoại Lang, Giám Sát Ngự Sử, Thái Thường Bác Sĩ lâm đường hướng tham gia. Thường tham gia không cần bày lớn nghi trượng, chỉ xử lý khẩn yếu đại sự, toàn bộ quá trình chỉ là từ thần mới tới thần chính đại hẹn hơn nửa canh giờ.

Lý Thế Dân Lâm Triều, đem ngày đó trọng yếu đại sự xử lý một phen, cũng không sao Tảo Triều, chuyển tới Tử Thần điện, thái giám trình lên Ngự Thiện, Lý Thế Dân dùng xong đồ ăn sáng, An công công liền nâng đến đây đặc một chồng Tấu Chương, một mực cung kính nói: "Thánh Nhân, đây là Hình Bộ hiện tới Đại Lý, Kinh Triệu, vạn năm, Trường An các loại ngục sơ quyết phạm nhân Bảng danh sách, kính xin Thánh Nhân câu quyết!"

Lý Thế Dân gật gù, tiếp nhận Tấu Chương chậm rãi mở ra, tay phải duỗi một cái, An công công mau mau lấy bút son hai tay đưa tới trên tay của hắn, lại nâng Chu Sa đứng ở một bên phụng dưỡng.

Lý Thế Dân nhắc lên bút son chấm trắm Chu Sa, lật xem này phần thật dài lục từ Bảng danh sách, về mặt chợt chuyển nghiêm nghị, hắn cấp tốc lật đến từ phạm Bảng danh sách cuối cùng nơi, nhìn chăm chăm bên trên "Tổng cộng Tử Tử 390 người" một hàng chữ, khe khẽ lắc đầu.

Lý Thế Dân lẩm bẩm nói: "390 người, vẹn vẹn một năm, chính là 390 tên Tử Tử à!"

Lý Thế Dân đem bút son nhẹ nhàng đặt tại bút trên núi, thăm thăm thờ dài.

An công công thấy Hoàng Đế tựa hồ tâm tình tích tụ, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Thánh Nhân?"

Lý Thế Dân chậm rãi đứng dậy, Long Bào màu vàng óng tốt nhất Tỉ Trù vật liệu ma sát phát ra Shasha thanh âm: "Bãi giá vạn năm huyện, trăm muốn đi xem!"

Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp

Trường An Huyện Lệnh Hà Thiện Quang nhắc theo vật áo, đi chậm chậm theo sát ở Lý Thế Dân bên cạnh. Cửu Nguyệt chín, Thiên Thanh khí Lãng, đã thấy trời thu mát mẻ, Hà huyện lệnh cái trán nhưng là mồ hôi nóng cuộn cuộn, Lão Thiên Gia, Hoàng Đế làm sao đột nhiên hưng chí sở chí, chạy đến hắn Trường An huyện đến rồi.

Muốn nói tới Hà huyện lệnh Quan nhi cũng không nhỏ, dưới huyện Huyện Lệnh Chính Bát Phẩm, trung hạ huyện Huyện Lệnh tòng thất phẩm, bên trong huyện Huyện Lệnh Chính Thất Phẩm, Chư Châu trên huyện Huyện Lệnh vì là tòng Lục phẩm, Kinh Triệu, Hà Nam, Thái Nguyên Tam Phủ quản lý Chư Huyện vị chi trấn huyện, Huyện Lệnh vì là Chính Lục Phẩm

Mà Trường An huyện nhưng là Kinh Huyền, thành Trường An lấy Chu Tước Đại Nhai làm ranh giới, vì là chia đồ hai huyện, nhất viết Trường An, nhất viết vạn năm. Cái này hai huyện cùng Hà Nam, Lạc Dương, Thái Nguyên, Tấn Dương chung 5 phụ trực thuộc Đại Huyền quân xưng Kinh Huyền, đây chính là Chính Ngũ Phẩm quan viên, hắn nhưng là mỗi ngày đều muốn tham gia hướng tham gia, ngày ngày có thể ngửa xem Long Nhan Quan nhi.

Nhưng vấn đề là, hắn qua Kim Điện xem Hoàng Đế không liên quan, nhiều như vậy Văn Võ Quan Viên, hắn hướng về trong đám người vừa đứng, căn bản không nhìn thấy hắn, bây giờ nhưng là Hoàng Đế hạ mình đến ngắm hắn huyện nha môn, cái này nếu như nhìn thấy chỗ nào có chút bất mãn ý, hắn mười năm học hành gian khổ, mười năm cẩn trọng khổ cực nhưng là hoàn toàn uổng phí ngắm.

Sáng sớm, hắn liền đang chờ Hoàng Đế câu quyết, ai biết câu quyết phán chỉ chưa từng đợi được, lại đem sống sờ sờ Hoàng Đế cho chờ được, thực sự là nghiệp chương a!

Lý Thế Dân 35 tuổi giữa lúc trung niên, một thân đỏ Hoàng Bào áo, gậy cấp trên khăn, Cửu Hoàn mang, Lục Hợp giày, phong độ phiến phiến, tư thế oai hùng kiên cường, có gì Đại Huyền làm tiểu toái bộ lộ ra, đi trên đường thật là Long Hành Hồ Bộ, Uy Nghi bất phạm.

Lý Thế Dân liếc Hà Thiện Quang liếc một chút, nhìn vị này Huyện thái gia mồ hôi chảy ròng ròng, cũng không dám xoa, không nhịn được cười một tiếng, an ủi: "Hà Minh phủ không cần căng thẳng, trăm này đến chỉ là hướng về ngục bên trong đi tới, nhìn một cái những kia chờ đợi quyết tử tù."

"Vâng vâng vâng! Tử Tử đều nhốt tại bên này, Bộ Hạ, mời tới bên này!"

Hà Thiện Quang trong lòng phanh phanh nhảy loạn, cũng không biết người hoàng đế này đột nhiên giá lâm là họa hay phúc, bây giờ cũng không kịp nhớ có chỗ an bài, chỉ được nhắm mắt, nghiêng người Bảng Giải bình thường vọt lên phía trước chạy, vì là Hoàng Đế dẫn đường.

Trong đại lao yên tĩnh, đổi lại bình thường lúc này còn không có đưa cơm tới, có chút gấp gấp tù phạm đã sớm hô to gọi nhỏ, nhưng hôm nay muốn ăn chính là chặt đầu com, ăn nghỉ chặt đầu com, bọn họ đem ở Pháp Trường chém đầu, thời gian giữa trưa, từ đây âm dương lưỡng cách. Vì lẽ đó, bọn họ ước gì này chặt đầu com đưa tới càng tới càng tốt, tốt nhất vĩnh viễn cũng đừng đưa tới.

"Sang sang lang lang ~~~ "

Thiết Lao môn chậm rãi mở ra, bởi vì trong lao tĩnh lặng một mảnh, vì lẽ đó thanh âm xa xưa, có vẻ cực kỳ trống trải. Trong lao phạm nhân rối loạn tung búng, chặt đầu com rớt cục đưa tới, tất cả mọi người kim lòng khôngặng Hưởng cửa lao miệng nhìn tới, liền ngay cả Người thợ lập tức đục cũng kéo tàn chân, giẫy dựa đến hàng rào bờ.

Ánh sáng mặt trời từ cửa lao ở ngoài trút xuống đi vào, kéo ra một đạo thật dài nghiêng hình thang quang ảnh, chợt một bóng người xuất hiện, một cái thân mặc đồ hoàng sắc bào áo anh tuấn uy vũ trung niên nhân chậm rãi đi vào.

Hoàng sắc? !

Đám tử tù nhất thời rối loạn lên, hoàng sắc từ Hán Triều lên, liền dần dần trở thành hoàng thất bào phục Chủ Lưu sắc, nhưng khi đó cũng không cấm Dân Dụng. Nhưng là đến gần Tùy Đường Thời Kỳ, hoàng sắc đã thành hoàng thất chuyên dụng phục sức, người này lại ăn mặc đồ Hoàng Bào áo, hẳn là người trong hoàng thất?

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn đi vào đại lao Lý Thế Dân, chánh thức nhận biết người này cũng là Đại Đường Thiên Tử, nhưng là một cái cũng không. Hà Thiên Quang rạp khuôn từng bước theo sát ở Lý Thế Dân phía sau, phía sau lục tục lại theo vào năm, sáu cái lao đầu nhi cùng Ngục Tốt, toàn bộ cùng mắc bệnh gù giống như khom người.

Tất cả Tử Tù đều ngăn cản hô hấp nhìn cái này thân mang đồ Hoàng Bào, đầu đội gậy trên khăn, eo buộc Cửu Hoàn mang anh tuấn uy vũ trung niên nhân, nhìn cái kia hai tay công may nai con da Lục Hợp giày ở vạt áo dưới vũng vàng mà từng bước một tiến về phía trước.

Đột nhiên, một cái tay từ hàng rào bên trong dò ra, bắt lại này nai con da Lục Hợp giày mất cả chân, tiếng gào to tại trống trải tĩnh lặng trong đại lao đột nhiên vang lên, đem cái chết tù nhóm sợ hết hồn.

Lý Ngự liêu mạng cảm lấy hàng rào, mặt ở trên hàng rào chen lấn phảng phất treo ở mắt lưới trên Nhất Vĩ cá, dùng hết toàn thân lực lượng hò hét nói: "Tráng sĩ đừng chân! Ta có chuyện muốn nói! Ta có lời muốn nói a ~~~ "

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cao Thiên chỉ dùng 1 nhánh mình

Tại thật sâu dưới mặt đất, có một loại trùng, gọi Ve sữa, Ve sữa cần đi qua năm lần thuế biến, cuối cùng năm đến mười hai năm, mới có thể từ dưới mặt đất bò đến mặt đất, giương cánh, lột xác thành ve.

Mấy năm giấu tài, bóng tối vô tận về sau, rốt cục nghênh đón ngấn ngời quang minh. Nhưng nó vỗ cánh hát vang quá trình, nhiều nhất hai tháng, sau đó liền muốn triệt để hoàn thành một lần sinh mệnh luân hồi. Nhưng mà, khi nó có thể leo ra mặt đất ngày đó, vẫn như cũ là nghĩa vô phản cố.

Lý Ngự lúc này tựa như một đầu vừa mới leo ra lửa bọ ve, liêu mạng kêu, từ đi đến thế này, trải qua cô độc, lo sợ nghi hoặc, tịch mịch, bi thương cùng sợ hãi, đan vào một chỗ, tạm thời trầm mồi cảm xúc ngổn ngang, khiến cho nước mắt của hắn cũng không nhận được Cuộn Cuộn mà rơi.

"Tráng sĩ đừng bước! Ta có chuyện muốn nói! Ta có chuyện muốn nói a!"

"Điều dân, lớn mật!" Hà Huyện lệnh hù đến đổi sắc mặt, nhắc lên vạt áo, xông lên liền muốn cầm chân đạp hướng về phía Lý Ngự thủ đoạn, có cái kia nhạy bén ngục tốt phản ứng cấp tốc, đã rút ra sáng loáng đao, nghĩ muốn chém đứt tay của hắn. Cái này tử tù, nếu là kinh ngạc thánh giá, cái kia nhưng như thế nào được?

Lý Thế Dân cũng không phải cái sinh trưởng ở thâm cung phụ nhân thủ Hoàng đế, hắn chinh chiến cả đời, lâu lịch chiến trận, há lại sẽ quan tâm điểm ấy nhỏ trảng diện. Lý Thế Dân lạnh nhạt giơ tay, ngăn lại Hà Huyện lệnh cùng ngục tốt rục rịch, chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn chăm chú Lý Ngự: "Người, thế nhưng là kêu oan?"

Tử tù kêu oan, tức cũng đã lên pháp trường, cũng là muốn trở lại phúc thẩm. Đây là vì tránh cho oan giả sai án, đương nhiên, bình thường tới nói, lại sợ chết tử tù, một khi chứng cứ vô cùng xác thực, cũng không dám tại đạo trường kêu oan. Trở lại phúc thẩm cũng không thể khiến cho hắn phóng thích, còn nhiều hơn trải qua một phen chờ chết dày vò, tội gì tới quá thay?

Huống chi, mặc dù phương pháp có vấn bản rõ ràng, nhưng hình ngục chỗ xưa nay bóng tối, bất kỳ một cái nào mình quân tại vị, cũng không thể đem loại địa phương này chiếu rọi sáng rực khắp. Nếu là bởi vì kêu oan trở lại phúc thẩm, không thiếu được muốn bị ngục bên trong tốt lại một phen làm khổ, khiến cho sống không bằng chết.

Nhưng, luật pháp như thế, Lý Thế Dân tự nhiên coi trọng, hẳn cũng lo lắng xuất hiện quan lại xem mạng người như cỏ rác, oan giết dân lành tình huống

Lý Ngự do dự một chút, kêu oan? Chủ thuyền Lưu Vân Đào một câu nhắc nhở hẳn, dù như thế nào, hẳn chiếm cứ cái thân thể này là quả thật giết người, bây giờ quan phủ muốn chặt cái thân thể này đầu, hẳn thật oan uổng sao?

Huống chi, lý do của hẳn thật là khiến người không thể tưởng tượng, cho dù trước mắt cái này đồ vàng áo ngấn người trung niên nhìn hết sức tinh minh bộ dáng, nhưng hẳn sẽ tin tưởng lời của mình sao? Nhưng, Lý Ngự vẫn là quyết định, muốn đem chuyện của hẳn nói hết ra.

Theo trước mắt người này đáng về uy phong đến xem, người này tất nhiên là cái đại nhân vật, đem kinh nghiệm của mình nói cho hẳn nghe, coi như vẫn bị chặt đầu, nói không chừng việc này ngay tại gian ngoài lan truyền ra, nếu như người này có ký giấy bút thói quen, nói không chừng sẽ còn đem sự tích của hẳn ghi chép xuống tới.

Như vậy ngày sau "Đường truyền kỳ" hệ liệt trong tiểu thuyết, liền sẽ nhiều hơn như vậy một bài, có quan hệ một cái người xuyên việt bị thảm chuyện xưa. Đòi sau sẽ có thật nhiều người nói đến hẳn, dùng hẳn làm nguyên mẫu sáng tác hí kịch, truyền hình điện ảnh. Nói không chừng, hẳn tương lai gia đình cũng lại bởi vậy biết tung tích của hẳn.

Nghĩ tới đây, Lý Ngự về mặt trở nên càng thêm vội vàng, gấp ký gật đầu: "Vị này trắng sì, ta oan, nhưng lại không oan. . ."

Hà Thiện Quang không dám điểm phá Hoàng đế thân phận, thế nhưng là nghe hẳn mở miệng một tiếng "Trắng sì", trong đầu thực sự khó chịu, nhìn không được liếc mắt, trách mắng: "Cái gì trắng sì, gọi Quý Nhân!"

Lý Thế Dân liếc Lý Ngự liếc mắt, mỉm cười gật gật đầu: "Người buông tay ra, từ từ nói!"

Lúc này đã có cái kia lạnh lợi ngực tốt vội vã bưng cái ghế tới, Lý Ngự thấy thế, liền buông. Lý Thế Dân tại trên ghế thân nhiên ngồi, nhìn qua Lý Ngự: "Người có cái gì oan khuất, hiện tại có thể nói."

Lý Ngự căn bản không dám hi vọng mình có thể làm cho vị này quý nhân tin tưởng, lại không dám hy vọng xa vời bởi vậy liền có thể miễn đi từ tội của hẳn. Hẳn chỉ muốn đem chính mình lý kỳ trải qua nói cho một cái có thể đem nó lan truyền ra ngoài người, ngỗng qua lưu tiếng, người qua lưu ngấn, hẳn không muốn tới đến không hiểu thấu, chết đến vô thanh vô tức, hẳn muốn trên đời này, lưu lại dấu vết của hẳn.

"Vị này Quý Nhân, ta gọi Lý Ngự, kỳ thật ta không gọi Lý Ngự. Ta đã giết người, kỳ thật lại không phải ta giết người.

Chuyện xưa của ta vô cùng ly kỳ, nhưng ta có khả năng cam đoan, ta nói mỗi một câu đều là thật. . ."

Lý Ngự thao thao bất tuyệt giảng giải, trọn vẹn giảng hơn nửa canh giờ, hẳn mới thở hào hển im miệng, tha thiết nhìn qua Lý Thế Dân: "Vị này Quý Nhân, người rõ chưa?"

Lý Thế Dân nghiêng dựa vào trên ghế, tay nâng cằm lên, tò mò nhìn Lý Ngự: "Người nói trăm ngàn năm về sau, trên đời khắp nơi đều là cao trăm trượng lâu, nhưng đôi mắt ngàn dặm?"

"Đồ cũng không phải khắp nơi đều là, dù sao rất nhiều á. Đôi mắt ngàn dặm nha, đó là không có khả năng. Chúng ta nơi đó thường xuyên sương mù khói mù sáng tỏ, không thấy ánh mặt trời."

Lý Thế Dân lục lọi dưới hòm rìa ngấn, tràn đầy phấn khởi: "Người nói trăm ngàn năm về sau, bách tính đi ra ngoài, đều là ngồi xe thiết giáp, có thể chạy như bay lập đi lập lại, tiến triển cực nhanh?"

Lý Ngự lại do dự một chút, nghiêm túc đáp: "Trên lý luận là như thế này. Nhưng mà trên thực tế, thường xuyên xe bài hàng dài, nửa bước khó đi!"

Lý Thế Dân thở một hơi, chuyển hướng Hà Thiện Quang nói: "Giống như như thế mắc phải điên tật chứng bệnh người, làm sao cũng phán quyết tử hình?"

Hà Thiện Quang tranh thủ thời gian chấp tay nói: "Bệ hạ minh giám, như người này mắc phải điên tật, địa phương bên trên tất sẽ có trình bày. Theo thần xem ra, người này chính là sợ tội e sợ chết, ra về bị điên."

Lý Ngự nghe hai người đối thoại, nắm lấy lan can tay một hồi một hồi, không khỏi chậm rãi ngã ngồi. Quả là thế, vẫn là không có người tin tưởng hẳn. Trong lúc nhất thời, Lý Ngự mất hết can đảm, cười khổ lắc đầu: "Giết đi! Các người giết ta đi, có lẽ ta chết đi, không chừng liền lại có thể trở về nhà. . ."

Lý Thế Dân nghe được Lý Ngự, thật sâu nhìn hẳn liếc mắt, hỏi: "Người này thân mắc tội gì?"

Hà Thiện Quang chấp tay nói: "Vi phạm báo thù, giết chết kẻ thù!"

Lý Thế Dân nhướng mày: "Vi phạm báo thù, chính là hiếu đạo, vì sao không có tội giảm nhất đẳng?"

Hà Thiện Quang thấp giọng nói: "Hắn giết chết, chính là trong quân một vị Chấp Kích trưởng!"

Lý Thế Dân lại nhìn một chút trong lao mặt khác bày tên tử tù, hướng về phía bọn hẳn hỏi: "Bọn người, đều thân mắc tội gì?"

Đồ tử Lão Phạm ừ ừ cúi đầu trả lời: "Ta, ta theo Nguyên hoàng đế Hưng Ninh lăng trộm một xe gạch tu phòng ở, phạm vào mưu đại nghịch tội chết!"

Nguyên hoàng đế liền là Lý Thế Dân gia gia Lý Bính, Lý Uyên xưng đế sau truy phong kỳ vi Nguyên hoàng đế, bên trên miếu hiệu Đường thế tổ, hấn mộ phần cũng xây dựng thêm một cái, đổi tên Hưng Ninh lăng, thành hoàng gia nghĩa trang. Lão Phạm lợp nhà, thế mà theo Lý Thế Dân gia gia hấn mộ phần trộm gạch. . .

Lý Thê Dân vừa nhìn về phía chủ thuyền Lưu Vân Đào, Lưu Vân Đào vỗ xuống đùi, nói: "Này! Ta đáng chết! Ta không oan! Cha ta đã qua đời, phải làm giữ đạo hiếu ba năm, kết quả. . . Kết quả ta nhìn không được. . ."

Lý Thế Dân cùng Hà Thiện Quang đều trừng to mắt nhìn xem hấn, không có hiểu rõ hấn đến tội cùng chuyện gì nhìn không được. Chính là Lý Ngự, Lão Phạm mấy người cũng không đã từng hỏi qua hấn vì sao tội vào tù, là dùng cũng là trừng to mắt nhìn xem hấn, gương mặt tò mò.

Lưu lão đại thở dài thở ngắn mà nói: "Giữ đạo hiểu kỳ vừa qua khỏi ba tháng, ta. . . Nữ nhi của ta liền ra đời. Tổ phụ đại nhân khuyên ta đem hài tử lạng lẽ chết chìm, giấu diếm tin tức, nhưng là nhìn lấy cái kia nhỏ sữa oa tử bộ dáng khéo léo, ta không đành đây này. . ."

Hà Thiện Quang nhún đầu lông mày nói: "Người giữ đạo hiếu kỳ vọng ba tháng, con gái ra đời. Nói cách khác, người chưa ra hiếu kỳ, liền cùng thê tử cùng phòng. Bất quá, này tội chỉ coi đồ ba năm, không đến mức phản tử hình a!"

Lưu lão đại xoa xoa nước mắt, ghen ngào mà nói: "Tổ phụ đại nhân nói nữ oa oa sớm muộn cũng là tát nước ra ngoài, làm gì bốc lên to như vậy liên quan, không bằng chết chìm hưởng đất hoang bên trong ném một cái. Ta không thể, bị tổ phụ đại nhân nói phiền, mắng lão nhân gia ông ta một câu."

Hà Thiện Quang giật mình, Đường luật bên trong đúng không hiểu trùng phạt hết sức nghiêm khắc, nhục mạ ông bà hoặc phụ mẫu người, giáo hình! Chửi một câu tức phán giáo hình, đối với bất hiểu người trùng phạt có thể nói nghiêm khắc tới cực điểm.

Lý Thế Dân khe khẽ lắc đầu, vừa nhìn về phía mặt mũi hiền lành hòa thượng lớn hồng, lớn Hồng hòa thượng trên đầu giới luật Phật còn tại, lộ ra lại chính là cái người xuất gia, Lý Thế Dân vậy mà không biết, cái này nhìn mặt mày cực kỳ hiền lành người xuất gia, không giống sẽ người phạm tội nột, hẳn lại là phạm vào tội gì?

P/s: mình pm lão cv bộ này không trả lời, trước đăng thử vài chương xem lão ấy có phản đối không đã, nhưng cơ bản là bộ này sẽ có người làm tiếp nên nhảy hố nào. Không ngờ lão Nguyệt Quan lại viết đường sù tiếp, cũng lâu lắm rồi không đọc Đường, rất chờ mong.

★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: trẫm muốn xá chi, khanh ý như thế nào?

Đại Hoàng hòa thượng khoanh chân ngồi ở chỗ đó, một bộ dáng vẻ trang nghiêm bộ dáng, thấy một lần Lý Thế Dân hướng về phía hắn xem ra, hai tay ngón trỏ không khỏi có chút xấu hổ ngượng ngịu quần chuyển, hắng giọng một cái, mới xấu hổ mà nói: "Bần tăng . . Bần tăng tay nghề tương đối xào, căn cứ cùng người phương tiện, chính mình 'giải quyết' tôn chỉ, thường xuyên sẽ giúp người làm chút đi ra ngoài bên ngoài sử dụng 'Công nghiệm', dịch trạm sử dụng 'Phù khoán', kinh thương dùng 'Giấy phép', cho nên. . . Khục! Phạm vào giả tạo phù ấn phạm tội, phán quyết giáo hình."

Lý Thế Dân năng nề mà hừ một tiếng, nhìn về phía đạo đức Phưởng Câu Lan Viên râu đẹp công Khang ban chủ.

Khang ban chủ ném đi râu đẹp, bụi ngời thờ dài: "Ta. . . Dạy đồ đệ thời điểm mạnh tay chút, đánh chết qua một cái không chịu cố gắng người học nghề. Đối diện Triệu gia ban người lại cáo ta huấn nuôi rắn độc, ý đồ hại người, kỳ thật lão phu chỉ là chiêu mộ một cái Thiên Trúc huấn xạ nhân, muốn dùng để biểu diễn mà thôi, ải!"

Khang ban chủ thờ dài một tiếng, lác đầu không nói. Người học nghề phần lớn đều là nhà cùng khổ nuôi không nổi hài tử, mới bán đi gánh hát, bình thường đều sẽ lập xuống sống chết văn thư, đánh chết chó lợn. Thế nhưng thật sự muốn đánh chết người, quan phủ vẫn là muốn hỏi tới, chỉ bắt quá bình thường đều sẽ xét giảm hình phạt, sẽ không phán chết.

Nhưng Khang ban chủ suy nghĩ khác người, thể mà huấn nuôi rắn độc, vậy mà nguy hiểm. Theo đại Đường luật, bồi dưỡng, huấn luyện độc thú độc trùng ý đồ hại người cũng bị nhận định đủ để hại người, không cần có thương tổn sự thật tức tội danh thành lập, tội phạm cùng với giáo tập người đồng đều chỗ dùng giáo hình.

Khang ban chủ có huấn nuôi rắn độc sự thật, Triệu gia ban người lại một mực chắc chắn Khang ban chủ ý đồ gia hại bọn hán những này đối thủ cạnh tranh, mà Khang ban chủ nuôi rắn hầu chết không chết lại đúng có một đầu từng leo đến qua đôi diên Triệu gia ban đi, Khang ban chủ cũng chỉ đành tự

nhận xui xẻo.

Người thợ Mã Hồn mà lạnh lấy mặt, nặng nề mà hừ một tiếng nói: "Nào đó, vốn Khai Phong phủ một bất lương người, bởi vì công gây nên tàn. Huyện úy Quách Tước tham ô nào đó trợ cấp, nào đó cùng hần lý luận không được, liền muốn làm thịt hần chó này quan, đáng tiếc chỉ cắt hần một lỗ tai liền bị hần chạy trốn, nào đó đi đứng không tiện, truy chi không được, đến nay nghĩ đến, còn cảm giác đáng tiếc!"

Mã Hồn mà ngửa mặt lên trời thở dài: "Đáng tiếc! Đáng hận!"

Phạm thượng, đó là không nghĩa phạm tội, phía dưới ti mà giết đến tận quan người, nếu như chỉ là đã thương đối phương mà không giết chết, cũng phải phán giáo hình. Nếu như là giết chết, vậy liền liền toàn thấy đều không thể bảo vệ, muốn phán trăm hình. Cho nên cái kia Quách Tước mặc dù chưa chết, Mã Hồn mà cùng là tử tội.

Đáng người khôi ngô Kim Vạn Lưỡng lớn tiếng nói: "Nhà ta là cái kẻ trộm, làm thành một cọc tốt mua bán, đáng tiếc thất thủ, bị đuổi kịp. Ta trộm cái đám kia tiền hàng, giá trị năm thớt tơ lụa, cho nên, bị phán án tử hình! Hắc!"

Theo Đường luật, kẻ trộm đánh cắp tài vật, giá trị vượt qua ba thớt lụa liền phải phán giáo hình, Kim Vạn Lưỡng trộm cướp tài vật đã đi đến năm thớt lụa, tự nhiên hữu tử vô sinh.

Lúc này tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía một mực giữ im lặng Hoa Lâm. Tiểu tử này tuổi tác cùng Lý Ngự tương tự, chỉ là khung xương nhỏ yếu, mày ngài liễu vai, ngũ quan mặt mày so rất nhiều nữ tử còn muốn thanh tú. Vừa rồi đám người đồn dập nói từ bản thân tội danh âm thanh, hần cũng có chút lung tung bộ dáng bất an, lúc này đám người đồn dập nhìn hướng về phía hần, Hoa Lâm một khuôn mặt tươi cười đơn giản liền thành một khối đồ thảm vãi.

Gặp hần chỉ chi ngô ngô không thể mở miệng, Kim Vạn Lưỡng một bàn tay đập vào trên vai của hần: "Này! Đều mẹ hần lập tức phải chết người, còn có cái gì không tiện mở miệng. Tiểu Lâm con, ngươi đến tội cùng phạm vào tội gì, nói nghe một chút, nhìn ngươi bộ dáng này, so cái khuê nữ còn thẹn thùng tổng không thành là giết người cướp bóc a?"

Hoa Lâm trưởng. Đồ mặt, cúi đầu, gần như muốn đem đầu giấu vào trong đùi quần, dùng yếu ớt ruồi muỗi thanh âm nói: "Ta. . . , ta ma quỷ ám ảnh, cùng Cửu di nương có bất luân quan hệ. . ."

Hần thanh âm kia thực sự quá nhỏ, không chỉ ngồi tại hàng rào bên ngoài Lý Thế Dân không nghe rõ, liền liền bên cạnh đồ tể Lão Phạm, chủ thuyền Lưu Vân Đào bọn người không nghe rõ, người thợ Mã Hồn mà không kiên nhẫn hỏi: "Ngươi nói chuyện gì? Lớn tiếng chút!"

Cũng là liền tiếp Hoa Lâm ngồi Kim Vạn Lưỡng nghe rõ ràng, Kim Vạn Lưỡng lớn tiếng nói: "Tiểu Lâm con nói, hần cùng hần cha thứ chín phòng tiểu thiếp khốn qua cảm giác á!"

Kim Vạn Lưỡng gào này một cuồng hống, toàn bộ đại lao lập tức lặng ngắt như tờ.

Đều nói thời nhà Đường tập tục cởi mở, Đường triều thời điểm tập tục đối lập cởi mở không giả, nhưng quan phủ kỳ thật cũng không phóng túng loại hành vi này.

Liền xem như cùng gian, mặc kệ đối phương là chưa lập gia đình vẫn là đã kết hôn, một khi bắt được , đồng dạng là muốn nghiêm trị, mà cùng gian đối tượng là chính mình thân quyến, cái kia cũng đủ để gây nên chết rồi.

Chuyện như thế xác thực khó đối với người nói, cũng khó trách Hoa Lâm như thế xấu hổ.

Lý Thế Dân nghe nhị phòng giám tám cái tử tù trình bày nguyên nhân cái chết, không khỏi lắc đầu, yên lặng đứng lên.

Lý Thế Dân cất bước đi ra ngoài, Hà Huyện lệnh lập tức nhắm mắt theo đuôi cùng ở phía sau hần.

Lý Ngự còn chưa từ bỏ ý định, nắm lấy lan can lên tiếng hô to: "Vị này Quý Nhân, tại hạ nói câu câu là thật a! Phiền ngươi sau khi ra ngoài, nhất định phải đem chuyện này nói cùng người khác biết, tốt nhất viết thành ghi chú, ghi chép cái truyền thuyết ít ai biết đến đặt sự tình cái gì, xin nhờ, xin nhờ a. . ."

Hoàng đế ở trước mặt, những ngục tốt không dám can rờ, chỉ là mạnh mẽ trừng Lý Ngự một lời, đồ không có vung côn đi đánh. Lý Thế Dân nghe Lý Ngự "Lời nói điên cuồng", lại chỉ là bước chân dừng lại, liền bước nhanh ra ngoài.

Huyện ngục bên ngoài, hoa cỏ ở giữa, Lý Thế Dân bỗng nhiên đứng vững bước. Hà Huyện lệnh vội vàng đi đến bên cạnh hần, khẽ khom người , chờ về sau rũ xuống hỏi ý kiến.

Lý Thế Dân chấp tay nhìn qua hoa gian ong bướm lên xuống bay lượn, trầm ngâm nửa ngày, chậm rãi nói: "Người đạo làm vua, chỉ muốn dày rộng. Không những hình lục, thậm chí quất, cũng không muốn đi. Lời ấy có thể tin sao?"

Hà Huyện lệnh tiến sĩ xuất thân, đầy bụng kinh luân, đối với cái này cũng không mập mờ, lập tức cúi đầu nói: "Xưa nay đế vương, dùng giết chóc lập uy, thật không phải lâu an kế sách. Thần thấy Tùy Dương đế ban đầu có thiên hạ lúc, cũng có đại uy nghiêm. Mà quan nhân bách tính, độc phạm quốc pháp người lại tăng tăng lớp lớp. Nay bệ hạ nhân đức thiên hạ, họ Vạn lấy được an. Hạ thần mặc dù ngu, há lại cho không biết ân tạo' ."

Lý Thế Dân nhẹ gật đầu, nói: "Trẫm kế thừa đại bảo đã có sáu năm, thức khuya dậy sớm, chưa chắc có chỗ lười biếng. Không sai tự đi tuổi thu quyết phạm nhân, cho tới nay nhưng mà một năm, trong lao ngục lại có tử tù 390 người, hoặc bởi vì khốn đói, hoặc bởi vì ngu muội, là trẫm giáo hóa vô

Hà Thiện Quang hạ thấp người nói: "Dùng uy hình tức thiên hạ, cố không thể làm. Không sai ân uy cùng sử dụng, không thể nghi ngờ thiếu. Người có thất tình lục dục, mặc dù giàu có yên vui, khó tránh khỏi còn có người không biết thỏa mãn, xúc phạm quốc pháp, này không phải bệ hạ chi tội!"

Lý Thế Dân chuyển hướng Hà Thiện Quang, nói: "Hà Minh phủ!"

Lý Thái Dân nói: "Quốc pháp mặc dù không cho, trầm tâm lại có không đành lòng. Trầm nghĩ kéo dài bọn hắn một năm tuổi thọ, đem 390 tên tử tù tung thả lại nhà, khiến cho bọn hắn có khả năng cùng thân nhân nhỏ tụ, hạn đến nay năm thu quyết ngày, lại từ về kinh sư chịu hình. Như thế nào?"

Lý Thê Dân lắc đầu nói: "Từ xưa làm hoa, chỉ nâng đại thể. Vương Chính vốn tại nhân ân, cho nên yêu dân dày tặc. Trẫm đối bọn hán thành thật với nhau, bọn hán đối trẫm lại có thể không biết cảm ân? Trẫm chỉ cử động lần này là vì giáo hóa thiên hạ, trẫm tin tưởng, coi như trong đó có ham sống sợ chết người, sẽ trốn tránh rừng núi, không thể đền tội, nhưng nằng không sai ừ, rõ là không phải người, cuối cùng đa số!"

Hà Thiện Quang còn muốn khuyên can, Lý Thế Dân đã lông mày phong nhảy lên, quả quyết nói: "Trẫm ý đã quyết! Tuyên chỉ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: 9 tháng 9, 1 lên trốn đi

Hà Huyền lệnh cao giọng nói: "Vừa rồi thánh dụ, các người đều nghe rõ ràng a? Bệ hạ nhân từ, kéo dài các người một năm tuổi thọ, riêng phần mình trở về nhà, thân nhân đoàn tụ, có cái gì chưa xong chỉ nguyện vọng, cũng có thể thừa cơ hoàn thành. Chỉ là ngày này sang năm, các người chỉ cần tuân theo luật pháp, trở lại này Trường An huyện ngục nhân lấy cái chết! Rõ chưa?"

"Hà Minh phủ, người nói cái gì? Vừa mới... Vừa mới vì kia Xích Hoàng sam tử Quý Nhân, liền là hiện nay Hoàng đế?"

"Hoàng đế ha chỉ, đem chúng ta hết thầy thả? Muốn chúng ta sang năm 9 tháng 9, lại từ về kinh sư chịu hình?"

"Ta... Chúng ta rời đi ngục giam lời nói, không có người giám thi độc dẫn sao?"

"Không có!"

"Chúng ta cần mang theo chết khảo chết gông rồi đi sao?"

"Không cần!"

"Cái kia. . . Như vậy, nếu như chúng ta năm sau 9 tháng 9 không trở lại, sẽ liên lụy thân lân liên đới sao?"

Hà Huyện lệnh gương mặt mãnh liệt co quắp mấy lần: "Vậy mà suy nghĩ một đi không trở lại rồi hả? Bệ hạ hấn thực sự là. . . Ai!"

Hà Huyện lệnh cắn chặt răng, lắc đầu: "Cũng sẽ không!"

"Vạn tuế! Vạn tuế! Ngô Hoàng nhân tha thứ, Ngô hoàng vạn tuế nha!"

Lúc đầu, là một người khàn khàn cuống hống hống, ngay sau đó, toàn bộ đại lao các phòng giam người không hẹn mà cùng nộ quát lên.

Rất nhiều người quỳ trên mặt đất, lên tiếng khóc lớn. Liên liền luôn luôn đối đầu đạo trường biểu hiện được chẳng hề để ý kẻ trộm Kim Vạn Lường đều là bờ môi run rẩy, lệ nóng doanh trùng. Không sợ chết không phải là muốn đi chết, khi bọn hấn đều coi là chết tương lai trước khi thời điểm, vô luận thiện hay ác, chỉ sợ tư tưởng nhiều nhất liền là đối với cả đời nghĩ lại, đối với sinh tồn và thân nhân lưu luyến, còn có như thế như thế vô tận tiếc nuối.

Bây giờ, bọn hấn lại có thể hoàn thi hành hình phạt một năm, có thể rời đi đại lao cùng thân nhân đoàn tụ, có thể đem bọn hấn không kịp đi bù đắp việc đáng tiếc một vừa hoàn thành, coi như lại như thế nào coi thường sinh người, đều đã ngăn không được nước mắt của bọn hấn.

"Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!"

"Ngô Hoàng nhân từ a!"

"Hoàng đế long ân, thảo dân suốt đời khó quên a!"

Từng gian phòng giam bên trong, vô số người đập đầu như bầm tởi, gào khóc tiếng liên tiếp.

Hà Thiện Quang hít một hơi thật sâu, cắn chặt răng mà phân phó: "Mở cửa nhà lao!"

Hai đội ngục tốt bước đi lên đi, từng gian nhà tù cánh cửa dồn dập mở ra, các phạm nhân kinh giật mình mà nhìn xem mở rộng cửa nhà lao, có người thử thăm dò cẩn thận từng li từng tí hướng ra phía ngoài bước ra, những ngục tốt đứng ở nơi đó, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, phảng phất không có trông thấy.

Các phạm nhân kinh nghi bất định đã biến thành kinh hi xúc động, bọn hấn vung ra chân hướng về phía bên ngoài chạy như điên, càng ngày càng nhiều phạm nhân lao ra nhà tù, hội tụ đến phóng tới bên ngoài đội ngũ, theo Huyện thái gia Hà Thiện Quang bên cạnh như hồng thủy trào lên, gi đại lão gia đứng ở đằng kia, bà vai thỉnh thoảng bị vong hình phạm nhân phá đụng đến, thân thể lung la lung lay, trên mặt lại là vẻ mặt cứng đờ như gỗ.

"Thiên Tử hồ đồ a! Hôm nay chạy thoát những người này, sang năm 9 tháng 9, sẽ còn trở về mấy người đâu?"

Số hai giám phạm nhân cũng đều nhảy cẫng hoan hô lấy, phảng phất như bị điên ra bên ngoài chạy, chỉ có Lý Ngự ngơ ngác đứng ở đằng kia, có chút không biết làm sao.

"Thả? Hoàng đế thế mà đem chúng ta thả? Vừa mới nghe ta nói chuyện xưa người kia. . . , liền là đại Đường Thiên Tử Lý Thế Dân! Ta thế mà thấy được sách lịch sử bên trên Đường Thái Tông a! Lợi hại ta ca!"

Lý Ngự đang suy nghĩ miên man, đã chạy ra cửa nhà lao đồ tể Lão Phạm đột nhiên lại xông về đến, một nắm chắc Lý Ngự tay, dùng sức lắc lắc.

Lý Ngự ngạc nhiên nói: "Người làm gì?"

Đồ tể Lão Phạm nụ cười chân thành: "Người cái tay này, nắm qua chân rồng a! Ta dính chút hi khí! Dính chút hi khí!"

Đồ tể Lão Phạm nói xong, cười khúc khích chạy ra ngoài.

Nghe xong Lão Phạm lời này, Lưu lão đại, Đại Hoàng hòa thượng, Khang ban chủ, Mã Qua Từ đám người dồn dập xông lại cùng Lý Ngự nắm tay, sau đó cuống tiếu rời đi.

Lý Ngự đứng tại cửa phòng giam miệng,

Theo tiếp kiến quý khách giống như theo cùng giám tất cả mọi người nắm xong tay, chờ tất cả mọi người chạy hết, mới mê mẩn trưng trưng đi ra ngoài, phảng phất giống như nằm mơ.

* * * * *

Hàng trăm nhà giống như cờ vây cục, mười hai đường phố như trồng rau huê.

Xa nhận hơi hơi vào triều lửa, một đầu tinh tú nằm cánh cửa tây.

Đại Đường, Trường An.

Đông tây dài mười ngàn mét, nam bắc dài chín ngàn mét, gấp mười lần so với Minh triều thời điểm Tây An. Tường thành cao sáu mét, tất cả đều là đắp tường đất đất vàng nện thành, không cần thành gạch. Mỗi một mặt tường thành ba tòa cửa thành, đặc biệt thành nam sáng đức cánh cửa hùng vĩ nhất hùng vĩ.

Lý Ngư đứng tại dài năm ngàn mét, rộng 155 mét, so đồi sau Bắc Kinh Trường An Phố còn muốn rộng bên trên gấp đôi chu trước trên đường cái, mở mắt nhìn xem đầu đội trắng mũ, mặt đen mà râu Đại Thực người nắm lạc đà, đồ thâm vấy xoe, cùng màu thêu hoa bôi eo, trên mặt được màu ngà sữa sa mỏng, lác lác mượt mà mềm mại bờ eo thon ba ti Hồ cơ rộn ràng tới lui.

Nếu không phải còn có thật nhiều Trương An bách tính, kỹ. Nữ linh người, văn nhân nhà sĩ, xuất gia tăng đạo trường lấy giống như hấn khuôn mặt, cùng hấn thao lấy như thế ngôn ngữ, Lý Ngu còn tưởng rằng một cước bước vào dị vực nước khác.

Theo Đại Lý Tự ngục, Kinh Triệu phủ ngục, Trường An huyện ngục, Vạn Niên huyện ngục thả ra tử tù, vừa ra bèn vững cánh cửa chuyện thứ nhất liền là chạy hướng về phía nhà của mình, nhà tại ngoại địa cũng đều lập tức tìm kiếm áp dụng thủy lục công cụ, đều muốn lập tức về nhà, đi thấy thân nhân của bọn hắn, mà Lý Ngự không gây chỗ có thể đi.

Hàng trăm nhà giống như cờ vây cục, mà hăn, là không nên xuất hiện tại đây phó trên bàn cờ cái viên kia quân cờ.

Lý Ngự mơ hồ nhớ lại từng thấy một cái tin tức, nói là có người từ nhỏ ngồi tù, ngồi tù cả đời, kết quả rốt cục có thể phóng thích lúc, hẳn vậy mà nghĩ muốn trở về, bởi vì hẳn đã hoàn toàn không thích ứng thế giới bên ngoài, không biết ở bên ngoài nên như thế nào sinh hoạt.

Hiện tại, Lý Ngự chính là như vậy cảm giác, trời đất bao la, nhưng hắn cũng không biết nên đi nơi nào.

Niệm đất trời chi ung dung, độc bi thương mà rơi lệ. . .

Lúc này, chu tước trên đường cái, đang có một cỗ hoàng ngưu xe chậm rãi đến, trên xe ngồi ngay ngắn hai cái đạo phục tú sĩ, một năm gần ba mươi tuổi, mặt như ngọc, mày kiếm mắt sáng. Một cái tuổi đời hai mươi, môi hồng răng trắng, mặt mày tuấn lãng. Hai người khi thì cúi đầu đàm tiếu vài câu, khi thì nhìn chung quanh.

Cái kia môi hồng răng trắng thiếu niên tuổi đôi mươi bỗng nhiên liếc nhìn Lý Ngư, ánh mắt vốn đã từ trên mặt hắn lướt qua, bỗng thu hồi, một lần nữa tập trung tại trên mặt hắn, cẩn thận một mặt tường, lập tức tới hào hứng, hắn vội vã kéo một phát cái kia trung niên tú sĩ, hứng thú bưng bưng kêu: "Thiên Cương huynh, người xem người kia, mau nhìn người kia!"

Trung niên tú sĩ xoay đầu lại, lười biếng nhìn sang Lý Ngự, xem thường mà nói: "Ta nói không khí thân mật a, người bây giờ khẩu vị nặng như vậy sao? Cũng không phải bách mị thiên kiều tuổi trẻ nữa rồi, ta nhìn hấn làm gì?"

Môi hồng răng trắng thiếu niên tuổi đôi mươi vỗ tay cười to: "Ha ha! Sư huynh, người phen này nhưng mắt vụng về đi, người lại cẩn thận nhìn một cái người kia, tướng mạo có không chỗ khác biệt?"

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chu Tước nhưng sinh, Thương Long hẳn phải chết

Thiếu niên tuổi đôi mươi nhấc chân đạp hai phát sào nhà, tay lái xe lèn ghim chặt hoàng ngư. Trên xe hai người cùng một chỗ đưa ánh mắt nhìn về phía mờ mịt đứng tại Chu Tước trên đường cái, mặt quay về hướng nam lưng đưa về hướng bắc, một mặt thích màu Lý Ngư.

Trên xe bò hai người kia, lớn tuổi gọi Viên Thiên Cương, tuổi nhỏ gọi Lý Thuần Phong. Ngày Viên Thiên Cương vốn nhỏ gia đệ tử, về sau lại tại Nga Mi sơn bãi một vị cao tăng học tập võ nghệ, sau lại theo được vương Tôn Tư Mạc học tập y thuật, về sau lại theo Lý Thuần Phong cha Lý Bá học tập đạo thuật, học kiêm Phật Nho Đạo ba nhà sở trường, hết sức tuyệt vời.

Trước đây mặc cho Kiếm Nam đao cung châu bên dưới huyệt Hỏa Tinh huyệt Huyền lệnh, lần này là nhâm chức kỳ đầy, Lý Thế Dân cũng nghe qua hẳn

biết thiên văn, biết địa lý, đạo pháp Cao Thâm, cho nên ra lệnh cho hấn vào kinh báo cáo công tác, tự làm kiểm tra đánh giá, dùng tư phản công. Mà Lý Thuần Phong chính là Viên Thiên Cương sư phụ Lý Bá con ruột, dĩ nhiên chính là hấn tiểu sư đệ.

Lý Thuần Phong cũng là so với hấn sư huynh phát triển càng sớm hơn, đầu thời nhà Đường đi dùng lịch pháp là 《Mậu Dần nguyên lịch》, bộ này lịch pháp tồn tại nhất định thiếu hụt, Lý Thuần Phong đổi lại làm kỹ càng nghiên cứu, đưa ra sửa chữa ý kiến, tiến hành hoàn thiện. Lịch pháp biên soạn là chuyên môn chi học, bình thường học giả rất khó hỏi thăm, mà Lý Thuần Phong tuổi còn trẻ, đối thiên văn học liền có cao thâm như vậy tạo nghệ, tự nhiên đưa tới câu tài như khát nước Lý Thế Dân chú ý, bởi vậy trao tặng Tương Sĩ lang, nhậm chức Thái Sử cục.

Sư huynh vào kinh, Lý Thuần Phong vui vẻ không khỏi, từ phiên là hướng thành nam Thập Lý đình đi đón sư huynh.

Viên Thiên Cương nghe Lý Thuần Phong, lại đi Lý Ngự trên người quan sát tỉ mỉ thêm vài lần, mỉm cười, nói: "Kẻ này tướng mạo, có gì chỗ khác biệt?"

Lý Thuần Phong nhưng không tin sư huynh như thế mất vụng về, phụ thân hấn Lý Bá viết thư vào kinh lúc, thế nhưng là không chỉ một lần đối với hấn khích lệ qua, nói hấn sư huynh đạo pháp hơn xa với hấn. Lý Thuần Phong biết đây là sư huynh tại khảo giác hấn, nhân tiện nói: "Kẻ này tựa hồ là chết yểu hình ảnh, nhiều tai nhiều kiếp, cả đời long đong. Mà lại, nhìn kỹ hấn mặt lý, hấn hiện tại liền phải chết, nhưng hấn vẫn như cũ bình thường sinh còn sống, cũng không cổ quái?"

Viên Thiên Cương hé mắt, mỉm cười nói: "Nếu ta không có nhìn lầm, kẻ này đến nay ngày dừng, đứng chịu đủ chín chín tám mươi một ngày lao ngục tại ương, hai đầu lông mày hung thần sát khí đã hóa giải không sai biệt lắm. Hôm nay là mừng chín tháng chín, lại gặp mấy cực kỳ ngày có thể phóng thích, bị cực thái lai, tai ách đã giải."

Lý Thuần Phong cười hắc hắc, nói: "Tai ách đã giải rồi hả? Ta xem chưa hấn, hấn lúc này đang đứng tại Chu Tước trên đường cái, do dự, không biết đi theo. Chu Tước đường phố quán thông nam bắc. Cần tại bắc, khôn tại nam, cần khôn chính là đất trời, chính là nhật nguyệt, chính là âm dương, chính là sống chết, hấn đang đứng tại sống chết trước mắt đây."

Viên Thiên Cương mỉm cười, nói: "Hướng nơi nào nhưng sinh, hướng nơi nào làm chết đâu?"

Lý Thuần Phong nói: "Nam hướng làm Chu Tước, mà hấn lúc này đang đặt chân ở kinh sư Chu Tước đường phố, cho nên hướng nam, có thể mượn Chu Tước đường phố chi sinh khí, đến một chút hi vọng sống, nhưng này một chút hi vọng sống, cũng bắt quá kéo dài đến một năm chi thọ! Như hấn hướng hấn mặt khác ba cái phương hướng đi, thì liền một năm này chi thọ cũng không có! Nhất là đông hướng về phía, đông hướng về phía làm Thương Long, cùng thiên tử chân long khí tương đề, hấn như hướng đi về hướng đông, trong vòng ba ngày nhất định bạo chết."

Viên Thiên Cương khẽ gật đầu, trong mắt lộ ra khen ngợi vẻ. Người tiểu sư đệ này, quả nhiên thiên tư thông minh, phương kịp nhược quán, tướng thuật phương diện so sánh hấn đã không chút thua kém. Chỉ là vẫn là thiếu niên tâm tính, ưa thích khoe khoang, vẫn phải ma luyện tâm tính đây này.

Lý Thuần Phong thấy Viên Thiên Cương gật đầu, vui mừng mà nói: "Tiểu đệ nói đúng a?"

Lý Thuần Phong ngữ khí ngừng lại một chút, có chút tiếc nuối nói: "Ta xem người này, có chút mất duyên, muốn hay không chỉ điểm hấn một cái, miễn cho hấn đi lầm đường, uống đưa tính mệnh!"

Viên Thiên Cương lập tức nói: "Chậm đã! Không khí thân mật, lỗ măng rồi! Chết sống có số, há có thể vọng thêm can thiệp?"

Viên Thiên Cương thật sâu nhìn Lý Ngự liếc mắt, nói: "Hấn dừng chân bất định, đi hướng không quyết, chưa chắc không phải thiên ý, khiến cho hấn tự động lựa chọn, người ta cũng không cần vọng thêm can thiệp. Đi thôi!"

Viên Thiên Cương đá đá chân đạp, tay lái xe quăng một roi, lão Hoàng Ngưu chậm rãi mở ra bước chân.

* * * * *

Lý Ngự trong lòng mang mang nhiên, không biết nên đi về nơi đâu, sầu tư chuyện cũ, đang mùi chua chua, hai mắt ướt át, bả vai bỗng nhiên bị người vỗ một cái. Lý Ngự quay đầu nhìn lại,

Đứng là chủ thuyền Lưu Vân Đào. Lưu Vân Đào hi khí dương dương đối Lý Ngự nói: "Tiểu huynh đệ, làm sao vẫn chưa về nhà?"

Lý Ngự ngạc nhiên nói: "Lưu lão đại, người còn chưa đi?"

Lưu lão đại nói: "Ta đi tìm người bằng hữu mượn chút lộ phí, lập tức đi bá cầu, đáp một chiếc thuyền, giương buồm đông hướng về phía, hồi trở lại Lạc Dương đi. Nhà người ở phương nào, có thể cùng ta cùng đường sao?"

Lý Ngự trong lòng hơi động, nếu không chỗ có thể đi, sao không cùng Lưu lão đại đồng hành, trước đi theo hấn đi cộ mấy ngày ăn uống, đãi quen thuộc cái thế giới này, mới quyết định không mượn, nói không chừng, còn có thể tìm tới trở lại tương lai thế giới biện pháp đâu.

Thế nhưng là lời đến khóe miệng, một cái "Quen thuộc" thân ảnh bỗng nhiên hiện lên ở trong đầu của hấn, đó là mẫu thân của Lý Ngự. Tại hấn xe chờ tù bị áp giải vào kinh vào cái ngày đó, mới chỉ gặp qua nàng một mặt.

Ngày ấy, đang rơi xuống mưa lớn mưa to, nằng tại trong mưa chạy nhanh, ngã sấp xuống, bò lên, lại ném đồ, lại bò lên, đầy người bùn lầy, nước mắt cùng nước mưa, cái kia thể thảm kêu khóc tiếng tựa hồ vẫn quanh quẩn ở bên tai của hấn, Lý Ngự bỗng nhiên trong lòng có chút đồ đạc hoảng.

đáng cũng là gặp qua, liền chẳng phải câu nệ.

Lý Thuần Phong nhìn chung quanh, nhìn thấy một bên bàn long điện trụ hình dáng trang sức ưu mỹ, nhìn cái kia cung nga thái giám từng cái mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm không lắm chú ý, thế mà còn lạng lẽ xê dịch bước chân, cách cái kia đình trụ canh gần một chút, bắt đầu đánh giá tỉ mỉ.

Mà Viên Thiên Cương lại là dưới chân bát đỉnh bát bát, tay trái ôm nhật nguyệt, tay phải ôm càn khôn, sử cái Đạo gia tùy tính thổ nạp tư thế, hai mắt nửa mở nửa khép, tại chỗ vào lên định tới.

"Thánh nhân giá lâm~~~~"

Theo An công công một tiếng gọi tên, hai tên tiểu thái giám bồi bạn một thân đồ vàng tiền bào Lý Thế Dân đi theo kim long sau tám bình phong đi vào điện Lương Nghi. Viên Thiên Cương hai mắt vừa mở, Lý Thuần Phong cũng bất động thanh sắc hướng hồi trở lại dời một cái, mặt hướng ngự tọa, chông tay xá dài: "Thần giềng khí đốt khiến Viên Thiên Cương (Tuương Sĩ lang Lý Thuần Phong), tham kiến bệ hạ!"

"Miễn lễ, bình thân!"

Lý Thế Dân ngồi tại ngự tọa bên trên, hướng về phía hai người mỉm cười, nhìn coi Viên Thiên Cương dung mạo, gặp hần phong thần như ngọc, lông mi trong sáng, trong lòng lời đầu tiên cất ba phần hảo cảm, mỉm cười nói: "Viên sáng phủ, nghe nói ngươi bác liên quan quân thư, tinh thông thuật số, nổi bật ngày mai văn lịch coi là âm dương chi học, trầm nghe qua đại danh của ngươi!"

Viên Thiên Cương khê khom người.

Lý Thế Dân sờ lên dưới hàm ria ngắn, cười nói: "Ba Thực chỗ thời cổ có vị kỳ nhân nghiêm quân bình, am hiểu nhất xem bói, không biết cùng ngươi so sánh, bản lĩnh như thế nào?"

Viên Thiên Cương lông mày hơi nhíu, suy nghĩ một chút, bất động thanh sắc nói: "Nghiêm quân bình sinh không gặp thời, mà thần lại có thánh minh chủ thượng, cho nên, thần hẳn là thắng qua hần."

Lý Thuần Phong không nhịn được cười, vội vàng che miệng, nghiêng đầu đi. Hần cái này nín nhịn xấu bụng sư huynh a, mặt ngoài đạm bạc thông dong, một phái thế ngoại cao nhân bộ dáng, kỳ thật thực chất bên trong cũng là không phục người tính tình. Chỉ là, bản thân khoe thực sự có bội người trong nước truyền thống mỹ đức, cho nên, hần liền kéo lên Hoàng đế cùng một chỗ khen, không thẳng nói mình bản lĩnh so thời cổ nghiêm quân bình còn cao minh hơn, lại là hần là gặp được minh chủ, cho nên có khả năng phát huy sở trường.

Lý Thế Dân tự nhiên nghe ra được Viên Thiên Cương ý trong lời nói, là tự nhận bản lĩnh cao hơn nghiêm quân bình, chỉ nói là hàm súc chút, không khỏi cũng là mỉm cười. Lý Thế Dân đang muốn khiến cho Viên Thiên Cương xem bói một quẻ, triển lộ một cái bản lĩnh của hần, chợt trong lòng hơi động, nhớ tới sáng nay hướng Trường An huyện ngục thân xem từ tù lúc cái kia Lý Ngự một phen hồ ngôn loạn ngữ.

Người trẻ tuổi kia mặc dù ý giống như chứng động kinh, nói vớ nói vẩn, bất quá hần bịa chuyện đi ra tương lai thế giới, cũng là đưa tới Lý Thế Dân hứng thú. Lý Thế Dân vuốt râu lo nghĩ, nhãn tình sáng lên, nhìn một chút Viên Thiên Cương, lại nhìn một chút Lý Thuần Phong, ha ha cười nói: "Hai người các ngươi, đều là tinh thông huyền học cao nhân đương thế, trầm có ý suy tính một phen, không biết hai vị ái khanh nhưng chịu đáp ứng?"

Lý Thuần Phong nhịn không được nói: "Lại không biết bệ hạ muốn kiểm tra lượng cái gì?"

Lý Thế Dân giao hoạt cười một tiếng: "Không bằng, các ngươi liền đến suy tính suy tính thiên hạ đại thế, như thế nào?"

Lý Thuần Phong sáng khoái nói: "Thần tuân chỉ, ta đây hai người. . ."

Viên Thiên Cương một mặt ngưng trọng, vội vàng ngăn cản: "Chậm đã! Tiết lộ thiên cơ, không phải đợi nhân sự tình. Bệ hạ thận trọng!"

Lý Thế Dân lộ ra vẻ không hài lòng, giọng mỉa mai mà nói: "Nếu là thiên cơ không nên tiết lộ, bọn ngươi khổ học phỏng đoán thiên cơ chi học làm gì dùng?"

Lý Thuần Phong thấy long nhan không vui, chỉ sợ sư huynh tiền đồ như vậy thụ ảnh hưởng, vội vàng cứu vãn nói: "Bệ hạ, thiên cơ tiết lộ quá nhiều, xác thực có hại vô ích. Không bằng như thế, thần cùng sư huynh riêng phần mình chỉ đẩy ba quẻ, chỉ đẩy thiên hạ việc lớn, mỗi quẻ đồng đều mưu đồ giống cùng lời tiên tri, tụng thơ làm bày tỏ, lại không cùng bệ hạ giải thích cận kề, có thể xem sáng mấy phần, toàn bằng thiên ý, không biết bệ hạ nghĩ như thế nào?"

Lý Thế Dân lo nghĩ, vuốt cằm nói: "Nhưng!"

Đứng một bên An công công mau tới trước một bước,

Phân phó nói: "Người tới nột, nhanh chuẩn bị văn phòng tứ bảo, kỷ án bồ đoàn!"

Ngay sau đó liền có tiểu thái giám nhắc tới hai tám cuốn tai bàn con, riêng phần mình bày đặt tại đại điện hai bên, kỷ án sau các thả bồ đoàn một tấm, kỷ án bên trên lại bày văn phòng tứ bảo.

Đầu thời nhà Đường thời điểm Hồ ghê dựa còn chưa tại Trung Nguyên thịnh hành, các du khách vẫn là thói quen tại ngồi quỳ chân cùng ngồi trên mặt đất, Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong phân biệt đi đến khoảng chừng kỷ án phía sau, vậy bào ngồi xổm hạ xuống.

"Hai ngàn năm!"

Dù là Lý Thế Dân trải qua nhiều như vậy sóng to gió lớn, trong lúc nhất thời cũng không nhận được máu nóng sôi sục, hai tay phát run, lập tức phản phó An công công: "Nhanh! Nhanh hảo hảo thu về, tổn hại một tấm, mất đi một tấm, liền muốn đầu của ngươi!"

An công công cuồng quát xung ư, hai đầu gối quỳ gối kỷ án trước, đem cái kia một chồng thoi diễn tốt lắm trang giấy lập đi lập lại đếm ba lần, rốt cục xác nhận là 55 tờ, lại thêm Viên Thiên Cương ba quẻ, hết thảy 58 quẻ.

An công công kinh sợ mà nói: "Bệ hạ, này quẻ hết thảy 58 quẻ!"

Viên Thiên Cương suy nghĩ một chút, chấp tay nói: "60 giáp, lập đi lập lại tuần hoàn! Thần nguyện lại vẽ đầu chương cùng kết chương, tới hợp đặt trước làm 60 quẻ!"

Lý Thế Dân mừng rỡ, luôn miệng nói: "Nhu thế, làm phiền ái khanh!"

Viên Thiên Cương trở lại chỗ ngồi, nhắc bút lên đến, bút tẩu long xà, lại vẽ ra đầu chương cùng chương cuối hai bộ bức vẽ, dài bút tích hơi làm, đưa tới An công công trên tay, Lý Thế Dân nghĩ đến vừa rồi Viên Thiên Cương xô đẩy Lý Thuần Phong phía sau lưng, ngăn lại hẳn tiếp tục tiết lộ thiên cơ cử động, không khỏi cười nói: "Hai vị ái khanh chỗ lấy chỉ tác, trầm cho nó lấy cái tên, liền gọi . . . 《 Thôi. Bối Đồ 》 đi!"

《 Thôi. Bối Đồ 》, như vậy ra mắt.

Ai cũng chưa từng nghĩ đến, bởi vì Lý Ngự một phen, đưa tới Lý Thế Dân lòng hiếu kỳ. Mà Viên Thiên Cương đứng nơi này lúc về kinh báo cáo công tác, lại người dẫn xuất đại danh đỉnh đỉnh 《 Thôi. Bối Đồ 》. Một ngọn cây cọng cỏ, đều là thiên định; một lần uống, một miếng ăn, đều là tiền duyên. Này Lý Ngự, hẳn là này 《 Thôi. Bối Đồ 》 tiền duyên!

Viên Thiên Cương biết danh tự tồn tại liền là bởi vì chính mình vừa rồi cử động, không khỏi then thùng chấp tay nói: "Đa tạ bệ hạ!"

Lý Thế Dân theo An công công trong tay tiếp nhận 《 Thôi. Bối Đồ 》, hơi mở ra, vốn định lại hướng bọn hắn hỏi ý kiến hỏi một chút những cái kia tối nghĩa khó hiểu quái từ chân tướng, thế nhưng là nghĩ đến chính mình đã nói trước, Thiên Từ miệng vàng lời ngọc, không cho đối ý. Còn nữa mắt thấy Lý Thuần Phong có vẻ như thiếu niên, môi hồng răng trắng, lại là một đầu tuyết trắng tóc bạc, toàn bởi vì thiên cơ tiết lộ quá nhiều, cũng là âm thầm kinh hãi, lời đến khóe miệng, vẫn là nuốt trở vào.

Lý Thế Dân gật đầu nói: "Hôm nay sắc trời đã tối, Viên ái khanh trước tạm hồi trở lại quán dịch ở lại. Ngày mai ái khanh lại tiến cung đến, trầm đối tiền trình của ngươi, từ có sắp xếp!"

Lý Thế Dân lại sâu sắc nhìn Lý Thuần Phong liếc mắt, nói: "Ái khanh lao khổ công cao, trầm nhớ ở trong lòng!"

Lý Thuần Phong vui vẻ khiêm tốn vài câu, lúc này vẫn không biết mình đã tóc bạc trắng.

Lý Thế Dân đối An công công nói: "Thay trầm đưa hai vị ái khanh xuất cung!"

* * * * *

Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong tại An công công dẫn dắt bên dưới rồi đi hoàng cung thời điểm, Lý Ngự đang ở núi Chung Nam bên trên một chỗ trong huyết động nướng gà rừng thịt ăn.

Lý Ngự đọc theo hơn một ngàn trường dài Chu Tước đường phổ đi đến một nửa, liền cảm thấy có chút chân mệt. Kỳ thật hẳn hiện tại thân thể này, so với hẳn kiếp trước bộ kia thân thể cường kiện hơn nhiều lắm, bắp thịt rắn chắc, phần bụng còn có cơ bụng sáu múi đầu, nó nguyên chủ nhân từng tại phổ xá sầm uất đầu đường giết một vị tướng quân, mặc dù là ám sát, chắc hẳn cũng là có chút thân thủ.

Chỉ là hẳn tại trong lao nhốt mấy tháng, trong khoảng thời gian này một mực không có hoạt động thân thể, bỗng nhiên đi đường lâu, gân cốt cơ bắp cũng không quá thích ứng. Cũng may hẳn tại Chu Tước trên đường cái thấy một đám thương nhân, nghe bọn hắn lời nói cũng là đi về phía nam đi, Lý Ngự kiên trì nói chuyện, những thương nhân này cũng là sáng khoái, thế là Lý Ngự an vị lên xe ngựa.

Cái kia xe ngựa không giống đòi sau xe có thể phòng lớp xe có khả năng giảm xóc, ra thành Trường An con đường kia cũng không phải hết sức bằng phẳng, điên cho hẳn cái móng đau, nhưng dù sao cũng tốt hơn hai cái chân lượng lấy đất đai bước đi. Chỉ là xe đến núi Chung Nam dưới, người ta liền không cùng hẳn cùng đường.

Lý Ngự hỏi đường, muốn mặc núi mà qua càng cấp tốc hơn chút, liền cùng những cái kia thương nhân cáo biệt. Chờ hẳn leo đến lưng chừng núi bụng đói kêu vang thời điểm, mới hiểu ra đến chính mình tới thức ăn cũng không có . Bất quá, trời không tuyệt đường người, Lý Ngự nghe được trong bụi cỏ có chút động tĩnh, chui vào xem xét, cũng không biết là cái nào thợ săn hạ mồi, bao lấy một đầu gà rừng, bởi vì sắc trời đã tối, cái kia thợ săn không có tới thu mồi, liền tiện nghi Lý Ngự.

Lý Ngự đề cái kia gà rừng lên núi, tìm tới một chỗ có sơn tuyến chảy qua hang núi, dùng bờ sông sắc nhọn thạch mảnh tổn sức dọn dẹp gà rừng, lại phí hết rất lớn nhiệt tình đánh lửa, lúc này mới có thể ăn được một ngụm thực phẩm chín.

Này đánh lửa, hẳn kiếp trước chỉ là nghe nói, nhưng lý trí nhớ của cá bên trong lại có thực tế thao tác trình tự, cho nên hẳn phát lên lửa đến, thật cũng không phí quá nhiều bản lĩnh, chỉ là cái kia gà rừng không có bất kỳ cái gì gia vị có thể dùng, mặc dù bề ngoài rất mê người, thật nhai ở trong miệng thực

cũng không có mùi vị.

Lý Ngự đang ra sức nhai lấy cái kia hoặc nửa sống nửa chín, hoặc nướng đến có chút cháy thịt gà, bỗng nhiên oanh một tiếng, một ánh đỏ đem trọn cái hang động chiếu lên sáng choang một mảnh.

Loại kia ánh sáng màu đỏ, là mỹ lệ điểm hồng sắc, nhưng lại tuyệt không chói mắt, cũng sẽ không để người cảm thấy kinh tâm. Nó thậm chí có vẻ hơi nhẹ nhàng, nhưng chính là như vậy ánh sáng dịu dịu, lại cơ hồ đem cả sơn động chiếu lên không có chút nào góc chết, khắp nơi rõ ràng.

Lý Ngự giờ cúi gằm, tròn mắt hốc mồm.

Qua thật lâu, Lý Ngự mới phát giác cái kia chỉ là theo ngoài động chiếu vào. Lý Ngự đem cúi gằm nhẹ nhàng đặt tại một khối dùng nước suối rửa sạch trên tảng đá, cố gắng nuốt xuống trong miệng một ngụm thịt gà, lặng lẽ đứng người lên, rón rén đi ra ngoài. . .

Đại Đường thành Trường An thật sự là quá lớn, vền vện Hoàng thành phạm vi, đã tương đương với Minh triều lúc Tây An toàn thành diện tích, cho nên Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong đi ra điện Lưỡng Nghi thời điểm, chân trời còn lưu lại một vệt trời chiều, chờ bọn hắn đi ra Hoàng thành thời điểm, đã cần cầm đèn.

Hai người leo lên chờ ở đây xe bò, lái về phía Viên Thiên Cương ngủ lại quán dịch. Làm triều đình quan viên, là có chính thức quán dịch phụ trách hẳn ăn ở cử chỉ.

Lý Thuần Phong trên xe ngồi xuống, liền đối với Viên Thiên Cương cười nói: "Su huynh, nhưng bằng hai người các ngươi hôm nay sở tác thời điểm, chỉ cần có người có thể tận biết quái từ bên trong chỗ bày tỏ khí tượng, thì sau này hai ngàn năm chi vương hướng thay đổi, thiên hạ việc lớn, lại không một chuyện không biết vậy!"

Viên Thiên Cương có chút đau lòng nhìn xem Lý Thuần Phong kéo cao đạo kè, đang muốn trách cứ hắn không biết trời cao đất rộng, tự tiện tiết lộ thiên cơ, chân trời đen như mực trong bầu trời đêm đột nhiên hiện ra một cái kỳ dị màu lửa đỏ vật thể, phảng phất một cái lửa cháy mạnh bốc lên quả cầu lửa, chiếu lên thiên vũ, đất đai một ánh đỏ mờ mịt.

Lý Thuần Phong run sợ đứng lên, vịn xe cột đưa mắt trông về phía xa, kinh ngạc nói: "Đó là cái gì?"

Viên Thiên Cương bỗng nhiên sinh lòng cảm ứng, bấm ngón tay tính toán, nghẹn ngào kêu lên: "Trên trời rơi xuống dị bảo!"

Lý Thuần Phong ngạc nhiên quay đầu, nhìn về phía Viên Thiên Cương: "Su huynh, ngươi nói cái gì?"

Viên Thiên Cương bấm chỉ quyết, trầm giọng nói ra: "Trên trời rơi xuống kỳ vật! Như có người có thể đến bảo vật này, dùng đúng phương pháp, thì ngươi ta chỗ thời điểm chỉ tương lai thiên hạ, chưa chắc không thể biến!"

Lý Thuần Phong run sợ: "Đồ vật gì lợi hại như vậy?"

Viên Thiên Cương không có đáp lại, hắn chậm rãi đứng lên, nhìn chân trời, đoàn kia mờ mịt viên mãn ánh sáng màu đỏ dần dần tản mát, từ đó hiện ra một cái màu lửa đỏ vật thể đến, phảng phất một con chim lớn, nói chính xác. . .

Nó tại trời cao, như phượng hoàng!

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Người chính là biến số!

Lý Ngự đứng tại huyệt động cửa vào, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, thấy hết sức rõ ràng.

Trên bầu trời lẽ ra có một đoàn mặc dù sáng ngời cũng không chói mắt hồng sắc quang đoàn, phảng phất một vòng phóng đại gần trăm lần mặt trời, trong bóng đêm đen nhánh, có từng chùm so bóng đêm đen kịt còn muốn bóng tối chùm sáng không ngừng đánh vào đoàn kia hồng sắc quang vạm vỡ bên trên, mãi đến đoàn kia hồng sắc quang vạm vỡ phảng phất vô trùng vỡ vụn, biến mất.

Sau đó, tại cái kia hồng sắc quang vầng bên trong, phảng phất vô trùng bên trong thai nghén mà sinh giống như, xuất hiện một cái vật kỳ quái. Lý Ngự có người hiện đại những cái kia ý thức, cách vật kia lại gần vô cùng, cho nên hần gần như lập tức liền nhận ra, đó là. . . Một chiếc màu đỏ không biết cái gì kim loại kiến tạo phi thuyền.

Cái kia phi thuyền hình dạng, cùng với trên người nó không ngừng lấp lóe hào quang màu đỏ, khiến cho nó nhìn tựa như. . . Đúng! Tựa như một đầu phượng hoàng! Một đầu màu đỏ kim loại chế thành phượng hoàng!

Lý Ngự lập tức ngừng hô hấp, hần tại hiện đại thời điểm, thường xuyên tại trên mạng thấy một chút có quan hệ UFO tin tức, thật thật giả giả, chưa kết luận được, nhưng hần cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy tận mắt, thế nhưng là không nghĩ tới xuyên việt về này trăm ngàn năm trước, hần thế mà gặp được!

Lúc này, hần đã mơ hồ hiểu rõ, cái kia lơ lửng ở không trung, đen tuyền to lớn chiến hạm là một chiếc phi thuyền vũ trụ, mà cái kia màu đỏ phượng hoàng, cũng là một chiếc phi thuyền vũ trụ. Tại nó mặt ngoài, có một đoàn hồng sắc quang vầng năng lượng vòng bảo hộ, mà cái này năng lượng che đậy, hiển nhiên là bị đối phương hạm pháo cho tiêu hao hầu như không còn.

Lý Ngự khóe môi bởi vì xúc động mà biến có chút co quắp, cô độc một người, xuyên qua đến này ngàn năm trước thế giới, đã sắp gọi hần hồng mắt, hiện tại thế mà lại thấy được sinh vật ngoài hành tinh phi thuyền vũ trụ, kế tiếp còn sẽ thấy cái gì? Có thể hay không Ngọc Hoàng đại đế, tam thanh đạo tổ cũng sẽ một vừa xuất hiện a?

Không đúng! Cũng có thể là không phải người ngoài hành tinh!

Lý Ngự đột nhiên chấn động trong lòng: Ta nếu có thể theo hơn một nghìn năm sau xuyên qua mà đến, như vậy dựa vào cái gì lại không thể có người theo hai ngàn năm về sau, ba ngàn năm sau xuyên qua tới? Có lẽ bọn hần là đến từ càng xa xôi tương lai thế giới người đâu? Cái kia bọn họ có phải hay không liền có thể giúp đỡ đem ta trả lại lẽ ra thế giới?

Lý Ngự trong lòng vui vẻ, vô ý thức liền muốn lao ra, thế nhưng là hần nghĩ cất bước thời điểm, mới phát hiện hần đã nửa bước khó đi, hần. . . Bị định ở nơi đó!

Lý Ngự hết sức xác định, hần không phải dọa đến không thể động đây, hần là bị một sức mạnh không tên cố định tại chỗ. Sau đó, hần liền phát hiện, xuất hiện trước mặt một người, một cái phảng phất Đôn Hoàng bích họa bên trong bay trên trời thần nữ nữ nhân.

Nàng rất mới mỹ lệ, uyển mị thướt tha, dây thắt lưng bông bành, ngũ quan mặt mày có chút giống là Ấn Độ mỹ nhân, thế nhưng mi tâm của nàng lại có con mắt thứ ba, một đầu dựng thẳng sinh trưởng thiên nhãn, tựa như. . . Trong truyền thuyết thần thoại Nhị Lang thần.

Lý Ngự kinh ngạc muốn hỏi một chút nàng là ai, nhưng là muốn há mồm lúc, hần mới phát hiện, miệng của hần đã không có cách nào mở ra.

"Không cần phải sợ! Ta, sẽ không tổn thương ngươi!"

Một cái nhẹ nhàng, êm tai thanh âm cô gái tại trong đầu của hần đột nhiên vang lên: "Các ngươi tinh cầu người ngôn ngữ, ta không kịp biết rõ ràng. Cho nên, chúng ta dùng ý niệm tới trao đổi, càng tốt hơn một chút, mà lại, cũng sẽ không bị bọn hần nghe được!"

Đối diện tam nhãn thiên nữ mỉm cười nhìn xem hần, hết sức hiển nhiên lúc này đang dùng ý niệm cùng hần nói chuyện với nhau chính là cái này tam nhãn thiên nữ. Thiên nữ ngữ tốc hơi hơi thêm nhanh hơn một chút: "Ta không kịp cùng ngươi nói rõ lý do quá nhiều, ngươi có thể gọi ta thời không người thao túng."

Thiên nữ mỹ lệ hai mắt có vẻ hơi chói bóng, mà mi tâm thiên nhãn lại lưu chuyển lên kỳ dị ánh sáng. Lý Ngự suy đoán, nàng cũng là bởi vì sinh ra cái này trong truyền thuyết thần thoại thiên nhãn, mới có thể cùng hần tiến hành ý niệm trao đổi: "Bọn hần là tung hoành vũ trụ cường đạo, mong muốn bắt đoạt ta trụ vòng!"

Thiên nữ vươn tay, một cái nhỏ nhỏ hạng trụ giống như màu lam viên cầu tại một cái chạm rỗng kim loại che đậy bên trong ánh sáng lung linh đột chuyển, Lý Ngự liếc nhìn lại, phảng phất thấy được mặt trời mặt trăng và ngôi sao, thấy được ngân hà cuộn cuộn, nhất thời có chút hoa mắt, tranh thủ thời gian dời đi ánh mắt.

Thiên nữ thanh âm dồn dập tại trong đầu hần tiếng vọng: "Phi thuyền của ta đã tổn hại, không cách nào thoát đi, mà trụ vòng có được có được không thể tương đương nổi lực lượng, tuyệt không thể rơi vào những này tàn bạo người trong tay. Ta hi vọng ngươi có thể giúp ta đảm bảo nó, mãi đến tộc nhân của ta, tam mục tộc người lại tới đây,

Lại lấy đi nó. Ngươi nghe hiểu không?"

Đối một cái Đường triều người, chỉ sợ thật đúng là nghe không hiểu nàng đang nói cái gì, nhưng Lý Ngự tốt xấu ụng có nhất định hiện đại văn minh tri thức, còn nhìn qua rất nhiều phim khoa học viễn tưởng cùng tiểu thuyết, coi như dùng đoán, cũng có thể đoán được, vậy đại khái liền là Hollywood trong phim ảnh thường có máu chó kiều đoạn, mà hần giờ phút này thật phát sinh.

Nhìn qua tam nhãn thiên nữ vội vàng ánh mắt, Lý Ngự không kịp chửi bậy, cũng không kịp hỏi chút những vấn đề khác, chỉ là vô ý thức dùng ý niệm dò hỏi: "Ngươi tam mục tộc nhân? Bọn hần lúc nào sẽ tới?"

Tam nhãn thiên nữ ý niệm hồi đáp: "Đối với ngươi mà nói, có lẽ là một ngàn năm, hay là một vạn năm!"

Lý Ngự ý thức trong đầu kêu sợ hãi: "Lâu như vậy? Xương cốt của ta đều muốn rửa nát hết!"

Tam nhân thiên nữ ý niệm nói: "Ngươi chết, có thể truyền cho ngươi con trai, con của ngươi chết, có thể truyền cho ngươi cháu trai, chỉ cần trụ vòng vẫn còn, lại có thể lợi dụng ngươi điện sinh học phát ra vô cùng mỏng manh tín hiệu, tộc nhân của ta liền có biện pháp tìm tới nó!"

Lúc này, cái kia chiếc đèn tuyến mắt trần gần như không thể phân biệt to lớn dữ tợn quái thú giống như phi thuyền mở ra một cái lỗ hồng, đang ở trệ ngừng ở không trung màu đỏ phi thuyền một chút xú kéo đi vào.

Đứng tại Lý Ngự trước mặt tam mục thiên nữ đột nhiên lay động một cái, Lý Ngự lúc này mới phát hiện, trước mặt nàng vền vền một cái không gian ba chiều hình chiếu. Thế nhưng... Thế nhưng lơ lửng tại nàng lòng bàn tay cái kia "Hạng trụ" lại là chân thật tồn tại, Lý Ngự lúc này mới phát hiện, nó trên thực tế chỉ là tại cái kia tam mục thiên nữ bàn tay hình chiếu phía trên tự động lơ lửng xoay tròn lấy.

"Thời gian của ta không nhiều..."

Tam mục thiên nữ toát ra một chút bất đắc dĩ sầu não mỉm cười: "Không bao lâu, tộc nhân của ta liền sẽ tìm đến ngươi! Mời ngươi đem nó đòi đòi con cháu truyền thừa tiếp, mãi đến tộc nhân của ta đến. Vì có thể để ngươi bảo hộ nó, ta giao phó ngươi nhất định quyền sử dụng hạn... Giải mã gen ADN!"

Tam mục thiên nữ hình chiếu lại kịch liệt lắc lư mấy lần, có vẻ hơi hư hóa, cho nên tại ở giữa một đoạn văn Lý Ngự không có nghe tiếng. Hết sức hiển nhiên, cái kia chiếc màu đen cự hàm đem màu đỏ phi thuyền kéo vào trong cơ thể lúc, năng lượng của nó trận đang quấy rầy lấy màu đỏ phi thuyền tín hiệu truyền thấu.

Lý Ngự thân không thể động, miệng không thể nói, chỉ có thể dụng ý niệm vội hỏi: "Tộc nhân của ngươi rất mau tìm tới? Ngươi không phải nói muốn ngàn năm Vạn Niên?"

Chân thân vẫn tại bên trong buồng lái này tam mục thiên nữ cứ việc sắp rơi vào đối đầu độc thủ, hay là bởi vì Lý Ngự câu nói này, lộ ra một tia thú vị ý cười: "Thời gian, đối có khả năng siêu việt ánh sáng tam mục nhất tộc tới nói, cũng không dài đằng dặc. Dùng ý của các ngươi tới nói chính là, trên trời một ngày, một năm trước!"

Làm câu nói này tại Lý Ngự trong đầu xẹt qua thời điểm, cái kia chiếc màu đỏ phi thuyền hoàn toàn biến mất tại sắt thép cự thú trong bụng, "Xin nhò... ", theo câu nói này, tam mục thiên nữ hình chiếu cũng đột nhiên biến mất.

Lý Ngự ngẩn ngơ, dùng ý niệm gấp hô: "Uy! Ngươi nói giao phó ta quyền sử dụng hạn, ta làm sao sử dụng? Nó có chỗ lợi gì a? Uy? Uy?"

Cũng không thấy nữa trả lời, mà trên bầu trời cái kia chiếc màu đen sắt thép cự thú tại triệt để hoàn thành "Nuốt chửng" về sau, cũng hào không một tiếng động đột nhiên bay về phía cực xa chỗ cực kỳ cao bầu trời đêm, triệt để không thấy.

Lý Ngự đột nhiên cảm thấy giam cầm hần cổ lực lượng kia hoàn toàn biến mất, hần lẽ ra đang duy trì hướng ra phía ngoài chạy ra động tác, lúc này vậy mà không tự chủ được hướng về phía trước chạy ra hai bước, lúc này mới không chế lại thân thể.

Lý Ngự vội vã ngừng đầu nhìn một chút bầu trời đêm, trong bầu trời đêm quần tinh sáng chói, phảng phất cái gì cũng chưa từng xảy ra. Hần lại quay đầu lại, cái kia được xưng "Trụ vòng" tròn trịa hạng trụ mà vẫn như cũ lơ lửng ở không trung, khoan thai xoay tròn.

Lý Ngự không lưu loát nuốt ngụm nước bọt, cố gắng thuyết phục chính mình: "Ta đang nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ!"

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Rút lui 12 canh giờ

Lúc trời sáng về sau, Lý Ngự là bị ngoài hang động trên nhánh cây kêu tùy tiện chìm chóc nhóm cho đánh thức.

Tại thô sập trên mặt đất ngủ một đêm, không khỏi đau lưng. Lý Ngự tỉnh lại, ý thức vừa vừa khôi phục, liền vô ý thức sờ về phía cần cổ, cái kia trụ vòng hạng trụ đã bị hần thất ở cần cổ, hần theo trên đai lưng kéo xuống một đầu, xoa thành dây nhỏ, liền sung làm này khách đến từ thiên ngoại coi là báu vật

trụ vòng vòng cổ.

Lý Ngự nghiên cứu một hồi, vẫn là không có hiểu rõ cái đồ chơi này đến tột cùng có chỗ lợi gì, trong bụng lại cảm giác đói khát. Âm lịch tháng chín, thời tiết đã kinh biến đến mức rất lạnh, vậy còn dư lại thịt gà không thể trực tiếp vào bụng, cũng may cái kia đồng lửa còn chưa hoàn toàn dập tắt, Lý Ngự lại điền chút lá cây nhánh cây, đem lửa thổi vừng, đem thịt gà nóng lên một cái ăn no rồi bụng, liền vội vàng bước lên lộ trình.

Mặc dù hẳn đối cái kia trụ vòng tràn ngập tò mò, nhưng hẳn người không có đồng nào, lại vô can lương thực, là không thể nào giấu ở bên trong hang núi kia cẩn thận nghiên cứu.

Lý Ngự một đường bước đi, trèo non lội suối, đói bụng liền dùng sơn tuyền quả đại đỡ đói, trong ký ức của hắn, có thân thể này vốn là chủ nhân đi săn kỹ xảo, Lý Ngự cũng dần dần nhớ lại, thỉnh thoảng còn có thể làm chút thịt rừng, chỉ là thiếu khuyết muối ăn gia vị, trong miệng đều nhanh phai nhạt ra khỏi chím chóc tới. Cũng chỉ có đến có dấu vết người chỗ, lấy chén cháo ăn, bên trên trải một tầng dưa muối, mới có thể nếm đến vị mặn.

Như thế đi suốt ba ngày, có lúc trèo núi, có lúc qua sông, ngẫu nhiên gặp thương nhân người đi đường cùng đồ, nếu có xe ngựa lúc còn có thể nói câu lời nói phải để thay đi bộ, như thế được được phục được được, ngày thứ ba chạng vạng tối lúc, Lý Ngự tại một con sông một bên, dùng sắc nhọn nhánh cây xiên một đuôi phi ngư nướng tới ăn no rồi, liền dùng cái kia đầy mỡ dầu tay vuốt lấy trụ vòng bắt đầu nghiên cứu.

"Khách đến từ thiên ngoại có được cao như vậy độ văn minh, lại coi trọng như vậy cái này đồ chơi nhỏ, nó một nhất định có không thể tưởng tượng nổi tác dụng. Thế nhưng là, đến tột cùng là tác dụng gì chứ? Đến tột cùng muốn thế nào khởi động nó? Cái kia ba con mắt mỹ nữ cũng đã có nói, nàng đã trao tặng ta nhất định quyền sử dụng hạn."

Nghĩ đến cái kia dung mạo uyển mị, phong tình đặc biệt dị tam nhân ngoài hành tinh mỹ nữ, Lý Ngự bỗng nhiên nghĩ đến trong truyền thuyết Nhị Lang thần Dương Tiễn, này Dương Tiễn không phải là cổ nhân bỗng dựng bịa đặt đi ra a? Hắn là từng có qua tam mục tộc người tới Địa Cầu, cũng bởi vì có được không thể tưởng tượng nổi lực lượng, bị người Địa Cầu coi là thần linh?

Lý Ngự chợt ngơ lại nghĩ tới "Trên trời một ngày, một năm trước" lời giải thích, thuyết pháp này cũng là cổ mà cũng có, nhìn như không thể tưởng tượng nổi huyền ảo, thế nhưng tại Einstein thuyết tương đối bên trong, nó lại là có thể thực hiện khoa học hiện thực. Cổ nhân loại thuyết pháp này, đến tột cùng là tạm thời ý tưởng đột phát, vẫn là "Có người" như thế đã nói với bọn hắn, giống như vị kia tam mục mỹ nữ đã nói với hắn như thế?

Lý Ngự suy nghĩ miên man, trong tay còn tại vô ý thức sờ mó lấy cái viên kia trụ vòng hạng trụ, bỗng nhiên, ngón tay của hắn bên ngoài bao lấy màu u lam hạng châu lấy điều khắc thức kim loại áo khoác lên vẽ một cái, một đường vết thương thật nhỏ, rịn ra một giọt máu tươi.

Lý Ngự ai nha một tiếng, mau đem ngón tay bỏ vào trong miệng mút vào. Hạng trụ trở về trước ngực, bật lên mấy lần, hạng trụ áo khoác lên nhuộm cái kia giọt máu tươi tung tóe rơi xuống trong đó màu u lam hạng châu bên trên. Hạng châu lập tức phát sinh biến hóa kỳ dị, u lam ánh sáng đột nhiên gọn sòng nhọn nhọn, từng tầng một màu u lam gọn sòng hình dáng ánh sáng, nhọn nhọn, càng lúc càng lớn, đem Lý Ngự toàn thân bao phủ trong đó.

"Thì ra là thế! Thì ra là thế!"

Lý Ngự kinh ngạc mà nhìn mình trên người phát sinh biến hóa, bừng tỉnh đại ngộ. Giải mã gen ADN cái đồ chơi này, đối hẳn thời đại kia người mà nói, cũng là hiếm lạ vật, lại thêm tam mục thiên nữ nói lên câu nói này lúc, hình ảnh ba chiều ba động một chút, Lý Ngự không có nghe tiếng, giờ phút này nghĩ đến, nàng muốn nói liền là dùng dòng máu của người, mở ra giải mã gen ADN.

Lý Ngự không biết này trụ vòng mở ra giải mã gen ADN, sẽ mang đến cho hắn dạng gì năng lực, hẳn lại là thấp thòm, lại là kích động chờ đợi, mãi đến cái kia từng vòng từng vòng màu lam gọn sòng lần nữa biến mất, Lý Ngự ngạc nhiên phát hiện ---- biến hóa gì đều không có!

Hắn vẫn là mặc khác, gắm chân ngồi xếp bằng ở chỗ kia. Ngày vẫn là cái kia ngày, lúc làm hoàng hôn, nắng chiều đầy trời. Không đúng! Có biến hóa! Trước mắt hắn đầu kia trong veo dòng nước rách sông, không thấy!

Lý Ngự biến sắc, đằng một cái nhảy dựng lên, phía trước đầu kia chiều rộng ba trượng, nhưng nước sâu không quá đầu gối sông nhỏ thật không thấy.

Hắn lại đi bốn phía nhìn một chút, không chỉ là sông không thấy, bờ sông đá cuội mặt đất, hẳn vừa rồi dựa khỏi kia nham thạch toàn đều không thấy, hẳn giờ phút này đang đưa thân vào một mảnh cỏ dại, cao cỡ nửa người bụi cây gai..

Chờ chút! Đó là cái gì?

Lý Ngự giật mình nhìn xem trong bụi cỏ xuất hiện đồ vật, từng bước một đi qua.

Đó là một đồng lửa, đồng lửa lên đáp lấy một cái giản dị giá gỗ, trên giá gỗ ăn mặc một đầu nướng đến tư tư bốc lên dầu mỡ rừng. Một màn này, làm sao như vậy quen thuộc?

Lý Ngự yên lặng nhìn xem thỏ rừng trên người đã bị gặm qua hai cái dấu răng, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, ngạc nhiên nhảy dựng lên, chỉ đồng kia đồng lửa, phảng phất tại nhảy vẩy rom rôm: "Ta hiểu được! Ta rút cuộc minh bạch á! Ha ha ha! Này trụ vòng thật là một cái bảo bối a! Nguyên lai nó có thể nghịch chuyển thời không! Nghịch chuyển thời không a! Đây là hôm qua! Đây là ta hôm qua chạng vạng tối ngủ ngoài trời qua địa phương, ha ha ha..."

Lý Ngự như điên giống như cuồng, vòng quanh cái kia đồng lửa vui vẻ nhảy nhót rất lâu. Có thể trở lại quá khứ, mang ý nghĩa có thể biết trước tương lai, có thể biết trước tương lai, mang ý nghĩa hẳn có thể soi rõ tiền cơ, đi tại tất cả mọi người đằng trước. Ứng có như thế pháp bảo, còn có chuyện gì là hắn không thể làm?

viết bốn chữ lớn: "Văn quân rượu bỏ!"

Lý Ngự khoe môi không khô vì co quắp hai lần: "Giời ạ! Đường triều đó a, này chương quỹ tốt có đầu óc buồn bán!"

Cái kia đóng vai Trác Văn Quân nấu rượu bán rượu mỹ lệ nữ tử thu tiền, đem một vò rượu nâng cho khách nhân, ngọt cười nói: "Đại thúc đi thông thả, uống tốt lại đến!"

"Trác Văn Quân" chỉ chớp mắt, đứng ngهنh tiếp Lý Ngự nhìn chăm chú ánh mắt, Lý Ngự không khỏi mặt mơn nóng lên, như vậy nhìn chăm chăm con gái người ta xem, xác thực quá không ra gì, hẳn tại hiện đại, thông báo qua phim ảnh ti vi cùng internet cũng không phải chưa từng thấy qua xinh đẹp đến cực hạn mỹ nữ, chỉ là nếu nói như vậy cô trang phong nhã, những người kia làm sao đóng vai đạt được như thế mùi vị.

Lý Ngự phảng phất làm tắc bị người bắt vừa vặn giống như, vội vàng chột dạ dời đi ánh mắt. Cái kia "Trác Văn Quân" trên dưới nhìn hẳn hai mắt, ôn nhu môi bỗng nhiên nhẹ nhàng bĩu một cái, nâng rồi đi rượu án, từ trong ngực lấy ra một cái giấy dầu bao, từ đó lấy ra một tờ Hồ bánh tới.

"Trác Văn Quân" liếc mắt Lý Ngự liếc mắt, đem cái kia Hồ bánh một phần thành hai, thu hồi một nửa, đem một nửa kia đưa tới trong tay của hắn. Lý Ngự hơi sững sờ, trong tay đã nhiều hế mở Hồ bánh.

"Trác Văn Quân" ôn nhu nói: "Tuổi còn trẻ, tay chân kiện toàn, làm cái gì nghề nghiệp không thể kiếm phần cơm ăn? Nam nhi đại trượng phu, nên sống được đường đường chính chính, đình thiên lập địa, chớ làm ăn mại!"

Lý Ngự kinh ngạc nhìn nhìn qua "Trác Văn Quân", tạm thời nói không ra lời. Nguyên lai ta si ngốc nhìn trộm người ta, lại bị nàng tưởng lầm là ăn mại bụng đói mong muốn hành khát?

Lúc này quán rượu kia béo chương quỹ cũng không biết từ chỗ nào xông ra, lớn tiếng quát lớn: "Người nhà đầu này, lão tử dùng tiền thuê người, là muốn người bỏ thì làm việc thiện sao? Chính mình đều muốn nghèo đến không có cơm ăn, còn muốn tiếp tế người khác, nhanh đi bán rượu! Hôm nay bán không ra năm vò rượu đến, liền khẩu trừ người tiền công!"

Ôn nhu nhân đẹp "Trác Văn Quân" bỗng nhiên hướng về phía Lý Ngự hoạt bát thè lưỡi, lại là lơ đãng thấy lộ ra một bộ ngọt ngào động lòng người thiếu nữ bộ dáng, nàng tranh thủ thời gian trở lại rượu án đằng sau, đem cái eo mà uốn một cái, lại một lần nữa đã biến thành dáng vẻ muỗn vàn thiếu phụ bộ dáng.

Bán được rượu tới.

Cái kia béo chương quỹ đi lên phía trước, thô bạo đẩy ra Lý Ngự: "Đi đi đi, cách xa một chút, ít ở chỗ này ảnh hưởng lão tử sinh ý, thật sự là xúi quẩy!"

Lý Ngự bị béo chương quỹ đẩy ra, hẳn ước lượng tốt Hồ bánh, đi ra xa mấy chục bước, lại quay đầu nhìn thoáng qua, "Trác Văn Quân" đang mang theo sáng lạn giống như ánh nắng nụ cười, ra sức hướng về phía trước mặt dừng lại hai cái người đi đường chào hàng rượu ngon.

Lý Ngự thở một hơi, xoay chuyển ánh mắt, bỗng nhiên theo bên cạnh một nhà bán kính cửa hàng trưng bày trên gương đồng thấy được hình dạng của mình. Lúc này Lý Ngự, trèo đèo vượt núi, đã là quần áo tả tơi, bẩn thỉu, so như xin —— khó trách cái kia nấu rượu bán rượu "Trác Văn Quân" coi hẳn là thành tên ăn mại.

Lý Ngự cười khò lắc đầu: So với những cái kia tiểu thuyết xuyên việt bên trong nhân vật chính, có lẽ ta là lẫn vào đáng thương nhất một vị, này đều xuyên qua tới hơn mấy tháng, thế mà còn là như vậy nghèo túng!

Lần theo lý trí nhớ của cá, hẳn tìm tới chính mình nhà, Lý Ngự nhà tại một mảnh rừng trúc con đường trước, một loạt phòng ở, đồ vật hai mái hiên, phía trước còn có một cái tiểu viện roi. Phụ thân của Lý Ngự Lý lão thực làm thợ giày thời điểm, gia cảnh cũng không tệ lắm, đặt mua hạ phần này sản nghiệp.

Lý Ngự đẩy ra hàng rào cánh cửa, đi vào sân nhỏ, vô ý thức kêu: "Mẹ! Mẹ! Ta trở về á!"

Câu nói này nói xong, Lý Ngự chính là khê giật mình, trầm mặc một lát, nhưng lại thoải mái cười một tiếng. Kỳ thật cũng không sai a, nói theo một ý nghĩa nào đó, hẳn liền là nữ nhân kia con trai. Hẳn lần này trở về, cũng không cũng chính là vì thay con của nàng tận hiếu sao?

Thế nhưng trong phòng không ai trả lời, Lý Ngự đi qua kéo một phát cửa phòng, lại phát hiện cửa bị dây cò mà buộc lấy, mẫu thân không ở nhà. Lý Ngự thở một hơi, lúc này mới hiểu ra, mẫu thân lúc này hiện đang vô phụ đồ đốc chế tác.

Vốn là mẫu thân của Lý Ngự Phan thị là không cần ra khỏi cửa chế tác, chỉ ở nhà lo liệu việc nhà, giúp trượng phu phơi nắng, tiêu chế thuộc da, nhưng từ Lý lão thực bị giết, vì duy trì sinh kế, nàng liền không thể không đi ra ngoài chế tác. Ba năm trước đây, Phan thị bắt đầu ở Lợi châu đô đốc võ sĩ ước nhà làm châm mệ, lúc này hẳn là vẫn ở nơi đó đi.

Lý Ngự do dự một chút, cũng không có mở ra dây cò trở về phòng, mà là đi đến trong sân, tại gốc cây kia mười tám năm quả hồng dưới cây ngồi xuống. Này khóa quả hồng cây, là hẳn tuổi tròn thời điểm, Lý lão thực tự tay trồng.

Lý Ngự vô ý thức sờ lên chính mình cần cổ viên kia đồ thẫm tảo kích cỡ tương đương hạng châu, hẳn mới vừa trở về, hiện tại không thể thí nghiệm, nếu không một khi trở lại mười hai canh giờ trước kia, hẳn lại phải bôn ba một ngày. Muốn thí nghiệm nó đến tốt cùng lớn bao nhiêu tác dụng, có hay không có thể liên tục rút lui thời gian, như vậy, ít nhất phải chờ hai ngày về sau.

Lý Ngự thật dài thở một hơi, vỗ vỗ tim hạng châu, gổi lên hai tay, tại quả hồng dưới cây nằm xuống. Đình đầu, thị trên cây đang treo đầy trái cây, từng

Phan nương tử gấp đuôi mấy bước tiến vào sân nhỏ, nhìn lên quả hồng dưới cây, đang ngủ một cái áo thùng rách tả tơi áo ăn mày. Phan nương tử vút

xuống kim khâu rỏ, theo góc tường quơ lấy một cây gậy, liền trợn lên giận dữ nhìn hai mắt vọt tới, người chưa từng đến, kêu trời kêu đất tiếng khóc lời đầu tiên vang lên: "Trời xanh nột, này là bực nào lang tâm cầu phế không có tim gan xin tác, khi dễ đến ta một cái. . ."

Kêu khóc tiếng hơi ngừng, Phan nương từ giờ cây gậy, kinh ngạc nhìn xem cái kia ngủ ở thị dưới cây tên ăn mây gương mặt, toàn thân theo phạm vào bệnh sốt rét giống như đánh lên bệnh sốt rét: "Người. . . Người. . ."

Lý Ngư đã bị nằng cái kia một tiếng kêu khóc cho đánh thức, mở mắt xem xét, đứng trước mặt một cái trung niên phụ nhân, trong nháy mắt, cái kia thuộc về lý trí nhớ của cá liền như thủy triều xông lên đầu.

Sáu, bảy năm trước, Phan nương từ vẫn là này đường phố ở giữa nổi tiếng một cái mỹ nhân nhi, mặc dù qua tuổi 30, nhưng cũng là dung mạo vũ mị, phong vận vẫn còn. Nhưng từ đánh trượng phu đã chết, nằng một thân một mình lôi kéo con trai, nào còn có dư hình dáng cách ăn mặc.

Mười hai mười ba tuổi thiếu niên, đúng là giỏi nhất ăn thời điểm. Người đời sau nhưng là tuyệt đối tương tượng, chỉ bằng đang dài thân thể người thiếu niên lượng cơm ăn lớn, có thể ăn, cũng đủ để đem một hộ nhà nghèo ăn đến giặt gấu vá vai, khôn đốn không thể tả.

Mà nhà cùng khổ hài tử, mười hai mười ba tuổi liền nên đi ra chế tác,

Giúp đỡ trong nhà, lịch này Lý Ngư không biết dụng thế nào đường tà, một mực bốn phía nghe ngóng, phàm là nghe nói ai quyền cước lợi hại, liền đi nịnh bợ lấy học tập võ nghệ. Trừ cái đó ra cái gì đều không làm, kể từ đó coi như càng có thể ăn.

Lịch này Phan nương từ con cung con, tuyệt không chịu để cho con trai chịu một chút cơ hàn, nằng bán trang kính, làm đồ trang sức, áo vải trâm váy, làm công kiếm tiền, quả thực là đem con trai lôi kéo thành một cái trẻ ranh to xác, chính mình lại là dung nhan ngăm dân lão, thân thể công kênh.

Láng giềng đều nói Phan nương từ thời gian khổ cực cuối cùng nhìn đến đầu, ai biết Lý Ngư trưởng thành, chuyện thứ nhất liền là đi giết người. Hắn là làm tận hiếu đạo mà giết người, nhưng hắn bị áp giải vào phủ ngục thời điểm, nhưng lại không biết có bao nhiêu láng giềng chỉ cái mũi của hắn mắng hắn không hiểu thuận, mắng hắn không làm người con.

Đù loại trí nhớ, dần dần xông lên đầu, mặc dù chủ đạo cổ thân thể này người là dương băng trí nhớ, thế nhưng là Phan thị nương từ đối với nhi tử giọt nước không di tình thương của mẹ, lại không thể không ảnh hưởng đến hắn. Lý Ngư lập tức mũi chua chua, kim lòng không đành vron mình quý xuống, run giọng nói: "Mẹ! Đưa con bắt hiếu, hồi trở lại đến rồi!"

Phan nương từ run rẩy lui một bước, gậy gỗ trong tay leng keng một tiếng rơi trên mặt đất.

Phan nương từ theo mắt hồn giống như nhìn chăm chăm con trai, bờ môi run rẩy, run run nửa ngày, bỗng nhiên thê lương một tiếng kêu khóc: "Con cá nhỏ! Con của ta a ~~~ "

Phan nương từ gào khóc khóc lớn, nhào tới ôm lấy Lý Ngư, khóc đến thiên băng địa liệt: "Con của ta a, người trở về xem mẹ tới rồi! Người cái bất hiếu tiểu súc sinh a! Làm sao lại vì tử quý kia đi giết người, người vứt xuống lão nương một người sống thế nào nha ~~~ "

Phan nương từ ôm Lý Ngư khóc lóc ni non, đôi cánh tay lại là ôm thật chặt, e sợ cho bung ra tay, con của nàng liền không cánh mà bay.

Từ lúc con trai bị áp giải Kinh Thành, cái kia 9 tháng 9 thu quyết ngày, tựa như treo ở nằng trong lòng một cây đao, không giây phút nào không cắt tới lòng của nằng máu me đầm đìa. 9 tháng 9 ngày ấy, nằng thất hồn lạc phách, ngồi một mình trong nhà, đợi cho giữa trưa hành hình thời khắc, đột nhiên liền không nhìn được khóc lên, khóc đến cho đến ngất. Nàng biết, con của nàng, trên người nằng đến rơi xuống khối thịt kia, từ giờ khắc này, liền rút cuộc không tồn tại nữa.

Bây giờ, con của nàng trở về nhìn nàng, hắn đầu thai chuyển thế trước đó, vẫn nhớ nàng cái này mẹ, hắn trở về nhìn nàng.

Phan nương từ lại là lòng chua xót, lại là vui vẻ, ôm con trai khóc đến thở không ra hơi. Lý Ngư trước là có chút kinh ngạc, nghe Phan nương từ những lời này, mới hiểu được nàng cho là mình chỉ là hồn phách trở về. Lý Ngư đã cảm giác buồn cười, lại cảm giác lòng chua xót, nếu như nói hắn trong ý thức thuộc về dương băng cái kia phần trí nhớ đối Phan thị nương từ còn có như vậy một điểm không được tự nhiên cùng xa cách, giờ khắc này cũng tất cả đều không cánh mà bay.

Lý Ngư cảm động tại Phan nương từ bên tai nói: "Mẹ! Mà không chết! Mà còn sống trở về!"

Phan nương từ như bị sét đánh, cấp tốc buông ra Lý Ngư, trên dưới nhìn kỹ hắn, không dám tin nói: "Con của ta, người. . . Người nói cái gì? Người không chết? Người thật không có chết?"

Lý Ngư mũi mũi nhừ, đối Phan nương từ nói: "Đương nhiên không chết! Mẹ, này trời còn chưa có tối đâu, ta nếu là quỷ hồn, sao hiện được thân?"

"Không chết? Không chết! Con ta không chết!"

Phan nương từ kinh hi như điên xoa bóp Lý Ngư bả vai, lại sờ sờ gương mặt của hắn, bỗng nhiên biến sắc, hoảng sợ bốn phía nhìn mấy lần, đẩy Lý Ngư nói: "Con a, người vượt ngục đúng hay không? Người nhanh lên, có thể trốn bao xa trốn bao xa, mẹ chỉ cần người còn sống liền tốt, người nhanh lên! Nhanh lên!"

Phan nương từ đầy mắt sợ hãi, e sợ cho trẻ một điểm, liền có quan phủ sai người nhào vào tới lại nắm con trai của nàng giống như. Lý Ngư dờ khóc dờ cười, dùng sức bắt lấy Phan nương từ hai tay, nghiêm túc nói: "Mẹ! Người đừng lo lắng! Ta không chết! Ta cũng không phải vượt ngục mà chạy! Ta là. . ."

Phan thi đem linh vị lên chữ cao sạch sẽ, lại tìm được dao phay, đem cái kia linh bài chém thành bó củi, lúc này mới thực tế xuống tới, phảng phất làm

xong một bước này, con của nàng mới thật trở về.

Phan thị hi hi khí dương dương trở lại cổng trước bàn hai tay hợp thành chữ thập bái một cái, trong miệng lầm bầm: "Liệt tổ liệt tông phù hộ, con cá nhỏ trở về, Lý gia hương hỏa chưa tuyệt, đa tạ liệt tổ liệt tông!"

Phan thị nói xong, quay đầu thấy con trai còn tại hết nhìn đông tới nhìn tây, vội vàng đi qua đem hán kéo đến gần mặt, vội vàng nói: "Nhanh! Nhanh hướng về phía liệt tổ liệt tông dập đầu tạ ơn nha! Ôi, chờ một chút!"

Phan thị bỗng nhiên tựa như nhớ tới cái gì, lắc một cái thân thể, đối Lý Ngự nói: "Con a, chờ chút. Người còn sống trở về, đây chính là việc lớn, được cung cấp!"

Phan thị nói, lấy tay vào váy ngắn, vớt một cái theo lưng quần bên trong túm ra giấy dầu bao bọc, thiếp thân gấp giấu một kiện đồ vật. Phan thị đem đồ vật đặt lên bàn, lại đi một bên khác vừa sờ, lại lấy ra một khối đồ vật, buộc lại váy, vui mừng đem cái kia mấy tầng giấy dầu mở ra, rõ ràng là hai cái lỗ tai lợn, to lớn khối tương đầu heo thịt.

Lý Ngự nhìn tròn mắt hốc mồm, Phan thị lại là không để ý, mang mang tươi sống đi gian ngoài trong phòng lấy ra hai cái gốm đĩa, đựng thịt bày ở hương án trước, đối Lý Ngự nói: "Nhìn cái gì vậy, mẹ theo phù đồ đốc bên trong thuận đi ra, nhìn bộ dạng người như vậy, trước kia cũng không gặp người ăn ít."

Phan thị nướng từ bày xong hương án,

Liên thúc giục con trai tranh thủ thời gian quỳ xuống, cho các lão tổ tông dập đầu, bao quát cái kia chết đi phụ thân Lý lão thực.

Nhìn xem Phan thị nướng từ tha thiết ánh mắt, Lý Ngự nghe lời quỳ xuống, hai tay hợp thành chữ thập, yên lặng cầu nguyện, hán nói cái gì, cũng không người khác biết. Chờ hán một lần nữa mở mắt, gian ngoài trong phòng đã vang lên mức nước âm thanh, Lý Ngự chớp mắt còn nghĩ được một cổ củi đốt bùng cháy mùi vị.

Phan thị nướng từ đốt tiếp nước, liền trong trong ngoài ngoài bận rộn, miệng kia ba lại cũng chưa từng nhàn rỗi.

Phan thị nướng từ theo túm đáy tìm kiếm ra con trai quần áo, nói cho hán biết coi là con trai vứt xuống nàng đi về sau, y phục này không có bỏ được làm, ngoại trừ 9 tháng 9 ngày đó đốt đi mấy món cho hán, còn để lại hai bộ, muốn lưu cái tưởng niệm. Nói đến đây, Phan nướng từ đau lòng quạt chính mình hai cái miệng, đáng tiếc cái kia thiếu hủy quần áo.

Tiếp theo, Phan thị nướng từ lại lục tung tìm đệm chăn, nói cho Lý Ngự, sát vách phòng ở cho mượn. Bên kia phòng ở nguyên liền định cho con trai tương lai cưới vợ dùng, coi là con trai đã chết đi về sau, cũng cũng chỉ phải thuê ra ngoài, hiện nay thời hạn mượn chưa tới, đành phải ủy khuất con trai, trước theo mẹ cùng ở một gian phòng.

Tiếp theo, Phan thị nướng từ lại bung cái đại mộc bồn, thịnh lên nóng bỏng nước sôi bắt đầu vào phòng, nhắc lại một cây thùng nước lạnh tiến đến, liền muốn hầu hạ con trai tắm rửa.

Lý Ngự giật nảy mình, mặt đỏ tới mang tai nhất định phải tự mình rửa không thể, Phan thị nướng từ không lay chuyển được hán, đành phải một bên dẫn dò hán muốn tắm sạch sẽ, phía sau lưng phải dùng khăn mặt xoa sạch sẽ, vừa cười đi ra ngoài, nói con trai thật là lớn, biết e lệ.

Chờ vị này ưa thích lắm lắm, lại đem con trai bảo bối đến trông mắt giống như lão nướng hồng đi ra, rèm cửa buông xuống, Lý Ngự mới thờ phào nhẹ nhõm. Người người trên người mình, mấy tháng lao ngục sinh hoạt, đều có sự vị mà, cũng xác thực cái kia tắm rửa, Lý Ngự liền coi cái kia một thân tên ăn mày phục, dụng tâm tắm.

Ở giữa tình thủy dùng hết, Phan thị nướng từ lại theo con trai dẫn dò, thay đổi nước tới đặt ở rèm cửa bên ngoài, như là người ba lần, Lý Ngự mới xem như rửa sạch tắm, đổi về một bộ mặc dù che cũ vẫn còn sạch sẽ y phục.

Chờ Lý Ngự tắm xong đi ra, Phan thị nướng từ đã nấu xong cháo, cũng không biết từ chỗ nào còn đãi làm ra hai tấm Hồ bánh. Cái kia đầu heo thịt cùng thịt heo đũa, cũng là hợp thành chữ thập cảm ơn qua lão tổ tông, liền cắt cắt bung lên bàn ăn, cùng hai đạo rau ngâm bày ở cùng nhau.

"Mẹ, cái này... Cung phụng tổ tông, không thể ăn đi a?"

"Này! Tổ tông đều hưởng dùng qua, người ăn, người ăn, người ăn, lão lý gia liệt tổ liệt tông khẳng định không còn cách nào khác!"

Phan thị nướng từ một bên nói, một bên cười híp mắt không ngừng mà hướng con trai trong chén ôm theo thịt, mới chỉ một canh giờ, nhìn nàng tươi cười rạng rỡ, cái kia tinh khí thần mà theo thực chất bên trong phát ra, lại cùng buổi chiều về nhà lúc đến tình huống tương như hai người.

Mất thấy Phan thị nướng từ một mực cho hán mang thịt, cuối cùng dứt khoát đem gốm đĩa mà toàn bộ bung đến trước mặt hán, Lý Ngự có chút bất an: "Mẹ, người làm sao không ăn?"

Phan thị nướng từ mặt mày hớn hở nhìn xem con trai ăn cái gì, nắm tay cúi xuống: "Này! Mẹ đều mập như vậy, còn ăn cái gì ăn, mẹ giảm béo!"

Lý Ngự tắc nghẽn cứng lại, dở khóc dở cười nói: "Mẹ, ta người nhà Đường tục lệ tốt nở nang, người giảm cái gì mập a!"

Phan thị nướng từ vui mừng lườm hán một cái, nói: "Người nói là nở nang, mẹ đây là béo, không là một chuyện! Chớ nói nhảm, mau ăn!"

Điều cái họ này tương đối hiếm thấy, nhưng cũng không phải không có. Cái thế giới này lý trí nhớ của cá bên trong, trong phùng trước kia liền từng có một vị họ điều lão bá, nghe nói là Khương Nhân. Nếu như này dòng họ làm Khương Nhân độc hữu lời nói, như vậy trước mắt người một nhà này cũng hẳn là Khương Nhân, khó trách cái kia vậy lục nữ như thế anh tuấn, cổ khương thế nhưng là ra mỹ nữ.

Lý Ngự cùng cái kia điều đại thúc không có gì tốt nói chuyện, ngay trước người ta lão tử trước mặt, cũng không để luôn liếc trộm nhà bọn hắn cô nương. Lý Ngự trong sân lung tung đi lại một hồi, luôn bị cái kia điều đại thúc làm trộm giống như đề phòng, đành phải quay người trở về nhà.

Phan thị vừa mới rửa sạch bát, đang ở xoay lấy nồi. Lý Ngự tại nhà chính một cái ngựa trát ngồi xuống, lo nghĩ, hỏi: "Mẹ, chúng ta sát vách, đây là ở nhà người nào nột?"

Phan thị một bên làm việc, vừa nói: "Há, người còn nhớ rõ khi còn bé thường đi phía trước trong ngõ nhỏ trộm táo ăn cái vị kia điều lão bá nhà sao? Muốn nhà chúng ta nhà, liền là điều bá cháu trai, gọi kẻ sách thần kỳ, theo nơi khác chạy đến nương nhờ họ hàng."

Lý Ngự suy tư một chút, nói: "Điều bá không phải bây, tám năm trước liền đã qua đời sao?"

Phan thị nói: "Đúng vậy a! Thế nhưng là hắn này chất tử không biết a, thật xa chạy tới nương nhờ họ hàng, kết quả điều bá đã bệnh chết, phòng ở cũng sớm bị Lý chính giúp hắn chống đỡ tiền quan tài, kẻ sách thần kỳ không có chủ ý, cũng may còn có một tay làm yên ngựa người lão luyện nghệ, liền thuê nhà ta phòng ở, ở chỗ này ở."

"A! Kẻ sách thần kỳ..."

Lý Ngự nghĩ đến danh tự, liền không nhìn được cười, hặc toán một cái, hắn lại hỏi: "Điều đại thúc nhà còn có người nào nột?"

Phan thị nói: "Còn có vợ hắn Dư thị, còn có hai cái con gái, đại nữ nhi điều cát tường, tiểu nữ nhi gọi tuổi trẻ..."

Phan thị nói đến đây, bỗng nhiên dừng tay, liếc mắt con trai liếc mắt: "Con cá nhỏ, người hỏi thăm người nhà việc này làm gì, chẳng lẽ..."

Phan thị vút xuống xuyên nồi dây mướp lạc, tràn đầy phấn khởi tiến đến con trai trước mặt: "Con a, người có phải hay không coi trọng con gái người ta rồi?"

Lý Ngự ngẩn ngơ, cười khan nói: "Mẹ! Người nói cái gì đó?"

Phan thị dùng ướt đầm dề ngón tay tại con trai cái ót bên trên chọc lấy một cái, cười nói: "Điều gia hai cái cô nương, đều tuần đây, không tin tiểu tử người không động tâm!"

Lý Ngự nói: "Ta mới không có. Là được... Cảm thấy Điều gia người, đối cái kia đại nữ nhi... Nha! Điều cát tường, giống như không tốt lắm a!"

Phan thị tại tạp dề lên xoa xoa tay, lại bắt đầu quét rác, một bên quét vừa nói: "Này! Còn không phải là bởi vì không có mẹ."

Cát tường a, tám tuổi lúc không có mẹ ruột, hiện ở cái này mẹ là sau, muội muội cũng là sau, cũng không liền bị người bắt nạt chứ sao."

Phan thị nói đến đây, lập tức liền mượn đề tài để nói chuyện của mình, đối với nhi tử tiến hành một phen hiếu đạo giáo dục: "Trước kia a, mẹ nghĩ nói với người cánh cửa thân, nhưng người đây, không làm việc đáng hoàng, trong mỗi ngày liền là ra ngoài tìm người học chút chém chém giết giết bản sự, nhà ai con gái dám cho người?"

"Hiện tại, nhà chúng ta đại cừu nhân thạch ba đã chết, cha người thù cũng báo, người cái kia suy nghĩ tìm đứng đắn nghề nghiệp làm. Như thế, mẹ cũng tốt nói với người cánh cửa thân việc hôn nhân, tranh thủ thời gian thành thân, tranh thủ thời gian cho mẹ sinh cái mập mạp cháu trai, bằng không a, người chính là lớn bất hiếu! Ai, người nói của trước lão Hà nhà cái đứa bé kia, 14 liền thành hôn, hiện tại cũng hai mà một nữ, chúng ta lão lý gia..."

Phan thị đau lòng nhức óc quả trách, Lý Ngự ăn không tiêu, tranh thủ thời gian lại đi ngoài phòng lưu: "Tốt tốt, mẹ! Ta biết rồi, ta nhất định mau sớm tìm phần công làm, thật tốt sống qua ngày!"

Phan thị truy ở phía sau căn dặn: "Có vừa ý cô nương người liền theo mẹ nói, đến tranh thủ thời gian thành gia lập nghiệp sinh con á!"

Lý Ngự không tốt trong sân tiếp tục đào quanh, dứt khoát ra ngoài tại trong phùng đi vòng vo một hồi. Hắn có đương thời cái này Lý Ngự toàn bộ trí nhớ, cũng không về phần lạc đường. Bên ngoài đi vòng vo một hồi, còn gặp mấy cái hàng xóm cũ, không bao lâu, Lý gia đại lang giết người có thể đặc xá tin tức ngay tại trong phùng đầu truyền ra.

Lý Ngự chịu không được người ta hỏi cái này hỏi cái kia, dứt khoát không còn đi dạo, trực tiếp trở về nhà. Chờ hắn tiến vào sân nhỏ, sắc trời đã gần đến mờ nhạt, Lý Ngự mơ hồ chú ý tới chủ thuê nhà đầu vốn là cất trữ hàng da nhỏ kho cửa phòng mà có một góc áo xanh vậy.

Lý Ngự vô ý thức thăm dò hướng bên kia xem xét, phát hiện cái kia vậy lục điều cát tường đang ngồi xổm ở kho cửa phòng, trong tay bụng lấy một bát cơm, bởi vì nhà kho bên trong không có cửa sổ, quá mức bóng tối, tại cửa ra vào mượn trời chiều cuối cùng một vệt dư quang đang dùng cơm.

Lý Ngự ngẩn người, lại đi nhà chính bên trong một nhìn, kẻ sách thần kỳ cùng một vị phụ nhân cùng với một cô nương đang ngồi vây quanh tại nhà chính nhỏ trên bàn cơm ăn cơm. Lý Ngự sắc mặt lập tức trầm xuống. Bên cạnh chuyện của người ta hắn tự nhiên không để chịu hỏi, thế nhưng là bởi vậy vừa đến, đối kẻ sách thần kỳ một nhà, hắn lại là không có nửa điểm ấn tượng tốt.

Hai hàng nước mắt lã lã trượt xuống gương mặt của nàng, đầu vai của nàng còn co lại co lại, tựa như một đóa bị mưa rơi lấy xuân hoa, yếu đuối mềm mại, đẹp dễ thương cảm.

Lý Ngưng sợ dọa nàng, do dự một chút, mới nhẹ nhàng gõ gõ bên cạnh cây trúc dài, đài thiếu nữ kia nghe tiếng nghiêng đầu lại, mới tăng hắng một cái nói: "Cát tường cô nương?"

Nữ hài tử kia quả nhiên giật nảy mình, nhưng mà dù sao trước bị hấn gõ trúc tiếng nhắc nhở, lại nghe hấn gọi lên tên của mình, đồ cũng không phải vô cùng sợ hãi, chỉ đem hai chân cuộn tròn lũng chút, vội vã lau đi nước mắt: "Ngươi là ai?"

Bởi vì Lý Ngưng đưa lưng về phía ánh trăng hướng phía phương hướng của nàng, Diệu Cát Tường không nhìn thấy hình dạng của hấn.

Lý Ngưng hơi cười, nói: "Ta. . . Là nhà ngươi chủ thuê nhà!"

Diệu Cát Tường hơi hơi mở to hai mắt: "Ngươi là Lý gia đại lang?"

Lý Ngưng có chút ngoài ý muốn: "Ngươi biết ta?"

Diệu Cát Tường nói: "Hôm nay chàng vắng tối, nghe phan đại nương cùng cha ta nói qua chuyện của ngươi."

Lý Ngưng giật mình, trầm mặc một chút nói: "Đã trẻ thế như vậy, ngươi ở chỗ này làm cái gì?"

Diệu Cát Tường có chút gục đầu xuống, nói khẽ: "Nô gia có phải hay không ảm ỉ ngươi đi ngủ? Xin lỗi."

Lý Ngưng vội nói: "Không có không có, ta là. . . Đến nơi ở ẩn giải sầu, nghe được tiếng khóc. Cát tường cô nương, mau ra đây đi!"

Diệu Cát Tường nói: "Ta không đi ra!"

Nàng vốn âm hết sức non nớt, hết sức thanh thúy, bởi vì thút thút còn mang theo một chút tiếng khóc, lộ ra như cái bị tức giận hài tử. Lý Ngưng không khỏi buồn cười: "Này đêm hôm khuya khoắt, tránh ở nơi đó làm cái gì, mau ra đây!"

"Ta không!"

Lý Ngưng thăm dò mà hỏi thăm: "Trong nhà bị úy khuất?"

Diệu Cát Tường cực nhanh nhìn Lý Ngưng liếc mắt, ánh mắt sờ sờ, phảng phất một đầu bị hoảng sợ chim cú, Lý Ngưng chú ý tới dưới bả vai nàng ý thức sắt rụt lại: "Nô gia sự cùng Lý gia đại lang không hề quan hệ, xin ngươi đừng hỏi nữa."

Lý Ngưng nhìn một chút cảnh vật chung quanh, Diệu Cát Tường ngồi xuống chỗ mặc dù trống trải, nhưng bốn phía lại có nhỏ bé cảnh trúc vờn quanh, tạo thành một cái tự nhiên tiêu không gian, hấn muốn đi vào, đến tìm vị trí thích hợp theo nghiêng nhánh loạn lá ở giữa xoay người chui vào, thế là Lý Ngưng từ bỏ quyết định này, hù dọa nàng nói: "Trong rừng này mặc dù chưa chắc có dã thú, lại khó đảm bảo không có Dúi mốc lớn thanh xà, cần cái mông ngươi, còn không ra?"

Diệu Cát Tường bị hấn chọc cho thôi phù một tiếng bật cười, nàng nụ cười này, tựa hồ liền cảm thấy mình có điểm lạ ngượng ngùng, liền nghiêng đầu qua không nhìn Lý Ngưng, thanh thúy non nớt biểu lộ ra khá là tính trẻ con thanh âm nói: "Ngươi ít hù dọa ta, ta mới không sợ đây. Thật muốn có Dúi mốc lớn thanh xà, ta còn có thể mở một chút ăn nặn."

Lý Ngưng thở dài, mềm cứng rắn đều không được, nếu nói cứ thế mà đi, cũng thật không yên lòng một cái tiểu cô nương một chỗ U Lâm trúc kính bên trong, dứt khoát chơi xấu đi. Lý Ngưng liền cũng liền ngồi xuống, học Diệu Cát Tường, hai tay ôm đầu gối.

Diệu Cát Tường nghe được tất tấc âm thanh, quay đầu liếc hấn một cái, một đôi mắt hạnh không khỏi trừng lớn: "Ngươi làm cái gì nha?"

Lý Ngưng nói: "Nếu ta vứt xuống ngươi tự mình rời đi, liền không bạn chí cốt, đành phải cùng ngươi nha."

Diệu Cát Tường khoe môi hếch lên, có loại tính trẻ con đáng yêu: "Người ta chỉ là nhà ngươi khách trọ, ai cùng ngươi là bằng hữu nha, Lý gia đại lang chó lòi kéo làm quen!"

Lý Ngưng hướng trong ngực vừa sờ, móc ra cái kia nửa khối Hồ bánh, nâng trong tay, sáng lên ở dưới ánh trăng, hướng về phía Diệu Cát Tường cười nói: "Vâng! Ngươi xem! Ngươi chỉ một khối bánh, còn chia cho ta phân nửa, ta coi ngươi là bạn!"

"A...!"

Diệu Cát Tường con mắt trừng đến tròn hơn, trên mặt lộ ra một vẻ kinh ngạc cùng không dám tin vui vẻ: "Ngươi. . . Ngươi là. . ."

Lý Ngưng cười nói: "Ta chính là buổi chiều bị ngươi coi thành tên ăn mày,

Phân ta nửa khối bánh người kia."

Diệu Cát Tường bờ môi mấp máy mấy lần, lại chưa nói ra lời.

Lý Ngự thu liễm nụ cười, nghiêm túc nói: "Nửa khối bánh, không quý trọng, lại là ta theo Trường An một đường trở về, duy nhất một kiện không cần ta uồn nghiêm mặt da hươu về phía người đòi hỏi liền có người cho đồ của ta, cảm ơn người."

Diệu Cát Tường im lặng cười rộ lên, Lý Ngự phát hiện nàng cười thời điểm cùng thút thít thời điểm hoàn toàn khác biệt. Nàng chỉ cười một tiếng, môi hai xuôi theo liềm hướng lên hơi hơi nhếch lên, lộ ra hình trăng lưỡi liềm răng trắng như tuyết, mà một đôi mắt hạnh, cũng huyền nguyệt tựa như cong lên, loại kia ngọt thẳng vào đáy lòng của người ta.

"Liền nửa khối bánh thôi, Lý gia đại lang nhưng đừng nói như vậy, để cho người quái ngượng ngùng."

Lý Ngự cắt ngang nàng: "Lý Ngự! Cá đâu, liền là trong nước du lịch cá chép lớn cái kia cá. Tên của ta, người gọi tên ta liền tốt, mở miệng một tiếng đại lang, ta cũng là toàn thân không được tự nhiên a!"

Diệu Cát Tường hơi kinh ngạc: "Đại lang xưng hô này rất bình thường a, có cái gì không được tự nhiên?"

Lý Ngự khoe miệng rung động mấy cái, hiện nay thế giới này, một gia đình trưởng tử được người xưng làm vợ cả lang xác thực không thể bình thường hơn được, mãi đến tổng nguyên thời kì, cũng không có gì không bình thường. Nhưng từ khi 《Kim Bình Mai》ra mắt, đại lang xưng hô thế này liền xem như hủy, nghe là lạ, bị người hô làm vợ cả lang luôn có trồng đình đầu xanh môn môn cảm giác.

Cái này nguyên do Lý Ngự tự nhiên không tiện nói cho nàng nghe, chỉ nói: "Đại lang xưng hô này, người bên ngoài dùng đến đều không có gì. Chỉ ta nghe không lắm thoải mái, cát tường cô nương nhớ lấy, vĩnh viễn chớ như thế xưng hô cùng ta chính là. Người gọi ta Lý đại ca liền tốt."

Diệu Cát Tường liếc lấy hán, hắc bạch phân minh con người cực kỳ giống nghiêng liếc xem người chim nhỏ, khéo léo, đáng yêu: "Thật là một cái quái nhân đâu!"

Diệu Cát Tường đích thị thăm một tiếng, nói: "Lý đại ca, ta nghe nói qua chuyện của người đâu, người vì phụ báo thù, giết chết một cái đại quan nhi, rất đáng gờm. Cát tường rất bội phục người."

Lý Ngự lắc đầu cười nói: "Bất quá là một cái Cháp Kịch trường thôi, cũng không phải cái gì đại quan."

Lý Ngự ngừng lại một chút, nói: "Người tuổi còn nhỏ, như thế chịu khó, ta cũng rất bội phục người."

Diệu Cát Tường lại hướng về phía hán lộ ra một cái khuôn mặt tươi cười, có chút ngọt, có chút ngây thơ chân thành, nàng chân thực về mặt cách cư xử, cùng nàng chân thực tuổi tác tựa hồ quả thật có chênh lệch nhất định, thường xuyên rất tự nhiên lộ ra tính trẻ con động tác.

Lý Ngự an ủi: "Ta biết, người ở nhà bị ủy khuất, đừng quá thương tâm. Người sinh đến đẹp như vậy, về sau nhất định sẽ gả đi một người tốt, có một cái yêu người tốt lang quân, đến lúc đó liền thoát ly khổ hải."

"Ủy khuất? Không có a!" Diệu Cát Tường kinh ngạc nhìn hán một cái, đột nhiên lại giật mình, một đôi mắt lại cười cong lên đến, sáng sủa lắc đầu nói: "Cha nuôi sống người một nhà không dễ dàng, mẫu thân lại có bầu, mười tuổi tác còn nhỏ, nó giúp trong nhà đa phần gánh một chút, là hán là."

Lý Ngự nhìn nàng về mặt không giống nguy sức, không khỏi kinh ngạc nói: "Người không phải trong nhà bị ủy khuất? Cái kia. . . Một mình người trốn ở trong rừng trúc khóc cái gì?"

Diệu Cát Tường nụ cười âm trầm xuống, hai chân cuộn tròn cuộn tròn, cái cằm đặt tại trên đầu gối, sâu kín nói: "Hôm nay, là mẫu thân của ta ngày giỗ."

Lý Ngự nhẹ a một tiếng, bỗng nhiên nghĩ đến chính mình tại phía xa dị thời không phụ mẫu song thân, mặc dù đoạn này trí nhớ trở nên cực kỳ mơ hồ, gần như hoàn toàn nghĩ không ra, nhưng hán hoàn toàn có khả năng tưởng tượng được, phụ mẫu song thân mất đi hán về sau, nhất định sẽ vô cùng đau lòng.

Lý Ngự chợt thấy chua xót, con mắt chưa phát giác ướt át. Hán ngẩng đầu, ngược nhìn bầu trời một vòng hiểu rõ, yên lặng thật lâu, bỗng nhiên nói: "Nếu như, mẹ của người đang ở trên trời nhìn xem người, người nói, nàng hy vọng nhất người thế nào?"

Diệu Cát Tường đứng thẳng lên sống lưng, tỉnh lại một cái, nhìn qua trên bầu trời ánh trăng, trên mặt nổi lên nụ cười ngọt ngào: "Mẹ nhất định hi vọng ta vui vẻ, vui sướng!"

Lý Ngự ngẩn ngơ, hán câu nói tiếp theo đã chuẩn bị xong, liền chờ Diệu Cát Tường mở miệng, dùng liền tiếp theo khuyên giải, ai ngờ Diệu Cát Tường thế mà đem hán chuẩn bị xong lời kịch cho đoạt.

Diệu Cát Tường cảm kích nhìn Lý Ngự liếc mắt, đứng lên, vỗ vỗ sau lưng: "Ta một mực hết sức cố gắng, cố gắng để cho mình sống được vui vẻ, vui sướng. Đêm nay chỉ là quá nhớ ta mẹ. . . , Lý đại ca, cảm ơn người!"

Diệu Cát Tường khom người, theo rừng trúc ở giữa chui ra ngoài, nhẹ nhàng đến như một đầu tằm hươu. Hai người tại trúc ở giữa dưới ánh trăng, sóng vai đi đến, trên đường đi các có chút suy nghĩ, cũng không có nói thêm câu nào, nhưng tương cận suy nghĩ cùng tình cảm, lại rõ ràng để bọn hán cảm giác được, lẫn nhau thân cận rất nhiều.

Lý Ngự cùng Diệu Cát Tường trở lại trong sân, Lý Ngự đứng vững bước, Diệu Cát Tường hướng về phía hán nhẹ nhàng cúi chào một lễ: "Lý đại ca tốt ngủ!"

Lý Ngư nhẹ gật đầu: "Ngủ ngon!"

Lý Ngư liền đứng tại cửa ra vào, nhìn xem Diệu Cát Tường đập lên sách sương giống như ánh trăng, thốt tha đi tới, nàng đi thẳng đến chủ thuê nhà dầu, tại cái kia vốn là thả hàng da tạp vật nhỏ nhà kho trước dừng lại, lại ngoái nhìn nhìn hân liếc mắt, liền đi vào. Nàng đi vào lúc, cái eo, vẫn như cũ hết sức thẳng tắp.

Lý Ngu khe khẽ thở dài, vẻ u sầu lập tức giảm nhẹ đi nhiều, lại mơ hồ có loại phần nộ tâm ý: Nàng là ngủ ở kho trong phòng sao? Liền xem như ruột phụ mẫu, cũng không phải đều sẽ như vậy yêu thương con gái của mình đó a! Khó được nàng có thể như thế vui vẻ, một lòng thủy chung sáng long lanh sáng ngời phảng phất bên kia vầng trăng kia sáng lên.

Lý Ngự lại nghĩ tới đang ngủ trong phòng Phan thị, một loại tình cảm quán quýt tự nhiên sinh ra, đó là một cái khả kính mẫu thân, cũng là hấn ở kiếp này huyết mạch duy nhất tương liên thân nhân.

Lý Ngự vô ý thức lại sờ một cái cần cổ trụ vòng hạng trụ, bỗng nhiên hưng phấn lên, còn có một ngày rưỡi, cái này hạng trụ giống như đồ chơi nhỏ, đến tốt cùng sẽ cho hắn cái gì kinh hi đâu? Lý Ngự trong lòng vô cùng chờ mong!

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ta hướng Ba Thục vọng vương khí

Lý Thuần Phong đem đồ đi dịch quán trên đường, mới bị Viên Thiên Cương cáo tri, một đầu tóc xanh đã biến tóc bạc. Lý Thuần Phong thiếu niên tuổi đôi mươi, hình dáng anh tuấn, phong nghi không tầm thường. Viên Thiên Cương lẽ ra dùng vì sự đệ nghe nói sợi tóc biến trắng nhất định đau lòng nhức óc, không muốn Lý Thuần Phong đến quán dịch, lấy ra 8 lạng gương đồng chiếu thật lâu, lại là vui mừng hơn hờ.

Lý Thuần Phong nghiêng đầu đi, đối Viên Thiên Cương nói: "Sư huynh, người nhìn ta bây giờ, xem như hạc phát đồng nhan, tiên phong đao cốt?"

Viên Thiên Cương ngẩn người, thấy Lý Thuận Phong đối sợi tóc biến trắng cũng không thèm để ý, cũng là nhẹ nhàng thờ ra, liền chế nhạo nói: "Hạc phát đồng nhan cũng không giả, tiên phong đạo cốt sao, lại không nhìn ra."

Lý Thuần Phong bữu môi, đối Viên Thiên Cương nói: "Người ghen ghét ta!"

Lý Thuần Phong nghiêng đầu đi, đối tầm gương lại dương dương đắc ý soi một hồi, đối cái kia mái đầu bạc trắng tựa hồ phi thường hài lòng, tự nhủ: "Ta nghe nói ở trên trời phương nước phía tây, còn có vô số quốc gia, trong đó có vài quốc gia người, chính là trời sinh mái đầu bạc trắng, bây giờ xem ra, cũng không khó coi mà , có vẻ như còn càng phiêu dật rất nhiều."

Viên Thiên Cương nghe, không khỏi lật ra cái lờm nguýt, nói: "Tối nay trời sinh di tượng, người liền không hiếu kỳ sao?"

Lý Thuần Phong buông xuống gương đồng, xoay người nói: "Sư đệ nhậm chức Thái Sử cục, thường tại linh đài đêm xem thiên tượng, tổng gặp được rất nhiều di sự có thiên tượng tỏ rõ, tổng không thành mỗi lần nhìn thấy đều ngạc nhiên sao?"

Viên Thiên Cương lắc đầu nói: "Lần này khác biệt, cái kia di bảo xuất thế, một khi dùng đúng phương pháp, tạo hóa vô tâm."

Viên Thiên Cương trầm ngâm một lát, hạ quyết tâm nói: "Ta muốn tự mình đi tìm tòi hư thực."

Lý Thuận Phong kinh ngạc nói: "Sư huynh lần này vào triều, Hoàng đế tất có trọng dụng. Làm sao có thể nhường người rồi kinh đi tìm tội hư thực?"

Viên Thiên Cương cười nhạt một tiếng, nói: "Việc này lớn, nếu theo nói thật ra, biết rõ chân tướng trước, sợ sẽ sinh ra bất trắc hậu quả, ta có khả năng từ quan không làm, như thế chính là thân tự do. Lại nói, sư huynh đối làm quan xác thực không quá mức hứng thú, tục sự quần thân, không được tu hành, đã sớm chán ghét."

Lý Thuần Phong vừa kịp nhọc quán, danh lợi chi tâm chưa diệt hết, lại không bỏ được sư huynh như vậy từ chức, Lý Thuần Phong nói: "Sư huynh a, hai người chúng ta hôm nay làm « Thôi. Bối Đồ », lập xuống chớ dai công lao, Hoàng đế sẽ có trọng thưởng đâu, lúc này sao có thể từ quan không làm?"

Lý Thuần Phong con ngời hơi chuyển động, vỗ tay nói: "Có! Ta có một bộ lí do thoái thác, đã nhưng để sự huynh tiêu điều tự tại, lại không đến mức mất dễ như trở bàn tay công lao."

Viên Thiên Cương tò mò hỏi: "Sư đệ có biện pháp gì?"

Lý Thuần Phong hướng về phía hán đóng vai cái mặt quỷ, cười nói: "Son nhân diệu kế, không thể nói đấy! Sư huynh muốn biết, không ngại bói toán một phen, ta biết người bói thuật tại trên ta đây."

Viên Thiên Cương nhìn không được cười lên: "Người nghĩ sư huynh cũng giống như người, làm thành mái đầu bạc trắng mới cam tâm sao? Thiên cơ sự tình, có thể không hỏi, liền không hỏi, thuận theo tự nhiên thế nhưng!"

Ngày kế tiếp tảo triều đã xong, Hoàng đế Lý Thế Dân quả nhiên triệu kiến Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong phong thưởng. Thái Sử cục lại xưng ti sân thượng, phụ trách thiên văn lịch pháp, tinh tướng xem bói, về thư ký tinh quân hạt. Chính ấn quan làm Ty Thiên giám, chính tam phẩm quan lớn, có thể mặc áo bào tím.

Ty Thiên giám phía dưới lại quan lại ngày ít giám hai người, chính tứ phẩm dưới, ti ngày thừa một người, chính lục phẩm bên trên. Chủ bộ hai người, chính thất phẩm bên trên. Chủ sự một người, chính bát phẩm xuống. Còn bố trí xuân, hạ, thu, đông 4 quan, đều là chính ngũ phẩm bên trên.

Lý Thuần Phong vốn là dùng Trương Sĩ lang vào chức vụ sân thượng, là theo cửu phẩm dưới quan viên, nhưng hán thay Thiên Từ làm 《Thôi. Bối Đồ》, lại bởi vì tiết lộ thiên cơ quá nhiều, dẫn đến tóc trắng phơ, đây chính là Lý Thế Dân tận mắt nhìn thấy, công lớn lao chỗ này, lại người thẳng liền cấp tám, bị Lý Thế Dân trực tiếp khám điểm làm thu quan.

Phải biết, Ty Thiên giám mặc dù chủ quản lịch pháp thiên tượng, nhưng tác dụng của nó cùng địa vị so hiện đại khí tượng cục vậy cần phải lớn hơn nhiều lắm. Không chỉ là bởi vì xã hội nông nghiệp, chủ quản thiên tượng lịch pháp bản thân liền có lớn lao quyền lên tiếng, bọn hán còn chủ quản tinh tướng xem bói đầu, Đường triều thời điểm đế vương, lại như thế nào anh minh thần võ, cũng sẽ không không đem Ty Thiên giám quan viên đối thiên tượng giải đọc không coi là việc to tát, đây chính là có được khoảng chừng Thiên Từ ý chí chỗ.

Dạng này một cái nha môn, thẳng liền cấp tám, trước đó chưa từng có. Lý Thuần Phong từ năm gần hai mươi tức tu lịch pháp về sau, lại một lần nữa danh mãn kinh hoa.

Viên Thiên Cương vốn là Hòa Tĩnh huyện lệnh,

Hòa Tĩnh huyện là bên dưới huyện, cho nên Viên Thiên Cương là chính bát phẩm quan nhĩ, Lý Thế Dân mặc dù cảm thấy 60 phó 《Thôi. Bối Đồ》 bên trong hán chỉ làm năm phó, công lao không kịp Lý Thuần Phong, nhưng hán vốn là liền cao hơn Lý Thuần Phong hai cấp, lại là Lý Thuần Phong sư huynh, tổng không giống vậy Lý Thuần Phong cấp bậc thấp, cho nên liền muốn vì hán lừa một cái ti ngày phó thừa, chính lục phẩm dưới chức quan.

Không ngờ Lý Thuần Phong lĩnh chỉ tạ ơn về sau, lập tức góp lời: "Bệ hạ, đêm qua trời sinh dị tượng, tựa hồ rung chuyển vương khí. Sư huynh cảm giác sâu sắc sâu lo, cố ý xuôi nam, tìm tòi hư thực, cho nên không thể lưu nhiệm tại Ty Thiên giám, mong rằng bệ hạ ân chuẩn."

Lý Thế Dân đột nhiên động dung, cái gì gọi là rung chuyển vương khí? Vương khí liền là đế vương khí a. Thân là cửu ngũ chí tôn, bực này liên quan đến hoàng vị cùng giang sơn sự tình, Lý Thế Dân há có thể không cho quan tâm? Lý Thế Dân xin hỏi phía dưới, Lý Thuần Phong chỉ thiên hoa địa, đủ loại mê hoặc chi học khoe khoang một phen, chỉ nghe vị này xử lý việc nước thành thạo điều luyện anh minh Thiên Từ đầu óc quay cuồng, nói gì không hiểu.

Nhưng Lý Thế Dân chỉ hiểu rõ một sự kiện, đêm qua trời sinh dị tượng, sợ đối với hán giang sơn cùng hoàng vị bất lợi. Mà lại hôm nay sáng sớm, cũng thật có đại thần bẩm báo qua đêm qua núi Chung Nam xuất hiện qua dị thường thiên tượng. Lý Thế Dân như thế nào dám không thận trọng, lúc này hạ chỉ, mệnh Viên Thiên Cương dẫn ti ngày ít giám hàm, xuôi nam tìm kiếm đến tận cùng, cũng ngự tứ thủ lệnh, ven đường quan lại nhưng cho tiện nghi quyền lực điều động, đến lúc này Viên Thiên Cương chẳng khác gì là khám sai đại thần thần phạt, mà lại không như bình thường khám sai, quyền hạn phạm vi rất lớn, lại không có cố định giao nộp chỉ kỳ hạn.

Viên Thiên Cương giờ mới hiểu được tiểu sư đệ là gan lớn bao nhiêu, dám vọng nghị thiên tượng, vì hán hướng thiên tử lấy muốn chỗ tốt. Nhưng mà cần thận nói đến, cái kia dị bảo một khi rơi vào trong tay người xấu, lại biết rõ ràng nó cách dùng, muốn nói rung chuyển vương khí, xác thực cũng không giả, như thế nói đến, Lý Thuần Phong cũng không tính khi quân.

Viên Thiên Cương lĩnh chỉ tạ ơn, cùng Lý Thuần Phong rời đi từ thần điện, Lý Thuần Phong liền cười nói: "Sư huynh, như thế nào? Đến lúc này, người nhưng so sánh nhậm chức Ty Thiên giám còn muốn uy phong. Chỉ là, sư đệ hay là hi vọng sư huynh người có thể lưu nhiệm kinh sư, người ta huynh đệ thế nhưng là có tổn rất nhiều ngày chưa từng gặp nhau."

Mất thấy Lý Thuần Phong lộ ra lưu luyến chi tình, Viên Thiên Cương cũng trong lòng không khỏi ảm áp, mỉm cười nói: "Ta trước đây là ở địa phương nhậm chức, tự nhiên không liền cùng người phổ biến. Thân phận hôm nay, nói đi là đi, nói đến là đến, làm sao cần từ biệt mấy năm?"

Viên Thiên Cương hướng nam nhìn một cái, bùi ngùi thở dài, nói: "Ta quan thiên văn khí tượng, cái kia dị bảo hướng kiếm nam nói phương hướng đi, nghĩ đến dị bảo đã nhận chủ, chỉ không biết phải chăng là là có đức người. Ta mới từ kiếm nam nói tới, bây giờ nhưng lại muốn hướng kiếm nam nói đi!"

Viên Thiên Cương vừa mới nói đi, An công công liền bước chân vội vàng theo từ thần trong điện đi ra, thấy một lần Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong ở ngoài điện tự thoại, chưa rời đi, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, thả chậm bước chân, cười đi tới nói: "Viên ít giám, lý thu quan, thánh nhân đang có một câu lấy tạt gia dặn dò. May mắn hai vị chưa từng đi xa, đồ bắt đi tạt gia cước trình."

Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong quay người nhìn về phía An công công, khẽ khom người nói: "Không biết bệ hạ có gì phân phó?"

An công công cười nói: "Thánh nhân thật cũng không chuyện gì phân phó, chỉ là Kinh Vương đang ở trong kinh, thánh nhân nghĩ tỷ phong Kinh Vương

Qua một hồi, một cái phi áo mỹ phụ nhân theo cái کیا xe ngựa kiểu lên đi tới, trăm hoành tóc mai loạn, má phấn ứng hồng, trên trán ngưng xuân sắc. Theo tùy tùng xe kiểu về sĩ, thái giám đều nhìn quen không trách, cũng là người mỹ phụ کیا xấu hổ mang e sợ, tu tu đáp đáp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Nàng phô trương so vương hầu

Tiết trưởng sử theo Kinh Vương ánh mắt hướng ra phía ngoài xem xét, không khỏi âm thầm kêu khổ, chúng ta vị này Vương gia cá tính hạng gì ác liệt, vị cô nương này làm sao lệch chạy đến trước mặt hấn ngắm phong cảnh a, đây không phải cho ta thêm phiền sao!

Đừng nhìn trưởng sử là vương phủ chức quan bên trong chức vị cao nhất quan viên, kỳ thật cũng là khổ nhất ép quan viên. Nếu là bày ra cái gò bó theo khuôn phép Vương gia còn tốt, nấu tới mấy năm liền là tư lịch, rồi đi vương phủ lúc chắc chắn cao thăng. Nhưng nếu là đụng tới cái không bớt lo Vương gia, trưởng sử liền có một cái khác xưng "Oan ức" !

Vương gia phạm tội, chỉ có Hoàng đế mới có thể trừng trị. Mà Vương gia cùng Hoàng đế quan hệ không nói cũng hiểu, cho nên vương phủ trưởng sử nhất định sẽ công nổi. Nếu như Vương gia ưa thích gây chuyện thị phi, trưởng sử thừa dịp hấn còn không có đức xuống sai lầm lớn liền chủ động hướng về phía Hoàng đế tố giác, có phải hay không liền không sao rồi?

Cũng không được, còn không có phạm phải sai lầm lớn, cái kia liền sẽ không nghiêm trị, nhiều lắm là răn dạy một phen sự tình. Ngươi nếu như thế phụ trách, Hoàng đế bỏ được biến thành người khác đi phụ tá (nhìn xem) Vương gia sao? Nhưng ngươi cũng đã đắc tội người lãnh đạo trực tiếp (Vương gia), ngươi thời gian này nhưng làm sao sống?

Tiết trưởng sử từ lúc được bổ nhiệm làm Kinh Vương phủ trưởng sử, thật đúng là làm Kinh Vương nắm nát tâm. Lúc này nhìn lên Kinh Vương cái kia ánh mắt tham lam, tranh thủ thời gian nhắc nhở: "Vương gia, ngươi tình ta nguyện ngược lại cũng thôi, nếu là trắng trợn cướp đoạt dân nữ, thế nhưng là tội lớn."

Lý Nguyên Tắc thu liễm tâm trạng, mạnh mẽ trừng mắt liếc hấn một cái, mĩa mai nói: "Bỏn vương tự nhiên hiểu rõ, không cần ngươi tới nhắc nhở!"

Lý Nguyên Tắc lo nghĩ, cuối cùng cảm giác không cam lòng, ngoắc liền gọi qua một tên ngoài cửa sổ thị vệ, háo sắc mà nói: "Ngươi nhanh lên núi, hỏi thăm vị cô nương kia, nhưng nguyện phụng dưỡng bỏn vương, chỉ cần nàng chịu, vinh hoa phú quý, quả quyết không thể thiếu nàng!"

Thị vệ kia lĩnh mệnh, lập tức tung người xuống ngựa, hướng về trên núi đi đến.

Lý Nguyên Tắc mệnh xe kiệu dừng lại, hứng thú bưng bưng nhìn về phía trên núi, chỉ mong cái kia mỹ mạo cô nương nghe xong hấn là một vị Vương gia, liền phụng tâm tới tán dương, chủ động xuống núi. Mặc dù Lý Nguyên Tắc càng ưa thích chiếm có người khác nữ nhân, bạch y nữ tử kia chỉ là lẻ loi một mình, không khỏi làm ngọc có tí vết, nhưng nàng thật sự là quá đẹp, Kinh Vương ngẫu nhiên cũng là có thể thư giãn một tí tiêu chuẩn của mình.

Áo trắng cô nương đứng ở trên núi, mắt thấy Viên Thiên Cương xe ngựa chậm rãi chạy qua, ý muốn xuống núi thấy một lần suy nghĩ cuối cùng vẫn bỏ đi. Tuy nói nàng cùng Viên Thiên Cương không có ai biết thân duyên quan hệ, cố ý tranh thủ Viên Thiên Cương cứu giúp, nhưng nàng tính toán sự tình quá lớn, mà Viên Thiên Cương vận mệnh không tốt lại toàn bởi vì tổ mẫu của nàng. Viên Thiên Cương một khi biết được thân phận của nàng, thực sẽ đứng tại nàng một bên sao?

"Thôi! Không thể mạo hiểm, nếu hấn cũng là đi kiếm nam nói, nếu có duyên, luôn có gặp nhau kỳ hạn. Ta lúc này vẫn là đừng phức tạp, lại đi Lợi châu, liên lạc lý hiếu thường bộ hạ cũ hột làm nhận cơ, cùng bàn việc lớn quan trọng."

Áo trắng cô nương nghĩ tới đây, cất bước liền phải xuống núi. Nguyên lai này núi thấp mặt khác dưới núi cũng có một con đường, trên đường ngừng năm thốt ngựa, còn có bốn người đang chờ ở nơi đó. Nhưng nàng vừa muốn cất bước, chợt thấy một tên Kinh Vương nghi trượng bên trong thị vệ bước nhanh hướng về trên núi chạy tới, không khỏi kinh ngạc đứng vững bước.

Bởi vì Kinh Vương Lý Nguyên Tắc mệnh nghi trượng dừng lại, Viên Thiên Cương xe ngựa cũng đứng tại bên đường. Lúc này hấn đã xuyên qua cái kia mảnh rậm rạp rừng cây, từ đây tới trên núi nhìn lại, lơ mơ có khả năng thấy vị kia áo trắng cô nương. Chỉ thấy thị vệ kia chạy đến vị kia áo trắng cô nương trước mặt, nói mấy câu gì, lại đưa tay chỉ dưới núi Kinh Vương xe ngựa, hiển nhiên là đang nói rõ ý đồ đến.

Ngay sau đó, Viên Thiên Cương chỉ thấy cái kia áo trắng cô nương bay lên một cước, đem thị vệ kia đá bay lên, Viên Thiên Cương buồn cười, không khỏi nhếch lên bờ môi.

Kinh Vương đang ghé vào cửa sổ chờ tin tức, chợt thấy cái kia áo trắng cô nương một cước đá bay hấn phải đi thị vệ, không khỏi giận, quát: "Nàng này lớn mật, dám không tuân theo bỏn vương! Có ai không, đi đem nàng cho ta bắt tới!"

Tiết trưởng sử âm thầm kêu khổ, liền vội vàng tiến lên khuyên can: "A! Vương gia. . ."

Kinh Vương đem hấn đẩy ra, trần trụi hai chân tại mềm mại Ba Tư trên mặt thảm đi tới đi lui, thờ hồng học mà nói: "Nàng này bội kiếm xuất hiện tại bỏn

Lý Ngu đáp: "Vừa hồi trở lại Lợi châu không lâu, thân thể còn mệt mỏi vô cùng, lại nghỉ mấy ngày lại nói."

Dur thị khâm phục mà nói: "Tiểu lang quân vì phụ báo thù, nổi giận chém Cháp Kích trưởng sự tích, tại trên phố thể nhưng là đã sớm lưu truyền ra nữa nha, Tiểu lang quân như thể tinh khiết hiếu nghĩa đứng, khiến người khâm phục."

Lý Ngu cười cười: "Đại nương quá khen a, thân là con của người, lẽ ra như thế. Đại nương này người mang, đến có sáu, bảy tháng đi?"

Dur thị nhẹ nhàng sờ soạng vừa xuống bụng con, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Ừm! Đợi đến ăn tết lúc liền nên ra đời, chỉ mong lúc này sinh con trai, chồng của ta liền tên của hài tử đều đã lấy tốt, gọi diệu kế!"

Lý Ngu quái lạ cười một tiếng, nói: "Diệu kế?"

Dur thị cười nói: "Nam nhân ta dòng họ đặc biệt chút, tên của hài tử lên được liền cũng đặc biệt. Tiểu lang quân coi là còn có thể sao?"

Lý Ngu cười nói: "Không tệ không tệ! Đơn giản dễ hiểu, lang lạnh trôi chảy."

Hai người lại thuận miệng nhàn phẩm vài câu, hàng rào cánh cửa kệt kệt vừa vang lên, chỉ thấy một thân xanh váy Cát Tường cô nương đi đến.

Cát Tường mi tâm cau lại, giống như có tâm sự, ngừng đầu một cái, thấy Dur thị đang ở nhặt gạo, tranh thủ thời gian đi lên phía trước nói: "Mẹ! Con gái tới đi, người đi nghỉ ngơi!"

Dur thị ghét bỏ sừn hạ thân con, hỏi: "Hôm nay làm sao trở về sớm như vậy?"

Cát Tường thở dài nói: "Chương quỹ quán rượu bên trong sinh ý không tốt, không muốn lại nhiều mướn người công. Hôm nay cho ta kết toán tiền công, ngày mai. . . Liền không thể đi."

"Người nha đầu này, nhất định là trộm gian dùng mách lới không thể thật tốt làm việc, mới bị chương quỹ cho nghỉ việc!"

Dur thị giận tím mặt, mới vừa cùng Lý Ngu nói chuyện phiếm còn đang đàm tiếu tiếng gió thổi, lúc này lại giống như che lên một đám mây đen. Nàng chông chát bên dưới ki hốt rác, một tay chống nạnh, một tay giơ ngón trỏ lên, điểm cát tường đầu trách mắng lên: "Người cái đồ không có chí tiến thủ, trong mỗi ngày chỉ có biết ăn thôi con, người có thể làm những gì sinh kế? Lão nương nuôi người lớn như vậy, giúp đỡ không được trong nhà bắt cứ chuyện gì, liền biết khiến cho ta quan tâm!"

Diệu Cát Tường bờ môi mà nhếch, trên má kéo căng lên một đường quặt cường đường cong, nàng đã không tránh né, cũng không cúi đầu, liền là lẳng lẳng mà nhìn xem Dur thị, mặc cho ngón tay của nàng đâm tại trán của mình. Diệu Cát Tường thái độ càng chọc giận Dur thị.

Dur thị giận dữ quay người, theo trên bệ cửa sổ nắm qua một cây chổi, không có đầu không mặt mũi quật lấy Diệu Cát Tường, chửi ầm lên: "Người nhìn cái gì? Người cái tiểu tiện nhân, lão nương là mẹ của người, giáo huấn người làm sao rồi? Liền là đánh người, người cũng phải cho ta ngoan ngoãn thụ lý! Người còn dám trừng ta, hả? Người quý xuống cho ta! Quý xuống!"

Lý Ngu thực sự nhìn không được, một bước xông lên phía trước, giữ lấy Dur thị cánh tay.

Dur thị nghiêng đầu sang chỗ khác, Lý Ngu mang trên mặt một tia giả cười, nói ra: "Còn lại đại nương, ngài sáu, bảy tháng người mang, nhưng không động được giận, chớ đừng nói chỉ là động tay chân. Nay nếu là động thai khí nhưng làm sao bây giờ? Diệu gia hương hóa, còn chỉ đại nương ngài đâu!"

Dur thị nghe xong cũng có đạo lý, tức giận buông xuống cái chổi, chỉ Diệu Cát Tường nói: "Người là không biết nha đầu này tính tình, cố chấp đến như đầu con lừa. Từ nhỏ đã như thế, từ nhỏ đã như thế, người xem một chút nàng, chỉ cần người nói chuyện nàng, nàng liền bộ dáng này, thật dễ cho người nổi trận lôi đình. . ."

Lý Ngu cười đẩy Dur thị vào nhà: "Tốt tốt, đại nương tiêu tin tức, ngài là trưởng bối, làm gì chấp nhặt với nàng. Ta xem Cát Tường cô nương vẫn là rất chịu khó, phần này công không có, lại tìm một phần chính là, bớt giận, bớt giận. . ."

Lý Ngu đem Dur thị khuyên vào phòng,

Thấy Diệu Cát Tường vẫn như cũ nhếch môi, lẳng lẳng đứng ở trong sân. Lý Ngu phát giác được nàng có cái gì không đúng, không khỏi lo lắng đẩy nàng, nhẹ giọng kêu: "Cát Tường cô nương? Cát Tường cô nương? Người thế nào?"

Diệu Cát Tường trên mặt không có bi thương, cũng không có phần nộ, mà là dị thường bình tĩnh, ánh mắt trống rỗng, có như vậy trong tích tắc, Lý Ngu cảm thấy lúc này linh hồn của nàng kỳ thật đã rời đi thân thể của nàng, tựa hồ tại bị Dur thị quở trách ra sức đánh nháy mắt, nàng liền đem cảm giác của mình cùng linh hồn đều cuộn mình tiến vào trong thức hải, lưu lại chỉ còn lại có một cái xác không.

Có lẽ là bởi vì từ nhỏ nhận mẹ kế ngược đãi, mới khiến cho nàng dưỡng thành loại này đà điều giống như từ ta bảo vệ tâm thái đi. Bằng không mà nói, tình cảnh gian nan như vậy nàng, làm sao có thể đủ bảo trì bình thường bộ kia tích cực, vui vẻ tâm thái? Lý Ngu ngậm thờ dài, trong lòng phát lên chút thương hại tâm ý.

Diệu Cát Tường con người dần dần khôi phục thân vận, nàng hướng về phía Lý Ngu cười cười, hoàn toàn nhìn không ra lớn như vậy cô nương, vừa mới còn từng chịu đựng mẹ kế ầu đã cùng mắng chửi.

Diệu Cát Tường cắn cắn môi, nhẹ nhàng nói: "Churong quỹ rượu không rẻ, không năm không tiết, tôi trong tiệm mua rượu ít người. Mà lại, churong quỹ còn hướng trong rượu trộn nước, khiến cho rượu nhạt nhẽo vô cùng, ưa thích mua rượu uống uống qua một lần cũng đều không muốn quay đầu, sinh ý hảo bất khỏi lại."

Lý Ngự nhíu nhíu mày, nói: "Những việc này, vì cái gì không nói cùng người mẹ biết?"

Diệu Cát Tường bắt đầu cười cười, môi có chút quật cường nhếch lên: "Tạ ơn Lý đại ca!"

Diệu Cát Tường hướng về phía cửa phòng đi đến, nhìn xem nàng quật cường bối cảnh, Lý Ngự cũng chỉ có thể bắt đầu đi lác đầu.

Lúc ăn cơm tối, Lý Ngự nghe được sát vách lại phát ra tiếng mắng chửi, nghiêng tai nghe ngóng, đại khái là Diệu gia tiểu nữ nhi tuổi trẻ lại xối cơm lúc bị nôi xuôi theo nóng một cái, đau đến nàng khóc lóc ni non, Dư thị lại nổi giận, chạy đến nhà kho mắng chửi người xỏm ở nơi đó ăn cơm Cát Tường diệt nhà bếp chậm trễ, bằng không cũng sẽ không nóng muối muối.

Diệu Cát Tường cái kia muối muối Lý Ngự gặp qua, chỉ so với Diệu Cát Tường nhỏ hai tuổi, cũng là mười sáu mười bảy đại cô nương, tự mình xối cơm bị nôi xuôi theo nóng, thế mà giận chó đánh mèo Cát Tường?

Lý Ngự tức giận đến cầm chén một chậu, liền muốn xông ra giúp nàng lý luận, lại bị mẫu thân kéo lại. Phan thị trách nói: "Người đưa nhỏ này! Người ta giáo huấn nữ nhi của mình, người đi làm cái gì?"

Lý Ngự cá giận: "Mẹ! Người nghe một chút, này đúng mà! Đây cũng quá khi dễ người. . ."

Phan thị trừng mắt liếc hần một cái nói: "Ngồi xuống! Người bên ngoài việc nhà, luận đạt được người ra mặt? Người ta làm mẹ, mặc kệ có lý không để ý tới, giáo huấn chính mình hài tử, người bên ngoài cũng không quản được!"

Lý Ngự thờ hồng học, cơm cũng không có lòng ăn. Phan thị nhìn hần bộ dáng này, không khỏi thăm dò mà hỏi thăm: "Cá con a, người chẳng lẽ đối với người ta Cát Tường cô nương có ý tứ a?"

Lý Ngự ngần ngại, nhất thời mặt mỗ đồ ửng, ngượng ngùng nói: "Mẹ, người nói cái gì đó? Ta chính là cảm thấy Cát Tường cô nương quá đáng thương. Thành gia lập nghiệp, ta còn không có nghĩ."

Lý Ngự nhớ tới Cát Tường cô nương mỹ mạo, trong lòng cũng là thỉnh thích khẽ động. Bất quá, dù sao cũng là đến từ người đời sau, hần còn không có hoàn toàn dung nhập cái thân phận này, dung nhập cái thế giới này, ý nghĩ muốn càng thực tế, cũng càng lý trí.

Nếu như hần thí nghiệm có thể thành công, như vậy hần đại khái có thể từng ngày rút lui hồi trở lại xuyên qua đến cái thời không này trước đó, trở lại thời gian của mình. Cho dù là đi không được, thành gia lập nghiệp mang ý nghĩa phải nhận lãnh một cái nam nhân trách nhiệm, muốn nuôi sống gia đình, phải có ổn định nghề nghiệp cùng thu nhập, mà không thể trải qua như heo sinh hoạt, nuôi một đám như heo sinh hoạt hài tử.

Thấy con trai then thừng, Phan thị cười: "Người đưa nhỏ này, này lại không có người ngoài, còn hại lên then."

Phan thị lo nghĩ, tự nhủ: "Khoan hãy nói, Cát Tường đưa nhỏ này, dung mạo xinh đẹp, như nước trong veo rất tốt xem, vòng eo tinh tế, cái mông lại lớn lại vênh lên, xem xét liền là cái sinh con trai tướng mạo. Người cũng chịu khó, tài giỏi, ân. . ."

Phan thị lay lấy bát cơm, bắt đầu tính toán lên tới. . .

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: tập hợp thuốc hồi hận có tác dụng trong thời gian hạn định: Hai mươi bốn giờ

Lại là một ngày đi qua, hoàng hôn tịch núi, nhưng còn kém chút canh giờ, Phan thị nương tử còn không có theo phu đồ đốc trở về, thừa dịp cái cơ hội tốt này, Lý Ngự quý quý túy túy chạy tới sau phòng trong rừng trúc.

Hắn hồi trở lại Lợi châu đã hai ngày, hắn nghĩ khảo thí cái kia trụ vòng hạng trụ có thể hay không đem thời không liên tục rút lui, lúc này khảo thí an toàn nhất. Thời gian chỉ cần trở lại đầu một ngày lúc này, hắn là có thể lập tức lần nữa khảo thí, nếu như y nguyên thành công, như vậy hắn liền trở về vừa mới trở về thành Lợi Châu thời khắc.

Lý Ngự nắm cần cổ hạng trụ, hơi hơi đâm rách da thịt, khiến cho huyết dịch nhỏ lên trụ vòng, hạng châu lập tức phát sinh biến hóa kỳ dị, u lam ánh sáng đột nhiên gọn sọng nhộn nhạo, từng tầng một màu u lam gọn sọng hình dáng ánh sáng, nhộn nhạo, càng lúc càng lớn, đem Lý Ngự toàn thân bao phủ trong đó, giống như hắn lần đầu phát hiện này trụ vòng lúc diệu dụng.

Lý Ngự hoảng hốt dưới, lại nhìn chung quanh một chút, vẫn như cũ ngày hôm đó lúc hoảng hôn điếm, sắc trời biến hóa không hiểu rõ lắm lộ ra, hắn thậm chí không biết là có hay không đã xuyên việt về đến mười hai canh giờ trước kia. Nhưng mà Lý Ngự đã sớm chuẩn bị, hắn hôm qua tại đây trong rừng trúc tận lực thả một đầu băng ghế, ngày hôm nay trước kia hắn đã thu hồi.

Lý Ngự vội vàng hướng hôm qua thả băng ghế chỗ đi xem, dựa một ống cây trúc dài, quả nhiên có chi băng ghế, mà hắn mới vừa tiến vào rừng trúc lúc là không có. Lý Ngự trong lòng một hồi hưng phấn, quả nhiên trở lại hôm qua, hắn lập tức lại đem giọt máu nhỏ lên hạng trụ, ném thử có thể hay không tiếp tục xuyên qua 12 canh giờ, u lam gọn sọng lại lần nữa gọn sọng như thế nhộn nhạo...

Màu lam gọn sọng dập dờn một lát, Lý Ngự đột nhiên một hồi trời đất quay cuồng, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ ngồi dưới đất. Màu lam gọn sọng biến mất, Lý Ngự cái trán đỏ mồ hôi chảy ròng ròng, phảng phất bỗng nhiên chạy rất lâu, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Lý Ngự trái tim kịch liệt nhảy lên, qua rất lâu, hắn mới chậm qua tinh thần, lau một bả mồ hôi lạnh trên trán, kéo lấy cơ bắp vẫn xinh xịch run rẩy hai chân, đi đến hôm trước hắn từng khắc hạ một đạo ký hiệu trúc giả bên cạnh. Ký hiệu còn tại, Lý Ngự đặt mộng ngồi trên đất.

Hắn khắc xuống ký hiệu thời điểm, là ngày hôm trước cùng một giờ về sau, là tại trong đêm khắc, lúc này vẫn là hoàng hôn, nếu như hắn thành công xuyên việt về hôm trước hoàng hôn, cây trúc lên là không nên có vết khắc. Vậy mà mang ý nghĩa, hắn chỉ có thể khiến cho thời không rút lui mười hai canh giờ, không cách nào một lần rút lui càng nhiều, cũng không cách nào tại thời gian rút lui sau chưa đầy mười hai canh giờ liền tiếp theo rút lui.

Mộng tưởng liên tục rút lui thời không, cho đến trở lại chính mình thời đại ý nghĩ tan vỡ, lần này thí nghiệm hắn biết rõ ràng, chỉ là mình xác cái này khách đến từ thiên ngoại dị bảo, có thể làm cho hắn trở lại mười hai canh giờ trước đó, muốn cưỡng ép xuyên qua càng nhiều thời không, thậm chí sẽ cho thân thể của hắn tạo thành tổn hại rất lớn.

Lý Ngự thờ dài, kéo lấy một thân thể, lười biếng hồi trở lại đến sân vườn bên trong. Mấy con gà mái đang ở trong sân nhân nhà đi tới đi lui, khách trọ Dư thị một tiếng cọt kẹt đẩy cửa phòng ra, nâng cao bụng lớn bụng lấy cái ki hốt rác đi đến trong sân.

Dư thị ngoài ba mươi tuổi tác, cũng là rất có vài phần sắc đẹp, chỉ là người mang lục giáp, hình thể có chút cồng kềnh. Thấy chủ thuê nhà nhà Lý Ngự, Dư thị hướng về phía hắn hữu hảo cười cười, liền bắt đầu lục tìm ki hốt rác bên trong nắm mốc gạo, tiện tay vứt trên mặt đất, mấy con gà mái vui sướng chạy tới mổ thóc.

Một màn này là quen thuộc như vậy, bởi vì hôm qua hoàng hôn, Lý Ngự đã ôn lại một lần, kỳ diệu như vậy cảm thụ, không khỏi làm Lý Ngự tinh thần hoảng hốt một cái.

Dư thị cười nói: "Lý gia Tiểu lang quân chưa từng ra ngoài sao?"

Lý Ngự đáp: "Vừa hồi trở lại Lợi châu, thân thể mệt mỏi, lại nghỉ mấy ngày lại nói."

Dư thị khâm phục mà nói: "Tiểu lang quân vì phụ báo thù, nổi giận chém Cháp Kích trưởng sự tích, tại trên phố thể nhưng là đã sớm lưu truyền ra nữa nha, Tiểu lang quân như thế tinh khiết hiếu nghĩa dũng, khiến người khâm phục."

Lý Ngự cười cười: "Đại nương quá khen a, thân là con của người, lẽ ra như thế. Đại nương này người mang, đến có sáu, bảy tháng đi?"

Dư thị nhẹ nhàng sờ soạng vừa xuống bụng con, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Ừm! Đợi đến ăn tết lúc liền nên ra đời, chỉ mong lúc này sinh con trai, chồng của ta liền tên của hài tử đều đã lấy tốt, gọi..."

Lý Ngự một mặt sinh không thể luyện biểu lộ tiếp lời nói: "Hài tử gọi diệu kê!"

Dư thị nương tử kinh ngạc nhìn xem Lý Ngự, sợ hãi than nói: "A! Tiểu lang quân làm sao biết, nam nhân ta còn không có nói với người khác qua đây."

Lý Ngự nghĩ thầm "Ta làm sao biết? Hôm qua... A không! Là bên trên một cái hôm nay,

Người chính miệng nói với ta đó a!"

Lý Ngự cười khỏ nói: "Cha gọi kê sách thần kỳ nha, lời của con, gọi diệu kê không có gì thích hợp bằng a, ta đoán!"

Dư thị nương tử cười nói: "Ai nha, Tiểu lang quân thật sự là thật thông minh! Không sai, ta nam nhân kia cho hài tử dự lấy tên, liền là diệu kê!"

Kỳ thật này Dư thị nương tử đối Lý Ngự vẫn là hết sức khách khí, dù sao cũng là chính mình chủ thuê nhà, nhưng Lý Ngự nghĩ đến nàng đối kê nữ cát tường hà khắc, đối nàng luôn luôn không rất có thiện cảm, thuận miệng qua loa vài câu, Lý Ngự liền trở về nhà.

"A? Lý đại ca cũng việc này cũng nhìn ra được?" Diêu Cát Tường đột nhiên giật mình, nói: "Nhất định là nghe mua qua rượu lảng giềng nói qua đi. Ai, ngay cả ta cũng chịu chương quỹ liên luy, bị người mắng làm lừa đảo, khó trách hấn sinh ý không tốt, bị hấn từ cũng tốt, ta cũng không muốn giúp hấn gạt người."

Lý Ngự nói: "Chương quỹ kia làm ăn không giữ chữ tín, hỏng danh dự, tự nhiên không làm tiếp được, cũng không phải là người không thể cố gắng, khác tìm một phần công là được."

Diêu Cát Tường hai mắt huyền nguyệt giống như cong lên, hướng về phía Lý Ngự ngòn ngọt cười: "Ừm! Người ta đang có quyết định này đâu!"

Lý Ngự cười cười, nói: "Người tính toán này a, không ngại chủ động nói cùng cha mẹ biết. Đừng nói quán rượu sinh ý không tốt bị người sa thải, liền nói quán rượu cho tiền công quá ít, kiếm lời gia dụng không đủ, người đã người giới thiệu, mặt khác tìm phần công."

Diêu Cát Tường kỳ quái hỏi: "Tại sao phải nói như vậy?"

Lý Ngự nói: "Người chung quy là từ công, không phải sao? Nhưng chuyện giống vậy, dùng khác biệt lời giải thích, người bên ngoài nghe ở trong lòng cảm giác liền hoàn toàn khác biệt. Cũng miễn cho cha mẹ người..."

Lý Ngự ngữ khí có chút dừng lại, nhưng thông minh Diêu Cát Tường đã hiểu hấn ý tứ, Lý Ngự đây là sợ nàng bị phụ mẫu quở trách nha. Diêu Cát Tường cảm kích nhìn Lý Ngự liếc mắt, dùng sức nhẹ gật đầu: "Cảm ơn người, Lý đại ca, ta hiểu rõ á!"

Lý Ngự cười một tiếng, lại nói: "Đúng rồi, ban đêm lúc ăn cơm, nhớ kỹ cho người cái kia hết ăn lại nằm muối muối nhiều thịnh một chút, tránh khỏi nàng đến bếp lò xối cơm lúc nóng lấy cổ tay?"

Diêu Cát Tường ngạc nhiên nhìn xem Lý Ngự: "A? Muội muội mỗi ngày đều tự mình xối cơm a, vì cái gì hôm nay sẽ bị nóng lấy cổ tay?"

Lý Ngự thờ dãi nói: "Ta nhìn nàng ăn đường biến thành màu đen, sợ có họa sát thân, bấm ngón tay tính toán, tính ra."

Diêu Cát Tường nghiêng đầu một chút, hiển nhiên có chút không tin, thậm chí hoài nghi Lý Ngự là ghét bỏ muội muội nàng, cố ý nói như vậy.

Bất quá, Lý Ngự tin tưởng mình như là đã nói như vậy, nàng nhất định sẽ tiến hành chú ý. Chính mình cũng không dễ lại nói càng nhiều, liền đối với nàng gật gật đầu, nói: "Ta đi ra ngoài một chuyến, chờ mẹ ta trở về, làm phiền người nói cho nàng một tiếng, liền nói ta đi chiếu cố mấy cái lão bằng hữu, tối nay trở về!"

Diêu Cát Tường ngòn ngọt cười: "Ừm! Tạ ơn Lý đại ca, người... Thật sự là một người tốt!"

Vậy mà phát thẻ người tốt rồi hả? Lý Ngự nhìn không được cười nói: "Biệt giới, thẻ người tốt chó loạn phát. Ta nghe không thoải mái."

"Ồ..." Diêu Cát Tường nhìn xem Lý Ngự đi xa bóng lưng, không giải thích được lắc đầu: "Đại lang cũng không thể gọi, người tốt cũng không cho nói, Lý đại ca thật đúng là cái... Cổ quái người tốt đâu!"

* * * * *

Lợi châu có ba khu tương đối lớn sông bạc, trong đó một chỗ tại mây sạn phường, cách Lý Ngự nơi ở gần nhất, chỉ cách một tòa phường. Mây sạn sông bạc ở vào hẻm nhỏ chỗ sâu, ngõ hẻm làm chật hẹp, uốn lượn giống như ruột dê, đứng ở bên ngoài, căn bản cảm giác không thấy bên trong sẽ có một cái đại đồ tràng.

Cửa ngõ nền đá mặt đã bị mài đến sáng loáng, bởi vậy đi vào, hai bên có một hộ hộ người ta, tường viện thấp bé, cửa ra vào cũng không lớn, nhưng xuyên thấu qua một chút mờ lấy cửa ra vào người ta, có thể thấy trong viện xanh la bò khung, dây mướp rủ xuống, có ít người nhà trong sân còn có bàn vuông ghế đá, mặc dù hơi có vẻ chen chúc, lại cũng đặc biệt lịch sự tao nhã, hấn diện tích cũng không giống bên ngoài cửa ra vào biểu hiện nhỏ như vậy.

Lý Ngự đi đến hẻm nhỏ phần cuối, chỉ thấy hai cái Lông mây đậm hấn tử, khoanh tay, trong miệng ngâm cọng cỏ, đang dựa khung cửa kéo oa việc nhà. Đại Đường đánh cược bác cảm rất nghiêm, phát hiện cược người,

"Trượng 100", cũng tịch thu nhà tịch "Cửa nổi". Như là bố trí cược ẩn hoa hồng mưu lợi bất chính người, luật định "Tính toán tang chuẩn trộm lượn". Mà như ở kinh thành bố trí cược bị bắt chỗ lấy cực hình, dân gian bố trí cược bắt được thì chỗ dùng sung quân.

Bất quá, nói là nói như vậy, dân gian luôn có sông bạc tồn tại, bách tính e ngại trả thù, chưa hấn dám đi báo cáo, lại Hứa Bộ khoái ban đầu không phụ quân một chút chỗ tốt, này sông bạc vẫn như cũ mờ công khai. Chỉ bất quá, vì dùng phòng ngừa vạn nhất, dù sao vẫn là muốn người giữ cửa.

Thấy có người đến, hai cái hấn tử lập tức liếc mắt xem ra, đái thấy rõ Lý Ngự bộ dáng, hai người lập tức đứng thẳng người.

Lý Ngự không phải nơi này khách quen, nhưng bọn hấn nhận biết Lý Ngự. Cũng biết Lý Ngự cầm một ngụm đao mổ heo, nhộn nhịp thành phố đầu đường giết chết một vị Cháp Kích trường sự tịch. Lý Ngự được Hoàng đế đại xá trở về Lợi châu tin tức, cũng đi qua vui đến phát khóc bắt lấy ai cùng ai hưng phấn kể ra phan đại nương từ miệng, truyền khắp toàn thành.

Hai người này đại hấn đều là rất thích tàn nhẫn tranh đấu hạng người, nhưng bọn hấn chưa từng giết người, càng không nói đến giết quan. Cho nên thấy một lần Lý Ngự, thân nhiên liền có một loại vẻ kính sợ dâng lên.

Lý Ngự tại cửa ra vào dừng lại, đối hai người bọn họ khiêm tốn cười cười: "Ta muốn đi vào nhìn một cái!"

Lý Ngự từng tới ở đây, hẳn không cả cuộc tiền, nhưng hẳn học võ, nghe nói ai có chút bản sự, hẳn đều sẽ tận hết sức lực đuổi theo, bái xin người ta vì sư, học tập người ta bản lĩnh, mà hẳn từng bái qua một vị sư phụ, liền là nhà này mây sạm sông bạc khách quen.

Hai cái giữ cửa đại hán lạnh lẽo hướng bên cạnh nhường khiến cho, Lý Ngự liền từ trong hai người ở giữa đi vào. Trong sân chỗ giữ nhà lập tức gâu gâu cuồng kêu lên, Lý Ngự cũng không để ý tới, con chó kia buộc tại gốc tường đâu, hẳn trực tiếp xuyên qua nhà, đẩy cửa đi vào.

Hai đại hán nhìn xem Lý Ngự biến mất ở trong viện thân ảnh, một người trong đó nói: "Nghe nói đã giết người người, sát khí rất nặng, thế nhưng là xem Lý gia đại lang bộ dáng, lại cũng không hung ác a. Mà lại so với trước kia, tựa hồ còn muốn ôn hòa rất nhiều."

Một cái khác đại hán nói: "Cái kia chính là hẳn giết ít! Người xem một chút quách giận, máu người dính nhiều, liền là hẳn bộ dáng kia."

Đầu một đại hán lĩnh hồn rùng mình một cái, ôm chặt hai tay lại lúng chặt một chút: "Người đừng đề cập với ta tên của hẳn, người kia một thân sát khí, đừng bảo là thấy hẳn, chính là muốn, ta đều có chút hãi đến hoảng!"

Lý Ngự đẩy cửa phòng ra đi vào, phía sau cửa rộng mở trong sáng, mở cửa là cái hình chữ nhật sân nhỏ. Trong sân, chu vi hành lang phía dưới, đều có chiếu bạc chi lập, hai tay để trần, quần áo không chỉnh tề mọc chân bọn đại hán là lối om sòm, ném con súc sắc, đánh quân bài, cuộc đến đang vui mừng.

Lý Ngự đến, hoàn toàn không có dẫn tới đồ khách nhóm chú ý, từng đôi sung huyết con người đang gấp nhìn bọn hẳn chăm chăm trên bàn chuyển động con súc sắc, trong tay túa ra mồ hôi quân bài, lúc này coi như cướp cò bọn hẳn đều chẳng muốn quản, ai để ý tới lại có ai đi đến.

Lý Ngự cười cười, sờ lên trong ngực mẫu thân cho hẳn ngũ văn đồng tiền, dạo bước đi tới.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Nữ hoàng, nữ bộc cùng đồ thần

Lý Ngự dạo chơi mà đi, bên này ngó ngó, bên kia nhìn một chút, tiến vào trước khi đến, hẳn đã mượn trong viện hoa thụ hình chiếu vị trí nhớ kỹ thời gian đại khái, lúc này cần phải nhớ kỹ liền là thể nào bản đang đánh cuộc, đánh cuộc là cái gì, mở lớn vẫn là mở nhỏ, hay hoặc là trong tay có phỏ bài tẩy gì.

Cái này cần rất mạnh trí nhớ, Lý Ngự lại không thể làm cái giấy bút một bên xem một bên ký, vốn cho là mình sẽ nhớ kỹ hết sức cố hết sức, thực sự không được chỉ ký mấy cục thẻ đánh bạc khá nhiều hàng hiệu là được, nhưng hẳn chợt phát hiện, trí nhớ của mình trở nên cực kỳ tốt, cũng không biết có phải hay không là xuyên qua thời không lại hoặc là cùng thổ dân lý trí nhớ của cá dung hợp tạo thành di chứng.

Lý Ngự mừng rỡ, hẳn tràn đầy phấn khởi tại sông bạc bên trong chỗ này ngó ngó, chỗ ấy nhìn một chút, một mực nhớ kỹ thấy đánh cuộc. Nhìn thấy thể nào bản thẻ đánh bạc tích lũy đủ nhiều, hẳn còn đi theo đặt cuộc, ném một đồng tiền xuống, tiêu thí thân thủ.

Cái này cười toe toét nghi ngờ, mọc đầy hộ tâm mao khô ngô đại hán một chân đạp ở băng ghế bên trên, trong tay giơ cao lên lắc chuông hô to: "Mua định rồi tay, mua định rồi tay a, mua lớn vẫn là mua nhỏ, nhanh lên! Nhanh lên!",

"Leng keng lang lang..." Lý Ngự đem một cái nhiều tiền ném xuống, lần đến viết chữ lớn địa phương. Hộ tâm mao quệt khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Lý Ngự lếc mắt. Kinh thường nói: "Liền xuống ít như vậy?"

Lý Ngự nhìn một chút đại hán trước mặt một đồng lớn thẻ đánh bạc, cười cười nói: "Liền một đồng tiền!"

Hộ tâm mao kinh thường lắc đầu, đem lắc chuông nãy liệt rung mấy dao động, hít mất hướng về phía mọi người thấy xem, cười hắc hắc, đem lắc chuông nặng nề mà hướng trên bàn một châu, từ từ mở ra.

"Lớn!"

Lý Ngự hưng phấn mà nhảy dựng lên, mặc dù hẳn hôm nay tới chính là vì quan sát thử nghiệm, nhưng thật còn chưa từng thắng nổi một lần, khó trách có

nhiều người như vậy si mê với cờ bạc, giờ khắc này cảm giác hưng phấn, xác thực cực kỳ mãnh liệt. Nhưng bên cạnh lại là một mảnh tiếng thở dài, bởi vì đại đa số người đề ếp nhỏ.

Hộ tâm mao lại là khinh thường liếc mắt Lý Ngự liếc mắt, theo cái kia một đồng đồng tiền thậm chí đồ trang sức ở trong đây ra 10 Văn đại tiền, vút xuống Lý Ngự trước mặt, nói: "Đắc ý chuyện gì, tiền vốn ít như vậy, còn muốn phát tài sao?"

Lý Ngự cười mỉm đem mười cái nhiều tiền từng cái nhặt lên, gấp mười lần lợi nhuận, khiến cho hắn lòng tràn đầy vui vẻ, cũng lười cùng hộ tâm mao so đo. Lý Ngự đem mười cái nhiều tiền cất kỹ, hướng về phía hộ tâm mao mỉm cười, ngạo nghễ nói: "Chờ xem, sẽ có người khóc thời điểm. Chờ ta lần sau lại đến..."

Lý Ngự nhìn lướt qua đây bàn uể oải đồ khách, bình tĩnh phun ra hai chữ: "Thông sát!"

Kinh ngạc, khinh bỉ, khinh thường, trào phúng, cười ha ha, đủ loại thanh âm tràn vào Lý Ngự lỗ tai, Lý Ngự lại chỉ tiêu sái quay người, đi ra ngoài, lưng thẳng tắp. Trong lòng hắn, đã bất kỳ không sai vang lên đồ thần ra sân lúc cái kia đầu Europe - The Fi Nal Cou Ntdow N giai điệu, thế là, đáng người của hắn cũng là càng thẳng tắp.

Lý Ngự đi lúc ra cửa, buộc ở trong viện cái kia hung hãn con chó vàng không tiếp tục gọi, nó chân trước ngã lăn xuống đất, đầu thiếp trên mặt đất, phát ra trầm thấp tiếng nghẹn ngào, phảng phất cực kỳ sợ hãi.

"Đầu này chó dữ cũng bị ta phong thái chiết phục rồi hả?"

Lý Ngự lồng ngực ưỡn lên cao hơn, hắn nhưng không có chú ý tới, một bên khác góc tường đang có một người một bên buộc lên rộng rãi đồ đai lưng, một bên lười biếng hướng bên này đi, cái kia chó vàng hoảng hốt biểu hiện kỳ thật chính là bởi vì người này đến gần.

Người kia giương mắt thấy Lý Ngự, không khỏi khẽ giật mình: "Con cá nhỏ! Tiểu tử này không phải là bị đưa vào kinh sư chém đầu sao?"

Lý Ngự cũng không nhìn người nọ, trực tiếp cất bước ra cửa sân, người kia giơ tay lên một cái, nhưng lại chưa gọi hắn, một chút suy nghĩ, liền chậm rãi quay người, cất bước tiến vào sòng bạc. Người này đúng là hai cái sòng bạc người giữ cửa đề cập tới người kia, mọi âm mưu được quách giận!

* * * * *

Lý Ngự về đến nhà, Phan thị đang ở nhà chính bên trong, xếp bằng ở Lý Ngự trên giường trúc, cho hắn nạp lấy đế giày. Lý Ngự theo Trường An trở về, dưới chân một đôi giày đã sớm mài nát, trong nhà chỉ còn một đôi giày cũ, Phan thị đang bận cho con trai làm giày.

"Con a, người trở về á!"

Phan thị thấy một lần Lý Ngự, lập tức buông xuống thêu thùa chào đón.

Phan thị đem con trai theo ngồi tại trên ghế đầu, mở ra nắp nồi, hơi nóng bốc hơi mà lên, đồ ăn đều trong nồi nóng lấy, Phan thị vì chờ con trai, một ngụm cũng còn không nhúc nhích.

Lý Ngự có chút bất an, nói: "Mẹ, ta không ở nhà, người trước hết ăn thôi, tại sao phải đói bụng, lưu cho ta phần cơm chính là."

Phan thị cười nói: "Người không ở nhà, mẹ một người ăn cũng không có ý nghĩa." Phan thị nói, một đĩa tương tai lợn lại bung đến Lý Ngự trước mặt.

Lý Ngự nhin không được cười nói: "Mẹ lại từ phủ đô đốc bên trong thuận đồ vật đi ra a, cẩn thận bị người ta bắt lấy."

Phan thị đem thức ăn bung đến con trai trước mặt, cũng tại đối diện ngồi xuống, cười nói: "Ngược lại cũng không sợ, mẹ thường giúp việc bếp núc phòng mấy vị đại sư phó làm chút thêu thùa, đây đều là bọn hắn vụng trộm nhét cho ta. Chỉ là trắng trợn xuất ra phủ đến, tóm lại không tốt thôi. Lại nói, võ Đại đô đốc người cũng rất tốt, thật cũng bị người bắt được, cũng sẽ không đem mẹ thế nào."

"Võ Đại đô đốc..."

Lý Ngự bung lên bát đột nhiên ngừng một chút, có quan hệ Lợi châu đô đốc võ sĩ ược tin tức đột nhiên tràn vào trong đầu. Kỳ thật thời đại này Lý Ngự vẫn luôn có lợi châu đô đốc võ sĩ ược tình huống, thế nhưng phần này trí nhớ không cần lúc, tựa như là cất giữ trong trong kho hàng.

Đồng dạng cổ thân thể này bên trong, đến từ đời sau cái kia cái linh hồn cũng có quan hệ với võ sĩ ược trí nhớ, trong trí nhớ của hắn liên quan tới võ sĩ ược tin tức mặc dù cực ít, lại là bởi vì võ sĩ ược có một cái rất nổi danh con gái, cho nên mới mơ hồ ký được lên.

Bây giờ nghe mẫu thân nói chuyện, Lý Ngự bỗng nhiên từ võ sĩ ược nghĩ đến cái kia tiếng tăm lừng lẫy con gái, liên đới lấy liền cũng nhớ tới có quan hệ võ sĩ ược tình huống.

Này võ sĩ ược từng giúp đỡ Lý Uyên khôi phục, Lý Uyên sau khi lập quốc, từng nhận chức công bộ thượng thư, sau chuyển Kinh Châu đô đốc, gia phong đáp ứng Quốc Công. Sáu năm trước Lợi châu đô đốc lý hiếu thường mưu phản, triều đình bình loạn về sau, liền đem võ sĩ ược theo Kinh Châu điều đi Lợi châu, chiêu tập vong phản, phù theo già yếu, dùng ôn định địa phương.

Phan thị thấy con trai bung lấy bát cơm say mê, không khỏi hỏi: "Làm sao vậy, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?"

Lý Ngư mặc dù biết võ sĩ ược một chút tình huống, nhưng là đối với Vũ gia trước mắt kỹ càng tình huống lại không rõ lắm á. Nhưng mẫu thân hấn Phan thị tại phủ đô đốc làm châm mẹ, đối với cái này lại hiểu rõ vô cùng.

Phan thị cũng không biết con trai vì sao đột nhiên đối Vũ gia sự tình quan tâm như vậy, nhân tiện nói: "Vô đô đốc một vợ năm thiếp, hai con tam nữ. A, vô đô đốc chính thê vốn là họ Trương Lý thị, hai vị công tử Nguyên Khánh, nguyên thoải mái đều là họ Trương Lý thị sở sinh. Họ Trương Lý thị bệnh chết về sau, ngay lúc đó Hoàng đế, bây giờ thái thượng hoàng tự thân vì chúng ta vô đô đốc chỉ cưới Dương thị, vô đô đốc cùng Dương thị phu nhân lại xảy ra ba cái con gái, trưởng nữ đã có tên, gọi vô thuận. Thứ nữ tuổi vừa mới chín tuổi, còn không có chính thức khuê danh, gọi hoa cô, Tam tiểu thư mới ba tuổi, gọi tú cô."

Bởi vì kế thừa thổ dân lý trí nhớ của cá, rất nhiều chuyện trong lòng hẩn lộ ra đến một cách tự nhiên, cho nên cho đến giờ phút này, mới kết hợp đời sau trí nhớ, nghĩ đến võ sĩ ưoc là Võ Tắc Thiên cha ruột, mà Võ Tắc Thiên lúc này hẳn là liền sinh hoạt tại Lợi châu.

Trung Hoa sử thượng duy nhất nữ hoàng đế a! Mà mẹ của hắn hết lần này tới lần khác ngay tại Vũ gia làm công, quan hệ gần như thế, Lý Ngự không khỏi hiện lên một tia gắp một lần nữ hoàng thời thiếu nữ khát vọng.

[illegible]

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net.**

Chương 23: Chơi đăm lớn

Phan thi lắc đầu nói: "Không có a. người làm sao đột nhiên hỏi lên võ đô đốc gia sư mà tôi?"

Lý Ngư lắc đầu, vui đùa lên cơn điên, trong lòng thầm nghĩ: "Võ thuận, hẳn không phải là. Hoa cô cùng tú cô, ai là Võ Tắc Thiên? Vì cái gì lúc này không gọi võ mi đâu? Võ Tắc Thiên tại tỷ muội hành lý bài thứ mấy a! Mụ nội nó, sớm biết hôm nay, ta cái kia thật tốt học một ít lịch sử mới đúng a!"

Lịch sử khóa, hẳn là cùng Chu công cùng một chỗ vượt qua . Còn lịch sử loại thư tịch cũng là không có chút nào hứng thú, hẳn thời đại thiếu niên, là 《 Onepiece 》, 《 Watch Dogs 》, 《 Call of Duty 》, 《 LoL 》 làm bạn vượt qua, đối với cái này biết quả thực có hạn, hẳn có thể biết võ sĩ ược tồn tại, đã là hết sức không dễ dàng.

Sách đến lúc dùng mới thấy ít Lý Ngự ử oải lắc đầu, lột hai cái com, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền vội ngừng đầu hỏi: "Mẹ, sát vách Diệu gia, đêm nay có hay không quả trách Cát Tường cô nương a?"

Phan thi bi hấn hỏi sững sờ: "Không nghe thấy mắng chửi người, thế nào?"

Lý Ngư trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, lại hỏi: "Cái kia, nhà bọn hửn lúc ăn cơm chiều, không ai bị nổi xuôi theo nóng a?"

Phan thị ngạc nhiên nói: "Không có chứ, một đêm đều sống yên ổn vô cùng, không có nghe sát vách nào ra qua động tĩnh gì. Con a, người hỏi thế nào như vậy cô quí?"

Phan thị không yên lòng sờ lên Lý Ngự cái trán, thăm dò có hay không lấy phong hàn. Lý Ngự lắc đầu, cười hi hi nói: "Không chuyện gì, ta liền tùy tiện hỏi một chút!"

Lý Ngự lòng tràn đầy vui vẻ nâng lên bát com, Cát Tường cô nương hôm nay tao ngộ, quả nhiên bị hấn cái biến. Ngấm lại trong ngực cái 10 Văn đại tiền, ngày mai liền đem làm tiền vốn, khiến cho hấn cấp tóc rộng rãi thành Lợi châu thủ tịch đại phú ông. Lý Ngự liền không nhịn được hắc hắc xấu cười rõ lên.

Đến lúc đó mở hai nhà cửa hàng, một nhà làm tiểu nhị, một nhà làm chương quỹ, nghĩ xào chương quỹ liền xào chương quỹ, nghĩ xào tiểu nhị liền xào tiểu nhị, Cát Tường cô nương như vậy thương cảm, đáng đáp lại như vậy ăn với cơm, đến lúc đó mời đến trong tiệm đến, cho nàng thiết kế một thân trang phục nữ bộc, lại mang hai cái lỗ tai thỏ, cấp! Ha ha. . .

Lý Ngư mặt mày hớn hơ, vui vẻ ăn lên cơm tối. Nếu như khả năng, hẳn thật nghĩ lập tức xuyên qua thời không, mạnh mẽ kiếm một món tiền. Chỉ là bây giờ còn đang lẩn tránh rút lui thời gian bên trong, hẳn không cách nào lẩn nữa rút lui thời gian, chỉ có thể chờ đợi đến ngày mai hoàng hôn lại nói.

Ngày kế tiếp một ngày, Lý Ngư đơn giản một ngày bằng một năm, toàn bộ buổi chiều, Lý Ngư liền ngồi ở trong sân, lẳng lặng nhìn lên bầu trời quá dương cực có kiên nhẫn hướng tây một bên một tác một tác chuyển lầy, nhắm trúng sát vách tuổi trẻ cô nương lẳng lẽ hỏi nàng mẹ: "Lý gia đại lang có phải hay không choáng váng, như thế một mực xem mặt trời, cũng không sợ đem con mắt thấy choáng."

Lý Ngư một mực kể đến hôm qua cùng thời khắc đó, vì bảo hiểm lại nhiều chờ giây lát, mới đem tay thò vào ngực, vê vê viên kia trụ vòng hạng châu, ngón cái bụng bên ngoài che đầy lủ vòng một chỗ bén nhọn chút nhẹ nhàng nhấn một cái, khiến cho máu tươi thấm vào, u lam ánh sáng lập tức ở trên người hân từng vòng từng vòng lóe lên.

Dur thị nương tử trong tay ki hốt rác xoạch một cái rơi trên mặt đất, giật mình chỉ Lý Ngư, kinh hãi mà nói: "Lý gia đại lang, ngươi. . . Ngươi. . . Trên người ngươi này là thế nào à nha?"

Lý Ngư theo Dur thị hôm qua tiếp xúc bên trong đã biết, thời gian rút lui về sau, còn có thể nhớ kỹ từng trải qua hết thảy, chỉ có chính hân, cho nên cũng không lo lắng giờ phút này bị mẹ con nàng phát hiện, hân đối Dur thị cùng miệng há thật lớn tuổi trẻ cười cười, nói: "Đừng lo lắng, không có chuyện gì. Rất nhanh, ta liền muốn phát đại tài, ha ha. . ."

Thời gian, lại về tới mười hai canh giờ trước đó, mấy con gà mái đang ở trong sân nhàn nhã đi tới đi lui, khách trọ Dur thị một tiếng cọt kẹt đẩy cửa phòng ra, nâng cao bụng lớn bụng lầy cái ki hốt rác đi đến trong sân. Thấy chủ thuê nhà nhà Lý Ngư, Dur thị hướng về phía hân hữu hảo cười cười, liền bắt đầu lục tìm ki hốt rác bên trong nắm mốc gạo, tiện tay vứt trên mặt đất, mấy con gà mái vui sướng chạy tới mổ thóc.

Dur thị cười nói: "Lý gia Tiểu lang quân chưa từng ra ngoài sao?"

Này giờ ạ cùng trò chơi trở về giống như, đều chơi mấy lần rồi?

Lý Ngư sạch khục một tiếng nói: "Này vừa muốn đi ra!" Nói đi liền vội vã đi ra ngoài. Bởi vì Lý Ngư bỏ dở cùng Dur thị có quan hệ con trai của nàng lấy tên điệu kẻ không có dinh đường nói chuyện, hân đi thẳng ra ngõ nhỏ, còn không có gặp Cát Tường cô nương trở về.

Lý Ngư vốn định vứt xuống nàng kính đi mây sạn sông bạc,

Nhưng do dự một chút, vẫn là đứng vững, hai bên thời gian còn kịp, hân không muốn để cho Cát Tường cô nương về đến nhà tự dung nhận quở trách cùng ầu ả. Thế là, hân liền ngồi tại cửa ngõ trên tầng đá chờ lấy, mãi đến một thân xanh vấy, trên mặt lo lắng âm thầm Cát Tường cô nương đi tới, hân mới phui mông một cái nghênh đón tiếp lấy.

Không đợi Cát Tường cô nương nói chuyện, Lý Ngư liền một mặt câu đố chi mỉm cười mở miệng: "Quán rượu sinh ý không tốt, bị chương quỹ sa thái đi?"

Lý Ngư y hệt là trở về trò chơi, cùng NPC nhân vật trò chơi đối đáp giống như, cùng Diệu Cát Tường lập lại một lần ngày hôm qua đối thoại, nói cho nàng như thế nào kỹ xảo nói cho mẹ kẻ bị sa thái sự thật, nói cho nàng cẩn thận đừng cho muội muội nàng tại nôi xuôi theo lên nóng lầy cổ tay, lại nhận một tấm thẻ người tốt, liền hướng về phía mây sạn sông bạc đi đến.

Lý Ngư trong ngực ước lượng một đầu hầu bao, cái kia là chuẩn bị đựng tiền dùng. . .

* * * * *

Ngõ hẻm làm chật hẹp, uốn lượn giống như ruột dê, hai bên một hộ gia đình, xanh la bò khung, dây mướp rủ xuống, cùng Lý Ngư trước đó thấy không khác nhiều. Sông bạc công, vẫn như củ đứng đầy hai cái Long mây đậm hân từ, khoanh tay, trong miệng ngâm cộng cổ, dựa khung cửa kéo việc nhà.

Lý Ngư đi tới cửa, mỉm cười nói: "Ta muốn cược tiền!"

Canh công đại hân hướng hai bên nhường lối, Lý Ngư liền mỉm cười đi vào. Trong sân con chó vàng gâu gâu kêu lên, nghe vào Lý Ngư trong tai, lại giống như nghe được Hi Thước thanh âm lừ lừ. Lý Ngư trên mặt thủy chung treo mỉm cười, phảng phất chúc phúc thiên quan giống như, đi qua nhà, kéo cửa phòng ra, đi vào.

Hai cái canh công đại hân kinh ngạc nhìn xem Lý Ngư biến mất tại cửa phòng về sau, một người trong đó nói: "Chuyện này. . . Thật sự là giết qua một vị quân gia Lý gia đại lang? Làm sao mặt mày hớn hờ mặt mũi tràn đầy ăn mừng, một chút cũng không giống đã giết người người nha!"

Một cái khác đại hân cũng là đẩy mình kinh ngạc, suy nghĩ một cái mới nói: "Nghĩ là hân giết người, lại đạt được Thiên Tử đại xá, nhặt về một cái mạng, như vậy vui vẻ?"

Lý Ngư đẩy cửa phòng ra đi vào, phía sau cửa hình chữ nhật trong sân đồ khách nhóm y nguyên la lối om sòm, ném con súc sắc, đánh quân bài, cược đèn hăng hái, căn bản không có một cái nào chú ý tới Lý Ngư đến. Lý Ngư cười cười, sờ lên trong ngực mười cái nhiều tiền, dạo bước đi tới.

Lý Ngư trước đi dạo một hồi, mãi đến trong viện hoa thụ hình chiếu bán ra đến hân hôm qua ghi lại vị trí, liền hướng về phía hân nhớ nhà góc trên bên phải một tấm chiếu bạc đi đến. Tấm kia chiếu bạc con là ném con súc sắc cược lớn nhỏ, hôm qua thời gian này, cái kia một bàn mờ ra chính là nhỏ, mà lớn nhỏ tỉ lệ đặt cược là 1 so 5, như quả không ngoài sở liệu, hân 10 đồng tiền đem biến thành 50 văn.

Sau một lát, Lý Ngư liền cất 50 tiền, bị bên cạnh đồ khách đồ lên ánh mắt nhìn soi mói hướng đi bàn thứ hai. Nhưng mà thời gian qua một lát, Lý Ngư liền cầm lấy 150 đồng tiền hướng đi nơi thứ ba đánh quân bài chỗ.

Lý Ngự hô lớn: "Không đúng! Ngươi này lác chuông. . ."

"Là giả" hai chữ còn chưa hô mở miệng, Hộ Tâm Mao ánh mắt chìm xuống, hướng về phía trong đám người mấy cái đồ khách đưa cái ánh mắt, mấy cái đồ khách đột nhiên "Nổi giận", hung tợn nhào về phía Lý Ngự, dồn dập chửi rủa lấy, che giấu Lý Ngự thanh âm

"Ngươi hèn sao, không có bản sự giả trang cái gì đồ thần, hại lão tử thua tiền!"

"Đánh hèn! Đánh hèn chó. Nương đường!"

"Đánh cho đến chết!"

Mấy người chửi rủa tiếng gầm gừ triệt để khơi dậy vừa thua tiền chúng đồ khách, tất cả mọi người đem phần nợ phát tiết vào Lý Ngự trên thân, chửi rủa lấy quơ nắm đấm, nhào về phía Lý Ngự.

"Có chơi có chịu, lại không người buộc các ngươi đặt cược, bây giờ trút giận sang người khác, hạ gì hậu cần (đồ vật gì)?"

Một cái lạnh lạnh, bình thân thanh âm đột nhiên vang lên, những cái kia giương nanh múa vuốt, chửi rủa nô nức tập nập dần cò bạc đột nhiên giống như mười hai canh giờ tiền viện bên trong phù phục cái kia con chó vàng, đột nhiên không có thanh âm. Những cái kia cướp ra tay cánh tay cũng đều bị rút gân giống như mềm nhũn rũ xuống.

Đám người chậm rãi nhường ra một lối đi, chỉ thấy một cái nhìn xem vài xám quần áo, dung mạo không đáng để ý, eo đâm một đầu rộng rãi đỏ đai lưng khôi ngô hèn tử chậm chậm đi tới.

Lý Ngự nhìn người nợ đầu tiên là ngẩn ngơ, trong đầu liên quan tới người này trí nhớ cấp tốc dâng lên trong lòng, Quách Nộ! Hèn là moi âm làm được Quách Nộ, Lý Ngự tại Lợi châu bán qua mười tám người sư phụ một trong, nghề nghiệp là moi âm đi tứ đại đi đứng đầu Quách Nộ.

Lý Ngự vừa mừng vừa sợ, không đợi hèn kêu ra miệng, Quách Nộ chạy tới trước mặt hèn, đẩy hèn một quyền, cười mỉa: "Tiểu tử ngươi, đại nạn không chết, trở về Lợi châu, cũng không nói tới gặp thấy ta, làm sao, Quý Môn quan lên đạo qua một vòng, đã cảm thấy không tầm thường à nha? Bị ta tự tay đưa vào Quý Môn quan người,

Không có 500, cũng có 300, tại lão tử trước mặt, ngươi có thể bày không nổi phổ nhĩ!"

Quách Nộ cười mỉa lấy, bao quát Lý Ngự bả vai liền đi ra phía ngoài, lớn tiếng nói: "Đi! Bồi lão tử si mấy bát rượu ăn đi!"

Quách Nộ nắm cả Lý Ngự nhanh chân đi ra ngoài, lại không một người dám lên trước ngăn cản, có người bị Quách Nộ nhân nhạ nhìn lên một cái, sẽ còn vô ý thức giật mình, tranh thủ thời gian thối lui hai bước.

Động vật giác quan thứ sáu xa so với nhân loại muốn bén nhạy nhiều, trâu ngựa heo chó, nhìn thấy một cái làm cả một đời đồ tể nghiệp đồ tể, vô luận nó bình thường là bực nào hung hãn, đều sẽ dọa đến tứ chi như nhũn ra, nằm rạp trên mặt đất, phảng phất như gặp phải thiên địch khắc tinh, cũng là bởi vì chúng nó có thể cảm giác được trên thân người này cái chủng loại kia khí tràng.

Mà người giác quan thứ sáu là không kịp động vật bén nhạy, nhưng moi âm tứ đại đi, cầm đầu chính là đao phủ. Một tên đao phủ, trên tay chỉ cần dính hơn mười đầu nhân mạng, khí tràng liền sẽ phát sinh vi diệu khó tả biến hóa, hèn lướt qua người bên ngoài liếc mắt, đều sẽ làm lòng người sinh run rẩy, huống chi là đã giết qua mấy trăm cái nhân mạng quách người đồ!

Đã gặp người đồ quách thay Lý Ngự ra mặt, những cái kia kích động dân cò bạc đều dừng tay, lẳng lặng mà nhìn xem Quách Nộ nắm cả Lý Ngự lười biếng đi ra ngoài.

Chợ búa ở giữa có một câu chuyện xưa, hình dáng chuyên môn moi âm làm được nghề nghiệp, đao phủ đao, khám nghiệm tử thi mắt, đâm giấy tay của người nghệ, hai thợ giày kim khâu.

Đao phủ đao dễ lý giải, liền là có một thanh quý đầu đại đao ăn trăm đầu cơm người hành hình. Khám nghiệm tử thi con mắt, liền là nghiệm thi pháp y, nghe nói chân chính nghệ tác dân dả sẽ sinh ra một đôi âm dương mắt, câu thông lưỡng giới. Đâm giấy tay của người nghệ liền là xử lý tang giấy tượng. Hai thợ giày kim khâu, liền là may thi thể, thời cổ chú trọng chết có toàn thân, mới có thể đầu thai luân hồi, có thể nói cùng đời sau nhập liệm sư không sai biệt lắm.

Làm này bốn loại nghề nghiệp người bởi vì thường xuyên cùng âm vật liên hệ, tại thường trong mắt người xem ra đã cảm thấy hết sức tà môn, kỳ thật liền xem như hơn một nghìn năm sau hiện đại, tại nhà tang lễ công tác người, còn không phải nhận rất nhiều người thành kiến kỳ xem, huống chi là niên đại đó, cho nên Quách Nộ ra mặt, chúng dân cò bạc lập tức cảm như hèn, đồ không hoàn toàn là bởi vì hèn không che giấu được sát khí, cũng có trên loại tâm lý này nguyên nhân.

Quách Nộ dùng hèn cơ bắp sôi sục, chừng bình thường nam tử to bằng bắp đùi cánh tay nắm cả Lý Ngự bả vai lão đao đi ra sông bạc bên ngoài ruột dế hèm nhỏ, buông ra Lý Ngự, sầm mặt lại, hừ lạnh nói: "Trở về mấy ngày? Như thế nào đều không nói đến xem sư phó?"

Lý Ngự bị hèn nắm cả đi ra hèm nhỏ thời điểm, đã đem có quan hệ Quách Nộ cùng mình ở giữa hết thấy trải qua hồi trở lại nghĩ tới, biết hai người kỳ thật tình như phụ tử, có thể không có gì giấu nhau, mà lại Quách Nộ người này thường cùng âm vật liên hệ, tư duy, cách làm, cùng người bình thường đều rất khác biệt.

đu loại bộ đáng, đu loại chất liệu Phật tượng.

Phật tượng trước một chiếc hương án, một đầu lư hương, Quách Nộ tiến lên, nhặt lên ba nén hương nhóm lửa, trước thành kính bái một cái, đem hương cắm vào lư hương, lúc này mới mời đến Lý Ngự ngồi xuống. Lý Ngự sớm đã biết hần thói quen, thấy một lần hần vào cửa trước thấp hương, vô ý thức hỏi: "Hôm nay lại chém người?"

Lúc đó từ từ cũng không toàn bộ áp giải Kinh Thành, có nhiều chỗ quá xa xôi, là không có cách nào hao phí hàng loạt sức người vật lực áp giải phạm nhân, như thế sẽ chỉ đem hồ sơ đưa Kinh Thành, thu đến trả lời làm tiếp xử trí, như thế có phạm nhân năm nay thu quyết, khả năng hần là năm ngoài đem hồ sơ đưa kinh. Còn có một loại phạm nhân, liền là trăm lập quyết.

Có một loại người phạm, bởi vì tội ác tày trời, ảnh hưởng ác liệt, chết phán chi phán quyết không thể tranh luận, vì đi đến trừng giới hiệu quả, là sẽ không đi qua lễ mề thẩm tra xử lý cùng phán quyết quá trình, mà là quan địa phương có được tức thời xử từ quyền lợi, cho nên đao phủ sinh ý cũng không cần tất cả đều đợi đến hằng năm thu quyết, bọn hần khai trương hay không, quyết định bởi với địa phương lên trị an trình độ.

Quách Nộ hiển nhiên không muốn nói chuyện nhiều việc này, đao phủ mặc dù giết người không chớp mắt, kỳ thật trong lòng đối với cái này cũng là có chút kiêng kỵ. Quách gia thay cho một mặt tường Phật tượng, hiển nhiên là vì khu trừ đáy lòng của hần bóng mờ. Quách Nộ nặng nề mà ừ một tiếng, giương mắt nhìn về phía Lý Ngự: "Sang năm thu quyết, người sẽ trở về?"

Lý Ngự thông qua cùng chủ thuyền Lưu Vân Đào một phen đối đáp, đã đại khái rõ ràng bây giờ thời đại tập tục. Thế nhân đối với tín nghĩa là phi thường đề ý, một không sai một ừ, nặng hơn thái son. Nói không giữ lời người đương nhiên cũng là có, nhưng đây không phải là bây giờ thế giới phổ thế giá trị quan chỗ công nhận hành vi, nói ra làm được là sẽ gặp người khinh bỉ.

Cho nên Lý Ngự học được cái nghe lời, nghiêm sắc mặt, quang minh lẫm liệt mà nói: "Hoàng đế nhân đức, chậm ta một năm tuổi thọ, làm lợi dụng này ngắn ngủi sinh năm, chút chưa hết chỉ tiếc nuối. Đãi sang năm thu bằng, đệ tử từ cái kia quay về kinh sư, tiếp nhận trừng phạt!"

Quách Nộ nhẹ gật đầu, tán thưởng nói: "Hứa nặng như sống chết, đây mới là chân nam nhi, tốt!"

Quách Nộ trầm ngâm một tiếng, thờ dài: "Người vừa chết, Lý gia không về sau, đâu chỉ kinh ngạc tội độ, cũng là lớn bất hiếu a!"

Lý Ngự ngăn ngo,

Cái gì sang năm thu quyết chính mình tiến đến Kinh Thành chịu chết, hần mới không giống cổ nhân như thế "Ngu mục nát", đã sớm làm tốt chuẩn bị đánh tính toán. Còn nói chưa xong chỉ tiếc nuối, cũng chỉ là thuận miệng qua loa Quách Nộ, nhưng mà trước khi "Đi" trước đó, hần xác thực nghĩ làm một chuyện, liền là phát bút khoản tiền nhỏ, cho mẫu thân Phan Kiều Kiều lưu một bút tài sản. Làm sao kéo tới không sau đi lên rồi?

Quách Nộ gặp hần ngăn người, không nhìn được cười một tiếng: "Mặt mòng đến sao, bất hiếu có ba, vô hậu vi đại, này có ngược ngung gì. Người Lý gia là trăm ngàn mẫu trong đất liền người một cây dòng độc đình mằm, thừa này một năm khoảng chừng, cho Lý gia lưu cái về sau, cũng là nên."

Lý Ngự chậm rãi há hốc miệng ra: "Lưu sau?"

Quách Nộ này nói chuyện, hần ngược lại thật sự là nghĩ tới, hần tại từ từ bền vững lúc, đồ thực sự từng gặp có nữ nhân tiến vào nhà giam, từ cai tù đem nữ nhân kia cùng một nơi nào đó từ từ mang đến tư mật chút một mình tù thất, một phen mây mưa hoan ái, nữ tử rời đi, từ từ trùng nhập nhà tù.

Lúc đó Lý Ngự còn tưởng rằng đây là cái gì mãnh khoẻ thông thiên "Đại ca" cấp nhân vật, về sau mới biết được, đây là từ xưa đến nay triều đình nhân nói một loại thể hiện: Nếu như từ từ đã thành hôn nhưng còn không hậu đại, tại đại tử kỳ ở giữa, là cho phép thế tử của hần vào tù tới vui mừng hợp, để lưu cái huyết mạch.

Nhưng loại này nhân nói là xây dựng ở hoàn toàn không để mắt đến nữ nhân quyền lợi trên cơ sở. Nữ nhân này có nguyên ý hay không? Không người đề ý tới, bức bách tại tông tộc cùng xã hội phong khí, có lẽ mặt ngoài nàng là "Nguyên ý", thế nhưng về sau tất cả gánh nặng, đều là từ nàng công lên đến, dốc hết sức đi gánh chịu, ai nghĩ tới này đối với nàng mà nói có công bằng hay không?

Mà lúc đó nữ nhân ly dị hoặc mất đi phối ngẫu sau lại cưới, đều là hết sức bình thường sự tình, cứ như vậy theo ở mức độ rất lớn, cũng liền người làm chế tạo nàng tái hôn chương ngại. Vì để cho nhà trai có cái huyết mạch nhân nói, trả giá chính là hủy đi nữ tử này cả đời tàn nhẫn.

Cho nên kiêm hữu đời sau lý niệm Lý Ngự lúc ấy đối với cái này liền hết sức xem thường, lúc này nghe Quách Nộ nói chuyện, liền càng thêm xem thường. Lý Ngự lắc đầu, đang muốn như thế nào uyển chuyển nói rõ lý do, Quách Nộ đã trầm ngâm nói: "Ừm, ta có một cái bà con xa biểu muội, người thấy qua, cũng là nhân tuyển thích hợp."

"Ta gặp qua?" Lý Ngự lập tức tìm tòi lên trí nhớ của mình tới.

Quách cười lên giận dữ cười, nói: "Đúng vậy a, từng liền được người cái kia trong phường, khi còn bé vẫn là người bạn chơi. Gọi thà rằng không, người mỗi lần gặp nàng, đều muốn trêu ghẹo nói 'Ý nghĩ kỳ quái', cái kia nha đầu ngốc, lúc đầu cho là người là đùa giỡn nàng, truy đánh người không ngớt. Đãi nghe người nói rõ lý do đây là một câu thành ngữ, có chút đặc chí. Đãi về sau thật sự hiểu người nói ý tứ, lại đối người truy đánh không ngớt, ha ha..."

Lý Ngự khoe môi co quắp một cái, cũng không nhìn được có chút muốn cười.

Quách Nộ thờ dài, nói: "Nha đầu kia năm ngoài mùa xuân ly hôn, đàn ông bắt tranh khí, thiếu tiền nợ đánh bạc bỏ trốn mất dạng, lưu nàng lại nắm kéo một trai một gái một mình sống qua, chỉ bằng người cưới nàng, cho Lý gia lưu cái sau."

Lý Ngự mồ hôi đầu mau xuống đây, vội vàng cự tuyệt nói: "Không không không, này không thích hợp. Ta một kẻ hấp hối sắp chết, làm gì lại cho người thêm gánh vác."

Quách Nộ xem thường, nói: "Hai cái cũng là nuôi, ba cái cũng là sinh, thêm một cái miệng ba sự tình, sợ cái gì sao. Lại nói, hiện tại cũng liền ta có thể tiếp tế nàng một cái, nàng nếu thật gả tiền vào Lý gia, có Lý gia về sau, mẹ ngươi còn có thể không giúp đỡ lấy?"

Lý Ngự cực kỳ lúng túng, liên tục khoát tay: "Không không không, đa tạ sự phụ ý đẹp, ta không còn 'Ý nghĩ kỳ quái...'"

Quách Nộ cắt ngang hẳn nói: "Quyết định như vậy đi, ngày khác ta đem nàng dẫn đến, ngươi trước xem một chút. Ha ha, ngươi yên tâm, nàng lại không là khi còn bé gầy gò nhỏ nhỏ chim tước giống như khô quắt vóc người. Hiện nay nàng là vô cùng mập để một cái phúc tướng. Ngươi nhớ nàng lấy chồng ba năm liền sinh hai em bé, còn sợ ngươi Lý gia không sau sao? A, ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Hắn có 1 viên hộ hoa tâm

Lý Ngự lúng túng nói: "Chuyện này sau này hãy nói đi. Thừa dịp trong kinh tin tức còn không có truyền đến nơi đây, ta trước lời ít tiền. Bằng không thì, biết ta vẫn là từ từ, chỉ sợ cũng không tìm thật kỹ chút kiếm tiền nghề nghiệp."

Quách Nộ vuốt cằm nói: "Điều này cũng đúng!"

Quách Nộ suy nghĩ một chút, chợt nhớ tới một chuyện, vỗ tay nói: "Mọi chênh lệch không thích hợp ngươi. Ngươi chưa bao giờ liên quan đến một chuyện này, khó tránh khỏi sẽ bị người lừa gạt. Vẫn là làm chút đứng đắn nghề nghiệp đi, tuy nói tới tiền chậm, kiếm được ít, dù sao cũng tốt hơn miệng ăn núi lở, thật có kiếm nhiều tiền cơ hội lúc lại nói."

Lý Ngự khổ lên khuôn mặt đến, thở dài: "Đáng tiếc ta lúc đầu một lòng học võ phụ thù, chưa từng học qua khác, có thể làm cái gì nghề nghiệp?"

Quách Nộ sờ lấy dưới hàm ria ngắn suy nghĩ một chút, nói: "Ta cũng muốn làm cái nghề nghiệp đến, hắn đang cần người, ngày mai ngươi đến, ta dẫn ngươi đi, nói với hắn nói, khiến cho hắn cho ngươi tìm phần công làm đi."

Lý Ngự nhìn hắn một mặt thần bí mỉm cười, cũng không biết hắn nói là cái gì nghề nghiệp, nhưng mà nhìn hắn không có nói thẳng, nhưng cũng chưa lại truy vấn. Dù sao đối với hắn giới thiệu việc làm, Lý Ngự cũng không ôm hi vọng lớn bao nhiêu. Lý Ngự chỉ mập mờ đáp ứng một tiếng sự tình.

Hai người lại rảnh rồi trò chuyện một hồi, Quách Nộ theo dưới bếp lấy mấy cái món ăn nguội đi ra, si hai bát lớn rượu, sư đồ đối ẩm, Lý Ngự cùng Quách Nộ ăn uống một hồi, mãi đến tinh quang sơ lãng, cùng quách người đồ ước định ngày sau gặp nhau canh giờ, lúc này mới cáo từ, đi vào trong nhà.

Lý Ngự chịu lấy đầy trời tinh quang, khó khăn lắm chạy tới chính mình cửa ngõ, lại cùng một thân xanh váy Diệu Cát Tường không hẹn mà gặp. Lý Ngự nhìn lên cái kia yếu điệu tư thái, liền nhận ra Cát Tường, không khỏi giật mình nói: "Cát Tường cô nương, hôm nay tan tầm muộn như vậy?"

Này ngõ hẻm làm lại không thể có đèn đường, Cát Tường bắt đầu thấy có cái nam nhân cũng là cả kinh, đài nghe được thanh âm hắn mới lại vui vẻ, vui vẻ tiến lên chào nói: "Lý đại ca, ngươi mới trở về nhà."

Cát Tường một mặt vui vẻ đối Lý Ngự nói: "Hôm nay hồi trở lại tới chậm, liền không cùng ngươi nhiều lời á. Nó về trước đi nấu cơm"

Cát Tường hướng về phía Lý Ngự lên tiếng kêu gọi, liền tăng tốc bước chân sát Lý Ngự thân thể đuổi tiến vào ngõ nhỏ, Lý Ngự chớp mũi lập tức ngửi được một cỗ mùi thơm. Lý Ngự cất giọng nói: "Ngươi hồi trở lại đến như vậy muộn, cần thận bị mắng."

Cát Tường ngoái nhìn cười một tiếng, giọng tay nói: "Yên tâm, người ta kiếm tiền đây. Mẹ gặp vui vẻ, tuyệt sẽ không mắng ta."

Cát Tường yếu điệu đáng yêu thân ảnh dần dần biến mất, Lý Ngự ngửi ngửi trong không khí nhận nhận phẩm loại hương, nhưng không khỏi bỗng nhiên đứng vững bước.

Dùng cát tường gia cảnh cùng tình cảnh, lúc trước không thể có thể cần dùng đến dù cho bình thường nhất son phấn bột nước, mà bây giờ nàng sử dụng hương phẩm lưu cực cao, giá tiền chỉ sợ không phi. Sắc trời đã đã trễ thế như vậy, nàng lại là cái dụ dỗ động lòng người cô nương, nàng... Kiếm lời là tiền gì? Thoa son bôi phấn, cũng đừng là... Lưu lạc phong trần?

Một nghĩ tới chỗ này, Lý Ngự trong lòng bỗng nhiên khó chịu không nói ra được.

"Chỉ mong là ta đoán sai!" Lý Ngự ngược nhìn vô cùng tỉnh không sáng chói, âm thầm cầu nguyện. Mặc dù ở thời đại này, nữ nhân có khả năng Tông Sự nghề nghiệp không nhiều, cần các năng việc làm đến đã khuya còn cần ăn mặc trang điểm lộng lẫy việc làm càng ít, nhưng hẳn vẫn là từ đáy lòng ngóng trông.

Nàng giống hoa tươi như thể hương thơm mà mỹ lệ, Lý Ngự không hy vọng nàng như bị gia súc chà đạp cây cỏ như thể sống sót. Mặc dù Lý Ngự chưa bao giờ hy vọng xa vời mình có thể hái được nàng đóa này mỹ lệ tiêu xài, nhưng vẫn như cũ không muốn nhìn thấy nàng lưu lạc phong trần, Lý Ngự, một mực có viên yêu tiêu xài tiếc ngọc trái tim.

* * * * *

Nhánh hoa cây cỏ mọc trong mắt mờ, tiểu Bạch dài đo Việt nữ quai hàm.

Lợi châu hướng lên trời hạp, trắng sáng trong các, đang có một đóa hoa quỳnh cũng giống như tiểu mỹ linh động nữ tử, dưới đèn đánh đàn.

Gió phất che mạn, mạn lướt như nước. Mạn tơ sau một nền chấp chòn, một bộ áo trắng nàng, ngồi xếp bằng, như một đóa nổi trên mặt nước sạch sen, trước người hoành đặt một bộ cổ cầm.

Mông mạn cho mạn bên trong mỹ nhân nhi tăng lên một chút mông lưng mỹ cảm, nàng nhẹ buông thông lại cong lại vênh lên đen nhánh nồng tiếp, ngón tay ngọc so trên đàn ngọc chế đàn chân còn muốn tỉnh xảo đặc sắc. Một bộ sạch sẽ làm áo khoác trắng, kẻ sát trước ngực áo bảo chấp trùng nếp uốn bên trong mơ hồ hiện ra trước ngực ôn nhu phong khe.

Cầm vận lưu động, cùng đàn trước một vò huân hương lượn lờ mà lên, nước đổ xuống. Ra ngoài, bày khắp trắng nham, xanh núi, sáng lên nước,

Làm cái kia kỳ phong quái thạch đều nhuộm dần lên một tầng ý thơ. Đây đánh đàn nữ tử, đứng là trước đây từng tại Viên Thiên Cương xuôi nam trên đường ý đồ thấy một lần áo trắng thiếu nữ.

Thon dài mười ngón như ngọc hành, hướng cổ màu vàng dây đàn lên hơi hơi một đáp, tiếng đàn ngừng lại ần, màn che ra ngoài hiện một bóng người, đứng là lúc ấy cúi người tại đất, xin mời thiếu nữ này đáp hẳn khiêng mà ngồi ngựa cái kia lục tuần lão già.

Lão già bùng về sau bị trà thánh Lục Vũ ca tụng là "Thiên hạ thứ tư suối" cốc bối mang tới thanh tuyến nước nấu liền trà thơm, dưới chân trầm ổn mà nhẹ nhàng đi đến, trong tay chỗ nâng khay trà bên trong sáng long lanh trà thang thậm chí ngay cả một tia gọn sóng lay động đều không có, phần này bản lĩnh nhìn như đơn giản, lại đủ thấy người này không đơn giản, nếu là không có cực kỳ cao thâm một thân võ công, quả quyết không đạt được hiệu quả như vậy.

Lão già một thân áo xám, đến áo trắng thiếu nữ bên người, ngồi xổm hạ xuống, đem trà đặt ở cò khung bên cạnh bàn con bên trên. Áo trắng thiếu nữ hai tay áo chia hai bên trái phải, thẳng mà ngồi, tựa như từ từ tại trong ao trên nước một đóa mộc mạc sen trắng: "Mặc sư vất vả, chuyện như thế gọi hai dùng bọn hắn làm liền tốt."

Lão già cúi đầu, một mực cung kính nói: "Hai dùng bọn hắn tay chân vụng về, làm sao hầu hạ được tôn quý điện hạ. Điện hạ là lão nô phụng dưỡng lớn lên, chỉ cần lão nô còn đi được động, những này việc nặng, vẫn là lão nô phụng dưỡng, thuận buồm xuôi gió một chút."

Áo trắng thiếu nữ ánh mắt âm đạm, khẽ thở dài: "Chuyện cũ đã vậy, hoàng triều không còn. Điện này bên dưới danh xưng..."

Lão già tay trái đệm tại trên tay phải, chắp tay tại đất, dùng đầu chạm vào, đi cái thần gấp vua trịnh trọng đại lễ, kích động nói ra: "Công chúa còn tại, thì Đại Tùy không chết! Chúng ta còn có cơ hội! Coi như Đại Tùy thật vong, điện hạ cũng mãi mãi cũng là lão nô công chúa điện hạ!" Nói đến chỗ kích động, lão già thanh âm không khỏi nghẹn ngào.

Áo trắng thiếu nữ ôn nhu nói: "Mặc sư, đừng khổ sở. Chúng ta đem hết khả năng, cố gắng đi làm là được. Coi như không thể phục quốc..."

Áo trắng thiếu nữ ánh mắt ngấm dần chuyển sang lạnh lẽo, giọng căm hận nói: "Cũng phải giết Lý Uyên cái kia lão cầu, phương tiêu mỗi hận trong lòng!"

Lão già khẩu đầu nói: "Lão nô thể chết cũng đi theo điện hạ, xông pha khói lửa, không chối từ!"

Này một chủ một bộc, đến tột cùng hạng gì dạng người, vậy mà khẩu khí lớn như vậy? Nguyên lai, thiếu nữ mặc áo trắng này đúng là Tùy Dương đế Dương Quảng chi ái nữ, khuê danh Thiên Diệp. Mà bị nàng xưng là mặc sư người này, thì là năm đó tùy cung đại nội Phó tổng quản Mặc Bạch Diễm. Đổi lại năm đó, Lý Uyên vẫn là Dương gia hạ thần, tại Đại Tùy hoàng thất di tộc trong mắt, đương nhiên sẽ không coi trọng hẳn.

Dương Thiên Diệp chậm rãi thở một hơi, bạch ngọc giống như tổ thủ nhẹ nhàng duỗi ra, vũ tay áo trượt ra, lộ ra một ống cổ tay trắng, nàng đem cái kia sương tuyết trong suốt chén trà dính ở trong lòng bàn tay, uống một ngụm màu hồ phách trà thang, thấp giọng hỏi: "Nhưng liên hệ đến hột làm nhận cơ rồi?"

Mặc Bạch Diễm đáp: "Lão nô đã tìm được hắn, hắn tại thành Lợi Châu mây sạn phường, ước điện hạ ngày mai giờ Tỵ gặp mặt."

Dương Thiên Diệp khẽ giật mình, kinh ngạc nói: "Triều đình đang ở truy nã hắn, hắn thế mà còn dám đi tại thành Lợi Châu bên trong?"

Mặc Bạch Diễm ngừng khí dừng một chút, ánh mắt lộ ra một vết gợn mỉa mai tâm ý, lại nói: "Đây là hấn nói, lão nô coi là, hấn làm như thế, chưa chắc không phải muốn hướng điện hạ chứng minh, hấn cũng không nghèo túng như chó nhà có tang."

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Đương Quảng bằng hà một năm kia, tiểu công chúa Thiên Diệp mới ba tuổi, đến năm nay cũng chính là Trinh Quán sáu năm, nàng xuân xanh cũng bắt quá mười tám tuổi. Mười lăm năm trước, Vũ Văn Hóa Cập cùng Bùi Kiên Thông, Nguyên Lễ, Mã Văn Cử đám người cử binh phản loạn, Đương Quảng lúc ấy hoàn toàn không có chỗ đứng, đang trong cung đùa lấy hân sủng ái nhất tiểu công chúa Thiên Diệp.

Ai ngờ Mã Văn Cử đám người đối như thế một cái tiểu yêu cầu cũng không chịu đáp ứng, bọn hắn khiến cho lớn để Lệnh Hồ đi đạt tuổi sống ghim chết Dương Quảng, chỉ chừa cho hắn một bộ toàn thân. Dương Quảng tuổi vừa mới mười hai tuổi con trai Triệu vương lúc ấy cũng lành nghề cung, bị loạn quân cho tại chỗ chém giết.

Cũng không lâu lắm, Lý Uyên liền bức Dương Hựu nhường ngôi, tự lập làm đế. Lạc Dương quyền thần Vương Thế Sung thì bức Dương Đồng nhường ngôi. Lúc ấy Mặc tổng quản suất ba Đại thị vệ cao thủ bảo hộ lấy tiểu công chúa đang một đường đào vong, còn chưa xác định đến tột cùng cái kia tìm nơi nương tựa phương nào, thiên hạ đã không họ Dương rồi, đành phải như vậy ân nấp xuống tới.

Dương Quảng mệnh Mặc tổng quản hộ tống hần rất là sung ái tiểu công chúa lúc rời đi, từng đem một chỗ bảo khố địa điểm nói cho bọn hần. Năm đó Đại Tùyn quốc lực hưng thịnh, ven ven cái kia một chỗ bảo khố của cái, cũng đủ để dùng để nuôi trăm vạn binh mà dư xài.

Đương Quảng cái chết kỳ thật cũng không thể coi là tại Lý Uyên trên đầu, nhưng Đại Tùy diệt vong, sau cùng kẻ thu lợi lại là Lý Uyên, Mặc Bạch Diễm chờ 4 nội thị vô công mặc dù thâm bất khả trắc, dù sao chỉ là hầu hạ người nô tỳ, làm sao có thể đến cỡ nào cao vợi ánh mắt cùng tài cán, bởi vậy nhận định Lý Uyên là bọn hán đại cừu nhân, bọn hán cũng là từ nhỏ như thế quán thâu lý niệm cho Đương Thiên Diệp, là dùng Đương Thiên Diệp mới đối Lý Uyên hân ý thật sâu.

Chỉ cần điều kiện cho phép, Mặc tổng quản là tuyệt đối không cho phép khinh mạn công chúa điện hạ, cũng may hôm nay vào thành vốn cũng không cần khoa trương, dù là như thế, quá trình cũng vô cùng rườm rà. Dương Thiên Diệp từ nhỏ chịu đòn như thể day báo, cũng sớm quen thuộc, mặc cho bài

bỏ là được.

Mặc dù chi là một thân bình thường trang phục, thể nhưng là chờ Dương Thiên Diệp cả buộc sẵn sàng, cũng là có chút kinh diễm. Ứng phó ngắn cư, gấp tay áo nhỏ nhu, dương chi mỹ ngọc da thịt thậm chí hơi hơi lộ ra xanh lục, phảng phất một đóa nổi trên mặt nước đám mây dày sen, đẹp mà không yêu, cực điểm khéo léo.

Nhất là nàng thuở nhỏ nhận Mặc công công đám người nghiêm cẩn cung đình dạy ngữ, một cái nhãn mày một nghề, nhất cử nhất động, cực điểm ưu nhã cao quý. Đáng tiếc, đỉnh đầu "Thiên lộ" rất nhanh liền đeo lên trên đầu của nàng, che khuất nàng dung nhan xinh đẹp, chỉ có thể nhìn thấy cái kia ưu mỹ động lòng người tư thái cùng giữa cử chỉ cao quý ưu nhã phong nhã.

Vì để tránh cho thanh thế quá lớn, Mặc Bạch Diễm chỉ dẫn theo Phùng Nhị Chỉ một người, hai người ra về tới tở, hầu hạ tại Dương Thiên Diệp hai bên, ba người thừa một chiếc xe bò, chậm rãi chạy về thành Lợi Châu.

Đầu thời nhà Đường thời điểm ngựa dùng nhiều tại chạy xa trình cùng với quân sự tác dụng, tầm thường nhân gia thay đi bộ đi đường chỉ có thể dùng la ngựa. Mà giàu có tôn quý người ta, thì vẫn như cũ lo liệu Hán Tấn di phong, ưa thích dùng trâu ngựa xe, một cái đi được bình ổn, thứ hai ung dung mà không gấp gáp.

* * *

Trường Châu thành bên trong, các du khách đã thức dậy sớm, bắt đầu một ngày lao động.

Phan Kiều Kiều cho con trai làm tốt bữa sáng.

Cùng nhau dùng qua cơm canh, liền vác lấy nàng kim khâu rủ đi phủ đô đốc. Không ngoài sở liệu, ban đêm trở về sẽ còn giấu chút dịch chút thịt để ăn trở về, Lý Ngự hoài nghi dùng chính mình lão nương như thế cần rở trộm phương pháp, rất có thể vị kia đáng thương vô đô đốc theo cũng không biết heo còn có lỗi tại cùng đâu.

Lý Ngự vẫn như cũ không có việc gì không có việc làm, Phan Kiều Kiều đã không thêm đề ý cũng không truy vấn, nói đến nàng chìm ái nhi tử xác thực đã đến vô cùng quá mức trình độ, cũng may mặc kệ là trước kia Lý Ngự vẫn là hiện tại Lý Ngự, cũng còn rất không chịu thua kém, cũng không bị nàng yêu chiều dưỡng thành một gao.

Lý Ngự cùng Quách Nộ thời gian ước định là giữa trưa, buổi sáng không có chuyện gì hẳn liền muốn sớm ra ngoài, tới trước trong thành dạo chơi, nói không chừng thấy cái gì sự tình, vận dụng hẳn đời sau tư duy, trước vào lý niệm, liền có thể tìm tới phát tài phương pháp. Cát bước ra ngoài phòng, chợt thấy quả hồng dưới cây ngồi xổm một người, đang ở gọt rửa rau xanh.

Người kia đưa lưng về phía hắn, xanh lá váy mà vuốt dịch tại cong gối bên trong, cho nên bờ mông căng đến thật chặt, phảng phất là dùng compa vẽ ra tới giống như, trong treo hình cầu.

Lý Ngự một mặt lên án mạnh mẽ người nào đó hạ lưu, vừa dùng người nào đó con mắt tại cái kia "Mười lăm tháng tám" lên hung hăng khoét thêm vài lần, lúc này mới cất bước đi qua.

Cát Tường cúi đầu tắm rau xanh, phía sau cổ mấy túm tóc xanh theo gió nhẹ phất động, lộ ra nàng trắng nõn tiêm tú phần gáy. Nghe được sau lưng tiếng bước chân, nàng vô ý thức trở về phía dưới.

Lý Ngự kinh ngạc dừng lại, hẳn vốn cho rằng cô nương này là tuổi trẻ đây. Kỳ thật hôm qua ban đêm mẫu thân liền đã nói với hắn, sát vách Diệu gia năm nàng mang tuổi trẻ đi vô phủ đô đốc làm chăm mẹ, thể nhưng theo Lý Ngự, Diệu Cát Tường càng không khả năng lúc này ở nhà.

Diệu Cát Tường ngoài nhìn thấy là Lý Ngự, không khỏi ngòn ngọt cười: "Lý đại ca!"

Lý Ngự sờ lên mũi, ngượng ngập nói: "Hôm nay làm sao. . . , không phải lại bị người từ công a?"

Cát Tường cười khúc khích, sẵn giọng: "Làm gì có, phần của ta công a, buổi chiều mới đi, tan ca đến muộn chút, nhưng buổi sáng có khả năng nghỉ ngơi một chút."

Lý Ngự a một tiếng, trong lòng càng không thư thân. Chân tướng càng ngày càng tiếp cận hẳn phỏng đoán, trước mắt gốc cây này thanh tú động lòng người, như nước trong veo rau xanh a, non đến độ còn mang theo giọt sương chút đấy, lại không biết trong mỗi ngày muốn bị mấy con heo ỉu tới ỉu đi, Lý Ngự trong lòng hết sức không thoải mái, cực kỳ không thoải mái.

Lý Ngự dề xuống trong lòng không nhanh, thân nhiên nói: "Thì ra là thế, ta hẹn người, này vừa muốn đi ra, hỏi trở lại trò chuyện!"

Không đợi Cát Tường cô nương đáp ứng, Lý Ngự liền tăng tốc bước chân đi ra ngoài, một đường đi nhanh ra ngõ hẻm làm, lúc này mới thật dài thở dài ra một ngụm trọc khí. Thế nhưng là suy nghĩ kỹ một chút, kỳ thật hẳn ngọt ngọt sinh đến không hề có đạo lý, Cát Tường cô nương bất luận cái gì lựa chọn, hẳn có tư cách gì phân tích?

"Ai, chỉ là đáng tiếc nàng! Nếu như ta có tiền. . ."

Nghĩ tới đây, Lý Ngự kim lòng không đành sờ lên cần cổ: "Này nghịch chuyển thời không đồ vật, nhiều ít cũng coi như một kiện bảo vật đi, cần phải đến tột cùng như thế nào vận dụng, mới có thể để cho lão tử phát to, kiếm được đầy bồn đầy bát đánh rắm chày mỡ đâu?"

"Xoạt! Xoạt! Xoạt!"

Quách Nộ hai tay cơ tở sôi sục, mài đến hết sức dùng sức, thấy Lý Ngự tới, Quách Nộ liền từ một bên trong chậu vung lên chút nước đến, đem cái kia đại đao rửa sạch, lại làm một khối bản thủ da hươu đem cái kia đại đao sáng bóng sáng loáng, nói đao đứng lên nói: "Chờ ta một lát!"

Quách Nộ trở lại nhà chính, nhà chính đầy tường Bồ Tát phật hướng mặt trước trên hương án có một cái đao khung. Quách Nộ đem ăn cơm gia hỏa hướng đao trên kệ một cung cấp, bái ba bái, liền nhanh chân ra gian phòng, gấp xiết chặt rộng rãi đồ đại lưng, đối Lý Ngự nói: "Người kia tùy tiện không thể đem chính mình ăn cơm bản lĩnh truyền cùng người khác, ta nói hết lời, lại thêm hẳn cùng Thạch Tam Nhi có thù, người giết Thạch Tam Nhi, xem như giúp hắn đã báo đại thù, mới bằng lòng đáp ứng thu người làm đồ. Người đi bên cạnh hắn, chăm học, cần hỏi, có chút nhân lực độc đáo."

Lý Ngự vâng vâng xưng phải, lại như cũ không biết Quách Nộ dự định dẫn hắn đi bái gì nhân vì sư,

Đừng cũng là moi âm làm được? Lại không biết là cùng người học đánh quan tài, vẫn là cùng người da may vá học may thi thể, ngấm lại trong lòng liền hãi đến hoảng.

Mây sạn sông bạc cửa chính mà cùng cửa sau mà phân biệt thông hướng hai cái ngõ nhỏ, Dương Thiên Diệp ngồi xe bò chạy nhanh đến sông bạc cửa sau cách đó không xa, hai cái tặc mi thủ nhân lưu manh đang ngồi xỏm tại cửa sau trên mặt đất đánh bạc, thấy xe bò tiến đến, liền thu đồng tiền, uể oải đứng lên.

Mặc tổng quản nhếch lên mày kiêu, theo trong xe đi ra, đứng tại trên xe bò hướng hai người quét qua, trầm giọng nói: "Cô nương nhà ta đã đến!"

Một cái lưu manh "Phi" một tiếng nhỏ ra trong miệng cọng cỏ, tức thủ nói: "Ta đại ca xin đợi đã lâu, mời!"

Mặc tổng quản thọ lông mày một hiền, hơi lộ ra sắc mặt giận dữ: "Lớn mật! Hột làm nhận cơ bắt quá là lý hiểu thường dưới trướng một con chó, lý hiểu thường cha lý linh hoạt khéo léo gặp cô nương nhà ta cũng phải cúi đầu xưng thần, chi là hột làm nhận cơ, tại cô nương nhà ta trước mặt, an dám như thể khinh thường?"

Một cái khác lưu manh đùa cợt một tiếng, lười biếng ôm lấy hai tay: "Nha? Chú trọng bề ngoài tới rồi? Ta nhưng không biết nhà các người cô nương là thể nào một đường thần phật, liền biết các người nếu tìm tới ta đại ca, vậy chính là có cầu ở ta đại ca, này phổ nhi, cũng không cần bày a?"

Mặc tổng quản sắc mặt nhất thời trầm xuống, hai tay mười ngón hơi cong như câu, nhìn chăm chăm hắn nói: "Người dám lại thả một câu hùng biện thử một chút!"

"Mặc sư bớt giận!"

Dương Thiên Diệp eo thon nhẹ gãy, theo trong xe khoan thai đi ra, Mặc Bạch Diễm lập tức hạ thấp người lui qua một bên.

Dương Thiên Diệp nhẹ nhàng liếc về phía cái kia hai cái lưu manh, nàng rõ ràng mang theo "Thiên lộ", ngũ quan mặt mày đều hết sức mông lung, nhưng hai cái lưu manh hàng ngày có loại bị nàng ở trên cao nhìn xuống nhìn chăm chăm cảm giác, thể đứng cũng không tự chủ được cung kính rất nhiều. Dương Thiên Diệp thân nhiên nói: "Các người đi, thay ta hướng về phía hột làm nhận cơ hỏi câu nói."

Một cái lưu manh vô ý thức nói: "Người... Người nói!"

Dương Thiên Diệp chậm rãi nói: "Người hỏi hắn, trước đó hắn muốn làm cái gì, hắn là ai? Hiện tại hắn muốn làm cái gì, hắn là ai. Về sau... Hắn muốn làm cái gì, hắn, là ai? Ta ở chỗ này chờ hắn, một chén trà về sau, hắn không đến, ta liền đi!"

Dương Thiên Diệp dung mạo ử tại thiên lộ bên trong căn bản nhìn không thấy, nhưng thanh âm của nàng ngữ khí hết lần này tới lần khác liền có một loại cấp trên một cách tự nhiên đường thành uy nghiêm, cái kia hai cái lưu manh nghe nàng, vô ý thức không điểm dứt đầu, Dương Thiên Diệp vừa mới nói xong, hai người đã cướp hướng về phía trong viện phóng đi.

Hai cái lưu manh xông vào sân sau, chạy tới sông bạc bên trong lúc, mới bị phường bên trong rất nhiều dân cờ bạc hô to gọi nhỏ thanh âm tỉnh lại, hai người liếc nhau, trong lòng kinh hãi không thôi. Nữ nhân kia đến tốt cùng là ai, làm sao nàng vừa nói, chính mình liền ngoan ngoãn nghe nàng phân phó, phảng phất một cách tự nhiên, vốn nên như thế?

Hai người lúc này mới phát lên phản cảm tâm ý, có ý thả chậm bước chân, chậm rãi hướng đi một bàn xúm lại nhiều nhất dân cờ bạc cái bàn.

Lợi châu phủ đô đốc dựa núi xây lên, phủ đô đốc sau liền là một mảnh dốc núi, cuối mùa thu thời tiết, nhưng lúc này Lợi châu chiếu sáng cùng ánh nắng cùng mùa xuân không thể nghi ngờ, đầy khắp núi đồi cây cải dầu hoa nở đến đang thịnh, vàng vàng tươi, theo gió cuộn cuộn, đặt mình vào ở giữa, hương thơm xông vào mũi.

Quách Nộ đem Lý Ngự dẫn tới phủ đô đốc sau trên sườn núi đứng vững, phân phó hắn nói: "Người chờ ở chỗ này, ta đi tìm hắn tới!"

Quách Nộ nói xong, liền cất bước tiến vào cây cải dầu cánh đồng hoa, nhắm trúng ong bướm tung bay tới lui. Quách Nộ lúng lúng miệng cao giọng kêu lên: "Lão quân, lão quân, quân Bình Triều, người cái lão tiểu tử mau ra đây, Quách mỗ tới rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: tỏ rõ sức mạnh

Sòng bạc bên trong, người hot nhất liền là cuộc lớn nhỏ loại này đơn giản thô bạo đánh bạc phương thức. "Hộ Tâm Mao" mở lấy nghi ngờ, một chân đạp ở đầu trên ghế, bụng lấy lắc chuông hô to gọi nhỏ: "Mở lap khai a, muốn bên dưới nhanh dưới, cuộc đánh cuộc lớn nhỏ, sớm quyết định!"

Hai cái lưu manh vừa rồi bị Dương Thiên Diệp một câu liền mơ hồ tuần phục, giờ phút này tỉnh táo lại, trong lòng rất là không cam lòng, tận lực có chỗ kéo dài, cho nên đến bên cạnh hắn cũng không nói lời nào, chỉ chờ "Hộ Tâm Mao" cuộc xong này một bữa, mặt mày hớn hở đem áp thua tiền đặt cược tiền toàn lưng đến trước mặt mình, bên trong một cái lưu manh mới tăng háng một cái, đối với hắn đưa lỗ tai đi qua.

Cái kia lưu manh đối "Hộ Tâm Mao" đem Dương Thiên Diệp lời nói từ đầu chí cuối thuật lại một lần, khinh thường nhe răng cười nói: "Đại ca, cái kia tiểu nương bì khẩu khí thật lớn, nàng lại dám uy hiếp người, người xem, muốn hay không gọi mấy cái huynh đệ đi, thật tốt tiêu khiển một chút nàng?"

Ai ngờ, "Hộ Tâm Mao" lại giống như trúng tà, đứng ở nơi đó tự lẩm bẩm: "Trước kia muốn ta làm cái gì, ta là người như thế nào? Hiện tại muốn ta làm cái gì, ta là người như thế nào? Tương lai. . ."

Dương Thiên Diệp một phen, thật sâu đánh trúng vào "Hộ Tâm Mao" trái tim. Nguyên lai, cái này tại mây sạn sông bạc đóng vai nhà cái đại hán, liền là lý hiếu thường huy dưới đệ nhất mãnh tướng Hộ Kiên Thừa Cơ.

Nhớ ngày đó lý hiếu thường mưu phản, Hộ Kiên Thừa Cơ nhiệt liệt hưởng ứng, một lòng coi là lý hiếu thường được thành việc lớn, đến lúc đó chính mình là khai quốc người có công lớn. Ai ngờ, lý hiếu thường bại giống hắc khởi binh như thế dứt khoát, Hộ Kiên Thừa Cơ cũng bởi vậy mai danh ẩn tích, ẩn náu "Dưới mặt đất".

Bây giờ hắn muốn làm cái gì, hắn là ai? Hắn chỉ muốn sống, hắn làm hết thấy, đều chỉ là vì sống sót. Bè lũ xu nịnh, há lại nam nhi đại trượng phu việc làm? Thế nhưng là muốn mưu đại sự lời nói, hắn tuy có vạn phu bất đương chi dũng, lại vô mưu nước chỉ hơi, hắn tuy là lý hiếu thường thù hạ một viên đại tướng, nhưng không có được nhiều người ủng hộ uy vọng. Hắn muốn thay đổi dưới mắt hết thấy, có lẽ thực sự dựa vào nữ nhân kia. . . , nàng nhưng họ Dương a!

Nghĩ tới đây, Hộ Kiên Thừa Cơ tìm đập thỉnh thịch.

Lúc này, một cái khác lưu manh tiến lên trước, chê cười nói: "Đại ca, nữ nhân kia còn nói, chỉ chờ người thời gian một chén trà công phu. Thật sự là kiêu ngạo thật lớn, đại ca người là nhân vật bậc nào, nàng một nữ nhân. . ."

Hộ Kiên Thừa Cơ lấy làm kinh hãi, bật thốt lên hỏi: "Một chén trà? Hiện nay qua bao lâu?"

Cái kia lưu manh sò lên mũi, chần chờ nói: "Hắn là không sai biệt lắm đi."

Hộ Kiên Thừa Cơ "A" kêu to một tiếng, một cước đạp bay đầu băng ghế, quay người liền hướng hậu viện đánh tới. Như vậy một đầu lớn hổ khu, bỗng nhiên lao ra ba bước, mới hiểu ra trong tay còn nắm lắc chuông, vội vàng lại sau này ném đi, làm một tiếng rơi trên bàn, mấy cái con súc sắc trên bàn quay tròn loạn chuyển.

Hai cái lưu manh giật mình lẫn nhau nhìn một chút, vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Dương Thiên Diệp thanh tú động lòng người đứng ở cang xe bên trên, lẳng lặng về sau một hồi, ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, bình tĩnh phân phó nói: "Chúng ta đi!"

Phùng Nhị Chi đáp ứng một tiếng, vừa mới kéo dây cương, cửa hậu viện mà liền cách lang một tiếng bị người phá tan, Hộ Kiên Thừa Cơ hùng hực theo sông bạc bên trong lao ra, liếc mắt nhìn thấy cang xe lên đứng thẳng Dương Thiên Diệp, cũng không đoái hoài kịp hỏi ý thân phận, lập tức làm đầu vái chào, hát một cái mấp ừ, nói: "Nhận cơ lỗi mắng, còn mời cô nương thứ tội!"

Dương Thiên Diệp đang muốn quay người hỏi trở lại trong xe, Mặc Bạch Diễm đã vì nàng treo lên màn kiệu, Dương Thiên Diệp liếc mắt Hộ Kiên Thừa Cơ liếc mắt, một câu không nói, liền xoay người tiến vào xe, thẳng mà ngồi, Mặc Bạch Diễm tiến vào xe, ở bên toa ngồi xổm hạ xuống, trầm giọng nói: "Lái xe!" Có điều, hắn nhưng không có buông xuống màn kiệu.

Hộ Kiên Thừa Cơ mắt thấy bánh xe khẽ động, cảm thấy sốt ruột, vội vàng bước nhanh về phía trước ngăn lại lão Ngưu, hai đầu gối một khuất quỳ xuống, lớn tiếng nói: "Nhận cơ biết sai, sau này tiền đồ, còn cầu cô nương chỉ bảo sai lầm!"

Chương 30: Làm 1 cái trêu hoa ghẹo nguyệt Kỳ Nam Tử

Quách Nộ dùng dao phủ làm nghiệp, bình thường rất có chút người sống chớ gần ý tứ, dần dà, liền đường thành trầm mặc ít nói thói quen, mặc dù trước mắt một cái là hảo hữu, một cái là đồ đệ, hẳn cũng lười làm nhiều hàn huyên. Đối với quản Bình Triều nói: "Tiểu tử này, chính là ta nói qua với ngươi cái kia Lý Ngự, thật không tệ hài tử, giao cho ngươi!"

Quản Bình Triều nhẹ gật đầu', sờ lấy sợi râu hướng về phía Lý Ngự nhẹ răng cười một tiếng, hèn mọn vẫn như cũ.

Quách Nộ lại đối Lý Ngự nhẹ gật đầu: "Ta đi, có rảnh lúc, đi theo giúp ta uống rượu."

Quách Nộ nói xong, cũng không vọng cái kia lãnh lợi đáng yêu thiếu nữ liếc mắt, vung tay một cái, liền nghênh ngang rời đi.

Quản Bình Triều tăng hắng một cái, vuốt râu đối Lý Ngự nói: "Tình hình của ngươi, lão Quách nói với ta. Về sau, ngươi liền an tâm đãi ở ta nơi này mà đi!"

Lão quản phóng khoáng vung tay lên, nói: "Mảnh này đỉnh núi, về sau ta liền giao cho ngươi!"

Lý Ngự mờ mịt hướng núi bên trên nhìn một chút, lọt vào trong tầm mắt một mảnh kim hoa, hẳn vẫn không hiểu chính mình đến tốt cùng muốn làm gì công, liền thăm dò mà hỏi thăm: "Lại không biết, ta muốn theo quản lão sư học thứ gì, chẳng lẽ là. . . Trồng cây cái dầu?"

Lão quản cười như không cười nói: "Ngươi thật đúng là có tài (cây cái dầu), quản nào đó cũng không hiểu đến trồng trọt."

Lý Ngự nghi hoặc nói: "Như vậy?"

Lý Ngự đang khi nói chuyện, tiểu cô nương kia đã chấp hai tay sau lưng, tiểu đại nhân nhai tựa như bước đi thong thả đến phía sau hắn, vòng quanh hắn xoay lên vòng tròn, từ trên xuống dưới bắt đầu đánh giá.

Quản Bình Triều ngạo nghễ nói: "Lão phu là cái nuôi ong người!"

Tiểu cô nương cười hi hi nói: "Ngươi đi theo quản sư phó, về sau đâu, cũng là trêu hoa ghẹo nguyệt Kỳ Nam Tử á!"

Quản Bình Triều bản khởi khuôn mặt, dương cả giận nói: "Hoa Cô, đừng ngắt lời, ta chỗ này dạy đồ đệ đây."

Tiểu cô nương thè lưỡi, lại vòng quanh Lý Ngự tò mò xoay lên vòng tròn.

Lý Ngự nghe được "Hoa Cô" hai chữ, trong lòng lại là đột nhiên khẽ động: Hoa Cô? Nơi này là võ phủ đồ đốc nhà phía sau núi, hẳn là tiểu cô nương này liền là Vũ gia Nhị tiểu thư?

Lý Ngự vô ý thức nhìn nàng một cái, tiểu cô nương hướng về phía hắn làm cái mặt quỷ, Lý Ngự thầm nghĩ: "Này nhất định không phải Võ Tắc Thiên! Khoái có thước kim một đời nữ hoàng, thiếu nữ thời kì tất nhiên đã có lòng dạ sâu rộng, so với bình thường trẻ em thành thực, há sẽ như thế hồn nhiên ngây thơ?"

Quản Bình Triều sạch ho hai tiếng, tiếp tục đối Lý Ngự nói: "Quản nào đó này thân bản sự, cũng không phải là ai cũng chịu truyền, thế nhưng là niệm tình ngươi cảnh ngộ thực cũng đáng thương, lại thêm ngươi giết thạch ba, cũng coi là thay quản nào đó ra một ngụm trong lòng ác khí, vậy mà truyền thụ cho ngươi đi. Như thế, ngày sau đối đãi ngươi. . . , ngươi cũng có thể đem môn thủ nghệ này truyền cho vợ của ngươi thất gia đình, làm cho các nàng có cái mưu sinh thủ đoạn."

Lúc đó phàm là có thành thạo một nghề, đều xem như một cái người có nghề, phàm là có một môn tay nghề kề bên người, tháng ngày liền có thể trôi qua so với người bình thường tốt hơn nhiều. Làm nuôi ong người, cắt mật ong đều là bán cho hào phú gia đình giàu có, tại lúc ấy tới nói, đây cũng là một loại xa xỉ thực phẩm, nuôi ong người thu nhập so với bình thường tiểu dân tự nhiên muốn xa xỉ hơn nhiều.

Cho nên, cũng khó trách quản sư phó kỳ bí từ trần, thêm một người sẽ môn thủ nghệ này, hẳn liền thêm một người đoạt mỗi làm ăn, bây giờ nhất định là xem ở hắn từng giết kẻ thù thạch ba cùng với Quách Nộ mặt mũi mới bằng lòng thu hắn làm đồ, mà Quách Nộ chịu đựng vào phần nhân tình này, nghĩ đến cũng là vì chào hàng hắn cái kia dịch sinh đường biểu muội thà rằng không cho Lý Ngự, trong cái này quan hệ thực sự phức tạp.

Quản Bình Triều nói: "Quản nào đó bây giờ xử lý hơn mười ruộng ong mật, khắp ba bốn đỉnh núi, xác thực cũng có chút không giúp được. Nhất là bây giờ đã đến cuối mùa thu, bồi dưỡng tân vương, thay đổi kém Vương, bồi dưỡng qua đông phong các loại, vốn là bận tới mảy tới mật, ngươi đã đến, cũng có thể giúp ta một ít."

Hoa Cô đột nhiên vọt đến giữa hai người, chống nạnh, giống con xinh đẹp ong chúa, trừng mắt một đôi mắt to, đối Lý Ngự nói: "Còn có một cái cực kỳ trọng yếu sự tình, liền là chơi với ta đùa nghịch, theo giúp ta nói chuyện phiếm, bằng không thì, ta thì không cho ngươi tại nhà của ta cánh đồng hoa bên trong nuôi ong."

Quản Bình Triều bắt đắc dĩ nói: "Nhị cô nương, ngươi có hai cái thân huynh trưởng, còn có hai cái đường huynh, tỷ muội cũng đều có một cái, không đi cùng bọn hắn cùng nhau đùa giỡn, làm gì càng muốn dây dưa chúng ta những này nuôi ong người đâu."

Hoa Cô cau mày một cái, nói: "Bọn hắn đều thật là trẻ con, cùng với bọn họ lâu,

Chương 31: Lớn nhỏ cân nhắc thắng đáng mảy râu

Dương Thiên Diệp tính trước kỹ càng, mỉm cười, nói: "Muốn mưu đại Đường thiên hạ, ngại cho rằng, lúc nào thích hợp nhất?"

Hột Kiên Thừa Cơ nói: "Tự nhiên là sáu năm trước, Lý Thế Dân trải qua Huyền Võ môn chi biến, vừa mới đoạt được đế vị thời điểm."

Dương Thiên Diệp khen ngợi gật đầu, nói: "Lúc đó, xây thành, Nguyên Cát dư đảng còn tại, Lý Uyên kém vị, không tình nguyện, thiên hạ ban đầu định, lòng người chưa phục, bốn phương phiên trấn, binh hùng tướng mạnh, đúng là thời cơ tốt nhất. Một khi có thể trục đảo trung tâm, rắn mất đầu, thì thiên hạ đem nặng hãm tranh giành chi tranh, lý hiếu thường chưa thường không có cơ hội."

Hột Kiên Thừa Cơ vẻ mặt âm trầm, nói: "Nhận cơ cũng cho rằng đại tướng quân chỗ chọn thời cơ cực kỳ xảo diệu, đáng tiếc..."

Dương Thiên Diệp cười nhạt một tiếng, nói: "Cũng không có gì tốt đáng tiếc, lý hiếu thường người thế nào, bất quá là vạn an quận công lý linh hoạt khéo léo con trai. Linh hoạt khéo léo lúc còn sống, cũng bất quá là phụ hoàng ta một nhà thần, lý hiếu thường có tài đức gì, sẽ cho là hấn vung cánh tay hồ lèn, liền đến 4 hướng ứng?"

Hột Kiên Thừa Cơ ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói ra: "Công chúa điện hạ, nếu như ngày đó là ngại, liền có thể mạnh hơn Lý đại tướng quân?"

Dương Thiên Diệp nói: "Lúc đó, ta Đại Tùy hủy diệt nhưng mà chín năm, thiên hạ nhân tâm chẳng lẽ không có thể dùng? Lại càng không cần phải nói, Lý Đường kế ta Đại Tùy y bát, trên triều đình bên dưới tận nhiều ta Đại Tùy cự thần, những này cự thần lúc trước nhưng chưa phản phụ hoàng ta, chỉ là ta phụ hoàng bị Vũ Văn Hóa Cập làm hại, bất đắc dĩ quy thuận nghịch tặc, ngại cho là bọn họ chịu quyết tâm cùng bản công chúa đối nghịch?"

Hột Kiên Thừa Cơ hồ hững cười cười, nói: "Chuyện cũ đã vậy, vô luận nói như thế nào, đã không thể quay đầu, nhiều lời vô ích."

Dương Thiên Diệp gật đầu nói: "Không tệ, chuyện quá khứ, liền không cần nhắc lại. Vậy chúng ta liền nói dưới mắt, dưới mắt, cách ngày đó cũng bất quá mới qua sáu năm, đủ loại khởi binh điều kiện so với ngày đó mặc dù kém chút, nhưng cũng cách xa nhau không xa, chúng ta vẫn có cơ hội lớn."

Hột Kiên Thừa Cơ yên lặng nhìn xem Dương Thiên Diệp mỹ lệ mà tự tin dung nhan, cũng không nói chuyện. Dương Thiên Diệp tiếp tục nói: "Ta có bảo khổ, có thể nuôi trăm vạn binh lính. Những năm gần đây, mặc sự cũng không chỉ là đem bản công chúa nuôi dưỡng thành người, hơn nữa còn tìm được rất nhiều trung với ta Đại Tùy tiền triều cự thần, ẩn núp dân gian, chiêu binh mãi mã, tùy thời mà động."

Hột Kiên Thừa Cơ nghe đến đó, hai mắt bỗng nhiên sáng lên.

Dương Thiên Diệp lại nói: "Nhưng, những này hóa chúng muốn hình thành liệu nguyên tư thế, cần một cơ hội, mới có thể cho người dùng lòng tin, mới có thể cầm vũ khí nổi dậy, mới có thể trăm sông thành biển!"

Hột Kiên Thừa Cơ chậm rãi nói: "Sáu năm trước, này thời cơ là xông cung ám sát Lý Thế Dân, hình thành rắn mất đầu tư thế. Bây giờ này thời cơ là cái gì? Vẫn như cũ xông cung đâm giá sao?"

Dương Thiên Diệp nói: "Làm như vậy cũng chưa chắc không thể. Nhưng lúc này không bằng ngày xưa, mặc dù ngại có vạn phụ không chặn chi dừng, còn muốn xông cung cũng không phải chuyện dễ. Lý Thế Dân xưng đế sáu năm, ít nhất này Đại Minh cung đã là bền chắc như thép, không có kẻ hở."

Hột Kiên Thừa Cơ nói: "Như vậy, chúng ta còn có thể làm như thế?"

Dương Thiên Diệp nghe hấn nói đến "Chúng ta", biết tại tâm hấn thái bên trên, đã dần dần cùng mình đứng chung một chỗ, trong lòng không khỏi vui vẻ, thần nhiên nói: "Nếu không dễ từ trong ra ngoài, chúng ta sao không từ ngoài vào trong!"

Hột Kiên Thừa Cơ bung lên một ly trà, hướng về phía Dương Thiên Diệp ra hiệu một cái, nói: "Xin mời điện hạ nói tí mi tường tận xem xét!" Đến lúc này, Hột Kiên Thừa Cơ ngửa khí cuối cùng chân chính có chút cung kính.

Dương Thiên Diệp nhẹ nhàng hớp một ngụm trà thơm, chậm rãi nói: "Chỉ cần chúng ta ở địa phương treo lên phản Đường cờ lớn, từ bản công chúa hiệu triệu thiên hạ Đại Tùy cự thần tìm nơi nương tựa hưởng ứng, lại có thể kiên trì nửa năm trở lên, thì mặc sự tại các nơi khổ tâm kinh doanh lực lượng liền có thể thừa cơ khởi binh."

Mà Đường chi nhiều phiên trấn, lại có bao nhiêu kháng kháng một mực tại Lý Thế Dân người? Những người kia tay cầm trọng binh, hùng cứ một phương, đề ý nhất tất nhiên là chính mình tiền đồ, khả năng nhất lựa chọn liền là an bình bất động, tình quan thế cục, dù sao mặc kệ người nào xưng đế, đều không thể thiếu hấn một chỗ cấm dùi, kể từ đó, Lý Thế Dân chân chính có thể dùng người, bất quá là kinh sư 16 vệ binh mã, chúng ta việc lớn đều có thể vậy!"

Hột Kiên Thừa Cơ chậm rãi chuyển động chén trà, nói: "Điện hạ lựa chọn nơi này, không phải là Lợi châu a?"

Dương Thiên Diệp nói: "Lợi châu tiến có thể công Trường An, lui có thể thủ Ba Thục, tiến thoái tiện cho cả hai,

Chẳng lẽ không phải tốt nhất chỗ? Huống hồ nơi này là lý hiếu thường kinh doanh nhiều năm địa phương, cho tới nay vẫn còn hàng loạt thế lực ngầm, mà những lực lượng này, hiện tại cũng nắm giữ tại trên tay của ngươi!"

Hột Kiên Thừa Cơ cất ngang nàng nói: "Nguyên lai điện hạ đánh cho dạng này chủ ý? Không tệ, Lý đại tướng quân kinh doanh Lợi châu nhiều năm, há có thể bị Lý Thế Dân nhất cử cử nhỏ, chúng ta ở chỗ này xác thực còn có được tương đối lớn thế lực ngầm, nhưng võ sĩ ược quân thúc lấy ba cái đánh và thắng địch phủ tinh nhuệ, lực lượng của ta khó mà cùng hấn chính diện là địch, chỉ sợ lộ diện một cái, liền sẽ bị hấn dập tắt."

Dương Thiên Diệp mỉm cười nói: "Không năng lực địch, chẳng lẽ còn không thể dùng trí sao?"

Hột Kiên Thừa Cơ nhú mày lại, nói: "Như thế nào dùng trí?"

Dương Thiên Diệp nói: "Võ sĩ ược cưới vợ Dương thị, Dương thị chính là ta Đại Tùy Hoàng tộc bắt đầu an hâu dương đặt chi nữ, là ta tộc tỷ..."

Hột Kiên Thừa Cơ xùy cười một tiếng, nói: "Trong thành Trường An vị kia thái thượng hoàng Lý Uyên, còn là lệnh tôn biểu ca đâu, giang sơn xã tắc chi tranh, thân tộc huyết thống là nhất không đáng tin cậy."

Dương Thiên Diệp một đôi mắt đẹp ngưng liếc tại Hột Kiên Thừa Cơ trên mặt, không vui nói: "Nhận cơ tướng quân có thể hay không cho ta nói hết lời đâu?"

Hột Kiên Thừa Cơ bị Dương Thiên Diệp trừng một cái, tuy là cái kiết ngao bất tuần tính tình, lại cũng không khỏi trong lòng run lên, bẻ bộn chấp tay tạ tội: "Nhận cơ biết tội! Điện hạ thỉnh giảng."

Dương Thiên Diệp thân thể hướng về phía trước hơi hơi một nghiêng, chậm rãi nói ra một phen tới...

*

Phủ đô đốc phía sau núi bên trên, Lý Ngự giảng cho Hoa Cô chuyện thần thoại xưa nghiệp đã đến khâu cuối cùng. Lý Ngự giảng này Nhị Lang thần phá núi cứu mẹ, chỉ là theo Nhị Lang thần cứu mẹ cùng trầm hương cứu mẹ hai người này có sự bên trong tùy tiện tuyển một cái, trong lúc vô tình ngược lại thật sự là phù hợp hai người này chuyện xưa xuất hiện thứ tự trước sau.

Kỳ thật trong lịch sử vốn là cũng chỉ có Nhị Lang thần phá núi cứu mẹ này một cái chuyện xưa, cũng không có trầm hương người, cũng không có hấn cùng cứu Nhị Lang như thần đi cứu mẹ truyền thuyết. Bất quá, này chuyện xưa xuất hiện tại Đường mật, mà tới được Đại Tống, lại xuất hiện Cao Cầu, Dương Tiễn, Đồng Quán, Thái Kinh tứ đại gian thần.

Nhị Lang thần Dương Tiễn đứng cùng gian thần Dương Tiễn cùng tên, thế là dân chúng liền lại biên ra một cái trầm hương, mà Nhị Lang thần lại thành cái kia nói giáo cho giặc, ngăn cản hấn cứu mẹ ác thần, cái này vốn là vì thâm mắng gian thần Dương Tiễn, lại bởi vậy ra đời một cái chuyện xưa mới.

Hoa Cô ngồi xỏm ở Lý Ngự trước mặt, hai tay chống cằm, phảng phất một đóa phấn nộn tiểu hoa nhĩ giống như, say mê nghe hấn nói xong chuyện xưa, tức giận cảm phẫn nói: "Này Nhị Lang thần cũng là không có cốt khí, mẹ hấn thân bị Ngọc Đế trấn áp tại đảo dưới núi, hấn thật vất vả bỏ ra đảo núi đem mẫu thân cứu ra, cái kia ác Ngọc Đế nhưng lại phái ra Kim Ô đem nàng hại chết, kẻ cầm đầu chính là Ngọc Đế a! Kết quả hấn chỉ giết Kim Ô xong việc, thế mà còn tiếp nhận Ngọc Đế tứ phong, làm cái gì hiền thánh Chân Quân Địa Tiên, thật sự là không có tiền đồ!"

Lý Ngự liếc nhìn nàng nói: "Cái kia theo ý kiến của ngươi, phải làm như thế nào?"

Hoa Cô đem bộ ngực nhỏ mà ưỡn một cái, hai tay chống nạnh, ngao kiêu mà nói: "Nếu ta có ba nhọn hai nhận thương, có Khai Sơn Thần Phủ, có bảy mươi hai biến, lên trời xuống đất, không gì làm không được, ta liền phản Ngọc Đế, lột hấn long bào, chiếm hấn bảo tọa, tự mình làm Ngọc Đế! Thiên hạ đợi ta bắt công, ta liền chính mình nắm chính quyền! Hừ!"

Lý Ngự nhìn xem này chín tuổi tiểu la lỵ hai đầu lông mày đột nhiên lóe lên khí khái hào hùng, trợn mắt hóc mồm: "Mịa nó! Ta cược một đồng tiền, nàng... Nhất định chính là Vô Mị Nương!"

Mặt trời chiều ngã về tây, Dương Thiên Diệp xe bò chậm rãi bắt đầu rời Hột Kiên Thừa Cơ phủ đệ, Hột Kiên Thừa Cơ đứng tại trước phủ, nhìn xem Dương Thiên Diệp xe bò tấp trời chiều chậm rãi rời đi, hai tay nhẹ nhàng vỗ, trong phủ quân gia cũng là hấn huynh đệ kết nghĩa Lý Hoành kiệt lập tức xuất hiện tại hấn bên người.

Hột Kiên Thừa Cơ hai mắt khẽ hí một cái, đôi mắt bị trời chiều phản chiếu, hình như có lười đao giống như ánh vàng đang lóe lên: "Tìm hai cái hành động bí mật huynh đệ, giết cho ta một người!"

Lý Hoành kiệt trong mắt tinh mang lóe lên, hỏi: "Người nào?"

Hột Kiên Thừa Cơ nói: "Vũ gia có hai con tam nữ, tùy ý tuyển biểu thị nhất, trong vòng ba ngày ra tay!"

Lý Hoành kiệt hai phiết ria chuột hơi hơi lắc một cái, trầm giọng nói: "Vâng!"

Lý Ngự thật dài thờ một hồi, một câu hai ý nghĩa mà nói: "Lần này, ta nhận lấy người thế người tốt!"

"Ừm?" Cát Tường hiển nhiên không rõ người tốt vì sao lại "Kẹt", nàng mở to một đôi kinh ngạc con mắt, hơi hơi nghiêng đầu nhìn xem Lý Ngự. Lý Ngự lại không lại nói rõ lý do, chỉ là nhàn nhạt dặn dò một câu: "Một chuyện này, đều nhờ vào thanh xuân bề ngoài, không phải bên bị kẻ sách.

Đổi đãi người tích lũy đủ tiền, vẫn là đổi nghề làm chút cái khác sinh ý đi."

Cát Tường thần nhiên gật đầu: "Ừm! Ta không cần tích lũy, ta tiền kiếm được đều giao cho mẹ. Chờ gia cảnh có chuyển biến tốt, ta tìm chút cái khác nghề nghiệp đi làm."

Lý Ngự vốn đã quay người đi ra, mới đi ra khỏi hai bước, nghe được câu này lập tức dừng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn xem nàng, không dám tin nói: "Người nói cái gì? Người tiền kiếm được, mỗi ngày đều giao cho. . . Mẹ người?"

Cát Tường chuyện đương nhiên nhẹ gật đầu: "Đúng nha, đem tiền giao cho mẹ đảm bảo, có cái gì không tốt?"

Lý Ngự trong lòng một cổ vô cơ lờ đãng một cái bốc lên lên, hẳn cũng không biết được nghe câu nói này, vì sao lại tức giận như thế. Cát Tường thiếu tự trọng, hẳn không có tư cách quản. Hẳn có khả năng thất vọng, có thể sinh lòng trắc ẩn, nhưng hẳn liền là không có tư cách chỉ cát tường mũi nể nang nàng coi khinh.

Kỳ thật đồng dạng, Cát Tường kiếm được "Da thịt tiền" muốn làm sao chi phối, cái kia càng là nàng chuyện của mình, mặc kệ là tích lũy, tiêu xài đi, lại hoặc là cho người khác, cùng hẳn càng là không có chút quan hệ nào, thế nhưng là Lý Ngự không vui đã đè ép đè thêm, đột nhiên nghe được nàng bán da thịt nhan sắc đổi lấy tiền, thế mà cũng đều cho nàng thời khắc đó mỏng thiếu tình cảm mẹ kế, Lý Ngự thật sự là không thể nhìn được nữa.

Cát Tường giật mình nhìn xem Lý Ngự bỗng nhiên xoay người lại, một cái bước xa vọt tới trước mặt của nàng, một bả nắm lấy cổ tay của nàng, nắm đến cổ tay nàng đau nhức. Lý Ngự đè nén thanh âm tức giận, gằn nhẹ nói: "Người có phải hay không ngốc? Người là thật ngốc hay là giả ngốc? Nàng là thế nào đổi đãi người, người nhìn không ra? Mẹ người? Cáp! Mẹ người đổi người cùng ta mẹ đổi ta có thể giống nhau sao? Người liền không thể nhiều một chút tâm nhãn, dù cho kiếm lời này vất vả tiền chính mình vụng trộm lưu lại như vậy một chút?"

Lý Ngự hướng về phía Cát Tường ở nửa gian nhà kho một ngón tay, lửa giận bùng cháy hai mắt nhìn chăm chăm cát tường con mắt, Cát Tường xinh xắn lạnh lợi thân thể giờ phút này tựa như mảnh hổ nhìn xuống dưới một con thỏ trắng nhỏ, phảng phất chỉ cần hắn bỏ nhào về phía trước, liền sẽ bị hắn liền da lẫn xương một ngụm nuốt vào.

Lý Ngự tức giận nói: "Nhìn một chút người ngủ ở chỗ nào? Người trong trong ngoài ngoài bận rộn lo liệu, thế nhưng là liền liền ăn ngủ đều cùng bọn hắn không giống nhau! Gia đình, hả? Cậu thí người nhà! Người nếu là ngủ đến mức như thế không có thuốc chữa, người liền đáng đời bị người khi dễ!"

Cát Tường bị Lý Ngự cho mắng choáng váng, nàng yên lặng nhìn xem Lý Ngự, trong mắt dần dần ngán lệ chớp động, trong trẻo muốn phẩm loại, thế là cái kia tinh quang liền cũng ở trong mắt nàng phẩm loại động. Cát tường thanh âm trở nên thấp, thậm chí có chút khàn khàn: "Cám ơn người, Lý đại ca, ta hiểu rồi! Kỳ thật ta cái gì đều hiểu. Chỉ là. . ."

Lý Ngự vẫn như cũ tức giận không cần, cả giận nói: "Chỉ là cái gì? Người cho rằng, người như thế thành thật với nhau, như thế đem nàng xem kết thân mẹ, nàng liền sẽ đem người trở thành nàng con gái ruột? Người đem vất vả kiếm được tiền tất cả đều giao cho nàng, liền có thể mua về người mong muốn thân tình? Ngủ xuân!"

Cát Tường bị Lý Ngự mắng đến sắc mặt tái nhợt, nàng chậm rãi miễn khỏi bờ môi, ánh mắt lại dần dần trống rỗng. Có lẽ là từ nhỏ gặp cực khổ, để cho nàng đường thành loại này từ ta bảo vệ phương thức, khi nàng gặp được nan giải vấn đề lúc, nàng liền sẽ đem ý thức của mình chăm chú co lên tới. Giờ phút này đáng đáp của nàng, lại cùng với trước bị mẹ kế đánh chửi lúc biểu hiện như thế.

Lý Ngự nhìn nàng bộ dáng như thế, trong lòng mềm nhũn, thực sự không đành lòng mắng nữa, đành phải buông ra cổ tay của nàng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nói: "Ta không phải nhường người biến thành một cái người ích kỷ, nhưng người tốt xấu cũng phải làm chính người tính toán một chút đi, Cát Tường cô nương, trở lại người kho củi an giấc lúc, xin mời người hảo hảo suy nghĩ một chút!"

Lý Ngự nói đi, tức giận quay người rời đi. Cát Tường nhìn qua bóng lưng của hắn há to miệng, sau cùng lại cũng không nói gì.

Lý Ngự một phát bắt được cửa phòng, dùng sức đóng lại lúc tỉnh lại nẫu thân đang tức ở trong phòng, vội vàng lại mang theo một cái, chỉ đem cánh cửa dùng sức đẩy khép, lúc này hẳn nghe được sát vách Nhị cô nương tuổi trẻ không nhịn được tiếng âm vang lên: "Tỷ? Người trở về à nha?"

Cát Tường sáng sửa hoạt bát thanh âm nói: "Ừm! Trở về á!"

Tuổi trẻ giọng không cao hứng nói: "Ta bộ kia quần áo mới, người chừng nào thì mới có thể làm tốt? Người ta thật vất vả tìm phan đại nương hỗ trợ, đem ta mang đến Vũ gia làm châm mẹ. Hôm nay, liền hôm nay, ta tại dưới hiên đụng phải Vũ gia Nhị thiếu gia đâu, Nhị thiếu gia thế nhưng là nhìn ta mấy mắt, nhưng người nhìn ta này thân y phục, ta nếu là ăn mặc xinh đẹp chút, hừ hừ. . ."

Cát tường thanh âm nói: "Tiểu muội của ta con thiên sinh lệ chất, coi như không mặc quần áo xinh đẹp cũng có thể mê được Vũ gia thiếu gia."

Tuổi trẻ dữ dằn mà nói: "Người ít nịnh nọt ta a, ta liền hỏi người, lúc nào có thể đem quần áo mới cho ta làm tốt?"

Cát Tường nói: "Tỷ đều làm hơn phân nửa, đêm nay trong đêm cho người vội mở ra là được."

Sau đó, lại nghe nàng thả nhẹ thanh âm, nửa là cầu khẩn mà nói: "Cái kia. . . Có thể hay không đem ngọn đèn dầu cho ta dùng một đêm, nếu không. . . Ta nhìn không thấy."

Tuổi trẻ không nhận được nói: "Cầm lấy đi cầm lấy đi, ta buồn ngủ, muốn ngủ. Buổi sáng ngày mai, ta nhưng muốn nhìn thấy ta quần áo mới ờ."

Lý Ngưng đứng ở sau cửa, nghe được hai người lần này đối thoại, không khỏi cười lạnh một tiếng, nguyên lai hết ăn lại nằm Diệu gia Nhị cô nương quần lấy mẫu thân mình đi Vũ gia làm châm mẹ, là vì trèo lên chức cao, cố gắng cho Vũ gia thiếu gia làm cái thiếp thân nha đầu cái gì.

Nếu là hầu hạ tốt, làm cho Vũ gia thiếu gia vui lòng, không chừng còn có thể làm cái "Sao nhỏ", thăng cấp làm thiếp, làm như phu nhân, như thế như vậy, thật so Cát Tường lưu lạc phong trần còn muốn ti tiện, ít nhất Cát Tường không có đem linh hồn của mình cùng cùng một chỗ bán.

Ngày thứ hai mặt trời lên cao, Lý Ngưng mới. Tối hôm qua bởi vì Cát Tường cô nương sự tình, tức giận đến hần trần trọc, rất lâu chưa từng ngủ, lại thêm trước đó tháng ngày cũng đã quen đây rồi, cho nên này một giấc lại ngủ đến lúc này mới tỉnh.

Lý Ngưng mở to mắt, đột nhiên nghĩ đến mình đã làm nuôi ong người, cả kinh lập tức ngồi dậy, ép tới giường trúc kệt kệt hết thảy một tiếng. Lý Ngưng lấy lại bình tĩnh, mới tỉnh lại quân sự phó nói qua, nuôi ong không cần quá sớm đi ra ngoài, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Ngưng không muốn mới vừa từ sư học nghệ liền cho người ta một loại tàn mạn ấn tượng, tranh thủ thời gian nửa mặt một phen, đem mẫu thân trước kia cho hần nóng trong nồi đồ ăn trộn lẫn cùng một chỗ nguyên lãnh nuốt, liền mặc ngoại bào ra ngoài phòng.

Lý Ngưng vừa mới ra cửa sân, chỉ thấy Quách Nộ Quách đại gia quơ cánh tay hướng về phía hần đi tới. Lý Ngưng khẽ giật mình, vội vàng ngừng bước chấp tay, nói: "Quách sư phụ, sao người lại tới đây?"

Quách Nộ tùy tiện nói: "Ta không phải đã nói với người ta cái kia biểu muội là rằng không sự tình? Hôm nay dẫn người đi nhìn một cái nàng, người trước xem một chút, nếu là hài lòng, sớm một chút đem ngày vui con định. Lão quân nơi đó người không cần vội vã đi, quay đầu ta thông báo hần một tiếng chính là."

Lý Ngưng nghe xong hần lại nhắc lên "Ý nghĩ kỳ quái" sự tình đến, không khỏi đầu lớn như cái đầu, khổ lên mặt nói: "Quách sư phó, ta thật không muốn qua loa thành gia, chuyện này chúng ta có thể hay không dừng bàn lại."

Quách Nộ trừng lên mắt nói: "Nói nhảm! Cái gì gọi là không muốn qua loa thành gia, người là ghét bỏ là rằng không gả cho người khác sao? Người cái chỉ còn lại một năm người thọ từ từ, nhà chỉ có bốn bức tường già nghèo, còn muốn cưới cái hoàng hoa khuê nữ hay sao? Hạng gì hậu cần! Nhanh lên, đi với ta tướng tướng nhân!"

Lý Ngưng liếc mắt, bất đắc dĩ nói: "Quách sư phụ, người cái kia biểu muội, có Cát Tường cô nương xinh đẹp không?"

Cát Tường cô nương chuyển tới nơi đây mặc dù không lâu, lại thường xuyên xuất đầu lộ diện bên ngoài chế tác, mà lại tướng mạo anh tuấn, là thành Lợi Châu một đóa hoa tươi, dù là không lớn cùng người lai vắng quách người đồ thể mà cũng là gặp qua. Quách Nộ cân nhắc một chút, rất có trách nhiệm mà nói: "Nếu bàn về anh tuấn, tự nhiên là không sánh bằng Cát Tường cô nương, bất quá ta cái kia biểu muội ngực lớn mông mập, lại là cái vô cùng hấp dẫn nữ nhân."

Lý Ngưng quả quyết nói: "Đã như vậy, hết thảy đừng nói. Để từ vậy mà đi 'Trêu hoa ghẹo nguyệt', ngày khác lại bồi quách sư uống rượu!"

Lý Ngưng nói, hoàng hoa nương giống như sắt thực tế một dải, liền theo Quách Nộ bên người vọt tới, nhanh như chớp mà chạy về phía phương xa, tức giận đến Quách Nộ căng chân liền truy, tức miệng mắng to: "Người này vô lại si hán, ruộng đất và nhà cửa xuẩn nỏ, tiền xấu giá nỏ bình (tiền nỏ tài), ba bữa cơm không no xin tác mả (tên ăn mày), có người cùng người chính là may mắn, thế mà còn muốn chọn ba lấy 4. . ."

Hai người một đuổi một chạy, lần lượt đi xa, lại toàn chưa chú ý tới bên trong viện phía sau cửa, đang muốn ra cửa Cát Tường cô nương vụng trộm đứng ở nơi đó. Cát Tường ra tới chậm, chỉ nghe được hai người đối thoại bộ phận sau, lúc này then đến một khuôn mặt tươi cười hồng hồng, phảng phất ba tháng đầu cành một đóa hoa đào: "Khó trách Lý đại ca đối ta tốt như vậy, nguyên lai hần. . . Nguyên lai hần, cũng không phải người tốt lành gì!"

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Rất sexy hết sức bạo lực

Lý Ngự nói hết lời, cuối cùng thoát khỏi Quách Nộ, chạy tới vô phù đồ dốc phía sau núi lúc, quân Bình Triều đã hai tay chắp sau lưng đứng tại cây cải dầu cánh đồng hoa bên trong nhìn xem hắn, cây cải dầu tiêu xài từng đoá từng đoá "Sinh. Thực khí cụ", theo gió tại trước ngực hắn không ngừng mà phát tới phù nhẹ.

Mắt thấy Lý Ngự thở hồng hộc chạy tới, quân Bình Triều giương mắt xem nhìn sắc trời, nghiêm mặt nói: "Ngày mai bắt đầu, sớm nửa canh giờ đến!" Nói xong cũng quay người chuyển tiến vào cánh đồng hoa.

Quân Bình Triều vừa đi vừa đối Lý Ngự nói: "Đến, hôm nay vì sự dạy dỗ ngươi như thế nào chọn lựa cường tráng tân nữ vương phong, đây là tuyển tân vương, đối lão Vương then chốt một vòng, quan hệ đến năm bảy ông số lượng.."

Lý Ngự vâng vâng dạ dạ theo ở phía sau, cẩn thận nghe hắn nói lấy.

Buổi chiều, quân Bình Triều đi một tòa khác núi, Lý Ngự đang ngồi xổm ở một cái thùng nuôi ong bên cạnh, bóc ra thùng nuôi ong che, quan sát tỉ mỉ bây giờ chuyển động, dựa theo quân sư phó dạy thủ đoạn chân tuyển tân vương phong, liền nghe nơi xa có thanh âm của một thiếu nữ hồn nhiên kêu: "Lý Ngự? Lớn Lý Ngự, ngươi ở đâu nha?"

Lý Ngự đem thùng nuôi ong che khép lại, đứng người lên tay đập lưng bông hướng nơi xa xem xét, chỉ thấy Vũ gia Nhị tiểu thư Hoa Cô đang ở cánh đồng hoa trên đường nhỏ, hai tay lưng lấy loa hô hào tên của hắn. Thấy một lần Lý Ngự lộ ra thân thể, Hoa Cô hướng về phía hắn vui sướng phát phát tay nhỏ, nháy mắt mà nói: "Có thể tìm được ngươi a, nhanh cho ta kể chuyện xưa, hôm nay ta muốn nghe 《 Bạch Xà truyện 》..."

Hoa Cô khanh khách vui cười lấy hướng về phía Lý Ngự chạy tới, một đầu bím tóc ở đầu vai vui sướng giật giật. Nhìn nàng lúc này bộ dáng như vậy, liền là một cái bình thường nữ đồng, thực sự để cho người khó mà tưởng tượng nàng về sau uy thêm vũ nội, tứ hải thần phục bộ dáng.

Nhìn nàng rực rỡ ngây thơ bộ dáng khả ái, Lý Ngự cũng không nhịn được lộ ra vui vẻ ý cười, hắn đi ra cánh đồng hoa, hướng về phía Hoa Cô nghiêng đón tiếp lấy, mà lúc này đường đi hai bên cây cải dầu cánh đồng hoa bên trong, lại đang có hai cái hán tử cầm đao ẩn náu tại tiêu xài trong ruộng, hai cặp hung ác con mắt lạnh lùng nhìn xem chạy tới Hoa Cô.

Mắt thấy Hoa Cô chạy đến hai người trước mặt, hai người đột nhiên vươn người theo cánh đồng hoa bên trong đứng lên, lập tức ngăn tại Hoa Cô đường trước. Hoa Cô ngần ngại, thu lại bước chân, giật mình ngẩng đầu lên, nhìn xem hai cái cầm trong tay sáng loáng đao thép Đại Hán, kỳ nào mà nói: "Ngươi... Các ngươi là làm cái gì?"

Một đại hán một mặt dữ tợn nhìn xuống Hoa Cô, trầm giọng nói: "Ngươi là Vũ gia Nhị tiểu thư, Hoa Cô?"

Hoa Cô con ngươi hơi chuyển động, một đôi linh động lớn trong mắt lóe ra một tia hình như có còn không gian xảo: "Không đúng vậy a, người ta... Người ta là Hoa Cô tiếp thân tiểu nha hoàn, Hoa Cô ở nơi đó đâu!"

Hoa Cô hướng về phía hai người sau lưng chỉ một ngón tay, hai đại hán vô ý thức quay đầu nhìn lại, sau lưng bọn họ trên đường, chỉ có một cái kinh ngạc đứng vững thân thể Lý Ngự, nơi nào còn có cái gì Nhị tiểu thư.

Thừa dịp nhị nhân chuyển đầu trong tích tắc, Hoa Cô nâng lên nàng kỳ đầu giày, mạnh mẽ một cước đá vào một tên tráng hán trên bàn chân, xoay người chạy.

Này kỳ đầu giày là thời nhà Đường trẻ em thường thấy nhất một loại giày, giày đầu có hai cái nhô ra sừng nhọn, tựa như điểm sao, đặc biệt hoạt bát. Bất quá, này điểm sao chỉ là giày một loại tạo hình, vì hoạt bát đáng yêu, cái kia sừng nhọn nhưng thật ra là mềm, bên trong cũng không có ẩn giấu sắt nhọn, lại thêm Hoa Cô năm gần chín tuổi, thân đơn lực mỏng, một cước này đá vào nào có cái gì uy lực.

Đại hán kia bị nàng đá một cước, chẳng qua là cảm thấy trên đùi tê rần, quay đầu lại nhìn, Hoa Cô đã quay người chạy như điên, hai đại hán giận tím mặt, lập tức căng chân đuổi theo, đồng thời kêu to: "Cô gái nhỏ xảo quyệt, ngươi cho rằng chạy thoát được lòng bàn tay của chúng ta? Ha ha ha..."

Bên trong một cái Đại Hán cuồng tiểu, cảm trong tay đao thép bỗng nhiên vút ra ngoài, đao thép trên không trung xoáy múa thành một đoàn màu bạc trắng vòng ánh sáng, gào thét mà đi, nhào về phía Hoa Cô giữa lưng. Lý Ngự thật xa trông thấy, nhịn không được trong lòng một vì sợ mà tâm rung động, nghiêm nghị hết lớn: "Không muốn!"

"Phốc!"

Đao thép ngoan lệ đâm vào Hoa Cô giữa lưng, Hoa Cô thân thể nho nhỏ bị này hữu lực đao thép trực tiếp thọc lạnh thấu tim, rộng lớn lưỡi đao cơ hồ đem bộ ngực của nàng chém thành hai khúc, Hoa Cô hét lên một tiếng, bị cương đao kia mang theo bay về phía trước ra cách xa hơn một mét, ngã rầm trên mặt đất.

"Hoa Cô!"

Lý Ngự kinh hô một tiếng, đột nhiên dừng lại hướng về phía trước đập ra thân thể, ánh mắt thẳng vào nhìn xem Hoa Cô. Hoa Cô nằm lẩn trong vũng máu,

Một đôi đôi mắt vô thần cuối cùng nhìn Lý Ngự liếc mắt, bờ môi vô lực hấp nhúc nhích một chút, Lý Ngự theo nàng cái kia môi hình nhìn ra được, nàng kêu là: "Cứu ta..."

Nhưng mà, không đợi Lý Ngự làm ra phản ứng, Hoa Cô đầu liền mềm nhũn rũ xuống, trắng nõn hoàn mỹ khuôn mặt nhỏ cứ như vậy ngã vào nàng máu

tươi của mình chìm đắm mà thành vũng máu bên trong, mắt còn có chút mờ to, đột ngột mà qua.

Rõ ràng mặt trời rực rỡ giữa trời, Lý Ngự lại cảm giác thấu xương phát lạnh, hần yên lặng nhìn xem Hoa Cô nằm lăn trong vũng máu thân thể nhỏ nhỏ, thân thể không chịu được phát run.

Ném đao Đại Hán tiến lên, dùng chân dẫm ở Hoa Cô mềm nhũn thân thể, một bả rút ra đao thép, lại tại nàng trên lưng xoa xoa mang máu lưỡi đao, quay đầu hung ác trừng mắt về phía Lý Ngự, trầm giọng nói: "Làm thịt hần!"

Một cái khác Đại Hán đã trước hần một bước, nói đao nhào về phía Lý Ngự, Lý Ngự trong đầu cực nhanh lóe lên trước đó theo người học qua đủ loại quyền thuật chi thuật, thế nhưng tay không tác sát, vội vàng ở giữa cũng không cách nào làm đến dung hội quán thông. Hần không lo được bị thương, đành phải quay người mà chạy.

Mất thấy đại hán kia đuổi đến tới gần, Lý Ngự vừa lúc chạy trốn tới thùng nuôi ong phụ cận. Lý Ngự linh cơ khẽ động, một cước đem cái kia thùng nuôi ong đá bay lên, vọt tới đuổi theo Đại Hán, đại hán kia mất thấy đen sì cực lớn một cái sự vật đập vào mặt, tạm thời cũng không nghĩ thông suốt đây là ám khí gì, như thế nào không lờ như vậy, lúc này giờ lên đao thép, một chiêu "Lực bỏ Hoa Sơn", trong tiếng hít thở: "Này!"

Phanh một tiếng, thùng nuôi ong bị một đao chém thành hai nửa, toàn bộ bầy ong nhất thời rối loạn, vô số ong mật trên không trung ông ông một chút xoay quanh, tựa như tựa như phát điên hướng hần nhào tới, không đầu không đuôi ngu đông đảo, đại hán kia khiêu vũ lấy đao thép, trong khoảnh khắc liền bị vô số ong mật cho bao vây.

Đại hán kia mắt không có thể thấy mọi vật, hần bỏ đao, cuồng hô loạn hô hào quay người liền trốn, một cái khác cầm đao Đại Hán nhìn lên hần bộ dáng như vậy, nhất thời ngốc ở nơi đó, cũng không biết là nên tiến lên cứu viện, hay là nên bỏ đi mà đi.

Bị ong mật truy ngu đông Đại Hán không phân biệt phương hướng vọt vào cây cải dầu cánh đồng hoa, một bên Hồ về lay lấy khét gương mặt ong mật, một bên hướng về phía nơi xa chạy, cái kia một cái khác Đại Hán cũng không lo được lại đến giết Lý Ngự, mà là nói đao đi theo đại hán kia bỏ chạy.

Lý Ngự lúc này mới vội vã chạy tới Hoa Cô bên người. Đây đất hoa cúc, một mảnh đỏ thắm, đỏ đến truat mục kinh tâm. Giờ khắc này, Lý Ngự trong lòng sẽ không có gì cô nhân người thời nay, sẽ không có gì nữ hoàng nữ đồng, tại trước mắt hần, chỉ là một cái vừa mới bị người đồ sát chín tuổi vô tội nữ đồng, tỉnh lại người khác tính bản năng mà thôi.

Lý Ngự hai tay run run, đem Hoa Cô nhỏ nhỏ mềm nhũn thân thể nâng lên, thấp giọng kêu: "Hoa Cô! Hoa Cô?"

Hoa Cô vẫn như cũ hơi mở lấy hai mắt, tựa hồ còn tại kinh ngạc vì sao lại có người đối nàng tàn nhẫn dưới mặt đất tay, đời này trong nhân thế, nàng mới sống chín tuổi nha. Gió nhẹ nhàng vẩy lấy nàng quai hàm một bên nhuộm máu sợi tóc, mà nàng người cũng đã mang đối nhau vô hạn lưu luyến, không sức sống.

Lý Ngự mũi chua chua, nước mắt hơi kém đến rơi xuống, bỗng nhiên, hần nghĩ tới chính mình cần cõ cái viên kia trụ vòng hạng trụ. Lý Ngự sạ buồn vừa vui, hần lập tức đem Hoa Cô để dưới đất, nhuộm máu ngón tay kích động đặt tại ngực của mình.

Trụ vòng! Có khả năng nghịch chuyển thời không 12 canh giờ trụ vòng!

Ngay tại hôm qua, nàng còn chống nạnh, oai phong凛冽 đối với hần phê bình lấy Nhị Lang Chân Quân không đủ đàn ông, mà giờ khắc này, nàng đã thành một bộ dốt nát không biết thi thế. Lý Ngự không cách nào ngồi nhìn một cái nhỏ nhỏ ấu nữ chết thảm ở trước mặt của hần, mà trụ vòng, lại có thể đền bù hần này một tiếc nuối!

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Làm lại từ đầu

Cánh đồng hoa bên trong đánh nhau kinh động đến vô phủ đô đốc người, Lý Ngự nghe được một tràng thốt lên âm thanh, hần nâng lên lệ quang mừng lung mắt, liền thấy ba bốn đầu đội xanh khăn, thân mang thụ hạt thanh niên trai tráng hần từ tay cầm đao thương, đang kinh hô hướng về phía hần bên này chạy tới.

Bên đường cánh đồng hoa bên trong cũng bỗng nhiên vang lên một cái thanh âm tức giận: "A! Ngươi cái này không gọi người bót lo tiểu hồn đản, có phải hay không là người không cẩn thận đem ong chúa giết chết? Làm sao những cái kia ong mật đều cùng tựa như phát điên lung tung. . . Ôi!"

Vàng óng ánh nhánh hoa chia hai bên trái phải, Quân Bình Triều theo cánh đồng hoa bên trong vọt ra, một bên xung một bên tức giận kêu to, đôi hán liếc mắt trông thấy nằm lẫn vũng máu bên trong Hoa Cô, lập tức dọa đến lùi lại một bước, đặt mông ngồi vào bờ ruộng bên trên, hướng về sau lật một cái, liền lăn tiến vào cây cải dầu hoa ruộng.

Này cây cải dầu hoa trưởng thành sau cao có một mét, nhưng này có nhiều đời sau cái tiến sau chủng loại, nguyên sinh cây cải dầu hoa rất nhiều thậm chí có khả năng dài đến một mét bốn năm cao như vậy, cho nên cho dù thấp lè tè quân sư phó đứng tại cánh đồng hoa bên trong, nhìn thẳng lúc nhiều khi cũng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu hán bụi tóc.

Bây giờ hán như thế một phát ngã tiến vào cánh đồng hoa, nhưng là căn bản không nhìn thấy thân ảnh của hán, chỉ thấy nhánh hoa một hồi lắc đầu, quân sư phó thanh âm hoảng sợ theo cánh đồng hoa bên trong truyền ra: "Không tốt rồi! Giết người rồi! Lý Ngự lại giết người á!"

Lý Ngự hướng về phía cánh đồng hoa bên trong thâm đàm cười một tiếng, nhuộm máu ngón tay tại trên vạt áo dùng sức một cọ, cọ lên bên trên vết máu, liền chạm vào ngực, ắn ở mặc dù có nhiệt độ của người hán tiềm nhiễm lấy, nhiệt độ lại chưa bao giờ có bất kỳ biến hóa nào trụ vòng hạng trụ.

Lý Ngự đầu ngón tay hơi hơi đau xót, từng vòng từng vòng gọn sóng giống như màu lam vòng sáng từ trên người hán bắt đầu từng vòng từng vòng dập dòn đi ra. Ba bốn vũ phủ đồ đốc gia đình bên dưới người tay cầm đao thương vọt tới phụ cận, bên trong một cái so với thường nhân cao hơn một cái đầu, cực kỳ đại hán khô ngô nói một đầu côn sắt, nghiêm nghị quát to: "Ngọt cái kia tên giặc, còn không. . ."

Đúng lúc này, trụ vòng khởi động, từng vòng từng vòng màu lam gọn sóng nhộn nhạo lên, cái kia khô ngô Đại Hán kinh ngạc há to miệng, trong tay nặng nề côn sắt "Phốc" một tiếng theo tay trượt xuống, nện ở một cái khác năng đao Đại Hán trên chân. Nhưng cái kia năng đao Đại Hán thẳng vào nhìn xem Lý Ngự, thế mà chưa tính đau đớn.

Lúc này, Quân Bình Triều nghe được Vũ phủ gia đình gọi, dừng khí ngừng lại trắng, vội vàng theo cánh đồng hoa bên trong leo ra, tập trung nhìn vào Lý Ngự bộ dáng, Lý Ngự vẫn quỳ ngồi dưới đất, nhưng trên người từng vòng từng vòng màu lam gọn sóng đã càng ngày càng là nồng đậm, khiến cho cả người hán đều bao phủ tại giữa lam quang, về mặt cũng không biết là khóc là cười, nhìn quý dị dị thường.

Quân sư phó một tiếng kêu sợ hãi: "Yêu quái á!"

Quân Bình Triều sau này vừa lùi, gót chân vấp tại bờ ruộng bên trên, lăn lóc cộc lại lẫn nửa ngã tiến vào cây cải dầu hoa ruộng.

Ánh sáng màu lam bỗng nhiên lóe lên, trước mặt hết thấy tất cả đều tiêu.

Lý Ngự, trong vũng máu Hoa Cô, Vũ gia gia đình tởm tởm, còn có hoa trong ruộng quân sư phó ồn ào thanh âm, trong gió vắng vẻ, chỉ có cây cải dầu hoa ruộng theo gió, màu vàng như sóng biển dập trùng, nhộn nhạo. . .

*

Một mảnh bởi vì đất đai, nước mưa cùng ánh nắng nguyên nhân, cho nên mọc hơi lùn cánh đồng hoa bên trong, Hoa Cô ngồi dưới đất, hai chân cuộn tròn ở trước ngực, hai tay ôm đầu gối, mượt mà cái cảm đáng yêu thích ý đệm ở trên đầu gối, một đôi sở sở động lòng người mắt to tràn đầy phản khởi mà nhìn xem ngồi tại đối diện Lý Ngự.

Lý Ngự có chút giật mình lo lắng say mê, giờ phút này hán còn tại tiểu xài trong ruộng, nhưng đã về tới mười hai canh giờ đã trước, hán đang ở cho Hoa Cô giảng Nhị Lang thần phá núi cứu mẹ chuyện xưa.

Hoa Cô thấy Lý Ngự không quan tâm, không khởi thúc giục nói: "Lý Ngự ca ca, ngươi mau nói a, về sau thế nào?"

Lý Ngự ngần ngại, nói: "Về sau? Không có sau đó a, Nhị Lang Chân Quân giết thiêu chết mẫu thân hán Kim Ô thần điều, chịu Ngọc Đế sắc phong làm hiền thánh Chân Quân, ở tại rớt cửa sông, thành một cái tiêu điều tự tại Địa Tiên."

Hoa Cô trong mắt chờ mong ánh sáng dần dần biến mất, lũng lấy đầu gối hai tay nâng quai hàm, hơi hơi ngoẹo đầu, tiểu đại nhân nhi tựa như suy tư, cái kia hai tay chống cằm bộ dáng, phảng phất một đoá ngậm nụ phấn nộn tiểu hoa nhi.

Suy nghĩ một hồi, Hoa Cô thất vọng lắc đầu, nói: "Chuyện xưa này không tốt! Này Nhị Lang thần là cái không có cốt khí, mẹ hán thân là bị Ngọc Đế trấn áp tại đào dưới núi, hán phá núi cứu mẹ về sau, cũng là Ngọc Đế phái Kim Ô thần điều thiêu chết mẫu thân hán,

Kẻ cầm đầu là Ngọc Đế á! Kết quả hán chỉ giết Kim Ô xong việc, thế mà còn tiếp nhận Ngọc Đế tứ phong, thật sự là không có tiền đồ!"

Lý Ngự trong lòng run sợ một hồi, nhìn xem nàng nói: "Cái kia theo ý kiến của ngươi, phải làm như thế nào?"

Hoa Cô đứng lên, phui mông một cái lên bùn đất, đem bộ ngực nhỏ mà ưỡn một cái, hai tay chống nạnh, oai phong凛冽 mà nói: "Nếu ta có ba nhon hai nhon thương, có Khai Sơn Thần Phủ, có bảy mươi hai biến, lên trời xuống đất, không gì làm không được, ta liền phản Ngọc Đế, lột hán long bào, chiếm hán bảo tọa, tự mình làm Ngọc Đế! Thiên hạ đợi ta bắt công, ta liền chính mình nắm chính quyền! Hừ!"

Lý Ngự nhìn xem này chín tuổi tiểu la lỵ mặt mày hơn hờ bộ dáng, một dòng nước ăm ăm chảy rã lưu chuyển trong lòng ruộng ở giữa: "Cám ơn trời đất, nàng hồi trở lại đến rồi! Nàng còn sống!"

Hết thấy, giống như hôm qua.

Ban đêm, Lý Ngự đem tìm tới nuôi ong người chuyên công tác nói cho Phan thị, Phan Kiều Kiều lại vui đến phát khóc một lần.

Lý Ngự lại gặp về muộn Cát Tường cô nương, lần này Lý Ngự không có có cảm xúc xúc động, nhưng hẳn vẫn là không nhận được quả trách Cát Tường một phen, nha đầu này, từ nhỏ không có mẹ, bị người khi dễ, theo Lý Ngự, nàng đã căn bản không hiểu được nên như thế nào bảo vệ mình.

Lý Ngự đại khái đoán được nàng đối mẹ kế làm sao như thế ôn thuận, vì sao trong nhà như thế chịu mệt nhọc, vì sao đem vất vả kiếm được tiền toàn bộ không oán không hối thậm chí chủ động giao cho mẹ kế. Nàng là kẻ đại coi là, chính mình đối mẹ kế nhiều hiếu thuận một chút, đối gia đình công hiến lớn hơn chút nữa, phụ thân cùng mẹ kế liền có thể coi trọng nàng một chút, đối nàng yêu thương một chút.

Nàng thiếu khuyết thân tình, hy vọng có thể đạt được thân nhân tán thành cùng ôn nhu. Nhưng mà, có ít người là cảm hóa không được, trên đời này yêu thương con riêng nữ giống như chính mình con gái ruột thịt mẹ kế dĩ nhiên là có, nhưng cũng không phải nàng mẹ kế Dư thị nữ nhân như vậy.

Nàng là khéo léo như thế, hiểu chuyện, làm gia đình chia sẻ nhiều như thế, nếu như Dư thị còn có nửa điểm lương tâm, đãi nàng cũng sẽ không như lúc này mỏng. Hiện tại, Dư thị lại đã có bầu, mặc kệ nàng sinh ra tới là nam hay là nữ, tóm lại là nàng thân sinh cốt nhục, giờ lúc không hề nghi ngờ, nàng yêu sẽ càng thêm gánh vác tại chính mình hải tử trên người.

Lý Ngự rất rõ ràng Cát Tường không oán không hờn trả giá, cuối cùng đem hai tay trống trơn, không thu được gì. Cho nên mặc dù biết rõ nàng chưa hẳn nghe vào mình, vẫn như cũ không sợ người khác làm phiền dạy dỗ nàng một trận.

Sáng sớm hôm sau, Lý Ngự sớm ra cửa, bởi vì hắn đã biết Quách Nộ đại khái tới lúc nào tìm hắn. Kể từ đó, hắn liền không có đụng phải Quách Nộ, đương nhiên cũng không có Cát Tường nghe lén đến hắn lấy chính mình làm chọn vợ tiêu chuẩn một màn.

Lý Ngự sớm đi ra ngoài, lại không Quách Nộ dây dưa, cho nên sớm nửa canh giờ liền chạy tới võ phủ đô đốc phía sau núi, ánh nắng dâng lên mà ra, trên mặt cánh hoa còn tuyết lầy rất nhiều giọt sương. Quân Bình Triều hai tay chấp sau lưng đứng tại cây cải dầu hoa trong ruộng nhìn xem hán, cây cải dầu hoa tại trước ngực hán phất tới phất nhẹ.

Mắt thấy Lý Ngự chạy tới, Quân Bình Triều giương mắt xem nhìn sắc trời, thỏa mãn phốc gật đầu nói: "Không tệ, coi như chịu khó. Đến, hôm nay vì sự dạy dỗ người như thế nào chọn lựa cường tráng tân nữ vương phong, đây là tuyển tân vương, đòi lão Vương then chốt một vòng, quan hệ đến năm bảy ông số lượng. . ."

Lý Ngự vâng vâng da da theo ở phía sau, không yên lòng nghe đã nghe qua một lần, âm thầm suy nghĩ tâm tư của mình.

Đảo ngược thời gian mười hai canh giờ, hẳn có đầy đủ thời gian cẩn thận suy nghĩ cái kia ứng đối ra sao hôm nay mới nguy, cứu Hoa Cô ở trong cơn nguy khốn. Hẳn từng nghĩ tới xông vào võ phủ đồ độc, đem sự tình từ đầu chí cuối nói cho võ sĩ ược, nhưng muốn đề võ sĩ ược tin tưởng hẳn, Lý Ngự đặt mình vào hoàn cảnh người khác thay võ đồ độc suy nghĩ một chút, cảm thấy thực tại không thể có thể.

Không thể mượn nhờ võ sĩ uộc lực lượng, như vậy hẳn muốn cứu Hoa Cô, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình. Lý Ngưu sờ lên dấu ở trong ngực dao phay, lại nhìn mắt xoay người chỉ điểm lấy thùng nuôi ong Quân Bình Triều, hai mắt hơi híp: Hết thấy, đều đã chuẩn bị sẵn sàng, liền chờ cái kia hai cái sát thủ xuất hiện!

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Hoàng tước tai hâu

Buổi chiều, khăn trương nhất thời khắc sắp đến.

Quần Bình Triều như là Lý Ngự chỗ trải qua như thế, tiến đến khác một cái ngọn núi chăm sóc bày ở nơi đó mười mấy rương ong mật, Lý Ngự thấy một lần sư phó đi xa, lập tức lách tay chuẩn bị.

Mặt trời một chút xiêu hướng tây di động tới, Lý Ngưng nắm qua sáng sớm mang tới cơm trưa, lại tại dưới bóng cây nghỉ ngơi một hồi, dưỡng đủ tinh khí thần, lại ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, liền từ trong ngực lấy ra dao phay, giấu ở trên đai lưng, chậm rãi bước đi thong thả đi ra.

"Lý Ngư, lớn Lý Ngư, thật là tốt đẹp lớn lớn Lý Ngư, người ở chỗ nào vậy?" Theo hồn nhiên thiếu nữ tiếng kêu, Hoa Cô theo Vũ gia nửa đẩy cửa sau mà bên trong lạnh lợi chạy ra.

Lý Ngư sớm tại phụ cận chờ lấy, nghe xong tiếng kêu, một đôi sắc bén con mắt lập tức hướng về hai bên phải trái cây cải dầu hoa trong ruộng nhìn lại. Trước đó có chuẩn bị, quả nhiên không hoàn toàn giống nhau, dù là cánh đồng hoa rậm rạp, ẩn náu trong đó không dễ dàng phát giác, nhưng là bởi vì hai cái sát thủ liên giấu ở gần rìa đường chỗ, cho nên Lý Ngư vẫn là rất nhanh liền phát hiện hai nơi thay đổi chỗ.

Lý Ngư trong lòng căng thẳng, lập tức hướng về phía Hoa Cô bước nhanh nghênh đón. Hoa Cô thấy Lý Ngư, vui sướng hướng hân ngoác tay, nhảy cẫng mà nói: "Hôm qua mới vừa nghe cái mờ đầu, nhanh nhanh nhanh, nhanh cho ta giảng, Bạch nương tử tại cầu gãy gấp kiếp trước ân nhân, về sau ra sao."

Lý Ngư sợ kinh động hai cái sát thủ, cũng không lộ ra, một mực bước nhanh hướng về phía Hoa Cô chạy đi. Mắt thấy Hoa Cô chạy tới, bím tóc còn ở đầu vai hoạt bát giật giật, Lý Ngư nhịp tim không tự chủ được tăng nhanh.

Lý Ngư muốn cứu bên dưới Hoa Cô, hân một thân một mình, đồ không dám hứa chắc nhất định có thể đổi đầu hai cái sát thủ, thế nhưng chỉ cần có thể cứu Hoa Cô, để cho nàng thành công trốn về võ phủ đô đốc, trải qua chuyện này, Vũ gia tất nhiên sẽ tăng cường đề phòng, khi đó cũng sẽ không cần lo lắng Hoa Cô lại sẽ tạo ngộ thích khách.

Hai cái hung ác Đại Hán giờ đao, theo cây cải dầu hoa trong ruộng vọt ra, lúc này Lý Ngư khó khăn lắm theo hai bọn họ ẩn náu chỗ tiến lên. Hoa Cô thấy bên đường đột nhiên toát ra hai người đến, không khỏi giật mình dừng lại.

"Nhanh lên! Gặp nguy hiểm!"

Lý Ngư trầm giọng hô to, xông về phía trước thân thể đột nhiên lại tăng nhanh chút bước chân, một bả dất giật mình ngay tại chỗ Hoa Cô, co cẳng liền hướng Vũ gia cửa sau chạy, một bên chạy một bên kêu to: "Có thích khách! Mau tới người nột, có thích khách! Báo hộ Nhị tiểu thư. . ."

Hoa Cô nha đầu này cũng là lạnh lợi, mặc dù nàng vẫn như cũ không rõ vì cái gì có người muốn giết nàng, cũng không hiểu Lý Ngư vì sao có chút biết trước đáng vẻ, nhưng vẫn là thuận theo khiến cho Lý Ngư nắm tay, cực nhanh hướng về phía chính mình cửa sau trốn qua đi.

Lý Ngư một bên chạy một bên khẩn trương quay đầu xem, tên sát thủ kia ném đao tuyệt kỹ từng hơi kém đem nhỏ Hoa Cô chém thành hai nửa, một mảnh kia hân cũng không từng quên.

"Hô ~ "

Sát thủ quả nhiên ném ra đao của hân, đao hóa quang vòng, gào thét mà đến, may nhờ Lý Ngư đã sớm chuẩn bị, thấy một lần đao thép gào thét mà tới, lập tức đem Hoa Cô hướng về phía bên cạnh đẩy, quát to: "Tránh ra!"

Hoa Cô quảng hướng về phía một bên cánh đồng hoa, Lý Ngư cũng thuận thể đảo hướng một bên khác, biến ảo thành vòng ánh sáng đao theo hai người đột nhiên một điểm thân ảnh ở giữa gào thét mà qua, lệch một ly, liền muốn bổ trúng cánh tay của bọn hân.

Lý Ngư kinh hô một thân mồ hôi lạnh, nhưng động tác lại là hào không chậm trễ, hân thả người nhảy lên, một đầu thùng nuôi ong đã nâng trong tay, ra sức ném đi.

Những này thùng nuôi ong lẽ ra đặt ở cách võ phủ đô đốc cửa sau xa hơn một chút vị trí, nhưng quân sư phó sau khi rời đi, Lý Ngư đã đem chúng nó từng cái đem đến phủ đô đốc phía sau cửa cánh cửa hai bên cánh đồng hoa bên trong, sung làm đối phó sát thủ vũ khí.

Thế nhưng lần này không giống với lần trước, bởi vì Lý Ngư mang theo Hoa Cô trốn hướng về phía cùng một phương hướng, ném đao Đại Hán xung ở phía trước, cho nên này thùng nuôi ong đứng mũi chịu sào là ném hướng về phía hân.

Đại hán kia lúc này hai tay không, thấy một lần đen sì một cái rương ném đến, ra sức vồ tới một chưởng, đem cái kia thùng nuôi ong đập đến rơi xuống một bên, mặc dù có chút tản, nhưng cũng không có hư mất.

Ong chưa chết, ong mật mặc dù bị kinh sợ dọa, cũng không có loạn cả một đoàn, Lý Ngư cũng biết nếu hân cải biến đi qua, không có khả năng tất cả mọi chuyện còn một tia không thay đổi tái diễn, cho nên thấy này biến hóa cũng không kinh hoảng, hân chạy ra hai bước, hướng về phía Hoa Cô kêu to: "Mau trở lại phủ đi!" Vừa nói vừa ôm lấy một ngum thùng nuôi ong, lại lần nữa ném ra ngoài.

Lý Ngư liền tiếp ném ra bốn chiếc thùng nuôi ong, trong đó một ngum cuối cùng vẫn là bị nói đao theo đuổi thích khách bổ nát,

Lại thêm mặt khác ba miệng thùng nuôi ong bên trong lao ra hướng về phía người phát động công kích ong mật, hai cái sát thủ bị bày ong bao vây.

Lý Ngư nhẹ nhàng thở ra, hân lấy ra dao phay, cẩn thận chăm chăm ở ngoại vi, giống một đầu hơi có cơ hội liền sẽ nhào lên sói, nhưng hai cái sát thủ đã bị bày ong vây khốn, lộ ra nhưng đã không có khả năng đối với hân phát động công kích.

Lý Ngư bỗng nhiên chú ý tới bên cạnh có người, quay đầu nhìn lại, không khỏi giật nảy mình, Hoa Cô thế mà không có thừa cơ trốn về phủ đệ, mà là đứng tại bên cạnh hân, hơi hơi ngoẹo đầu, tò mò nhìn hai cái đối bày ong huy quyền động chân, múa đại đao sát thủ.

"Lý Ngư ca ca, bọn hân là tới giết ta sao? Ta cùng bọn hân lại không có thù, bọn hân tại sao phải giết ta?" Hoa Cô kinh ngạc mở miệng, Lý Ngư cả giận: "Người nha đầu này, lá gan làm sao lớn như vậy, còn không mau hồi phủ đi."

Chương 36: Thần côn xuất thế

Bên này trò chuyện đang náo nhiệt, không yên lòng Lý Ngự một mình thả phong quân sư phó vừa lúc chạy về, nhìn lên thùng nuôi ong rơi là tả trên đất, ong mật đầy trời bay lượn, Quân Bình Triều giận tím mặt, vén tay áo lên, trừng mắt lên, mân mê râu ria, liền khí uy vũ xông về phía trước, một bả nắm chặt Lý Ngự cổ áo.

"Người này thối cút chó, mùi nhiều lần sinh (mùi con lừa), hôi sữa tiểu nhi, xấu hàng si hán (đồ ngu), hại ta nghề nghiệp, không biết tiến thủ, làm sao có thể thành sự!"

Quân sư phó là thật nổi giận, tức giận đến râu ria một vểnh lên một vểnh lên, nói đến tức giận chỗ, đưa tay liền muốn tát hán. Lại không nghĩ bị Phan thị một bả ngăn lại.

Phan thị mặt mũi tràn đầy cười bời, ngăn lại Quân Bình Triều nói: "Quân sư phó chó muốn tức giận, hán vẫn chỉ là đứa bé a!"

Quân Bình Triều tức giận đến liếc mắt, chỉ chỉ so với hán cao hơn hai đầu Lý Ngự, lúng ta lúng túng nói không ra lời.

Phan thị cũng là khéo hiểu lòng người vô cùng, lập tức sáng trợn nhìn hán ý tứ, cười bời giải thích nói: "Đứa nhỏ này tham dài, tóm lại tới nói, hán đến muộn người bối phận mà không ngừng, hán đích đích xác xác liền là đứa bé a! Quân sư phó người đại nhân bắt kẻ tiểu nhân qua, không cần thiết chấp nhặt với hán."

Quân Bình Triều cá giận nói: "Ta thùng nuôi ong! Ta nhọc nhằn khổ sở, tay phân tay nước tiểu bời dưỡn ra được a..."

"Ta bời người!"

Hoa Cô bộ ngực nhỏ mà ưỡn một cái, làm Lý Ngự trượng nghĩa nói thẳng: "Lão quân, người cũng không biết này toa đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại há miệng mắng chửi người nha! Vừa mới có người muốn giết ta, là lý Ngự ca ca đã cứu ta, hán là vì cứu ta, mới hủy hoại thùng nuôi ong. Làm sao, bản cô nương mệnh, còn không đối được người mấy rương phong sao?"

Quân Bình Triều nghe xong mặt đen lập tức dọa trợn nhìn, lắp bắp nói: "Sao... Làm sao nhắc lên cứu mạng rồi? Vừa mới... Vừa mới tiểu nhân nuôi này phong, nhưng là muốn ngủ đồng người sao?"

Phan thị lập tức kéo một phát Quân Bình Triều cánh tay, nịnh bợ giải thích: "Quân sư phó, người hiểu lầm. Người nuôi phong ngoan như vậy, làm sao lại lung tung ngủ đồng người đâu. Là chuyện như thế..."

Phan thị vung tay múa chân giải thích, Hoa Cô đứng ở một bên le lưỡi một cái nhon, ánh mắt bóng bẩy đã nhìn chăm chăm Lý Ngự.

Hoa Cô chơi tâm nặng không giả, nhưng dung nhan thông minh nhưng cũng không giả. Chỉ là tại nàng cái tuổi này, nếu như nói lịch duyệt cỡ nào sâu, lòng dạ cỡ nào nặng, vậy chỉ có thể là người trưởng thành tự cho là đúng phỏng đoán.

Nhưng không còn lòng dạ, Lý Ngự vừa rồi liệu trước tiên cơ hành vi, vẫn là đưa tới Hoa Cô nghi hoặc, chỉ là trước mặt nhiều người như vậy, nàng sẽ không ngay ngốc hỏi ra lời thôi.

Lúc này, Vũ phủ cửa sau mở rộng, võ sĩ ược mang đỉnh đầu mềm chân khăn vấn đầu, xuyên một dải màu vàng đất cổ tròn bào, mang theo mấy cái một mặt tình tiền bộ khúc, tay vịn kiếm, vội vã đi ra.

Ần náu trên cây Lý Hoành Kiệt thấy thế, thấy không thể đợi thêm, lập tức thả người bên dưới cây, mũi chân chìa xuống đất, phát lực chạy như điên, giống như 8 bước đuôi ve, cực nhanh nhào về phía đang đang nói giỡn náo nhiệt đám người.

"Cẩn thận!"

Võ sĩ ược liếc mắt trông thấy đám nghiêng bên trong lao ra một người, xanh khăn che mặt, thân mang màu xanh ăn mặc gọn gàng, tay cầm trường đao, nhào về phía đám người, không khỏi hoảng hốt, lập tức đưa tay rút kiếm, đồng thời lớn tiếng cảnh báo. Võ sĩ ược môn hạ bốn cái bộ khúc cũng lập tức rút ra binh khí, cực nhanh chặn hướng về phía Lý Hoành Kiệt, còn lại bộ khúc thì đem võ sĩ ược chăm chú hộ ở giữa, làm hại vội vã tiến lên cứu con gái võ sĩ ược không thể động đậy.

Đang tại nói chuyện đám người nghe thấy kinh tiếng la, dồn dập ngừng đầu trông lại, chỉ thấy một cái người áo xanh, nhanh hơn tuần mã, bỏ nhào mà đến, cho đến vọt tới ở gần, người cùng đao hợp nhất, gần như hình thành một đường thẳng, thẳng tắp địa thứ đến, chúng người thất kinh, nhất thời tan tác như chim muông.

Coi như Vũ gia mấy cái kia nắm lấy binh khí gia đình, nhìn lên người tới như vậy trận thế, cũng là vô ý thức tránh về một bên. Bọn hán tuy muốn cùng người tới giao thủ, nhưng mắt thấy người tới này được ăn cả ngã về không một kích uy thế như thế, không thể đón đỡ, cũng không có một mạng đối một mạng giác ngộ, cũng nên tránh trước mờ, lại đi phản kích mới là.

Đến lúc này, đứng ở trung ương Lý Ngự cùng Hoa Cô liền bị lấy ra, hai người vốn là bị đám người vây quanh, thấy tình hình so người khác chậm một bước, lúc này lại nhìn thấy Lý Hoành Kiệt cầm đao đâm tới, nhưng là căn bản không kịp né tránh.

Đúng lúc này, Lý Ngự trước mặt bóng người lóe lên, thanh âm của một phụ nhân kêu to lên: "Đừng tổn thương con ta!"

Là Phan thị! Thời khắc máu chốt,

Đúng là Phan thị đứng ra, nghĩa vô phản cổ đón lấy Lý Hoành Kiệt trường đao.

Lý Ngự kinh thanh kêu to: "Mẹ!"

Lý Ngự kêu, hương máu thân mãnh liệt bỏ nhào qua, đáng tiếc vẫn là đến muộn một bước, đầu ngón tay của hắn vừa mới dính vào Phan thị góc áo, Lý Hoành Kiệt đã một đao mạnh mẽ đâm vào Phan thị ngực.

"Mẹ..."

Lý Ngự sợ ngây người, Lý Hoành Kiệt thực không nghĩ tới nửa đường thế mà lao ra một cái không sợ chết, cứ thế mà ngăn cản hắn tất sát một đao, hắn lập tức rút đao, mạnh mẽ đánh ra một chưởng, đem Phan thị thân thể đập bay ra ngoài, đao hóa tâm lạng, gào thét lên cuốn về phía Lý Ngự cổ.

Chỉ cần trong nháy mắt, trong nháy mắt bản lĩnh, giết Lý Ngự, đá chết Hoa Cô, hắn là có thể lợi dụng này cánh đồng hoa, bỏ trốn mất dạng, giới lúc vẫn đem cái kia bị ong mật ngủ đông thành đầu heo hai thẳng ngu vớt ra làm kẻ chết thay, nhiệm vụ vẫn xem như hoàn thành.

Lý Ngự mắt thấy trường đao cuốn hướng về phía cổ của mình, trong lòng chớp mắt lóe lên, đột nhiên thét dài một tiếng, đột nhiên vọt lên, thân hình hơi nghiêng, dùng ngực sườn chỗ đón lấy Lý Hoành Kiệt đại đao.

Kỳ thật như thế điều chỉnh một chút thân hình, như cũ tránh không khỏi này hắn phải chết một đao, thế nhưng trong chớp mắt này, Lý Ngự bỗng nhiên nghĩ đến một cái chuyện rất đáng sợ. Hắn theo người đồ Quách Nộ tập luyện đao pháp, từng nghe Quách Nộ nói qua làm đao phủ một ít chuyện, cho nên biết một chút cùng người thường đương nhiên ý nghĩ cũng không giống nhau sự tình.

Tì như... Nếu như bị người một đao chặt đầu, mà xuất đao người có thể sạch sẽ gọn gàng xác thực gây một người đầu, người bị giết chưa chắc sẽ một thân vết máu. Chỉ cần một đao kia sạch sẽ gọn gàng, này một lòng ngực máu tươi liền sẽ phun hướng về phía trước, mà người chết ngã xuống đất tư thế, vị trí khác biệt, có lúc trên người mình gần như nhiễm không đến mấy giọt máu dịch.

Nói cách khác, nếu như Lý Ngự bị người giết, mà lại khiến cho hắn liền khỏi động trụ vòng thời gian đều không có, vết thương huyết dịch lại không có tự động bắn tung tóe đến trụ vòng bên trên, hắn rất có thể liền thật treo, mặc dù người mang dị bảo, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Cho nên, này tại trong chớp mắt, Lý Ngự cấp tốc làm ra phản ứng, chẳng những tránh đi cổ, còn hết sức tránh đi bộ ngực chính diện. Mặc dù hắn thấy, cái kia trụ vòng không biết dùng loại nào vật chất tạo thành, chưa hẳn có thể bị đao kiếm bình thường tổn thương, nhưng tóm lại là cẩn thận là hơn.

Lưỡi đao cắt ra ngực của hắn sườn, đao sắc bén nhọn cắt chém đi vào, trực tiếp cắt ra phổi của hắn, đem trái tim của hắn cũng rạch ra một nửa, Lý Ngự kêu lên một tiếng đau đớn, trĩu nặng quẳng xuống đất.

Lý Hoành Kiệt liên sát hai người, mắt cũng không nháy, hắn vốn là bách chiến sa trường, giết người như ngóe, há lại sẽ để ý hắn tính mạng người, lúc này vô số ược bốn cái bộ khúc đã chạy đi vọt tới, ý đồ bảo hộ Nhị tiểu thư, hắn chỉ có trong tích tắc bản lĩnh.

Lý Hoành Kiệt đao thế cuốn một cái, lại phóng tới mắt thấy tia máu văng khắp nơi, bị hù ngã người Hoa Cô. Thân hình lướt đi nháy mắt, ánh mắt của hắn theo ngã xuống đất Lý Ngự trên mặt lướt qua, đột nhiên cảm giác được Lý Ngự tựa hồ cười. Hắn một tay bụng bít lấy ngực, máu theo khe hở chổng tràn ra, nhưng trên mặt hắn thể mà mang theo một loại hết sức cổ quái cười, giống như vừa mới đối với hắn làm một cái trò đùa dai giống như.

"Không có khả năng! Mẹ của hắn chết rồi, hắn cũng lập tức liền phải chết, hắn làm sao lại cười?"

Lý Hoành Kiệt hơi suy nghĩ, chợt phát hiện trước mắt của hắn, tựa hồ có một vệt sáng xanh đột nhiên lóe lên, lại hoa mắt? Hắn vừa mới sinh ra sự nghi ngờ này, đao thứ hai ánh sáng màu lam lại lần nữa xuất hiện...

Thời gian lại lần nữa về tới 12 canh giờ trước kia, Lý Ngự nhảm chán treo qua đã lặp lại hai lần một đêm thời gian, hôm sau trời vừa sáng lại lần nữa đoạt tại Quách Nộ đuôi trước khi đến ra cửa. Thế nhưng lần này, hắn không có đi vô phủ đô đốc phía sau núi, mà là đi thẳng tới vô phủ đô đốc cửa chính.

Lý Ngự phui phui một thân áo vải, đối thủ vệ Chấp Kịch binh tiểu Đinh ngữ khí nhàn nhạt, ngạo nghễ nói ra: "Xin mời truyền lời đi vào, liền nói Chung Nam ân sĩ tồ có đạo thủ đô Lý Ngự, có chuyện quan trọng cầu kiến vô Đại đô đốc!"

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Võ thị phu thê

Vũ Sĩ Uộc năm nay 56 tuổi, nhưng nhìn tựa như tuổi hơn bốn mươi, lưng và thắt lưng thẳng tắp, tinh thần sáng láng, khuôn mặt thanh quắc, ngũ quan đoan chính, đừng bảo là lúc tuổi còn trẻ, liền xem như hiện tại, cũng là có phần có mị lực mỹ nam tử đại thúc.

Tốt như vậy gen, khó trách hẳn ba cái con gái đều có thể như hoa như ngọc, khuynh quốc khuynh thành, nếu là Vũ Sĩ Uộc tướng mạo xấu xí, chỉ là phu nhân mỹ mạo, sợ cũng rất khó hợp thành loại kia bách mị thiên kiều nhân gian tuyệt sắc. Này lệ, nhưng dự thi nào đó Quốc hoàng thất, vô cùng thê thảm a!

Lúc này Vũ Sĩ Uộc vừa mới rửa mặt hoàn tất, ăn mặc quần lót đang xem thê tử Dương thị trang điểm. Vũ Sĩ Uộc vốn là đang phối thê tử là họ Tướng Lý thị, ốm chết sau mới tục huyền Dương thị, cho nên này Dương thị so với hẳn nhỏ hơn hai mươi tuổi, lại thêm được bảo dưỡng nghỉ, bây giờ thân thể tướng mạo, đúng như tuổi tròn đôi mươi nữ tử, uyển mị nở nang, hết sức gọi cảm. Ngồi tại gấm đôn bên trên, quần lót kéo căng lên mông hình, phẳng phất một cái chín nước mặt. Đào.

Vũ Sĩ Uộc uống lấy trà nóng, cùng thê tử thương nghị nói: "Phu nhân, người tìm thời gian đem tây sương tốt tốt thu thập một chút!"

Dương thị hơi hơi sườn đầu, tuần mắt lác nghề đi qua, nói: "Làm sao?"

Vũ Sĩ Uộc nói: "Vi phu tối hôm qua vừa vừa nhận được tin tức, gai Vương điện hạ cùng ti ngày ít giám Viên Thiên Cương ít ngày nữa đem đến ta Lợi châu đến, ta làm thích đáng khoản đãi mới là."

Dương thị giật mình nói: "Thì ra là thế, biết."

Dương thị quay đầu đối hồi hương mây lãng hoa văn thanh đồng trang kính vừa mới chen vào một nhánh vàng trâm cài tóc, đột nhiên lại khẽ giật mình, vội vàng quay đầu lại, hỏi: "Kính Vương? Người nói thế nhưng là hoàng mười hai con nguyên thì?"

Vũ Sĩ Uộc cười nói: "Đúng là hẳn, làm sao?"

Dương thị đại mi hơi hơi nhăn lại, nói: "Thiếp tại Trường An lúc, thường nghe người ta nói đến này Kính Vương chuyện tình gió trăng, nghe nói này Kính Vương ưa thích lớn phổ trương, ưa thích mỹ nhân nhi, càng thích đã danh hoa có chủ nữ tử, cường đoạt, dùng bất cứ thủ đoạn nào."

Vũ Sĩ Uộc bật cười nói: "Phu nhân nói gì vậy đến, có mấy nam nhân không đẹp quá màu? Cái kia Kính Vương coi như yêu thích người khác thê nữ lại như thế nào? Ta chính là đường đường Quốc Công, một châu đô đốc, thái thượng hoàng cùng ta tình như huynh đệ, đương kim hoàng thượng cùng ta cũng quen nhấm vô cùng, hẳn còn dám đánh ta Vũ Sĩ Uộc chủ ý hay sao? Hoang đường!"

Dương thị giận hằn liếc mắt, nói: "Mặc dù không dám, nhưng là như thế này một đầu sắc lang, cần gì phải dẫn về nhà tới. Chính là trộm gian trong phủ mấy cái thị tỳ nữ ca sĩ, làm lớn các nàng bụng, cùng ta Vũ gia chẳng lẽ không phải cũng là mặt mũi không ánh sáng? Lan truyền ra ngoài, người ta còn tưởng rằng là người nịnh bợ Kính Vương, lại hoặc liền là của người phong lưu nghiệt nợ."

Vũ Sĩ Uộc ngẩn ngơ, vuốt râu nói: "Ủm! Phu nhân nói rất là!"

Dương thị lại nói: "Còn nữa, cái kia Kính Vương yêu thích phổ trương, người muốn hợp ý, thế tất yếu làm Vũ gia gà bay chó chạy, bằng người bản sự, lại không cần vì hẳn như thế ăn nói khép nép, tội gì tới quá thay?"

Vũ Sĩ Uộc tiến lên, nắm ở Dương thị mềm nhũn nhục cảm vai, hớn hỏ nói: "Vẫn là hiền thê nói có lý. Cái kia tây sương cũng không cần thu thập a, vi phu đem hẳn an trí tại. . . An trí tại xanh đài đi! Đó là lý hiếu thường biệt uyển, thanh tịnh và đẹp để nhả tĩnh, dọn dẹp một cái nghênh được Kính Vương cũng là có thể."

Dương thị thân nhiên nói: "Như thế mới đối ! Bất quá, tây sương vẫn là muốn thu thập."

Vũ Sĩ Uộc ngạc nhiên nói: "Cũng không được người, trừng trị nó làm gì? Không bao lâu, lại cổ xưa."

Dương thị nói: "Ai nói không người ở? Khách nhân của người không tốt vào ở đến, thiếp thân nhân, lại là có thể."

Vũ Sĩ Uộc kinh ngạc nói: "Thân nhân? Người có cái gì thân nhân, muốn tới thăm viếng?"

Dương thị thăm thẳm thờ dài nói: "Không phải thăm người thân, mà là nương nhờ họ hàng."

Dương thị buông xuống nga voi lược, quay người mặt hướng Vũ Sĩ Uộc, âu sầu nói: "Thiếp ngày hôm trước thu đến một phong thư, đúng là một vị thất lạc thân tộc."

Dương thị chán nản nói: "Ngày xưa kiêu quả quân phản loạn, Vũ Văn Hóa Cập giết thế tổ Minh Hoàng đế, thiên hạ lộn xộn, ta Dương gia cũng là bấp bênh, cảnh lá ly tán, rất nhiều thân tộc đều tại trong chiến loạn không biết đi hướng. Nhờ trời may mắn, bây giờ lại có một vị thân nhân tìm tới cửa. . ."

Nói đến đây, Dương thị đã là châu lệ doanh tiệp, nhìn tốt không đáng thương.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nghe ta từ từ nói tới

Lý Ngự ngồi tại Vũ phủ trong khách sảnh, không có thử một cái phẩm trà thơm, tâm trạng không thuộc, lại cũng không có phẩm ra tư vị gì mà tới.

Trải qua lần trước chết đi, hẳn là không dám mạo hiểm nữa. Cho dù có trở về kỹ năng, cũng không đủ bản lĩnh tự vệ, hẳn cũng giống vậy không có khả năng ở cái thế giới này ung dung sống sót. Lão trời mặc dù mở cho hắn một cái treo, lại tăng thêm đủ loại hạn chế, hẳn là không có cách nào hô phong hoán vũ, muốn làm gì thì làm.

Liên như lần trước, nếu như hắn không phải quảng sáng sạ chột hiện, ý thức được một cái nghiêm trọng vấn đề, chỉ sợ lúc này đã thật xong đời. Mà tương lai hẳn có thể bảo đảm chính mình mỗi một lần tao ngộ nguy hiểm, đều có giấy dựa trở về thời gian? Nếu như hắn bị loạn tiễn xuyên bắn đầu? Nếu như hắn bị một đao chặt đầu lại cái kia trụ vòng chưa từng nhuộm máu đầu? Nếu như hắn chỉ là bị người bẻ gãy cổ thậm chí hạ trung giả chết ngay lập tức độc được đầu?

Nghĩ kịp những này, Lý Ngự không rét mà run. Huống hồ, coi như có thể không chết, cái kia đau đớn cũng không phải giả a, loại kia đau nhức, thế nhưng là thật gọi ạt đau a! Cho nên, Lý Ngự đành hoảng đi tới vũ phủ đồ đốc.

Nếu như đành hoảng giảng hẳn có thể hồi tưởng thời gian, Vũ Sĩ Ước đương nhiên sẽ không tin, nói không chừng sẽ còn đem hắn loạn côn đánh ra, nhưng là lời giống vậy, nhìn người nói thế nào, dùng thân phận gì nói.

Từng day qua Cát Tường như thế nào đối cay nghiệt mẹ kế nhắc lên bị quán rượu sa thải nói chuyện kỳ xảo Lý Ngự, đã nghĩ đến như thế nào khiến cho Vũ Sĩ Ước tin tưởng hẳn, cái kia chính là: Giả thân giả quý!

Một loạt tiếng bước chân lên, Vũ Sĩ Ước cất bước tiến vào phòng khách, phía sau đi theo hai cái tiểu nha hoàn, vừa vào cửa mà liền văng hai bên vừa đứng. Lý Ngự đứng người lên, ánh mắt cùng Vũ Sĩ Ước đụng nhau: "Sách! Nguyên lai đây chính là Vũ Sĩ Ước, cũng là phong độ nhẹ nhàng, tuấn tú lịch sự!"

Lý Ngự nhìn xem Vũ Sĩ Ước, âm thầm nhẹ gật đầu. Bảo kiếm lông mày hợp vào Thiên Thương cắm trán vào hoàn, một đôi tuấn mục đích đen trắng rõ ràng, mũi như ngọc trụ, miệng ngậm bốn phương, tai to... Lỗ tai cũng không lớn, nhưng vành tai lại đủ mềm yếu, đáng vẽ đường đường, quả thực bất phàm nha!

Vũ Sĩ Ước cũng đang nhìn Lý Ngự, một bộ áo vải, áo ngắn vải thô vạt áo đã mài đến mở đường, dưới chân một đôi cây cò giày, tóc xấn một cái đơn giản người lười búi tóc, chặn ngang một cây gỗ táo trám. Ngũ quan mặt mày duyên dáng vô cùng, quả nhiên trong sáng xuất trần, có người tu hành khí chất.

Kỳ thật cái này liền là Vũ Sĩ Ước vào trước là chủ cách nhìn. Lý Ngự mặc đồ này lại phổ thông bất quá, hướng trên đường cái một đám, cùng cái làm công ngắn hạn tiểu hòa kế cũng không có gì khác biệt, mặc dù mặt mày thanh tú chút,... Theo lại chính là cái làm công ngắn hạn tiểu hòa kế.

Nhưng Vũ Sĩ Ước đã đi đầu nghe nói thân phận của hắn, chính là núi Chung Nam ẩn sĩ tô có đạo cao đồ, lại nhìn hắn lúc, cảm giác lại khác biệt. Hắn sừng sốt theo bình thường bên trong nhìn ra rất nhiều không bình thường đồng tây.

Lý Ngự mỉm cười, bùng cao nhân giả đồ, hướng về phía Vũ Sĩ Ước chấp tay nói: "Vị này liền là vũ đồ đốc a? Tại hạ Chung Nam Lý Ngự, gặp qua đồ đốc đại giá!"

Lý Ngự nói, hướng về phía Vũ Sĩ Ước thật dài vái chào, Vũ Sĩ Ước nhanh đuổi hai bước, hai tay nâng, vẻ mặt tươi cười mà nói: "Tiểu lang quân miễn lễ, ha ha ha, tôn sư Tô tiên sinh đại danh, Vũ mô cũng là ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay nhìn thấy cao túc, hết sức vinh hạnh!"

Vũ Sĩ Ước cúi lên Lý Ngự, túc thủ nói: "Ngồi, mời ngồi!"

Vũ Sĩ Ước phát phát tay, thị tỷ lập tức tới ngay, cho Lý Ngự lại thay đổi chén trà nóng, Vũ Sĩ Ước cùng Lý Ngự điểm chủ khách ngồi xuống, cười nhìn lấy Lý Ngự, hỏi: "Lại không biết Tiểu lang quân đến vốn doanh trại quân đội bên trên, có gì muốn làm a?"

Lý Ngự hạ thấp người nói: "Đồ đốc khách khí a, thực không dám giấu giếm, tại hạ liền là Lợi châu người, đồ đốc địa bàn quản lý một cái bách tính. Tại hạ từng được tô sư dạy bảo, tại núi Chung Nam học qua chút xem bói vọng khí chi thuật, hôm nay đột nhiên thấy quý phủ tia máu xung tiêu, bấm ngón tay tính toán, liền biết nên có một phen việc lớn cổ.

Đồ đốc từ đến nhận chức đến nay, chiêu tập vong phản, phủ theo già yếu, cứu tế hắn thiếu thốn, mở hắn rơi xuống đầu, quận cảnh an bình, có phần phụ nhân vọng, chịu bách tính kính yêu đã đến. Lý Ngự an dám ngồi nhìn quý phủ sinh khó mà ngồi yên mặc kệ, là cổ mạo muội đến nhà, hướng về phía đồ đốc cảnh báo!"

Vũ Sĩ Ước nghe đến đó, không khỏi lấy làm kinh hãi. Nói thật, hắn đối Lý Ngự mặc dù lễ ngộ, lại cũng chưa chắc liền hoàn toàn tin hẳn, cũng không quá tin tưởng như thế tiểu tử trẻ tuổi, sẽ có đạo hạnh gì thần thông. Nhưng muốn nói không tin, lại cũng chưa chắc, tóm lại là xen vào bán tín bán nghi ở giữa.

Lúc này nghe Lý Ngự tiếng nói, hiển nhiên là nói vũ đồ đốc sẽ có họa sát thân, Vũ Sĩ Ước cảm thấy không khỏi hồ nghi: "Tiểu tử này đến tột cùng là tin miệng nói bậy, vẫn là thật có việc? Ta đây chính là vũ đồ đốc a, ai có thể xông vào phủ đến, để cho ta trong phủ sinh ra họa sát thân?"

Lý Ngự sở dĩ đề nghị dùng Hoa Cô làm mối như, dẫn xà xuất động, cũng có cân nhắc của chính hắn. Những cái kia hung thủ đến tột cùng là ai, hẳn hoàn toàn không biết gì cả, nếu như chỉ là nhắc nhở Vũ Sĩ Ước đề cao cảnh giác, trên đời này chỉ có ngàn ngày làm trộm, không có ngàn ngày phòng trộm đạo lý, lại xảy ra chuyện, làm sao bây giờ?

Huống hồ, không thể để cho Vũ Sĩ Ước tận mắt chứng kiến việc này, hẳn như thế nào chịu tin tưởng lời của mình, đến lúc đó một khi Hoa Cô tái xuất sự tình, hay hoặc là bởi vì hiệu ứng hồ điệp, đối phương động thủ mục tiêu đối làm người khác, hẳn lại không ở bên người, khi đó lại nên như thế nào giải quyết tốt hậu quả?

Về phần nói khiến cho tiểu Hoa cô đóng vai mối, nguy hiểm tự nhiên là có chút, nhưng Vũ Sĩ Ước là Hoa Cô cha ruột, đối Hoa Cô bảo hộ, còn không so với chính mình một ngoại nhân càng đề bụng hơn? Vũ Sĩ Ước thế nhưng là Lợi châu đô đốc, một phương chư hầu, bên người còn có thể không có mấy cái chân chính quyền thuật cao thủ?

Chỉ cần tiểu thuyết võ hiệp, dân gian truyền kỳ bên trong mới có chân chính vô cùng cao minh cao thủ đều tại miếu đường bên ngoài, trong giảng hồ lời giải thích, trên thực tế võ công vô song cao thủ cái thế, có mấy cái không làm triều đình sử dụng, hay hoặc là bị quan to một phương nhóm số tiền lớn mới làm cao thủ hộ vệ? Bọn hắn vất vả luyện thành một thân võ nghệ, liền vì kiêu ngạo lâm tuyền, cùng có cây cùn hủ?

Nói đến đại Đường cao thủ tuyệt thế, Lý Ngự không khỏi nghĩ tới Nhiếp ẩn mẹ, công Tôn đại nương, trống trơn mà chờ nhân vật truyền kỳ, ở trong đó có mấy cái cùng triều đình không có quan hệ? Đúng, còn có hắn tại ngục bên trong đề cập tới lúc này chưa ra đời thi tiên Lý Bạch, Lý Bạch cũng là kiếm thuật vô cùng cao minh a, nghe nói Lý Bạch sư phụ liền là ngày lúc đó thiên hạ đệ nhất kiếm khách bùi mận Bùi đại tướng quân.

Lý Ngự mặc xong Vũ Sĩ Ước đưa cho hắn nhuộm giáp, đứng tại dưới hiên suy nghĩ, giờ phút này trên là Lý Thế Dân lúc đầu, bùi mận tướng quân hẳn là cũng còn không có xuất thế a? Nhưng lại không biết Vũ Sĩ Ước nuôi dưỡng cao thủ hộ vệ, là cái gì hình ảnh.

Hắn đang nghĩ ngợi, hai cái mặt gầy thoá đáng, tướng mạo vẻ mặt cũng có bảy tám phần tương tự thiếu niên liền từ dưới hiên hướng về phía hắn đi tới. Hai người này một cái kiếm treo vai trái, một cái kiếm treo vai phải, màu vàng hơi đỏ kiếm tuế, đón gió bay là tả, đi ở bên trái thiếu niên dựa vào cạnh ngoài, gió thỉnh thoảng vung lên hắn màu vàng hơi đỏ kiếm tuế, phất trên mặt của hắn.

Thế là, vốn là bộ pháp trầm ổn, ánh mắt ngưng trọng, giờ tay nhắc chân, rất có đại tông sư phong phạm thiếu niên kiếm khách trên mặt dần dần hiện ra không nhìn được vẻ mặt, oán hận đưa tay, đem kiếm kia tuế dùng sức hất lên, trong lúc nhất thời, đại tông sư phong phạm không còn sót lại chút gì.

Hai người đi đến Lý Ngự bên người, trên dưới dò xét hắn vài lần, ánh mắt bên trong có phần chứa địch ý. Lý Ngự thấy không hiểu thấu, mình cùng hai người này cũng không nhận ra, càng không ăn oán, vì sao bọn hắn một thấy mình, liền lộ ra chán ghét mà vứt bỏ về mặt?

Nhưng ở hai người này thiếu niên kiếm khách tới nói, bọn hắn những này tinh thông kiếm kỹ quân nhân, cùng tinh thông thuật pháp "Pháp sư", thật sự là trời sinh kẻ địch kiếm đối thủ cạnh tranh.

Bên phải vị thiếu niên kia kiếm khách trên dưới dò xét Lý Ngự vài lần, trên mặt lộ ra giống như cười mà không phải cười vẻ mặt: "Ngươi chính là Chung Nam ân sĩ tôn có đạo thủ đồ Lý Ngự?"

Lý Ngự trong lúc vô tình nghe nói như thế một cái phương ngoại cao nhân, hạ bút thành văn, liền bốc lên nhận là sư phụ mình đề nhắc giá trị bản thân, kỳ thật chột dạ vô cùng, nghe hai người này hỏi một chút, cũng không biết được bọn họ có phải hay không nhận ra cái kia tôn có đạo, liền khiêm tốn chấp tay nói: "Đang là tại hạ!"

Tay trái vị thiếu niên kia kiếm khách lại bị kiếm tuế quét đến trên mặt, hắn không kiên nhẫn thanh kiếm tuế hất ra, trừng mắt Lý Ngự nói: "Nhìn ngươi bộ dáng, cũng không sống tốt mà! Nghe nói, ngươi chính thức nghề nghiệp, chỉ là phía sau núi lên một cái nuôi ong người?"

Lý Ngự cười cười, nói: "Không tệ! Tại hạ mặc dù cùng sư phụ học qua một chút xu cát tị hung pháp môn, phạm là tâm chưa xong, không muốn vào núi tu hành. Huống hồ, từ thân tôi cần ta phụng dưỡng dưới gối, cho nên liền trở về quê cũ, dùng nuôi ong làm nghiệp."

Hai vị thiếu niên kiếm khách nghe hắn một mực rất là khiêm tốn, trên mặt thần khí liền dịu đi một chút, tay trái thiếu niên kiếm khách hướng về phía hắn ừm vừa chấp tay, tùy tiện nói: "Tự mình Lý Bá Hạo!" Lại đi bên cạnh thiếu niên kia một ngón tay: "Đây là ta nhị đệ bá hiên!"

Lý Ngự cười nói: "Nguyên lai là bản gia, ta cũng họ Lý. Nghĩ không ra hai vị tuổi còn trẻ, liền đã trở thành danh kiếm khách, thất kính thất kính!"

"Ồi chào!~~,

Đừng lời kéo làm quen!"

Lý Bá Hiên đưa tay ngăn cản: "Chúng ta cái này lý, cùng ngươi cái này lý, thế nhưng là 8 gây tre đều đập vào không được!"

Lý Bá Hạo cao ngạo ưỡn ngực lên: "Hai huynh đệ chúng ta, xuất thân Lũng Tây Lý thị!"

Lý Bá Hiên nói: "Ngươi không nhìn ra a? Mặc dù nói, ngươi dựa vào ăn mặc, phật dựa vào mạ vàng. Nhưng chúng ta thân là kiếm khách, chính là muốn điệu thấp, muốn thân vô trường vật, sạch sẽ gọn gàng, như thế mới có thể tới lui như bay, kiếm pháp lăng lệ, cho nên chỉ bằng vào ăn mặc, ngươi là không nhìn ra."

Giờ a, lão tử nhìn không ra?

Lý Ngự hết sức không nói nhìn xem đây đối với tên dờ hơi. Bọn hắn ăn mặc xác thực hết sức mộc mạc, một chút tiêu xài bên trong hô lên màu sắc cùng thêu hoa đều không có, nhưng y phục của bọn hắn chất liệu là chỉ có quý tộc mới có thể xuyên, cũng mới có tiền mua răng cá lưa, cổ áo ống tay áo lên còn có ám văn cùng ân hoa văn, một món đồ như vậy quần áo ánh sáng làm được liền phải thời gian hai năm.

Còn có bọn hần trên chân cặp kia Hồ thức câu đầu giày, chất liệu rõ ràng là thượng đẳng nghệ con da, làm ra một đôi nhanh nhất đến nửa năm, một đôi giày giả tiền sợ không được hai xâu nhiều tiền, bọn hần một chuyến này thân đầu, đỉnh đến phổ thông bách tính ba năm không ăn không uống thu nhập, cái này cũng gọi điệu thấp?

Lý Bá Hạo nói: "Thế nhưng thế gian dùng áo mạo lấy người tục nhân rất nhiều, chúng ta đã xuất thân Lũng Tây Lý thị, cũng không thể để cho người coi thường, chúng ta mình thì không sao, làm nhục xuất thân môn đình nhưng là muốn khiến cho tổ tông hổ thẹn."

Lý Bá Hiên dương dương đắc ý nói: "Cho nên, chúng ta chỉ hướng trên đai lưng khảm chút đá mắt mèo làm đồ trang sức, người xem, người xem, mèo của ta mà mắt, màu tím!"

Hai huynh đệ đại khái là không chỉ đối với người khoe khoang qua một hồi, không hèn mà cùng gio lên lớn khổ, cho Lý Ngự xem bọn hắn đầu kia đặc biệt bự đai lưng, bên trên đá mắt mèo đá quý không phải một khối a, là rậm rạp một mảng lớn, đơn giản muốn chói mù Lý Ngự hợp kim titan mắt chó.

Này giờ ả quả thực là thô hào tốc thành Chung Cực Kỹ Năng có thể a! Lý Ngự hiện tại vẫn là một đầu đê nhũ, không học được! Nhưng Lý Ngự lập tức liền thích này hai huynh đệ, mặc dù bọn hắn có chút đố kỵ, nhưng cũng không khiến người chán ghét, tính tình kỳ thật càng là trực sáng thú vị.

Lý Ngự bắt kẻ là kiếp trước vẫn là kiếp này, kỳ thật đều ghét nhất loại kia không âm không dương, khẩu thị tâm phi người, người muốn biết hẩn hi nộ ái ô bi phần sâu, người phải dùng tâm quan sát, dụng tâm đi đoán, Lý Ngự tìm bạn gái đều chẳng muốn tìm loại này Lâm Đại Ngọc hình đa sầu đa cảm muội, huống chi cùng người khác ở chung, có mệt hay không!

Lý Ngự cười cười, nói: "Hai vị nhân huynh, quả nhiên đều là thú người!"

Lý Bá Hiên nghi ngờ nhìn một chút đại ca hấn: "Không phải người tao nhả sao? Như thế nào là thú người? Như thế nào thú người?"

Lý Bá Hạo sờ lên cằm trầm ngâm nói: "Nghĩ đến là chỉ thú vị người tao nhả."

Hiếu học Lý Bá Hiền đang muốn đối Lý Ngự đánh võ nổi dất hỏi đến tột cùng, phòng cửa vừa mở ra, Vũ Sĩ Ược nắm Hoa Cô tay đi ra. Hoa Cô lúc này thân thể khờ mập, tròn vo giống con gấu trúc nhỏ, bộ dáng kia không khỏi nhìn thẳng Lý Ngự con mắt.

"Chuyện này. . . Đây là xảy ra chuyện gì?"

Vũ Sĩ Ước thấy Lý Ngự một mặt kinh ngạc, hiểu ý cười nói: "Chi là vì dùng phòng ngừa vạn nhất. Trong lúc nhất thời, thực sự không thể nào đi tìm tiểu nữ có thể mặc nhuyễn giáp, đành phải tìm chút chế tác nhuyễn giáp tài liệu, thêm nhét vào áo bào ở giữa!"

Hoa Cô chu miệng nhỏ, tức giận hướng về phía Lý Ngự cáo trạng: "Cha cho ta chộp vào bốn tầng áo 3 lỗ, trên đùi cũng bọc ba tầng, thật nặng nha! Người ta đều nhanh đi không đến đường. Lại là da lại là tơ vàng, ta đã thở không ra hơi mà rồi~ "

Hoa Cô nói, còn khoa trương ngậm lớn thở dốc mấy lần.

Hoa Cô theo như lời khuyên giúp áo 3 lỗ tơ vàng, cũng không phải dùng hoàng kim làm, là chỉ dùng mảnh tơ kim loại bền mà thành mặc ở trong quần áo một bên một loại nhuyễn giáp, có điểm giống là Châu Âu giáp lưới mini bài, là một loại hàng cao đẳng, bình thường cấp bậc quan trường học là tuyệt đối xuyên không nổi. Mà Hoa Cô trên người hiện tại liền bằng dính mặc, nào chỉ là một tầng, khó trách khiến cho nàng đi lại gian nan.

Lý Ngự dờ khóc dờ cười đối Vũ Sĩ Ước nói: "Đại đô đốc, cái này không thể được a! Hoa Cô bộ dạng này ra ngoài, chỉ sợ lập tức liền bị người nhìn thấu có chuẩn bị."

Lý Bá Hạo Lý Bá Hiên hai huynh đệ cùng ngạo nghễ uốn ngực, ào ào cười lạnh: "Thế bá, làm gì như thế đâu, có ta hai huynh đệ tại, ai tổn thương được Nhị tiểu thư."

Vũ Sĩ Ước nhìn lên hai người bộ dáng, nhất thời giật tim mặt: "Các người hai cái si hán, ta bảo các người cách ăn mặc giản dị một chút, ra về bình thường gia phó, các người bây giờ như thế một thân cách ăn mặc, cái nào mắt mù mới có thể coi các người là thành nô bộc gia đình? Trở về, thôi!"

"Ồ!" Lý thi hai huynh đệ bộ ngực mà đè xuống, xám xịt quay đầu rời đi.

Chú thích: Đường triều thời điểm, huy nh đối đệ cũng thói quen xưng ca, xếp hàng thứ mấy liền gọi mấy ca, thậm chí đối phụ thân cũng có xưng, mấy ca, nhưng mà cùng loại loại này cổ đại phong tục ta liền không nghiêm cần rập khuôn, dùng chiếu cổ người thời nay lý giải thói quen làm nhĩ.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Lý Ngư tám lưới

Lý Ngư thừa cơ thuyết phục Vũ Sĩ Ước: "Đại đồ độc, như thế thật không được nha! Không nói đến sẽ đánh rấn động cỏ, mà lại Nhị tiểu thư ăn mặc như thế vương vãi, thật nếu gặp phải nguy hiểm, ngược lại không dễ đào thoát a!"

Vũ Sĩ Ước chần chờ: "Cái này..."

Hoa Cô thừa cơ bước đi khó khăn, đi vào nhà: "Thoát thoát, tranh thủ thời gian thoát. Ta nhiều lắm là xuyên một tầng là được rồi, nhiều thực sự chịu không được!" Bên trong cửa còn có hai cái bà đỡ là hầu hạ Hoa Cô mặc quần áo, Hoa Cô đi vào, cửa phòng ầm một tiếng liền đóng lại.

Lý Ngư thấy Vũ Sĩ Ước lo lắng, liền khuyên lơn: "Đồ độc tận có thể yên tâm, chỉ cần... Chỉ cần đồ độc đại nhân phái tới hai vị kia kiểm khách đáng tin cậy chút, còn sợ kẻ xấu hành hung hay sao? Liệu cái kia kẻ xấu nếu hướng về phía một trẻ con con gái đồng ra tay, cũng không phải cái gì ghê gớm đại cao thủ."

Vũ Sĩ Ước xoa xoa đôi bàn tay, lại đi cửa phòng nhìn một chút, thờ dài nói: "Ừm, chỉ mong như người nói đi."

Vũ Sĩ Ước nghiêng đầu lại, lại đối Lý Ngư nói: "Về phần bá sáng, bá hiền hai huynh đệ, đồ cũng không phải người ngoài, hẳn cha cùng ta có thông gia chuyện tốt. Nay hai huynh đệ một thân kiếm thuật võ công, cũng xác thực không tầm thường. Mặc dù tính tình nhảy thoát tính nghịch chút, nhưng việc lớn trước mắt, vẫn là đáng tin!"

Lý Ngư hiện tại liên sợ cái kia hai huynh đệ không đáng tin cậy, cho nên mặc dù ngoài miệng an ủi Vũ Sĩ Ước, trong lòng thực cũng lo sợ, bây giờ nghe Vũ Sĩ Ước nói như vậy, vừa rồi buông lỏng tâm sự.

Bên này trong phòng Hoa Cô đem trong ngoài ngoài ngoài nhuyển giáp đều đẩy xuống dưới, chỉ mặc một tầng, nhảy nhót tung bưng chạy đến, cùng vừa rồi đi lại bàn nhảy bộ dáng tương như hai người.

Anh em nhà họ Lý cũng thay đổi áo bào trở về, cái kia thân bụa trang bị hoàn toàn không thấy, kiếm tuệ cũng hái được, cũng chỉ bên hông đầu kia bảo quang nhấp nháy, cực kỳ hút con người đại lung chưa từng đổi đi, nhưng mà hai người cố ý đem áo choàng hướng lên giật giật, đem cái kia đại lung che lại, Vũ Sĩ Ước nhìn thấy liền cũng không nói gì nữa.

Hết thấy chuẩn bị sẵn sàng, đám người liền hướng hậu viện đi đến, Vũ Sĩ Ước thê tử Dương thị, trưởng nữ võ thuận, còn có đại đội gia đình tôi tớ dõn dập xúm lại tới. Lý Ngư nhìn cái này tiền hô hậu ủng bộ dáng, không khỏi nhíu chặt hán lông mày, bất đắc dĩ đối Vũ Sĩ Ước nói: "Đại đồ độc, nếu như chúng ta cái dạng này ra ngoài, chỉ sợ kẻ xấu sớm liền chạy mất dạng, bộ dạng này không được a!"

Vũ Sĩ Ước nhìn hai bên một chút, cũng cảm thấy hơi cường điệu quá, liền khua tay nói: "Tần tần, tất cả giải tán! Phu nhân, người cùng thuận mà mau trở lại phòng đi. Gia tướng tôi tớ, đều cầm binh khí, giấu tại cửa sau hai bên trái phải, chỉ chờ bá sáng bá hiền phát ra tín hiệu, liền cùng một chỗ lao ra. Lão phu... Lão phu liền về sau ở chỗ này!"

Vũ Sĩ Ước nói đi, liền tại chỗ đứng vững. Dương phu nhân thấp thỏm lo lắng, lại đối nhị nữ nhi tha thiết dặn dò một hồi, mới cùng đại nữ nhi võ thuận cẩn thận mỗi bước đi rồi đi. Những cái kia cầm trong tay côn bổng đao thương gia tướng gia phó đều theo lời giấu tại sân sau tường hai bên, thiếp tường đứng vững, chờ về sau mệnh lệnh.

Lý Ngư dắt Hoa Cô tay, nhìn một chút Lý Bá Hạo cùng Lý Bá Hiền hai huynh đệ, trầm giọng nói: "Xin nhờ hai vị!"

Lý Bá Hạo đề lên bị hấn đòi cầm đến trường kiếm bên hông, cười lạnh: "Cứ việc yên tâm, mặc kệ hấn là bức nào đạo chích, Lí mỗ nhưng chỉ một kiếm nơi tay, toàn không dễ vào mắt!"

Hoa Cô đột nhiên mở miệng nói: "Như có khả năng, tận lực bắt sống!"

Vũ Sĩ Ước vui vẻ gật đầu: "Vẫn là hai niếp thông minh, bá sáng, bá hiền, như có khả năng, tốt nhất lưu một người sống!"

Vũ Sĩ Ước nhướng mày, lạnh lùng thốt: "Ta cũng phải nhìn một cái, cứu thất người nào, muốn làm tổn thương ta Vũ mỗ gia đình!"

Vũ Sĩ Ước mặc dù tuần tú lịch sự, nhưng đang như lúc này vẫn là để nhử Lý Ngư, chưa từng phát tài trước, cũng là làm qua đủ loại buôn bán tiểu dân. Lúc tuổi còn trẻ, Vũ Sĩ Ước từng chọc lấy đậu hũ gánh, xuyên đường phố đi ngõ hẻm bán qua đậu hũ, về sau lại cùng đồng hương tán dương vẫn bảo cùng một chỗ chuyển qua vật liệu gỗ, bởi vậy đại phú.

Bởi vì từng có những kinh nghiệm này, cho nên bình thường Vũ Sĩ Ước bình dị gần gũi, gần như nhìn không ra mấy phần người ở vị trí cao lâu ngày loại kia không giận tự uy đáng sợ. Nhưng hẳn dù sao đã là cao quý một phương quan to một phương, mũi nhọn không lộ, không có nghĩa là hẳn không phải

quyền cao chức trọng.

Hắn cùng thái thượng hoàng Lý Uyên giao hảo, lúc trước thê tử họ Trương Lý thị ốm chết, tặc huyền Dương thị là Lý Uyên tự thân vì hắn tuyền định, lại khiến quê Dương công chúa vì hắn chủ sự hôn sự, hết thấy phí tổn triều đình cho. Hoàng đế cầu hôn, công chúa chủ hôn,

Phí tổn quốc gia chi cho, bực này vinh hạnh đặc biệt, quả thực hiếm thấy.

Cho đến Lý Thế Dân kế vị, Vũ Sĩ Ước rời đi trung tâm đến lúc đó, trên phố thường nói Vũ Sĩ Ước đã thất sủng, kì thực cũng là bằng không thì, Lý Thế Dân đối Vũ Sĩ Ước kỳ thật cũng cực kỳ tín nhiệm, nếu không cũng sẽ không bởi vì Lợi châu đồ độc lý hiểu thường mưu phản, mà đem Vũ Sĩ Ước phái đến Lợi châu thu thập tàn cuộc, cũng cho hắn ba phủ binh quyền.

Mà lại Vũ Sĩ Ước tại Lợi châu mặc cho bên trên, bởi vì chiến tích, đã từng nhận qua Lý Thế Dân nhiều lần ngợi khen. Như thế một vị khai quốc người có công lớn, nhận trước sau hai vị Hoàng đế trọng dụng, tín nhiệm quan to một phương, mặc dù mỗi nhón nội liêm, nhưng một khi tức giận, nhưng cũng giống như lợi kiếm ra khỏi vỏ, Phong Hàn đập vào mặt!

Bây giờ có người đánh lên người nhà hắn chủ ý, Vũ Sĩ Ước là thật nổi giận.

Lý Ngự hướng về phía Vũ Sĩ Ước gật gật đầu, lại nhìn Lý Bá Hạo huynh đệ hai người liếc mắt, nắm Hoa Cô tay hướng về phía đi cửa sau đi.

Lý Ngự cùng Hoa Cô trước ra cửa sau, hướng công vừa đứng, gương mặt nhìn lên, nhưng thấy vàng óng sáng lạn, lan tràn vô tận, như cùng một đại dương màu vàng óng.

Lý Ngự bất động thanh sắc đối ẩn náu phía sau cửa Lý Bá Hạo cùng Lý Bá Hiên nói: "Lưu manh phải có ba người, hai cái mai phục tại tiêu xài trong ruộng, một cái ẩn náu tại ta bên trái trên một cây đại thụ. Động thủ trước, là giấu ở cánh đồng hoa bên trong hai cái, còn mời hai vị khách chủ ý!"

Lý Bá Hiên ngạc nhiên nói: "A? Người thế nào biết?"

Hoa Cô cũng học Lý Ngự, cũng không quay đầu lại, ngấm mực đích nhìn về nơi xa, lại nhỏ lộ ra miệng nói nói: "Bá hiên ca ca thật là một cái đồ đàn, lý Ngự ca ca biết đạo pháp, biết coi bói mà!"

Lý Bá Hiên vuốt vuốt mũi, hậm hực không nói gì. Lý Bá Hạo liếc nhị đệ liếc mắt, thâm nghĩ: "May mắn ta không hỏi!"

Lý Ngự ngừng lại một chút, liền nắm Hoa Cô tay đi thẳng về phía trước. Lý Bá Hạo cùng Lý Bá Hiên cũng bước đi thông thả ra cửa sau, vắng hai bên cạnh cửa một dựa, làm ra một bộ không có việc gì thủ vệ gia đình bộ dáng. Hoa Cô đi, tò mò ngẩng đầu nhìn Lý Ngự liếc mắt, nói: "Lý Ngự ca ca, thật sự có người muốn giết ta?"

Lý Ngự gật gật đầu, nhỏ giọng nói: "Ừm! Bất quá, người tuổi còn nhỏ, nào có cái gì kẻ thù. Ta đoán, là có người đối phụ thân người ghi hận trong lòng, lại lại không dám hướng về phía hắn ra tay, cho nên mới muốn giết người cho hả giận!"

Hoa Cô khinh thường quệt quệt khóe môi: "Hiếp yếu sợ mạnh, bị ỏi tiểu nhân!"

Lý Ngự quay đầu nhìn nàng một cái, hỏi: "Người không sợ sao?"

Hoa Cô ngẩng mặt lên mà đến, hướng về phía hắn ngon ngọt cười: "Lý Ngự ca ca sẽ không để cho ta nhận thương, có đúng hay không?"

Cái kia gương mặt đón ánh nắng, so hoa tươi còn muốn sáng lạn, Lý Ngự trong lòng không khỏi ấm áp, dùng sức gật đầu nói: "Ừm! Người yên tâm, lý Ngự ca ca nhất định sẽ bảo vệ người!"

Hoa Cô yên tâm gật đầu, xem ra thế nhân đối huyền bí chi thuật tín nhiệm tại phía xa võ công phía trên, cũng bởi vì tin tưởng Lý Ngự thật là trong núi ẩn sĩ tô có đạo cao đồ, sở trường về phương thuật đạo pháp, liền liền năm này phương chín tuổi tiểu nha đầu, cũng tin tưởng Lý Ngự nhất định có thủ đoạn hộ nàng chu toàn.

Trên thực tế, Lý Ngự cũng xác thực có thủ đoạn như vậy, vì dùng phòng ngừa vạn nhất, Lý Ngự đã đem trụ bộ không đến trên cổ tay trái, ngón tay lúc nào cũng nắm vuốt trụ vòng, tùy thời chuẩn bị phát động "Hồi ngân" kỹ năng đây.

Hoa Cô nhìn chung quanh một phen, đối Lý Ngự nhỏ giọng nói: "Lý Ngự ca ca, người nói đại phối đàn liền giấu ở hai phía sao?"

Lý Ngự ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, đối Hoa Cô nói: "Không tệ, lúc này bọn hắn liền giấu ở hai bên cánh đồng hoa bên trong, cẩn thận một chút, chớ đi quá xa!"

Lý Ngự nhìn sắc trời xác định thời gian, liền là lần trước bị giết thời gian, ; bởi vì tại đã đồ ngăn thời điểm, hắn không cách nào lần nữa đồ ngăn, cho nên như trong khoảng thời gian này hắn bị người giết, vậy liền thật hết cách xoay chuyển. Cho nên, hắn một mực chống cự đến đã đến giờ, lúc này mới đi ra ngoài.

Bất quá, lần trước hắn là chờ ở bên ngoài lấy Hoa Cô, cửa sau bên ngoài cũng không có đứng đầy hai cái gia đình, hung thủ có thể hay không vì thế điều chỉnh động thủ thời cơ, hắn cũng không phải hết sức xác định.

Lý Ngự vừa nói đến đây, một bên cánh đồng hoa bên trong thỉnh linh đứng ra một bóng người đến, đem Lý Ngự dọa đến một cái giật mình, hơi kém liền

Vũ Sĩ Ước lại cho Phan Kiều Kiều thêm rót một bát thuốc mê, lúc này mới vung tay lên, để cho nàng ra ngoài. Vũ Sĩ Ước là suy nghĩ khiến cho Phan Kiều Kiều ra ngoài, lại càng dễ bỏ đi thích khách cảnh giác, nhưng cũng sợ Phan Kiều Kiều biến khéo thành vụng, lúc này mới đại bồng thêm cả rót, vừa đầm vừa xoa một phen.

Phan Kiều Kiều nghĩ kịp con trai, thế nào có rồi rảnh linh hội hấn thâm ý trong lời nói, thấy một lần võ đô đốc khoát tay yên tâm, tranh thủ thời gian nhấc lên vẩy tay áo, liền xô ra cửa sân.

Phan Kiều Kiều lao ra sân sau, chỉ thấy Quân Bình Triều đang dắt Lý Ngự cổ áo có phần miệng mắng to. Quân sư phó cũng thật sự là khí hung ác, lúc này mới vừa thu đồ đệ,

Liền dám như thế tàn bạo, như không dạy dỗ một phen, thì còn đến đâu?

Kỳ thật quân sư phó đừng nhìn miệng độc một chút, người vẫn rất tốt, người bên ngoài dạy đồ đệ, đánh chửi là chuyện thường ngày, giống như vị kia thành Trường An đạo đức phường cầu lan vườn râu đẹp công Khang ban chủ dạy đồ đệ, đây chính là ra tay quá nặng, từng đánh chết hơn người.

Nhưng Phan Kiều Kiều con cưng con cũng là sủng ra cảnh giới nhất định, nhìn lên con trai bị mắng, tranh thủ thời gian xông tới, tạm thời cũng không kịp suy nghĩ vì cái gì bị sư phó mắng liền là vấn đề rất nguy hiểm, một mực đỡ lên Quân Bình Triều, cười bời nói: "Quân sư phó, bớt giận, bớt giận, hấn vẫn còn con nít a!"

Quân Bình Triều thường tại Vũ gia phía sau núi thả phong, cũng là nhận ra Phan Kiều Kiều, hấn hấn nói: "Hài tử? Hấn liền là 80 tuổi, trong mắt ngươi, cũng là hài tử! Người lớn như vậy, làm việc như thế không nữ, quân nào đó nhưng không dạy được dạng này đồ đệ, mang đi! Mang đi! Ngươi đem hấn mang đi, ta không dạy!"

"Đừng đừng biệt, quân sư phó, ngươi chớ cùng hài tử chấp nhặt a!"

Phan Kiều Kiều luống cuống, nàng đã không hi vọng con bị mắng, lại sợ con trai mất đi học tay nghề cơ hội, bèn vội hướng về hai bên phải trái xem xét, kéo một cái Quân Bình Triều ông tay áo, hướng về phía hấn đưa cái ánh mắt, thấp giọng nói: "Quân sư phó, nô gia có vài câu thể mình lời nói, xin mời bên này nói."

Quân Bình Triều mơ mơ màng màng liền bị Phan Kiều Kiều kéo tiến vào cánh đồng hoa, Phan Kiều Kiều thăm dò nhìn ra phía ngoài xem, thấy đã đủ để che khuất động tác của mình, liền quần qua thân đi kéo chính mình đại lưng. Quân sư phó giật nảy mình, nhìn nàng một bộ cỡi áo nói dây lưng bộ dáng, trong lòng chỉ muốn: "Ai nha, Phan nương tử đây là muốn làm gì, chẳng lẽ... Chẳng lẽ..."

Nhắc tới Phan Kiều Kiều, mới chỉ hơn ba mươi tuổi, sắc đẹp cũng có chút không tầm thường, tuy nói hơi mập chút, nhưng cũng phong vận vẫn còn, quân sư phó không khỏi tim lộn xộn đi loạn. Hấn đang ý nghĩ kỳ quái, chỉ thấy Phan Kiều Kiều đã xoay người lại, phui đất một cái, đem trừ bỏ giấy dầu gần phân nửa đầu heo giò cao trong tay.

Quân Bình Triều giật nảy mình, lúng ta lúng túng mà nói: "Phan... Phan nương tử, ngươi làm cái gì vậy?"

Dưới mắt đã đến buổi chiều, nhanh muốn về nhà, Phan nương tử đã lại thuận một khối heo mập thịt, định cho con trai bổ dưỡng thân thể, lúc này vừa vịn lấy ra mutton hoa hiến phật. Nàng cười rạng rỡ đem đầu heo đưa về phía Quân Bình Triều, luôn miệng mà nói: "Nhỏ tấm lòng nhỏ, không thành kính ý, còn mời quân sư phó vui vẻ nhận. Huyền tử ham chơi chút, trở về nô gia sẽ dạy hấn, quân sư phó ngài hao tâm tổn trí..."

Phan nương tử vừa nói đến đây, cánh đồng hoa bên ngoài ánh đao bóng kiếm đã nhấp nháy. Hai cái thích khách lúc trước quả thật bị Lý Ngự tử trong hậu trạch đi ra, công lại đứng hai cái gia phó sự tình cho kinh ngạc một chút, này cùng bọn trước đó đập đầu thấy nhưng không giống nhau a. Cho đến Phan nương tử chạy đến, hai cái thích khách rốt cục yên lòng, thốt nhiên ra tay rồi.

Lý Ngự mặc dù hiểu kỳ lão nương dắt quân sư phó tiến vào cánh đồng hoa làm gì, nhưng hấn lại chưa quên có sát thủ vây quanh ở bên sự tình, hai cái sát thủ khẽ động, Lý Ngự đã cảnh giác, lập tức đẩy Hoa Cô, quát: "Nhanh lên!" Đồng thời phát ra trong tay áo cất giấu hai thanh giải cổ tay đao, đón lấy hai cái thích khách.

Chỗ cửa lớn, Lý thị hai kiếm khách đã rút kiếm nơi tay, dưới chân như bay vọt tới, Lý Ngự dừng khí ngừng lại trắng, nỗi lo về sau đã giải, hấn liền chủ động đón lấy hai cái thích khách. Trước đó Lý Ngự báai sư mười tám người, luyện thành vô cùng ghim chắc kiến thức cơ bản, đã tại hấn lập đi lập lại hồi ức phía dưới triệt để dung hội quán thông, lúc này vừa lúc phát huy được tác dụng.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Dã man va chạm vs đâm mù thuật

"Mở!"

Giải cổ tay đao đương nhiên không kịp thích khách trường đao thế đại lực trầm, mà lại dùng ngắn nghênh dài càng thêm hung hiểm, Lý Ngự nắm chặt dao găm nhào tới lúc, ở trong mắt người ngoài xem ra, phảng phất hẳn hai tay không, dùng tay không vào dao sắc, Phan Kiều Kiều dọa đến hét lên một tiếng sắc mặt tái nhợt.

Lại nghe "Khanh" một tiếng vang, tia lửa văng khắp nơi, sát thủ bỏ tới một đao thế mà bị Lý Ngự trọng lượng không cùng với đao gần một nửa giải cổ tay đao đem phá ra.

Lý Ngự bái qua mười tám vị sư phụ, đều là chợ búa ở giữa có thành thạo một nghề nhưng tuyệt đối không gọi được cao thủ nhân vật, nhưng Lý Ngự theo này mười tám người tập hẳn sở trường, mảnh khoẻ thân pháp bước kiến thức cơ bản lại là cực kỳ ghim chắc, thậm chí vượt qua không ít danh vang một tiếng dùng quyền thuật tăng trưởng giang hồ du hiệp.

Vừa rồi hẳn một đao kia, liền là hoạt dụng người đồ Quách Nộ chặt đầu đao pháp, quỹ đầu đao mặc dù nặng nề, động lòng người xương cốt cũng không phải dễ dàng như vậy liền có thể chém đứt, như thế nào sử dụng, như thế nào vận đao, luyện đến xuất thần nhập hóa cảnh giới, liền sẽ như pháo đĩnh mô bò, dùng xảo thắng kém cỏi, lấy yếu thắng mạnh.

Lý Ngự một đao kia đang nghênh tại thích khách một đao kia xuống tới lực yếu nhất, thế nhất mỏng vị trí, thế mà võ thuật hùng lực đục một đao nhẹ nhõm bốc lên. Lý Ngự vốn là cũng tới bóp một vết mờ hơi lạnh, chờ thấy một chiêu có hiệu quả, dùng khí ngừng lại trắng, dùng khí một trắng, thủ hạ liền ổn, Lý Ngự hai cái giải cổ tay trên đao bên dưới tung bay, phảng phất hai đầu tiểu ngân cá con du chọt tới lui, như con thoi lập đi lập lại, người xem hoa cả mắt.

Lý Ngự đao cũng không sức tưởng tượng, nhưng cực kỳ hung ác, thực dụng, đơn giản, mau lẹ, kỳ thật nếu có một vị hơn ngàn năm sau dùng đao lính đặc chủng cao thủ nhìn thấy, đại khái sẽ sai coi là Lý Ngự cũng là một vị am hiểu cận thân bác đấu, dùng quân chùy lấy người yếu hại, một chiêu giết địch, chiêu chiêu tàn nhẫn cao thủ dùng đao.

Thế nhưng cùng Lý Ngự giao thủ thích khách nhưng không có loại này giác ngộ, hẳn vốn cho là một đao liền có thể chém đứt Lý Ngự giải cổ tay đao, đem hẳn người cũng nhất đao lưỡng đoạn, ai ngờ trong tay đại đao thế mà bị cái kia nhỏ nhắn giải cổ tay đao lập tức cho bắn lên.

Mà Lý Ngự nếu dùng ngắn nghênh dài, cũng không dám kéo dài khoảng cách, thừa dịp một chiêu này tiên cơ, trực tiếp va vào trong ngực của hắn, hai cái trên đao bên dưới tung bay, thích khách chỉ cảm thấy ở đây tê rần, nơi đó đau xót, vậy mà chống đỡ không được liên tiếp lui về phía sau.

Chờ một tên khác thích khách xông về phía trước giải vây, một đao bức lui Lý Ngự, thích khách này trên má quai hàm lên ba năm đao vết đao, trên người, trên cánh tay bảy tám đao vết thương, nhất là phần bụng bên trong một đao, máu tươi cuộn cuộn mà ra, bởi vì có quần áo che, còn nhìn không ra thương nặng bao nhiêu, nhưng hẳn mơ hồ cảm thấy, như lại một dùng lực, chỉ sợ ruột liền muốn chảy ra, không khỏi ôm bụng rút lui hai bước, hoảng sợ nhìn về phía Lý Ngự.

"Nguyên lai thân thủ của ta tốt như vậy!"

Cúi đầu nhìn một chút trên người mình hoàn toàn không có vết thương, trong tay hai cái đao đều đang chảy máu, Lý Ngự cũng là vừa mừng vừa sợ. Hẳn này thân bản lĩnh dù sao cũng là dung hợp tại thổ dân Lý Ngự bản lĩnh, trước đó chưa bao giờ nghĩ chi, cũng chưa từng dùng qua, vội vàng ở giữa khó tránh khỏi không thể thuần thục.

Nhất là tâm chí dũng khí, cái này một khi yếu đi, mười thành bản lĩnh liền hai thành đều không phát huy ra được. Bây giờ hẳn không cần lo lắng Hoa Cô an nguy, lại có Lý Bá Hạo Lý Bá Hiên đây đối với kiếm to khách tương trợ, một thân quyền thuật chi thuật phát huy đến phát huy vô cùng tinh tế, vậy mà lớn thu kỳ hiệu.

"Biết gặp phải cường địch, cùng một chỗ làm hắn!" Thụ thương thích khách vừa sợ vừa giận, một tay nhấn lấy phần bụng, một đao chỉ hướng Lý Ngự, hét lớn một tiếng, liền xông lên. Mà một tên khác thích khách cũng lập tức tới phối hợp, song đao kết hợp, tả hữu giáp công.

Lý Ngự hét lớn một tiếng, nắm chặt hai cái giải cổ tay đao nhọn liền nghênh đón tiếp lấy. Dùng binh khí ngắn đối binh khí dài, càng sợ vượt tránh càng nguy hiểm, cũng chính là tục ngữ mà nói càng sợ gắt gao càng nhanh. Mà một khi bức đến cận thân, đối phương binh khí dài không cách nào phát huy, mặc nó nhìn xem lại đáng sợ, cũng khó chân chính thương tới người.

Lý Ngự hiểu được đạo lý này, tự nhiên vượt khó tiến lên. Nhưng Lý Ngự vừa mới nhu thân mà lên, hai bên binh khí còn chưa tiếp xúc, đột nhiên lại là kêu to một tiếng, đuôi phải một ngã, cánh tay trái bên ngoài vút, hiểm lại càng hiểm né qua một cây trường đao, nặng nề mà ném xuống đất.

Lý Ngự vừa mới chắm đất, liền ừng ục ục lộn ra ngoài, ngã nhào lăn chuyển, lật ra cách xa hơn một trượng, đằng một cái lại nhảy dựng lên.

Ngay tại Lý Ngự chống đuôi phải, vút cánh tay trái, thoát ly vòng chiến nháy mắt, Lý thị song hùng giết tới. Lý Bá Hạo, Lý Bá Hiên hai huynh đệ mũi kiếm giữ ra lớn chừng miệng chén kiếm hoa,

Sát hai cái thích khách gương mặt đâm tới, cũng không thương tới hai người yếu hại, nhưng hai trên mặt người lại đột nhiên xuất hiện mấy đạo đan xen

giào vụn vết kiếm thương, đau đến hai người quát to một tiếng, đột nhiên tách ra hai bên.

Khó trách Lý Ngư đột nhiên dùng như vậy tư thế cổ quái đồ ném ra, nếu như hấn lúc ấy nhu thân mà tiến, tiến đụng vào hai người trong ngực, chỉ sợ không phải phá tướng, liền là bị hai vị kiếm to khách lột bỏ da đầu, này hai ngốc hàng vọt tới quá không phải lúc.

Lý thị song hùng một kiếm đắc thủ, hai cái kiếm điểm hướng về hai bên phải trái nhìn trời giương lên, hiện lên 45 độ sừng nghiêng dương không bên trong trên mũi kiếm máu văng ra ngoài, thân kiếm sáng loáng, thế mà nhỏ máu không nhiễm, quả nhiên là hai cái phẩm chất tốt nhất bảo kiếm.

Lý Bá Hạo trên mũi kiếm máu tươi hắt lên, đang rắc vào ngực đứng tại cây cái dầu hoa ruộng quán sư phó trên mặt, quán sư phó liếm môi một cái, có chút tanh nồng, duỗi tay lần mò, máu me đầy mặt, dọa đến Quán Bình Triều "Gào" một tiếng quái khiếu: "Giết người rồi!"

Quán Bình Triều nhanh chân liền chạy, trong lòng vội vàng thế mà còn chưa quên dẫn theo hấn khối kia đầu heo thịt. Nhưng thấy cây cái dầu hoa ruộng phía trên một hồi kim lăng gọn sóng, quán sư phó không phân biệt tây đông chạy đi chạy ra.

Lý thị song hùng bày cái tiêu sái xinh đẹp lượng kiếm thức, Lý Bá Hiên cất cao giọng nói: "Lí mổ dưới kiếm không trăm vô có chi quý, các ngươi xưng tên ra!"

Ôm bụng thích khách giận tím mặt, chỗ thùng mắng: "Mẹ ngươi chứ!" Một cánh tay vung lên đại đao, liền hướng về phía Lý Bá Hiên bổ tới.

Lý Bá Hiên một tay chấp sau lưng, khiêu vũ tiêu sái phiêu dật lui một bước, thủ đoạn nhẹ rung, một cây kiếm vô cùng nhẹ nhàng, liền nghe "Đình đình đình đình đình. . ." Một chuỗi êm tai nhẹ vang lên, thích khách kia giật mình, ngạc nhiên phát hiện mình muốn gió lên đánh rút đao thế mà còn nắm trên tay, nửa khuất lấy cánh tay, còn chưa bỏ đi ra.

Lý Ngư đứng ở một bên thấy rõ ràng, Lý Bá Hiên này nẩy kiếm, nhìn như nhẹ nhàng, thế nhưng mỗi lần đều tại thích khách kia đem muốn giương đao lúc, chặt tại đao ngạc bộ, chút tại đao căn chỗ, đem hấn muốn giương chi đao lực lần lượt tan mất, như thế thủ pháp quả thực tuyệt diệu, nhân lực cũng nhất định phải cao cấp nhất cao mình.

Lý Ngư lập tức đối Lý Bá Hiên tại bực bên ngoài lại nhiều một tầng nhận biết, nguyên lai người này xác thực rất có bản lĩnh. Bất quá. . . Cũng đúng! Nếu như hấn khoảng trống có một phần sẽ sái bảo bản sự, nghĩ cái kia Vũ Sĩ Ược hạng gì dạng người, sao lại khiến cho hấn giữ ở bên người thật giả lẫn lộn.

Lý Bá Hiên đem thích khách kia đao thế tháo hết, cười hi hi nói: "Hiện tại chịu báo danh sao?"

Lý Bá Hạo nhướn mày, nói: "Nhiệm cùng hấn nói lời vô dụng làm gì, một kiếm giết xong việc!"

Lanh lợi trốn ở một bên cây cái dầu hoa ruộng bên cạnh, tùy thời chuẩn bị tiến vào cánh đồng hoa chạy trốn chết Hoa Cô nhảy dựng lên kêu lên: "Bá hiên ca ca, bắt sống! Bắt sống!"

Lý Bá Hạo thanh kiếm quét ngang, chậm rãi bên ngoài chỉ, mũi kiếm chút hướng mình ở trước mặt thích khách, ngao ngễ nói: "Sống ở chỗ này!"

Thích khách kia gặp hấn đối với mình như thế khinh miệt, lập tức giận dữ, cười lạnh nói: "Cuồng vọng!"

Thích khách nói đi, một cây đao múa thành giống như dải lụa, gào thét lên hướng về phía Lý Bá Hạo bay tới. Hấn vừa rồi thấy Lý Bá Hiên ra tay, đã biết này huynh đệ hai người kiếm pháp cao mình, cho nên đánh đòn phủ đầu, lợi dụng chính mình đao chìm thế đột nhiên ưu điểm, chủ động phát khởi công kích.

Lý Bá Hạo kiếm pháp mặc dù cao mình, thế nhưng là cùng ngành binh, tất nhiên sẽ khiến cho nhẹ nhàng thân kiếm bẻ gãy, là dùng một bên vận kiếm ngăn cản, đẩy kỹ lực nói, một bên thông dong lui lại.

Quyền thuật chi thuật cũng không phải là muốn một mực một mực tiến công, né tránh xê dịch, tiến thoái lẫn tránh vốn cũng là quyền thuật kỹ xảo, Lý Bá Hạo làm như vậy cũng không phải là yếu đi hấn, nhưng thích khách kia lại có ý định khác.

Hấn liên tục vung đao, đao thế mặc dù mãnh liệt, lại không thể bền bỉ, cũng biết đánh lâu chắc chắn không địch lại Lý Bá Hạo, cho nên chỉ là ra vẻ thanh thế đánh nghi binh mà thôi, liền tiếp nẩy đao bức lui Lý Bá Hạo, hấn đột nhiên cười dài một tiếng, trở tay một đao, gào thét lên bổ về phía Hoa Cô.

Một chiêu này tai họa sát vách, Lý Ngư quyền thuật kinh nghiệm không đủ, không có chút nào cảnh giác, trong lúc vội vã chỉ dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, cũng đã không kịp đi giải cứu, Hoa Cô vốn cho là mình một phương giúp đỡ không ngừng xuất hiện, cũng là lòng cảnh giác biến mất dần, trong lúc nhất thời cũng không kịp đào thoát.

Nhưng Lý Bá Hạo tựa hồ sớm có đề phòng, thế mà cười lớn một tiếng, đột nhiên xông tới gần, "Keng" một kiếm đang đâm vào thích khách trên thân đao, đem một đao kia đâm hướng trời cao, thích khách một đao kia đã là đã dùng hết toàn lực, nhưng dùng lực phương hướng biến đổi, khiến động thân thể của hấn, hấn cũng không tự chủ được xông về trước ra hai bước.

Lý Bá Hạo cổ tay rung lên, một đạo kiếm quang từ thích khách cong gối xẹt qua, cùng với hấn hét lớn một tiếng: "Quy xuống!" Thích khách kia thế mà liền thật "Bồ oanh" một tiếng, một gói quỳ xuống, chột, lạnh lóng lánh một ngum trường kiếm liền đặt ở cổ của hấn bên trên.

Lý Bá Hạo cười to: "Ta nói muốn ngươi sống sót, ngươi liền phải sống sót, như thế nào?"

Lý đại anh hùng bề ngễ từ phương ở giữa, nơi xa trên cây đột nhiên nhảy xuống một người, hấn hai chân dùng sức đạp một cái, đạp đến đại thụ một cây

Phan Kiều Kiều mơ hồ, cũng không biết con mình khi nào học được như thế một thân thần thông, nhưng con trai chỉ cần có tiền đồ, nàng này làm mẹ liền so cái gì đều vui vẻ. Lập tức mặt mày hớn hớn nói: "Đều Đốc lão gia ngài quá khen, ngài nói tiểu nhi có tiền đồ, cái kia... Vậy hẳn nhất định chính là cái có tiền đồ người!"

Vũ Sĩ Ước thoải mái cười to, nói: "Phan nương tử thật là một cái thú người, lời nói này được không khôi hài."

Phan Kiều Kiều cũng không biết mình câu nói này nơi nào có thú vị, chỉ là cười theo, nhìn một chút con trai mình, trong lòng ngọt đến cùng ăn mật giống như, vui vẻ đến cực điểm, mỗi đều có chút môi như, muốn rơi lệ.

Nàng một chữ to không biết phụ đạo nhân gia, chỗ nào hiểu được cái kia rất nhiều đạo lý lớn, dù sao hiện tại liên cao không thể thành đô đốc đại lão gia cũng khoe thưởng con của mình, cái kia con của mình nhất định chính là cái hết sức xuất sắc người, người ta đều Đốc lão gia đó là cái gì ánh mắt? Còn có thể nhìn làm không thành!

Phan Kiều Kiều cũng không cần hiểu được nhiều như vậy đạo lý lớn, những này đơn giản suy đoán, đã đủ để cho trong nội tâm nàng trong bụng nở hoa. Huống chi tại vị mẫu thân này trong lòng, con của nàng vốn là so trên đời tất cả đàn ông toàn thêm tại cùng một chỗ đều càng ưu tú.

Lúc này, Hoa Cô đối xong quần áo, lanh lợi chạy vào, vừa vào cửa liền giòn tan kêu lên: "Cha, lý Ngự ca ca!" Nàng chạy tới, lại không tiến đến phụ thân bên người, mà là ngán đến Lý Ngự bên người, rất tự nhiên kéo hẳn lại cánh tay, lộ ra cực kỳ thân mật.

Sau đó, ung dung vũ mị Dương thị, mắt ngọc mảy ngài vô thuận đại tiểu thư, cùng với từ vũ em con ôm Tam nha đầu tú cô liền cùng một chỗ vào phòng. Phan Kiều Kiều xưa nay chỉ có thể xa xa vọng phu nhân cùng đại tiểu thư liếc mắt, bây giờ đột nhiên tới ở chung một phòng, nhất thời câu nệ đứng lên.

Lý Ngự thấy mẫu thân đứng lên, liền cũng theo đó đứng lên, đám người lại là tốt một phen khách sáo, lúc này mới riêng phần mình ngồi xuống. Lúc này, Lý Bá Hạo cất bước tiến vào đại sảnh.

Vừa rồi đề hai cái thích khách hồi phủ, hai huynh đệ lập tức xắn tay áo lên tiến đến thăm vấn. Hai người này thích khách vốn là sơn tặc, Hột Kiền Thừa Cơ binh bại vào núi biến thành sơn tặc về sau, sát nhập, thôn tính bọn hắn hàng nhái, từ đó thành Hột Kiền Thừa Cơ thù hạ.

Hột Kiền Thừa Cơ phân phó Lý Hoàn Kiệt chọn hai cái dấu vết sạch sẽ huynh đệ, chỉ liền là loại này không phải dòng chính, đối nó biết có hạn, thậm chí không biết hẳn vị này Đại đương gia hình dáng tướng mạo chờ kỹ càng nội tình người, hai người tự nhiên cũng nói không nên lời quá nhiều vật có giá trị, chỉ có thể chiêu đãi là chịu Hột Kiền Thừa Cơ phân công, giết Vũ gia người cho hả giận.

Lý Bá Hạo đi đến Vũ Sĩ Ước bên người, trầm thấp thì thầm vài câu, Vũ Sĩ Ước về mặt chính là chìm xuống, lạnh lùng thốt: "Hột Kiền Thừa Cơ, hừ!"

Hoa Cô sòng mắt lóe lên, hỏi: "Cha, là ngọn núi lớn kia đại ca móc túi con, tìm chúng ta Vũ gia phiền phức?"

Vũ Sĩ Ước trầm giọng nói: "Không tệ! Lý hiếu thường tuy không phải chết trên tay ta, nhưng Hột Kiền Thừa Cơ không đường có thể trốn, bị ép lên núi làm tặc, lại là cha thù bút. Kẻ này đã hận lên chúng ta Vũ gia, sau này bọn người xuất nhập, râu phải cẩn thận, nhất định phải có thị vệ cùng đi, mới có thể đi ra ngoài!"

Hoa Cô thè lưỡi, lại chưa lại nói cái gì.

Vũ Sĩ Ước vừa nhìn về phía Lý Ngự, sắc mặt âm trầm lập tức liền hóa thành âm áp gió xuân: "A! Lý gia Tiểu lang quân,

Người một thân bản lĩnh, mai một tại chợ búa ở giữa, không khỏi đáng tiếc. Vốn đốc có ý mời làm việc người, vào màn ta phủ, không biết ý của người như nào?"

Vũ Sĩ Ước tuy không phải một phương tiết độ, nhưng thân là một phương Đại đô đốc, đồng dạng có chính mình Mạc phủ. Mà vô luận học văn vẫn là người học võ, kỳ thật phần lớn hết sức ưa thích vào màn, bởi vì nó là quan phủ công thành viên cường lực bổ sung, vào Mạc phủ đồng dạng xem như làm quan, nhưng lại không giống chính thức triều đình công thành viên câu thúc nghiêm cần.

Phan Kiều Kiều nghe xong Đại đô đốc muốn xin mời con của nàng vào màn, quả nhiên là mừng rỡ, vong hình ở giữa, hơi kém bật thốt lên thay con trai đáp ứng. Không ngờ Lý Ngự lại không thấy vui mừng, ngược lại trầm ngâm.

Vũ Sĩ Ước mời hẳn vào màn, bất quá là nhìn trúng hẳn "Thần cơ diệu toán" bản lĩnh, nhưng hẳn chỗ nào thật hiểu được xem bói xem bói, coi như hẳn không chê phiền phức, muốn làm cái liệu sự như thần thần tiên sống, không sợ người khác làm phiền lập đi lập lại "Đổ ngăn", hẳn có thể "Sớm biết trước" cũng bất quá chỉ là một ngày chuyện lúc trước.

Một phương quan to một phương, không biết có bao nhiêu quân quốc đại sự cần phụ tá chịu tham mưu chuẩn bị, mà những chuyện này đều là phải có bén nhạy ánh mắt, có thể thấy sau này mấy năm thậm chí vài chục năm tình thế biến hóa mới được, hẳn cái này thần tiên sống một khi vào màn, chỉ sợ lập tức liền phải rớt rề.

Còn nữa nói, Hoàng đế xá kéo dài năm nay từ từ một năm tuổi thọ sự tình, chỉ sợ không bao lâu cũng nên truyền ở đây, đến lúc đó từ từ thân phận cho hấp thụ ánh sáng, hẳn mặc dù lại có bản lĩnh, Vũ Sĩ Ước lại có thể xin mời một cái từ từ làm phụ tá? Huống chi, một khi bị buộc tại Mạc phủ, hẳn lại như thể nào chạy ra pháp vòng?

Trước sau nhân quả, lợi hại được mất một khi nghĩ xong, Lý Ngự tâm liền ổn lại, hẳn chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt trong veo, về mặt an nhàn, hướng về

Quách Nộ có chút xấu hổ, ho khan hai tiếng nói: "Đầu một cái... Cũng không tính."

Phan Kiều Kiều lớn giọng nói: "Dựa vào cái gì không tính? Nàng gả đi a, tuy nói gả đi ba ngày, nàng đàn ông liền về nhà, nhưng tóm lại là gả cho người khác."

Quách Nộ lúng túng nói: "Nhỏ giọng chút một chút, Phan nương tử nhỏ giọng chút một chút."

Lý Ngự một bên mở to hai mắt nhìn, nhìn xem Quách Nộ, gả qua hai người Hồi rồi? Lần trước Quách sư phụ cũng không có nói như vậy.

Phan Kiều Kiều nói: "Cái kia sau một cái nam nhân, trả lại cho nàng lưu lại một trai một gái a? Con ta còn cưới qua người vợ đầu, sao có thể muốn nàng là gả qua hai hồi trở lại phụ nhân thì cũng thôi đi, còn mang theo hai đứa bé."

Phan thị nương tử liếc mắt Lý Ngự liếc mắt, ngao kiều hát cảm lên, liếc nhìn Quách Nộ nói: "Người cũng đã biết nhà của ta con cá nhỏ bực nào bản lĩnh, bao lớn tiền đồ?"

Quách Nộ một mặt mờ mịt: "A?"

Phan thị nương tử vô cùng vinh quang mà nói: "Chúng ta Lợi châu Đại đô đốc Võ lão gia đều chính miệng khen qua hử, người biết không?"

Quách Nộ tiếp tục mờ mịt: "A?"

Phan thị nương tử trên mặt tỏa ánh sáng, nói: "Đô đốc đại lão gia còn muốn mời ta nhà con cá nhỏ vào Mặc phủ làm quan đầu, nhưng ta nhà con cá nhỏ ngại phủ đồ đốc ngồi miếu này nhỏ, không có đáp ứng. Chuyện này người biết không?"

Quách Nộ vẫn như cũ mờ mịt: "A?"

Phan thị nương tử khinh thường liếc hắt một cái, nói: "Liền xem như hoàng hoa đại khuê nữ, cũng phải nhà của ta cá con lựa lựa, đáng đáp a, tư thái a, xuất thân a, gia thế a, nhân phẩm a, thanh danh a, tính tình a, tính tình a, đồ cưới a, phàm là có một dạng không để vào mắt, đều phải lại hạch toán lấy,

Hôn nhân việc lớn a, có thể tùy tiện qua loa quyết định sao?"

Quách Nộ mờ mịt nhìn một chút không ai bị nổi Phan nương tử, lại nhìn một chút Lý Ngự, này thế đạo gì, làm sao một cái tử tù phạm đều lớn lỗi như thế rồi?

Lý Ngự hướng về phía hắt vội vã đập vào ánh mắt, sợ hắt khí cực bại phôi, đem chính mình vẫn như cũ là một cái tử tù chân tướng nói cho mẫu thân.

Quách Nộ lúng ta lúng túng nuốt ngụm nước bọt, Phan thị nương tử khoe khoang đủ rồi, lúc này mới rất đại độ hướng Quách Nộ khoát tay áo: "Được rồi, người tóm lại là có hảo ý, nô gia cũng liền không tính toán với người. Thông gia chuyện này, đừng vội nhắc lại. Nhà của ta cá con nếu là nghĩ cưới vợ, chỉ cần thả cái ý tứ ra ngoài, đại cô nương nhóm có thể từ nơi này đầu ngõ một mực bày ra cửa Đông mà đi người tin hay không?"

Phan thị nương tử chổng chất bên dưới câu nói này, liền lôi kéo con trai dương dương đắc ý quẹo vào ngõ nhỏ, độc lưu lại người đồ Quách Nộ trong gió ngổn ngang.

Phan thị nương tử lôi kéo con trai vừa vào ngõ hẻm làm, liền lại quở trách, đẩy ra cửa sân, nhìn lên khách trọ Dư thị đang ở trong viện ngồi ngựa trát thiêu thừa may vá, Phan thị nương tử lúc này mới im tiếng, vút xuống con trai hứng thú bưng bưng nghênh đón tiếp lấy: "Dư gia nương tử, thiêu thừa may vá nột?"

Dư thị cười đáp ứng một tiếng nói: "Thiêu thừa may vá đây. Phan nương tử trở về nha!"

"Trở về hồi trở lại đến rồi!"

Phan Kiều Kiều đem đặt ở một cái khác bàn, ghé lên nhỏ ki hốt rác lấy xuống để ở một bên, đặt mông ngồi lên, liền tràn đầy phấn khởi đối Dư thị nói: "Dư nương con, người có chỗ không biết, nhà của ta cá con không phải từng bởi vì giết người bị áp hướng Trường An sao? Trên đường a, hử có một phen kỳ ngộ, bị một vị có đại thần thông sư phụ cho thu làm đồ đệ, học được một thân tạo hóa. Hôm nay đây này..."

Lý Ngự cười khổ lắc đầu, trực tiếp trở về phòng ở. Lão nương dùng hắt làm vinh, hắt cũng không dám nghe lão nương thay mình nói khoác.

Lý Ngự vào phòng, phải nhốt cửa nhỏ ngay miệng, chỉ thấy một cái lão ẩu theo tường thấp bên ngoài đi qua, Phan Kiều Kiều liếc mắt trông thấy, nhất thời đứng lên: "Ồ! Phụng bà bà, đây là muốn đi ra ngoài con a! Tới tới tới, đến trong sân đầu ngồi một chút, ta nói cho người a, nhà chúng ta cá con a..."

Lý Ngự mắt thấy mình lão nương lao ra sân nhỏ, cùng cướp bóc giống như đem cái kia phụng bà đỡ khung tiến vào sân nhỏ, nhấn tại bàn, ghé bên trên, tiếp tục thay con trai nói khoác, không khỏi lắc đầu, đem cửa phòng nhẹ nhàng cài đóng.

*

"Thất bại rồi?"

Hóa thân phú thân Hộ Kiền Thừa Cơ ngồi xếp bằng trong thư phòng, hai tay gác ở trên đầu gối, một thân đen gấm áo tơ, kiệt ngạo khí chất phảng phất

Lý Hoàng Kiệt một mặt ảo não đứng tại đối diện, nói: "Vâng! Vũ gia phía sau núi, có một cái nuôi ong thiếu niên, thế mà một thân hảo công phu, kết quả..., bất quá, kỳ quái là, Vũ gia tựa hồ sớm đã có chuẩn bị, chẳng lẽ chúng ta tiết lộ phong thanh?"

Hột Kiền Thừa Cơ hơi hơi híp híp hai mắt, càng giống một đầu chọn mập mà phê điều hâu: "Đây là Vũ gia Nhị nha đầu khí số chưa hết a!"

Hắn sờ lên lạc quai hàm râu quai nón, hắc một tiếng nói: "Dương Thiên Diệp cùng ta ước định, phân biệt đánh vào Vũ phủ. Ta là địa đầu xà, như còn bị nàng một ngoại nhân rút thứ nhất, không khỏi trên mặt không ánh sáng, xem ra, ta chỉ có thể thay hắn sách!"

Hột Kiền Thừa Cơ con người hơi chuyển động, hướng về phía Lý Hoàng Kiệt vẫy vẫy tay, Lý Hoàng Kiệt bề bộn cúi tai hướng về phía trước, Hột Kiền Thừa Cơ đối với hắn nói nhỏ một phen, Lý Hoàng Kiệt nghe đến liền tục gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Lý Ngự hướng trên giường trúc khê đào, cảm giác mệt mỏi lập tức đập vào mặt. Hôm nay trận này tao ngộ, mặc kệ theo trên tinh thần vẫn là trên nhục thể, đều cho hấn quá lớn kích thích, chờ hết thầy đều kết thúc, cảm giác hưng phấn đi qua, hấn mới cảm thấy có chút mệt mỏi.

Lý Ngự gối lên cánh tay nằm tại trên giường, lười biếng nhìn qua nóc nhà trên xà nhà con én nhỏ tại ổ một bên thò đầu ra nhìn, thỉnh thoảng chít chít tra vài tiếng, trong lòng tính toán: "Hoa Cô cứu được, ta cũng yên lòng. Nhưng này nhìn huyền không muốn không muốn trụ vòng, chẳng lẽ cũng chỉ là thời khắc nguy cấp dùng đến cứu mạng? Bộ dạng này phát không được tài a, nếu không, ta đối mẹ nói rõ chân tướng, mang nàng cao chạy xa bay?"

Tại Lợi châu những ngày này, Phan Kiều Kiều toàn tâm toàn ý đem toàn bộ tâm tư đều nhào vào trên người hấn, loại kia thâm trầm như biển tình thương của mẹ, khiến cho Lý Ngự dần dần coi Phan Kiều Kiều là thành chính mình chân chính mẫu thân. Kiểm lời một số tiền lớn, an bài tốt nàng tuổi già, liền đi xa thiên nhai tiêu điều tự tại suy nghĩ cũng có chút dao động.

Hấn biết, tại Phan thị trong lòng, chân chính quý giá của cái, chân chính để cho nàng sống có tư có vị, là hấn đưa con trai này. Như vậy, mang mẫu thân cùng một chỗ chạy trốn? Dù sao dùng Phan thị tính tình, chỉ cần biết rằng chân tướng, tuyệt sẽ không giống chủ thuyền Lưu Vân Đào như thế mắng hấn không làm người con, sẽ chỉ tận hết sức lực bảo hộ hấn, khuyên hấn rời đi.

Lý Ngự nghĩ đến, tay bắt tri bất giác sờ lên đã đổi thất nơi cổ tay trụ vòng hạng trụ, thứ quý này thật sự là gần gả a, có lẽ ngoại trừ bảo mệnh, nó tác dụng duy nhất là được... Một ngày kia cưới cái bà nương, có thể lập đi lập lại nhiều vào mấy lần động phòng, cảm nàng một máu lại một máu.

Nghĩ đến chỗ này chờ ác thú vị, Lý Ngự "Xùy" một tiếng bật cười. Nhưng mà Lý Ngự cũng không biết, có quan hệ hấn tin tức lúc này đã ở thành Lợi Châu cấp tốc truyền bá ra. Lý Ngự cũng là kinh nghiệm không đủ, lúc ấy một lòng nhào vào như thế nào cứu ra Hoa Cô phía trên, hoàn toàn không có nghĩ kịp giải quyết tốt hậu quả, cũng không cần dặn Vũ Sĩ Ước thay hấn giữ bí mật.

Đương nhiên, vô phủ đô đốc phát sinh chuyện lớn như vậy, thậm chí còn vận dụng quan binh lùng bắt, Vũ phủ trên dưới mấy trăm người biết tất cả nội tình, vấn đề này coi như Vũ Sĩ Ước muốn giúp hấn giấu diếm cũng là không gạt được. Thế là, tin tức này liền thông qua đủ loại con đường cấp tốc truyền ra.

Trên quan trường, là quân đội trước hết nhất làm ra phản ứng, dù sao Vũ Sĩ Ước điều động phủ binh, chuyện này giấu diếm bắt quá bọn hấn. Thế là, không bao lâu bản lĩnh, ba cái phủ đánh và thắng địch Đô úy, quả cảm Đô úy, thậm chí một chút dùng tướng, binh tào Tham Quân dồn dập toàn bộ nhưng trang đã tìm đến phủ đô đốc, thăm viếng thăm hỏi trưởng quan, theo Vũ Sĩ Ước trong miệng, bọn hấn liền nghe nói Lý Ngự cái này kỳ nhân.

Sau đó, châu thích sứ nhâm oán, châu Tư Mã liễu bên dưới vung, suất lĩnh biệt giá, trưởng sử, Thành Hoàng, trấn thủ, lương thực bẩm các loại ti chính án quan cũng đều chạy đến phủ đô đốc tới hiến ái tâm, thế là, chờ bọn hấn rời đi thời điểm, kỳ nhân Lý Ngự tin tức càng tiến một bước truyền ra.

Những người này đều là quan, nói chuyện vẫn là dựa vào chút phỏ, Vũ Sĩ Ước là như thế nào đối bọn hấn giảng, bọn hấn trên cơ bản liền là chi tiết đối với người khác như thế giảng, nhưng vấn đề là nghe bọn hấn giảng thuật người lại thuật lại cho người khác lúc, nhưng chưa hấn liền sẽ không thêm mắm thêm muối.

Mà tại dân gian đâu?

Võ phủ đô đốc mấy trăm người, đầu bếp, mã phu, sai vặt, nha hoàn, gia đình, còn có tại phủ đô đốc làm công tạp dịch như chằm mẹ chờ đám nhân vật, vậy cũng là e sợ cho thiên hạ không loạn hạng người, bọn hần cũng không biết bao nhiêu tường tình, nhưng không chịu nổi bọn hần sức tưởng tượng phong phú, bọn hần có khả năng chính mình bổ sung hoàn thiện a.

Lại trải qua những người này miệng, truyền bá đến chợ búa ở giữa lúc, cái kia Lý Ngự năng lực thể nhưng là lớn gấp mười lần không chỉ. Lý Ngự nằm tại cái kia khung nghiêng người liên kết kết kêu vang trên giường trúc nằm ngáy o o thời điểm, xóm làng chơi, vợ chồng bên gối, sông bạc dạ yến các loại chỗ, có quan hệ hần tin tức tựa như đám cánh như thể đang không ngừng truyền bá.

Lý Ngự bên này còn chưa tỉnh ngủ đâu, tại trên phố bách tính trong miệng, hần đã thành một cái tiên tri năm trăm năm, sau biết năm trăm năm, lên trời có thể cùng phúc lộc thọ tam tinh trừ đưa đầu rượu, xuống đất có thể cùng thập điện Diêm La đánh lá cây trò vui (cùng mặt chược không sai biệt lắm) đương thể kỷ nhân.

Đại Thanh sáng sớm, Lý Ngự còn đang ngủ ngủ thời gian, nhưng cần cù mẫu thân đã đứng dậy nấu cơm cho hần. Bởi vì Lý Ngự liền ngủ ở nhà chính, Phan Kiều Kiều luôn luôn nhẹ chân nhẹ tay, ra vào càng là lặng yên không một tiếng động, sợ đánh thức con trai. Nhưng hôm nay sáng sớm,

Phan Kiều Kiều chỉ xuất cánh cửa đồ một lần vo gạo nước, liền vội vàng hấp tấp vọt ra, cách lang một tiếng, mang đến cửa phòng vừa vang lên.

Lý Ngự mơ mơ màng màng mở to mắt, chỉ thấy mẫu thân Phan thị đã vọt tới trước mặt hần, vội vã xô đẩy hần nói: "Con a, người mau dậy đi! Sợ là có đại sự xảy ra!"

Lý Ngự giật mình ngồi dậy, kinh ngạc hỏi: "Mẹ, xảy ra chuyện gì?"

Phan thị vẻ mặt cũng thay đổi, vội vàng nói: "Con a, ngoài cửa thật là nhiều người, tất cả đều canh giữ ở ngõ hẻm làm bên trong, chỉ sợ là không có hảo ý."

Lý Ngự kinh hãi: "Lại có việc này?"

Phan thị nói: "Nghĩ đến là hôm qua người hồng thích khách kia chuyện tốt, bọn hần phái người tới tìm người xúi quẩy, con trai, người nhanh lên, nhanh trở mình cửa sau vào rừng con, đi nhanh lên!"

Lý Ngự nói: "Ta như chạy trốn, mẹ người làm sao bây giờ?"

Phan thị vội la lên: "Mẹ một cái phụ đạo nhân gia, bọn hần có thể làm khó dễ được ta? Người thể nhưng là Lý gia dòng độc đinh mầm, không cho sơ xuất, nhanh lên nhanh lên!"

Lý Ngự dang một cái vén chăn lên, ăn mặc một thân quần lót, mang lên giày, ra bên ngoài liền đi: "Không được! Vứt xuống mẫu thân mặc kệ, cái kia cùng sức sinh có gì khác? Ta đi nhìn một cái, chỗ nào kẻ xấu lớn mật như thế, đang chịu quan phủ truy nã, còn dám tới tìm ta xúi quẩy!"

Phan thị kéo không được, Lý Ngự đã sai bước đi ra ngoài, Phan thị quýnh lên, thuận tay quơ lấy lò trên đài dao phay đi theo ra ngoài, trong lòng chỉ muốn, nếu có người muốn đổi con của nàng bất lợi, đánh bạc đầu này mạng già cũng muốn cùng bọn họ liều mạng.

Lý Ngự ăn mặc một thân quần lót, lúc đó người nhưng không có tiểu nội mặc, bởi vậy đi trên đường gió lạnh lẽo, tiêu tiêu sái sái.

Lý Ngự đi đến trong viện đứng vững, tay trái khép tại trong tay áo, đã nắm trụ vòng, trợn mắt hướng tường thấp bên ngoài trừng một cái, quả thấy bảy tám cái hần tử áo xanh, có tuổi cũng trẻ tuổi có, từng cái đang bắn khoãn tại bên ngoài, chờ hần vừa ra tới, lập tức đều dừng lại bước chân, hướng về phía hần trông lại.

Lý Ngự pháp bảo nơi tay, bình thân tự nhiên không sợ, ngang nhiên đứng thẳng, quát lớn: "Các người người nào, một buổi sáng sớm canh giữ ở cửa nhà ta bên ngoài, ý muốn như thế nào?"

Lý Ngự đúng là huyết khí phương cương niên kỳ huyễn, mỗi ngày dậy sớm đều có nhất trụ kinh thiên tự nhiên sinh lý hiện tượng, vốn là che kín chắn mền, mẫu thân cũng nhìn không thấy, lúc này một lao ra, lại chưa xuyên ngoại bào, cái kia quần lót bị gió thổi qua, cực kỳ thiếp thân, nhất thời tiểu nhị lang ngang nhiên động thân bộ dáng liền nhảy vào đám người tầm mắt.

Ngoài tường đám người xem xét, không khỏi nhìn mà than thở: Kỳ nhân liền là kỳ nhân, tác phong làm việc cùng người thường Đại tướng khác biệt. Ân... , vị này kỳ nhân bụi chuối, đột nhiên như giận con ếch, cũng là hùng vĩ vô cùng nha!

Trong mọi người một vị lão già cấp tốc kịp phản ứng, vượt lên trước tiến lên một bước, mỉm cười vái chào, nói: "Thế nhưng là Lý gia Tiểu lang quân ở trước mặt?"

Lý Ngự nắm chặt hai quả đấm, ngang ngang nhiên nói: "Chính là ta, người đãi như thế nào?"

Lúc này Phan thị đã vọt tới con trai bên cạnh thân, đem dao phay nâng ở trước ngực, thấp thỏm nhìn qua đám người.

Ông lão mặc áo xanh kia thấy thế giật mình, biết bị người ta hiểu lầm, gấp hướng ngoài tường đám người làm cái trấn an tư thế, nói: "Chúng ta mạo muội

Thanh y lão giả nói đi, đẩy ra cửa sân đi vào. Hắc hai tay trống trơn, tuổi tác lại lớn, Phan thị liền không chút sợ hãi, chỉ hướng con trai bên người lại đứng đứng.

Phan Kiều Kiều kinh ngạc nói: "Nhâm thái tử? Ngươi... Ngươi nói thế nhưng là ta Lợi châu thích sứ Nhậm lão gia?"

Lý Ngư há to miệng, dưới hông Tiểu nhị ca giống xi hơi giống như, cấp tốc bình yên lặng xuống, trong lòng chỉ muốn: "Đâm Sứ lão gia mời ta làm gì? Chẳng lẽ nhà hán cũng có một vị Nhị tiểu thư, vừa mới bị người giết?"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

"Tiểu lang quân, ta là khâu biết giá phù, biết giá lão gia cho mời Tiểu lang quân dư tiệc!"

"Tiểu lang quân, chúng ta vàng Đồ úy kính đã lâu tức hạ đại danh a, đều Đốc lão gia còn cầu Tiểu lang quân không tiếc thấy một lần!"

"Tiểu lang quân, ta là Lợi châu quan chức tở quang vinh sẽ Trương lão gia trong phủ quân gia, lão gia chúng ta. . ."

"Đi ra, người cái phủ thân người ta, cũng dám cùng chúng ta quan lão gia phủ đoạt Quý Nhân!"

"A? Lão gia chúng ta mặc dù không phải quan, đối với chúng ta nhà nhị lão gia lại là Thanh Châu phủ phán a!"

"Cáp! 'huyền quan bất như hiện quán', Thanh Châu phủ quân được chúng ta Lợi châu phủ? Ấy, vị nào biết a, Thanh Châu phủ ở đâu?"

Lý gia trong sân nhất thời loạn thành hỗn loạn, đám người lao nhao, đem Lý Ngự vây vào giữa, người một lời ta một câu, Lý Ngự căn bản chống đỡ không đến. Phan thị nương tử sớm sợ ngây người, nàng vốn là tại phủ đô đốc làm chăm mẹ, đi ra ngoài mà đều cảm thấy tài trí hơn người, bây giờ nhiều như vậy quan thân đều chạy lên cửa xin mời con của hấn đến nhà dự tiệc, Phan thị đứng như giống như nằm mơ.

Diệu gia trong khe cửa, vợ chồng cha con ba người dán vào khe cửa mà hướng ra phía ngoài nhìn xem, càng xem càng là kinh ngạc. Dư thị ngạc nhiên nói: "Tối hôm qua mới nghe phan đại nương nói qua, ta còn tưởng là nàng là cố ý nói khoác, nghĩ không ra Lý gia đại lang quả thật như thế tuyệt vời!"

Tuổi trẻ nói: "Mẹ! Ta khi trở về không phải cũng đã nói với người à, phủ đô đốc trên dưới đều truyền khắp, người ta thật là một cái lớn có người có bản lĩnh đây."

Diệu Sách áo não nói: "Tổng mong chờ lấy cho người tìm như ý lang quân, nghĩ không ra, này tốt lang quân đang ở trước mắt. Con gái a, người như gà hấn, cần gì phải không phải đi Vũ gia cho người ta làm tiểu?"

Dư thị giành nói nói: "Coi như làm tiểu, cũng tại cái nào cũng được ở giữa đâu, nói không chừng chỉ là cái động phòng nha đầu, ai, sớm biết hấn có bản lĩnh, liền sớm hạ thủ."

Tuổi trẻ cô nương theo trong khe cửa nhìn chăm chăm trong viện bị người vây con kiến chui không lọt Lý Ngự, linh hoạt nộn hồng đầu lưỡi mèo con giống như liếm mỗi một cái, thầm nghĩ trong lòng: "Hiện tại cũng không muộn! Bản cô nương xuất mã, tại sao phải sợ hấn không thần hồn điên đảo,

Ngoan ngoãn quỳ dưới gấu quần của ta?"

Cát Tường lại là còn không chút nào biết Lý Ngự bây giờ là uy phong bậc nào, nàng hôm qua trở về mặc dù hơi muộn, nhưng này lúc Lý Ngự tin tức còn chưa tại trên phố truyền ra, mà nàng sau khi trở về, cũng không ai nói với nàng lên việc này, này đối với Lý Ngự gặp gỡ càng tò mò.

Lý Ngự bị đám người làm cho văng đầu chuyển hướng, tiếp một tấm thiệp mời trả lời vài câu, đó cũng là muốn hao tổn một đoạn thời gian. Cho đến về sau, Lý Ngự đã không dám nhẹ tán dương dự tiệc thời gian, chỉ là trước đón lấy thiệp mời lại nói, chờ hấn nói miệng đắng lưỡi khô, thật vất vả đem những này người đuổi rồi đi, Phan thị hoành chông lên dao phay, món ăn trên đao đã chông chất tầng tầng một chông thiệp mời.

Đãi thấy mọi người rồi đi, Diệu Sách mới mở cửa phòng, mang theo thê nữ đi tới. Diệu Sách có chút kính sợ mà nhìn xem Lý Ngự, vốn là ở trước mặt hấn là một bộ trường bối bộ dáng, tuy nói là khách trọ, tận lực nhiệt lạc chút, nhưng cũng không giống giờ phút này, tay chân đều có chút không biết nên hướng nơi nào thả.

Diệu Sách diện mặt cười cười, nói: "Tiểu lang quân thật thật bản lĩnh, nghĩ không ra nhà của ta sát vách liền ở một vị có lớn bản lĩnh kỳ nhân, lão phu. . . Diệu nào đó. . . Tại hạ thật sự là cùng có vinh yên!"

Nghe hấn lời nói không có mạch lạc, Dư thị hặn hặn trừng trừng phụ liếc mắt.

Tuổi trẻ hướng về phía Lý Ngự ngượng ngùng cười một tiếng, ngón tay xoay quần lấy rủ xuống tại tước trên vai một túm tóc xanh, một đôi tiểu mị cặp mắt đào hoa thủy uông uông nhìn xem Lý Ngự, dịu dàng nói: "Lý gia ca ca, người tốt có bản lĩnh. Khi nhân hạ về sau, cô em muốn mời Lý gia ca ca cho người ta bói tính một chút cả đời, được chứ?"

Này tuổi trẻ phẩm tính so chính là tỷ kém một chút, nhưng dung mạo tư thái thể nhưng là một chút cũng không kém, như thể mắt ngọc mày ngài khuôn mặt như vẽ, như thể tiểu yểu như hoa yếu điệu động lòng người, này còn có chút ngây ngô mị nhân ném một cái, xem Lý Ngự thân thể xộp giòn nửa bên.

Đúng lúc này, Phan thị nhìn thấy cuối ngõ hẻm lại có một ít người áo xanh tấp nập mà đến, không khỏi vui vẻ nói: "A! Con a, người nhanh nhìn, lại có Quý Nhân phủ đệ phái người tới rồi!"

Lý Ngự quay đầu nhìn lại, không khỏi hoảng hốt: "Mẹ, người trước ứng phó đi, ta nhưng đối phó không được, ta từ sau cửa sổ đi, trước tránh tránh lại nói!" Lý Ngự nói đi, cũng không để ý tới mẫu thân kêu gọi, vội vã lại mặt, xông vào phòng ngủ, mở ra sau khi cửa sổ, dùng cả tay chân bò đem xuất đi, nhanh như chớp mà chạy trốn.

Lý Ngự trốn ra bản thân nhà ngõ nhỏ, vô ý thức liền chạy vội phủ đô đốc phía sau núi. Hôm nay hấn mặc dù dậy thật sớm, thế nhưng là trong sân đối phó những cái kia các phủ quân sự thể nhưng là hao phí quá nhiều thời gian, chờ hấn chạy tới cây cải dầu hoa ruộng lúc, đã là mặt trời lên cao.

Lý Ngự một nhìn sắc trời, không khỏi kinh hãi: "Nguy rồi! Tối chậm! Hôm nay lại phải bị quân sư phó mắng!"

Nghĩ đến quân sư phó mắng chửi người, chưa từng một lần mắng giống nhau, Lý Ngự vậy mà phát lên chút chờ mong cảm giác, nghĩ lại, không khỏi có

chút buồn cười: Thế mà ngóng trông người khác mắng ta, hẳn là ta còn có thụ ngược đãi tiềm chất?

Lý Ngự vội vã chạy tới thà phong chỗ, Quán Bình Triều quả nhiên đang vững vàng đứng ở nơi đó, Lý Ngự ngược ngược nói: "Quản sư phó, đệ tử tới chậm."

Quán Bình Triều khoe miệng khiến động mấy lần, kéo làm ra một bộ muốn cười lại không dám cười cổ quái thần khí: "Ây. . . Lý gia Tiểu lang quân. . ."

Lý Ngự ngẩn ngơ, nhìn xem Quán Bình Triều: "Sư phó đối đồ đệ làm gì khách khí như vậy?"

Quán Bình Triều tranh thủ thời gian khoát tay: "Không không không, cái kia nên như vậy xưng hô, Tiểu lang quân chớ nói chi cười!"

Quán Bình Triều xấu hổ một bữa, nói: "Tiểu lang quân là cái có lớn người có bản lĩnh, gửi ở già yếu môn hạ, nghĩ đến chỉ là tùy ý thắng thần trò chơi tiến hành, a! Ha ha. . ."

Lý Ngự không giải thích được nhìn xem Quán Bình Triều, đáng thương quản sư phó bị hắn thấy tốt không khăn trương, còn cho là mình thật vất vả suy nghĩ ra được mấy câu khách sáo cũng không khéo léo, trong lúc nhất thời mồ hôi đều xuống.

Quán lão sư lau mồ hôi, khách khí nói: "Ây. . . già yếu còn muốn đi thà phong, liền không phụng bồi quý nhân! Thứ tội, thứ tội!"

Quán Bình Triều vội vàng hấp tấp đi ra mấy bước, đột nhiên lại tỉnh tới một chuyện, bèn vội quay người trở về, theo thùng nuôi ong bên cạnh nâng. . . lên một ngum đen nhánh cái bình, mặt mũi tràn đầy nịnh bợ đối Lý Ngự nói: "Hôm qua nhận được lệnh đường quý dùng đầu heo, màu sắc hồng nhuận thơm phớt, hương nhu nồng thuần, nặn ngọt vừa phải, mập mà không ngán. ? Đem cắt miếng, lại tía dùng rau thơm (rau thơm), 醃 hủ (thịt chế xì dầu), hương dấm, khương mật, tỏi mật, hoa tiêu, thù du (đôi quả ớt), mùi vị càng hay. . ."

Lý Ngự hai mắt đăm đăm nhìn xem Quán Bình Triều, con hàng này thế mà còn là một cái mỹ thực gia?

Quán Bình Triều gặp hắn trừng trừng nhìn xem chính mình, tâm càng luống cuống, chẳng lẽ lại khen sai rồi? Ai! Khen người, thực sự không có học qua. Quán Bình Triều cũng mặc kệ nhiều như vậy, chỉ đem ngum kia trĩu nặng cái bình hướng Lý Ngự trong tay bịt lại, cười khan nói: "Tại hạ không thể báo đáp, này đàn mặt ong, quyền đương tạ lễ. A. . . Cáo từ!"

Quán Bình Triều nói đi, như được đại xá hướng về phía Lý Ngự chấp tay, xoay người sang chỗ khác, tách ra nhánh hoa, thời gian qua một lát liền không thấy bóng dáng. Lý Ngự bưng lấy một vò mật ong đứng ở đằng kia, suy nghĩ xuất thần: "Lúc này mới mấy ngày? Ta liền thất nghiệp à nha?"

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tu trong rừng trúc thổi một chút ống tiêu

Lý Ngự căn bản là không có đường đường chính chính làm qua một lần ngắt phong người nghề nghiệp như vậy đã mất đi, trông giữ sư phó bộ kia khăn trương bộ dáng, là tuyệt không dám đem tôn đại thần này thu làm môn hạ, gọi hắn cùng chính mình nuôi ong làm nghiệp.

Lý Ngự kỳ thật căn bản không có bất luận cái gì thần thông trong người, nhưng tên của hắn lại tại Lợi châu không ngừng mà truyền bá, không biết có bao nhiêu quan lại quyền quý đều muốn làm quen hắn, thậm chí nịnh bợ hắn, trong lúc nhất thời Lý gia lâu trạch có thể nói là đàm tiếu có hồng nho, qua lại không bạch đình, trong mỗi ngày xe ngựa không dứt, làm Lý chính lão gia đều chuẩn bị hướng về phía phủ đô đốc xin mời một khoản, khước trương tu Lý Ngự nhà đầu kia ngõ hẻm lấy.

Lý Ngự một mực mơ ước kiếm được đủ nhiều tiền, khiến cho mẫu thân tại chính mình sau khi rời đi có khả năng áo cơm không lo, chưa từng nghĩ vô tâm trồng liễu, lại là dùng phương thức như vậy đã đạt thành. Hắn thành rất nhiều Quý Nhân, người giàu có thượng khách, đếm không hết quan lại quyền quý không tiếc số tiền lớn mời hắn vì chính mình bói toán tiền đồ vận mệnh.

Hiện tại Lý Ngự chỉ cần há hốc mồm, ăn nói - bịa chuyện vài câu, thậm chí hắn một câu đều không nói, chỉ cần ra về Cao Thâm cười một cái, đều có người dâng lên bó lớn tiền bạc, đồng thời cũng tự có người thông minh chịu làm ra vô số loại giải độc, đồng thời sau đó đang phát triển "Xác minh" hắn.

Làm Viên Thiên Cương bởi tiếp một đường chậm chậm tiêu dao nhanh còn sống Kinh Vương sắp đến Lợi châu thời điểm, Lý Ngự đã thành Lợi châu ai ai

cũng biết, thanh danh hiển hách thứ nhất nhân vật truyền kỳ, liền liền tại Ba Thục một vùng có phần phụ nhân vọng Viên Thiên Cương cũng không thể nhìn theo bóng lưng.

Dù sao, Viên Thiên Cương tại Ba Thục thời điểm, là Hóa Tinh huyện Huyện thái gia, là hành chính quan. Hắn không có khả năng cả ngày xuyên quan áo, mang mũ quan, đi ra ngoài giả thân giả quý cho người bói toán tiền đồ, không có đóng gói vận hành, thanh danh của hắn tại trên phố truyền bá tự nhiên cũng liền không đủ vang dội.

Lý Ngự mặc dù cũng không có đi qua tận lực đóng gói, nhưng hắn có nhân bản lĩnh a! Huống chi, Lý Ngự mặc dù tự hỏi không có gì đầu óc buôn bán, thế nhưng đơn giản một chút đóng gói hắn vẫn là sẽ, thế là hắn trong sân liền có hơn một tám bàn trà, mấy trương đầu băng ghế, còn có một bộ đồ uống trà. Tại bọn họ về sau, để đó một cái ghế thuốc, còn có một cái thuốc cuốc. Tại hắn bên giường trên tường, thì treo một ống trúc tiêu.

Hiện tại Lý Ngự lúc không có chuyện gì làm, liền uống chút trà, ngắt hái thuốc, tu trong rừng trúc thổi một chút ống tiêu, qua đến vô cùng thoải mái. Mặc dù, hắn căn bản không hiểu cái gì trà đạo, cũng căn bản không nhận ra mấy vị thảo dược, hắn gửi thuốc bên trong thường xuyên ngắt trở về là chút cây nấm, rau dại cùng măng. Còn hắn ống tiêu, mọi người chỉ gặp qua tay hắn cầm trúc tiêu, bước tư thế ưu nhã đi vào rừng trúc, nhưng lại chưa bao giờ có người nghe qua tiếng tiêu của hắn.

Lý Ngự, đã thành một cái truyền thuyết, tiếng tiêu của hắn, càng là trong truyền thuyết truyền thuyết. . .

*

Một cỗ dầu vách tường xe, bốn con ngựa hoa xanh, phong trần mệt mỏi ngừng đứng im lặng hồi lâu tại phủ đô đốc trước cửa.

Vũ Sĩ Ước mang theo cùng hai con, tam nữ cùng với phu nhân Dương thị nghênh ra cửa chính.

Mặc Bạch Diễm khom người rèm xe vén lên, Dương Thiên Diệp một bộ vàng nhạt cái áo, nổi bật lên người còn yêu kiều hơn hoa, duyên dáng bước xuống xe.

Lúc này Dương Thiên Diệp, nhìn tới hoàn toàn không có nửa phần quân nhân khí chất, sương mù hoàn tóc mây, trên đầu vàng trâm cài tóc, một bộ vàng nhạt cái áo, hai cong giống như nhàu không phải nhàu ủ khói lông mày, một đôi giống như vui không phải vui ân tình mục đích. Nhả nhai giống như kiều tiêu xài chiếu nước, hành động như liễu rủ trong gió, nhìn tới điểm đậm đáng yêu.

Dương phu nhân cũng không nhận ra Dương Thiên Diệp, nàng thuở thiếu thời kỳ thật cùng Dương Thiên Diệp chỗ giả mạo cái vị kia Dương gia nữ hài nẫu thân quan hệ thân mật, hai người mặc dù kém lấy bối phận, nhưng tuổi tác tương đương, cho nên thường xuyên dính cùng một chỗ, hái tiêu xài nhào điệp, đánh đàn làm vui.

Về sau nàng cái kia khuê bên trong ngân bạn sinh ra con gái, Dương phu nhân đỏ cũng đã gặp hai mặt, nhưng một lần cuối lúc cái đứa bé kia cũng mới hai tuổi, bây giờ dài Thành đại nhân, nàng còn như thế nào nhận ra. Chỉ là trước đó đã biết Dương Thiên Diệp liền là năm đó thấy qua cái đứa bé kia, nghĩ đến nàng mất sớm mẫu thân, dương trong lòng phu nhân mềm nhũn, trong mắt trước liền tràn lên nước mắt.

Dương phu nhân bước nhanh về phía trước, run giọng hỏi: "Người là Thiên Diệp?"

Dương Thiên Diệp trong mắt cũng tràn lên nước mắt, tiến lên hai bước, đỡ lấy dương phu cánh tay của người, run giọng nói: "Bản gia tỷ tỷ?"

Dương phu nhân nước mắt mà Cuộn Cuộn, ôm chặt lấy Dương Thiên Diệp: "Số khổ muội muội a, tỷ tỷ rốt cục thấy người!"

Hai người ôm đầu khóc rống, Võ Nguyên khánh, Võ Nguyên thoải mái còn có võ thuận huynh muội đứng ở bên cạnh, cũng bồi tiếp làm ra một bộ bi thương biểu lộ,

Chỉ là này ba huynh muội đều vị thành niên, căn bản liền không có trải qua Tùy Thất biến đổi lớn, lang bạt kỳ hồ một màn, căn bản trải nghiệm không các nàng hai người tình cảm.

Về phần Vũ gia Nhị tiểu thư, nếu như ngay cả hai người ca ca cũng coi là, xếp hạng thứ tư Hoa Cô, liền càng thêm lý giải không được mẫu thân cùng tiểu di ôm đầu khóc rống tình cảm, nàng ở một bên quay trở ra một đôi đen lúng liếng mắt to, hoàn toàn tiến nhập xem kịch trạng thái.

Dương phu nhân cùng Dương Thiên Diệp ôm đầu khóc rống một hồi, này mới chậm rãi buông ra ôm ấp, vì nàng giới thiệu đứng ở một bên Vũ Sĩ Ước: "Muội muội, đây chính là tỷ tỷ trượng phu, Lợi châu đô đốc, họ Vũ, danh sĩ ước. Người không là người ngoài, gọi tỷ phu liền tốt."

Dương phu nhân lại đối Vũ Sĩ Ước nói: "Lão gia, đây chính là thiếp thân cùng người đã nói tộc muội Thiên Diệp, lần này theo tiền hàng trần trọc mà đến."

Dương Thiên Diệp ngưng liếc Vũ Sĩ Ước liếc mắt, trong trẻo cúi chào một lễ, xấu hổ cúi đầu: "Thiên Diệp gặp qua tỷ phu!"

Vũ Sĩ Ước bề bộn hư vịn một bả, cười ha ha nói: "Người trong nhà, làm gì giữ lễ tiết. Nguyên Khánh, nguyên thoải mái, thuận, Hoa Cô, Tú Cô, các người nhanh lên trước gặp qua di nương!"

Võ Nguyên khánh, Võ Nguyên thoải mái, võ thuận hoà Hoa Cô từng cái tiến lên, bái kiến tiểu di. Vũ gia nhỏ nhất em bé Tú Cô từ vú em con nắm tay nhỏ, cũng hướng về phía Dương Thiên Diệp nãi thanh nãi khí kêu một tiếng "Tiểu di!"

"Ai nha! Tiểu gia hòa thật đáng yêu!"

sao?

Trước mắt vị này mưa hạ Hạ viên ngoại, liền là tại quay lại mười hai canh giờ về sau, lại lần nữa gặp hần "Ban đầu gặp lại", cho nên Lý Ngự mới có thể tình tường hiểu rõ đến Hạ viên ngoại ý nghĩ.

Hạ viên ngoại bị Lý Ngự một ngụm điểm phá tâm sự, nhất thời kinh sợ. Tranh thủ thời gian vung tay lên, phía sau hần bốn cái áo xanh nón nhỏ gia phó, riêng phần mình tay nâng một cái khay, đang đứng ở nơi đó, thấy một lần viên ngoại phát tay, lập tức cất bước tiến lên, sánh đôi đứng tại Lý Ngự trước mặt.

Hạ viên ngoại đưa tay thoát đi trên khay lụa đỏ, chỉ thấy 4 đĩa vàng bánh, bày đặt đến thật chỉnh tề, ánh nắng vừa chiếu, kim quang xán lạn. Lý Ngự sớm gặp qua một hồi, cho nên liền mí mắt đều không nhắc, nhếch miệng mỉm cười, nói: "Vẫn là chỉ có thể hỏi một vấn đề!"

Hạ viên ngoại nhú lên lông mày đến, một mặt ngượng ngịu, lưỡng lự giây nửa ngày, mới từ ba cái vấn đề bên trong tuyển chọn một cái hần nhận làm vấn đề trọng yếu nhất: Dòng dõi!

Hương hỏa truyền thừa, con cháu sinh sôi, đương nhiên là trọng yếu nhất sự tình, đó là tính mạng hần kéo dài a! Nếu như kiếm được một tòa kim sơn, không có dòng dõi truyền thừa, thì có ích lợi gì? Nếu như mình sống lâu trăm tuổi, lại không con tôn hầu hạ dưới gối, trăm năm về sau, còn không phải công dã tràng?

Cho nên, Hạ viên ngoại cắn chặt hàm răng, lưu luyến không rời từ bỏ mặt khác hai vấn đề, hướng về phía Lý Ngự chấp tay nói: "Đã như vậy, Hạ mỗ nghĩ hướng tiên sinh hỏi một chút dòng dõi."

Lý Ngự đã nghe hần nói qua một lần, mà lại lần trước bởi vì hoàn toàn không biết người này nội tình, Lý Ngự đoán sai nhiều lần đối phương tình huống, mà bị Hạ viên ngoại từng cái dùng tình huống chân thật bác trở về, cuối cùng càng bởi vậy kết luận Lý Ngự là lường gạt, tức giận phát tay áo rời đi, bây giờ đương nhiên sẽ không lại xuất hiện loại tình huống đó.

Lý Ngự nhấp một ngụm trà, bấm đốt ngón tay tính toán một cái, mặc dù hần cũng không hiểu tại sao phải bấm đốt ngón tay tính toán, nhưng học được cũng là ra dáng.

Lý Ngự coi xong, tay hướng trên gối nhẹ nhàng một đặt, lạnh nhạt nói: "Viên ngoại bây giờ có 16 phòng thê thiếp, chỉ sinh đến năm nữ, không con, đúng không? A ha, nguyên lai còn có thứ mười bảy phòng thiếp thất, cũng hần là tháng này đặt vào trong phủ a?"

Hạ viên ngoại kinh hãi,

Đối Lý Ngự càng là phục sát đất, hần nhưng là theo nghĩa sạch đột nhiên chạy tới, đây là cùng Lý Ngự lần đầu gặp mặt, Lý Ngự không có khả năng có thời gian đi tìm hiểu nhà hần nội tình, cho nên người ta nhất định là tự mình bóp tính ra, bức này thần thông bản lĩnh, nếu là chỉ điểm cho hần sai lầm, còn sợ không thể có dòng dõi?

Hạ viên ngoại run giọng nói: "Đúng vậy! Lão phu thê thiếp thành đoàn, lại không một con kế thừa gia nghiệp, quả thực làm người buồn rầu oa! Những năm gần đây, lão phu sửa cầu bù đường, cứu tế trong thôn, chuyện tốt cũng làm rất nhiều, nhưng lão thiên còn không chịu ban thưởng ta một đứa con trai, còn mời tiên sinh chỉ bảo sai lầm."

Lý Ngự mỉm cười, ngoắc hần nói: "Cúi tai tới!"

Hạ viên ngoại tranh thủ thời gian xu thế thân hướng về phía trước, một cái tròn vo bụng lớn đều chống đỡ tại mép bàn bên trên, hai tay vịn cái bàn, mới miễn cưỡng khom người xuống, đem lỗ tai tiến đến lý tai miệng phía trước.

Lý Ngự thấp giọng đối Hạ viên ngoại nói: "Ngươi cái xuân tài! Trong nhà 'Ruộng màu mỡ' trăm ngàn mẫu, uống ngươi ngày đêm 'Cày cấy', hết lần này tới lần khác hoàn toàn không có xuất ra, ngươi còn không biết đạo lý trong đó sao?"

Hạ viên ngoại bị hần một mắng, lại là nửa điểm cũng không dám để ý, thờ hồn hần nói: "Đang muốn tìm tiên sinh chỉ bảo."

Lý Ngự nửa che miệng lại, nhỏ giọng nói: "Ngươi muốn nạp mời thứ mười bảy phòng tiểu thiếp tuổi vừa mới mười ba, đúng không?"

Hạ viên ngoại như gà con mổ thóc, liên tục gật đầu: "Đúng vậy! Đúng vậy!"

Lý Ngự nói: "Tiểu cô nương ngày quý ban đầu đến, thân chưa trưởng thành, vẫn là một đóa hoa nụ, như thế nào vì ngươi sinh con dưỡng cái? Trước ngươi nạp những cái kia thiếp thất, tuổi tác cũng cũng không lớn... , thôi, đã mời vào cửa mà còn chưa tính, này thứ mười bảy phòng, ngươi dù như thế nào nhất định đừng nạp vào phủ bên trong, còn có, đã cho người ta nạp mời chi lễ cũng chớ có tác hồi trở lại!"

Hạ viên ngoại luôn miệng nói: "Vâng vâng vâng, cứ như vậy, là có thể sao?"

Lý Ngự đột nhiên nhớ tới Quách Nộ hướng về phía hần chào hàng biểu muội tạ rằng không sự tình đến, bệ bọn nhện được cười, nghiêm trang nói: "Lí mỗ nói cho ngươi ba chuyện, ngươi từng cái làm theo, chẳng những có thể dùng có con, mà lại có khả năng khai chi tán diệt, nhiều con nhiều cháu, bảo vệ ngươi hạ nhà con cháu đầy đàn!"

Hạ viên ngoại không kim được vui mừng, luôn miệng nói: "Tiên sinh thỉnh giảng, lão phu khắc trong tâm khảm!"

Lý Ngự nói: "Thứ nhất, người như nạp thiếp, nhớ lấy muốn tìm cái kia tuổi tròn đôi mươi trở lên, trạng phu đã chết ở goá phụ nhân, tốt nhất đã có dòng dõi, tuyệt đối không nên lại chọn những cái kia đậu khấu thướt tha mười hai mười ba tiểu cô nương. Thế nhưng nhớ lấy, không thể ngược đãi người ta chồng trước hải tử, nếu không hữu thương thiên hòa, lên trời giáng xuống tội người."

Hạ viên ngoại liên tục gật đầu: "Lão phu nhớ kỹ!"

Lý Ngự lại nói: "Ngày thứ hai cái cọc, nhà người trước phủ, thế nhưng là có mảnh hồ nhỏ, xung quanh chiều dài, ước chừng mười dặm. Phủ sau có núi, cao chừng 2000 bước!"

Hạ viên ngoại nói: "Đúng vậy! Tiên sinh thần toán..."

Lý Ngự cắt ngang hẳn nói: "Người phủ sau có núi, đó là chỗ dựa. Trước phủ có nước, đó là tài nguyên. Nhưng núi này nước, không chỉ có riêng là người phủ quý quyền hành, đồng dạng cùng người dòng dõi truyền thừa thật to có quan hệ. Người sau khi trở về, một ngày quán hồ dạo bước, sớm muộn các một. Một ngày trèo cái kia phía sau núi, một ngày một lần. Lòng vòng như vậy lặp đi lặp lại, trừ phi mưa gió trở ngại, không thể ngừng."

Hạ viên ngoại dáng người béo ụt ịt, sợ nhất vận động, nghe đến đó không khỏi mặt lộ vẻ khó khăn, thế nhưng vừa nghĩ tới cái kia sơn thủy không chỉ có là hấn phủ quý nơi phát ra, cũng là hấn dòng dõi bảo hộ, liền đem hàm răng khể cắn, nói: "Theo đến theo đến, lão phu nhất định làm theo!"

Lý Ngự mỉm cười nói: "Ngày thứ ba sao, người những cái kia thê thiếp, nhưng nhiều cho các nàng ăn chút chứa kiềm đồ ăn. Rau quả, hoa quả, sữa loại, đậu nành cùng loài nấm đồ ăn, như là rau nhút, bầu, cây nấm, đồng hao, quả sô, quả hồng, quả dâu, hạt dẻ, hạnh nhân chờ chút!"

Hạ viên ngoại đau khổ trí nhớ, đem rau quả, hoa quả, sữa loại, đậu nành cùng loài nấm mấy dạng này vững vàng ký ở trong lòng.

Lý Ngự nghĩ thầm: "Tên này nếu có thể sinh con gái, tự nhiên là có thể sinh con trai, chỉ là trùng hợp liên tiếp sinh năm cái con gái thôi. Ta kêu hẳn nhiều hơn vận động, bảo trì khỏe mạnh, lại để cho thê thiếp của hẳn ăn nhiều chút tính tẩy rửa đồ ăn, điều hòa một trong hạ thể độ PH, sinh con cơ hội liền tăng nhiều, nhưng cũng không tính lừa hẳn! Giúp người làm vui sướng gốc rễ mà!"

*

Phủ đô đốc bên trên, Dương Thiên Diệp đã được an trí tại tây sương phòng trọ ba ngày, ba ngày xuống tới, cùng Dương phủ trên dưới đã là lẫn vào quen.

Lúc này, bởi vì vấn đề an toàn bị phụ thân cấm túc trong phủ Hoa Cô nhân vô cùng nhàm chán, đang chạy đến tây sương cùng Dương Thiên Diệp nói chuyện phiếm.

Cần coi nhẹ vàng, nhìn từ xa hiện xanh biếc một tịch lạn cây cỏ giường con, tản ra tươi mát thực vật mùi vị.

Hoa Cô cuộn tròn chân ngồi tại trên giường, Dương Thiên Diệp khoanh chân ngồi tại đối diện, giữa hai người để đó một ngum lá sen hoa văn tròn vò nước con, trong vò một vũng nước sạch, mấy đuôi cá vàng lắc đầu bày biện, còn có cây rong tại trong veo trong nước nhẹ nhàng trải ra.

Hai người ngồi tại trên giường, cũng không trăm phát, trong nhà an rất rảnh rỗi, tóc dài xoa vai, khinh sam một bộ.

Giường êm bên ngoài liền là hai đạo hàng rào cửa nhỏ, hai bên kéo ra, trong viện ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, cỏ cây xanh thắm, hồ thạch dừng tuyến, lại phối hợp này một lớn một nhỏ hai vị cô nương yên ổn đẹp nghiêng người cất hình, cảnh này hết sức vào ý thơ.

"Tiểu di, vì cái gì người gọi Thiên Diệp đâu?"

Hoa Cô một đôi chút son con người, tò mò nhìn Dương Thiên Diệp.

Dương Thiên Diệp lộ ra nhớ lại vẻ mặt, sâu kín nói: "Tiểu di là thu trời sinh, ta ra đời thời điểm, phụ thân thấy cuối mùa thu thời tiết, cây dương Thiên Diệp, lá lá rời rạc, thế là liền vì ta lấy tên Thiên Diệp. Ai biết, vận mệnh của ta, coi là thật như cái kia cách cây thu điệp..."

Dương Thiên Diệp âm thầm thở dài, hơi hơi nhìn về phía trong đình. Cái kia sáng lạn dưới ánh mặt trời ưu mỹ cảnh trí, để cho nàng tiêu điều tâm tình lập tức đậm rất nhiều.

Hoa Cô như có điều suy nghĩ gật gật đầu: "Tiểu di tên thật đẹp, cũng tốt có ý nghĩa! Ân, tương lai của ta tên, nhất định cũng phải có hết sức đặc biệt hàm nghĩa khác mới thành!"

Dương Thiên Diệp nghe con nàng tức giận, không khỏi nhoen miệng cười, đang muốn trêu ghẹo nàng vài câu, Mặc Bạch Diễm rón rén vào phòng, xa xa hướng về phía hai người khom người, hòa thanh nói: "Cô nương, đầu Đốc lão gia cùng phu nhân mời cô nương cùng đạo Kiếm Các cổ sạn Thụý Văn hành lang."

Hoa Cô nghe xong, tranh thủ thời gian vịn đầu gối đứng lên, nhảy cẫng nói: "Cha mẹ muốn ra du lịch sao, ta cũng muốn đi! Tại trong phủ mấy ngày nay, sắp im lìm hồng."

Mặc Bạch Diễm cười nói: "Nhị tiểu thư mong muốn cùng đi, tiểu nhân nhưng không làm chủ được!"

Hoa Cô không kịp chờ đợi nói: "Ta đây đi cùng cha giảng!"

Hoa Cô mang lên giày, hứng thú bưng bưng đi ra ngoài.

Dương Thiên Diệp quay đầu nhìn về phía Mặc Bạch Diễm: "Tỷ tỷ, tỷ phụ mời ta du lịch Thúy Vân hành lang?"

Dương Thiên Diệp suy nghĩ một chút, bên môi tràn lên một vết nụ cười thần nhiên: "Rất tốt! Ta đi cùng tỷ tỷ nói một chút, mời lên vị kia kỳ nhân Lý Ngự đi!"

Mặc Bạch Diễm nhất thời giật mình, hần mặc dù một thân võ công xuất thần nhập hóa, thế nhưng dù sao chỉ là nhân gian kỹ năng, đối với có thể thăm dò thiên cơ kỳ nhân, đồng dạng lòng mang kính sợ, điểm này cũng không so trên phổ bách tính mạnh hơn mấy phần. Mặc Bạch Diễm lập tức nói: "Cô nương, cái kia Lý Ngự có thể lên khuy thiên cơ, chỉ sợ..."

Dương Thiên Diệp cười nhạt một tiếng, nói: "Để đó một người như vậy ở bên cạnh, mà không biết hần nội tình, trong nội tâm của ta mới càng thêm lo lắng. Yên tâm đi, thiên cơ không phải tốt như vậy thăm dò, bằng không hần cũng sẽ không định ra một ngày chỉ bói ba quẻ quy củ, ta nghĩ, hần tổng không đến mức thấy một lần ta mặt, liền tới bấm đốt ngón tay thân thể của ta lại lịch đi!"

Mặc Bạch Diễm còn muốn khuyên can: "Cô nương..."

Dương Thiên Diệp cắt ngang hần, mảy liễu một loại bỏ, lạnh nhạt nói ra: "Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi! Mặc sư chớ cần lo ngại!"

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Đàn ông bản sắc

Lý Ngự giúp người làm niềm vui, quả nhiên thu hoạch giúp người vui sướng, 4 mâm lớn độ tinh khiết cực cao vàng bánh đã đưa tới trước mặt hần. Lý Ngự tự nhiên là sẽ không đưa tay, Trần Phi Dương cùng cầu đầu nhi hai người lập tức thức thời tiến lên, hai tay tiếp tới.

Trần Phi Dương cùng cầu đầu nhi là trên phổ hai cái đầu gấu, ngày bình thường dựa vào đánh chút số không hỗn tạp, kiếm lời một ít tiền sống qua ngày. Nếu là có thể treo lên cái có tiền có thể, làm người ta Bang Nhân, đó chính là bọn họ đối lập ổn định còn có tiền đồ công tác.

Bọn hần cùng Lý Ngự vốn là từ nhỏ quen biết, trước kia giao tình cũng không tệ, bây giờ Lý Ngự phát đạt, bên người xác thực cũng thiếu khuyết hai cái chân chạy đáp ứng nhỏ Bang Nhân, thế là hai bên cũng không có mình xác nói cái gì, bất tri bất giác, hai người này liền thuận lý thành chương đóng vai lên hần Bang Nhân.

Hạ viên ngoại đem số tiền lớn giao phó cho Lý Ngự về sau, liền thiên ân vạn tạ cáo từ rời đi, Hạ viên ngoại ôm hần bụng lớn nạm lên xe, vẫn nhắm mắt lại nói lầm bầm, sợ đem Lý Ngự nói cho hần biết "Sinh con ba định luật" cấp quên đi: "Cưỡi quả phụ leo núi, ăn rau quả hoa quả, sữa bò đậu hũ còn có cây nấm . . ."

Hạ viên ngoại một đường nói lầm bầm đi. Trần Phi Dương cùng cầu đầu nhi thì đem vàng bánh đưa vào phòng đi, giao cho Phan thị đảm bảo, Phan thị là nhỏ lý thân tiên mẹ, bây giờ tự nhiên là không cần lại đi Vũ gia làm công.

Lý gia bộ này tòa nhà, bây giờ cũng vẫn là ban đầu bộ dáng kia, chỉ là trong phòng đặt mua ba miệng hết sức rắn chắc tăng thêm bốn đạo vòng sắt rương lớn, dùng để cất trữ đáng tiền vật.

Y theo Lý Ngự lời giải thích, mặc dù giàu sang cũng không thể quên vốn. Kỳ thật hần là không muốn tiêu xài cái kia tiền tiêu uổng phí, dù sao kiếm lời đủ vốn mà là muốn đi thắng một mạch, tu cái gì phòng ở, càng không cần đổi. Nhưng như thế hành vi xem ở trong mắt người ngoài, lại tự nhiên càng thêm cảm thấy đây là cao nhân phong phạm.

Về phần căn phòng rách nát tính an toàn vấn đề, Lý Ngự cũng không cần làm quá lo lắng nhiều, bây giờ thành Lợi Châu bên trong người nào không biết Tiểu Lý thân tiên thần thông quảng đại, đã đem hần truyền đi hồ phong hoán vũ, vải đậu thành binh, không gì không hiểu, không gì làm không được, nào có cái gì mâu tặc ăn trộm hạng người dám có ý đồ với hần.

Liên liền Trần Phi Dương cùng cầu đầu nhi cũng là luôn luôn quy quy củ củ, mặc dù nhìn xem cái kia vàng bánh bột ngô trông mà thèm, lại cũng không dám thừa dịp vào nhà ngay miệng mà trộm cầm một khối.

Trần Phi Dương cùng cầu đầu nhi đem vàng bánh bột ngô giao cho Phan thị, liền lại trở lại Lý Ngự bên người, thấy Lý Ngự kiếm lời như thế một số tiền lớn, quay đầu ít không được bọn hắn chia lãi, liền cũng đặc biệt thân mật.

Trần Phi Dương nhiều ít nhận biết mấy chữ, liền cho Lý Ngự sung làm cầu đầu quân sư nhân vật, trong tay bụng lấy mấy phần nhũ kim loại, phi màu, mơ hồ còn có hương thơm mùi hương thiếp, một mặt thần bí đối Lý Ngự nói: "Tiểu lang quân, này mấy phần thiếp mời, ngươi. . . Tự mình nhìn một chút?"

Lý Ngự nhìn hẳn một mặt quý dị, thấy tất có nguyên do, liền đem thiếp mời nhận lấy. Thiếp rất tinh xảo, dán lên chữ viết cũng quyền thẩu, xem xét liền là nữ nhi gia bút tích. Lý Ngự hít hà cái kia giản lên mùi thơm ngát, thuận tay mở ra một phần, chữ viết tuy là phồn thể, hẳn sẽ không viết, lại có thể nhận ra.

Lý Ngự nhìn một chút thiếp, điểm kí tên hỏi: "Vị này yến song phi Yến cô nương, là ai?"

Cầu đầu nhi không biết chữ, không thể giúp đại ân, nhưng nghe xong danh tự lại đoạt tiến lên đây, nói: "Song phi cô nương? Ta biết, ta biết, nàng là thành bắc Yến viên ngoại nhà đại tiểu thư!"

"Yến viên ngoại?" Lý Ngự khi còn bé đi khắp hang cùng ngõ hẻm, đối bản thành nhà giàu có xác thực cũng biết một chút, nghe hẳn nói chuyện, mơ hồ nhớ lại, nghi hoặc nói: "Yến gia đại tiểu thư, tìm ta làm gì?"

Trần Phi Dương cười bồi nói: "Còn không phải nghe Tiểu lang quân bản sự, muốn mời ngươi thay bói toán. Nữ nhi gia sao, hỏi tám chín phần mười hẳn là nhân duyên. Nguyên vì gió sớm chim, song phi liệng bắc lâm, nghe nói vị này Yến gia đại tiểu thư tranh vẽ văn thơ song tuyệt, rất có tài hoa, hắc hắc hắc. . ."

Lý Ngự lắc đầu, nói: "Như thế nhân sự, không thêm để ý. Dù sao cha nàng Yến viên ngoại, chắc chắn vì nàng chọn cái môn đăng hộ đối người ta."

Lý Ngự đem thiếp vứt hồi trở lại Trần Phi Dương trong ngực, lại cầm lấy một phần, trên thiếp mời đầu còn dán năm cánh hoa tươi, dĩ thường Diễm Lệ. Lý Ngự đem thiếp mở ra, thấy cái kia kí tên làm "Chim hoàng oanh mà", Lý Ngự khẽ vuốt thiếp nói: "Này chim hoàng oanh mà lại là người thế nào!"

Cầu đầu nhi tranh thủ thời gian lại xông đến: "Cái này ta cũng biết, nàng là thành nam xinh đẹp xuân các đương gia đầu bài Hồng cô nương."

"

Lý Ngự giật mình nói: "Gái lâu xanh? Nàng cũng phải mời ta bói toán hôn nhân?"

Trần Phi Dương cười nói: "Tự nhiên không phải! Tiểu lang quân, vị này chim hoàng oanh mà cô nương, là muốn xin mời Tiểu lang quân ngươi vì nàng phát ra ánh sáng."

Lý Ngự mở to hai mắt nhìn, ngạc nhiên nói: "Nàng cũng không phải cửa hàng khai trương, mở cái gì ánh sáng?"

Trần Phi Dương một mặt ranh mãnh ý cười, nói: "Hắc hắc! Tiểu lang quân, biết rõ còn cố hỏi đúng không? Hoàng cô nương mặc dù không phải mở cửa hàng, lại cũng giống vậy là làm ăn, ai không muốn tài nguyên rộng tiến vào, khách khứa như mây nổi?"

Lý Ngự không muốn lừa dối cái kia nhà lãnh cô nương, bực này tiện nghi tiền tài nhưng không khởi động tâm, nghiêng mắt nhìn hẳn một cái nói: "Nàng ra bao nhiêu ngân lượng mời ta?"

Trần Phi Dương nhếch miệng cười lộ lên, dùng cùi chỏ mà gạt Lý Ngự một bả, cười nói: "Tiểu lang quân nói đùa, chim hoàng oanh cô nương làm sinh ý, luôn luôn là chỉ có vào chứ không có ra, làm sao lại trả tiền cho ngươi đây. Bất quá. . ."

Trần Phi Dương áp vào chút, hướng về phía Lý Ngự chen chớp mắt: "Tiểu lang quân ngươi nghĩ a, chim hoàng oanh cô nương mời ngươi khai quang, còn dám trắng trắng lao động đại giá của ngươi hay sao? Khai quang phí không có, nhưng nàng cái kia nhiều vốn đầu tư thái nhưng cũng miễn đi a."

Trần Phi Dương lấy tay cản trở miệng, thần bí nhỏ giọng nói: "Chim hoàng oanh cô nương nói, chỉ cần Tiểu lang quân ngươi đáp ứng. Nàng nguyện phụng dưỡng lang quân ba muội, bảo đảm lang quân phiêu phiêu đục tiền, vui cũng không chỉ!"

Lý Ngự cũng cười hắc hắc, hạ giọng nói: "Thật đấy? Này chim hoàng oanh cô nương, mỹ mạo sao?"

Trần Phi Dương nói: "Đó còn cần phải nói? Xinh đẹp xuân trong các đầu bài Hồng cô nương a! Da trắng sữa non, eo nhỏ chân dài, mông tròn giống như tháng, tuyệt không thể tả nổi, ha ha ha ha. . ."

"Ngươi im miệng!"

Lý Ngự đột nhiên nghiêm sắc mặt, đem thiếp mời hung hăng ngã lại Trần Phi Dương trong ngực, quang minh lăm lăm mà nói: "Ta Lí mỗ là bực nào dạng người, vậy mà dùng xấu xa như vậy thủ đoạn dẫn dụ tại ta? Thật sự là lẽ nào lại như vậy!"

Trần Phi Dương ngây dại, không phải đâu? Hôm trước có vị đặc biệt có nữ nhân mời vị thiếu phụ ôm hài tử đến cho nàng tại ngoại địa làm quan trọng phu bói toán tiền đồ, chờ sau khi nàng đi, Lý Ngự còn chủ động lôi kéo hẳn, liền cái kia vũ mị thiếu phụ mặt mày ngũ quan, phong lưu thân thể phẩm chất miệng nửa ngày đấy, nói đến gọi là một cái mặt mày hơn hờ. Chính mình cũng là bởi vì này mới hợp ý, làm sao đột nhiên liền chứng chắc dàng hoàng rồi?

Trần Phi Dương cười bồi nói: "Tiểu lang quân nói rất đúng!"

Trần Phi Dương ngừng lại một chút, lại nhỏ giọng thăm dò mà nói: "Tiểu lang quân nhưng là ưa thích Cát Tường cô nương?"

Lý Ngự lập tức trừng mắt liếc hắt hủ một cái, Trần Phi Dương nhìn ra Lý Ngự cũng không phải là thật sự tức giận, liền tro mặt ra mới nói: "Lang quân bây giờ là hạng gì thân phận, như là ưa thích, chỉ cần mở miệng, còn sợ Diệu gia không thể đáp ứng?"

Cầu Đầu Nhi tranh thủ thời gian xông đến, cười hắc hắc nói: "Đúng vậy a lang quân, Cát Tường cô nương hiện nay tại 'Trương Phi cư' làm vũ nương, ngày sau muốn gả cái thể diện người ta cũng khó khăn. Nếu là lang quân ưu ái nàng, còn sợ Diệu gia không thể đưa nàng đưa cho lang quân chăn ấm sao?"

Lý Ngự khề giật mình, vội vàng hỏi: "Người nói cái gì? Cát Tường cô nương tại 'Trương Phi cư' làm vũ nương?"

Cầu Đầu Nhi nháy nháy mắt nói: "Là. . . là. . . A!"

Lý Ngự trong lòng lập tức cực kỳ vui mừng, mắt thấy một bà như nước trong veo rau xanh gọi heo ủ, loại kia khó chịu nhiệt tình không là nam nhân nhưng không biết. Bây giờ đã biết Cát Tường chỉ là tại đại tửu lâu bên trong làm vũ nương, Lý Ngự bị đè nén ngực lập tức thoải mái.

Tuy nói làm vũ nương một chuyện này làm, cả ngày xa hoa truy lạc, chén trà đan xen, ý chí sẽ dần dần làm hao mòn, hư tình giả ý ở giữa một khi đụng tới cái thuận mắt, mất đi mây lại trải qua, lại thu chút chỗ tốt, cũng khó tránh khỏi sẽ có chút nữ tử ôm ở cùng người làm xuống cầu thả sự tình, nhưng Lý Ngự tin tưởng Cát Tường nếu chưa từng như vậy sa đọa, liền sẽ không làm loại sự tình này.

Không biết vì cái gì, hắt liền là vô điều kiện mà tin tưởng, có lẽ là bởi vì mới tới thành Lợi Châu lúc đóng vai bán rượu nếp con Cát Tường đưa cho hắt cái kia điệu dáng thăm thiết hể mở Hồ bánh, lại hoặc là vì sau phòng trong rừng trúc dưới ánh trăng cái kia hai hàng thanh lệ, hắt liền là tin tưởng.

Bây giờ biết Cát Tường chân chính sở tòng sự tình ngành nghề, lại hỏi tường chính mình lúc trước sai lầm nhận định, Lý Ngự thậm chí cảm thấy đến, chính mình là bởi vì quá quan tâm nàng, cho nên mới bởi vì quan tâm, mà làm xấu nhất phán đoán.

Lý Ngự tâm tình rõ ràng sướng nhanh, hắt nặng nề mà vỗ Cầu Đầu Nhi bả vai, cười nói: "Đi! Chúng ta ra ngoài tìm học tại nhà con, cùng một chỗ uống hai chén!"

Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi là hai cái sâu rượu, chỉ là trong tay luôn luôn tút quần khốn khó, nhiều khi uống không nổi rượu. Lúc này nghe xong Lý Ngự muốn mời ăn rượu, không khỏi mừng rỡ, vội vàng đáp ứng liền bồi hắt đi ra ngoài.

Ba người mới vừa đi tới ngõ hẻm trong, chỉ thấy hàng xóm Phùng bà bà chống quai trượng, run rẩy từ bên ngoài trở về. Lý Ngự bễ bộn nghiêng người nhường đường, mỉm cười mời đến: "Phùng bà bà trở về a?"

Phùng bà bà đỡ thấy một lần Lý Ngự, một tấm răng đều rơi sạch miệng nhất thời mừng đến không khép lại được: "Cáp! Con cá nhỏ a, lão bà tử đang muốn người."

Lý Ngự ngạc nhiên nói: "Phùng bà bà tìm ta làm cái gì?"

Phùng bà bà đỡ đồ phụ cận, đem quai trượng một châu, thở phì phò nói: "Cũng không biết là cái nào đáng giết ngàn đao tiểu mầu tặc, đem lão bà tử của ta nuôi gần ba năm lớn heo mập cho trộm đi. Lão bà tử tìm rất lâu, cũng không thấy tung tích. Con cá nhỏ a, người nhanh cho bà bà tính toán, nhà của ta ngủm kia lớn heo mập, hiện nay ở đâu?"

Lý Ngự nghe được quần bách, kỳ thật tương tự sự tình hắt đã không phải lần đầu tiên gặp, có thể làm ít như vậy sự tình liền trở về một lần, cũng liền mang ý nghĩa trong ngày này hắt làm mặc khác hết thấy sự tình đều phải cho tới bây giờ một lần, thật sự là chịu không nổi phiền phức.

Phùng bà bà nhìn lên Lý Ngự mặt lộ vẻ khó khăn, không vui nói: "Thế nào,

Chúng ta đồng hương hàng xóm ở, bà bà chỉ có ngân ấy hơi nhỏ sự tình tìm người, người cũng không chịu hỗ trợ?"

Lý Ngự ăn nói khép nép mà nói: "Phùng bà bà, không phải cá con không thể hỗ trợ, chỉ là cá con một ngày chỉ có thể bói toán ba quẻ. . ."

Phùng bà bà nói: "Lúc này mới nhiều chút chuyện, người ngón tay trời chặt trời chặt không cho dù ra đã đến rồi sao? Chẳng lẽ còn phải đợi ngày mai? Nếu là chịu đựng được đến ngày mai, nhà của ta ngủm kia heo mập đã bị người làm thịt rồi, ăn, bán đi thịt, cái kia nhưng làm sao bây giờ?"

Cầu Đầu Nhi chen miệng nói: "Ngày mai cũng không thể coi là, trong vòng mười ngày bói toán, đều đã hẹn trước đi ra."

Phùng bà bà giận tím mặt, chỉ Lý Ngự mũi, biết trứ chùy mới nói: "Tốt a người, tiểu tử người không có lương tâm nha người, lúc trước mẹ người sinh người, vẫn là lão bà tử ta cho người nhận sinh đầu, bây giờ chút chuyện nhỏ như vậy tìm người, người liền ra sức khước từ, người cái tiến vào tiền con mắt tiểu tử thú, sớm biết người như thế con buồn, lúc trước lão bà tử của ta liền nên không để ý tới quần ở người trên cổ cuồng rón, tui sống ghim chết tiểu tử người coi như vậy đi. . ."

Lão bà bà răng cũng bị mất, xúc động phần nộ phía dưới, phun ra Lý Ngự một mặt nước bọt, Lý Ngự mặt mũi tràn đầy cười khổ, đành phải làm gắng chịu nhục hình, ăn nói khép nép giải thích: "Bà bà, con cá nhỏ thực sự không phải không chịu hỗ trợ, bây giờ thật là. . . Được rồi được rồi, nhà người mất đi một ngủm lớn heo mập đúng không, ta bồi! Ta bồi!"

Lý Ngự vội vã hướng về phía Trần Phi Dương đưa cái ánh mắt, Trần Phi Dương trầm mặt mà theo trong tay áo lấy ra một tấm lá vàng con, hậm hực nhét vào phùng bà đỡ trong tay. Lúc này tiết tiền tệ chủ yếu là đúc tiền cùng tơ lụa, rất nhiều nơi còn tại lấy vật đổi vật, vàng bạc cũng không trực tiếp làm tiền tệ, thế nhưng làm kim loại hiếm, nó là có thể chống đỡ coi là thành tiền.

Phùng bà đỡ tiếp nhận vàng lá, nhét vào trong miệng liếm liếm. Vàng so đồng mềm, cho nên dân chúng bình thường phân biệt hoàng kim đơn giản nhất Dịch Hành biện pháp liền là cắn, lão bà tử không có răng, cắn là không thành, nhưng nàng còn có thể liếm, bởi vì độ tinh khiết cao vàng thôi sẽ hơi hơi có như vậy một chút mà vị ngọt.

Phùng bà đỡ liếm liếm, thỏa mãn chép chép miệng, nói lầm bầm: "Này còn tạm được mà!"

Phùng bà đỡ đem gây chống mà lắc một cái, trụ trong tay, run run rẩy rẩy đi lên phía trước, còn ngang Lý Ngự liếc mắt: "Hừ! Tiểu thần tiên! Tại ta trước mặt lão bà tử, ngươi cũng đừng chủ trọng bề ngoài, lúc trước ngươi vẫn là lão bà tử ta đỡ đẻ đây này, ngươi để trần đít đáng về, lão bà tử đều gặp. . ."

Lý Ngự cười theo về sau vậy lão bà tử hoảng cũng hoảng đi qua, lúc này mới xoa một bà trên mặt nước bọt, ngửa mặt lên trời thở dài: "Lão tử rút cuộc mình bạch áo vải lập nghiệp các hoàng đế vì sao đều so quan nhị đại xuất thân các hoàng đế ưa thích giết công thần. Bày ra dạng này hạ người, dù ai cũng chịu không được a!"

Cầu Đầu Nhi khiêm tốn thỉnh giáo nói: "Tiểu lang quân lời này huyền diệu hết sức, ta có chút nghe không rõ, có thể hay không nói trắng nhạt một chút đâu?"

Lý Ngự nguyệt hấn một cái nói: "Cút!"

Cầu Đầu Nhi cúi đầu khom lưng mà nói: "Cái này liền trắng nhạt nhiều hơn!" Nói liền hấp tấp đi lên phía trước.

Ba người vừa đi đến cửa miêng, đứng thấy một chiếc xe ngựa ngừng tại cửa ra vào, làm ngựa xe không thấy nhiều, nhưng chiếc xe hơi này chẳng những sử chính là ngựa, trên xe ngựa còn đập vào quan cò: Lợi châu phủ đô đốc.

Lý Ngự ngẩng đầu nhìn lên, không nhận ra tay lái xe kia, nhưng tay lái xe kia lại biết hấn, lập tức nhảy xuống xe ngựa, hát cái mập ừ nói: "Tiểu Lý thần tiên, ngươi đến rất đúng lúc! Lão gia nhà ta cho mời Tiểu Lý thần tiên cùng đạo Kiếm Các cổ sạn Thủy Vân hành lang, đặc khiến nhỏ trước tới đón tiếp!"

Cầu Đầu Nhi điều võ gương oai nói: "Nhà của ta Tiểu lang quân hôm nay không có. . ."

"Không" chữ còn chưa nói ra miệng, hấn trên mông liền chịu Lý Ngự một cước, Lý Ngự thấp giọng mắng: "Song phi cô nương gia không đi còn chưa tính, chim hoàng oanh cô nương chỗ ấy cũng không nóng này. Nhưng này Lợi châu thô nhất một cái bắp đùi cũng không vội mà ôm lấy, ngươi là muốn loại nào a người?"

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cùng mỹ đồng hành

Nghe xong Vũ Sĩ Ước mời, Lý Ngự không dám sơ suất, lúc này vút xuống Trần Phi Dương cùng đầu chó, trèo lên lên xe ngựa chạy tới Vũ phủ.

Vũ phủ cửa trước con ngóng thấy Lý Ngự xe đến, lập tức liền vào phủ thông báo bẩm đi.

Vũ gia lẽ ra đều chuẩn bị đi ra ngoài, Dương Thiên Diệp đột nhiên nói muốn mời tiểu thần tiên Lý Ngự cùng đạo, nói là đối với người này rất hiếu kỳ, nghĩ kiến thức một chút.

Dương phu nhân đối này số khổ cô em thương yêu hết sức, Vũ Sĩ Ước đối cái này uyển mị lạnh lợi, ăn nói động lòng người cô nương cũng rất là triu mến, tự nhiên không có không đáp ứng đạo lý.

Vì thời gian đang gấp, Vũ Sĩ Ước liền phái xe ngựa đi nghênh Lý Ngự, người một nhà tại trong khách sảnh tự thoại chờ. Bởi vì bọn hấn sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, vừa tiếp xúc với đến tin tức, tự nhiên cũng liền đi ra cấp tốc. Chờ Lý Ngự xe ngựa đến trước phủ lúc, Vũ Sĩ Ước mang theo một nhà già trẻ

đúng cũng đi ra.

Lý Ngự vừa xuống xe, liếc mắt liền nhìn thấy Dương Thiên Diệp.

Kỳ thật từ trên xuống dưới nhà họ Vũ đều là tuấn tú lịch sự, Dương Thiên Diệp mặc dù dáng người thon dài, dung nhan tiểu mỹ, cũng không trở thành hạc giữa bầy gà. Nhưng nàng một bộ vàng nhạt cái áo vốn là nổi bật lên tươi non, tương đối chói mắt, càng là trong mọi người một cái duy nhất Lý Ngự chưa từng thấy qua, cho nên liếc mắt liền chú ý tới.

Vũ Sĩ Ước cười ha ha một tiếng, tiến lên đón đến, nói: "Lý Tiểu lang quân, lão phu mạo muội a! Trước đó chưa từng mời đến, trong lúc vội vã mời cùng đạo, còn cầu thứ tội, thứ tội a!"

Lý Ngự vội vàng chấp tay nói: "Không dám! Không dám! Có thể cùng đồ đốc cùng đạo, tiểu khả vinh hạnh đã đến."

Vũ Sĩ Ước nói: "Nhưng đã cáo tri người gia lão đại người?"

Thời nhà Đường đại nhân cũng vô dụng tới chỉ xưng quan viên, mà là chuyên chỉ chính mình trưởng bối, như là phụ mẫu, ông bà các loại. Lý Ngự hiểu ý, vuốt cằm nói: "Đã gọi Bang Nhân trở về cáo tri."

Vũ Sĩ Ước hớn hờ nói: "Như thế liền tốt. Lần này đi Thuyết Vân hành lang, mặc dù không xa, nhưng cũng không gần. Tội nay sợ là muốn túc ở bên kia, khiến cho trong nhà hiểu được chỗ mới tốt. Tội tới tới, ta giới thiệu cho người một chút."

Vũ Sĩ Ước kéo Lý Ngự cánh tay, cười mím đi đến Dương Thiên Diệp trước mặt, giới thiệu nói: "Đây là lão phu thê muội, ngàn Diệp cô nương. Thiên Diệp a, vị này liền là người rất là ngưỡng mộ cái vị kia kỳ nhân, Lý Ngự Lý lang quân!"

Dương Thiên Diệp trên người một bộ vàng nhạt sức tiêu xài y phục, eo nhỏ nhún lên thắt một đầu màu trắng dây lưng, đen nhánh bóng loáng mái tóc xán một cái cao búi tóc, trên búi tóc chỉ cắm một nhánh toàn thân trắng nõn ngọc kê. Trừ cái đó ra lại không tân trang, cao ráo tú hạp, dị thường dịu dàng.

Dương Thiên Diệp một đôi mắt sáng trong trẻo hướng Lý Ngự trên mặt xoay một cái, nở nụ cười xinh đẹp, hơi hơi phúc lễ, ôn nhu nói: "Tiểu nữ tử Thiên Diệp gặp qua Lý gia lang quân, lý quân Cát Tường!"

Lý Ngự tranh thủ thời gian hư vịn một bà, cười nói: "Cô nương đừng quá khách khí, Lý Ngự nhân văn đã hạc, nhất chịu không nổi như thế rườm rà lễ tiết."

Hoa Cô khiêng cần câu mà theo hai vị huynh trưởng ở giữa chen tới, đến Lý Ngự bên người kéo ống tay áo của hắn: "Lý Ngự ca ca! Hắc! Tiểu thần tiên, người đừng nhìn thấy mỹ nữ liền không dời mắt nổi nổi, người ta nói chuyện với người đâu!"

Lý Ngự đang âm thầm tán thưởng, cô nương này, thanh lệ không tầm thường oa! Đúng như trà Minh Tiên trà trên núi thứ nhất bôi xanh mới, như thế thanh lệ động lòng người, lão Vũ gia thật sự là ra mỹ nhân nhi! Đột nhiên bị Hoa Cô kéo một cái, cúi đầu xuống, nhưng lại không biết nàng trách móc cái gì, nhân tiện nói: "Chuyện gì nha Nhị tiểu thư?"

Hoa Cô mừng khắp khỏi mà nói: "Ta cùng đại tỷ đánh cược, xem ai câu cá nhiều. Đến lúc đó người nói cho ta biết, chỗ nào cá nhiều, ta phải thắng nàng!"

Võ thuận nghe xong nhất thời gấp: "Uy uy uy, Nhị muội không cho phép vô lại, nói xong chúng ta so câu, làm sao vậy mà mời lên trợ thủ?"

Hoa Cô hướng về phía nàng đóng vai cái mặt quý mới nói: "Chúng ta chỉ nói so câu, cũng không có nói không cho phép mời người chỉ bảo."

Hai tỷ muội này toa đầu lầy miệng, Lý Ngự mỉm cười không nói, Dương Thiên Diệp lại cực nhanh quét Lý Ngự liếc mắt, xoay chuyển ánh mắt, đúng thấy Mặc Bạch Diễm hai tay hư nói, vẻ mặt khàn trương đứng tại một bên. Xem hắn bộ dáng kia, chỉ sợ là một khi Lý Ngự gặp Dương Thiên Diệp lộ ra một chút thay đổi, hắn liền muốn một cái thiết chương vỗ xuống, đem Lý Ngự đầu đập thành dưa hấu nát. Dương Thiên Diệp mỉm cười, hướng về phía hắn khẽ lắc đầu ra hiệu buông lỏng.

Vũ Sĩ Ước giới thiệu Lý Ngự cùng Dương Thiên Diệp nhận biết, liền quay người vịn Dương phu nhân lên xe. Công ngừng mấy chiếc hoa xe, đi đầu một cỗ liền là hắn cùng phu nhân Dương thị tọa giá.

Lý Bá Hạo, Lý Bá Hiến hai vị kiếm to khách các kỵ một thót đồ thăm ngựa,

Một thân hoa váy, bảo hộ tại xe ngựa hai bên, bên cạnh còn có thật nhiều thị vệ, đi theo trước sau.

Vũ Sĩ Ước giúp đỡ phu nhân lên xe vào chỗ, vừa quay đầu lại đúng thấy đứng tại Lý Ngự bên cạnh Dương Thiên Diệp đang nhìn hắn chằm chằm

Dương Thiên Diệp nhìn chằm chằm Vũ Sĩ Ước, trong lòng thầm nghĩ: "Hội Kiền Thừa Cơ cuối cùng chỉ là một giới vũ phu, cho tới nay còn chưa thuận lợi đánh vào phủ đồ đốc. Ta đã lâu không đi quân hắn, lời đầu tiên làm việc là xong. Vũ Sĩ Ước thân là một phương đồ đốc, chỗ trận chiến người nhưng mà khác nhau, một là binh quyền, một là chính quyền. Binh quyền phương diện, ta một nữ tử không tốt hiểu rõ nhúng tay, chỉ có thể chờ đợi Hội Kiền Thừa Cơ hành động, chính quyền bên này... , ta muốn thế nào nắm giữ hắn Mặc phủ đây."

Dương Thiên Diệp nghĩ say mê, thỉnh thoảng Vũ Sĩ Ước xoay người lại, ánh mắt đúng cùng nàng đụng một cái. Dương Thiên Diệp nhưng cũng không hoảng hốt, chỉ hướng về phía Vũ Sĩ Ước xấu hổ cười một tiếng, ôn nhu cúi đầu, cái kia cúi đầu xuống ôn nhu, tượng một đóa thủy liên hoa chịu không nổi gió mất thận thùng.

Nhìn qua Dương Thiên Diệp khâm phục kính ngưỡng ánh mắt, Vũ Sĩ Ước cũng không nhịn được như cái bị mỹ nhân nhìn chăm chú lên tuổi trẻ chàng trai, có chút phiêu phiêu nhiên. Giảng giải Tam quốc chuyện cũ, vốn là hân có ý khoe khoang tài học, lúc này càng là tinh thần phấn chấn, thanh âm cũng càng là trung khí mười phần.

"Từ Hoàng sau khi biết, gấp suất bản bộ binh mã công hướng về phía Trần Thúc, Trần Thúc đại bại, quân tốt đọa sùen núi gieo mạ người vô số kẻ. Trương Phi nghe hỏi vội vàng dẫn binh chạy đến, đánh lên ban đêm Trương Hợp. Giết đến Trương Hợp hoa rơi nước chảy, liền là theo trên con đường này, vừa lui ba trăm dặm, hậu nhân tại này trồng thực bách, chính là ghi lại năm đó cánh đức tướng quân chi thần dũng."

Lý Ngự nghe đến đó, không khỏi nhẹ gật đầu, sờ lấy mũi nói lầm bầm "Nguyên lai Trương Hợp First Blood là Trương Phi cảm nha!"

Lý Ngự nói thầm thanh âm mặc dù không lớn, thế nhưng là dính tại bên cạnh hân Hoa Cô thế mà nghe thấy được, nàng tò mò nhìn về phía Lý Ngự, hỏi "Lý Ngự ca ca, người nói cái gì là không chỗ nào chê?"

Lý Ngự giật nảy mình, chẳng lẽ hướng về phía một cái ngày quý chưa đến hoàng mao nha đầu nói rõ lý do vì sao kêu "Giọt máu đầu tiên"? Lý Ngự đầy mặt tươi cười, nói "A ha! Ta nói là này Trương Đức Đức tướng quân, vẫn là không chỗ nào chê. Cáp! Ha ha, ha ha ha. . ."

Vũ Sĩ Ước mỉm cười, nói "Cánh đức tướng quân có vạn phu bất đương chi dũng, nào chi là không tệ a. Cũng chỉ có như người loại này tu thiên nhân chi thuật kỳ tài, mới có thể đối mãnh liệt Trương Phi chi cái kẻ tiếp 'Không tệ' kiểm tra đánh giá, ha ha. . ."

Vũ Sĩ Ước vuốt râu cười một tiếng, nói "Ta quan nơi đây, phong cảnh đặc biệt lệ, lại có sơn tuyền minh khe, cỏ cây tràn đầy. Xe ngựa lái vào trong rừng dừng lại đi, ở đây chỉ lều trại, chúng ta đêm nay liền nghỉ trọ nơi này. Mọi người lại tứ tán đi đi, một thử suy nghĩ trong lòng!"

Vũ Sĩ Ước ra lệnh một tiếng, hộ tùy tùng quân tốt, gia phó, thị tỳ nha hoàn chờ liền dồn dập công việc lu bù lên. Lái xe, dừng xe, dỡ hàng, con ngựa đều thả vào trong rừng nghỉ ngơi. Trên đồng cỏ đánh xuống cột, chi lên lều vải. Lý Ngự thấy còn có nha hoàn thị tỳ dãi than củi, giá nướng, nướng tốt thịt dê, thế mà một bộ muốn mở đồ nướng tiệc tối tư thế.

Võ Nguyên khánh, Võ Nguyên thoải mái hai huynh đệ nghe xong có khả năng tự do chuyển động, nhất thời gần vui mừng. Đeo một cây cung đọc hai túi tên, liền hứng thú bưng bưng hướng trong rừng chui vào. Phía sau mấy cái quân tốt truy hô hào "Nhị công tử, Tam công tử", một hàng bóng người dần dần biến mất trong rừng.

Vũ Sĩ Ước quan tâm đỡ lấy Dương thị, nói "Nướng tử, chúng ta đi lên phía trước đi, đi xem một chút cái kia thác chảy suối phun!"

Dương thị phu nhân mỉm cười gật đầu, Vũ Sĩ Ước vịn Dương thị một cánh tay, ánh mắt bất kỳ không sai nhìn về phía Dương Thiên Diệp, đứng thấy Dương Thiên Diệp một đôi mắt sáng đang ngưng liếc ở trên người hân, không khỏi trái tim run lên, vội ho một tiếng nói "Thiên Diệp, nhưng muốn cùng người tỷ tỷ cùng đi."

Dương Thiên Diệp nở nụ cười xinh đẹp, nói "Tỷ tỷ tỷ phụ đi thôi, Thiên Diệp muốn đi bốn phía đi đi."

Vũ Sĩ Ước trong lòng một hồi thất vọng, bất đắc dĩ nói "Tốt! Nơi đây phong cảnh mặc dù tú lệ, kỳ thật vẫn có dã thú ẩn hiện, người râu cẩn thận."

Dương Thiên Diệp ôn nhu nói "Tỷ phụ yên tâm, Thiên Diệp sẽ không đi xa."

Vũ Sĩ Ước nghe xong Dương Thiên Diệp ngữ khí ôn nhu, vừa mới có chút thụ thương tâm nhất thời lại là âm áp.

Hân vịn Dương thị đi ra thật xa, nghe được thác nước tiếng nổ vang rền thần chí vừa rồi thanh lọc, không khỏi âm thầm tự trách: "Vũ Sĩ Ước a Vũ Sĩ Ước, người cả đời này sống gì chưa từng thấy qua? Đệ vương tướng tướng cũng là thường có lui tới, sao liền bị một cô gái nhỏ hi nộ mà chi phổi rồi? Nàng một trong nói liền có thể muốn người thất vọng, nàng một trong cười liền có thể nhường người thoải mái, thật thật lẽ nào lại như vậy. Chẳng lẽ, người còn vọng tưởng nga hoàng nữ anh, tề nhân vẻ đẹp sao?"

Vị này quyền cao chức trọng, nghi biểu bất phạm suất đại thúc,

Mỹ nhân nhi dĩ nhiên là gặp qua đếm không hết, chi là giống như Dương Thiên Diệp thanh lệ động lòng người lại không nhiều, mà lại bởi vì lấy tiểu đi từ này một tầng cảm kỳ thân phận, cái kia dụ hoặc liền càng thêm không phải bình thường, trong lúc nhất thời lại khiến cho lo được lo mất.

Dương Thiên Diệp dục cầm cổ súng, qua loa tặc trách Vũ Sĩ Ước rồi đi, sóng mắt xoay một cái, đã thấy Hoa Cô một tay nhấc lấy cần câu thùng nước, một tay nắm Lý Ngự bàn tay, đang hứng thú bưng bưng hướng sơn tuyền ngưng tụ mà thành một cái đầm như gương nước xanh chỗ tiến đến, trong miệng reo hò: "Lý Ngự ca ca, nhanh tìm cho ta cá oa tử!"

Dương Thiên Diệp cười một tiếng, liền cũng vội vàng đi theo. Nàng đã có ý muốn đối phó Lý Ngự, liền suy nghĩ nhiều giải hân một chút. Bởi vì cái gọi là, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Đối Lý Ngự như thế có được vượt qua thường nhân tướng tượng bản lĩnh nhân vật, Dương Thiên Diệp rất là kiêng kỵ, như lâm đại địch.

Lý Ngự bị Hoa Cô kéo tới bích bên đầm nước, nhưng chuyển biến tốt một vùng nước biếc, nước suối trong veo, rộng lớn sợ không có ba mẫu xung quanh, chung quanh cỏ cây tươi tốt, phong cảnh cực kỳ đặc biệt lệ.

Võ thuận đại tiểu thư cũng đề cần câu tới, mặc dù nàng so Nhị muội Hoa Cô lớn hơn vài tuổi, nhưng lòng háo thắng nhưng cũng không giảm chút nào, Hoa Cô có Lý Ngự hỗ trợ, vô hải lòng bên trong có chút bất mãn. Nhưng nàng chung quy là cái đại cô nương, lại ngại học Nhị muội cũng đi dính Lý Ngự, tìm hân hỗ trợ.

Hai người đều có một khóa bắt mắt mỹ nhân chí, đều bên tai rủ xuống vị trí, đều là cô nương trẻ tuổi...

Lẽ ra chuyện này cũng không có gì, coi như lúc trước hần chỉ thấy qua Dương Thiên Diệp nguyên cũng nói không là cái gì vấn đề, thế nhưng...

Hôm nay trên xe cho tiểu Hoa cô kẻ xong đuôi trục lão Lý chuyện xưa, nhân mải rãng nói chuyện trời đất, Hoa Cô thế nhưng là chính miệng từng nói với hần, nàng tiểu di dương Dương Thiên Diệp là năm ngày trước đó mới chạy tới Lợi châu, xa theo tiền hàng chạy đến.

Năm ngày trước đó, cùng hần lần trước gặp phải xe kia bên trong mỹ nhân nhi, thế nhưng là trọn vẹn kém vài ngày, lẫn lộn không được. Nếu như hôm đó trong xe nữ tử liền là trước mặt mỹ nhân này, nàng vì sao đã sớm tới Lợi châu, lại đổi thân nhân lừa gạt xưng vừa mới từ tiền hàng chạy đến.

Lý Ngự trong lòng điểm khả nghi chợt hiện, Dương Thiên Diệp nhìn hần nhìn chăm chú chính mình, lại là âm thầm xem thường: "Cái gì thế ngoại cao nhân, cũng bất quá là cái đồ háo sắc thôi."

"Đồ háo sắc?"

Dương Thiên Diệp trong lòng thỉnh thích khẽ động, đang lo không biết nên như thế nào đem Lý Ngự đuổi khỏi Vũ Sĩ Ước bên người, hần nếu háo sắc, tựa hồ cũng có thể làm làm văn chương.

Dương Thiên Diệp âm thầm suy nghĩ lấy, đưa tay thuận thuận bên tóc mai mái tóc, đối Lý Ngự nói: "Lý gia lang quân, mời!"

Lý Ngự cười nói: "Ngươi ta như luôn luôn khách khí như vậy, vậy nhưng không khỏi lạnh nhạt. Ngươi gọi ta Lý Ngự cũng tốt, kêu một tiếng Lý đại ca cũng được, tổng còn thói quen chút."

Dương Thiên Diệp nở nụ cười xinh đẹp, nói: "Nếu như thế, vậy nhân gia liền gọi ngươi Lý đại ca đi."

Dương Thiên Diệp nói, đang cất bước đi tại Lý Ngự đằng trước, nói đến đây lúc, đứng hướng về phía hần ngoái nhìn cười một tiếng, chưa từng nhìn xem đằng trước, tựa hồ dưới chân liền đạp trúng một khối buồng lông tảng đá, tảng đá hướng về phía trước lăn một vòng, Dương Thiên Diệp ai nha một tiếng, thân thể liền ngã về sau một cái.

Lý Ngự lấy làm kinh hãi, chân trước hướng về phía trước thuận thế trượt đi, chân sau kéo căng lên như cung, hai tay một thức "Đẩy cửa sổ ôm thảng", vững vàng nâng nàng sau lưng cùng cổ chỗ, vội hỏi: "Ngân Diệp cô nương, ngươi không sao chứ?"

Lý Ngự này bao quát, liền cảm giác ngón tay khắp nơi nhu mại mềm mại, đầy co dãn, trong lòng không khỏi thầm khen, nhìn nàng thon dài thon thả, một ống thanh trúc giống như tư thái, lại nguyên lai mềm mại không xương, lại không hiện ra thịt.

Giương mắt lại xem xét, lại bởi vì Dương Thiên Diệp nửa ngẩng lên thân thể, cổ áo hơi hơi chống lên, lộ ra một ngấn tuyết nõn da thịt, đầu chỉ cần hơi hơi một bên, nhất định theo cái kia y phục khe hở ở giữa nhìn thấy bên trong hai đoàn gò lên, một đường ngọc kênh nương.

Lý Ngự có cái kia tà tâm cũng không có cái kia tặc tâm, tự nhiên không dám thừa cơ chiếm người tiện nghi. Dương Thiên Diệp bị Lý Ngự nắm cả, thân trên hơi hơi ngã ra sau, hơi cau lại Mi nhi, có chút thống khổ nói: "Ồi, nhẹ lấy chút, người ta... Giống như đau chân!"

Dương Thiên Diệp nói, trong lòng cực nhanh có phán đoán: "Người này quả nhiên biết võ công, bất quá, căn cơ mặc dù ghim chắc, nhưng cũng không phải không thể địch."

Dương Thiên Diệp nhìn xem điểm đam đáng yêu, yếu đuối, kì thực lại là võ công vô cùng cao minh. Nàng vừa rồi cố ý trượt chân, chỉ dựa vào Lý Ngự này ôm một cái, liền kiểm tra xong phản ứng của hần, tốc độ, lực đạo, nhãn lực, theo mà đối với hần thực lực tổng hợp có một cách đại khái phán đoán.

Lý Ngự lại không biết cứ như vậy trong tích tắc bản lĩnh, đã bị người dò xét "Đáy biển", lại còn coi nàng đau chân, vội nói: "Cô nương không cần phải lo lắng, ta nâng ngươi chậm chậm ngồi xuống." Lý Ngự nói, hai chân uốn lượn xuống tới, vừa muốn đem Dương Thiên Diệp chậm rãi đánh ngã.

Lúc này, hai người sau lưng trong bụi cỏ, Hoa Cô đang hai chân xếp bằng tại đầm lầy bên trên. Nàng đem cần câu gác ở trước mặt trúc chống đỡ con bên trên, từ trong ngực móc ra giấy trúc bao quanh gần nửa cân hạnh mứt, vừa mới mở ra giấy Bao nhi, dùng ngón tay nhặt một mảnh nhét vào trong mồm, chỉ thấy sáng biếc phía trên lơ là bỗng nhiên chìm xuống.

Hoa Cô a một tiếng kêu sợ hãi, mở cở trong bụng, dưới sự kích động giờ tay lên, một cái túi hạnh mứt mà bay chẳng biết đi đâu, Hoa Cô luống cuống tay chân liền đi bắt cái kia cần câu,

Tích đủ hết bú sữa mẹ khí lực dùng lực hướng lên nhấc lên, tựa hồ sợ đến muộn một điểm cái kia mắc câu cá con liền sẽ chuồn mất.

Nhưng nàng câu lên chỉ là một đầu tiểu Bạch điều, con cá này hình thể dài nhỏ, vây trắng bạc, Hoa Cô câu lên con cá này nhiều lắm là cũng liền ba lượng nặng, chịu nàng dùng sức giương lên cần câu, cái kia cần câu con cá nhỏ bị kéo ra mặt nước, đằng vân giá vũ bị dây câu vướng ra ngoài, một cái thoát câu.

Thoát câu tiểu Bạch điều "Ba" một cái, thật vừa đúng lúc đang rơi vào Dương Thiên Diệp cổ áo, "Oạch" một cái liền trượt đi vào. Dương Thiên Diệp nào biết được đó là cái thứ gì, chỉ cảm thấy ẩm ướt, trơn bóng, lạnh lạnh, đột nhiên liền chui vào ngực yếu hại, ở bên trong lung tung chui động, này giật mình thật là không như bình thường, lập tức liền nghĩ đến như thế nữ hài tử rất là e ngại sinh vật ---- rắn!

Dương Thiên Diệp a một tiếng kêu sợ hãi, Lý Ngự khuất thân đang muốn ngồi xuống, rốt cuộc chịu lực không được, Dương Thiên Diệp lập tức quăng trên đồng cỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn mà hù đến tuyết trắng, hai tay vội vã liền đi xé rách ngực, hoảng sợ gào thét: "Cứu mạng! Cứu mạng! Cứu mạng a!"

Nữ hài tử vốn là sợ rắn, huống chi còn là bị rắn chui vào ngực, Dương Thiên Diệp gần như muốn dọa ngất đi, hết lần này tới lần khác con rắn kia ngay tại

Lý Ngư kỳ thật cũng không thấy rõ đột nhiên tiến vào Dương Thiên Diệp ngực đến tột cùng là cái thứ gì, chỉ cảm thấy trắng bóng một đầu, nghe Dương Thiên Diệp vừa gọi, tự nhiên cũng tưởng rằng rắn.

Lý Ngự cũng là thật gấp, dưới tình thế cấp bách cũng không nghĩ được nhiều như thế, cúi người tiến lên, hai tay nắm chặt Dương Thiên Diệp cổ áo, "Xoẹt" một tiếng, liền đem xiêm y của nàng cho xé mở.

Lý Ngư nói, quăng cái áo, đưa tay đi bắt cái kia cá, một cái, hai lần, ba lần...

Tiếp tục cố gắng!

Trời có mắt rồi, Lý Ngự thật sự là vô tâm cốt nhục a! Nếu như cái kia cá trực tiếp tại hai cái "Sơn Đông sắc mặt mà bánh bao lớn" lên nhảy đất, Lý Ngự đã sớm phát giác không ổn, cũng sẽ không đưa tay đi bắt, vấn đề là Dương Thiên Diệp bên ngoài vấy tụy bị xé mở, bên trong lại không phải chân không, còn có thiếp thân ha con bao lấy bộ ngực sữa.

Lý Ngu bời vậy mới không tới kịp tỉnh giấc tới, lại ngơoi đưa tay đi bắt, muốn tóm lấy cái kia đuôi con cá nhỏ cho Dương Thiên Diệp nhìn một chút, tránh khỏi nàng một bộ hồn bất phụ thể bộ dáng. Bây giờ sao, Lý Ngu nhìn qua cái kia đuôi trên đồng cỏ vẫn ương ngạnh gãy dựa lại đã định trước muốn hít thở không thông tiêu ngân cá con, đột nhiên cảm giác được kết quả của mình chỉ sợ còn chưa kịp nó!

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net.**

Chương 54: Bên kia phong cảnh tuyệt đẹp

Hoa Cô chỉ cảm thấy cần câu chột nhè , chờ cái kia lưỡi câu đang đưa trở về, phát hiện cá con không thấy, đem cái lòng háo thắng mạnh tểu cô nương gấp đến độ hơi kém khóc lên. Hoa Cô đem cần câu ném một cái, vội vội vàng vàng chạy đến, bồi rối hô: "Cá của ta! Cá của ta!"

Lý Ngự đang ở sơ run, nghe nàng một hô, vội vàng mất đi hai mảnh nga quần áo màu vàng, hướng về phía Hoa Cô ngoắc nói: "Ồ chỗ này!Ồ chỗ này!"

Hoa Cô dậm chân nói: "Người ta không phải nói người á! Người ta nói là ta câu cá!"

Lý Ngự nói: "Đúng vậy a! Ở chỗ này! Ở chỗ này!"

Hoa Cô mừng rỡ, vội vàng theo trong bụi cỏ chạy tới, hướng trên mặt đất nhìn lên, kinh hãi nói: "Hồng bét a, nó muốn chạy trốn á!"

Chỉ thấy đầu kia tiểu Bạch cá con trên mặt đất nhún nhảy một cái, mỗi lần nhảy lên, đều trên đồng cỏ dịch chuyển khỏi chừng nửa thước. Mà cách đó không xa trong bụi cỏ liền có một mảnh suối nước, là bên cạnh trong đầm nước tràn ra tới nguồn nước thấm vào hình thành. Mà cái kia con cá nhỏ chỉ cần lại nhảy hai lần, liền có thể vừa lúc nhảy vào cái kia trong suối.

"Nhanh bắt được nó!" Hoa Cô hướng về phía trước một cái hồ nhào, hai tay hợp lại, cái kia con cá nhỏ "Oạch" một cái, theo nàng một đôi tay nhỏ ở giữa trượt ra ngoài, thân thể khẽ cong, lại lần nữa nhào đến trên không.

Thời khắc máu chốt, Lý Ngự vọt người tiến lên, nâng lên chân phải, hung tợn hướng về phía cái kia tiểu Bạch cá con một cước đạp xuống dưới.

"Phốc!"

Bên dòng suối đất đai ướt át xộp, Lý Ngự một cước này lực đạo mười phần, nhất thời trên đồng cỏ bước ra một cái thật sâu chân hố con.

Hoa Cô trừng to mắt, vênh lên cái mũi nhỏ, ngạc nhiên nhìn xem Lý Ngự chân, kinh ngạc nói: "Cá đâu?"

Lý Ngự cẩn thận từng li từng tí nâng lên chân phải, chỉ thấy đầu kia tiểu ngân cá con đã một mực dính vào chân lừa bịp dưới bùn trong đất, mà lại, nó còn không phải râu đuôi đầy đủ khảm đi vào, mà là thân thể gãy đôi lấy khảm đi vào.

Nguyên lai ngay tại nó thân cá khê cong, nhảy lên đến trên không nháy mắt, Lý Ngự một cước đem nó đã giẫm vào trên mặt đất, mà lại bởi vì nó đang khom người, chân thật đạp một cái gãy đôi.

Lý Ngự nhìn lên cái kia tiểu ngân cá con chết không nhắm mắt một bên mắt cá, cười khan nói: "Ai nha, cái này. . . , giống như khí lực lớn chút."

Hoa Cô chép miệng, không vui trừng mắt liếc hẩn một cái.

Lý Ngự quần nói: "Con cá này không có cách nào ăn, khục! Chi bằng lại câu mấy cái đi, người vận khí tốt, nếu mở tờ, nhất định cá giống như mây tới."

Hoa Cô lờm hẩn một cái, đứng lên tiến lên hai bước, ngồi xổm ở chân bờ hồ, cẩn thận từng li từng tí đem đôi kia gãy tiểu ngân cá con theo trong bùn móc đi ra, khê nói: "Ai quản nó có thể ăn được hay không, dù sao là người ta câu, muốn làm đêm được!"

Hoa Cô bung lấy đầu kia gãy đôi tiểu ngân cá con, tại suối nước bên trong sạch tẩm một cái, liền bảo bồi giống như mang về đi, bỏ vào nạng cái sọt cá nhỏ bên trong.

Lý Ngự nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới hiểu ra chạy thoát Dương Thiên Diệp, thò đầu ra nhìn nhìn coi, cũng không biết nàng đến tốt cùng trốn tới đâu đi, âm thầm suy nghĩ một phen, dứt khoát lòng bàn chân bôi dầu, chuồn mất.

Lý Ngự bốn phía lung tung đi dạo du một hồi, trở về trụ sở phụ cận, nhưng thấy lều vải, rào chắn, vì nướng một loại đồ vật đều đã bắc hoàn tất, một cái doanh địa tạm thời đã tuyên cáo hoàn thành.

Lúc này Vũ Sĩ Ước cùng đi Dương thị phu nhân theo suối chảy thác tuân chỗ đã đi về tới, khiến cho Lý Ngự kinh ngạc chính là, chẳng biết lúc nào, Dương Thiên Diệp không ngờ hầu ở Dương phu nhân bên cạnh, mà trên người nàng lại mặc vào một kiện màu vàng nhạt cái áo, cùng bị hẩn xé xấu món kia giống như đức.

Lý Ngự tám tám lấy làm kỳ lạ, tiểu nha đầu này năng lực a, nhìn nàng một bộ người không việc gì giống như bộ dáng, cũng không biết được nàng trước đó trần trụi một đôi trắng bóc cánh tay, chỉ lấy một kiện thiếp thân ha con, làm sao lại có thể thân không biết quý không hay trở về trụ sở thay xong y phục.

Nhưng mà Lý Ngự chỉ chớp mắt trông thấy Mặc Bạch Diễm Mặc lão đầu mà mặt âm trầm màu đứng tại một lều vải một bên, nhìn ánh mắt của hẩn mà dị thường u oán, phảng phất vừa bị ác bá con rết đoạt con gái ruột giống như, nhất thời bùng tình đại ngộ, vị này ngân Diệp cô nương nhất định là không biết dùng cái biện pháp gì thông tri nàng tới tới, có người chiếu ứng, này đương nhiên không là vấn đề.

Dương Thiên Diệp đang hầu ở Dương phu nhân bên người, nghiêng đầu không biết nói gì đó, thần thái không mang danh lợi mà ưu nhã. Thấy Lý Ngự, Dương Thiên Diệp, Dương phu nhân còn có hầu ở một bên khác Vũ Sĩ Ước đều dừng bước. Dương Thiên Diệp hướng về phía Lý Ngự nở nụ cười xinh đẹp, hơi hơi phúc lễ: "Nơi đây cảnh trí như thế ưu mỹ,

Lý đại ca không bốn phía du lãm một phen sao?"

Lý Ngự xem trông mắt hơi kém rơi ra đến, đây thật là Dương Thiên Diệp? Không phải nàng luyện sinh tỷ muội a? Nhìn nàng nói cười yển yển, thông dong tự nhiên bộ dáng, trước đó cái kia gương mặt then thành đồ thẩm vải, nổi giận đan xen phiền hẩn một cái bạt tai cái cô nương kia giống như cùng nàng không có chút quan hệ nào giống như.

A! Là ai nói qua kia mà? Nữ nhân nột, từng cái đều là trời sinh diễn viên. Diễn kỹ này, tuyệt đối là bóng dáng cấp bậc đó a. Bất quá, loại này tai nạn xấu hổ, Lý Ngự tự nhiên cũng là sẽ không đối với người nói, lập tức bẻ bọn cười ha ha, nói: "Đi qua, đi qua, bên kia phong quang nhất là vào thẳng. A, các người nhìn qua thác nước."

Vũ Sĩ Ước cướp lời nói: "Nhìn qua, Tiểu lang quân không cần phải đi, ngay ở chỗ này nhìn ra xa đi, xa xa nhìn lại, như một dải lụa từ trên trời giáng xuống, cảnh trí quá mức đẹp. Như đến ở gần, hơi nước mờ mờ, quá mức ẩm ướt, không khỏi liền muốn quét hào hứng."

Vũ Sĩ Ước lau mặt, cười nói: "Vốn dốc vừa rồi đi qua, tựa như rửa mặt, ha ha!"

Dương phu nhân mỉm cười nói: "Lý Tiểu lang quân, thiếp thân cô em gái này, thuở nhỏ lớn ở tiền đường, chỉ vì bên người không quá mức thân quyền trưởng bối trông nom, nữ nhi gia lại không tốt từ khen người ta, mắt thấy là phải dài tới đôi chín, vẫn còn chưa từng gả người ta. Tiểu lang quân nhưng nguyện giúp muội từ ta bói một quẻ, nhìn nàng bao lâu có khả năng tìm được một vị như ý lang quân?"

"Không thể!" Dương Thiên Diệp cùng Vũ Sĩ Ước trầm miệng một lời, mở miệng ngăn cản.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Giết chút người, nhảy khiêu vũ

Trăng sáng giữa trời, đồng lửa một lùm.

Đồng lửa vọt lên cao hơn hai trượng ngọn lửa, ngồi vây quanh tại đồng lửa người chung quanh đều bị ánh lửa kia phản chiếu khuôn mặt hồng nhuận phon phớt, nhất là nữ tử, thường nói dưới đèn xem mỹ nhân, càng thêm ba phần màu sắc, cái kia đèn cũng không phải đời sau đèn chân không, lúc này ánh lửa kém có thể so đo, Dương phu nhân cùng Dương Thiên Diệp coi là thật so ban ngày bên trong càng thêm uyển mị động lòng người.

Một cái vòng eo tinh tế, tư thái yếu điệu tiểu mỹ nhân, phát chái tiên búi tóc, thân mang vũ y, hoàn bội lách cách ở giữa gió cánh tay xoay tròn, thân nhiên tung đưa, tư thái tuyệt không thể tả. Mỹ nhân này mà không phải Vũ gia nuôi dưỡng vũ cơ nữ ca sĩ, đúng là Vũ gia đại tiểu thư Vũ Thuận.

Mấy cái Vũ phủ thị tỳ nghiêng ngồi một bên, hoặc phủ tỳ bà, hoặc vỗ tay trống, mang chút Hồ âm tiết tấu dễ hiểu lưu loát âm nhạc tùy theo mà lên, dập dòn tại đây tĩnh lặng núi lớn ở giữa.

Vũ Thuận một khúc dừng múa, hương thấm mồ hôi dừng lại, cười nhẹ nhàng hướng đám người cúi chào một lễ, nhẹ nhàng không sai lui ra, trở lại chính mình tịch một bên xem xét, Hoa Cô ngồi xếp bằng có trong hồ sơ trước, hai cái tay nhỏ bung lấy phi phi non nốt một khối tay bắt thịt dê, đang gặm đến khóe môi chảy mỡ.

Vũ Thuận mà trợn nhìn cô em liếc mắt, sáng giọng: "Chỉ có biết ăn thôi, quý chết đói đầu thai nha!"

Hoa Cô hướng về phía nàng làm cái mặt quỷ, cười hi hi nói: "Tỷ tỷ múa dù sao lúc nào đều nhìn thấy, đương nhiên là ăn thịt quan trọng."

Vũ Thuận khẽ nói: "Chẳng lẽ ngày bình thường liền ngăn ngại thịt dê ăn sao?"

Hoa Cô giương lên trong tay thịt dê, cười nói: "Kia thịt dê không phải này thịt dê vậy. Mà tỷ tỷ thủy chung vẫn là tỷ tỷ kia."

Ngồi ở bên cạnh trên ghế Lý Ngự cười nói: "Hoa Cô coi là thật cực kì thông minh, câu nói này rất có mùi vị. Cùng người cùng tuổi nữ hài tử bên trong, chỉ sợ rất khó lại có cái thứ hai, nói đến ra người dạng này làm tham ăn biện hộ tuyệt diệu kiến giải."

Hoa Cô nắm tay bắt thịt dê hướng về phía hắn làm như có thật chấp tay một cái: "Đa tạ, đa tạ."

Vũ Thuận thấy Lý Ngự cho nàng hát đệm, cảm thấy vui vẻ, tiểu mị liếc mắt Lý Ngự liếc mắt, nói: "Vẫn là tiểu thần tiên hảo nhân lực, ta này cô em nha, liền là nhân tiểu quý đại."

Vũ Thuận dù sao cũng là tiểu thư khuê các, mặc dù tuổi nhỏ hoạt bát, xưa nay cũng sẽ không hướng về phía đàn ông làm ra như vậy tư thái, nhưng mà lúc này uống mấy chén bồ đào rượu ngon, đồ bùng cả mặt, liền cũng không giống bình thường câu cần. Còn nữa, Lý Ngự vốn là anh tuấn, lại có một tầng thần tiên quang sáng, thuận chị em nào có không thích thân cận đạo lý.

Lý Ngự này toa đang cùng hoa tỷ muội bàn lấy miệng, Vũ Sĩ Ước bụng lấy một chén nhỏ đựng đầy rượu ngon vàng khuất chi, chậm rãi từng bước loạn chà loạn choạng mà đi tới Lý Ngự ký án trước, thoải mái cười to nói: "Tôi nay tửu hứng nồng hậu dày đặc, Tiểu lang quân không vì bọn ta hát vang một khúc sao?"

Lý Ngự tranh thủ thời gian đứng lên nói: "Tiểu khả cũng không thiện ca hát, chỉ bằng Đại đô đốc ngẫu hứng hát vang một khúc, như thế nào! Tiểu khả kính Đại đô đốc!"

Lý Ngự nói đi, vượt lên trước giờ lên một chén rượu, hào sảng uống một hơi cạn sạch.

Vũ Sĩ Ước cười ha ha, giờ lên cao cao vàng khuất chi, trong trần rượu dập dòn, phản chiếu ra một vòng chấp chồn tại trong rượu trăng sáng. Vũ Sĩ Ước suy nghĩ một chút, cao giọng ca nói: "Trăng sáng rượu ngon càng hơn ta, ta chưa uống nó trước say. Lại uống, khoan đã, người tại trời cao ta xa kính, cùng uống một chén Phong Hỏa phát ~"

Lão võ không phải tại ngâm thơ, mà là dùng một loại cổ ca vận hát khúc, cho nên ngược lại không quá mức chú trọng áp vận, cái kia vui vẻ tràn trề bầu không khí cũng là mười phần. Lão võ một khúc ca dừng, Lý Ngự còn đang suy nghĩ trong đó một chút không nghe rõ câu chữ, Võ Nguyên Khánh Hoà Võ Nguyên thoải mái đã uống lên màu tới.

"Tốt! Ba ba ba. . ."

Võ Nguyên Khánh, Võ Nguyên thoải mái Đại Lực vỗ tay, Lý Ngự bề bộn cũng đi theo uống lên hái tới. Lão võ uống một hớp làm trong trần rượu ngon, cười ha ha lấy kéo lấy Lý Ngự, nói: "Vốn đốc đã hát qua, Tiểu lang quân, đến lượt người a, hoặc là hát, hoặc là ngẫu hứng ngâm một câu thơ, người chọn cái nào?"

Lý Ngự bối rối, làm thơ? Thần thiếp làm không được a! Ca hát, ta hát cái gì đâu?

"Một người, ta uống rượu say! Say đem mỹ nhân thành đôi đúng. Hai mắt, là độc đi theo, chỉ cầu ngày khác. . ."

Không được! Cổ nhân hiểu "Hô mạch" sao, cũng đừng này vừa hô đi ra, liền chín tuổi tiểu Hoa cô đều khinh bỉ ta, vậy nhưng thật mắt mặt vút xuống nhà bà ngoại.

"A ~ a ~ ngũ hoàn, người so tứ hoàn nhiều một vòng ~", khục! Thời đại cảm giác quá mạnh, đến có chút cổ vận. Mà lại đại Đường khí tượng rất lớn khí, muốn phóng khoáng chút!

"Đất đai tại ta dưới chân,

Nước tính toán chường tại trong tay, cái nào còn dám nói nhiều. . . Cao cao tại thượng, chư quân xem đi, trầm chi giang sơn mỹ hảo như vẽ. Leo núi đạp sương mù, chỉ thiên cười mắng, bỏ ta ai có thể khen. . ."

Lý Ngưng lông mày giương lên, ca từ lại không giương đi ra, lời đến khoe miệng, lại bị hấn cứ thế mà nuốt trở về. Bài hát này nếu là hát đi ra, lão võ vi biểu đôi lý Đường vương triều trung tâm, đoán chừng phải tươi sống bóp chết hấn.

Chớ trách Lý Ngưng không biết hát, hấn tuy có thổ dân lý trí nhớ của cá, nhưng thổ dân Lý Ngưng từ nhỏ khắp nơi vội vàng theo thầy học học giết người nghệ, nào có nhân bản lĩnh tham gia đạp ca sẽ, học xướng ca ca bài dân ca? Cho nên Lý Ngưng nghèo tác trí nhớ, đúng là không có phương diện này tài nghệ có khả năng biểu hiện ra.

Nếu không. . . Ngâm thơ a? Thơ cổ hấn vẫn có thể ngâm hơn mấy câu. Tỉ như Lý Bạch cái kia đầu 《 Tương Tiến Tửu 》, nếu như hấn ngâm ra "Quân không thấy cha mẹ gương sáng buồn tóc trắng, hướng như tóc xanh mộ thành tuyết. Cuộc sống đặc ý râu đều vui mừng, chớ cho vàng tôn đối không thối. Trời sinh ta tài tất hữu dụng, ngàn vàng tan hết còn phục tới. . ."

Lý Ngưng tin tưởng, không chỉ Vũ Sĩ Ước muốn kinh động như gặp thiên nhân, coi như vị kia này thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn hấn liếc mắt, giống như cười mà không phải cười, ngoài cười nhưng trong không cười, tiểu lý tàng đao đại Đường bản Mona Lisa Dương Thiên Diệp Dương cô nương đều phải vậy lên vậy xoe, cúi đầu liền bái!

Chân chính thơ hay ca, là có thể vượt qua thời không, vượt qua chủng tộc, càng không cần cái gì danh sư giảng giải, người người cũng có thể cảm giác được mị lực của nó. Lý Bạch này đầu 《 Tương Tiến Tửu 》 đặt vào trăm ngàn năm về sau, mặc cho ai xem xét, vẫn là như thế có thể cảm nhận được trong đó mị lực. Lại như cái kia kho van xin gia xử chí, đem hấn thơ phiên dịch thành Hán ngữ, loại kia dư vị vô tận ý vị vẫn như cũ đập vào mặt.

Rõ ràng nói gì không hiểu, cái gọi là thi nhân còn muốn làm như có thật đi kể cho người giải nó mỗi một chữ có bao nhiêu khác sâu ngụ ý, nhất là bản thân liền là hiện đại thơ, dùng cũng là hiện đại ngôn ngữ, hết thấy trên dưới một trăm cái chữ, thi nhân có thể cho người phân tích ba giờ cái gọi là thơ hay, tất cả đều là hát lên Hoàng đế bộ đồ mới đùa nghịch lưu manh.

Hướng chi đại Đường vốn là thơ quốc gia, Lý Ngưng nếu thật muốn ngâm ra thi tiên Lý Bạch cái kia đầu 《 Tương Tiến Tửu 》, có thể nghĩ có thể vì hấn người mang đến bao lớn rung động. Nhưng Lý Ngưng chỉ là vừa nghĩ lại, vẫn là bỏ đi ý nghĩ này.

Đạo văn thi tiên thơ hay, hấn có cảm giác tội lỗi a! Lại nói, này thơ vừa ra, chỉ sợ thanh danh của hấn lập tức liền đến truyền khắp đại Đường. Đến lúc đó không biết có bao nhiêu văn đàn danh nhân muốn quen biết hấn, muốn cùng hấn lui tới, hấn còn không lập tức lộ tẩy?

Văn nhân ở giữa kết giao, khảo giác chính là người chân chính văn học nội tình, trên bàn rượu đi cái tửu lệnh, nhớ người thư một phong, người không phân trường hợp hết thấy hết thấy dùng thơ ứng hòa? Hơn nữa còn mặc kệ cái kia thơ có nên hay không cảnh? Đây không phải là bệnh tâm thần sao.

Lý Ngưng nhớ kỹ kiếp trước từng tại trên mạng nhìn qua một phần cuối nhà Thanh văn hiến quét hình kiện, là Thượng Hải bãi một cái gái lầu xanh cho nàng nhân tình mà viết một phong thư, người ta cái kia phải từ dùng câu, đơn độc xem cái nào lời nhận ra, tỏ hợp lại với nhau liền ý tứ đều không rõ, còn chứa mao người làm công tác văn hoá, vài phút liền lộ tẩy, đến lúc đó thật là thân bại danh liệt a.

Lý Ngưng cứ thế mà đề xuống chép thơ khoe khoang dụ hoặc, chấp tay nói: "Đều cũng có đốc châu ngọc phía trước, Lý Ngưng cũng không dám bêu xấu."

Dương phu nhân nhìn ra Lý Ngưng giống như thật không sợ trường ngâm thơ làm phú, không muốn để cho hấn làm khó, nhân tiện nói: "Phu quân chính mình uống ca hứng chính là, chớ đi làm khó lý Tiểu lang quân, Tiểu lang quân học chính là trời người thuật, chỉ sợ tại thi từ ca phú chưa chắc có ranh nghiên cứu đây."

Vũ Sĩ Ước cười ha ha một tiếng, đem vàng khuất chỉ hướng Lý Ngưng trên bàn vừa đề xuống, cười nói: "Thôi thôi, vốn đốc không làm khó người, người lại tự phạt một chén đi."

Hoa Cô nhảy căng nói: "Ta tới rót rượu." Lập tức chạy tới, dùng một đôi mỡ đồng nước động tay nhỏ nâng. . . lên bạc bầu rượu, làm Lý Ngưng rót đầy vàng khuất chỉ. Lý Ngưng bắt đắc dĩ, đành phải nâng. . . lên chén đến, uống một hơi cạn sạch. Tuy nói niên đại này rượu số độ không cao lắm, vội vã như vậy gấp rút liền uống hai chén về sau, hấn cũng có chút phoi phoi.

Vũ Sĩ Ước thấy Lý Ngưng tự phạt một chén, vui vẻ cười to, lão đảo đi ra hai bước, đưa tay quơ quơ, những cái kia phụ trách diễn tấu thị tỳ hiểu ý, lập tức tấu lên một bài khoan khoái từ khúc.

Vũ Sĩ Ước liền cùng rút gần giống như, nhấc nhấc chân, dậm chân một cái, múa múa cánh tay, cùng một con khi lớn giống như nhảy dựng lên. Lý Ngưng nhìn tròn mắt hốc mồm, Vũ Sĩ Ước, một vị Quốc Công gia, Lợi châu Đại đô đốc, đây là làm cái gì yêu?

Nhìn hấn bộ dáng kia, Quý Nhân đại quan uy nghiêm đáng về đâu? Nhà cao cửa rộng sĩ tộc đoan trang phong độ đâu? A! Lý Ngưng đột nhiên tỉnh ngộ lại.

Mặc dù hân có được ở kiếp này lý trí nhớ của cá, nhưng hân chủ đạo ý thức tư duy thể nhưng là đòi sau dương băng, khó tránh khỏi phải có cái tiếp thụ qua trình. Cho nên kinh ngạc một cái mới phản ứng được, Vũ Sĩ Uộc là đang khiêu vũ! Tiệc rượu lên ca múa chính là kỹ nữ dân đen chuyển đi làm cách nhìn, đó là đòi sau chuyện.

Bây giờ cái này thời đại, Quý Nhân lại ca lại múa lại uống, là chuyện rất bình thường, đừng bảo là vô Đại đô đốc, coi như hiện nay Hoàng đế Lý Thế Dân thậm chí thái thượng hoàng Lý Uyên, một lời không hợp liền "Giới Vũ" tình huống cũng là chuyện thường xảy ra.

"Giới Vũ?"

Nghĩ đến cái này thì từ, Lý Ngự đột nhiên có cảm giác sợ hết hồn hết vía. Lý Ngự dự cảm không sai, lão vô quả nhiên không có thật buông tha hân, Vũ Sĩ Uộc quay thân giờ cánh tay, ông tay áo vung vẩy, xoay tròn đặng đặng, ngoắc xa đưa, tại Lý Ngự trước bàn vận eo bảy khó, hiển nhiên là mời hân cùng múa.

Kỳ thật cũng khó trách Vũ Sĩ Uộc để mắt tới hân, ở đây những người này, ngoại trừ phu nhân, liền là tiểu di con. Ngoại trừ cô em vợ, liền là con trai con gái, hân cũng không thể kéo cái gia đình tới đi lên cùng múa a? Vậy hân tốt nhất "Giới Vũ" đối tượng, cũng chỉ còn lại có Lý Ngự.

Vừa rồi mời hân ca hát, hân liền không có đáp ứng, lúc này mời hân cùng múa, hân muốn không đáp ứng nữa, vậy liền quá thất lễ. Nhưng vấn đề là bất kể là kiếp trước chi hân vẫn là đương thời chi hân, đều không có đáp múa kinh nghiệm phương diện này.

Lý Ngự ngượng ngừng đứng lên, đang không biết có phải hay không muốn học lấy Vũ Sĩ Uộc xoay quanh, đập đùi, đập đất, vỗ ngực. . . , hai người cùng một chỗ đóng vai đại tình tình, đáng yêu Võ Nguyên khánh, Võ Nguyên thoát mái đã chủ động nhảy ra ngoài, đem lên bảo còi một cái, đem một sợi tơ mang đi trên đầu nhất hệ làm "Bôi trán", còn đem từ xê chiều sân hồi trở lại gà rừng cái đuôi lên rút ra lông công cắm ở "Bôi trán" bên trên, hô ha! Hắc ha! bôi cha của hân đóng vai lên đại tình tình.

Lý Ngự thấy thế, kiên trì đứng lên, nghĩ thầm: "Người ta một phương quân đội tư lệnh, còn không sợ đóng vai đại tình tình, ta sợ cái chim này! Người chim chết hướng lên trời, không chết vạn vạn năm, không thêm thêm xia!"

Lại không nghĩ Vũ Thuận mà cùng Hoa Cô múa hưng cũng dâng lên, hai người vốn là sát bên Lý Ngự ngồi, lập tức nhảy bật lên, Hoa Cô đem tay nhỏ dùng khăn mặt vùi vùi bay suýt, liền kéo lại Lý Ngự tay, hơn nữa còn nắm lấy hân một cái tay khác hướng tỷ tỷ Vũ Thuận trong tay bịt lại.

Vũ Thuận mà Vũ đại tiểu thư cũng là tự nhiên hào phóng, thuận thế liền dắt hân một cái tay khác, hai tỷ muội lôi kéo hân cùng một chỗ hạ sàn nhảy, hai người bọn họ vòng quanh đồng lửa, lệt xệt khiêu vũ, múa vô cùng có nhịp điệu, Lý Ngự phát hiện các nàng chỉ là theo chân nhạc khúc âm luật ngẫu hứng phát huy, có hình dáng học dạng vô cùng nhanh liền cũng sẽ.

Dương phu nhân nhìn xem người một nhà vui mừng múa, cười nghiêng người đi qua, dùng quạt tròn che miệng, cùng cô em Dương Thiên Diệp giễu cợt vài câu phu quân cùng con trai xuẩn kém cỏi đáng múa, Dương Thiên Diệp thân nhiên sau khi nghe xong, lại tiếp tục ngồi thẳng thân hình, đầu vai hơi hơi sau này hướng lên.

Ngồi quỳ chân phía sau Mặc Bạch Diễm lập tức hơi hơi nghiêng thân, hướng về phía Dương Thiên Diệp tới gần chút. Dương Thiên Diệp dùng quạt tròn che miệng, dùng gần như không thể nghe thấy thanh âm đối Mặc Bạch Diễm nói: "Lý Ngự người này. . ."

Nói đến đây lúc, đang bị Võ thị hai tỷ muội chỉ mềm mại tay nhỏ lôi kéo cùng múa Lý Ngự đứng hướng bên này trông lại. Sắc đẹp cùng thuần từ, còn có trong bầu trời đêm một vòng lãng mạn trắng sáng, cũng không có khiến cho hân quên lãng Dương Thiên Diệp vành tai lên viên kia nốt ruồi son, nghi ngờ trong lòng của hân còn chưa tiêu đâu, chỉ bất quá hân không rảnh hướng về phía gần Diệp cô nương nghiệm chứng trong lòng chỗ nghi thôi.

Lý Ngự nhảy lên ở giữa trông thấy nàng thướt tha xinh đẹp ngồi, tiểu yểu như hoa, trong lòng thỉnh thích khẽ động, chợt nhớ tới buổi chiều cùng lão vô cái kia phiên "Phẩm đào" luận: Xúc cảm, cảm giác bên ngoài, tựa hồ còn có một cái cảm nhận đây, lại không biết Thiên Diệp đào mà "Ba cảm giác", nên như thế nào một phen phong cảnh, thật là khiến người ý nghĩ kỳ quái nha. . .

Chờ thấy Lý Ngự hai mắt trông lại, Dương Thiên Diệp một đôi vũ mị mắt hạnh hơi cong một chút, phảng phất một đôi huyền nguyệt dị thường mê người. Quạt tròn che miệng mũi, nàng chỉ lộ ra một đôi vũ mị con mắt, yếu ớt du lịch chút thanh âm lại rõ ràng tại Mặc Bạch Diễm vang lên bên tai: "Mặc sư có thể chọn cơ giết chi!"

Trong lúc nói cười liền định giết người mà tính, sát cơ lại bị nàng một đôi cong cong mắt cười đều che giấu.

Công chúa kim chi ngọc điệp thân, há có thể bị vị hôn phu bên ngoài đàn ông làm bản? Cho nên, nam nhân này phải chết.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh Quân đã già

Bầy múa dần dần đã biến thành Vũ Thuận cùng Hoa Cô hai tỷ muội đầu múa. Đạp ca múa dù sao cũng là thiếu nữ nhảy dựng lên càng thêm cảnh đẹp ý vui, cho nên Vũ Sĩ Uộc tự nhiên lui sang một bên, mà Lý Ngự hiển nhiên là thuộc hoàng hoa ngự, dựa vào mà càng nhanh.

Liếm vai, chứa hài, che đậy cánh tay, bày khiêng, từng đầu gối, xoay eo, nghiêng khố, tiểu nha đầu Hoa Cô đạp ca mà múa thể mà cũng là ra dáng, nàng tư thái còn chưa nảy nở, không kịp chính là tỷ Vũ Thuận thướt tha, nhưng nàng xoay eo từng khó lúc, thể mà cũng có thể bày biện ra "Ba đạo cong" ưu mỹ. Thân thể, mơ hồ lộ ra một loại thiếu nữ vũ mị.

Múa lượn quanh, ca uyển chuyển, oanh kiều yến xá. Vũ Thuận tự nhiên không thể cam bái hạ phong, thể là ngọt động đi độ, chỉ ngoảnh đầu ứng thanh, khi thì yếu điệu nhàn ma, khi thì lộn xộn bão tố như tuyết, khi thì cánh người mơ màng, lúc mà bay lượn từng trì, dáng múa tấp lẹ, khiến cho người tâm thần thanh thản.

Vũ Thuận là thướt tha thiếu nữ, ngâm nộ tư thái so với còn tại tuổi nhỏ Hoa Cô chiếm rất đại tiện nghi. Hoa Cô không lắm chịu phục, Uy di 姊 呢, mây chuyển phiêu hốt ở giữa, bỗng nhiên sáng lên giọng hát: "Quân như trên trời mây, nông giống như trong mây chim, đi theo gần bó, chiếu ngày tắm gió. Quân như trong hồ nước, nông như nước tâm hoa, ra mắt tướng yêu, tắm tháng làm bóng đáng. . ."

Tĩnh lệ giọng hát nhất thời liền vẫn hồi xu hướng suy tàn, nhất thời đem ánh mắt của mọi người lại lần nữa hấp dẫn đến trên người của nàng. Lý Ngự nghĩ đến chỗ này nữ liền là tương lai vang danh thiên hạ Vô Mị Nương, không khỏi nhẹ nhàng gật đầu: "Nhỏ thanh niên, thiên chân vô tà, hàng ngày có thể giả làm như thể tiểu mị yêu kiều thái độ, thật không hổ là một đời vu vật đấy!"

Chẳng biết lúc nào, Dương Thiên Diệp đã bước đi thông thả đến bên cạnh hắn, chẳng những thấy Lý Ngự ánh mắt ngưng chú tại Hoa Cô trên người, cũng nghe đến hắn câu nói này. Lý Ngự tán Hoa Cô là một đời vu vật, kỳ thật là nghĩ đến nàng tương lai thân phận mẹ, Dương Thiên Diệp cũng không biết nội tình, nghe được như thế lời bình, thả ở trước mắt Hoa Cô trên người, không khỏi liền có một tia trò vui khinh nhờn tâm ý.

Dương Thiên Diệp liếc về phía Lý Ngự ánh mắt nhất thời liền mang theo ba phần khinh thường: "Chim người thấy chim, thú người thấy thú!"

Lý Ngự nghe được rõ ràng, quay đầu nhìn Dương Thiên Diệp liếc mắt, nhìn nàng thần sắc bất thiện, nghĩ kịp chạng vạng tối lúc "Hải đảo", a không! Là "Bất cá" cử động, tưởng rằng bởi vì cái kia cái cọc phi lễ sự tình, mới nhắm trúng Dương Thiên Diệp thần sắc như vậy bất thiện. Lý Ngự đành phải gương cười hai tiếng, sờ lấy mũi đồi chủ đề: "Ta chỉ là tán nàng phong tình khéo léo thôi, không có ý khác. Ha ha, ngàn Diệp cô nương là tới lúc nào Lợi châu a?"

Dương Thiên Diệp hơi hơi ngửa cằm lên, nhìn về phía giữa sân đầu múa đầu khoan khoái tiểu tỷ muội, nhàn nhạt đáp: "Nó tới Lợi châu, không đủ năm ngày. Lý Tiểu lang quân có gì hỏi?"

Lý Ngự ánh mắt hơi hơi lóe lên một cái, lại hỏi: "Đây là cô nương lần đầu tới Lợi châu sao?"

"Không tệ!"

Dương Thiên Diệp quay đầu nhìn về phía Lý Ngự, trong mắt hơi hơi mang theo một tia cảnh giác: "Làm sao?"

Lý Ngự hơi hơi híp mắt lại, mí mắt chớp xuống, ánh mắt chỉ chăm chú vào nàng trắng nõn mượt mà trên cằm, cái kia cằm cùng lúc trước trên xe bò thiên lộ theo gió mà rơi lúc bình bạc sạ phá thanh lệ dung nhan giống như đúc. Lý Ngự cười cười, nói: "Không chuyện gì, tùy tiện hỏi một chút."

Dương Thiên Diệp liếc hắn một cái nói: "Một thoại hoa thoại mà!"

Lúc này một khúc dài ca kết thúc, Hoa Cô giống con khoan khoái Tiểu Linh tước, lanh lợi chạy đến Lý Ngự bên người, kéo tay của hắn, vù vù thờ hồn hên mà nói: "Lý Ngự ca ca, ta nhảy có đẹp hay không?"

Lý Ngự cúi người khen: "Đẹp mắt! Đặc biệt tốt xem!"

Dương Thiên Diệp âm thầm nhất sái, cao ngạo giương cái cằm, giống con kiều ngạo khổng tước đi ra.

Lý Ngự nhìn thấy tiểu cô nương hai má đỏ bừng, bị ánh lửa vừa chiếu, nhất là đáng yêu, không khỏi vươn tay, thân mật nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Lý Ngự cử động lần này đặt ở đời sau, chỉ là đại ca ca cưng chiều tiểu muội muội tự nhiên cử động, thể nhưng đặt tại bây giờ thời đại này, ý nghĩa lại không hoàn toàn giống nhau. Hoa Cô giống như cũng chưa từng nghĩ đến Lý Ngự sẽ có cử động như vậy, đầu tiên là ngần ngại, hai má đỏ ửng đột nhiên trở nên càng đậm.

Ánh lửa chiếu đến Hoa Cô sóng mắt, mơ hồ không sai tựa hồ có sóng nước đang lưu động, lúc này tiết tiểu Hoa cô, lại có một loại tiểu nữ nhân dịu dàng thân vận. Nàng liếc lấy Lý Ngự, bỗng nhiên ngòn ngọt cười, ôn nhu nói: "Tiếp qua bốn năm, ta liền mười ba tuổi nữa nha."

Lý Ngự nghi hoặc nói: "Vậy thì thể nào?"

Hoa Cô ngây thơ mà nói: "Theo ta đại Đường luật pháp,

Nam nhi 15, nữ tử mười ba, mới có thể thành thân. Chờ ta lúc mười ba tuổi có khả năng lập gia đình, gả cho người có được hay không?"

Lý Ngư giật nảy mình, giật mình nói: "Cô gái nhỏ vì sao lại có này kinh người ngữ điệu, làm sao lại nghĩ đến. . . Nghĩ đến lập gia đình?"

Hoa Cô lý trực khí tráng nói: "Bởi vì người là thần tiên nha! Gả cho thần tiên, nhiều thần khí!"

Nàng nghiêng đầu nghĩ, lại gật gật đầu, xấu hổ cười cười: "Cũng không hoàn toàn là bởi vì người là thần tiên a, người còn đặc biệt sẽ kể chuyện xưa đây."

Lý Ngư nghe được không biết nên khóc hay cười, nguyên lai là tiểu hài nhi nhà ngây thơ lời nói, hơi kém thật coi nàng là trưởng thành sớm. Nha đầu này có đôi khi thông minh dị thường, nhưng có đôi khi nói ra mà lại so với nàng tuổi thật còn muốn ngây thật một chút, tình thương, IQ không cân đối, chẳng lẽ là thiên tài thiếu nữ bệnh chung?

Lúc này Dương phu nhân vẻ mặt tươi cười đi qua đến, Lý Ngư sợ nha đầu này không biết nặng nhẹ, tại mẫu thân của nàng trước mặt lại lần nữa nói ra muốn gả hẳn đến, vội nói: "Lệnh đường tới, chớ lại nói bậy."

Hoa Cô nhu thuận gật đầu, đột nhiên nhưng lại đầy mặt lo lắng: "Ai nha! Ta mới nhớ tới, người cũng lớn như vậy, chịu chờ ta bốn năm sao?"

Tiểu nha đầu nhất thời u oán, phảng phất Lý Ngư đã di tình biệt luyện như vậy: "Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh Quân đã già. Quân hận ta sinh trễ, ta hận Quân sinh sớm. . ."

Mắt thấy Dương phu nhân liền đến gần, Lý Ngư tình thế cấp bách trí sinh, một bả che lại tiểu nha đầu cái kia không nặng không nhẹ miệng nhỏ, che giấu nói: "Ai nha, Nhị tiểu thư khỏe mỗi còn có mỡ đồng đây, Lý đại ca giúp người lau lau!"

*

Quân sinh ta chưa sinh. . .

Cát Tường nhìn một chút ngồi tại dưới đèn mộc dịch, vị lão hán này nào chỉ là quân sinh ta chưa sinh a, chỉ sợ cũng liên cha của mình khi đó cũng không ra đời đâu, nhìn cái kia nhìn lên nếp may, đến có năm sáu mươi đi? Mà lại, hẳn vẫn là cái Độc Nhãn Long.

Mộc dịch xem lên trước mặt vị này thanh tú động lòng người tiểu cô nương, lại là càng xem càng hài lòng. Thật vất vả mới đem hãm tại con gái người ta kiểu yếp lên ánh mắt dùng sức đánh trở về, chuyển tới Diệu Sách cùng Dư thị trên người, kiên định gật gật đầu: "Ta đối lệnh viện rất hài lòng, vụ hôn nhân này, quyết định như vậy đi đi!"

Cát Tường khuôn mặt xoay một cái, nhất thời trở nên trắng như thể trắng, mặc dù tại dưới ánh đèn chiếu vào, nhưng cũng lại không nửa phần màu sắc.

Dư thị tươi cười rạng rỡ: "Ai nha, vậy thì tốt quá, vậy chúng ta chuyện vui này mà liền nói rõ. Lang con (con rể), người chừng nào thì đặt sính lễ a?"

Mộc dịch so với nàng còn gấp đầu, sớm một chút hạ sính lễ, liền có thể sớm một chút đem này mỹ kiều nương cưới lại mặt, hàng đêm ôm tuần tú như vậy tiểu cô nương, cái kia thần tiên tháng ngày. . . , năm sau trong nhà lại thêm cái lớn tiểu tử béo, ngắm lại đều đẹp a. Mộc dịch lập tức nói: "Đến mai ta liền nhờ môi hạ sính, nhạc mẫu đại nhân người xem coi thế nào?"

Dư thị cười đến không ngậm miệng được: "Tốt tốt tốt, cứ quyết định như vậy đi." Nàng quay đầu nhìn lại, chồng mình vẻ mặt có chút lưỡng lự, nhất thời có chút không vui, dùng cùi chỏ mà hung hăng gạt hẳn một cái, lại nguyền rủa một cái nói: "Chủ nhà, người cũng là nói chuyện nha."

Diệu Sách chần chờ một chút, ánh mắt hướng về phía con gái quét qua, đứng phải nàng lệ quang oán oán khần cầu ánh mắt, Diệu Sách như bị nóng một cái giống như, cấp tốc thu hồi ánh mắt, ngập ngừng nói: "Nương tử, liền. . . Quyết định như vậy đi?"

Mộc dịch dùng khoeo mắt liếc qua nghiêng mắt nhìn lấy Cát Tường không kham một nắm bờ eo thon, phình phình bộ ngực, còn có cái kia tuần đến vẽ bên trong tiên nữ giống như xinh đẹp bộ dáng, bệ bệ gật đầu không ngừng nói: "Cha vợ, quyết định như vậy đi đi. Ta đứng của hồi môn, sính lễ liền theo cha vợ cùng nhạc mẫu chỗ ra điều kiện, một cỗ xe bò, 50 xâu tiền! Lựa 10 thớt! Nếu không, ta lại thêm gà ngỗng các năm cái."

Mộc dịch ngừng lại một chút, có chút nản nỉ mà nói: "Cha vợ, ta cả đời này, liền để dành được những này gia sản, lại nhiều là thật không có á."

Dư thị vội vã không nhìn nổi đuổi ra chân, tại Diệu Sách trên bàn chân dùng sức vẽ thành một cái, Diệu Sách ngẩng đầu, nhìn thấy thê tử lạnh lùng ánh mắt, không khỏi vô ý thức gật gật đầu nói: "Cái kia. . . Vậy cứ như thế định đi."

Cát Tường nghe nói như thế trước mắt nhất thời tối đen, suýt nữa té xỉu trên đất. Nàng luôn luôn nhẫn nhục chịu đựng, bị mẹ kế gọi vào phòng đến, nói kíp muốn đem nàng khen người lúc, nàng không có dũng khí làm ra cái gì phản đối phản ứng. Chờ thấy mộc dịch Mộc lão Hán, nhìn thấy hẳn so cha mình còn già hơn, hơn nữa còn là một cái Độc Nhãn Long lúc, nàng vẫn không có cái gì phản ứng quá kích động.

Tại nàng trong đáy lòng, luôn cảm giác mình như vậy hiểu thuận, như vậy nhu thuận, coi như phụ thân càng đau muối muối nhiều một ít, chính mình tổng cũng là hẳn thân cốt nhục, quả quyết không sẽ đem mình hướng trong hồ lửa đẩy. Thế nhưng là, phụ thân lúc này một câu nói kia, triệt để hủy nàng cuối cùng tưởng niệm.

Cát Tường cả người đều ngây dại, ngũ giác lục thức trong lúc nhất thời đều trốn vào ý thức của nàng chỗ sâu, chỉ còn lại có một bộ không có linh hồn thể

Nàng không biết Mộc lão Hán là lúc nào rời đi, cũng không biết mình phụ thân cùng mẹ kế lúc nào hồi trở lại gian phòng, nàng là bị muội muội tuổi trẻ cho lay tỉnh. Tuổi trẻ nhìn xem nàng, gương mặt thiếu kiên nhẫn: "Ta đều muốn vậy chết a, ngươi còn không trở về phòng, gọi không gọi người đi ngủ à nhà?"

Cát Tường chậm rãi xoay người, cái xác không hồn chậm rãi đi ra ngoài, nàng chân sau vừa mới bước ra cánh cửa, cánh cửa liền bị tuổi trẻ không kịp chờ đợi tăng tăng đẩy lên, liền lưng của nàng cũng bị nặng nề mà vỡ một cái.

Nàng yên lặng cất bước, giắt dây con rối về tới chính mình đen ngòm nhỏ nhà kho, sờ lấy đen cuộn mình tiến vào nhà kho chỗ sâu.

Qua rất lâu, trong bóng tối Cát Tường mới nhô ra tay, theo một đoàn trong bóng tối, quen thuộc tìm tòi đến nàng lặng lẽ cung phụng tại giá gỗ nhỏ phía dưới một cái góc vắng vẻ bên trong mẫu thân linh vị, đem nó dùng sức ôm vào trong ngực, dùng sức cắn môi, không phát ra một tia thanh âm, bả vai lại kịch liệt lay động, lệ nóng Cuồn Cuồn mà xuống. . .

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Chương 57: Vận mệnh tay trò đùa dai

Sáng lan ánh nắng rắc vào một vũng bích trên nước.

Hắn tai đầu đông, nàng tai tây đầu, riêng phần mình thả câu.

Lý Ngư nắm lấy cần câu, nhìn chằm chằm trên mặt nước lơ lửng, Hoa Cô ngồi tại bên trái, ngón trỏ tay phải cùng ngón cái có chút khấn trương nắm hẳn một chéo áo, con mắt cũng nhìn chằm chằm cái kia hơi hơi trên dưới nhảy vọt phao.

Lý Ngự thấp giọng nói thêm: "Đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, chậm một chút chậm một chút."

Hoa Cô gấp gáp nói: "Đến đông a, bắt đông thế nào biết nó cắn câu?"

Lý Ngu không chớp mắt nói: "Ta nói là người không nên động, cá đang thử thăm dò, chờ nó cắn thực."

Phía đông Lý Ngr bên người bồi tiếp một đầu tiều la lỵ, phía tây Thiên Diệp bên người bồi tiếp lại là râu tóc bạc trắng Mặc Bạch Diễm. Mặc tổng quản là Đại Tùy cung trong thái giám, đương nhiên sẽ không râu dài, nhưng hăn to như vậy tuổi tác, nếu là không có râu ria, rất dễ dàng liền bị người xem thấu thân phận, cho nên bên ngoài đi lại, luôn luôn đều dán pho thưa thốt giả râu ria.

Lý Ngự nhìn chằm chằm phao, Dương Thiên Diệp vững vàng nắm lấy cần câu, ánh mắt lại đang nhìn Lý Ngự. Mặc Bạch Diễm ngồi quỳ chân sau lưng Dương Thiên Diệp một thước chỗ, Dương Thiên Diệp nhẹ giọng nói: "Mặc sư muốn giết Lý Ngự, nhớ lấy chớ dư kiến về."

Mặc Bạch Diễm nghi ngờ nói: "Điên ha là lo lắng?"

Dương Thiên Diệp khẽ vuốt cằm, lúc này cá của nàng nổi cũng rung động nhẹ nhẹ, nhưng Dương Thiên Diệp mục đích không thoáng qua, chỉ là nhìn chăm chăm đầm nước đối diện một mặt khăn trương cùng hưng phấn Lý Ngự, nhẹ giọng nói: "Thần tiên thuật, ta cũng không hiểu. Nhưng năm đó phụ hoàng bên người, cũng từng có thật nhiều thế ngoại cao nhân phụng dưỡng, từng lưu lại một chút điển tịch, bản chép tay cùng bút ký, ta thường nhỏ làm nhàn thư xem, đối bản lãnh của bọn hắn nhiều ít cũng là có hiểu biết."

Mặc Bạch Diễm lắng lắng nghe, Dương Thiên Diệp nói: "E là cho dù thần thất phật, cũng khó rõ ràng lòng người suy nghĩ. Là dùng, trong lòng động sát niệm, là không quan trọng, này Lý Ngự phạm tâm chưa xong, tuổi còn trẻ, tung có đạo hạnh, có thể sâu bao nhiêu? Nhưng mà cây vào chính là sự to có

đạo thanh danh giả danh lừa bịp thôi, hần là không thể nào nhìn thấu. Nhưng..."

Dương Thiên Diệp trên tay cầm câu hung hăng chìm chìm, hiển nhiên là cá con đã cắn câu, xem lực đạo này chỉ sợ còn không nhỏ, nhưng Dương Thiên Diệp chỉ là cực nhanh nhìn sang mặt nước, vẫn như cũ nhìn đối phương.

Đối diện, Lý Ngự đã bỗng nhiên nhấc lên câu, một đuôi phì ngư bị câu, cá con vung ra trên bờ trong bụi cỏ, cỏ dại lá thân lên chưa bị ánh nắng hoàn toàn phơi khô sương sớm dòn dập rơi xuống, mà Lý Ngự cùng Hoa Cô đã đại hô tiểu khiếu nhào tới, dùng cả tay chân vui vẻ ra mặt đi bắt cái kia cá.

Cử động lần này chỉ là Lý Ngự phản ứng tự nhiên, rõ ràng là tấm lòng son, theo Dương Thiên Diệp, lại là có ý khác, tại lấy lòng Hoa Cô.

Dương Thiên Diệp khoe miệng không khỏi lộ ra một tia khinh thường tâm ý, chậm rãi nói: "Trước dùng thần tiên thuật lấy lòng tại Vũ Sĩ Ước, lại hợp ý, lấy lòng tại Hoa Cô, tiểu tử này toan tính, chỉ sợ là Vũ gia đồng sàng rề cựa vị trí."

Mặc Bạch Diễm không có trả lời, Dương Thiên Diệp một câu nói đi, bỗng nhiên mặt non nót hơi hơi nóng lên, coi như Lý Ngự làm này dự định, cũng cùng mục đích của nàng không quan hệ, đột nhiên chặn ngang lời này, không khỏi không có đạo lý. Dương Thiên Diệp thuò nhỏ dùng tùy cung công chúa tự xưng là, như thế tâm tư, không khỏi quá con gái tâm chút, bẽ bộn đem nghiêm sắc mặt.

Dương Thiên Diệp nói: "Nhưng hần đã là danh sư chi đồ, chắc hần bói toán chi học là thật có một ít. Trong lòng ngươi động niệm, hần không biết, nhưng ngươi thật mong muốn động thủ với hần lúc, lại khó tránh khỏi bị hần có cảm ứng, cho nên, không thể đi đâu kế hoạch, chỉ có thể chọn cơ thoát nhiên ra tay. Làm ngươi có hành động, hần mặc dù có cảm ứng, cũng không kịp ứng biến."

Mặc Bạch Diễm khẩu đầu nói: "Lão nô hiểu rõ! Tối gần buổi trưa, chúng ta liền sẽ trở về Lợi châu, lão nô sẽ tùy cơ ứng biến, tìm kiếm thỏa đáng nhất cơ hội!"

Dương Thiên Diệp "Ừ" một tiếng, tiêu sái nhắc nhắc câu, nhìn qua sóng nước đối diện Lý Ngự, hơi hơi nhất sái: "Tha cho ngươi lại tiêu dao tạm thời, có mà trần quý cuối cùng thời gian đi!"

Mặc Bạch Diễm nhìn một chút mặt nước bạc lập loè một con cá nhỏ câu, ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở: "Điện hạ, cá, thoát câu."

"Ồ!"

Dương Thiên Diệp thờ ơ thu hồi câu, lưỡi câu trên không trung xẹt qua một đường ngân tuyến, đứng đứng ở Mặc Bạch Diễm trước mặt, Mặc Bạch Diễm một tay về về lưỡi câu, một tay liền đi treo môi.

Đối diện, Lý Ngự bụng lấy một đầu ba cân đa trọng hoang đại cá chép lớn,

Đang cùng tiểu Hoa cô cùng một chỗ đầy sinh lực, tiếng cười tại bình tĩnh như gương trên mặt nước tạo nên từng vệt sóng gọn lắt tẩn.

*

Trong rừng trúc sương mù lượn lờ, bởi vì cây trúc dài lá thân cách trở, chưa bị ánh nắng xua tan.

Ánh nắng theo cành lá ở giữa sơ lãng chiếu xuyên xuống đến, hình thành từng đạo tĩnh mịch thần thánh chùm sáng.

Cát Tường lẳng lặng quỳ gối nàng để mà ký thác tâm tình "An toàn phòng" bên trong, bốn phía mọc lan tràn cành cây tạo thành tự nhiên yếm hộ, chỉ có ở chỗ này, nàng mới có thể buông ra lòng mang, chân tình bộc lộ.

Nước mắt đã khóc khô, một đôi mắt sưng cùng đào giống như, Cát Tường nhìn xem bày ở trước mặt mẫu thân linh vị, yên lặng nửa ngày, chậm rãi gõ phía dưới đi, trắng nõn cái trán nhẹ nhàng chống đỡ tại từng mảnh lá trúc phía trên.

"Mẹ! Hải nhi thân thể này, này tính mệnh, đều là cha mẹ cho, con gái không có lựa chọn nào khác, bây giờ liền dùng nó, trả lại cha mẹ. Cha mẹ dưỡng dục chi ân, con gái dùng cả đời chống đỡ báo đền, thế nhưng là... , mẹ a, con gái, không sung sướng, thật không sung sướng, con gái, không có cách nào lại lừa gạt mình..."

Cát Tường nước mắt một khóa một khóa rơi xuống đi, làm ướt trên đất lá trúc.

Diệu Sách trong phòng, một nhà ba người đang ngồi ở đằng kia ăn điểm tâm.

Sáng nay Cát Tường hiếm thấy không có thức dậy sớm nấu cơm, theo chín tuổi năm đó liền bắt đầu gánh chịu nấu cơm, may quần áo, vẩy nước quét nhà chờ việc nhà nàng, ngoại trừ ngẫu nhiên sinh bệnh, nặng đến dậy không nổi giường, còn chưa bao giờ chậm trễ qua những này việc nhà. Bất quá, hôm nay Dư thị khó được không có tìm nàng đánh chửi, mà là mình làm bữa sáng, bởi vậy liền ăn trễ.

Diệu Sách lay hai cái cơm, hướng công liếc qua. Dư thị theo trong nồi múc chén cháo, đem thìa nặng nề mà một châu, suýt nữa đem nồi đất đập nát: "Không ăn một bữa, không đói chết nàng!"

Diệu Sách không có lại nói tiếp, cúi đầu đào lên cơm tới.

Dư thị chuyển hướng tuổi trẻ, nhìn nàng chậm rãi, liền ôn nhu nói: "Con gái sao không ăn mau mau, một hồi làm đi Vũ phủ bắt đầu làm việc."

Mộc Dịch thay đổi một thân quần áo mới, tại đường đệ Mộc Ân cùng đi tiến vào sân nhỏ, chiêm trống tay cùng nhắc sinh lễ tộc nhân tạm thời về sau tại ngoài viện.

Mộc Dịch thấy một lần Diệu Sách cùng Dur thị, rõ ràng so Diệu Sách còn lớn hơn lấy hơn mười tuổi, lại là quy củ tiến lên, đại lễ cúi chào, hào nghiêm túc mà nói: "Mộc Dịch gặp qua cha vợ, gặp qua nhạc mẫu."

"Ai nha! Mau dậy đi, mau dậy đi!"

Dur thị mặt mày hơn hờ, rõ ràng so Mộc Dịch nhỏ hơn hai mươi tuổi, lại là thoải mái tiến lên, đi lên Mộc Dịch.

Tuổi trẻ đánh giá Mộc Dịch, hôm qua mẫu thân và phụ thân cùng Mộc Dịch đàm việc hôn nhân, nàng một cái cô nương gia, bị đánh phát đến tám màn sau đi đợi, mà lại dưới ánh đèn, cũng xem không rõ lắm.

Lúc này lại nhìn Mộc Dịch, không chỉ một mắt, miệng đầy thông suốt răng, nếp gấp như khe, mà lại cao xương gò má, lông mày chữ nhất, bao thiên răng hàm, nhìn coi là thật xấu quá. Tuổi trẻ không khỏi ghét bỏ lui hai bước.

Mộc Ân hầu ở đường huynh bên cạnh, đang cười hi hi nhìn xem náo nhiệt, nhìn lên tuổi trẻ tiểu cô nương xinh đẹp đáng đáp, nhất thời thẳng con mắt.

Đường huynh đánh cả một đời lưu manh, thật vất vả làm cho cái cô vợ trẻ, tại hấn nghĩ đến, vậy nhân gia cô nương trèo lên không sai là xấu vô cùng, đành phải cùng đường huynh cho Mộc gia nổi dôi tông đường cũng là phải.

Bây giờ nhìn lên tuổi trẻ tiểu cô nương anh tuấn nhiệt tình, Mộc Ân một lòng nhất thời phảng phất tại lão Trần đám bên trong ngâm ba ngày ba đêm, lại bỏ vào lò trong hồ dùng thủ du hun bảy bảy bốn mươi chín ngày, tư vị kia mà khó chịu không nói ra được.

Chờ đường huynh cùng nhạc phụ, nhạc mẫu ứng đối một phen, ngoắc gọi tiến vào nhắc sinh lễ tộc nhân, Dur thị nương tử hoan thiên hi địa lôi kéo trương phu đi kiểm thu sinh lễ ngay miệng, Mộc Ân kéo lại Mộc Dịch: "Ngũ ca, cái kia 30 xâu tiền, ta không mượn."

Mộc Dịch ngẩn ngơ, nhất thời liền gấp: "Lão Cửu a, nguyên vốn không phải là nói thật tốt sao? Người cho ta mượn 30 xâu tiền, ta đem đất của ta chống đỡ người ba năm, sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý?"

Tuổi trẻ lúc này đang hầu ở phụ mẫu bên người vui vẻ kiểm thu sinh lễ, đưa lưng về phía bọn hấn, nhưng cái kia thướt tha yếu điệu eo nhỏ thân, vẫn như cũ là không nói ra được mê người.

Mộc Ân liền nghiêng mắt nhìn lấy tuổi trẻ động lòng người bóng lưng, nói: "Ngũ ca người muốn lấy bà nương, huynh đệ không lời nói, tự nhiên cái kia giúp cho người. Thế nhưng là, người cũng không cần không phải số tiền lớn cưới một cái trẻ tuổi như vậy mỹ mạo nữ hài nhi gia a? Khó trách người cả đời tích súc đều không đủ dùng. Huynh đệ giúp người, là vì nhường người này một phòng có cái về sau, cũng không phải nhường người bất kể một cái giá lớn, cưới một cái đẹp kiều nga, không thành, người đến đem tiền trả lại ta."

Mộc Dịch mau đem Mộc Ân hướng bên cạnh lôi kéo, khí cực bại phôi mà nói: "Nói cái gì nói nhảm! Nhà người Nhị tiểu tử năm ngoái mùa xuân vừa cưới người vợ, cái kia sinh lễ chẳng lẽ so ta thiếu đi? Ta coi như tìm gia đình, chuyên chọn như vậy lười lại xấu nữ tử, sợ cũng không thể cái giá tiền này sinh lễ? Diệu gia chịu đem cô nương cho ta, đó là của ta may mắn, người về cái gì chưa."

Mộc Ân tự nhiên khó mà nói chính mình bà nương năm trước mùa đông bởi vì bệnh qua đời, bây giờ gặp này tuổi trẻ tiểu cô nương, cũng không nhìn được động sắc tâm, tự giác tướng mạo so với hấn đường huynh muốn mạnh hơn mấy phần, gia cảnh cũng tốt hơn rất nhiều, bóc ra đường huynh môn thân này, nói không chừng tàu từ liền có thể biến nương con.

Mộc Ân chỉ là chi tuổi trẻ nói: "Đường huynh người ít đi dạo ta, cô nương kia tuổi còn nhỏ, còn sợ không gả ra được? Chịu như thế tiện nghi người?"

Mộc Dịch theo ánh mắt của hấn xem xét, nhẹ a một tiếng nói: "Cô nương kia a, cô nương kia không phải người tương lai tàu từ a, đó là ngũ ca ta cô em vợ, ta muốn cưới Diệu gia cô nương ở nơi đó."

Mộc Dịch hướng kho cửa phòng một ngón tay, Cát Tường vịn khung cửa, đang về mặt lạnh lùng nhìn về bên này, nhìn nàng kia dần dần lộ ra nụ cười phụ thân,

Cùng với mặt mày hơn hờ mẹ kế cùng kế muội, phảng phất bị tất cả mọi người vứt bỏ không để ý tới một đứa cô nhi, tinh thần chán nản.

Mộc Ân hướng Cát Tường bên kia xem xét, cô nương này so với vừa này cô nương kia lớn ba lượng tuổi, thế nhưng là nhìn trở mã đến lại là càng thêm thủy linh, càng thêm tiểu mị. Nhất là nhìn nàng lông mày khóa nhẹ sần, tinh thần chán nản bộ dáng, quả nhiên là không nói ra được thương người.

Mộc Ân viên kia tâm, nhất thời thật giống như bị vuốt mèo mạnh mẽ cào mười bảy mười tám đạo vết thương, như thiêu như đốt: "A! Ngũ ca cưới, là cô nương kia tỷ tỷ?" Mộc Ân hai mắt sáng lên nhìn về phía tuổi trẻ: "Cái kia Diệu gia hai con gái, cũng chịu gả rồi hả?"

Mộc Dịch chỉ muốn lập tức hoàn thành sinh lễ giao tiếp, không muốn đường đệ phức tạp, liền lừa gạt hấn nói: "Tự nhiên là chịu gả, nhưng người phải biết, nhất thời bán hội, cũng không dễ tìm cái người thích hợp nhà."

Mộc Ân mừng rỡ, chính mình so đường ca tuổi trẻ, so đường ca gia cảnh giàu có, so đường ca đáng đáp đoạn chính, bây giờ một con hai nữ cũng đều riêng phần mình thành gia lập nghiệp, lưu cái kia của nổi gì nghĩ, chỉ cần so với hấn thêm ra chút sinh lễ, còn sợ không thể lấy Diệu gia đôi hoa tỷ muội này

hồi trở lại Mộc gia?

Mộc Ân lập tức vút xuống đường huỳnh, hướng về phía Dư thị bên người đính đi qua.

Diệu Sách bên này giao tiếp sinh lễ không sai, liền trở về cùng Mộc Dịch trao đổi hôn thư, người nghèo này nhà nọ mời nghi thức mặc dù đơn sơ, cũng có sáu bảy nói chương trình, hai bên đang bề bộn hồ ở giữa, chỉ thấy Mộc Ân tiến đến Dư thị bên người, lặng lẽ nói nhỏ vài câu, còn chỉ chỉ tuổi trẻ.

Dư thị giận tím mặt, sầm mặt lại, mạnh mẽ xỉ Mộc Ân một ngụm, mắng: "Người lão già này, so ta còn muốn mọc ra mấy tuổi, to như vậy tuổi tác, muốn cưới tâm can của ta mà bảo bồi làm người tục huyền, quả thực là chẳng biết xấu hổ, bót làm người xuân thu đại mộng."

Dư thị một trận mắng chửi, phun ra Mộc Ân một mặt nước bọt. Mộc Ân bôi một bả trên mặt nước bọt, không phục nói: "Người người trưởng nữ kia, còn không phải gả ta đường huỳnh? Người lần kia nữ làm sao lại không thể gả ta rồi? Nhà của ta chịu so đường huỳnh thêm ra hai mươi sáu tiền sinh lễ, như thế nào?"

Dư thị cười lạnh: "Người chính là thêm ra 200 sáu, 2000 sáu tiền, cũng đừng hòng ta bán con gái. So người đường huỳnh? Hừ, người đường huỳnh so người nhiều hơn một phần cơ duyên, người nhưng không có!"

Dư thị tức giận đẩy ra Mộc Ân, hướng đi Diệu Sách bên người, Mộc Ân mờ mịt đứng ở đằng kia, trong lòng chỉ muốn: "Cơ duyên? Cái quỷ gì cơ duyên? Lại Hán cưới tốt vợ cơ duyên sao? Ta vậy đường huỳnh mọi thứ đều không kịp ta, làm sao lệch khiến cho hán có như vậy có phúc lớn?"

Mộc Ân đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên lại bị người đẩy một cái, hán đang muốn đến nhập thần, bị người đẩy đứng không vững, hướng về phía bên cạnh lóe ra hai, ba bước lúc này mới dừng lại. Mộc Ân tức giận quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái bốn mươi phụ nhân, trên mặt mông thi son phấn, cánh môi hơi mông như thị, xương gò má cao cao, lộ ra tương đối cay nghiệt.

Phụ nhân kia dáng người cực kỳ mượt mà, hai cánh tay cũng là trắng trắng mềm mềm, cùng nàng viên kia tròn bao quanh một khuôn mặt cực kỳ tôn lên lẫn nhau. Nàng mặc một bộ đất đỏ hồ tơ cái áo, bàn tay phải khiêng chống đỡ tại bên hông, trong tay nắm vuốt một đầu lân lân thêu bên cạnh tay số đỏ khăn, tay phải nắm vuốt một cái tay hoa, âm thanh kêu lên: "Ta nói vị nào là Diệu gia?"

Diệu Sách đang cùng Mộc Dịch đang ở trong phường người điều khiển chương trình chỉ dẫn bên dưới tiến hành cuối cùng một đường chương trình, vừa mới đưa qua hôn thư, nghe thấy quát hỏi, quay đầu nhìn thấy một cái trung niên phụ người thân sắc bất thiện, bước lên phía trước nói: "Vị này nương tử, ta chính là Diệu gia Diệu Sách, không biết nương tử có gì muốn làm một?"

"Có gì muốn làm?"

Phụ nhân đem trừng mắt, khóe mắt trắng. Phấn rì rào mà rơi: "Nhà các người Cát Tường đâu, ngày hôm nay nói xong Tiền viên ngoại yến khách, phải có ca múa tùy tùng yến, nàng hôm qua cái chưa từng hướng về phía lão thân xin nghỉ, làm sao lại dám làm trễ nải, làm hại ca múa thiếu một người, tạm thời lại không người dự bị, khiến cho lão thân bị mất mặt, hả? Lão thân cái kia 'Trương Phi cư', hạng gì ý tứ chỗ, ra ra vào vào thế nào vị khách nhân không phải Quý Nhân, này muốn hủy ta 'Trương Phi cư' bằng mụ mụ danh hiệu, các người Diệu gia gánh gánh vác được sao?"

Lái nổi đại từ điểm, đều là phía sau có người, hắc bạch hai đạo xài được nhân vật, Diệu Sách như thế tại bản địa không có căn không chắc tiểu môn tiểu hộ cũng không dám đắc tội.

Diệu Sách bề bộn cười bồi nói: "Ai nha, nguyên lai là như thế, còn cầu thứ tội, thứ tội nha. Thực không dám giấu giếm, ta nữ nhi này, hôm nay nọ mời, không mặt trời mọc gả, 'Trương Phi cư' này vũ nương, là không làm được, ta chỗ này hướng về phía ngài bồi cái không phải, từ hôm nay mà lên, nhà của ta Cát Tường liền không đi bắt đầu làm việc."

Bàng mụ mụ ngẩng đầu lên đến, ha ha cười to ba tiếng, trên người trên mặt thậm chí trên tay, bạch bạch nộn nộn thịt mỡ cùng theo một lúc run run một hồi, bỗng nhiên trừng mắt về phía Diệu Sách, đứng ngay vào mặt hứ một ngụm, phun Diệu Sách vô ý thức hai mắt một tránh, lui về sau vừa lui.

Diệu Sách vuốt một cái nước bọt, mờ to mắt, chỉ thấy cà rốt độ lớn một ngón tay đứng giờ tại cái mũi của hán nhon bên trên, bàng mụ mụ cười lạnh liên tục: "Mờ ra mắt chó của người thấy rõ ràng, đây là cái gì."

Bàng mụ mụ một cái tay khác xoạt lắc một cái, ảo thuật giống như mở ra một trang giấy, Diệu Sách cách quá gần, cũng không thấy rõ bên trên viết cái gì, chỉ nhìn rải rác nẩy dòng chữ dấu vết, dưới đáy còn có đỏ đậm đậm một cái dấu ngón tay.

Bàng mụ mụ xoạt một cái thu cái kia giấy, hung ác nói: "Này bên trên giấy trắng mực đen nói rõ ràng, người hai mắt không mù, thấy rõ ràng đi?"

Diệu Sách mờ mịt nói: "Giấy trắng mực đen? Không phải giấy trắng mực đen sao?"

Bàng mụ mụ đồ ập xuống liền là một cái bạt tai mạnh, tát đến Diệu Sách cứng họng: "Lão nương liền ưa thích nói như vậy, quản người điều sự!"

Diệu Sách giận dữ: "Đánh người không đánh mặt, người này bà nương như thế nào như thế ương ngạnh!"

Diệu Sách tròn tròn trừng mắt, tuốt ra. Lấy tay áo liền muốn tiến lên, bàng mụ mụ cười lạnh, sau lưng bốn cái khôi ngô Đại Hán hừ lạnh một tiếng, khoanh tay cùng nhau tiến lên trước một bước.

Diệu Sách ngưng ngưng cười một tiếng, buông xuống tay áo lại lui trở về, hừ hừ nói: "Hào nam không cùng nữ đấu, ta không chấp nhận với người!"

Dur thị mờ mịt nói: "Không biết bảng mù mù người đến tốt cùng đang nói cái gì, cái kia trên giấy chữ, ta không thấy rõ ràng a? Mà. . . Mà lại, ta cùng trượng phu, đều không biết chữ a."

"Không biết chữ đúng không, vậy lão nương niệm cho người nghe!"

Bảng mù mù tay trái xoay lật một cái, lại đem cái kia tờ giấy trắng thay đổi đi ra, lớn tiếng thì thầm: "Bán mình văn thư. Diệu gia Cát Tường, năm 17 tuổi, xin mời bên trong nói vun vào, tình nguyện từ bán tự thân, làm 'Trương Phi cư' danh nghĩa vũ nương. Ba mặt nói rõ, tổng cộng bán mình tiền 100 xâu, điểm ba năm thanh toán tiền."

Trong vòng ba năm, như Cát Tường không làm trái quy tắc củ, niệm hán hiểu tâm, đồng ý hán về nhà tự chủ. Như sau sinh sự đoạn, có bên trong người dùng mặt nhận quản, không cùng người mua tương quan. Sợ sau không có bằng chứng, vĩnh viễn không trở về, lập bán chữ bảo lưu. Lập bán chữ người: Diệu Cát Tường! Người trung gian người, lý giường, trắng càn. Mang bút người: Gai xuôi theo."

Bảng mù mù mập mạp cổ tay rung lên, xoay một cái lại thu cái kia giấy, sau lưng hai cái khôi ngô Đại Hán lại tiến lên một bước, nhìn xuống Diệu Sách, trầm giọng nói: "Mỗ chính là lý giường (trắng càn!)" . Hạng ba Đại Hán lười biếng nhắc khoát tay, nói: "Mỗ chính là mang bút người: Gai xuôi theo!"

Diệu Sách vừa sợ vừa giận, quay đầu phẫn nộ quát: "Cát Tường, người này nha đầu chết tiết kia, lăn tới đây cho ta!"

Cát Tường sớm nghe rõ hai bên lời nói, đồng dạng là vừa sợ vừa giận: "Bảng mù mù, nó chỉ đáp ứng đi 'Trương Phi cư' làm vũ nương, chưa nói qua muốn từ bán tự thân nha!"

Bảng mù mù đem đôi môi thật mỏng cong lên, nói: "Giấy trắng mực đen bày ở chỗ này, làm lão thân lừa gạt người hay sao?"

Cát Tường tức đến phát run: "Người. . . Người gạt ta! Ta lúc đầu đi 'Trương Phi cư' làm vũ nương, người cũng không phải nói như vậy, cái kia khế ước. . . Nó không biết chữ, nào biết viết thứ gì."

Bảng mù mù cười lạnh liên tục: "Người nói như vậy, nói là ta 'Trương Phi cư' hồ người à nha? Tốt! Tiểu đề tử có cốt khí, đãi bắt người trở về, lại cùng người tính tề số đo! Tới a, đem nạng mang về cho ta!"

Mộc Dịch nghe xong, tiện nghi lão bà như thế liền nếu không có, nhất thời gấp mắt, tiến lên một bước, giang hai cánh tay hướng Cát Tường trước người cản lại, quát to: "Dừng tay! Cát Tường là nương tử của ta. Hôn thư ở đây, ai dám cướp người?"

Bảng mù mù đem văn tự bán mình run lộ ra, nghiêm nghị quát to: "Cát Tường văn tự bán mình ước ở đây, chính là ta 'Trương Phi cư' người, lấy hay không lấy chồng người, lão nương không gạt đầu, ai dám làm chủ? Bắt người cho ta!"

Bảng mù mù sau lưng bốn cái trên cánh tay phi ngựa, trên nắm tay đứng người cường tráng Đại Hán lập tức lần người hướng về phía trước, đem giang hai cánh tay Mộc Dịch xách con gà con tề nhắc lên, "Ba" ném tới một bên.

Mộc gia tại Lợi châu nhưng cũng là cái không nhỏ gia tộc, mặc dù không có đi ra cái gì ghê gớm đại nhân vật, nhưng người đông thể mạnh, nhưng cũng không phải đặc biệt sợ sự tình người ta.

Chính mình tộc nhân đón dâu bị lấn, người nhà họ Mộc há chịu từ bỏ ý đồ, nhất thời cùng nhau tiến lên, một phương chiếm chất lượng, một phương chiếm số lượng, ngay tại Lý Ngự nhà trong sân ra tay đánh nhau.

Lúc này vậy. Lý Ngự cùng võ Đại đồ đốc cáo từ, thân nhiên vừa mới bước đi thông thả tiến vào chính mình hẻm nhỏ.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Đầy giấy hoang đường nói, 1 đêm chua xót nước mắt

Bảng mù mù dưới trưởng tử đại kim cương rất là có thể đánh, bọn hán vốn là tay chân, mặc dù đánh nhau bản lĩnh đều là đầu đường cuối ngõ bên trong luyện ra được, thế nhưng là đánh loại này nát khung nhưng cũng là nhất thực dụng.

Đơn giản, trực tiếp, sắc bén.

Mà Mộc gia những người kia mặc dù đều là bình thường thôn phu, thế nhưng là thắng ở người đông thế mạnh, mà lại bọn hắn hà rương gồng gánh đều muốn dùng đến Mộc đòn khiêng, lúc này thuận tay quơ lấy đến, liền là một kiện tiện tay binh khí, cho nên hai bên tạm thời đánh cái tám lạng nửa cân.

Bởi vì hai bên phen này đánh nhau, Lý gia trong sân đám kia gà mái cũng là mở ra cánh, luồn lên nhảy xuống, khiến cho bụi đất tung bay, lông chim tung bay, hiện trường càng thêm hỗn loạn không thể tả.

Phan Kiều Kiều thấy thế giật dử, chống nạnh hét lớn: "Chớ đã thương nhà ta gà mái, chỉ chỉ đều có thể đẻ trứng."

Hai bên ẩu đã người cũng là đều biết trong viện này còn ở một vị tiểu thần tiên, cũng biết này Phan Kiều Kiều là nhỏ thần tiên mẹ ruột. Những cái kia thôn phu ngu phụ dĩ nhiên là không dám đắc tội loại này người trong chốn thần tiên, 'Trương Phi cư' mở cửa làm ăn người, đồng dạng không muốn đắc tội.

Giống Bàng mụ mụ loại người này cũng không phải sợ Lý Ngư cái gọi là thuật pháp, bọn hắn đi là từ sắc tài vận nhân gian đạo, cùng Lý Ngư loại này thế ngoại người tu hành nước giếng không phạm nước sông, chưa nói tới ai có kỵ ai. Thế nhưng Lý Ngư bây giờ bị nhiều ít giàu nứt đố đổ vách, quyền cao chức trọng người dâng tặng làm khách quý a?

Những người kia đều là 'Trương Phi cư' áo com phụ mẫu, nếu như Lý Ngư nói một câu 'Trương Phi cư' phong thủy không tốt, chỉ sợ 'Trương Phi cư' sinh ý liền muốn lớn chịu ảnh hưởng. Lý Ngư cái này tiểu thần tiên bọn hắn có khả năng không quan tâm, những cái kia từ sắc tài trong khí tràng thần tài, bọn hắn nhưng đắc tội không nổi.

Là dùng Phan Kiều Kiều vừa mới rống lớn một tiếng. Bàng mụ mụ đã giẫm lên hoa sen bước, vắn về hoa sen chỉ, cười đến sáng chói giống như một đóa hàng trắng cúc giống như tiến tới trước mặt của nàng, trắng trắng mập mập bàn tay vừa nhấc, một chồng mà nhiều tiền đã nắm trên tay.

"Đã quấy rầy Phan nương tử, thật sự là đắc tội."

Bàng mụ mụ tiểu văn bên trong đều có thể dao động ra mặt tới: "Người xem một chút, này giấy trắng mực đen đều ký văn thư, sao có thể loạn quy củ đây. Nó cũng là mở cửa làm ăn, không có cách nào khác nha. Mượn Phan nương tử địa phương, ngài nhiều rộng lòng tha thứ, nhỏ tiểu lễ vật không thành kính ý, nương tử ngàn vạn lần đừng muốn từ chối."

Bàng mụ mụ nói, đã đem mấy chục miếng nhiều tiền mà nhét vào Phan Kiều Kiều trong tay. Phan Kiều Kiều nắm lấy một thanh nhiều tiền, suy nghĩ dùng để mua gà, đủ để bù đắp tổn thất. Lại nói những cái kia gà mái cũng quá già rồi, trong đó chỉ có một cái còn tại đẻ trứng, chính xác đánh chết, dùng để nấu canh, mà con trai bỏ đường thân thể cũng là tốt, liền về mặt ôn hoà.

Phan Kiều Kiều cười nói: "Bàng mụ mụ người quá khách khí, điều này sinh có ý tốt đây." Nói thuận tay đem cái kia một chồng nhiều tiền ôm vào trong lòng, lại cách y phục dùng sức nheo nheo, sợ nó không cẩn thận trượt rơi xuống mặt đất.

Trong sân đánh túi bụi, Diệu Sách, Dư thị cùng tuổi trẻ dọa đến trốn đến dưới mái hiên đi, Dư thị khí cực bại phôi mắng chửi Diệu Sách: "Nhìn một chút người nuôi con gái tốt, thế mà tự tác chủ trương, từ bán tự thân, cũng không thông báo trong nhà, bây giờ dẫn xuất lớn như vậy nhiều loạn, người nói sao sinh là tốt, sao sinh là tốt?"

"Cát Tường từ bán tự thân, có văn tự bán mình làm chứng, kiện cáo đánh lên nha môn, chúng ta 'Trương Phi cư' cũng là không sợ."

Một mực còn chưa từng báo qua tên họ cái vị kia tứ đại kim cương chỉ vừa khua múa lấy theo Bàng mụ mụ trong tay mang tới văn tự bán mình, lý trực khí trắng rống to, đồng thời một cước đạp bay Mộc Ân, lại một cái to bằng cái bát thiết quyền quét ra hai cái Mộc gia trắng hán.

"Ta chỗ này có kết hôn thư mời, Cát Tường đã là nương tử của ta, ai dám hủy người hôn nhân, lão hán cùng hắn liều mạng!" Mộc Dịch cũng nghiêm túc, quơ trong tay màu đỏ cưới khế, về mặt trưởng. Đột nhiên phảng phất một đầu vừa học biết đẻ trứng nhỏ gà mái.

Cát Tường đứng ở trong viện van xin, bị hai bên do dự, xô xô đẩy đẩy, đột nhiên cảm giác đến vô cùng hoang đường, lại có một loại cảm giác buồn cười. Từ khi mẫu thân qua đời về sau, nàng liền nhận hết bạch nhãn, bị người ghét bỏ, khi đó còn tuổi còn nhỏ nàng, lớn nhất sợ hãi liền là bị đuổi ra khỏi nhà, từ đó trôi dạt khắp nơi.

Nàng gì từng nghĩ tới một ngày kia, nàng có thể bị nhân bảo bồi giống như cướp tới cướp đi đâu? Bây giờ một màn này, hết lần này tới lần khác liền xuất hiện. Nàng rốt cục thành bị người chú mục tiêu điểm, nhưng nàng không thích, hết lần này tới lần khác liền không sinh ra một tia nửa điểm ý vui mừng.

Lý Ngư khẽ hát, chậm rãi bước đi thông thả hướng về phía chính nhà mình viện nhỏ, đi tới một nửa, chợt nghe một mảnh huyền não ồn ào chửi rủa tiếng đánh nhau, Lý Ngư nhất thời trong lòng xiết chặt, tranh thủ thời gian tăng tốc bước chân hướng về phía chính mình sân nhỏ chạy đi.

Quả nhiên, đánh nhau người ngay tại Lý gia trong sân, Lý Ngư xông vào sân nhỏ, chỉ thấy Mộc Dịch một tay nắm lấy Cát Tường thủ đoạn, một tay quơ hôn thư, bị người một quyền đánh trúng mũi, nhất thời máu mũi chảy dài, ôi một tiếng ngửa mặt ngã xuống.

Đại hán kia dữ tợn cười một tiếng, lấy tay một vung, liền đem Cát Tường cầm lấy hán bên cạnh mình. Cát Tường cũng không giãy dụa, biến thành 'Trương Phi cư' vũ nương cũng tốt, biến thành Mộc lão Hán nhỏ vợ cũng được, đều không phải là nàng chỗ nguyện, cũng không phải do để nàng làm chủ, thời khắc này nàng, liền là một mảnh xuôi dòng bồng bềnh rồi rạc chỉ lá.

"Dừng tay!"

Lý Ngự thấy một lần Cát Tường bị người do dự, nhất thời nổi trận lôi đình.

Dương Thiên Diệp có đẹp hay không? Chẳng những đẹp, mà lại khí chất hào hiệp, nhưng phương hoa tự nhiên băng sơn tuyết liên, cùng hán một giới phàm phu tục tử có liên can gì? Hoa Cô có thể hay không yêu? Chẳng những có thể yêu, mà lại hồn nhiên, đơn giản liền là một cái ông chủ nhỏ tâm quá, thế nhưng cùng Cát Tường trong lòng hán vị trí, vẫn như cũ không thể so bì.

Người với người ở chung, hời là tình. Bắt đầu thấy Cát Tường lúc cái kia ôn nhu hé mở bánh, sau phòng trong rừng trúc cái kia rung rung một đôi mắt, nhà kho dưới bóng đêm, một mình bụng lấy bát mà yên lặng ăn cơm tịch liêu bóng lưng, khiến cho hán chịu vui, chịu lo, chịu đau lòng.

Lúc này trong viện hỗn loạn hiện trường, Cát Tường bị người do dự, phảng phất tại tranh đoạt lấy một kiện đồ vật giống như, cũng nói không nên lời đó là một loại cảm giác gì, tóm lại, Lý Ngự nổi giận, giận không kềm được.

"Các người chơi cái gì?"

Lý Ngự nghiêm nghị hét lớn, đồng thời nhẹ nhàng một vùng, đem Cát Tường kéo đến phía sau mình, che lại nàng, liền phảng phất một con gà mái che lại nó gà con.

"Tiểu tử người dám?"

Vừa rồi một quyền đánh ngã Mộc Dịch Đại Hán gào thét một quyền đánh về phía Lý Ngự mặt, nhưng còn cách nửa thước, cái kia to bằng cái bát thiết quyền lại đột nhiên dừng lại, quyền phong đánh Lý Ngự bên tóc mai sợi tóc hơi hơi giương lên.

Đại Hán ngạc nhiên kêu lên: "Lý. . . Tiểu thần tiên?"

Tiểu thần tiên tên, là trên phố bách tính đối Lý Ngự xưng hô, về phần lý Tiểu lang quân, chỉ có quan lại quyền quý cùng với láng giềng hết sức quen thuộc người mới có thể kêu.

Lý Ngự thấy người kia, cũng là ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: "Gi nhỏ kính? Gì sư phó!"

Gi nhỏ kính, 'Trương Phi cư' võ thuật giáo đầu, hộ viện đầu lĩnh. Một đôi thiết quyền, danh xưng Lợi châu thứ nhất. Lý Ngự từng bái tại môn hạ của hán, theo hán đứt quãng học qua ba năm quyền thuật.

Nhưng loại này quan hệ thầy trò vô cùng mờ nhạt, bởi vì lúc ấy gi nhỏ kính dạy hán quyền pháp, nhưng cũng là coi hán làm tiểu đệ tay chân sai sử, xem như theo như nhu cầu. Bởi vậy gi nhỏ kính cũng không dám tại Lý Ngự danh dương Lợi châu về sau, lại dùng Lý Ngự sư phó tự cho mình là.

Lý Ngự nhú nhú mày, nhìn một chút trong viện hỗn loạn trắng diện, nhú mày lại, nói: "Đây là có chuyện gì?"

Gi nhỏ kính còn không nói chuyện, nghe rõ người đến là tiểu thần tiên Lý Ngự Mộc Dịch như thấy cứu tinh, từ dưới đất bò dậy, quỳ gối hai bước, ôm lấy Lý Ngự đùi, giọng lên cao cao hôn thư, nước mũi một bả nước mắt một bả tổ oan nói: "Tìm tiểu thần tiên làm tiểu dân chủ trì công đạo oa! Bọn hán hiểu thắng đoạt dân nữ, trắng trợn cướp đoạt ta Mộc gia người vợ a."

Lý Ngự xê dịch chân, không có xê dịch, không khỏi cau mày nói: "Vị này lão trượng, người là người phương nào, có người đoạt người Mộc gia người vợ, đánh như thế nào đến nhà của ta trong sân tới?"

Mộc Dịch hoảng hốt vội nói: "Bởi vì nhà ta người vợ, liền là thuê ở tiểu thần tiên quý phủ Cát Tường cô nương a!"

Lý Ngự tâm đột ngột chìm xuống, Cát Tường. . . Rốt cục gả a.

Lý Ngự trong lòng không hiểu có chút không bỏ. Bất quá. . . Hán lại chưa từng hướng về phía Diệu gia cầu hôn qua, người ta gả nữ, chẳng lẽ còn muốn trưng cầu hán ý tứ?

Lý Ngự trầm mặc một sát, hơi có chút ảm đạm, nói: "Lão trượng xin đứng lên, Cát Tường. . . Thế nhưng là gả người tôn nhi? Ấy, mau đưa máu mũi lau, cướp người, lại là cái gì trò?"

Lý Ngự nói, liếc mắt gi nhỏ kính liếc mắt, không cần hỏi cũng biết, cướp người hán là 'Trương Phi cư' gì sư phó, nhưng người ta gả con gái, 'Trương Phi cư' can thiệp làm gì?

Mộc Dịch đứng lên, đưa tay vuốt một cái, máu mũi khét một mặt, cũng là bởi vậy che lại hán vẻ xấu hổ: "Khục! Cát Tường, thật là đến nhà của ta, nhưng lại không phải gả cho ta tôn nhi. "

Lý Ngự ngẩn ngơ, nói: "Gả cho người con trai?"

Lý Ngự xem hán một đầu hoa râu thưa thót tóc, có chút ghét bỏ mà nói: "Lão trượng, nhìn người tuổi tác, con của người so Cát Tường tựa hồ lớn quá nhiều đi."

Lần này, Mộc Dịch xấu hổ liền ngay cả khét gương mặt máu mũi cũng không che giấu được, đỏ lên mặt mo nói: "Khục! Tiểu lão nhân cả đời chưa lập gia đình, ở đầu ra con trai. Muốn cưới Cát Tường cô nương, liền là tiểu lão nhân."

Lý Ngư tiếp nhận hôn thư, mở ra liếc mấy cái, khẽ gật đầu, trên mặt bình tĩnh như trước, trong lồng ngực lửa giận lại tại một chút xú bốc cháy lên. Điều gia người là thế nào đối đãi Cát Tường, hẳn lại quá là rõ ràng, lúc này xem xét hôn thư, lại nhìn này năm mươi ông lão, còn có cái gì không hiểu? Điều gia quả nhiên bán nữ nhi.

Mộc Dịch mừng rỡ, uốn ngực lên, không kìm được vui mừng đối gì nhỏ kính nói: "Xem đi! Xem đi! Liền tiểu thần tiên đô nói như vậy, Cát Tường là của ta, ha ha ha! Lão tử cũng phải nhìn một cái, các ngươi ai còn dám cùng lão tử tranh nữ nhân!"

Mộc Dịch nói còn chưa xong, Lý Ngự đột nhiên cầm trong tay hôn thư ba thanh hai cái xé đến nát bét, ra sức hướng về phía khoảng trống giương lên, từng mảnh giấy vụn phẳng phát màu đỏ cánh hoa, tung bay bay lá tả, đầy trời rơi xuống.

Mộc Dịch sợ ngây người, kinh ngạc nhìn Lý Ngư, lắp bắp nói: "Nhỏ... Tiểu thần tiên này là ý gì?"

Lý Ngự mặt âm trầm màu, mỗi chữ mỗi câu mà nói: "Ý tứ này nói đúng là, Cát Tường không phải nguoi! Đừng bảo là cả đời này, coi như kiếp sau, kiếp sau sau nữa, nàng cũng không phải là nguoi, vĩnh viễn. . . Đều không phải là!"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Cát Tường từ đó diệu vô duyên

Giết người phụ mẫu đoạt nhân thân, thù không đội trời chung a! Huống chi Cát Tường là như thế khả nhân nhi một vị cô nương, Lý Ngự chẳng những xé hân hôn thư, còn lòi thề son sắt nói Cát Tường tuyệt không có khả năng trở thành nữ nhân của hắn, có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục!

Mộc Dịch một bả nắm chặt Lý Ngự cổ áo, găm thét lên: "Bằng chuyện gì? Dựa vào cái gì lão phu liền cưới không được nàng, ngươi nói! Ngươi nói?"

Lý Ngự hết sức muốn nói cho hẳn, bởi vì lão tử đối này khóa như nước trong veo rau xanh cũng là thềm nhỏ nước dãi a, coi như ta ăn không được, bày ở trên bệ cửa sổ làm bồn cây cảnh mà nhìn xem cũng là tốt, bị khác heo ừ, ta chịu không được a.

Ngày sau đó một bà kéo qua Cát Tường, khinh thường bày luận, bà khí nghiêm nghị tuyên bố: "Nàng, là nữ nhân của ta! Ai dám có ý đồ với nàng, ta liền dẽ hăn hăn muốn sống không được, muốn chết không xong!"

Lời này mở miệng, đám người thế tất nghẹn họng nhìn trân trối, mà Cát Tường thì cảm động đến rơi nước mắt, như vậy quý hân độc mũi dưới quần, từ đó làm trâu làm ngựa, cam tâm hầu hạ. Việc này còn bởi vì lẳng mạn, trong nháy mắt truyền khắp đại Đường, việc ít người biết đến phong lưu, trong nháy mắt thành tựu hân tình thánh mỹ danh. . .

Thế nhưng, đây đều là không thiết thực YY, chỉ có đời sau quan niệm dương băng hoặc là sẽ coi là làm như vậy có thể trở thành hiện thực. Nhưng mà, truyện cổ tích bên trong đều là gạt người! Đồng thời có được cái thế giới này Lý Ngưng trí nhớ trong lòng của hắn rất rõ ràng, nếu như hắn thật làm như vậy, không nhưng tiền đồ của mình đem hủy hoại chỉ trong chốc lát, sẽ còn ngu đến mức liên lụy Cát Tường.

Đại Đường cõi mở sao? Tại rất nhiều người trong ấn tượng, Đường triều là một cái phụ đức nghiêm trọng mất kiểu, nữ tính không tuân thủ trình tiết tự do thời đại, hoàng thất loạn. Luân, công chúa tái giá, thứ dân ly hôn, tình nhân bỏ trốn chuyện xưa nhiều không kể xiết, "Bản Đường" đánh giá càng là mạnh mẽ bằng chứng.

Nếu như ai nói đại Đường nữ nhân cũng thủ trinh tiết, giảng phụ đức có thể sẽ có rất nhiều người cảm thấy đây là chuyện cười lớn. Nhưng đại Đường thời đại, phong kiến lễ giáo xiềng xích đã ở trung quốc người trên cổ chụp vào mấy ngàn năm, mặc dù Hồ gió mạnh nữa, những này truyền thống lễ giáo cũng không có khả năng lập tức tiêu thanh nặc tích.

Đại Đường đồng dạng biểu dương liệt nữ, trưởng tôn hoàng hậu còn tự thân sáng tác qua 《nữ thi》, đối với luân thường tập tục, so sánh với trước đây cũng không rộng rãi. Chủ thuyền Lưu Vân Đào lúc trước cũng bởi vì khí nộ phía dưới mắng tố phụ một câu, hay là bởi vì tố phụ xúi giục hấn chết chìm nữ. Anh, kết quả là bị phán án giáo hình, thấy rõ xã hội phong khí cùng luật pháp chi nghiêm cẩn, tuyệt không phải đời sau ảm tượng.

Lễ pháp chi trọng, há có thể xem thường. Dựa theo đại Đường luật pháp, chạy người làm thiếp, phụ mẫu người trong nước đều là tiện chi. Cát Tường cô nương tán dương cho hấn rồi hả? Không có! Hấn hướng về phía Diệu gia xuống mời sao? Không có! Nếu như hấn lôi kéo Cát Tường, lớn tiếng tuyên cáo Cát Tường là nữ nhân của hấn, vậy hấn thật sự hai. Bức tới cực điểm.

Người bên ngoài không nói đến, Cát Tường cô nương đầu tiên liền phải cho hấn một cái miệng rộng lấy đó rõ ràng, bằng không thì liền phải thân bại danh liệt. Nếu như Cát Tường cô nương thà rằng thân bại danh liệt, như vậy hấn đây chính là "Tư thông", ảm Đường luật, chứ gian người muốn phán một năm rưỡi ở tù, hấn cùng Cát Tường muốn phân phó nam bắc, riêng phần mình bị tù.

Mà đối Mộc Dịch tới nói, người ta thế nhưng là chính thức hướng về phía Diệu gia xuống mời người, theo pháp lý thượng nhân nhà đã là Cát Tường hợp pháp trượng phu, bởi vậy vừa đến, Lý Ngu liền là cùng có phu người tư thông, ở tù còn phải lại thêm nửa năm, cái kia chính là hai năm ở tù.

Sự tình đến tận đây vẫn chưa hết, Cát Tường là hướng về phía "Trương Phi cư" ký qua khế ước bán thân, cho nên Cát Tường đã không có tự do thân thể, mà là "Trương Phi cư" có một kiện tài vật. Hấn ngu Cát Tường, cái kia chính là xâm chiếm Trương Phi cư tài vật, phạm vào xâm chiếm tội.

Cho nên, Lý Ngu trong lòng một ý nghĩ chợt lóe, liền không có phạm cái kia trang bức tạm thời thoải mái chuunibyou, trên người hấn còn có tiểu thần tiên quang vòng đầu, vì sao không thể giúp cho lợi dụng?

Đối mặt Mộc Dịch chất vấn, Lý Ngu chỉ là bình tĩnh cười một tiếng, đột nhiên chỉ hấn trọn mắt hét lớn: "Ngu xuân! Tai vạ đến nơi, còn không tự biết! Thật thật một giới xuân phu!"

Mộc Dịch bị Lý Ngu cả về mặt và giọng nói đều nghiêm túc bộ dáng dọa sợ, lắp bắp mà nói: "Ta. . . Ta có cái gì tai vạ đến nơi?"

Lý Ngu cười lạnh, nói: "Ngươi cũng đã biết, nào đó xé nát ngươi hôn thư, là tại cứu tính mệnh của ngươi?"

Mộc Dịch mờ mịt nói: "A?"

Lý Ngu thờ dãi: "Thật sự là ngu xuân a! Nếu như ngươi thật cưới Cát Tường làm vợ, không quá ba ngày, nhất định chết bất đắc kỳ tử mà chết.

Ngươi cho rằng hôm nay họa sát thân chỉ là ngẫu nhiên? Cái kia chính là điềm báo trước a!"

Mộc Dịch càng thêm sợ hãi, sắc đẹp mặc dù mê người, thế nhưng là tính mệnh nhất là trọng yếu a! Nếu như cưới cái tuổi trẻ kiều thê về nhà chồng một cái giá lớn là chỉ còn lại có ba ngày tuổi thọ, cái kia Mộc Dịch là tuyệt đối không chịu.

Mộc Dịch nom nớp lo sợ mà hỏi thăm: "Tiểu lão nhân như cưới Cát Tường cô nương làm vợ, vì sao. . . Vì sao liền muốn chết bất đắc kỳ tử mà chết? Chẳng lẽ, tiểu lão nhân cùng nàng bất tự không hợp?"

Lý Ngu muốn nói lại thôi, chỉ lắc lắc đầu nói: "Thiên cơ há có thể tiết lộ quá nhiều, ngươi như tin ta, lập tức từ hôn, liền có thể biến nguy thành an. Còn mệnh của ngươi bên trong giai ngẫu. . ."

Lý Ngu một mặt cao thâm mặt trầm nộ cười, nói: "Trong vòng một năm, chắc chắn xuất hiện. Nếu là không cho phép, ngày này sang năm, ngươi tới tìm ta, Lí mỗ bồi ngươi một cái như ý kiều thê."

Lý Ngu nói đến như thế chắc chắn, Mộc Dịch như thế nào còn dám không tin? Hướng chi vừa nghĩ tới Cát Tường cùng "Trương Phi cư" còn có thân người kiện cáo muốn đánh, coi như mình không sợ chết, tiểu nương tử này sợ cũng chưa chắc dẫn đến về nhà. Nghĩ tới đây, Mộc Dịch lập tức chuyển hướng Diệu Sách.

Hấn tặng những cái kia sinh lễ cũng đều ở trong viện để đó đâu, sạch coi như cũng là "giải quyết". Mộc Dịch cười trên hai bước, một bả theo Diệu Sách trong ngực đem Diệu gia tồn tại cái kia phân hôn thư móc ra, ngay trước mặt Diệu Sách, mạnh mẽ xé thành vài miếng, dùng sức ném tại Diệu Sách trên mặt, vừa hung ác gắt một cái, một tay che thụ thương mũi, một tay dùng sức vung lên, quát to: "Đem sinh lễ nhắc trở về!"

Mộc gia đoàn người như thủy triều lui đi, Bàng mục mục đi đến hai bước, ngoài cười nhưng trong không cười hướng Lý Ngu cúi chào một lễ: "Tiểu thần tiên đại danh, lão thần thế nhưng là ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay nhìn thấy, thật sự là tam sinh hữu hạnh nha."

Lý Ngu thấy một lần Bàng mục mục, lại là có chút đau đầu. Vừa rồi xé Mộc Dịch hôn thư, còn muốn lập lại chiêu cũ, xé Bàng mục mục cái kia phân văn tự bán mình, chỉ sợ liền không quá dễ dàng. Đồng dạng một bộ lí do thoái thác, dùng tại Mộc Dịch trên người có khả năng, dùng tại Bàng mục mục bên này cũng không làm được.

"Trương Phi cư" sẽ sợ một cái vũ nương cùng chủ quán bất tự không hợp? Hướng hồ, văn tự bán mình bày ở nơi đó, Cát Tường liền là "Trương Phi cư" một kiện tài vật, nếu như đem Cát Tường nói hết sức không thể tả, "Trương Phi cư" cũng không có khả năng như vậy giải trừ văn thư, nói không chừng vì để tránh cho Cát Tường chi điểm xấu, sẽ còn đối nàng làm ra tệ hơn xử trí.

Lý Ngu đang do dự ở giữa, Cát Tường đột nhiên theo Lý Ngu sau lưng vọt ra, trực tiếp theo Bàng mục mục bên người đi qua, hai đầu gối một khuất, quỳ gối Diệu Sách trước mặt, tịnh trọng hướng về phía hấn cùng Dư thị dập đầu ba cái.

Diệu Sách có chút bối rối lui một cái, kinh ngạc nói: "Con gái, người. . . Người chuyện này. . . Làm cái gì vậy?"

Cát Tường nghiêm nét mặt nói: "Con gái từ bán tự thân, đã là 'Trương Phi cư' người, nhận được phụ thân đại nhân, mẹ kế đại nhân nuôi dưỡng đến nay, con gái này ba cái đầu, là khẩu tà cha mẹ dưỡng dục chỉ ân, từ đó con gái cùng Diệu gia lại không liên quan, thế gian lại không Diệu Cát Tường, chỉ có 'Trương Phi cư' bên trong vũ nương Cát Tường!"

Mộc gia đem sính lễ lại giờ lên trở về, Dư thị thế nào bỏ được gà bay trứng vỡ, lúc này lại là không bỏ được lại để Diệu Cát Tường rời đi, để ở nhà, còn nhiều thêm một cái miễn phí nô bộc sai sử, thỉnh thoảng còn có thể cho nhà kiếm lời chút tiêu xài, nhắc đến ăn cơm, nàng lại có thể ăn mấy cái?

Nghĩ tới đây, Dư thị vội vàng đá trượt phu chân sau cùng một cái, hướng về phía hân vội vã nháy mắt, lại hướng về phía Cát Tường một bĩu môi. Mộc Dịch hoảng bước lên phía trước, chân tay luống cuống nói: "Con gái làm sao nói lời như vậy." Trương Phi cư' lừa người, cha đương nhiên sẽ không cùng bọn hân thôi, quan này ti có đánh đây."

Cát Tường lắc đầu, nhàn nhạt cười một tiếng: "Văn tự bán mình bên trên, thật là Cát Tường đầu tay, có cái gì kiện cáo tốt đánh? Huống hồ, Cát Tường không muốn cùng Bàng mụ mụ thừa kiện."

Dư thị dưới tình thế cấp bách, tiến lên nói ra: "Con gái chớ sợ, 'Trương Phi cư' cũng không có khả năng một tay che trời. Huống hồ, có lý Tiểu lang quân làm ta Diệu gia trọng nghĩa nói thẳng, ai dám bắt chấp vương pháp!" Dư thị thế nhưng là đã sớm nhìn ra Lý Ngự đối Cát Tường hảo cảm tới, lúc này liên tục không ngừng nghĩ kéo hân ngâm nước.

Nhưng Cát Tường nghe Dư thị, lại chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, trầm thấp nhưng lại dị thường rõ ràng nói: "Nếu như cả đời này, Cát Tường đã định trước phải bị người khi phụ, cái kia Cát Tường tình nguyện bị Bàng mụ mụ khi dễ. Bởi vì như vậy, Cát Tường trong lòng sẽ không như vậy đau nhức!"

Chỉ một câu này lời nói, Dư thị liền ngượng ngập cách cách rút cuộc nhà không ra một chữ, thẹn đến mặt đỏ bừng.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Người hiền bị người ky

Lý Ngự nghe câu nói này, nhưng không khỏi có chút ngoài ý muốn. Cho tới nay, trong lòng hân, Cát Tường đều gần như hoàn mỹ. Nếu như nói nàng còn có điều thiếu hụt, liền là không đủ dũng cảm.

Đúng vậy, cát đào có vẻ như yếu đuối, kì thực cực kỳ kiên cường. Dù cho thân ở quần bách nhất khốn cảnh, cũng có thể dùng lạc quan nhất thái độ đi tích cực đối mặt, cá tính của nàng cực kỳ vui vẻ sáng sủa.

Thế nhưng, duy chỉ có tại truyền thống nữ tính xem ra đồng dạng thuộc về mỹ đức nhãn nại, theo Lý Ngự lại là nàng duy nhất không làm người khác ưa thích địa phương.

Nhường nhịn không phải chuyện xấu, nhưng không thể không có giới hạn thấp nhất một mực nhượng bộ, có lẽ nàng một cái nhược nữ tử, có không thể không yếu thế lý do, thế nhưng tại loại tình huống này còn muốn đẩy cồi lòng khờ đại tin tưởng, nàng thiện lương sau cùng sẽ cảm hóa lòng người, liền để cho người có chút hận hân không tranh giành.

Lòng người, là thế gian này tốt đẹp nhất, nhất thắng hoa một cõi cực lạc, là một mảnh thần bí nhất, phong phú nhất hải dương, đồng thời cũng là nhất ác tha, bản thù nhất Địa Phủ. Đồng dạng là lòng người, người là không thể dùng cùng một cái tiêu chuẩn đi cân nhắc tất cả mọi người.

Diệu là Phật Đà vô thượng tuệ, như thể hồ tinh khiết thứ nhất, nhưng Diệu Cát Tường khoảng trống treo một cái diệu chữ, nhưng xưa nay không từng làm được tự tại không ngại, cho tới giờ khắc này, nàng ba cái đầu, hướng về phía cha ruột giao về một cái diệu chữ, Cát Tường mới xem như cắt đứt trong lòng cuối cùng một tia không thiết thực tưởng niệm, cùng Diệu gia triệt để phân rõ giới hạn. Mới tính thật đại triệt đại ngộ.

Lý Ngự rất là thay nàng vui vẻ, thế nhưng là vừa rồi hân lão nương Phan Kiều Kiều không mất cơ hội cơ tới, cấp tốc đối với hân rí tai vài câu, đã đem Cát Tường trước mắt chân chính tình cảnh nói cùng hân biết.

Vừa nghĩ tới Cát Tường muốn đi trước chỗ, Lý Ngự lại không khỏi chịu lo lắng.

"Trương Phi Cư" mặc dù chỉ là một cái quán rượu, thế nhưng là đối Cát Tường tới nói, lại tính là cái gì đắt lành rồi? Quán rượu tự nhiên có nữ ca sĩ, vũ nữ, nhưng các nàng nói như vậy, cũng sẽ cùng quán rượu ký kết văn khế cầm cố, hoặc là có thể tự do tới lui, hoặc là nhưng tự chuộc lỗi tự thân, mà Cát Tường ký lại là vẫn tự bán đứt a.

Vẫn tự bán đứt là không thể hủy bỏ, cũng là không có thể chuộc về, đương nhiên, người mua tự nguyện hủy bỏ tình huống ngoại trừ. Nếu không, người liên không còn là một cái hoàn chỉnh người, mà là triệt để thuộc về hẳn người một kiện vật phẩm. Càng đáng sợ chính là, Cát Tường vẫn tự bán đứt không phải nàng cam tâm tình nguyện ký, mà là bị Bằng mù mù lần nàng không biết chữ mà lừa gạt ký.

Như vậy Bằng mù mù đối nàng còn có thể là đập vào thiện ý suy nghĩ sao? Lý Ngự hoàn toàn có thể đoán trước đạt được, Bằng mù mù nhìn nàng như tuổi trẻ mỹ mạo, có thể làm khách sạn mang đến càng nhiều sinh ý, cho nên mới dùng kế buộc lại nàng. Đãi nàng cảnh xuân tươi đẹp ngắm dần đi, dung nhan ngắm dần lão, thế tất sẽ đem nàng đánh vào càng thêm không thể tả chỗ.

Nhưng mà, Lý Ngự còn chưa nghĩ ra như thế nào cùng Bằng mù mù thương lượng, Cát Tường đã từ từ đứng dậy, đi tới trước mặt hắn, thật sâu liếc nhìn hắn, hướng về phía hắn trong trẻo phúc lễ: "Lý đại ca, được người năm lần bảy lượt trông nom, khuyên bảo các loại ân đức, Cát Tường ghi nhớ trong lòng. Kiếp này không thể báo đáp, đời sau. . . Tất kết cỏ ngậm vành dùng báo."

Cát Tường nói, trán hơi thấp, lại lúc ngẩng đầu, châu lệ đã doanh nhiễm song tiệp. Nàng nhẹ nhẹ hít mũi một cái, hơi hơi nghiêng đầu, đối Bằng mù mù nói: "Mù mù, đi thôi."

Bằng mù mù như ở trong mộng mới tỉnh, nhất thời đầy mặt tươi cười, vội bước lên trước, thân thiết khoác lên cánh tay của nàng, nói: "Tốt con gái, như thế người ta, lưu luyến cái gì. Chúng ta đi, mù mù sau này a, nhất định đưa người coi như con đẻ!"

Lý Ngự há to miệng, đã thấy Bằng mù mù kéo Cát Tường, phảng phất sợ có người lưu khách giống như, đi được trước khi đi vội vàng. Lý Ngự chỉ có âm đạm thờ dài.

Lý giương, trắng càn cùng gai xuôi theo tam đại kim cương đều đi theo Bằng mù mù vội vàng rời đi, chỉ có Hà Tiểu Kính thả chậm bước chân, tận lực lưu tại đằng sau.

Lý Ngự hướng về phía Hà Tiểu Kính nhìn lại, Hà Tiểu Kính không lắm tự nhiên cười một tiếng, vốn là bị hắn đến kêu đi hết tùy tiện đánh chửi tiểu đồ đệ đột nhiên thành vô số quyền quý thượng khách, lại không là từ cho hắn tùy ý nhào nặn nhân vật, Hà Tiểu Kính tạm thời còn có chút không thích ứng.

Hắn liếm liếm bờ môi, tăng hăng một cái nói: "Tiểu thần tiên nếu có rảnh lúc, không ngại tới Trương Phi Cư ngồi một chút, đám bạn tốt, đều hết sức quai niệm người."

Hà Tiểu Kính chỗ nói đám bạn tốt, chỉ liền là Lý Ngự những cái kia "Sur huynh sư đệ" nhóm. Hà Tiểu Kính dạy quyền lúc, mặc dù đối Lý Ngự đến kêu đi hết, đánh chửi cũng là chuyện thường ngày, lại không phải tận lực nhằm vào Lý Ngự,

Hắn dạy tất cả đồ đệ bao quát hẳn con trai ruột của mình, đều là bộ dáng như vậy.

Thời đại này, làm sư phụ thu đồ đệ phần lớn như thế, cái gọi là sư đồ như cha con, chỉ là sư phụ đối đồ đệ quyền không chế, là sư phụ vô thượng quyền uy, mà không phải chỉ sư đồ tình cảm. Bất quá hẳn dạy quyền cũng là từ trước tới giờ không tàng tư, Lý Ngự đi theo hắn, xác thực học được một tay tốt quyền pháp.

Là dùng, Lý Ngự đối với hắn ôm quyền, vẫn như cũ chấp đệ từ lễ, nói: "Nhất định!"

Hà Tiểu Kính gặp hắn đối với mình vẫn như cũ lễ ngộ như thế, không khỏi tới tới nhẹ nhàng thở ra, biết vị này Quý Nhân cũng không đem trước kia đãi ngộ để ở trong lòng, quả thực buông xuống một nỗi lòng. Hắn miễn cưỡng chen làm ra một bộ khuôn mặt tươi cười, hướng về phía Lý Ngự gật gật đầu, cất bước muốn đi.

Lý Ngự đột nhiên nói: "Gì sư dùng bước."

Hà Tiểu Kính dừng lại, hơi hơi kinh ngạc giờ lên đèn đậm như mực lông mày nhìn về phía Lý Ngự.

Lý Ngự suy nghĩ một chút, nói: "Cát Tường cô nương, còn mời gì sư nhiều hơn chiếu cố."

Hà Tiểu Kính thật sâu nhìn Lý Ngự liếc mắt, hắn mặc dù là cái cầu thả hán tử, nhưng hẳn lâu tại thanh sắc nơi chốn, kiến thức rộng rãi, như thế nào còn nhìn không ra Lý Ngự đối vị kia Cát Tường cô nương tựa hồ có chút không nói rõ được cũng không tả rõ được tình cảm.

Mặc dù hẳn chỉ là cái bảo tiêu tay chân, cũng không liên lụy "Trương Phi Cư" thường ngày quản lý, nhưng mà Lý Ngự tướng nắm, hẳn lại phát lên chút thụ sủng nhược kinh ý vị, là dùng chỉ hơi chần chờ, liền dùng sức nhẹ gật đầu, không nói một lời, bước nhanh rời đi.

Lý Ngự nhìn Hà Tiểu Kính rời đi, liền trở lại đỡ lấy Phan Kiều Kiều cánh tay hướng về phía chính mình trong phòng đi đến, từ đầu đến cuối chưa từng nhìn về phía cương đứng ở đó Diệu gia ba người liếc mắt.

Hai mẹ con trở về phòng, Lý Ngự hướng trên giường trức một nằm, Phan Kiều Kiều cũng không trở về phòng, liền ở một bên ngựa trát ngồi xuống, liếc mắt mắt yên lặng không nói, một mực hai mắt nhìn qua nóc nhà trên xà nhà ngó dáo dác con én nhỏ xuất thần Lý Ngự, khe khẽ thở dài, nói: "Cát Tường cô nương, cũng là thương cảm!"

Lý Ngự dùng giọng mũi "Ngô" một tiếng, không có hào hứng nói tiếp. Hai mẹ con lại trầm mặc một hồi, Phan Kiều Kiều chán tác tinh thần nói: "Đúng rồi, con a, mấy ngày nay, lần lượt có chút bà mối đến nhà đầu, nói với người thân có thư hương môn đệ, cũng có khá giả nhà, còn có một cái huynh trưởng tại huyện lên làm lấy quan nhĩ đầu, hôm nào. . ."

Lý Ngự cắt ngang Phan thị lời nói: "Mẹ, mà đi chơi hai ngày, vừa vừa trở về, có chút mệt."

"Tốt tốt tốt, cái kia. . . Qua đoạn tháng ngày lại nói." Phan thị thức thời im miệng, theo ngựa trát đứng lên, quay người muốn về buồng trong.

Lý Ngự nghiêng đầu một chút, bỗng nhiên nói: "Mẹ, Diệu gia, không phải lảng giềng thân thiện."

Phan thị hơi chần chờ, nói: "Con ta nói có lý. Cái kia. . . Chờ thời hạn muộn đến, mẹ không tục thuê cùng bọn hần cũng được."

Lý Ngự tưởng tượng, đột nhiên cảm giác được chính mình có chút tính trẻ con, đến lúc đó, Cát Tường cái kia cứu ra a? Chính mình cũng nên mang theo mẹ cao chạy xa bay.

Lẽ ra từng huyền tưởng lúc còn cảm thấy coi như có thể cùng Cát Tường một đôi hai tốt, lấy nàng đối gia đình không muốn xa rời cùng hiếu tâm, cũng quả quyết sẽ không theo hần đi, nhưng hiện nay nàng đã triệt để chặt đứt cùng Diệu gia quan hệ, liền không cần lại có tầng này lo lắng.

Bởi vì cái gọi là: Họa này phúc chỗ dựa, phúc hệ họa chỗ ẩn náu, lão thiên đối đãi Cát Tường dĩ nhiên là khác bạc chút, thế nhưng với hần mà nói, này lại chưa chắc không phải thay hần giải quyết một cái đau đầu người khác vấn đề khó khăn không nhỏ đây. Không chừng cũng là bởi vì lão thiên đối với hần quá sùng đây.

Nghĩ tới đây, Lý Ngự buồn bực ý chí lập tức chịu một sự, trong lòng âm thầm quyết định: "Cát Tường tiểu nương tử, liền lại ủy khuất người mấy ngày đi. Ta nhất định mau sớm muốn ra biện pháp, cứu người đi ra! Người đối này, coi như thật sự là mệnh trung chủ định phải bị người khi phụ, người kia, cũng phải là ta!"

★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Trầm tư suy nghĩ 2 đám người

Nghe nói Lý Ngự trở về, sáng ngày hôm sau, tôn bay lên cùng Cầu Đầu Nhi liền nóng lòng chạy đến Lý gia Bang Nhân tới.

Phan thị buộc lên tạp dề, dán vào bên tường giá gỗ, phơi bánh quả hồng.

Đồ bần nhỏ lô mà liền ở trong viện bàn trà bên cạnh, lửa than tràn đầy, nước sôi Cuồn Cuồn, nấu lấy trà thang.

Cầu Đầu Nhi cầm một cái như ý hình Mộc trà muống, ân cần cho Lý Ngự rót chén trà, lại cho mình đầy một chén, cười híp mắt tại đối diện ngồi xuống.

Ngồi tại hần cạnh ngoài Trần Phi Dương nhất thời hung tợn trừng mắt liếc hần một cái, thế nhưng Cầu Đầu Nhi tựa như một đầu cuộn tròn lấy chân trước mà cùng chủ nhân nịnh nọt chó xù, hai mắt chỉ là nhìn qua Lý Ngự, còn kém đem đầu lưỡi cũng vươn ra, căn bản không nhìn hần.

Trần Phi Dương bắt đắc dĩ, đành phải đứng dậy vòng qua Cầu Đầu Nhi, chính mình đề trà muống châm trà, đưa nước trà đi qua lúc, còn tận lực rơi ra mấy giọt, bóng đến Cầu Đầu Nhi "Ồi" một tiếng, thân thể co rụt lại, lập tức đối với hần tròn mắt nhìn.

Trần Phi liếc nhìn hần nói: "Không cho phép gâu! Nhìn cái gì vậy! Tiểu lang quân là kinh đô phụ đốc đại nhân đi chơi, không phải đi xa trở về, còn tưởng rằng có lễ vật cho người sao?"

Cầu Đầu Nhi nặng nề mà hừ một tiếng, nói: "Ta chỉ là vui vẻ thấy Tiểu lang quân trở về, ai nói là hiếm có lễ vật à nha?"

Lý Ngự phiền não mà nói: "Cũng không cần nhao nhao! Mau nói nói, Cát Tường cô nương chuyện kia, các người có ý định gì?"

Trần Phi Dương trở lại chỗ ngồi ngồi xuống, suy nghĩ một chút, nói: "Tiểu lang quân, diệu cô nương đã cùng Diệu gia triệt để rũ sạch quan hệ, không có chỗ. Coi như người hao tổn tâm cơ, chính xác đem nàng theo 'Trương Phi Cừ' cứu ra, khi đó lại nên làm như thế nào an trí nàng?"

Cầu Đầu Nhi trợn mắt nói: "Ngủ a! Bằng không thì đâu, ngươi cho rằng Tiểu lang quân vì sao muốn cứu nàng? Ta xem Tiểu lang quân cái kia cái giường trúc thật lớn, chiều rộng một trượng, dài cũng có một trượng, chắc là đã sớm làm này đánh quên đi thôi? Chỉ là cái kia nghiêng cứu chút chút nghiêng cứu chút chút nghiêng cứu chút chút thanh âm, gọi đại nương nghe thấy không khỏi không đẹp.

Ta có cái bản gia ca ca, thợ mộc việc rất tốt, ta kêu hắn đến cho Tiểu lang quân đánh một cái giường lớn đi, dùng ngọc đàn hương vật liệu gỗ, đồng ẩm hạ phơi, tự nhiên Hàm Hương, còn có khu tránh con muỗi Chi Kỳ hiệu, gây bốc lên cũng không sợ ẩm ỉ đại nương. . ."

Phan nương tử phơi bánh quả hồng, quay đầu cười nói: "Không sợ nhao nhao, không sợ nhao nhao, giữa ban ngày, lại không ngủ, sợ cái gì nhao nhao. Các ngươi trò chuyện các ngươi."

Lý Ngự cùng Trần Phi Dương đồng thời một mặt ghét bỏ liếc mắt Cầu Đầu Nhi liếc mắt, nghiêng người sang đi, đối diện mà xem.

Lý Ngự nói: "Ta biết ngươi bình thường nhiều chủ ý, ngươi nói xem."

Trần Phi Dương trầm ngâm nói: "'Trương Phi Cự' đứng ngao nghể Lợi châu mấy chục năm, hẳn là có chút bối cảnh. Tiểu lang quân mặc dù tuyệt vời, nhưng cũng không nên tới mạnh sinh ân oán. Theo ta thấy đến, 'Trương Phi Cự' lừa gạt lừa gạt Cát Tường cô nương ký văn tự bán đứt, nhất định là ham nàng tuổi trẻ nỷ mạo, nghĩ chỉ về phía nàng cho 'Trương Phi Cự' kiếm tiền, nếu như Cát Tường cô nương không thể vì 'Trương Phi Cự' kiếm được tiền đâu?"

Lý Ngự giật mình, nói: "Chỉ giáo cho?"

Trần Phi Dương nói: "Không bằng hai chúng ta truyền lời ra ngoài, liền nói tiểu thần tiên nhìn qua Cát Tường cô nương tướng mạo, mệnh cách cực kỳ không tốt, sáu xung tam hại, Thiên Sát Cô Tinh. Chỗ dựa núi đỏ dựa vào nước dòng nước, ngươi nghĩ cái kia có tiền đều nghĩ kiếm nhiều tiền, làm quan đều nghĩ thăng đại quan, lo kịp thời trình, chắc chắn chán ghét mà vứt bỏ.'Trương Phi Cự' không thể chỉ về phía nàng kiếm tiền, tất có xử trí chi tâm, khi đó Tiểu lang quân dùng lại tiền mua xuống, chẳng phải cứu nàng thoát ly khổ hải rồi hả?"

Lý Ngự sờ vuốt lấy cái cằm suy nghĩ một chút, nói: "Ta ra mặt nói nàng bất tự không tốt? Sau đó ta lại tiêu tiền vì nàng chuộc thân? Ngươi coi 'Trương Phi Cự' người đều là đồ ngọc sao, bọn hắn chẳng lẽ còn nhìn không ra đây là ta thủ đoạn?"

Trần Phi Dương cười ha ha, ưỡn ngực nói: "Vị nàng chuộc thân người, dĩ nhiên không phải lang quân ngươi. Mà là. . ."

Trần Phi Dương vỗ vỗ bộ ngực của mình, hướng về phía Lý Ngự đưa cái ánh mắt.

Cầu Đầu Nhi giận dữ, nói: "Ngươi cũng muốn ngủ nàng sao? Ta liền biết ngươi tên này không phải chỉ kẻ tốt lành gì."

Trần Phi Dương mờ hồ, cả giận nói: "Thả cái gì thói cầu thi! Ta nói là, ta tìm người ra mặt, đi làm Cát Tường cô nương chuộc thân, chờ đến được chuyện, 'Trương Phi Cự' coi như biết mắc lừa, lại có thể làm sao? Lại nói. . ."

Trần Phi Dương nhìn một chút Lý gia lậu trạch, nói: "Phòng này nhưng cũng đơn sơ chút. Lang quân cái kia mua tràng tòa nhà lớn,

Ta hiểu rõ vị phú thân đang yếu xuất thụ trang viên, có thể thay lang quân nói vun vào, đưa nó mua xuống. Ngã ba nhà, cũng coi là nhà cao cửa rộng mà. Đến lúc đó lang quân ngươi sáu phòng giàu đẹp, 'Trương Phi Cự' càng là không biết gì cả."

Lý Ngự hai mắt sáng lên, minh tu sạn đạo, ám độ trần thương, cũng là cái ý đồ không tồi, chỉ là thực hành, tựa hồ thấy hiệu quả quá chậm. Bất quá, có vẻ như thời gian vẫn là đủ. . .

Hắn đang suy tư làm như thế khả năng, Cầu Đầu Nhi đã là âm thầm cười lạnh. Lão tử cho bản gia ca ca tìm chút kinh doanh, ngươi tới quấy rối. Nghĩ không ra ngươi so ta càng tham a, lại muốn thay Tiểu lang quân mua tòa nhà, đây là muốn từ bên trong kiếm lời bao nhiêu tiền a?

Cầu Đầu Nhi xùy cười lạnh một tiếng, nói: "Ta còn tưởng là ngươi có chủ ý gì tốt, nguyên lai là đàn như vậy biện pháp. Cái này cần làm khổ tới khi nào?"

Trần Phi Dương lạnh lẽo nhìn Cầu Đầu Nhi nói: "Ngươi lại xuẩn vật, lại có thể có chủ ý gì tốt rồi?"

Mắt thấy hai người lại phải cãi vã, Lý Ngự vội vàng cắt đứt nói: "Không được âm ỉ!"

Lý Ngự quát bảo ngưng lại hai người, nhiều hứng thú nhìn về phía Cầu Đầu Nhi, nói: "Bay lên, ngươi chớ nói hấn xuẩn. Có đôi khi, tâm tư đơn giản người muốn ra chủ ý, ngược lại sẽ càng thêm có hiệu! Cầu Đầu Nhi, ngươi nói."

Cầu Đầu Nhi đặt được Lý Ngự tán thành cùng tán thưởng, nhất thời hồng quang đầy mặt, bẻ bộn nuốt một miếng trà canh, nói: "Tiểu lang quân đối Cát Tường cô nương có ý, đúng không? Ha ha, ngươi không cần phủ nhận, chúng ta từ nhỏ mà một khối cời trường lớn lên, chẳng lẽ ta còn nhìn không ra?"

Cầu Đầu Nhi lại rót một miếng trà, neho mắt lại nói: "Kỳ thật ngươi nghĩ đạt được ước muốn, vậy còn không dễ dàng? Ngươi dẫn ta cùng bay lên đi 'Trương Phi Cự' uống rượu, liền chút Cát Tường cô nương vì ngươi ca múa. Khách nhân mong muốn nàng bồi uống mấy chén, không quá mức a? Đến lúc đó. . ."

Cầu Đầu Nhi nhìn hai bên một chút, lấy tay che miệng, thấp giọng: "Đến lúc đó, lang quân tại trong rượu hạ điểm mà thuốc mê, Cát Tường cô nương còn không tùy ý lang quân bài bố rồi? Thuốc mê ta tới làm, bay lên phụ trách canh chừng, chờ lang quân ngươi nhanh sống đủ rồi, 'Trương Phi Cự' người coi như phát hiện, cũng chỉ có thể bóp mũi lại nhận."

Đến lúc đó, lang quân ngại đến như ý ý. "Trương Phi Cư" đâu, cùng lắm thì hướng về phía lang quân yêu cầu một bút bồi thường, vũ nương vẫn là cái kia vũ nương, lại không ít khối thịt. Bọn hắn như thế có thể coi như cây rụng tiền, tiếp tục cho bọn hắn mời chào khách nhân. Làm như thế, dù sao cũng so muốn lang quân ngại mua nhà đưa tránh khỏi nhiều."

Lý Ngự thật dài hít vào một hơi, lại chuyển hướng Trần Phi Dương: "Tới! Chúng ta thương lượng một chút, liên quan tới tin đồn vấn đề như thế nào tiến hành. Tòa nhà đi, người bên kia cũng trước nói."

Cầu Đầu Nhi một mặt thụ thương mà nhìn xem nghiêm túc thảo luận hai người, ta biện pháp đơn giản như vậy trực tiếp còn tiết kiệm tiền, lang quân làm sao lại không tiếp nhận đâu?

Lợi châu thích sứ Nhâm Oán trong phũ, Tư Mã Liễu Hạ Huy cũng đang cùng chi uống trà. Lý Ngự cái kia toa đang nấu trà, Nhâm Oán bên này lại là am trà. Dem trà dùng nước sôi tưới pha sau uống, đã cùng loại cận đại uống trà phương pháp.

Nhâm Oán làm lễ dưới rớt chén trà, chậm rãi nói: "Trở lên, liền là Nhâm mỗ theo như lời các loại chỗ tốt, cho nên, chúng ta cái kia tranh thủ khiến cho Kinh Vương trú phiên ở đây, đối với chúng ta quan địa phương, mới có lợi ích rất lớn!"

Liễu Hạ Huy hơi hơi chuyển động chén trà, như có điều suy nghĩ suy nghĩ một chút, nói: "Một núi không thể chứa hai hổ, chỉ sợ đồ độc nơi đó, chưa hẳn nguyên ý."

Nhâm Oán mỉm cười, nói: "Đây chính là ta mời Tư Mã tới thương nghị nguyên nhân."

Nhâm Oán hơi hơi hướng về phía trước nghiêng thân, quá thấp giọng nói: "Theo nào đó biết, võ đô đốc chủ Lợi châu đã hơn sáu năm, địa phương lên cũng dần dần an tĩnh xuống tới, triều đình cố ý dời điều võ đô đốc hướng nơi khác nhậm chức."

Liễu Hạ Huy vẻ mặt khẽ động, ánh mắt nhạy cảm nhất thời nhìn chăm chăm Nhâm Oán: "Thái Thú lời ấy thật chứ?"

Nhâm Oán thân nhiên cười một tiếng, tiêu sái xung chạy đến nước sôi, thân nhiên nói: "Tư Mã hửn là quên, nào đó chi quan hệ thông gia, tại trong kinh nhâm chức."

Liễu Hạ Huy giật mình, trầm ngâm nói: "Như vậy, chắc hẳn võ đồ độc chính mình cũng sẽ có điều nghe thấy, chưa chắc sẽ ngang ngược cản trở. Bất quá, chúng ta chủ trương, vẫn là phải trung cầu võ đồ độc ý kiến mới là."

Nhâm Oán nghe hần tiếng nói, là đáp ứng cùng tiến thoái, hơn hờ nói: "Đó là tự nhiên, dù sao người ta đồng đều chịu vô đô đốc tiết chế. Nếu như người ta chịu ra mặt nói tốt cho người, tin tưởng vô đô đốc sắp dòi điều chỗ hần người, cũng sẽ không thái quá kiên trì. Lưu một đường, tốt gặp mặt nha."

Hai người nhìn nhau cười rộ lên.

Liễu Hạ Huy sờ lên dưới hàm râu ngắn, nói: "Nếu như thế, người ta hướng Vũ phủ một nhóm?"

Nhâm Oán lắc đầu nói: "Không ổn, không ổn! Nếu là đến nhà khuyên bảo, nói cho võ đồ độc, chúng ta chủ trương thuyết phục gai Vương điện hạ trú phiên tại Lôi châu, đối võ đồ độc chẳng lẽ không phải có 'Trúc khách' chi ngại?"

Liễu Hạ Huy gạt mình, nói: "A! Vẫn là Thái Thú suy nghĩ chu đáo. Chỉ là, chúng ta thân là cấp dưới, tổng không tốt lao động thượng quan qua phù ăn uống tiệc rượu a?"

Nhâm Oán cười nói: "Vây dĩ nhiên cũng là không ổn. Không bằng như thế, ta chẳng khác gì 'Trương Phi Cừ' thiết yến, thành mời võ đồ đốc dự tiệc, tiệc rượu bên trên, lại tìm cơ hội thuyết phục, như thế nào?"

Liều Ha Huy vui vẻ gật đầu: "Như thế tốt lắm!"

★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Phong tiêu tiêu hệ dịch thủy hàn

Vũ Sĩ Ước tiếp vào Nhâm Oán thiệp mồi, đem thiệp mời mảnh nhìn kỹ một lần, trên tay nhẹ nhàng khẽ vuốt, khoe miệng lộ ra một tia không hiểu ý cười. Dương phu nhân đem một hạt từ thủy tinh giống như bồ đào đưa tới trước phu trong miệng, hỏi: "Ai muốn mời người a?"

Vũ Sĩ Ước cười nói: "Còn không phải Nhâm Oán lão quý kia."

Dương phu nhân nhún nhún mày, nói: "Nhâm Oán? Mặc dù trên danh nghĩa hắn là thuộc hạ của người, nhưng kì thực hắn là Lợi châu hành chính quan, người là Lợi châu quân sự quan, Vương không thấy Vương, tuy tiện không tiếp xúc, hắn sao lại không biết này quy củ quan trường, không lý do mong muốn mời người, hắn là có việc?"

Vũ Sĩ Ước nói: "Đó còn cần phải nói? Lần này là hắn cùng Liễu Hạ Huy liên danh mời ta, chuyện gì sao, ngược lại không tiện nói."

Vũ Sĩ Ước nhỏ ra bồ đào từ, lười biếng hướng Dương thị nở nang cặp đùi mượt mà lên một nắm, thật sâu ngửi miệng như xạ như chi nữ nhân hương khí, nói: "Tổng sẽ không tin tức linh thông, được biết ta đầu năm nay liền muốn rời chức tin tức. Ý nghĩ hảo huyền thêm nhỏ dải lên Lợi châu đô đốc vị trí, muốn cho ta tiến cử hiền tài hắn a?"

Dương phu nhân lắc đầu nói: "Dã tâm của hắn, hắn là không lớn như vậy. Đến tốt cùng nghĩ như thế nào, thực sự để cho người đoán không ra. A, phu quân đến lúc đó đem Lý Ngư mang lên đi, phu quân đối với hắn có ơn tri ngộ, hắn lại là nhà chúng ta Nhị nha đầu ân nhân cứu mạng, lẫn nhau thân cận. Nếu như Nhâm Oán có cái gì quý tâm tư, không chừng Lý Ngư có thể giúp người nhìn ra thứ gì tới."

Vũ Sĩ Ước gật gật đầu, nhưng Lý Ngư đi bên ngoài dự tiệc là không có vấn đề, nếu như là đến nhà mình, vậy nhưng đến suy nghĩ tự định giá.

Vũ Sĩ Ước hiện tại không tình nguyện làm xin mời Lý Ngư tới cửa, bởi vì lần này đi chơi, hắn phát hiện cái kia anh tuấn cô em vợ, tựa hồ đối với Lý Ngư rất có hứng thú đáng về. Bất quá, hắn đối Lý Ngư cũng không làm nổi gắp, chỉ là xuất phát từ một loại nhà ta rau xanh, không thể để cho nhà khác heo cho ủi dàn ông tâm tính, không muốn cho hắn cùng Dương Thiên Diệp chế tạo gặp mặt cơ hội.

Vũ Sĩ Ước trong lòng cây kia như nước trong veo rau xanh, giờ phút này lên lấy khinh váy, roi xuống váy lụa, vừa lúc là lên xanh biếc bên dưới trắng, một thân nội thất quần lót cách ăn mặc, lộ ra nàng cái kia trắng sữa như nhuận ngọc da thịt, nhu mập kêu gọi tư thái, thật sự là không nói ra được khả nhân nhi.

Trang trong hộp có tùy cung bí truyền đường da hàng cao cấp, Mặc tổng quân vì tận khả năng khiến cho tiểu công chúa hưởng thụ công chúa đãi ngộ, thật đúng là đặc biệt dụng tâm. Bộ đồ chơi này mà là Mặc tổng quân tìm kiếm hỏi thăm đến năm đó ở tùy cung trong chuyên vì Hoàng đế ba nghìn mỹ nữ chế tác tốt nhất trang phần thợ thủ công điều phối xuất ra.

Dương Thiên Diệp nhìn gương trang điểm, tóc dài như thác nước. Mặc Bạch Diễm thì đứng hầu tại rèm châu bên ngoài.

Cả đời này, đối Đại Tùy trung thành tuyệt đối Mặc tổng quân đem tiểu công chúa Dương Thiên Diệp coi là Tùy triều cung đình biểu tượng, lớn Tùy đế quốc tồn tại, cạn kiệt trung thành, so với năm đó hầu hạ Đại Tùy Hoàng đế cũng là không thua bao nhiêu.

Bất quá, Dương Thiên Diệp là hắn từ nhỏ nuôi lớn, tại Mặc Bạch Diễm trong lòng, về mặt tình cảm, hắn một cái không có con cái lão thái giám, là coi Dương Thiên Diệp là thành hắn thân cốt nhục, loại kia tình cảm chỉ phức tạp, thực sự khó mà nói hết.

Dương Thiên Diệp dùng ngón voi lược cắt tỉa một đầu thuận hoạt tóc xanh, mỏng thấu áo lót, khiến cho trước ngực một đôi ngọc đồi bi ưỡn ra duyên dáng đường cong, nhìn tới trong kính cái kia một ngấn mê người khe rãnh, Dương Thiên Diệp đột nhiên nhớ tới cái kia làm nàng đến nay buồn bực xấu hổ không thôi một màn.

Dương Thiên Diệp không khỏi trên tay dừng lại, nhàn nhạt hỏi: "Cái kia Lý Ngư, còn thờ phỉ phò mà nột?"

Mặc Bạch Diễm cúi đầu nói: "Lão nô cần tuân phân phó, e sợ cho sát cơ làm Lý Ngư cảm giác, cho nên chưa dám tự mình ra mặt giám thị, chỉ phí tiền mua hai cái không biết nội tình Bang Nhân, để bọn hắn làm lão nô nhìn chăm chăm. Ngày một hai ngày ở giữa, liền sẽ tìm được thời cơ, lấy tính mệnh của hắn."

Dương Thiên Diệp nghe nhẹ nhàng thở phào một cái, trước ngực cái kia tơ cảm giác khác thường lúc này mới biến mất. Kỳ thật bị người chạm qua địa phương, chung quy là bị người chạm qua, nàng cũng không có bản lĩnh khiến đảo ngược thời gian, tránh cho cái kia lúng túng một màn. Nhưng, nếu như người kia chết mất, hắn lại là duy nhất người biết chuyện, trên tâm lý kiểu gì cũng sẽ khá hơn một chút.

Việc đã đến nước này, Dương Thiên Diệp cũng chỉ đành dùng cái này để điều tâm tính tới an ủi mình.

Dương Thiên Diệp ăn ngậm bồ hòn, đánh phải cam tâm đà điều, ai kêu nàng là nữ nhân đầu, này cùng công chúa cao quý thân phận thế nhưng là toàn không thể làm chung, coi như nàng là nữ hoàng, loại này thua thiệt cũng là khoa trương không được.

Hội Kiền Thừa Cơ lại là cái hết sức khoa trương người,

Nguyên lai trong quân đội lúc, hắn liền cá tính khoa trương. Đi theo lý hiếu thường tạo phản thất bại, bị quan phủ truy nã về sau, hắn vẫn như cũ hết sức khoa trương. Ngày theo hắn đã ra về một phương thân hào, lại ra về sông bạc gian lận bài bạc hành vi liền có thể thấy được chút ít. Chỉ là bức bách tại bị truy nã thân phận, Hội Kiền Thừa Cơ chỉ có thể biến ảo thân phận, mới có thể thỏa mãn hắn tiếp tục làm náo động dục vọng.

Một người như vậy, làm sao có thể cam tâm thua ở Dương Thiên Diệp trên tay. Nhưng hần liền là bại, hần vất hết óc mới muốn ra ý kiến hay, kết quả lại bởi vì ngoài ý muốn không được thi hành, đến cùng bị Dương Thiên Diệp trước một bước tiến vào Dương gia. Dương Thiên Diệp hiện tại đã bị Dương gia dâng tặng làm khách quý, mà hần vẫn còn liền Dương gia cánh cửa mà đều còn không có sờ đến.

"Như thế không được!"

Hột Kiền Thừa Cơ hồ đồ đồng dạng tại trong sảnh vừa đi vừa về đi thông thả nhanh chân, hung con người bên trong tia sáng lạnh lạnh lẽo.

"Dương Thiên Diệp đã sớm xâm nhập vào Vũ gia, ta Hột Kiền Thừa Cơ đường đường nam nhi, đỉnh thiên lập địa, há có thể làm cho nàng một giới nữ tử xem thường?"

Lý Hoành Kiệt đứng tại thính giác, mặt mũi tràn đầy sầu khổ. Kêu đánh kêu giết hần lạnh nhẽ, dụng kế đi mưu, hần cùng đại ca đều không am hiểu a. Hết lần này tới lần khác Hột Kiền Thừa Cơ vị này sơn tắc đại gia, liền cái xứng chức phụ tá đều không có, ai có thể giúp bọn hần ra cái chủ ý?

Hột Kiền Thừa Cơ đứng vững: "Cho ta nhìn chăm chăm Vũ Sĩ Ược!"

Lý Hoành Kiệt giật mình nảy người: "Đại ca, muốn động Vũ Sĩ Ược, chỉ sợ càng không dễ dàng."

Hột Kiền Thừa Cơ trợn mắt trừng một cái, nói: "Dù sao không phải thật sự muốn giết, diễn trò mà thôi."

Lý Hoành Kiệt suy nghĩ một chút nói: "Lúc ấy hai vị kia kiếm khách, ta đã nghe ngóng, một cái gọi Lý Bá Hạo, một cái gọi lý trọng hiền, Lũng Tây Lý thị nhà người, một thân kiếm thuật xuất thần nhập hóa."

Hột Kiền Thừa Cơ cắt ngang hần nói: "Vay liền gọi mấy cái dấu vết sạch sẽ huỳnh đệ cùng đi với người, kiếm chế lại hai người này hiệp khách, người đối Vũ Sĩ Ược động thủ, mà ta. . . Thi phụ trách gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ! Có ân với hần, còn sợ không có thể để cho hần sử dụng?"

Lý Hoành Kiệt một chút suy nghĩ, dùng sức gật đầu một cái: "Thành! Cái kia ta lập tức đi làm!"

Lý Hoành Kiệt bước nhanh đi ra ngoài, Hột Kiền Thừa Cơ đi đến góc tường tịnh thủy bồn trước, cúi đầu nhìn xem cái bóng trong nước, sờ lên rậm rạp xoa tung một bộ râu quai nón, tự như: "Tu sức năm năm một bộ tốt sợi râu, bây giờ muốn cắt đi, quả thực đáng tiếc!"

"Vô Đại đồ đốc mời ta đi 'Trương Phi Cư' dự tiệc!"

Lý Ngự tiếp vào Vũ Sĩ Ược thiệp mời, không khỏi mừng tít mắt.

Lý Ngự vỗ vỗ thiệp mời, đối Trần Phi Dương cười nói: "Đây thật là vừa định ngủ gà ngủ gật, liền có người đưa cái gối."

Cầu Đầu Nhi vừa mới một cước rảo bước tiến lên sân nhỏ, nghe nửa câu, lập tức hứng thú bưng bưng hỏi: "Tiểu lang quân muốn ngủ à?"

Lý Ngự tức giận nói: "Dù sao không phải người."

Trần Phi Dương trong lòng âm thầm thất vọng, Lý Ngự nếu là có khác cứu Cát Tường thoát khỏi biện pháp, chính mình liền không tốt mượn kiếm tòa nhà cơ hội kiếm một món lớn. Bất quá, đi theo tiêu thân tiên, cả đời này liền có dựa vào, ánh mắt vẫn là đến buồng dài xa một chút. Liền giữ vững tinh thần nói: "Tiểu lang quân là muốn mượn vô đồ đốc tay, cứu Cát Tường cô nương thoát khỏi tù đây?"

Lý Ngự khen: "Thông minh! Nếu như Lợi châu Đại đồ đốc mở miệng muốn người, 'Trương Phi Cư' tổng sẽ không không bán mặt mũi này à?"

Lý Ngự hớn hơ nói: "Ta nhìn ra được, vô đồ đốc đối ta rất có lung lạc tâm ý. Đến lúc đó ta chỉ cần đối Cát Tường cô nương lộ ra đặc biệt ý tán thưởng, tin tưởng dùng vô đồ đốc khéo hiểu lòng người, tất sẽ chủ động mở miệng!"

Trần Phi Dương là biết chữ đọc sách, lập tức khoe khoang nói: "Tiểu lang quân nói đúng lắm. Ngày xưa yển thái tử Đan, tôn Kinh Kha vì thượng khanh, ngày đến nó cửa, cung phụng quá bần vưng. Xa Kỵ mỹ nữ, tứ Kinh Kha chỗ muốn. Thái tử Đan cùng Kinh Kha đưa rượu hoa ban công. Kinh Kha tán thưởng đánh đàn mỹ nữ, thái tử Đan lập tức dùng mỹ nhân tiến vào hiến, Kinh Kha tuyên bố chỉ là yêu nàng một đời bàn tay như ngọc trắng quá mức đẹp, thái tử Đan liền chặt mỹ nhân kia tay thịnh dùng ngọc bàn dâng tặng chi. Tin tưởng tại vô đồ đốc trong suy nghĩ, Tiểu lang quân liền là Kinh Kha như thế có ích Quý Nhân."

Cầu Đầu Nhi nháy mắt nghe nửa ngày, lúc này rốt cục có thể chen vào bảo, bệ bọn nhảy căng nói: "Kinh Kha? Ta cũng biết! Phong tiêu tiêu này, dịch thủy hàn! Tráng sĩ vừa đi này, không trở lại Kinh Kha nhà. Tiểu lang quân muốn làm Kinh Kha sao?"

Lý Ngự vỗ vỗ Cầu Đầu Nhi bả vai, một mặt trầm thống mà nói: "Lão cầu, không phải người làm công tác văn hoá đi, người cũng đừng học người làm công tác văn hoá, người muốn sống xuất từ ta, mới có giá trị. Hiểu không?"

Cầu Đầu Nhi một mặt ngây thơ mà nói: "Hiểu!"

Lý Ngự gật đầu nói: "Cố gắng! Cố gắng lên!"

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 64: Phong cao phóng hỏa lúc

Ngày kế tiếp, coi là lấy dự tiệc thời gian, Lý Ngự sớm thừa xe bò ra cửa. Lý Ngự không có cho mình đặt mua chuyên dụng tòa xe, dù sao bình thường một khi có người tương thỉnh, đều là đối phương lái xe tới đón, nhưng hôm nay là đã hẹn tại "Trương Phi Cư" gấp mặt, hẳn toà này giá liền được bản thân chuẩn bị.

Cầu Đầu Nhi ở phương diện này cũng là rất có giao thiệp, thế mà rất nhanh cho hắn thuê tới một cỗ. Bất quá, Lý Ngự xưa nay hướng nhà giàu sang đi, đều là thừa xe bò, cho nên cố ý dặn dò hắn muốn thuê chiếc xe bò trở về. Mà xe bò hết lần này tới lần khác lại là nhà quyền quý ưa thích dùng, tiểu dân bẽ bộn nhiều việc sinh kế, ai có nhân bản lĩnh trên đường tiêu hao, cho nên Lý Ngự ngồi chiếc này xe bò là Cầu Đầu Nhi chấp vả tới.

Trâu đầu, là hẳn bản gia thúc thúc dùng để cày ruộng một đầu lão Hoàng Ngưu, xe đầu, thì là hẳn thân Nhị cữu tam cô gia làm kiểu phu sử dụng một chiếc xe kiểu, bởi vì đau lòng bên trên một chút dụng cụ, còn đem một vài đồ vật bên trong vật đều trước hái được đi.

C-K-Í-T..T...T ~~~ lèo xèo ~~~ dát ~~~, C-K-Í-T..T...T ~~~ lèo xèo ~~~ dát ~~~, sắp thọ hết chết già đầu kia lão Hoàng Ngưu một bước ba dao động, cái móng trái xoay bên phải bầy, đi đến vô cùng phong tao, cái đuôi còn thỉnh thoảng trái phật một cái, bên phải phật một cái. Trên xe Lý Ngự liền cũng đi theo trái hoàng một cái, bên phải hoàng một cái...

Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi hai cái Bang Nhân tùy tùng theo xe ngựa hai bên, bởi vì Cầu Đầu Nhi hẳn thân Nhị cữu tam cô gia đem đồ vật bên trong đều cho hái được, cho nên trên xe liền tám màn đều không có, hai phía thông gió, Lý Ngự hai bên thoáng nhìn, liền có thể thấy đi được không có chút nào chính hình hai cái người hầu.

Lý Ngự tăng hắng một cái, xê dịch cái móng, đối Cầu Đầu Nhi nói: "Lão cầu a, người lần sau thuê xe thời điểm, đừng chỉ bức về tiết kiệm tiền, thuê chiếc khá hơn một chút, xe này lên liền cái đệm đều không có, tuy nói xe bò ổn định, nhưng này điên đến cũng chịu không được a."

Cầu Đầu Nhi bẽ bộn cúi đầu khom lưng: "Vâng vâng vâng, Tiểu lang quân nói đúng lắm, ta nhớ kỹ."

Cái kia lão Ngưu lại đi hai bước, bỗng nhiên cái đuôi hơi hơi một vểnh lên, một đoàn cứt trâu chậm rãi, mạnh mẽ chen ra ngoài, Lý Ngự ngồi ở trong xe, phía trước liền cái treo tám màn cũng không có, khiến cho hắn cau mày, chỉ có thể trơ mắt nhìn. Mãi đến to lớn đã cứt trâu rơi xuống, Lý Ngự lúc này mới bỏ nhào vào cửa sổ, Đại Lực hồ hút vài hơi.

Cầu Đầu Nhi lập tức xông lên trước, một mặt lo lắng: "Tiểu lang quân hẳn là say xe sao?"

Lý Ngự trừng mắt đầu chó, trừng nửa ngày, đối mặt tám kia ân cần khuôn mặt tươi cười, rốt cục vẫn là sụp đổ hạ về mặt, hết sức bất đắc dĩ nói: "Lão cầu a, xe này lên không có rèm còn chưa tính, cho trâu trên móng thất cái phân túi chu toàn a? Phù sa không lưu ruộng người ngoài mà!"

Cầu Đầu Nhi mở trừng hai mắt, bỗng nhiên vỗ trán một cái, ảo não không thôi mà nói: "Đúng a! Để dùng cho chính mình bón phân thật tốt, ai nha, thực sự là..."

Cầu Đầu Nhi lưu luyến không rời nhìn qua trên mặt đất đi tiêu kia, xem bộ dáng kia, nếu là trong tay có người thập, hẳn nhất định chạy về đi đem phân trâu xúc lên.

Ba người cũng không chú ý tới, người đi đường bên trong, có hai cái đầu gấu đang bám theo một đoạn lấy, đi tới nửa đường, hai cái đầu gấu thì thào vài câu, một người trong đó vẫn như cũ đi theo, một người khác đã vội vã chạy đi, chui vào một đầu hẻm nhỏ.

Phùng Nhị Chi dán một bộ râu ngắn, đóng vai thành một cái bán hoa quả khô hán tử, ngay tại cái kia trong hẻm nhỏ ngồi xổm. Trong hẻm nhỏ cũng có đi người lai vãng, nhưng người đi đường không nhiều, việc buôn bán của hắn tự nhiên cũng liền không tốt. Nhưng mà Phùng Nhị Chi chỉ không ở chỗ này, cũng không để ý.

Trên mặt hắn che kín nón lá vành trúc, nằm dưới tàng cây ngủ gật, hoa quả khô cái túi liền trước người bày biện. Hai cái mặc tả tiểu oa nhi lén lén lút lút theo hoa quả khô trong túi sờ soạng mấy cái hạch đào lớn táo né ra, hắn cũng hoàn toàn không biết. Cái kia đầu gấu cọt đến hoa quả khô sạp hàng trước, thấp giọng kêu: "Phùng nhị gia? Phùng nhị gia!"

Phùng Nhị Chi nâng tay phải lên, năm ngón tay xòe ra, vô xuồng khẩu trừ ở trên mặt nón lá vành trúc, lãnh diện giống như ánh mắt nhìn về phía đầu gấu.

Đầu gấu cúi đầu khom lưng mà nói: "Tiểu thần tiên hôm nay ra cửa, nghe hẳn cùng Bang Nhân nói, là muốn đi 'Trương Phi Cư' bị người mở tiệc chiêu đãi,

chắc hẳn nhất thời bán hội là về không được. Cho nên nhò liền lập tức chạy đến bắt báo."

Phùng Nhị Chi mỉm cười: "Rất tốt! Đồng bọn của ngươi còn đang ngó chừng sao?"

Bang Nhân nói: "Nhị gia yên tâm, hẳn chạy không được!"

Phùng Nhị Chi rút cục ngồi dậy, hướng trong ngực vừa sờ, một tấm lá vàng con liền mang tại giữa kẽ tay, thuận thế tiến dần lên đầu gấu trong tay: "Những này hoa quả khô,

Ngươi xử lý, sau đó chạy về 'Trương Phi Cư' về sau mệnh."

Phùng Nhị Chi nói đi, đem nón lá vành trúc hướng trên đầu khẽ chụp, quay đầu liền đi, vội vã hồi trở lại Vũ phủ hướng về phía Mặc tổng quản báo tin đi. Đầu gấu không kim được vui mừng, những này hoa quả khô cũng có thể bán ra chút tiền, vội vàng nhắc lên, đến cửa ngõ tìm được một cái quen thuộc cửa hàng, đem hai túi con hoa quả khô xách đi vào gửi, liền vội vàng chạy về Trương Phi Cư.

Vũ Sĩ Ược theo trong phủ đệ vừa ra tới, giám thị bí mật sơn tặc liền vội vàng tiến đến hướng về phía Lý Hoành Kiệt báo cáo. Vũ Sĩ Ược tiền hô hậu ủng, không dưới mấy chục cái thị vệ đi theo, Lý Bá Hạo, lý trọng hiền hai huynh đệ cũng ở trong đó, đáp lấy xe bò uy uy mà đi, còn có mặt khác giám thị sơn tặc gặp hẳn người đông thể mạnh, không dám áp sát quá gần, chỉ là xa xa theo đuôi.

Hội Kiên Thừa Cơ lúc này chính đối trang kính, nhẹ nhẹ vỗ về tu bổ tốt tóc mai.

Thân thể tóc da, chịu cha mẹ, không dám tổn thương, đây là cố nhân một loại quan niệm. Thế nhưng cũng có ít người lý giải khác biệt, cái gọi là không dám tổn thương, cũng không phải là một chút bất động, mặc cho tóc dài đến lau nhà, mặc cho móng tay quanh co khúc khuỷu, mặc cho sợi râu xoắn tung lộn xộn.

Đối dáng vẻ, cố nhân như thế cực kỳ coi trọng. Cái gọi là thân thể tóc da không dám tổn hại, là chỉ không thể không khỏi vì đó tùy ý phá hư, cũng không phải là mấy ngày liền thường tu bổ cùng chải vuốt đều không làm. Cho nên, vô luận nam nữ, đều có thể tu mi, tu phát.

Đàn ông có khả năng sửa chữa sợi râu, nữ nhân xuất giá lúc có khả năng "Tục chải tóc". Nam Bắc triều nam triều thời kì, thậm chí còn lưu hành lên cùng hiện đại như thế cạo râu, phàm con em quý tộc, đều "Xông quần áo cạo mặt".

Bất quá, Tùy Đường thời kì, thì lại phục cổ. Không còn lưu hành cạo râu, mà là lưu hành nhuộm râu ria. Hội Kiên Thừa Cơ nguyên vốn là có một bộ tu bổ vô cùng uy vũ râu đẹp, cũng nhuộm màu. Cố nhân dùng tím, vàng làm quý, tức cái gọi là "Tím râu", "Vàng râu". Tam quốc lúc Ngô quốc tôn quyền liền là tím râu.

Nhưng Hội Kiên Thừa Cơ lại không thích đem râu ria nhuộm thành màu tím hoặc màu vàng, hẳn trong quân đội là lúc, là đem râu ria nhuộm thành màu đỏ. Cho nên tại dân gian có nhiều biết Lợi châu đô đốc lý hiếu thường huy dưới đệ nhất mãnh tướng là "Râu đỏ dài" cái tên hiệu năng, ngược lại không lớn có người biết hẳn bản danh.

Mãi đến lý hiếu thường bình bại bị giết, "Râu đỏ dài" nghèo túng làm tặc, quan phủ trắng trợn truy nã, tên Hội Kiên Thừa Cơ mới lan truyền ra. Nhưng mà khi đó Hội Kiên Thừa Cơ đã không còn nhuộm râu ria, "Râu đỏ dài" cũng xác thực xem như biến mất.

Lúc này, Hội Kiên Thừa Cơ sợi râu đã triệt để phá đi, cằm tron bóng bóng bẩy, nhìn hẳn hốc mắt hơi sâu, chóp mũi như chùy, dung nhan tuấn mỹ, vậy mà đã biến thành một cái anh tuấn tiểu sinh.

Hội Kiên Thừa Cơ thuở nhỏ tông quân, võ nghệ lại cao, rất sớm liền được lý hiếu thường ưu ái, trở thành trong quân Đại tướng, trên thực tế hẳn số tuổi lại cũng không lớn, sớm liền súc tu cũng nhuộm thành màu đỏ, chính là vì gia tăng uy nghi. Bởi vì hẳn là thường trú quân doanh võ tướng, bên ngoài trại lính người phần lớn không biết một thân.

"Râu đỏ dài" tiêu chí quá có tiếng, một khi hủy này cái dấu hiệu, người biết hẳn thì càng ít, cho nên Hội Kiên Thừa Cơ mới có thể tại quan phủ truy nã bên dưới vẫn như cũ du dương tự tại trà trộn tại thành Lợi Châu bên trong.

Bây giờ, hẳn đem sợi râu phá sạch sẽ, nhìn liền phảng phất một cái chừng hai mươi tuổi trẻ tiểu tử, mặt giống như quan ngọc, lông mày giống như lãng tinh, cùng lúc trước hình ảnh lại là một trời một vực, đừng bảo là dân gian bách tính, dù cho là trong quân ngày cũ đồng đội, có thể nhận ra hẳn cũng không có mấy cái.

Hội Kiên Thừa Cơ sờ lấy tron bóng bóng bẩy cằm, nhìn gương cười một tiếng. Hơi có chút tà khí, hơi có chút kiêu căng, lại thêm trong quân võ tướng tiềm ẩn ra dương cương khí, vậy mà đặc biệt một loại nam nhi mị lực.

"Hắc hắc! Lão tử bây giờ bộ dáng này, hẳn là có thể câu dẫn đến rất nhiều đàn bà xuân tâm nhảy loạn đi." Hội Kiên Thừa Cơ đối mình trong kính, tà mị cuồng quyền cười một tiếng.

Cổng đương đương gõ đánh hai tiếng, hàng rào cánh cửa kéo ra, ánh nắng kéo lấy một bóng người thẩu bắn vào.

Lý Hoành Kiệt thanh âm tại cửa ra vào vang lên: "Đại ca, Vũ Sĩ Ược rời đi phủ đệ, hướng 'Trương Phi Cư' đi dự tiệc."

Trong kính Hội Kiên Thừa Cơ, chậm rãi đứng thẳng người, thon dài mạnh mẽ ngón tay hướng trên tường tìm tòi, treo tiếp theo miệng vuốt ve da vỏ (kiếm, đao) cũ kỹ, nuốt miệng sáng loáng đao!

Liễu Hạ Huy mỉm cười nói: "Ta hôm nay liền là một đám khoang đầu gấu, không đếm."

Liễu Hạ Huy là Lợi châu Tư Mã, Tư Mã cái này quan nhì, tại đại Đường tương đối xấu hổ, thuộc về thực quyền không nhiều cái gọi là phương quan nhân vật số hai, địa vị không thấp, thực quyền không nặng, cho nên quyền nói chuyện cũng không có bao nhiêu.

Nhâm Oán cười điểm một cái hắc, quay đầu nhìn về phía cửa lầu, Lý Ngự đang mười bậc mà lên, đầu tiên là búi tóc, tiếp lấy khuôn mặt, mãi đến cả người leo lên lầu đến, đứng ở hai người trước mặt.

Chúng vũ nương đã biết cơ thôi lui đến hai phía, sau tám bình phong một bên nhạc khúc tiếng cũng ngừng, Lý Ngự mới hướng về phía hai người thông dong vài chào, nói: "Tiểu khả Lý Ngự, gặp qua Thái Thú, gặp qua Tư Mã. Tiểu khả là được võ Đại đô đốc mời, tham dự thịnh yến."

Người là Vũ Sĩ Uộc mời tới, mặt mũi không thể không cấp. Huống chi, tiểu thần tiên uy danh, bọn họ hai vị cũng là ngưỡng mộ đã lâu, mà lại bọn hắn đều từng xin mời Lý Ngự vì bọn họ bói toán qua tiền đồ, không là người xa lạ. Chỉ là Lý Ngự cùng Vũ Sĩ Uộc đi lại càng gần một chút, hai người khó tránh khỏi liên đới với hắn có chỗ xa cách.

Ba người ngồi xuống, lại rảnh rỗi tự một hồi, Vũ Sĩ Uộc xe ngựa liền xuống lầu dưới. Đây là chủ khách, lại là thượng quan, nhâm thái thú, liễu bên dưới Tư Mã cùng Lý Ngự ba người cùng một chỗ xuống lầu đón lấy, sau đó lại cùng nhau hồi trở lại lên trên lầu tới. Ba người mang theo thị vệ liền tự động tản ra, dưới lầu trên lầu, bao quát có khách uống rượu cái kia mấy tầng, đều có người đi vào, chọn một thích hợp phương vị, âm thầm đề phòng.

Lúc này, Lý Hoành Kiệt an bài ban một người đã trèo lên lên lầu bốn, phân biệt tán ngồi tại mấy bàn trên ghế, điểm thịt rượu, la lối om sòm, đóng vai làm bình thường khách uống rượu.

Mà Lý Hoành Kiệt tự mình, đã giấu tại chỗ tối, thật đang muốn động thủ hành thích Vũ Sĩ Uộc, đúng là hắn.

Về phần Hộet Kiền Thừa Cơ, lại qua một hồi mà lúc này mới lên lầu. Vì chuẩn bị cho mình một cái nói còn nghe được thân phận, hắn quả thực phí hết một phen suy nghĩ: Vì sao nghèo túng? Vì sao một thân cao minh vô công? Một khi tìm nơi nương tựa Vũ Sĩ Uộc, người ta chắc chắn đề ra nghi vấn nền tảng, đến lúc đó ứng đối ra sao?

Hộet Kiền Thừa Cơ vì những này khó giải quyết vấn đề, vắt hết óc, trợn vện tự định giá ba ngày, mới tính là nghĩ đến một cái hoàn mỹ an bài: Đóng vai hiệp khách! Kể từ đó, tất cả vấn đề liên đều giải quyết dễ dàng, vì thế hắn còn làm một phần giả lộ dẫn chuẩn bị thẩm tra.

Kỳ thật những vấn đề này vốn là không cần cân nhắc lâu như vậy, thế nhưng xét thấy "Râu đỏ dài" vũ lực giá trị cùng trí tuệ trí lực nhưng thật ra là hết sức kém xa, cho nên... Quả thực làm khó hắn. Còn vị kia tùy cung Đại tổng quản Mặc Bạch Diễm có hay không đã nghe hỏi chạy đến, bây giờ lại ở nơi đó, lại là không người nào biết.

Trên lầu, Vũ Sĩ Uộc cùng Nhâm Oán, Liễu Hạ Huy ba người chuyện trò vui vẻ, Lý Ngự chỉ là mỉm cười bồi ngồi, nghiêm túc lắng nghe. Hôm nay hắn vốn là một cái người tiếp khách, không cần cấm quá lắm miệng, nhưng mà chưa qua ba lần rượu, chính sự còn chưa nhắc lên, Vũ Sĩ Uộc, Nhâm Oán cùng Liễu Hạ Huy thỉnh thoảng cũng sẽ cùng hắn nhân phẩm vài câu, đồ cũng không trở thành lạnh nhạt hắn.

"Trương Phi Cự" biết hôm nay có đại nhân vật dự tiệc, đã sớm làm chuẩn bị, ba vị chủ bếp đại sư phụ chuẩn bị tốt nguyên liệu nấu ăn, ườn lấy bụng bụng, đã sớm chờ ở nơi đó. Võ Đại đô đốc xe ngựa vừa đến dưới lầu, hậu trừ liên lách cách rung động chế biến thức ăn, tiểu đồ đệ canh chừng rưng kéo đến gào thét như sấm, các loại thức ăn dồn dập trình lên.

Bốn người nâng đĩa dùng bữa, nâng chén uống, vừa mới đàm tiếu vài câu, Bàng mục mục liền quay lấy mượt mà thân thể, nắm vuốt một đóa khăn tay nhỏ, dẫn hai hàng thướt tha tiểu mỹ cô nương lên lầu. Thấy một lần Vũ Sĩ Uộc liền vung khăn tay nhỏ nũng nịu nhào tới.

"Nha, đô đốc đại lão gia, Thái Thú lão gia, Tư Mã lão gia, mấy vị Quý Nhân đại giá chỉ riêng giám, Trương Phi Cự thật sự là oanh vách tường sinh diệu nha!"

Bàng mục mục xiêu vẹo một tòa núi thịt tựa như ngồi vào Vũ Sĩ Uộc bên người, hướng về phía Nhâm Oán bay cái mị nhãn, hướng Liễu Hạ Huy giương lên khăn tay, nhất tâm tam dụng, đều đánh qua mời đến, mới hướng Vũ Sĩ Uộc trên người tựa tựa, giọng dịu dàng nói ra: "Đại đô đốc, mấy cái này cô nương đều là nô nô tuyển chọn tử nữ, trong đó một nửa mà đều là người mới nha."

Vũ Sĩ Uộc tâm tư đều đang suy đoán Nhâm Oán mời dụng ý phía trên, nào có lòng dạ thanh thần nghe nàng khoe, chỉ là mỉm cười gật đầu, nói: "Tốt tốt, gọi bọn nàng ca múa đứng lên đi."

Bàng mục mục liền vỗ vỗ tay không, sau tám bình phong sáo trúc vui lên, các cô nương liền uyển chuyển nhảy múa. Những cô nương này mới là Trương Phi Cự chân chính đầu bài, bây giờ một mạch mà tới ba vị đại quý nhân, tự nhiên tập trung lại phụng dưỡng Quý Nhân, vừa rồi những cái kia dùng để xuyên trận cô nương, cấp bậc còn kém rất nhiều.

Nhâm Oán nhâm thái thú là cái đầu bên trong đàn ông, cái kia thê tử là Lại Bộ Thị Lang cô em, hắn có hôm nay, nhiều dựa vào đại cữu ca, bởi vậy đối phu nhân lâu mà sinh ra sợ hãi, phu nhân ở nhà lúc, hắn viên kia phong tao tâm quá mức ngọt ngào, bây giờ thê tử hôn lại thăm viếng, đường xa xa xôi, lại là cái phụ đạo nhân gia, chuyến đi này một lần, sợ không được nửa năm khoảng chừng, cái kia bỏ đã lâu tình ý liền giống như một đầu thoát cương ngựa hoang, vong tình vung lên vui mừng mà tới.

Thường nói: Tham gia quân ngũ ba năm, heo mẹ làm Điều Thiên. Mặc cho đại lão gia hiện thân lần trước về kinh thăm viếng vừa lúc ba năm trước đây, mặc cho đại lão gia tại thê tử trước mặt lấp ba năm thanh tâm quả dục thánh nhân quân tử, gặp lại đáng yêu động lòng người tiểu cô nương, con mắt đều tái rồi, cho nên vừa rồi mới có thể đối chút bình thường vũ cơ đều trần đầy phấn khởi bình phẩm từ đầu đến chân.

Bây giờ đột nhiên tôi nhiều như vậy cao cấp nhất xinh đẹp cô nương. Nhâm Oán nhất thời tinh thần đại chấn, cũng may bây giờ tư tưởng còn không nồng đậm, còn không phải nói kịp chính sự thời điểm, Nhâm Oán toàn bộ lực chú ý, toàn đều đặt ở những này mặt mũi tràn đầy nhựa cây nguyên lòng trắng trứng, phồn vinh mạnh mẽ sức sống thanh xuân tiêu cô nương trên người.

Không muốn lúc này, còn có một người cùng hân đồng dạng, cũng là hai mắt trùng trùng. Khác nhau chỉ là, chúng vũ nương du tiến vào du lui, mặc cho đại lão gia là phung phí mê người mắt, tạm thời cũng không biết cái kia đuôi theo vị cô nương nào đi xem. Mà người kia hai mắt nhìn chăm chăm, cũng chỉ có một người.

Người kia liền là tiểu thần tiên Lý Ngự, mà bị hấp nhìn vị kia vũ nương dĩ nhiên chính là Cát Tường. Cát Tường lúc này một thân Tây Vực Hồ nữ phong cách múa chứa quần áo và trang sức, eo thon nửa sương, múa vậy mà xinh đẹp giống như đồ cá chép đuôi cá, một đầu mảnh dây chuyền vàng cài chặt eo thon một ngón mượt mà, phi xuôi theo lá sen xanh biếc nhu thiếp múa trong quần, lại là không giấu được một vòng trắng tròn sáng lên.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net.**

Chương 66: Lục đục với nhau người ta hẳn

Cát Tường đóng vai Trác Văn Quân lúc, là thiếu phụ chi vĩ mị. Ở nhà lấy xanh váy lúc, là thanh thuần mỹ thiếu nữ. Mà bây giờ bộ này trang phục đâu? Phấn quang son nhuận, xinh đẹp chiếu người, eo thon bờ mỡ, đường cong dẫn lửa, Lý Ngư phảng phất bỗng nhiên trút xuống một chén thuần tửu, thấy trái tim đều nóng lên.

Cát Tường mặc dù không biết chữ, nhưng nàng thông minh linh tú, học đồ vật gì đều nhanh, cái kia dáng múa ưu mỹ dị thường. Lúc đầu, nàng lại không nhìn thấy Lý Ngư, mặc dù bên trên chỉ có 4 vị khách nhân, nhưng ngay từ đầu nàng kỳ thật ai cũng không thấy, dù sao chỉ là làm theo phép ca múa làm vui vẻ cho người, làm theo phép sống trên đời.

Từ khi rời đi Diệu gia, phân rõ quan hệ, năng dĩ nhiên là không có ràng buộc, lại cũng mất còn sống tưởng niệm, hiện tại chỉ là dựa vào bản năng sinh tồn, nước chảy bèo trôi còn sống mà thôi, không có tương lai, không có hi vọng, tiền đồ một đoàn bóng tối.

Cát Tường nhẹ nhàng xoay một cái, bày ra một cái "Ba đạo cong" tạo hình định trụ một lát lúc, mới nhìn đến Lý Ngư. Cát Tường con người bỗng dưng nói rộng ra, trên mặt lộ ra sự hồi hân vui mừng. Nhạc khúc vang lên theo, Cát Tường so người khác chậm nửa nhịp, vội vàng bắt kịp, chỉ hướng về phía Lý Ngư mất đi một cái vui vẻ ánh mắt, liền tiếp theo biểu diễn.

Nhưng nàng chỉ là ở trong chớp mắt dang múa so người khác chậm nửa nhịp, đang hoa cả mắt không biết nên đi xem ai nhâm thái thủ liền chú ý tới nàng. Nhâm thái thủ ánh mắt lập tức càng thêm nóng bỏng, trước mắt vị cô nương này, tại chúng vũ nương bên trong, cẩn thận tương đối, đúng là vui tươi nhất đông lòng người một cái.

Nếu như chỉ riêng là như thế này thì cũng thôi đi, Cát Tường khí chất cùng với những cái khác vũ nương cũng không hoàn toàn giống nhau, trên mặt nàng không có chút nào phong trần vẻ, tinh khiết đến phảng phất núi sâu chỗ ít dấu chân người tuôn ra một dòng suối trong, chỉ một điểm này, liền đem mặt khác vũ nương phong quang toàn lẫn át.

Huống chi, Cát Tường từ nhỏ đã làm đủ loại việc, dáng người cân xứng độ, xương cốt tỉ lệ các loại, đều là tốt nhất. Những này chỗ vì diệu rất nhiều người coi như nhìn kỹ cũng là không nhìn ra, thế nhưng Nhâm Oán nhìn ra được.

Năm đó hẳn chưa bị bấy giờ trong kinh thành vị kia Lại Bộ Thị Lang chi muội bảo hộ trước, thế nhưng là tư thế ý tận tình hoan trang, mỗi lần nghỉ đêm thanh lâu, bị các nhà gái lâu xanh nhất trí lời bình làm "Nhâm lão ma".

Nhâm lão ma nhìn ra được ảo diệu trong đó, cho dù là nàng mũi chân một chút, eo thon khẽ quăn, cánh tay ngọc dần nhẹ, tú hạm khẽ nhếch, đều có thể tức thời nảo nảo, phán đoán ra rất nhiều không thể nói diệu dụng, dưới bụng lập tức rục rịch góc đầu dây. Nhâm Oán bụng lên chén, một ngụm rượu liền một ngụm thở dài châm rãi đô tiến vào trong cổ, trong bụng ngọn lửa như là giới cho một muông lần dầu, lửa cháy mạnh bay lên.

Mỹ nhân múa như hoa sen xoay, thể nhân có mắt đáp ứng không thấy.

Cha mẹ đầy đất đỏ thăm len, thử múa một khúc thiên hạ không.

Này khúc người Hồ truyền vào Hán, chừ khách thấy chi kinh lai thán.

Chạm mặt kiều nga tiêm phục nùng, nhẹ la vàng sợi tiêu xài xanh um.

Hồi trở lại cư chuyển tay áo như tuyết bay, trái thiên bên phải thiên sinh gió lốc...

Bởi vì Lý Ngư ở đây, Cát Tường nhất thời lên tinh thần. Nàng vốn là liên khí chất màu sắc đặc biệt lệ tại bầy đẹp, lúc này lên tinh thần, giống như hơi iu xiu đoá hoa gặp đến một trận mưa thấm đất, như nước trong veo lộ ra tinh thần. Bởi vì cái gọi là nữ làm duyệt kỳ giả dung, thấy Lý Ngư ở đây, Cát Tường chỉ muốn đem chính mình đẹp nhất một mặt, đẹp nhất vũ đạo dâng hiến cho hắn.

Nhâm Oán nhìn về phía Cát Tường ánh mắt càng thêm nóng rực, Bàn mụ mụ ôm tại Vũ Sĩ Ước bên người, cười híp mắt tựa hồ cũng đang nhìn trên trận bầy đẹp vũ đạo, nhưng bên cạnh ngồi bốn vị khách quý về mặt biến hóa, nhưng không có một tia có thể lộ qua con mắt của nàng.

Nhâm Oán cùng Lý Ngư nhìn về phía Cát Tường cô nương ánh mắt, nàng đều thấy rõ. Kỳ thật trước đó tại Lý gia, Lý Ngư đối Cát Tường che chở, đã để nàng đối thiếu niên này tâm tư có hiểu biết. Trong lòng một chút cân nhắc, nàng liền biết, cả hai nếu lòng có sở thuộc người làm cùng một nữ tử, như vậy cái kia lấy lòng liền là Nhâm Oán.

Nhâm Oán là Lợi châu Thái Thú, "Trương Phi Cự" là muốn ngưỡng vọng sinh tồn, mà lại qua nhiều năm như vậy, "Trương Phi Cự" phụng nghênh nịnh bợ đúng là Nhâm Oán, là "Trương Phi Cự" chỗ dựa. Nếu là đắc tội vị gia này, chỉ cần hấn nho nhỏ ra hiệu xuống, quan phủ có là trò tìm hấn "Trương Phi Cự" phiền phức.

Thế là, Bàn mụ mụ phảng phát thuận đi, Vũ Sĩ Ước cúi đầu mang một ngum món ăn, ngừng đầu thêm đến trong miệng lúc, liền phát hiện cái kia tòa núi thịt đã bay đến nhâm thái thủ bên cạnh, trong tay nhật khăn tay nhỏ khoác lên Nhâm Oán trên lỗ tai, về mặt tươi cười,

Nhỏ giọng nói nhỏ thứ gì.

Liễu Hạ Huy cùng Lý Ngư ngồi đối diện, khi thấy hai người lần này cử động, hấn nâng chén nơi tay, tròn mắt tròn xoay một cái, liền mí mắt chớp xuống, khoe môi tràn lên một vệt hội ý mỉm cười.

Nhâm Oán hơi hơi nghiêng tai, nghe Bàn mụ mụ chít chít ục ục một phen, trên mặt lộ ra một tia nụ cười thần nhiên, nhẹ nhàng vỗ Bàn mụ mụ mập trắng tay nhỏ, nhẹ gật đầu.

Bàn mụ mụ cười hi hi đứng dậy, nếu đến quá thù thân một bên ngồi qua, tổng không lạnh quá rơi xuống liễu bên dưới Tư Mã, thế là lại lắc lắc móng bự hướng về phía Liễu Hạ Huy bên kia đi đến.

Nhâm Oán từ cùng Bàn mụ mụ thì thầm đã xong, liền về mặt như thường, ngược lại cùng Vũ Sĩ Ước đàm cười rộ lên, lại không xem Cát Tường liếc mắt. Dù sao có cơ hội tại dưới đèn trên giường, ngọc thể đang nằm, mặc hấn chậm rãi giám thưởng thưởng thức, tiếp theo tùy tiện hưởng dụng, cần gì phải gấp tại tạm thời.

Vị này lão ma cũng là thoải mái, mỹ nhân nhi nếu đã là vật trong túi, lúc này liền lại không lưu luyến nhìn nhiều, một mực cùng Vũ Sĩ Ước nói giỡn, thông dong tự nhiên, phảng phát từ trước tới giờ không từng giống như vừa rồi thất thổ vong hình.

Qua ba lần rượu, Nhâm Oán nâng chén, cười mỉm đến Vũ Sĩ Ước bên cạnh, phảng phát say rượu chống đỡ hết nổi giống như, dựa hấn ngồi xuống.

Vũ Sĩ Ước thâm nghĩ: "Đang trò vui rồi cuộc đã đến!"

Vũ Sĩ Ước trên mặt lại là bất động thanh sắc, cười ha ha một tiếng, nắm ở Nhâm Oán bả vai, phảng phát cũng say như vậy, say say không sai nói: "Lão Nhâm một, người ta công vụ bề bộn, mặc dù cùng vì quan, xưa nay lại ít có lui tới a. Hôm nay ăn uống tiệc rượu, Vũ mỗ rất là vui vẻ một, ha ha ha, tới tới tới, người ta đây uống chén này."

Nhâm Oán đầy mặt nụ cười, cùng Vũ Sĩ Ước đụng phải một chén, hai người uống một hơi cạn sạch. Nhâm Oán liền để ly xuống, nhân thể nói ra: "Đúng vậy a! Nói đến, võ đồ đốc đã nhậm chức Lợi châu sáu năm, hai người chúng ta ăn uống tiệc rượu cơ hội, coi như hết thầy cũng không đến sáu lần đi."

Nhâm Oán thốn thức thở dài một phen, đuôi lông mày mà giương lên, bỗng nhiên thay đổi cái vấn đề, hô Vũ Sĩ Ước tên chữ nói: "A! Tín Minh huynh, ta nghe nói gai Vương điện hạ đã vào xuyên rồi?"

Vũ Sĩ Ước nếu nói chuyện này hấn hoàn toàn không biết gì cả, hấn liền không khỏi quá mức cố làm ra vẻ, hướng chi Kinh Vương ít ngày nữa liền đến Lợi châu, liền vuốt cằm nói: "Không tệ! Gai Vương điện hạ ít ngày nữa liền đến Lợi châu, hai người chúng ta, giới lúc còn cái kia tiến về nghênh đón mới là."

Nhâm Oán vội nói: "Đó là tự nhiên. Ân... , hạ quan nghe nói, Kinh Vương lần này vào xuyên, là dâng tặng thánh dụ, chuẩn bị thành Phiên tại Ba Thục. Lại không biết Đại đô đốc coi là, nếu là chúng ta mời gai Vương điện hạ trú phiên tại Lợi châu, như thế nào?"

Vũ Sĩ Ước liếc Nhâm Oán liếc mắt, bật cười nói: "Mời? Gai Vương điện hạ trú phiên tại nơi nào, đây là Hoàng đế mới có thể quyết định sự tình, người ta như thế nào mời?"

Nhâm Oán khoát tay cười nói: "Tự nhiên nên do Hoàng đế hạ chỉ. Chi là, Hoàng đế nếu khiến cho Kinh Vương du lịch may mắn Ba Thục, hiển nhiên có khiến cho Kinh Vương từ chọn phiên ý nghĩ. Người ta như có thể thuyết phục Kinh Vương, còn sợ Hoàng đế không thể hạ chỉ sao?"

Vũ Sĩ Ước bừng tỉnh đại ngộ, hấn rồi cuộc hiểu rõ, Nhâm Oán nhất định là nghe được hấn muốn đòi Lợi châu tin tức, nếu không không có tìm Lợi châu ngồi thanh thứ nhất chức vụ quan trọng người, cùng hấn thương lượng mời đến một vị "Thái thượng hoàng" đoạt lão đại của hấn vị trí đạo lý.

Vũ Sĩ Ước giả ý trầm ngâm Nhâm Oán nói, trong lòng vội vã suy tư: "Kế nhiệm Lợi châu đô đốc là ngô say. Ngô say cùng Nhâm Oán xưa nay có chút hiềm khích, Nhâm Oán không có cách nào hai bên Hoàng đế đổi ngô say bổ nhiệm, liền muốn mời đến một vị Vương gia trú phiến. Có phiến vương tại, Lợi châu đô đốc nhất nhân liền không tới phiến đô đốc, cuộc sống của hắn cũng liền tốt hơn chút."

"Ta dù sao là muốn đi, cùng hần liên kết, thuyết phục Kinh Vương trú phiên, cùng ta tự nhiên không có có tổn thất . Bất quá, ta như đáp ứng hần, nhưng chính là đắc tội ngô đô đốc, tội gì tội quá thay?"

Nghĩ tới đây, Vũ Sĩ Ước cực nhanh nhìn sang Liễu Hạ Huy, thầm nghĩ: "Liễu bên dưới Tư Mã đây là đồng mưu rồi? Hắn tội gì chuyển này nước đục, Lợi châu do ai chủ chương, cũng không tới phiên hắn nha, nửa đêm chỗ tốt cũng không, làm gì tham dự hai hồ chi tranh, nghe qua tên này ngu dốt, tại nhiệm oán dưới trướng theo không đạt được gì, quả nhiên không giả."

Liễu Hạ Huy cười híp mắt nhìn xem chúng vũ nương nhẹ nhàng nhảy múa, chỉ dùng khoe mắt liếc qua nghiêng mắt nhìn lấy thì thầm nói chuyện với nhau Vũ Sĩ Uộc cùng Nhâm Oán, trong lòng âm thầm cười lạnh: "Thằng ngu này, ta chỉ khiến người hướng về phía hấn tiết lộ ngộ say đem làm chủ Lợi châu tin tức, hấn quả nhiên liền không giữ được bình tĩnh. Hắc! Mặc kệ hấn là cùng Vũ Sĩ Uộc trở mặt, hoặc là trêu chọc tân nhiệm đô đốc ghét hận, ta Liễu Hạ Huy thắng ngày, đều có thể tốt hơn chút ít, ha ha! Nên uống cạn một chén lớn!"

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Tử sắc tài vận 4 bức tường

Vũ Sĩ Ước âm thầm suy nghĩ lấy lợi hại trong đó, cười một tiếng, hô Nhâm Oán tên chữ, ngữ khí thân hòa mà nói: "Nguyên long người suy nghĩ chu đáo, Vũ mỗ bội phục vô cùng. Nhưng mà, Vương gia có hay không thành Phiên tại Lợi châu, ta xem vẫn là thuận theo tự nhiên đi. Chúng ta quan lại, làm quân dân chần nuôi, làm cản thủ bốn phận, đại sự như thế, là Hoàng đế cùng Tể tướng nhóm phải làm quyết định sự tình, chúng ta không có ở đây, không lo việc đó mà!"

Nhâm Oán vội la lên: "Đồ đốc lời ấy sai rồi! Ngươi ta mục thủ Lợi châu nhiều năm, ở nơi này, nơi này dân, ngoại trừ trách nhiệm, chẳng lẽ liền không có nửa điểm tình cảm sao? Làm nghe cái kia Kinh Vương tốt hưng thổ mộc, nếu như hấn thành Phiên tại Lợi châu, phủ Vương gia dễ đến che a? Quan đạo đến tu a? Tái tạo hơn mấy tòa vườn... , ngươi suy nghĩ một chút, đến có bao nhiêu người vì thế mà vụ công, có thể có việc làm. Mà Vương gia thành Phiên ở đây, trên triều đình cũng có thuế phụ lao dịch các loại ưu đãi, tạo phúc bách tính sự tình, chúng ta người làm quan, chẳng lẽ không cái kia dừng cảm đảm đương sao?"

Vũ Sĩ Ước cười ha ha một tiếng, nói: "Nguyên long không hổ là Lợi châu quan phụ mẫu nha! Vũ mỗ chủ chương quân sự, về phần dân chính sao, chỉ là kiêm dẫn, kì thực luôn luôn từ nguyên long người tới phụ trách. Nguyên long thân làm gốc châu Thái Thú, nếu là muốn vì Kinh Vương sự tình tấu lên tại triều đình, hiện lên thương tấu chiết chính là."

Vũ Sĩ Ước nâng lên một chút sợi râu, hướng về phía trước ném đi: "Về phần Vũ mỗ sao, một giới vũ phu, vẫn là trí thân sự ngoại tốt."

Hai người đều có xảo trá, lại miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, đánh tất cả đều là giọng quan quan điều, Liễu Hạ Hư lắng tai nghe đến rõ ràng, mắt thấy hai người thiếu kiên nhẫn muốn ồn ào lật ra, một lòng sắp vui nở hoa rồi, da mặt thực sự có chút không kềm được, thế là thừa dịp cái kia vui vẻ cười một tiếng đem phun chưa phun nháy mắt, du không sai chuyển hướng Lý Ngự.

Liễu Hạ Huy cười, lại là hướng về phía Lý Ngư đang cười, hoàn mỹ đem bản tâm che giấu đi qua: "Ha ha ha, tiểu thần tiên, mấy hôm không gặp, gần nhất cũng không lớn gặp người đi ra ngoài, tại bận rộn gì sao?"

Lý Ngư ánh mắt đang theo Cát Tường cô nương uyển chuyển tư thái, duyên dáng dáng múa mà di động, nghe thấy "Tiểu thần tiên" ba chữ, vội vàng nghiêng đầu lại, không màng danh lợi cười một tiếng, khoan thai nói: "Tiểu khê gần đây đang ở đóng cửa viết sách, cho nên đi ra ít."

Liễu Ha Huy rất đỗi đồng dung, thở dài: "Tiểu thần tiên trẻ tuổi như vậy, thế mà đã có làm như thế rồi? Liễu bên dưới mặc cảm đấy!"

Chư quân hoặc coi là viết sách mà thôi, có gì đặc biệt hơn người, Liễu Hạ Huy tốt xấu là một châu Tư Mã, lớn như vậy quan nhĩ, cần phải ngạc nhiên như vậy sao? Lại không biết tại lúc ấy niên đại đó, khắc sách phát hành điều kiện hết sức khó khăn, viết sách lập thuyết đây tuyệt đối là văn đàn một việc trong đại, lưu danh đời sau hành động vĩ đại a.

Liễu Hạ Huy nhất thời đầy cõi lòng kính ý, rợn da gà nói: "Lại không biết tiểu thần tiên dự định viết một bộ sách gì đâu?"

Lý Ngư lạnh nhạt nói: "Có quan hệ tình thế dùng thuốc lưu thông khí huyết, long cát đan huyết, phong thủy phong thủy, âm dương ngũ hành sách!"

Liễu Hạ Huy vội vàng hỏi: "Nhưng đã lấy tên?"

Lý Ngư sững sờ, tin miệng nói bấy sự tình, hẳn làm sao còn tưởng thật, đành phải bịa chuyện cái tên, gật đầu nói: "Tiểu khả đã lấy tốt, tên sách nói... 《quỷ thối tiêu》!"

Liễu Hạ Huy thất vọng, nếu như sách này tên còn chưa lấy tốt, hẳn có thể giúp một tay lấy a, kể từ đó, há không dính tiểu thần tiên chỉ riêng, cũng có thể tên lưu truyền thiên cổ. Nếu tên đã lấy tốt...

Liễu Hạ Huy bùng lên chén đến, cạn rót một ngụm, thông dong cười nói: "Tốt! Nghe xong liền là có thể vang dội đương đại, truyền tụng thiên cổ kỳ thư a. Tiểu thần tiên sách thành ngày, có thể hay không khiến cho bản ti ngựa nhìn trước cho thỏa chí? Bản ti ngựa nguyện vì tiểu thần tiên bộ này 《quỷ thối tiêu》 làm cái tự, cũng trợ tiểu thần tiên tướng hấn phát hành tại thế, tất cả phí tổn, liễu bên dưới nguyện ý phụ trách."

Lý Ngư âm thầm kêu khổ, lão tử thôi cái ngu B mà thôi, nguoi có cần hay không nghiêm túc như vậy a. Bề bọn cũng cười rạn rờ, chấp lên tay đến, một phái kinh hi bệ dáng nói: "Lời ấy thật chứ? Ai nha nha, nhỏ thật đúng là thụ sủng nhược kinh, vậy trước tiên tạ ơn Tư Mã."

Hai người này toa thảo luận ra sách công việc, đột nhiên cảm giác được bên tai thanh lọc, chỉ nghe thấy Nhâm Oán nén giận trầm giọng nói: "Đồ độc tuy là võ tướng, nhưng này xu cát tị hung, bo bo giữ mình bản sự, Nhậm nỗ nhưng kém xa tít tắp a!"

Vũ Sĩ Ước cười ha ha một tiếng, nói: "Thái Thú quá khen, Vũ mỗ chỉ là làm quan luôn luôn bồn phận thôi."

Lý Ngư cùng Liễu Hạ Huy lúc này mới phát hiện, ca múa đã ngừng,

Chúng vũ nữ hương thấm mồ hôi, vớ lưới điểm bụi, nhanh nhẹn lui đến hai bên, cho nên Vũ Sĩ Ước nói chuyện với Nhâm Oán thanh âm mới bỗng nhiên nghe được rõ ràng.

Lý Ngư cùng Liễu Hạ Huy ngẩng đầu, Liễu Hạ Huy nhìn về phía Nhâm Oán cùng Vũ Sĩ Ước, một mặt kinh ngạc không hiểu bộ dáng, nhưng trong lòng thì vui vẻ không khỏi: "Rốt cục trở mặt rồi hả? Hay lắm, chờ ngô say tiền nhiệm, lão tử cho nguoi thêm phổi một bộ nhân được, có nguoi vui sướng."

Lý Ngư lại nhìn về phía Cát Tường. Cát Tường đứng tại vũ nương trong đội ngũ, bộ ngực sữa chập trùng, hơi thở hỗn hển, một đôi mắt đẹp lại đang nghiêng mắt nhìn lấy hấn, gập hấn trông lại, hướng về phía hấn nghịch ngợm cười một tiếng, miệng dùng môi hình làm ra: "Ta nhảy xem được không?" động tác, Lý Ngư mỉm cười, lặng lẽ bóc lên ngón cái.

Nhâm Oán bùng lên chén, mặt âm trầm màu trở lại chính mình chỗ ngồi bên cạnh ngồi xuống, tức giận vẻ lộ rõ trên mặt. Bàng mục mục mắt nhìn xung quanh, thấy hai vị đại lão gia tất là bởi vì cái gì lợi hại quan hệ nào động lên tấn công, bề bọn cười ha ha, hòa hoãn không khí.

Bàng mục mục đứng ở hai nhóm vũ nương bên cạnh, đem mặt trắng béo đôi bàn tay nhẹ nhàng vỗ, nói: "Được rồi, các cô nương lại đến chur vị quý bên người thân ngồi một chút, phụng dưỡng mấy chén rượu nhạt."

Chúng vũ nương thân hình khê động, Cát Tường đầu vai xoay một cái, muốn đi hướng về phía Lý Ngư, Bàng mục mục đã kêu: "Cát Tường, Thái Thú hết sức tán thưởng nguoi vũ đạo đâu, nhanh kính Thái Thú một chén!"

Cát Tường ngừng bước, u oán liếc mắt Lý Ngư liếc mắt, đành phải chuyển hướng Nhâm Oán, ngồi quỳ chân tại trước án, làm Nhâm Oán rót đầy cái chén trống không, lại lấy không còn chén tự động rót đầy, nâng trong tay, mắt cúi xuống liếm lông mày, uyển không sai ôn nhu nói: "Tiểu tỳ Cát Tường, kính Thái Thú lão gia!"

Cát Tường nâng chén muốn uống, lại bị một cái đại thủ một bả nắm lấy thủ đoạn, làm hại rượu trong chén đổ hơn phân nửa. Cát Tường giật mình dừng tay, giương mắt xem xét, đã thấy Nhâm Oán vẽ mặt u ám, trầm giọng nói: "Ngồi đến lão phu bên người tới."

Cát Tường cất nước hai con nguoi hơi hơi giương lên, liếc về phía một bên Bàng mục mục, Bàng mục mục vội vàng nháy mắt ra hiệu, Cát Tường bắt đắc dĩ, đành phải đứng dậy, ăn mặc vớ vải mà một đôi đáng yêu bản chân nhỏ nhẹ nhàng chìa xuống đất, vòng qua rượu án, tại nhiệm oán ngồi xuống bên người, một lần nữa rót đầy rượu.

Nhâm Oán bị Vũ Sĩ Ước khen chê chưa nói một phen qua loa tắc trách, trong lòng rất là tức giận, nhìn nàng ngồi cách mình chừng một thước khoảng cách, eo thon nhẹ gầy, bộ ngực sữa như bí, ngồi xồm xồm xuống lúc múa váy căng thẳng, hai cái mồi chân phía trên nâng trong treo hình cầu một cái đẹp. Mông, mặt. Đào giống như, một bồn lửa giận lập tức hóa dục hỏa, lúc này đưa tay bao quát, đưa nàng kéo hướng về phía trong lồng ngực của mình, tràn trề cười như điên nói: "Tiểu nương tử sao như thế xấu hổ, đến, bồi lão phu uống cái 'Da chén mả'."

Nhâm Oán nói, một tấm đủ để bao bọc tôi tớ nhà Cát Tường tiểu cô nương toàn bộ bàn tay mặt miệng rộng liền bấu thành hà mã hình, hướng về phía Cát Tường thân đi qua.

Cái gọi là "Da chén mả", liền là cô nương đem rượu ngâm tại trong miệng mình, sẽ cùng đàn ông hôn môi, đem rượu dịch độ vào trong miệng của hấn, một bên lười hôn, một bên thân uống rượu, kiểu điểm lẳng mạn, phong nguyệt khôn cùng. Là thanh lâu câu lan bên trong chị em hồng khách nhân vui vẻ thường sử dụng thủ đoạn.

Nhưng Cát Tường thể nhưng là vũ nương, bán nghệ không bán thân, luôn luôn giữ mình trong sạch, từ trước tới giờ không từng dùng như thể thủ đoạn hàu hạ qua đàn ông. Coi như nàng những cái kia vũ nương đồng hành, có chút làm tiền tài mê hoặc, cùng khách nhân tới thông báo xã giao, bên gối phục vụ, cũng hết sức chú ý trước mặt người khác hình ảnh, chưa từng làm qua loại sự tình này, Cát Tường há chịu đem nộ hân đầu tiên cứ như vậy mớ hồ cho hân.

Cát Tường vội vàng đem eo thon lác một cái, tránh ra Nhâm Oán ma chương, thân thể mềm mại ngã về sau một cái, tránh khỏi hân miệng rộng, vừa thẹn vừa xấu hổ mà nói: "Thái Thú xin tự trọng, nô gia chỉ là một giới vũ nương, dùng ca múa làm vui vẻ cho người mà thôi, cũng không bán đi bề ngoài."

Nhâm Oán hung con người bên trong hào quang lóe lên, điểm nộ khí lập tức tăng vọt đến phá trận: "Vũ Sĩ Ược lão thất phu cho lão tử kinh ngạc còn chưa tính, người một cái tiểu vũ mẹ, thấp hèn người, cũng dám cự tuyệt lão tử? Tôi hôm nay không ngay ngắn được người chết đi sống lại, lão phu liền không họ Nhâm!"

Nhâm Oán trong lòng quyết tâm, trên mặt lại ra vẻ hào phóng, cười ha ha một tiếng, rộng lượng mà nói: "Lão phu cùng người chỉ đùa một chút thôi, tiểu nương tử quá cũng ngây thơ, thú vị hết sức nha!"

Nhâm Oán làm bộ cười, ngồi thẳng thân thể, nhưng nhìn Cát Tường hoảng sợ ngượng ngập ngã ra sau, hai tay chống, hai chân nửa khuất, trắng thuần vớ mà theo cái kia đồ tươi đuôi cá trong quần lộ ra, nhỏ nhỏ một đôi thiên túc dị thường kiều tiểu khả ái, nhìn không được vron tay ra, sở sảng bóp một cái.

Lại không nghĩ Cát Tường cô nương một đôi chân lại là trên người nàng mẫn cảm nhất chỗ, bị hân vừa sờ, như gặp điện giật, "A" rít lên một tiếng, hai chân vô ý thức giương lên, mũi chân liên đá vào Nhâm lão ma trên cằm. Cát Tường cô nương này đôi chân thật đúng là rắn chắc mạnh mẽ, Nhâm lão ma mặt mũi tràn đầy thịt mỡ đều bị đá đến nhộn nhạo.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Quẳng chén làm hiệu

Cát Tường nhìn thấy mình đã trúng Thái Thú cái cằm, lập tức hù đến giật mình, cuống quýt bò lên, quỳ xuống đất thỉnh tội: "Thái Thú lão gia thứ tội, tiểu tỷ... Tiểu tỷ tuyệt không phải cố ý mạo phạm."

Nhâm Oán nghe được Liễu Hạ Huy "Xùy" một tiếng cười, trên gương mặt nhất thời nóng bỏng, thẹn quá thành giận nói: "Tiện tỷ, không biết sống chết!"

Nhâm Oán buồn bực sắp nổi đến, thả người liền nhào về phía Cát Tường, Cát Tường giật mình, liên tục không ngừng chống đỡ chiếu rút lui, mắt thấy Nhâm lão ma to như vậy một thân hình đánh tới, vội vã một cuộn tròn hai chân, liền tới thở ngọc độ sức ửng thề, dùng hai chân chống đỡ Nhâm Oán ngực.

Thế nhưng Nhâm Oán thân thể dài rộng, Cát Tường xinh xắn lạnh lợi, Cát Tường lại không dám dùng lực đá vắng hân, hai tay thủ đoạn bị hân nắm lấy, hai người liền giằng co giằng co. Bàn mụ mụ gấp đến độ bao quanh loạn chuyển, có ý tiến lên, lại cũng không biết nên làm những gì.

Vũ Sĩ Ược giận tái mặt đến, nâng cốc chén một đòn nặng nề, nói: "Nhâm thái thủ, uy nghi tự trọng a!"

Nhâm Oán bị Cát Tường dùng hai chân chống đỡ lấy ngực, hai tay nắm lấy Cát Tường thủ đoạn, hung tợn chuyển hướng Vũ Sĩ Ược, thờ hân hân nói: "Đồ độc muốn vì này tiện nhân, cùng Nhậm mỗ trở mặt sao?"

Vũ Sĩ Ược giật mình, tuyệt đối không nghĩ tới vị này oán một phương Thái Thú, buồn bực sắp nổi tới càng như thể không có phong độ, đầu đường du côn cũng không gì hơn cái này. Vũ Sĩ Ược còn rất ít gặp được như thế thông suốt được ra ngoài nhân vật, tạm thời cũng không biết cái kia ứng đối ra sao.

Liễu Hạ Huy bề bộn hoà giải nói: "Đồ độc chớ trách, nhâm thái thủ tính tình cương liệt, thật thật một hỏa bạo Thiên Vương, trợn mắt kim cương a, ha ha..."

Nhâm Oán nói với Vũ Sĩ Ược xong một câu, liền đem phun lửa con mắt chuyển hướng Cát Tường, cười gằn nói: "Tiểu tiện nhân, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Lão tử hôm nay liền trước mặt nhiều người như vậy gian người, ta ngược lại muốn xem xem, người đến tốt cùng có gì rụt rè!"

Nhâm Oán nói đi, trừng mắt về phía Bàn mụ mụ cùng bị hù đến nom nớp lo sợ hoa dung thất sắc một đám vũ nương: "Ai cũng không cho đi! Đều cho ta nhìn!"

Nhâm Oán nói đi, ý vào thân Đại Lực chìm, ra sức ép xuống, muốn làm Cát Tường khuất phục.

Cát Tường trong lòng một hồi tuyệt vọng, khoe mắt chảy xuống hai hàng thanh lệ, hai tay hai chân không còn dùng lực giãy dụa, chỉ đem nắm đồng tiền xinh đẹp xoay mở, con mắt liền muốn nhắm lại. Coi như bị chó cắn một cái đi, nàng một cái cô độc kunai theo như nước chảy, nếu như một phương Thái Thú có ý làm khó, nàng lại như thế nào tới chống lại?

Nhưng Cát Tường khuôn mặt lác một cái, đột nhiên thấy được Lý Ngự. Lý Ngự ngồi có trong hồ sơ về sau, dùng dị thường ánh mắt cổ quái mà nhìn xem nàng. Cát Tường ánh mắt cùng Lý Ngự ánh mắt đụng một cái, đột nhiên giật mình một cái, phảng phất một cổ dòng điện đột nhiên trào lên toàn thân, cũng không biết từ đâu tới dũng khí cùng khí lực, bản đã vô lực hàng via hề mở hai chân đột nhiên lại dùng sức cuộn tròn.

Nhâm Oán phát giác Cát Tường đã nhận mệnh xấp thân thể, chính đại vui đập xuống, thỉnh thoảng Cát Tường hai chân một cuộn tròn, một đôi đầu gối dùng sức đâm vào trên bụng của hắn, Nhâm Oán kêu lên một tiếng đau đớn, đau đến mất tối sầm lại, hơi kém không có thở lên khí mà đến, một thân hình nhất thời cảm thấy chỗ ngồi bên trên, càng xuống như tôm hồng học.

Cơ khổ không nơi nương tựa, liền người chỉ thân đều từ bỏ nàng, bị người xem như một kiện vật mà mua bán, khiến cho Cát Tường đều nhanh đem mình làm một kiện có khả năng mặc người lấy dùng vật phẩm. Nhưng nàng đột nhiên thấy được Lý Ngự ánh mắt, bỗng nhiên tỉnh đến, trên đời này còn có một người, không có không xem nàng như người.

Hắn mời nàng nặng nàng, tôn nàng yêu nàng, là xem nàng như thành một nữ nhân đến đối đãi. Thế gian còn có một người, coi trọng như thế nàng, cái kia nàng liền phải giữ gìn tôn nghiêm của mình cùng rõ ràng, dù cho đánh bạc này cái tính mạng. Sống có gì vui, chết có gì đáng sợ? Làm người tôn nghiêm, càng nặng tại sinh mệnh, chỉ cần có người còn tại hồ nàng!

Cát Tường bạo phát, hai đầu gối một cuộn tròn, hung hăng phá tan Nhâm Oán, đằng một cái đứng lên.

Bàng mục mục xem xét Cát Tường đem nhâm thái thủ đá cho còng xuống con tôm, cũng không biết có hay không đụng trúng hạ thể, biến thành thái giám lời nói nhưng liền phiền toái, này giật mình thế nhưng là thật dọa sợ, nàng gấp vội nhào lên kêu: "Thái Thú? Thái Thú?"

Nhâm Oán đau đến thở không ra hơi mà đến, chỗ nào còn có thể trả lời, Bàng mục mục giận tím mặt, quay đầu chỉ hướng Cát Tường, âm thanh kêu lên: "Người tới, đem nàng bắt lại cho ta!"

"Ai dám tới!"

Cát Tường cô nương không thêm đếm xỉa, liền làm Lý Ngự cái nhìn kia thương tiếc, cái nhìn kia phần nộ, nàng tình nguyện chết, cũng phải bị chết có người hình dáng.

Cát Tường bắt lấy một đầu cổ dài bình rượu, tại mấy xuôi theo lên dùng sức một đập, rót bể một nửa, đập ra một đường sắc bén khe, siết trong tay, chỉ hướng Bàng mục mục, sợ đến Bàng mục mục vội vàng vừa lui.

Cát Tường trong mắt lập loè một vệt màu máu lửa giận, chậm rãi chuyển động thân thể, dùng sắc bén bình xuôi theo, bức lui ý đồ đến gần vài người, đột nhiên buồn bã cười một tiếng, đột nhiên đảo ngược miệng bình, đem dao kia sắc bén cắn bể miệng mà nhắm ngay cổ của mình.

Nàng ngửa đầu, tuyết trắng bình gây chuyện gấp chống đỡ lấy cái cổ trắng ngần, bởi vì xúc động, dùng sức quá độ, bình gây chuyện đem mềm mại da thịt vạch phá, đỏ thắm máu đã thấm đi ra.

"Cát Tường xuất thân ti tiện, tính mệnh ti tiện, nhưng Cát Tường cùng chư vị Quý Nhân như thế, đều là người! Cát Tường đắc tội Quý Nhân, chết cũng được, chỉ cầu các vị Quý Nhân, có thể lưu Cát Tường một phần rõ ràng, khiến cho Cát Tường thanh bạch mà đến, thanh bạch mà đi..."

Hai hàng thanh lệ trượt xuống gương mặt của nàng, Cát Tường con mắt khép lại, liền muốn dùng sắc bén bình gây chuyện cắt cổ họng của mình.

"Dừng tay!"

Lý Ngự cùng Vũ Sĩ Ước trăm miệng một lời hét lớn. Vũ Sĩ Ước đã không thể nhịn được nữa, lúc trước còn có chút cố kỵ cùng Nhâm Oán triệt để trở mặt hậu quả, nhưng tên này thực chất bên trong đơn giản liền là một cái không phong độ chút nào lưu manh. Này nếu như bị hắn ở ngay trước mặt chính mình gian Cát Tường cô nương, cũng hoặc bức tử Cát Tường cô nương, hắn Vũ Sĩ Ước còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Không ngờ, Lý Ngự lại cũng hét lớn lên tiếng, Vũ Sĩ Ước không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Lý Ngự. Lý Ngự rống to một tiếng, uống đến Cát Tường lác một cái, đối lại bất kỳ người nào khác, như thế một hô, chỉ có thể khiến Cát Tường càng mau ra tay tự tuyệt, nhưng Lý Ngự vừa quát, Cát Tường lại không tự chủ được ở tay, mở mắt nhìn về phía Lý Ngự.

"Hoa nở không cũng bách hoa từng,

Độc lập sơ ly thú chưa nghèo.

Thà rằng đầu cành ôm hương chết,

Chưa từng thổi rơi gió bắc bên trong."

Lý Ngự mạn thanh ngâm tụng, chậm rãi đứng lên, chén trong tay ra sức một ném, hai hàng lông mày chấn động, liền muốn chửi ầm lên. Kết thù kết oán liền kết thù kết oán đi, hôm nay như không bảo vệ Cát Tường, vô luận hắn là bỏ chạy hắn phương, hay là bỏ chạy một cái khác thời không, đều không thể lảng lại bất an trong lòng.

Thế nhưng là, Lý Ngự một câu đều không mắng ra, bởi vì ngay tại hắn ném chén trong tích tắc, Mặc Bạch Diễm đột nhiên ra tay rồi.

Mặc Bạch Diễm đã sớm giấu trên lầu dòn dòn lên, nhưng hắn một mực đối ôm kiếm đứng sau lưng Vũ Sĩ Ước Lý thị song hùng ôm lấy cảnh giác. Bằng võ công của hắn tạo nghệ, tự nhiên có khả năng nhìn ra được hai người kia là kinh địch, cho nên hắn một mực đang tìm cơ hội tốt nhất.

Rốt cục, cơ hội bị hắn chờ đến. Lão không xấu hổ Nhâm Oán ý đồ trước mặt mọi người hái hoa, hấp dẫn chú ý của mọi người, bao quát vẫn đứng sau lưng Vũ Sĩ Ước, chỉ biết dò xét bốn phương cái kia hai cái kiếm khách. ngay sau đó, Lý Ngự lại chính mình đứng lên, theo lương trên hướng xuống đánh giết, lại nhiều một tầng nắm bắt.

Mặc Bạch Diễm võ công trác tuyệt, can đảm can trọng, xưa nay giết người từ trước tới giờ không sẽ khản trương. Nhưng lần này đối mặt với một cái có được biết trước chỉ năng kỳ nhân, dù cho là vị này tùy cung Đại tông quân, cũng là thấp thòem trong lòng, sợ bị Lý Ngự sớm phát giác sát cơ của hắn.

Cho nên, Mặc Bạch Diễm tâm tình khản trương cao độ, Lý Ngự nhưng có một chút dị động, hắn liền thà rằng bỏ qua tìm kiếm cơ hội tốt nhất, mà lựa chọn lập tức ra tay. Cho nên, Lý Ngự quăng chén... Đem Mặc lão sư cho quăng kinh.

Lý Ngự cái kia đầu tán tụng Cát Tường thơ, toàn trường chỉ có hai người nghe không hiểu. Một cái là bị tán tụng Cát Tường cô nương tự mình, nàng chỉ cảm thấy Lý Ngự ngâm lấy thơ chậm rãi đứng lên lúc dáng vẻ rất đẹp, tốt có hình, tốt văn nhã, khiến cho trái tim của nàng thỉnh thoảng nhảy một cái, về phần người ta tại ngâm thứ gì, kỳ thật Cát Tường cô nương cũng không hiểu rõ lắm.

Mà một cái khác thì là ai cũng không biết hắn tồn tại Mặc Bạch Diễm, Mặc Bạch Diễm thấy một lần Lý Ngự nói chuyện, đứng lên, quăng chén, tìm liền bỏ oánh nhảy một cái, chỉ nói Lý Ngự phát hiện cái gì, căng cứng tiếng lòng phảng phất giữ chặt tiền dây cung giống như, trong lòng tiền rời dây cung, kiếm trong tay cũng ra.

Cát Tường cô nương đôi mắt đẹp mê ly, đang cảm giác lý Ngự ca ca ngâm thơ mà lên dáng vẻ rất đẹp, tốt có hình, tốt văn nhã thời điểm, một đạo kiếm quang ngay tại Lý Ngự phía sau đột nhiên sáng lên, nhanh đến Lý Bá Hạo, lý trọng hiên hai huynh đệ đều không kịp phản ứng.

Thế nhưng là...

Thế sự khó đoán trước!

Lý thị huynh đệ mặc dù không kịp phản ứng, Lý Hoành Kiệt lại tới kịp, Lý Hoành Kiệt thừa dịp điểm tiểu nhị không sẵn sàng, đã lặng lẽ sờ lên lầu đến, chợt thấy Vũ Sĩ Ước đứng lên, Lý Hoành Kiệt mừng rỡ, hét lớn một tiếng nhắc nhở Hột Kiền Thừa Cơ chuẩn bị tiếp ứng, liền lộ ra trường đao, nhào về phía Vũ Sĩ Ước.

Lúc này, trên xà nhà đột nhiên nhảy xuống một người, kiếm chỉ Lý Ngự! Nhưng hắn thà người nhảy xuống thân hình, lúc khó khăn lắm ngăn tại Lý Hoành Kiệt phóng tới Vũ Sĩ Ước đằng trước.

Giời ạ! Muốn hay không như thế lừa bịp a!

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Loạn chiến

Lý Ngự quăng chén, giận dữ mà lên, muốn phun Nhâm Oán.

Mặc tông quân theo trên xà nhà nhảy xuống, gương kiếm trực kích Lý Ngự, muốn kiêu hắn đầu.

Lý Nhị đương gia trường đao ra khỏi vỏ, đương đâm Vũ Sĩ Ước, lại bị Mặc tông quân chặn lưỡi đao chỗ hướng về phía.

Lý Ngự đương gia xuất đao trước hết lớn một tiếng liền là ám hiệu, dưới lầu mấy tên bị hấn chọn lựa ra thích khách lẻ ra đang đóng vai khách uống rượu chuyện trò vui vẻ, chén trà đan xen, đột nhiên liền đá ngã lăn cái bàn, bỏ roi dũa, rút ra giấu giếm lưỡi đao, gào thét lên xông lên lầu tới.

Như mỗi một loại này, như chớp mắt, nhưng mà đều là trong một chớp mắt chuyện phát sinh.

Mặc Bạch Diễm một kiếm đâm về phía Lý Ngự, đang muốn trăm hấn thủ cấp, Lý Hoành Kiệt giương đao xông đến, đao phong lạnh thấu xương, xem dạng như vậy, không đợi Mặc Bạch Diễm một kiếm lấy Lý Ngự thủ cấp, liền phải đem hấn chặn ngang chặt đứt.

Mặc Bạch Diễm âm thầm giật mình, tiểu tử này quả nhiên bất thường, đến cùng là bị hấn tính ra tới, thế mà âm thầm an bài cao thủ, liền chờ ta hiện thân!

Mặc Bạch Diễm vừa nghĩ như thế, nhưng không thể tin được chính mình này nhất định phải được một kiếm thật có thể thành công. Mà lại hấn nếu thật không quan tâm, coi như hấn có thể giết Lý Ngự, chính mình cũng hấn phải chết không nghi ngờ. Lúc này ánh kiếm lượn lờ, trở tay đâm về phía Lý Hoành Kiệt trường đao.

Lý Ngự lần này cũng không có ngờ ngác đứng thẳng, võ công của hấn đã có thể dần dần dung hội quán thông, phản ứng nhanh nhẹn. Mà lại bị người đao kiếm gia thân sự tình cũng không phải lần đầu, tục ngữ nói quen tay hay việc nhà. Lúc này một chiêu "Sao Khô đá đầu", chân trái sau đá, đem chính mình cái kia một bàn thịt rượu liền tiếp kỷ án đều cuốn lại, giương lên đỉnh đầu của mình, đen sì to bằng cái thớt, phẳng phát tể ra một ngum "Phiên Thiên Ẩn!"

Bên này dị biến cả đời, Lý Bá Hạo, lý trọng hiền hai huynh đệ lập tức mũi kiếm đan xen, bảo vệ Vũ Sĩ Ước, kéo lấy hấn nhanh chóng thoái lui hai bước, nghiêm mật đề phòng, đồng thời Lý Bá Hạo một cước đem một ngum rượu cái bình đá ra đi, đụng nát song cửa sổ, bay đến trên đường rơi vỡ nát, lấy đó hướng về phía dưới lầu bọn thị vệ cảnh báo, kêu gọi trợ giúp.

Thời khắc nguy cấp, Liễu Hạ Huy cũng là quá sợ hãi, mắt thấy một mảnh ánh đao bóng kiếm, con gió gào thét, cũng không phân rõ ai là địch tới ai là bạn, bởi vì cái gọi là ngàn vàng con trai, cẩn thận. Liễu Hạ Huy xử sự quả quyết, lập tức không chút nghĩ ngợi, một bả kéo qua Bàng mục mục, đem nâng ngăn tại trước mặt mình.

Mặt này khiên thịt, quả thực đủ lớn!

Tầm kia bị Lý Hoành Kiệt liên thủ với Mặc Bạch Diễm bổ nát một tích thịt rượu văng tứ phía, sừng sốt nửa giọt cũng không có tung tóe đến Liễu Hạ Huy trên mặt, bị hấn làm khiên thịt đề vào phía trước Bàng mục mục chẳng những đầy đầu đầy mặt nước, mập trắng mập trên má còn bị vỡ vụn mảnh sứ vỡ quệt cho một phát lỗ hổng, máu tươi chảy ròng, nhất thời như giết heo hết rầm lên.

Nhâm Oán đang còng lưng thân thể trên mặt đất hừ hừ, liếc thấy một màn này biến cố, cũng là trong lòng hoảng hốt, lập tức cố nén khó chịu, bò sấp nổi đến, lắc lắc to mọng cái mông, chấp tay chấp tay bò hướng một cây hai người ôm hết to lầu trụ.

Lẽ ra, nhâm thái thủ cùng liễu bên dưới Tư Mã cũng là có đại đao thị vệ, thế nhưng bọn hấn là làm chủ một phương, xin mời lại là thượng quan, không tiện đem thị vệ mang lên lầu, thời khắc mấu chốt liền chỉ có thể dựa vào chính mình.

Lý Ngự một thức "Sao Khô đá đầu", tể ra "Phiên Thiên Ẩn", lúc này hướng về phía bên cạnh tránh ra, thấy một lần Cát Tường cũng cảm bình gây chuyện, y nguyên kinh ngạc tại đó, không khỏi hoảng hốt, một mèo eo mà liền hướng về phía Cát Tường bỏ nhào qua, trong miệng kêu to: "Cát Tường, nguy hiểm, nhanh nằm xuống!"

"Ách?" Cát Tường cô nương ngạc nhiên nhìn về phía Lý Ngự, còn chưa kịp nằm xuống, Lý Ngự nhào tới, hai tay vét được nàng cong gối, đầu tại nàng trên bụng đỉnh đầu. Hấn học bán lĩnh hỗn tạp, một thức này lại là hấn theo đồ vật sư phụ nơi đó học được một chiêu.

Cát Tường cô nương ăn Lý Ngự va chạm, không tự chủ được ngửa mặt ngã xuống, Lý Ngự chặt chẽ vững vàng nhào trên thân nàng, trán đầu đội lên mềm mại mà bằng phẳng bụng dưới, miệng sao...

Cát Tường ngần ngại, cảm giác được bí. Chỗ bị miệng hấn a ra hơi nóng một hun, nhất thời xấu hổ mà ức, mềm dẻo hai chân vội vàng mang theo thân thể của hấn dùng sức xoắn một phát, mang theo Lý Ngự xoay người, hai người đã biến thành nghiêng người mà nằm, lúc này mới tránh khỏi xấu hổ một màn.

Đây cũng là Cát Tường cô nương đọc lấy đối phương là Lý Ngự, mới dùng biện pháp như vậy. Nếu là đối phương là những người khác đàn ông, tỉ như nhâm thái thủ, chỉ sợ nàng liền muốn co rụt lại đập một cái, dùng chân của nàng gót không khách khí chút nào đập Nhâm lão gia một cái đầy mặt nở hoa.

Lý Ngự cũng có chút quần,

Cũng may hỗn chiến bên trong, đủ để che giấu xấu hổ, vội vàng sâu đo liền xoay mang thân, dán vào chiếu hướng lên thoát ra một chút, cùng Cát Tường tới cái mặt đối mặt. Cát Tường xấu hổ vội la lên: "Lý Ngự ca ca, đây là chuyện gì xảy ra?"

Lẽ ra Cát Tường luôn luôn gọi hấn Lý đại ca, trưởng thành đại cô nương, nào có tùy tiện gọi người "Ca ca" đạo lý, nếu không có chí thân, như xưng hô này, thân mật mùi vị quá nồng, chỉ có Hoa Cô cô gái nhỏ tuổi còn nhỏ, mới có thể nũng nịu giống như gọi hấn lý Ngự ca ca. Nhưng Cát Tường tâm hoảng ý loạn phía dưới, vậy mà kêu lên.

Đáng tiếc Lý Ngự lúc này là phát không được hoa si, cũng không rảnh phẩm vị bị một cái tiểu mị động lòng người cô nương gọi hấn "Ca ca" mùi vị, hấn vội vã rung một cái đầu, quay đầu gấp nhìn về phía giao chiến các phe, bối rối nói: "Ta cũng không biết, đây đều là người nào?"

Mặc Bạch Diễm che mặt, Lý Hoành Kiệt cũng che mặt, Lý Bá Hạo cùng lý trọng hiền thì che chớ Vũ Sĩ Ước một tác cũng không rời.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Cửa choa thần nột

"Lý Ngr ca ca! Lý Ngr ca ca!"

Cát Tường bỏ nhào vào Lý Ngr bên người, đem hân ôm vào trong ngực, nhìn lên vị này tiểu thần tiên, trên ót đập ra trứng gà lớn một cái bao, thật sự là tốt không đáng thương.

Cát Tường đau lòng ghê gớm, sợ không cẩn thận đụng phải nỗi đau của hân, tranh thủ thời gian nâng đầu của hân, cẩn thận từng li từng tí đem hân phần gáy đặt tại trên đùi mình, tay nâng lấy sọ đầu, trong lúc nhất thời về sau đưa lưng về phía ánh đao bóng kiếm đám người, lại chưa từng chút nào nghĩ kịp an nguy của mình.

Nhâm Oán đại lão gia đã sớm co lại đến cột nhà phía sau đi, trong lòng âm thầm may mắn, có Lý Ngr cùng Cát Tường cái kia tiểu tiện nhân cản ở bên ngoài, hân liền càng thêm an toàn mấy phần.

Liễu Hạ Huy kéo lấy Bànng mụ mụ cùng nhảy điệu Tăng-gô giống như, trái nhoáng lên bên phải nhoáng lên, trước vọt tới sau vừa lui, kéo đến Bànng mụ mụ văng đầu chuyển hướng.

Mặc Bạch Diễm thấy hôm nay đã vô pháp đắc thủ, lại mang xuống chỉ sợ chính mình cũng phải bị người cuốn lấy, hân ngược lại không tin có thể có người lưu hân lại, nhưng trong đánh nhau ngộ nhờ khăn che mặt trốn ra bị người thấy chân diện mục, vậy liền đại thế đi vậy.

Nghĩ cùng với bên trong lợi hại, Mặc tổng quản tỏa ra lui bước tâm ý, huy kiếm trăm lui Hột Kiên Thừa Cơ, một cước bách khai Lý Hoành Kiệt, lập tức đồ thần tung mờ.

Lúc này Liễu Hạ Huy kéo lấy Bànng mụ mụ đang kinh hoảng kêu to: "Ai nha, Bànng mụ mụ cẩn thận!" Nói đem nàng dùng sức kéo một cái, định hướng về phía đối diện bỏ tới một ngum đao thép. Bànng mụ mụ mắt thấy một cây đại đao đứng ngay vào mặt thổi đến, dọa đến rít lên một tiếng, hai mắt tròn trắng, hai mắt mềm nhũn ngã xuống.

Mặc tổng quản lui đến, vừa lúc trong hai người ở giữa, tay áo phát một cái, quát: "Cút ngay!"

Mặc tổng quản tay áo phát trúng Liễu Hạ Huy, Tư Mã lão gia bị một cỗ đại lực đánh văng ra, "Oa" một tiếng đổ ngã tại trên ghế, thẳng tắp hướng Cát Tường cô nương đi vòng quanh.

Cát Tường sợ Liễu Hạ Huy đụng trên người mình, điên động Lý Ngr thương thế, vội vàng kéo ôm Lý Ngr đầu, bắt đắc dĩ dịch chuyển khỏi một thước, nhường ra đường không, liễu bên dưới lão gia đụng đầu vào trên cây cột, nhất thời nghiêng đầu một cái, cũng ngất đi.

Mặc Bạch Diễm nhảy cửa sổ chạy trốn, Lý Hoành Kiệt hướng về phía Hột Kiên Thừa Cơ cực nhanh đưa cái ánh mắt, hét lớn một tiếng liền nhào về phía Vũ Sĩ Ước. Lý Bá Hạo cùng lý trọng hiên hai huynh đệ đang cùng Lý Hoành Kiệt mấy người bộ hạ giao thủ, vội vàng không kịp chuẩn bị, không khỏi hoảng hốt. Lúc này Hột Kiên Thừa Cơ trong tiếng hít thở, hét lớn một tiếng nói: "Tặc nhân chớ có càn rỡ! Xem đao!"

Hột Kiên Thừa Cơ một đao bổ tới, Lý Hoành Kiệt vội vàng nâng đao tới đón, chỉ nghe "Khanh" một tiếng, Lý Hoành Kiệt trong tay đao thép lại bị Hột Kiên Thừa Cơ ngum kia nhìn băng rộng rãi trắng dọa người đại đao cho cứ thế mà chém đứt.

Mũi đao tạt xoáy như vòng, "Phốc" một tiếng, ở giữa cột nhà bên cạnh lộ ra ngoài một cái móng bọc, lại nguyên lai là ngoảnh đầu đầu không để ý dít nhâm thái thủ trúng chiêu. Nhâm Oán "Gào" một tiếng hét thảm, toàn thân run rẩy, lại vẫn can đảm gượng chống, không dám rời đi cột nhà nửa bước.

Lý Hoành Kiệt quát to một tiếng: "Không tốt!" Lúc này một cái nhũ yển xuyên lâm, bỏ đoạn đao, trần trụi hai tay, học cái kia đi đầu né ra Mặc Bạch Diễm, xuyên cửa sổ bỏ chạy.

Hột Kiên Thừa Cơ hoành đao làm ngực, bảo hộ ở Vũ Sĩ Ước đằng trước, oai phong凛冽 quát: "Yến Nhân Độc Cô Tín ở đây, người nào gan dám đánh với ta một trận?"

Lý Hoành Kiệt tìm đến những cái kia thích khách căn bản không nhận ra vị đại gia này liền là bọn hân long đầu lão đại, nhưng người đều có ham sống chỉ niệm, hiện tại liền bọn hân thích khách đầu lĩnh đều bỏ trốn mất dạng, bọn hân há lại sẽ quyết chí thế không đi, mấy cái thích khách nhất thời giải tán lập tức.

Nhưng lúc này Lý Bá Hạo cùng lý trọng hiên cùng với xông lên lâu tới những thị vệ kia lại không chịu buông qua bọn hân, những này bọn thích khách lại không có Mặc Bạch Diễm cùng Lý Hoành Kiệt như thế đi tới đi lui bản lĩnh, nhất thời rơi xuống hạ phong.

Hột Kiên Thừa Cơ thấy một lần, bẻ bộn cũng cầm đao xông lên, đại đao vung vẩy, ba tên thích khách nhất thời kêu thảm mất mạng tại dưới đao của hắn. Vũ Sĩ Ước thấy một lần vội kêu lên: "Tráng sĩ, để lại người sống!"

Hột Kiên Thừa Cơ đại đao đã bỏ đến một cái thích khách cái ót, cứ thế mà ngừng lại, bay lên một cước, đem thích khách kia đá bất tỉnh, cười ha ha thu hồi đao tới. Thích khách bị giết chết mấy người, bắt sống người cũng có ba người, bị bộn thị vệ lắc lắc hai tay áp ra lâu đi.

Liễu Hạ Huy, Lý Ngự, Bàng mục mục ba cái hôn mê bất tỉnh người bị mang lên trên ghế, Bàng mục mục bị người làm nước lạnh một gội cũng liền tỉnh, Liễu Hạ Huy cùng Lý Ngự cũng là bị đung ngất, mà lại cũng không nên dùng gội nước lạnh như thế thô bạo thủ đoạn,

Tạm thời lại cứu không tỉnh lại.

Vũ Sĩ Ước e sợ cho lại sinh vấn đề, bẻ bộn khua tay nói: "Mau đưa liễu bên dưới cùng Lý tiên sinh đặt lên bản quan xe ngựa, nhanh triệu lang trung đi ta Vũ phủ cứu chữa."

Vũ Sĩ Ước nói đi lại chuyển hướng giờ đại đao, vành mặt Hột Kiên Thừa Cơ, nụ cười chân thành mà nói: "Nhờ có tráng sĩ rút đao tương trợ, lại không biết tráng sĩ từ đâu mà đến, đi về nơi đâu?"

Hột Kiên Thừa Cơ bẻ bộn thu đại đao, ôm quyền nói ra: "Mỗ là Yên Nhân Độc Cô Tín, du hiệp giang hồ, hưng chí sở chí, vừa lúc nơi này."

Vũ Sĩ Ước hớn hờ nói: "Thì ra là thế! Lão phu chính là bản châu đô đốc. Ta quan độc cô tráng sĩ võ công siêu quần, không biết tráng sĩ nhưng nguyện đền đáp triều đình?"

Hột Kiên Thừa Cơ động dung nói: "Nguyên lai là Đại đô đốc ở trước mặt, thất kính! Thất kính!"

Hột Kiên Thừa Cơ do dự một chút, mới nói: "Nào đó thời niên thiếu, liền muốn học được một thân võ nghệ, hoặc đền đáp triều đình, sung tại binh nghiệp. Hoặc du hiệp giang hồ, quán thế gian chuyện bất bình. Làm người bảo tiêu hộ vệ, trói buộc quá nhiều, lại không phải ta chí hướng."

Vũ Sĩ Ước cười ha ha, nói: "Bản đô đốc đúng là quân quân, người muốn nhập ngũ, chuyện nào có đáng gì. Tráng sĩ mà theo lão phu hồi phủ, lão phu từ có sắp xếp."

Hột đang nhận cơ vui sướng mà nói: "Nếu như thế, tại hạ nguyện đi theo Đại đô đốc!"

Nhâm Oán nhìn đau, theo trên móng rút đao ra nhọn, nhấn lấy máu xoẹt phần phật cái móng đứng lên, khắp khiêng đi tới, gầm thét lên: "Phong Trương Phi Cự, toàn thành truy nã thích khách!"

Bàng mục mục khắp cả mặt mũi nước, tí tách, nghe nói phong lâu, có ý nói chuyện, nhưng nhìn lên mặc cho đại lão gia đang ở khí con nhỏ bên trên, nhưng cũng không dám nhiều lời.

Đang khi nói chuyện, bộn thị vệ ba chân bốn cẳng giờ lên Liễu Hạ Huy xuống lầu, làm hắn cá mè một lứa, "Trung thành tuyệt đối" Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi tại xác nhận sau khi an toàn, cũng là như cha mẹ chết nhào tới lâu đến, cảm chỉ người khác động thủ, từ cái kia Cầu Đầu Nhi đem Lý Ngự khiêng lên, Trần Phi Dương thể cốt đơn bạc, chỉ ở một bên vịn đầu của hắn.

Cát Tường muốn nói lại thôi, cuối cùng yên lặng ngừng bước. Thương tiếc nàng, chỉ là Lý Ngự thôi, Lý Ngự hôn mê bất tỉnh, người bên ngoài ai sẽ xem nàng như chuyện xảy ra chút đấy?

Vũ Sĩ Ước bởi vì hôm nay Nhâm Oán lớn mắt phong độ cách cư xử, đối với hắn thụ thương sự tình phảng phất giống như không thấy, ừm chấp tay nói: "Tìm hung tập tọt sự tình, liền xin nhờ nhâm thái trông!" Nói đi liền nghênh ngang rời đi, Hột Kiên Thừa Cơ bẻ bộn khiêng đại đao bắt kịp.

Vũ Sĩ Ước là quân sự quan, Nhâm Oán là hành chính quan, chỗ này bắt tọt tập hung, tư pháp tụng ngục sự tình, xác thực nên do Nhâm Oán tới phụ trách. Nhâm Oán trầm mặt, ấn lấy cái móng khắp khiêng mà xuống lầu, Bàng mục mục vội vàng điên lấy cái móng đuổi theo.

Bàng mục mục ưỡn mặt cười nói: "Thái Thú lão gia, thích khách này hành thích một chuyện, cùng ta 'Trương Phi Cự' thế nhưng là toàn không thể làm chung nha! Đây nếu là phong Trương Phi Cự, trên dưới một trăm lỗ hồng chỉ nó ăn cơm người sống thế nào nha, đại lão gia ngài khai ân..."

Nhâm Oán cười lạnh, Bàng mục mục bẻ bộn theo trong tay áo lấy ra vài miếng vàng lá, nhưng còn không đợi nàng đưa tới, đã bị Nhâm Oán ánh mắt lạnh lùng dọa sợ.

Nhâm Oán dừng bước, thần nhiên nói: "Người nói thích khách cùng người Trương Phi Cự không có quan hệ, tốt! Bản quan tạm thời tin người! Nhưng này tiểu tiện nhân, lại là người Trương Phi Cự không giả à? Một cái vũ nương, dám để cho lão phu mất hết thể diện! Người biết nên làm như thế nào rồi?"

Bàng mục mục chần chờ nói: "Nô nô biết, chỉ là... Chỉ là đại lão gia ngài quý thể thụ thương..."

Nhâm Oán cười quái dị một tiếng, nói: "Bờ móng thụ thương, có quá mức vội vàng? Ta phạm loại nhiều ít máu, liền muốn nàng gấp mười lần chảy ra."

Dù là Bàng mục mục kiến thức rộng rãi, nghe đến đó cũng không nhịn được trong lòng phát lạnh, Nhâm Oán dờ hơi nàng nhiều ít cũng là biết một chút, chính là phong nguyệt trên trận lão luyện, cũng ít có chịu nổi hân biến thái tra tấn, Cát Tường... Tiểu ny từ kia không biết điều, đáng đời muốn bị hắn tươi sống giết chết.

Bằng mũi mũi âm thầm quyết tâm, bề bộn cười rạo rờ mà nói: "Nô nô tránh khỏi, nô nô đêm nay liền an bài thỏa đáng, tự mình đưa đến quý phủ, bảo đảm lão gia ngài chơi đến mà để chịu khoan khoái."

Nhâm Oán ngửa mặt lên trời cười quái dị vài tiếng, khiên động trên mông thương thế, vội vàng dùng tay nhấn gấp, cắn chặt răng, một bước một cái cọ đi xuống lầu.

Cầu Đầu Nhi khiêng Lý Ngự, bước chân trầm trọng hạ hai tầng lầu, Lý Ngự lại ngơ ngác mơ màng tỉnh lại.

Lý Ngự thần thức vừa mới thức tỉnh, liền ghi nhớ lấy Cát Tường an nguy, cố hết sức kêu lên: "Cát... Cát..."

Cầu Đầu Nhi đang cúi đầu nhìn xem chân xuống thang lầu, chợt nghe Lý Ngự nói chuyện, vui mừng vội vàng quay đầu: "Tiểu thần tiên, ngơ ngác..."

"Tỉnh rồi!" Hai chữ còn chưa mở miệng, liền nghe "Phanh" một tiếng, bị hất khiêng ở đầu vai Lý Ngự bị hoành du ra ngoài, đầu cúi tại rào chắn phía trên, chớp mắt trắng, lại hôn mê bất tỉnh.

Trần Phi Dương giận dữ: "Đồ hỗn trướng, tiểu thần tiên ngay tại ngơ ngác trên vai, quay người làm gì?"

Cầu Đầu Nhi cũng không nhịn được giận dữ: "Không phải ngơ ngác tại vịn tiểu thần tiên đầu sao? Như thế nào buông ra rồi?"

Trần Phi Dương tranh thủ thời gian nhìn hai bên một chút, bề bộn tờ mà nói: "Nhanh lên! Nhanh lên! Xin mời lang trung chặn trụ, chớ muốn nói nhảm nữa!"

Cầu Đầu Nhi cũng có chút chột dạ, hai người bề bộn lại lần nữa đỡ dậy Lý Ngự, chậm rãi từng bước đi xuống lầu dưới.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Ta không nhận mệnh!

Lý Ngự bị vận chuyển đến nửa đường lên lúc, lại lần nữa mơ màng tỉnh lại. Chỉ là đầu hấn bộ vốn là bị thương, lại bị chiếc kia liền cái đệm đều không có trâu già kéo xe nát điên đến kịch liệt, là dùng đau đầu muốn ói.

Vũ Sĩ Ước mặc dù bị tức giận nói qua khiến cho Nhâm Oán toàn quyền phụ trách tập phi công việc, nhưng há lại sẽ thật không đếm xỉa đến? Nhất là gai Vương điện hạ ít ngày nữa sắp tới, nếu như Lợi châu trị an không tỉnh, hấn làm Đại đô đốc là muốn phụ hàng đầu trách nhiệm, là dùng cũng là một đường chạy về, một đường điều động quan binh, phong tỏa toàn thành, truy bắt thích khách.

Vũ Sĩ Ước nghe nói Lý Ngự đã tỉnh lại, rất là cao hứng, lúc này liễu bên dưới lão gia như trước đang nằm ngáy o o bên trong, quả thực làm người lo lắng. Đêm hai cùng so sánh, vẫn là tiểu thần tiên khiến cho người bớt lo. Thế nhưng Vũ Sĩ Ước đang ở điều binh khiến tướng ở giữa, tạm thời cũng không rảnh cùng hấn nhiều lời.

Vũ Sĩ Ước chỉ tới Lý Ngự trước mặt thăm hỏi một phen, thấy mặc khác tinh thần vẫn như cũ uể oải, liền khiến cho Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi tiễn hấn về nhà nghỉ ngơi, cũng xin mời lang trung bình thường kéo dài trụ, chờ trong tay chuyện hấn lại đến nhà thăm hỏi.

Lý Ngự về đến nhà, Phan Kiều Kiều nhìn lên trên đầu con trai xô ra thật lớn một cái bao, nhất thời đau lòng rơi lệ, nàng vội vàng nhường Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi ôm Lý Ngự, cẩn thận đặt ở trên giường, khiến cho hấn nghiêng người nằm, liền thu xếp lấy khiến cho Trần Phi Dương nhanh đi xin mời lang trung.

Lý Ngự lúc này thần chí đã thanh tỉnh rất nhiều, hấn gọi qua Cầu Đầu Nhi, hỏi hấn ngắn xiu về sau tình hình. Cầu Đầu Nhi lúc ấy không dám lên lầu, chờ trên lầu thái bình sau mới lên lầu, đối với trên lầu tình hình giải thích như thế nào? Nhưng hấn tự nhiên là sẽ không đối Lý Ngự như thế giảng, là để liền hấn sau khi lên lầu thấy, suy đoán lung tung lấy viện một trận.

Lý Ngự sau khi nghe xong âm thầm suy nghĩ, Cát Tường trước mặt mọi người mạo phạm nhâm thái thủ, nhâm thái thủ chắc chắn ghi hận trong lòng. Nhưng, nhâm thái thủ cùng vô đồ độc vừa mới nào động lên đánh nhau vì thế diện, lại trùng hợp hung bạo hành thích, nhâm thái thủ tự mình lại bị thương, dù như thế nào, trong thời gian ngắn hấn tổng sẽ không còn có tâm tư đi khó xử một cái tiểu vũ nữ a?

Dù sao hấn đã làm đến lớn như vậy quan nhi, tối thiểu cảnh giới hấn là có. Kỳ thật đây chính là Lý Ngự mong muốn đơn phương chắc hấn phải vậy, các đạt quan quý nhân cùng phổ thông bách tính có gì khác biệt? Chỉ bất quá đám bọn hấn xưa nay cao cao tại thượng, để cho người thấy đều là bọn hấn không dính khói lửa trần gian một mặt, một cách tự nhiên liền cho rằng có thể làm được loại kia cao vị đại quan, chắc chắn ngồi nằm sinh hoạt thường ngày, lời nói cách cư xử, phẩm cách cảnh giới cùng bọn ta tiểu dân khác biệt.

Thế nhưng, trong đó có chút quan lại phạm tội bị bắt về sau, theo đủ loại con đường lộ ra hấn một chút hành động, thất tình lục dục, yêu hận tham giận ảnh hưởng dưới hành vi, cùng bọn ta tiểu dân lại là không khác nhiều, thậm chí có khi còn hơn.

Bất quá, Lý Ngự mặc dù cho rằng nhâm thái thủ trong thời gian ngắn sẽ không đi tìm Cát Tường xúi quẩy, lại không tin Bảng mục mục sẽ bỏ qua Cát Tường. Lý Ngự nghĩ tới đây, gấp vội vàng ngồi dậy. Hấn này dùng sức ngồi xuống, cái ót vết thương bị chấn động, nhất thời đầu đau muốn nứt, vịn đầu ôi một tiếng rên rĩ.

Phan Kiều Kiều đang vì con trai nấu cháo, tranh thủ thời gian đoạt tới đỡ lấy hấn, nói: "Con a, ngươi không rất nằm, làm gì?"

Lý Ngự vịn đầu nói: "Mà không yên lòng Cát Tường cô nương, phải đi 'Trương Phi Cư' nhìn một chút."

Phan Kiều Kiều gấp: "Cát Tường cô nương nhu thuận động lòng người, mẹ cũng thương tiếc gấp. Thế nhưng là chính ngươi đều bị thương thành bộ dáng như vậy, như thế nào còn có thể trên đường phố? Lại nói, phát sinh nhiều chuyện như vậy, người người sứt đầu mẻ trán, nhiều ít việc lớn không kịp chải vuốt, ai có rỗi rảnh đi khó xử một cái số khổ nha đầu, ngươi đãi thương dưỡng tốt chút lại đi không muộn."

Cầu Đầu Nhi cũng khuyên nhủ: "Đúng vậy a, tiểu thần tiên. Tiểu thần tiên ngươi danh dương thiên hạ, dựa vào là liền là thần tiên thuật, ngươi nhìn ngươi cái ót lên lớn như vậy một cái nốt, vinh quang tột đỉnh, tím biến thành màu đen, nhẹ nhàng đụng một cái, bịch một tiếng liền muốn nổ tung giống như, này nếu là đá thương đầu óc, chuẩn đến biến thành đồ đàn."

Lý Ngự khí ngất đi, chỉ đầu chó nói: "Ngươi. . . Ngươi thật thật một bộ chó đầu óc!"

Phan Kiều Kiều nghe Cầu Đầu Nhi nói đáng sợ, thế nhưng là vô cùng lo sợ, vội vã để lại Lý Ngự nói: "Con a, ngươi chó lộn xộn, nhanh cẩn thận nằm nghiêng lấy. Đầu chó, ngươi đem đại nương cái chân lấy ra, đè vào cá con phía sau. Tránh khỏi hấn ngu thiếp đi không cẩn thận nằm ngửa, đè ép vết thương, ai nha, tạo nghiệt a. . ."

Lý Ngự bị lão nương cứng rắn đặt tại trên giường, thực sự không thể làm gì, đành phải phân phó Cầu Đầu Nhi nói: "Đầu chó,

Ngươi thay ta đi một chuyến Trương Phi Cư, hỏi thăm một chút Cát Tường cô nương tình huống, nếu có tình huống như thế nào, nhanh chóng hồi báo tại ta, nhanh đi!"

Cầu Đầu Nhi cúi đầu khom lưng mà nói: "Tiểu thần tiên ngài yên tâm, nhỏ vốn là cái chui cánh cửa kiếm động mật thám, nếu không thế nào gọi Cầu Đầu Nhi đâu, tiểu nhân đi luôn, vậy mà đi. . ." Cầu Đầu Nhi nói đi, vung lấy vui mừng mà hướng Trương Phi Cư chạy đi.

Trương Phi Cư bên trong, Bảng mục mục chỉ huy người thu thập hỗn loạn hiện trường, đầu đầy mồ hôi nhắc lên một bình trà lạnh ọc ọc uống no một phen, lại đến cửa tiệm cười bồi đối phó một phen phong tỏa cửa tiệm bộ khoái tạp dịch, cho ban đầu nhét vào ít tiền, kết quả của nó cũng bất quá là đòi đến bọn hấn không vào cửa hàng tới quấy rối, về phần giải trừ phong tỏa sao. . .

Đây là nhâm thái thủ ra lệnh, Huyện thái gia không được rút lui mệnh lệnh, cũng là không dám hủy bỏ. Bảng mục mục đánh nghe rõ, đã hiểu rõ muốn khiến cho Trương Phi Cư tiếp tục mở tờ buôn bán, chỉ có khiến cho nhâm thái thủ bình tĩnh hoà nhã mới được. Trở về Trương Phi Cư về sau, Bảng mục mục suy nghĩ nửa ngày, một lời hận ý liền đều chuyển đến Cát Tường trên người.

Lúc này, bởi vì trong tiệm gấp tắc, xưa nay chỉ tại hậu trạch lặc lự, không lớn phía trước cửa hàng xuất hiện một đám bảo tiêu hộ viện cũng đều tung khắp toàn lâu, tuần tra các nơi, đề phòng an toàn. Hà Tiểu Kính cùng Kinh Duyên dẫn theo đao, vừa vặn đi đến Bảng mục mục ngoài cửa.

Bảng mục mục hung tợn hướng ra phía ngoài hỏi: "Cát Tường cái kia tiểu tiện nhân đâu?"

Kinh Duyên đáp: "Dâng tặng mục mục mệnh lệnh, đưa nàng áp trong phòng."

Bảng mục mục cười lạnh một tiếng, con ngươi chuyển động, hướng về phía Hà Tiểu Kính vẫy tay, Hà Tiểu Kính bẻ bọn vào phòng, tiến đến Bảng mục mục bên miệng, nghe nàng rĩ tai vài câu, khẽ gật đầu một cái.

Cát Tường bị giam tại trong phòng mình, còng hai cái tiểu nhị thủ ở nơi đó.

Cát Tường cũng không để ý tới, nàng cuộn tròn lấy hai chân ngồi tại trên giường, cái cằm đặt tại trên gối, tinh thần hoảng hốt, chỉ là đang nghĩ, lý Ngự ca cái ót đập đầu lớn như vậy một cái bao, sẽ không đem hấn đụng ngốc hả? Người ta thế nhưng là trên lục địa thần tiên đâu, này nếu là đầu óc đụng hư, ta nên tạo bao lớn nghiệt nha.

Nghĩ đến nghĩ mà sợ hãi, Cát Tường không khỏi huyền nước mắt ướt át. Lúc này, Hà Tiểu Kính đi ở phía trước, Kinh Duyên mang theo một cái hộp com cùng ở phía sau, cùng một chỗ vào phòng.

Kinh Duyên đem hộp com hương bàn trang điểm lên vừa để xuống, nhìn một chút Cát Tường, một mặt đồng tình thờ dài, nói: "Cát Tường cô nương, Bảng mục mục đang ở khí con nhỏ bên trên, đưa ngươi cấm túc trong phòng, không được ra ngoài. Bữa tối, ngươi liền trong phòng dùng đi."

Cát Tường chậm rãi ngẩng đầu, sâu kín nói: "Đa tạ Kinh đại ca."

Cát Tường nhẹ nhàng chuyển đến bên giường, mang dưới giấy, Kinh Duyên liền mở ra hộp com. Hai cuộn thức ăn phối màu vô cùng tốt, nhìn xem liền mê người thèm nhỏ dãi, một bát com trắng, còn có một bình canh xương hầm. Cát Tường xưa nay cũng chỉ là canh món ăn trộn lẫn com, thấy một lần com ngon như vậy món ăn, nhất thời khê giật mình, trong lòng điểm khả nghi nhất thời.

Hà Tiểu Kính một bên nhìn xem, ngón tay vô ý thức nắm chặt, tâm tình cực kỳ khẩn trương.

Này trong thức ăn tự nhiên là hạ thuốc mê, Hà Tiểu Kính mặc dù chỉ là một cái trên phố thất phu, lại cực nặng không sai ừ, hần đã đáp ứng Lý Ngự thay trông nom Cát Tường, liền không muốn nuốt lời. Thế nhưng là, hần cũng có vợ con già trẻ cần phải nuôi sống, Trương Phi Cư này phần com bát hần không có cách nào đập, cho nên liền động chút chút mưu kế.

Bằng mù mù phân phó bọn hần cho Cát Tường trong thức ăn hạ được, Hà Tiểu Kính liền cố ý dặn dò phòng bếp lấy chút giống dạng đồ ăn, dùng cái này khác thường tới nhắc nhở Cát Tường, một khi Cát Tường cảnh giác không ăn, Bằng mù mù trách hỏi tới, hần cũng có thể nói là chính mình là tự cho là thông minh, liền có thể lấp liếm cho qua, đây cũng là ăn nhờ ở đậu thăng đầu tiểu dân một loại đầu tranh trí tuệ.

Giờ phút này, gì quyền sư là thật sợ Cát Tường phát giác không ra trong đó khả nghi, yên lòng ăn những thức ăn này. May mắn Cát Tường đầy đủ lạnh lợi, năng vừa mới đắc tội nhảm thái thủ, nhắm trúng Bằng mù mù rất đối nổi giận, đầu có thể nào còn có thức ăn ngon tốt com cung cấp năng hưởng dụng đạo lý?

Cát Tường ngẩng đầu, cảnh giác nhìn xem Hà Tiểu Kính cùng Kinh Duyên, lắc lắc đầu nói: "Đa tạ hai vị đại ca, ta không đói bụng."

Cát Tường nói, liền đem hộp com một lần nữa đắp lên, nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Kinh Duyên vội la lên: "Bạn rộn một ngày, làm sao có thể không đói bụng, cô nương mau mau dùng com đi, chúng ta cũng xong trở về hướng về phía Bằng mù mù phục mệnh. . ." Câu nói này nói ra, Kinh Duyên liền biết thất ngôn, không khỏi cười xấu hổ.

Cát Tường nghe hần tiếng nói, com này món ăn đúng là Bằng mù mù căn dặn đưa tới, nàng tại Trương Phi Cư làm một quãng thời gian vũ nương, đối với một chút âm u thủ đoạn sao lại hoàn toàn không biết gì cả, trong lòng nhất thời dâng lên một luồng hơi lạnh, cảnh sợ rung một cái đầu, kiên quyết nói: "Ta không đói bụng! Không ăn!"

Kinh Duyên gấp, xin giúp đỡ giống như nhìn xem Hà Tiểu Kính, chúng bảo tiêu hộ viện bên trong, Hà Tiểu Kính võ công cao nhất, chuyện đương nhiên cũng đã thành bọn hần những người hộ vệ này đầu lĩnh. Hà Tiểu Kính cười cười nói: "Được rồi, Cát Tường cô nương nếu không đói bụng, người ta tình hình thực tế hỏi thăm là được. Đi thôi!"

Hà Tiểu Kính nói đi, quay người liền đi ra ngoài, Kinh Duyên bắt đắc dĩ, bẽ bộn cũng nhắc lên hộp com cùng ở phía sau.

"Một đôi phé vật, chút chuyện này đều làm không xong!" Cồng đột nhiên truyền ra Bằng mù mù một câu giận dữ, Bằng mù mù một tay nhặt khăn tay, phản bốp lấy eo, trừng mắt một đôi hung ác con mắt, cười lạnh liên tục đi tới.

"Tiểu tiện nhân, người cũng là sinh một khóa thất xảo linh lung tâm a!" Bằng mù mù cười lạnh, thuận tay theo Kinh Duyên trong tay túm lấy hộp com, hướng bàn trang điểm lên một châu, trầm giọng nói: "Ăn nó đi!"

Cát Tường khẩn trương lui một bước, nhìn một chút hộp com: "Bên trong thả thuốc, ta không ăn!"

Bằng mù mù ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: "Lão nương cũng không nghĩ thả thuốc, người nếu có thể kiệt lực phụng nghênh, cẩn thận hầu hạ, Thái Thủ lão gia mới có thể càng đến thú vị. Thế nhưng người này tiểu tiện nhân không biết trời cao đất rộng, lão nương nhưng lo lắng, người cái này mèo rùng nhỏ, lại cào bỏ ra đại lão gia mặt, thay ta Trương Phi Cư chiêu tai nhạ họa. Mau đưa canh uống, đến lúc đó hai mắt vừa nhắm, nhin một chút cũng liền đi qua, có gì ghê gớm đâu?"

Cát Tường nghe xong, năng ý là muốn bên dưới thuốc mê, đem chính mình đưa cho nhảm thái thủ chà đạp, không khỏi run sợ muốn chết, gấp vội vàng lui về phía sau hai bước, nói: "Ta không uống! Ta thà rằng chết cũng không uống. . ."

Bằng mù mù vốn là đối Cát Tường nổi giận trong bụng, nhìn nàng bộ dáng như vậy, nhất thời trong lòng tức giận, năng giống một đầu gấu giống như nhào lên, một bả nắm chặt Cát Tường tóc, hung tợn một cái bạt tai, tát đến Cát Tường khóe miệng đều thấm ra máu.

Bằng mù mù nắm lấy Cát Tường tóc, đem mặt của nàng hướng trước mắt mình một đưa, một mặt dữ tợn mà nói: "Tiểu tiện nhân, người muốn tiếp tục sống, cũng chỉ có thể làm cho nam nhân bỏ lên! Có biết hay không? Này, liền là của người mệnh, người đến nhận mệnh!"

Bằng mù mù mạnh mẽ đẩy, Cát Tường rút lui hai bước, cong gối đụng vào bên giường bên trên, nhân thể liền ngã ngồi đến tại trên giường. Cát Tường đột nhiên muốn rời giường sừn kim khâu gối bên trong có cái kéo, vội vã hướng về phía bên cạnh lăn một vòng, vươn mình lại đứng lên lúc, một bả sắc bén cái kéo đã siết trong tay.

Bằng mù mù dọa đến lui hai bước, trốn đến Hà Tiểu Kính cùng Kinh Duyên sau lưng, ăn một chút mà nói: "Người. . . Người muốn làm cái gì?"

Cát Tường khóe miệng chảy máu, trừng mắt nhìn Bằng mù mù, một mặt trang nghiêm: "Nếu như, đây chính là mệnh của ta! Từ hôm nay trở đi, ta không còn nhận mệnh!"

✻

Cầu Đầu Nhi chạy về 'Trương Phi Cư' trước, nhưng thấy bộ khoái công sai án lấy đao tuần tra hai bên, nghiêm mật một con ruồi cũng bay không đi vào. Có cái kia không biết tình khách uống rượu đi tới, đều bị bọn bộ khoái thô bạo đuổi đi, Cầu Đầu Nhi một cái đầu gấu, thế nào có lá gan tiến lên.

Cầu Đầu Nhi sờ sờ cái ót, suy nghĩ đã có quan phủ công nhân thủ tại chỗ này, chính mình không ngại trở về bẩm báo Lý Ngự. Dù sao đã có quan sai ở đây, chính mình không làm được việc phải làm cũng có thể thông cảm được, nhưng hần vừa vừa cất bước, tâm tư đánh một vòng, lại không khỏi ngừng lại.

Lý Ngự hiện tại phát đạt, Cầu Đầu Nhi cùng ở bên cạnh hần ăn uống miễn phí, ngẫu nhiên an bài một ít chuyện, cũng đều tận khả năng muốn lấy nhà mình thân nhân, có tiện nghi liền chiếm, xác thực con buôn vô cùng. Nhưng ăn người ta, bắt người ta, làm chuyện gì đều không tận tâm, hần lại cảm thấy có lỗi với chính mình lương tâm.

Lý Ngự đối Cát Tường cô nương coi trọng, hần đều nhìn ở trong mắt. Cát Tường cô nương tình cảnh hiện tại, cũng xác thực để cho người lo lắng. Cứ như vậy trở về, có quan sai làm lấy cớ, Lý Ngự cũng là nói cũng không được gì, nhưng trong lòng của hần luôn cảm thấy không cách nào yên tâm thoải mái.

Vừa nghĩ như thế, Cầu Đầu Nhi liền ưỡn nghiêm mật xẹt tới, chưa kịp nói chuyện, trước cúi đầu khom lưng cười rộ lên: "Ồ! Tề Gia, Tề Gia ngài vất vả a, nhỏ..."

Cái kia họ Tề công sai chán ghét vung tay lên: "Cút!"

Cầu Đầu Nhi cũng không giận, nhẹ răng cười nói: "Nhỏ nào có tiền đến Trương Phi Cư tới tiêu dao vui sướng a, không phải khách nhân, không phải khách nhân, ta là đi vào tìm người."

Cái kia họ Tề công sai càng không kiên nhẫn được nữa, ấn đao trừng mắt về phía hần: "Lão gia phân phó, bất kỳ người nào không cho phép bước vào Trương Phi Cư nửa bước, người lần không lần? Người dám lại hướng về phía trước thử một chút, lão tử một đao chém đứt chân của ngươi."

Cầu Đầu Nhi liên tục không ngừng nói: "Đừng đừng biệt, ta cút! Ta cút!"

Cầu Đầu Nhi chạy ra mấy bước, tới xỉ một ngum, thấp giọng mắng: "Ta nhỏ vào! Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng đồ vật! Đồi lão tử mặc vào cái kia thân da hổ,

Lão tử so ngươi uy phong hơn!"

Cầu Đầu Nhi mắng xong lại không chịu đi, xoa cằm suy nghĩ một phen, liền xuôi theo chen lẫn tường hướng về phía Trương Phi Cư sân sau mà đi đến. Hần suy nghĩ theo đầu tường mà bò qua đi, chỉ cần thăm dò được Cát Tường cô nương tình huống, đối Lý Ngự cũng coi như có giao phó.

Này chen lẫn giữa đường là một đầu ngõ cụt, quá hẹp, chỉ là vì cùng những người khác trong nhà ngăn cách đến, cho nên lâu dài không người xuất nhập, bên trong cỏ dại rậm rạp, còn có chút ịa đài dấu vết. Cầu Đầu Nhi cũng không chê bẩn, một mực đi đến bước đi, một đường hướng về phía đầu tường nhìn quanh.

Nơi này Cầu Đầu Nhi khi còn bé cùng người chơi trốn tìm lúc tới qua, khi đó hần là trở mình nhưng mà tường đi, lúc này nhìn lên, cao có chừng 8, không có bắt đầu cũng không có đáp đầu, hần vẫn là không thể đi lên.

Cầu Đầu Nhi đang ở sốt ruột, đầu tường bên trên lại đột nhiên toát ra một bóng người, hai người xem thấy đối phương, giật nảy mình, thực không nghĩ tới ở chỗ này lại sẽ đụng phải người khác.

Theo trong tường bò lên người kia đúng là Hà Tiểu Kính gì quyền sư, ngay trước mặt Bàng mục mục, cân nhắc đến chính mình bát com, Hà Tiểu Kính không dám kháng mệnh, đài điểm tiểu nhị đem Cát Tường trời gô, áp tiến vào xe bò về sau, Hà Tiểu Kính lại mượn cớ không có đảm nhiệm áp giải đi phủ Thái Thú trách nhiệm, mà là lưu tại trong tiệm.

Hà Tiểu Kính thật vất vả mới dòm một cơ hội, thoát khỏi dính tại bên cạnh hần mấy cái bảo tiêu đồng bạn, tráng lên lá gan nghĩ nhảy tường đi ra, tiến đến Lý Ngự trong nhà báo tin. Theo hần đoán chừng, toàn lực chạy, nhanh đi mau trở về, việc này có thể thần không biết quỷ không hay, như thế cũng không phụ Lý Ngự, người đối diện bên trong gào khóc đòi ăn Tam nhi hai nữ còn có phụ mẫu thế tử có câu trả lời.

Lại không nghĩ hần vừa mới một cái "Ruộng cạn rút ra hành", tay vịn đầu tường mà leo ra, liền khách khí một bên một người, đầu trâu mặt ngựa, ngựa mặt nhũ mày mà nhìn xem hần. Hai người này vừa đối mắt, đồng thời nhận ra đối phương. Cầu Đầu Nhi kinh ngạc nói: "Gi sư phó?"

Hà Tiểu Kính cũng nhận ra Cầu Đầu Nhi, lần trước đi qua Lý Ngự nhà, biết hần là Lý Ngự Bang Nhân, nhất thời mừng rỡ: "Cầu Đầu Nhi?"

Cầu Đầu Nhi không kìm được vui mừng: "Gi sư phó làm sao từ chỗ này chui ra ngoài? Sẽ nhân tình sao? Ngươi yên tâm, ngươi yên tâm, nhỏ miệng nghiêm vô cùng, coi như miệng không nghiêm, nhưng cũng sợ quả đấm của ngươi, tuyệt đối không dám lộ ra đi ra. Gi sư phó ngươi cứ việc yên tâm, khục! Nhỏ có chuyện, muốn hướng gì sư phó nghe ngóng..."

Cầu Đầu Nhi tự cho là thông minh, trước âm thầm uy hiếp Hà Tiểu Kính một phen, lập tức liền yêu cầu lên hồi báo, muốn hướng hần nghe ngóng Cát Tường tin tức. Hà Tiểu Kính nào có nhân bản lĩnh nghe hần vô nghĩa, hần như thế bò tới đầu tường, ngộ ngộ có người đi ngang qua thấy làm sao bây giờ?

Hà Tiểu Kính lập tức cất ngang Cầu Đầu Nhi lời nói: "Ngươi im miệng! Lại thả rắm chó, lão tử đánh rớt ngươi miệng đầy răng!"

Cầu Đầu Nhi dọa đến rớt cổ lại, lập tức ngậm chặt miệng.

Hà Tiểu Kính vội vàng nói: "Người là nhỏ thần tiên Bang Nhân đúng không? Nhanh đi bẩm báo tiểu thần tiên, liền nói Bàng mụ mụ cho Cát Tường cô nương hạ thuốc mê, trối lên xe bò, hiện đã áp giải mặc cho phủ Thái Thú. Nhanh chóng nghĩ biện pháp cứu viện, trể, chỉ sợ..."

Cầu Đầu Nhi nhất thời sắc mặt đại biến: "Mà mẹ nó, thần tiên tẩu tử muốn bị con chó rồi?"

Cầu Đầu Nhi cũng không lo được cùng Hà Tiểu Kính lại nói, nhanh chân liền ra bên ngoài chạy. Cái kia ngõ hẻm trong có chút ỉa dãi dấu vết, chui vào lúc hán còn biết cẩn thận né qua, lúc này liền tiếp đạp hai ngậm cứt chó, cũng là không rảnh để ý tới.

"Trương Phi Cư" cảm người tiến vào, nhưng thật ra là Nhâm Oán cố ý gây chuyện, phong trong tiệm sinh ý, dùng tiết tư phần. Người như ra ngoài, đương nhiên là không khỏi, bằng không mà nói, Trương Phi Cư chẳng lẽ không phải coi như nghĩ khơi thông quan hệ vàng bạc hối lộ, cũng mất cơ hội?

Bọn bộ khoái đối dạng này quy tắc ngằm lại quá là rõ ràng, cho nên thấy Bàng mụ mụ áp một cỗ xe bò đi ra, cũng không ngăn trở, thu mấy xâu nhiều tiền, liền cười hi hi liền đưa nằng rồi đi.

Chúng bộ khoái đem tiền bay, cái kia họ Tề quan sai đem điểm cho một phần của hán ôm vào trong lòng, quay người chậm rãi bước đi thông thả mở thời điểm, xa xa chỉ thấy một thân ảnh chạy như điên. Tề Bộ khoái tập trung nhìn vào, đúng là cái kia cái đầu chó. Tề Bộ khoái không khỏi khẽ giật mình, tự như: "Cái này cầu tài, làm sao cùng gặp quý giống như?"

Cầu Đầu Nhi thế nhưng là nghe không được Tề Bộ khoái câu nói này, dưới trời chiều, Cầu Đầu Nhi phảng phất một đầu thoát cương chó hoang, nhanh chóng đi...

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Phát động chiến tranh nhân dân

Cầu Đầu Nhi hai cái chân chạy cùng bay bánh xe, khó khăn lắm xông vào Lý Ngự cửa nhà hẻm nhỏ thời điểm, Trần Phi Dương từ giữa một bên chui ra.

Lý Ngự biết Cầu Đầu Nhi làm việc không quá đáng tin cậy, đãi Trần Phi Dương mời lang trung trở về, lập tức liền đuổi Trần Phi Dương cũng đi "Trương Phi Cư" tìm tòi hư thực. Trần Phi Dương vừa mới chui ra ngõ nhỏ, hiểm hiểm bị Cầu Đầu Nhi đụng ngã. Trần Phi Dương mắng: "Không có mắt đầu chó, vội vã vội về chịu tang sao?"

Cầu Đầu Nhi hồng hộc mang thở mà nói: "So vội về chịu tang còn gấp, ra việc lớn á! Ra việc lớn á!"

Cầu Đầu Nhi nói chuyện, dưới chân cũng không ngừng, một trận gió giống như xông vào ngõ hẻm làm, dưới chân bị một khối nổi lên tảng đá đẩy ta một cái, hiểm hiểm ngã cái ngã gục, lại một khắc cũng không dám ngừng, lao đảo xông về trước ra mấy bước, vừa mới ổn định thân thể, lại bước nhanh hơn.

Lý Ngự là bị đụng bị thương cái ót, chỉ cần mở chút thoa ngoài da uống thuốc hóa ứ lưu thông máu được vật liền tốt, cũng không phải nghi nan tạp chứng gì, cho nên cái kia lão lang trung chẩn trị vô cùng dễ dàng. Đãi hán vọng vẫn vẫn thiết một phen, biết Lý Ngự cũng không đã thương đầu óc, liền từ trong hòm thuốc xuất ra trước đó hướng về phía Trần Phi Dương tìm hiểu tình huống lúc chuẩn bị được liệu, nói cho phan đại nương cách dùng.

Phan đại nương thanh toán tiền xem bệnh, thuốc vàng, thiên ân vạn tạ đưa lão lang trung đi ra, hai người đang đứng tại cửa sân mà nói chuyện, Cầu Đầu Nhi một cỗ gió lốc giống như theo trong hai người ở giữa xuyên ra ngoài, vèo một cái xông vào phòng ở, hét lớn: "Tiểu thần tiên, thần tiên tẩu tử việc lớn không tốt á!"

Phan đại nương đều không nghe rõ Cầu Đầu Nhi nói thứ gì, ngăn người, mắng: "Tiểu tử này, lỗ măng, không ra thể thống gì."

Phan đại nương vừa dứt lời, Trần Phi Dương cũng vèo một cái, theo trong hai người ở giữa xuyên qua, nhào về phía cửa phòng, hét lớn: "Cầu Đầu Nhi, nhanh đem lời nói rõ ràng ra!"

Lão lang trung cũng là bán phường một vị ngồi công đường xử án y, Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi côi trưởng em bé thời điểm hán liền nhận biết, thấy thể không khỏi lắc đầu bật cười: "Hai tiểu tử này, chó bụng già không được hai lượng dầu gốc hàng, thể nào so ra mà vượt nhà người con cá nhỏ,

bây giờ thế nhưng là rất có tiền đồ người."

Phan Kiều Kiều nghe hẳn khen ngợi con trai, không khỏi mặt mày hớn hờ. Một bên tiến hẳn đi ra ngoài, một bên khiêm tốn nói: "Chỗ nào, chỗ nào, ngài khen ngợi á."

Lão lang trung vác lấy cái hòm thuốc, vuốt râu bạc trắng, ha ha cười nói: "Lão phu cũng không phải lấy lòng a. Người xem ba người bọn họ, tuổi tác tương đương, tiểu Phi cùng đầu chó hấp tấp cái gì bộ dáng, con cá nhỏ lại là bức nào rụt rè trang nghiêm, hẳn đứng dậy hướng về phía ta chấp tay lúc, chậm rãi ngồi xuống lúc, cùng ta chân trị qua các quý nhân đáng về tương tự, thực thật một cái quý giới công tử bộ dáng."

Phan nương tử nghĩ thầm: "Nhà của ta con cá nhỏ lúc nào trang trọng như thế rồi? A! Chẳng lẽ hôm nay đã thương đầu, cách cư xử trì hoãn chậm chạp?"

Phan Kiều Kiều đương nhiên sẽ không hủy đi con trai mình đài, hanh cấp ứng phó, một đường nghe hẳn khen ngợi con trai, một mực vui vẻ là được.

Phan Kiều Kiều một mực đem lão lang trung đưa đến cửa ngõ, hai người hướng cửa ngõ bên cạnh vừa đứng, lão lang trung cười nói: "Lão phu tại đây trong phường ở cả một đời, năm nay 70 có sáu, hơn mười năm liền là một thể hệ trưởng thành, bây giờ đã nhìn qua bốn đời người trưởng thành, muốn nói ra tức, lại không một cái so sánh được nhà người con cá nhỏ. Giờ tay nhắc chân, uy nghi tự trọng, xem xét liền là có tiền đồ đại nhân vật a!"

Lão lang trung vừa dứt lời, chỉ thấy Lý Ngu cùng lửa thiêu mông giống như từ ngõ hẻm bên trong chui ra.

Lý Ngu giờ trong tay một cây then cài cánh cửa đòn khiêng, bởi vì cái ót đựng súng lên, chạy ở giữa sẽ đau đớn không thể tả, trong lúc nhất thời lại không chỗ tìm kiếm giàu có gia nhân vật mới có thể mang "Bồi trăn", cho nên đem mẹ nó một đầu vải xanh tiểu bạch hoa tạp dề thắt ở trên đầu.

Lý Ngu giờ khung cửa, trên đầu buộc lên tạp dề, bắt đầu chạy, tạp dề bay lên tại khoảng trống, hẳn hình hẳn hình, làm cho người gây cười. Mà Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi quào một cái lấy dao phay, một cái khiêng cái chổi, theo thật sát Lý Ngu phía sau, ba người phảng phất ba cỗ con lốc nhỏ giống như, không coi ai ra gì đi.

Vừa mới khen xong Lý Ngu rụt rè tự trọng lão lang trung cùng mặt mày hớn hờ phan đại nương cứng họng. Hai người ngơ ngác nhìn ba người nhanh chóng đi, phan đại nương mới phản ứng được, vội vàng hướng về phía lão lang trung cáo từ, cao giọng hô con cá nhỏ, vội vã đuổi theo.

Lý Ngu giờ khung cửa chạy ở đầu đường, Trần Phi Dương thờ hồng hộc đuổi theo, kêu: "Tiểu thần tiên,

Cũng chỉ người ta ba người, muốn xông đi phủ Thái Thú cứu người sao? Sợ... Sợ là chúng ta liền cửa chính đều vào không được oa."

Lúc này, mấy cái tuần nhai quan binh đang cảm thương đi tới, nhìn lên có người chạy, nhất thời cảnh giác đỉnh thương vây quanh. Những nhân sâm này cùng qua Hoa Cô bị đâm án lúc lòng bất thích khách hành động, nhận ra Lý Ngu, nhìn lên này đầu này thất tạp dề, cầm trong tay cánh cửa đòn khiêng, tạo hình kỳ lạ thiếu niên chính là Đại đô đốc thượng khách lý tiểu thần tiên, không khỏi ngơ ngẩn.

Đi đầu một cái Cháp Kịch trưởng cao giọng nói: "Tiểu thần tiên có gì chạy như điên ở đường phố?"

Lý Ngu mặc dù lòng nóng như lửa đốt, thế nhưng nghe Trần Phi Dương nói chuyện, cũng hiểu ra chỉ có xúc động là không đủ, chính mình như vậy tiến lên, chỉ sợ thật liền phủ Thái Thú cửa chính còn không thể nào vào được. Lúc này nghe cái kia Cháp Kịch trưởng hỏi một chút, trong lòng quang sáng chợt hiện, vội vàng trả lời: "Lí mỗ biết cái kia muốn hành thích đô đốc chân hung chỗ, nhanh theo ta đi!"

Lý Ngu nói đi, đã một trận gió giống như theo bên cạnh bọn họ vọt tới. Cái kia Cháp Kịch trưởng ngăn người, lập tức dẫn người theo sát phía sau, còn đem treo ở cần cổ trúc tiểu mã ngậm lên môi, dùng sức thổi lên, vậy gọi tán chỗ trong thành lòng bất thích khách chiến hữu.

Chưa qua một giây, Lý Ngu phía sau đã đuổi theo ba đội quan binh, ba đội quan binh riêng phần mình vừa chạy vừa tiếng còi mời đến đồng bạn, càng nhiều quan binh nghe hồi dòn dập chạy về đằng này.

Phía trước một cái phụng mệnh hiệp trợ quan phủ truy nã hung thủ không tốt suất, mang theo mười mấy cái cảm thương trúc không phu quân, đang bên đường đầu tuần đến, nhìn thấy tiểu thần tiên bước đi như bay, xung ở phía trước, đằng sau quan binh cuộn cuộn, uy thế kinh người, không khỏi ngây người.

Lúc này cũng không cần Lý Ngu mở miệng, Trần Phi Dương lớn tiếng nói: "Tiểu thần tiên bấm ngón tay tính toán, đã biết thích khách chỗ, nhanh đi bắt người!" Nói liền đi theo Lý Ngu vọt tới.

Một cái Cháp Kịch trưởng hướng về phía cái kia không tốt suất quát: "Mau mau bắt kịp, cầm ám sát Đại đô đốc thích khách, không thiếu được người một phần công lao."

Cái kia không tốt suất như ở trong mộng mới tỉnh, xắn tay áo hô to: "Bắt kịp, bắt người!"

To lớn đội không phu quân nhất thời đi theo quan binh phía sau, chạy bộ tiến lên. Lại hướng phía trước hướng không xa, lại gặp một cái bộ khoái suất lĩnh mười cái Bang Nhân đang ở thừa dịp lưng bất cơ hội dọa dẫm một cái cửa hàng, bị không tốt suất cùng Cháp Kịch trưởng một tiếng gào to, nhất thời cũng hấp tấp theo ở phía sau.

Dân chúng nghiệp dư sinh hoạt kỳ thật đơn điệu hết sức, bây giờ nhìn lên bộ khoái, không phu quân, quan binh tấp nập tại đó, trùng trùng điệp điệp, phía trước càng có lợi hơn châu truyền kỳ ————— tiểu thần tiên Lý Ngu, nhân vô cùng nhăm chán lại vừa mới tan tằm, đóng cửa Lợi châu dân chúng nhất thời cũng truy tại đằng sau... Xem nào nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: khu ma người

Lý Ngự vọt tới mặc cho phủ Thái Thú trước, thờ hồng học hướng vào phía trong một ngón tay, quát to: "Xông đi vào!"

Lúc này, bóng đêm đem muộn, nhâm thái phủ là không tiếc tại điểm này dầu thấp, hai cái cửa con mới ra cửa phủ, đang định thấp sáng trước cửa đèn lồng, thấy một màn này, không khỏi trợn mắt hốc mồm. Nếu không có thấy cái kia xông vào phía trước đều là thân mang thẹn đỏ mặt màu vàng quân phục quan binh, biết không phải là bạo loạn hoặc sơn tặc xuống núi, hai cái cửa con sớm đã bỏ trốn mất dạng.

Nghe Lý Ngự vừa quát, một cái cửa con đụng lên lá gan hỏi: "Người... Các người muốn làm gì? Chỗ này thế nhưng là phủ Thái Thú!"

Mấy cái Cháp Kích trưởng, không tốt suất, phường đang chờ lớn nhỏ có cái chức vụ và quân hàm người cũng đều lên về ngơ vực, tiến đến Lý Ngự trước mặt, một người trong đó thấp giọng hỏi: "Tiểu thần tiên, nơi này chính là phủ Thái Thú a! Người nói là, thích khách kia là phủ Thái Thú người?"

Lý Ngự tâm tư xoay một cái, trở lại nhìn về phía đám người, cao giọng hai tay cao giọng la lên: "Chư vị, chư vị, lại nghe Lý Ngự một lời!"

Trước cửa sợ không có hơn mấy ngàn vạn người, nghe xong Lý Ngự nói chuyện, tất cả đều ngừng hô hấp, trừng to mắt nhìn hắn. Lý Ngự nói: "Chư vị, các người có biết, thích khách kia vì sao dám giữa ban ngày hành thích? Lại vì sao trốn chi vô tung, toàn thành tìm tòi không thấy hình bóng? Bởi vì... Trong bọn họ có yêu nhân! Có yêu nhân tác pháp!"

Chúng quan binh, bách tính lập tức xông xao biến sắc, đừng nói đây là hơn một ngàn năm trước cổ nhân, coi như về sau trên đời, lại có bao nhiêu người đối với cái này tin chỉ không nghi ngờ? Đại Đường thời điểm, Lý Ngự loại lời này nhất là có thị trường, huống chi hắn còn mang theo cái tiểu thần tiên danh hiệu, nói chuyện thì càng có phân lượng.

Lý Ngự nói: "Lí mỗ đang ở ăn uống tiệc rượu ở giữa, chưa từng đề phòng, trúng cái kia yêu nhân yêu pháp, cho nên mới đã hôn mê. Bây giờ đã phá trừ cái kia yêu nhân yêu pháp, tỉnh lại. Theo ta bấm đốt ngón tay, cái kia yêu nhân tặc tâm bắt từ, bây giờ đã chui vào phủ Thái Thú, ý đồ bị Thái Thú bắt lợi! Thái Thú nguy rồi, nhanh chóng cứu người nha!"

Lý Ngự nói đi, quay người một ngón tay cửa phủ: "Mọi thứ có ta đảm đương! Cho ta xung!"

Cầu Đầu Nhi đầu óc ngu si, ngược lại thật sự là nghe lời, Lý Ngự một câu nói đi, Cầu Đầu Nhi "Gâu" một tiếng liền nhào vào cửa phủ. Trần Phi Dương đọc qua sách người, đầu não linh hoạt một chút, vốn là còn chút lưỡng lự, chờ thấy Cầu Đầu Nhi vọt vào, lại tưởng tượng dù sao trời sập xuống có cái mà cao chịu lấy, lập tức cũng gào một tiếng vọt vào.

Này Hanh Cáp nhị tướng xông lên, những cái kia binh thường quan binh, không phụ quân liên kiềm chế không được, nhất là phía sau xem náo nhiệt phổ thông bách tính thế nhưng là không sợ phiền phức mà lớn, nghe Lý Ngự nói chuyện, nhất thời đánh trống reo hò lấy chen chúc về đằng trước tới, những quan binh kia cũng không phụ quân, bọn họ khoái không tự chủ được liền xông về phía trước.

Một bắt đầu mà liền dễ làm, quân nó là pháp không trách chúng cũng tốt, bán tín bán nghi cũng được, việc đã đến nước này, những cái kia cấp thấp sĩ quan, không tốt suất, bộ khoái ban đầu, cũng liền bị đám người lôi cuốn lấy, kêu loạn vọt vào phủ Thái Thú.

Trong phòng khách, Cát Tường bị hai cái nha hoàn lấy được trong miệng vải rách, trối tay sau lưng hai tay cũng bị cởi ra, ngã vào hồ sàng bên trên, vù vù thờ dốc không thôi. Dục tính đã phát tác, mí mắt của nàng nặng nề vô cùng, nhưng nàng lần lượt cố gắng giãy dụa lấy, không thể nhắm mắt lại.

Hai cái nha hoàn còn muốn thay Cát Tường trừ bỏ quần áo, Cát Tường vô lực giãy dụa phản kháng. Nhâm Oán dương dương đắc ý bước đi thông thả đến hồ sàng một bên, chậm rãi giang hai cánh tay, phân phó hai cái nha hoàn nói: "Xiêm y của nàng, từ lão phu tự tay tới đào! Ha ha, đến, cho lão phu cởi áo!"

Hai cái nha hoàn tranh thủ thời gian buông ra Cát Tường, ngược lại thay Nhâm Oán cởi áo, ngoại bào, bên trong từng cái trừ bỏ, chỉ còn một thân thiếp thân quần lót, áo vừa chiều rộng một nửa, nhìn thấy Cát Tường tại trên giường giãy dụa mong muốn đứng lên, lại chỉ có thể vô lực chậm rãi động, cái kia tư thái động tác...

Nhâm Oán dục niệm bùng cháy mạnh, không đợi quần áo thoát xong, liền không kịp chờ đợi hất ra hai cái nha hoàn, mãnh liệt nhào tới, cười gằn nói: "Tiện tỷ, gọi người ném thử lão phu... Ồi!"

Nhâm Oán nhào tới, đem cái kia chiều bài thức hà mã miệng mẩn mê đến, nghĩ trước túm được cái kia phiền làm miệng nhỏ, hung hăng hôn lên một cái, lại không nghĩ một mực động tác chậm chạp, suy yếu vô lực Cát Tường lúc này đột nhiên giống một đầu nổi giận mèo rừng nhỏ giống như, đột nhiên giương lên tay của nàng.

Nhâm Oán vô ý thức né một cái, nhưng bờ mông có tổn thương, động tác cuối cùng trì hoãn, bị Cát Tường ngón út móng tay phất chốc xẹt qua ánh mắt.

Nhâm Oán a một tiếng hét thảm, thân thể vừa lui, đặt mông ngồi dưới đất, vừa đắp thuốc miệng vết thương lại bị vỡ, lại là hét thảm một tiếng.

Cát Tường một trào này cực kỳ quả quyết, mặc dù lực yếu, nhưng đầu ngón tay xẹt qua thể nhưng là ánh mắt, càng thêm yếu ớt. Nhâm Oán dù chưa bị đâm mũi, lại là nước mắt chảy dài, ánh mắt mà biến đến đỏ bừng một mảnh. Nhâm Oán hận vô cùng, chỉ Cát Tường quát to: "Đánh chết nàng! Cho ta đánh chết tươi nàng!"

Cát Tường run rẩy ngồi dậy, hai cổ tay máu thịt be bét. Nguyên lai, nàng đoạn đường này bị trói chặt lấy hai tay, toàn bộ nhờ dùng móng tay về nát một cái tay khác thủ đoạn, dùng cái này mãnh liệt thể xác đau đớn kích thích, để cho mình thần chí bảo trì tỉnh táo, mà đối kháng tác dụng của dược vật.

Lúc này mặc cho oán rớt cục giận dữ, muốn đánh chết tươi nàng, Cát Tường lại giống như một cốc tâm nguyên giống như, treo lên tâm cũng buông xuống. Thần chí này vừa buông lỏng, dược tính lập tức tràn vào trong đầu, trước mắt ngày chóng mặt chuyển, thấy nhân vật cũng bắt đầu mơ hồ, nhưng trong nội tâm nàng lại vô cùng vui vẻ.

Chất bản khiết đến trả khiết đi, có thể đạt thành này một mục đích, nàng coi như một mệnh ô hô, cũng cam tâm.

"Ầm!" Cửa phòng bị đá văng, Lý Ngự một trận gió mà xông tới, quan binh, bộ khoái, không phụ quân đồn dập xông vào sân nhỏ, Bàng mục mục mang theo mấy cái Trương Phi Cư người tranh thủ thời gian thối lui đến góc sân, gương mặt mờ mịt, không rõ xảy ra chuyện gì.

"Cát Tường!" Lý Ngự đá một cái bay ra ngoài cửa phòng, chỉ thấy Cát Tường loạng chạ loạng choạng mà ngồi tại trên giường, lập tức chạy gấp tới. Cát Tường thân thể nghiêng một cái, hiêm hiêm liền muốn ngã xuống giường đến, Lý Ngự xông về phía trước mấy bước, hai tay một nắm, khó khăn lắm đem nàng ôm vào trong ngực.

Lúc này Cát Tường dược tính đã phát tác, chỉ dựa vào hai cổ tay đau đớn cũng vô lực ngăn cản, nàng hai mắt mơ hồ thấy không rõ người tới, lỗ tai nghe được thanh âm cũng là chợt xa chợt gần như có như không, mắt thấy một người xông về phía trước, Cát Tường chỉ coi là dâng tặng Nhâm Oán chỗ mệnh chạy đến ầu đã giết nhà của nàng đình.

Phát giác bị hấn ôm vào trong ngực, Cát Tường nhất thời liền giằng co: "Thả... Thả ta ra! Muốn chém giết muốn róc thịt, đều tùy ngươi, không... Không cho chạm vào ta..." Nói, nàng còn vô lực giơ tay lên, muốn đi cấm Lý Ngự con mắt, lại bị Lý Ngự một bả nắm lấy.

Lý Ngự mũi chua chua, nghẹn ngào mà nói: "Cát Tường! Là ta! Ngươi thấy rõ ràng, là lý Ngự ca ca đến rồi!"

Cát Tường nghe rõ nửa câu sau, bỗng dung cố gắng nói rộng ra hai mắt, hướng về phía Lý Ngự xích lại gần chút, cẩn thận phân biệt lấy, lẩm bầm: "Cá... Ngự ca ca? Ngự ca ca?"

Lý Ngự kích động gật đầu: "Là ta! Là ta!"

Cát Tường trong lòng buông lỏng, vui vẻ nói: "Ngự ca ca..." Con nhỏ lập tức nghiêng một cái, liền ngủ ngả vào Lý Ngự khuỷu tay. Lý Ngự đầu tiên là giật nảy mình, chờ thấy nàng hồ hấp đều đặn, chỉ là ngủ thật say, lúc này mới yên lòng lại.

Lý Ngự lại chuyển hướng Nhâm Oán, Nhâm Oán vẫn ngồi dưới đất, hạ thân chỉ lấy quần lót, thân trên trần trụi, đàn lấy một cái bụng lớn nạm, dưới hai vú rú xuống, tựa như phật Di Lặc, trên mặt nước mắt chảy ròng ròng, con ngươi sưng đỏ, vô cùng chật vật.

Lý Ngự mặc dù không biết lúc trước xảy ra chuyện gì, lúc này xem xét liền phỏng đoán ra đại khái, nhất thời tức sùi bọt mép. Hấn tính tình trầm ổn đi nữa, làm người lại lý trí, cuối cùng vẫn là một cái huyết khí phương cương thiếu niên, như thế kém đi, Lý Ngự không khỏi trong lòng tức giận, càng ngày càng bạo.

Lý Ngự cắn răng nghiêng lợi mắng: "Nhâm thái thủ! Ngươi tên cận bã này!"

Nhâm Oán mở một mắt nhắm một mắt, nước mắt khắp mặt, mặc dù không từng nghe hơn người cận bã cái từ này, thể nhưng là nhìn Lý Ngự vẻ mặt, nghe được ngữ khí của hấn, cũng biết đây không phải cái gì tốt lời nói, không khỏi cả giận nói: "Ngươi nói chuyện gì?"

Lý Ngự cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta nói ngươi là ruồi nhue chuột nhất! Hèn mặt vương bát! Ruộng đất và nhà cửa xuân nô, tặc liêu si hán! Ngươi cái ngàn đao bầm thây súc sinh, ta xxx ngươi thân đại gia!"

Lý Ngự nửa trước đoạn còn học quần lão sư thường nói, phía sau lại là dùng tới chính mình mắng chửi người lời nói, Nhâm Oán thân là một phương Thái Thú, bao lâu chưa từng bị người mắng đến như thế câu huyết lâm đầu rồi? Trong lúc nhất thời chỉ tức giận đến một phật xuất thế, hai phật thẳng thiên.

Nhâm Oán chỉ Lý Ngự, trừng mắt lớn nhỏ mắt, há miệng run rẩy nói: "Ngươi... Ngươi ngươi... Ngươi thật là lớn gan chó! Đừng tưởng rằng ngươi hiểu được mấy tay phương thuật, liền có thể nhục nhả bản quan! Lão phu... Lão phu muốn đem ngươi... Muốn đem ngươi ngàn đao bầm thây!"

Lý Ngự cười lạnh một tiếng, nói: "Giờ này khắc này, còn muốn cùng ta bày quan uy? Xem đi ra bên ngoài những người kia chưa vậy?"

Nhâm Oán quay đầu ra bên ngoài xem xét, không khỏi cũng giật nảy mình, trong sân quan binh, bộ khoái, không phụ quân, xem náo nhiệt dân chúng... , từng cái ngơ ngác đứng ở nơi đó, nghẹn cổ, phảng phất một đám "Đứng chờ người ra" vịt, sao lại tới đây nhiều người như vậy?

Bất quá, Nhâm Oán thật cũng không sợ, chuyển hướng Lý Ngự, dữ tợn cười một tiếng, nói: "Bản quan chính là Lợi châu Thái Thú, phàm Lợi châu bách

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Muốn làm liền làm tuyệt

Lý Ngự bụng phân thía đi đến bị trói tại trên cây cột Nhâm Oán trước mặt. Nhâm Oán vừa sợ vừa giận, bụng lớn nạm một trống một trống, phảng phất một đầu lập tức liền muốn hiện nguyên hình cóc tinh, giận dữ mắng mỏ Lý Ngự nói: "Tiểu tử nguoi dám! Nguoi dám nhục ta, ta định dạy nguoi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

Lý Ngự cười ha ha một tiếng, tranh thủ thời gian lại ổn định, sợ cười động tĩnh lớn, cái kia tràn đầy một thía vàng lông sẽ tràn ra tới.

Lý Ngự nói: "Thiên thượng bạch ngọc kinh, mười hai lâu năm thành. Tiên nhân phủ ta đỉnh, kết tóc chịu trường sinh. Nguoi này yêu ma là cái thứ gì, vậy mà bám vào tại nhiệm Thái Thú trên thân, làm không phải làm ác, xấu hấn thanh danh. Tại bản tiên nhân trước mặt, còn dám đồng dục?"

Nếu lấp, liền phải giả bộ đấy, hấn hiện tại trang vượt giống, đám nguoi thì càng tin hấn. Lý Ngự trong lòng biết giờ phút này là tuyệt đối không thể nhận sợ, cho nên lại tin miệng trộm bản gia vị kia thì tiên tiểu Bạch vài câu thơ, cho mình chứa thêm bề ngoài.

Cầu Đầu Nhi đứng tại Lý Ngự bên cạnh, thế nhưng là không có chút nào sợ hãi. Hấn biết nhâm thái thủ cũng không nhập ma, là Lý Ngự tại sửa trị Thái Thú. Nhưng hấn nhưng không biết Lý Ngự là cái giả thần tiên. Lý Ngự lần lượt đối cầu tới cánh cửa nguoi tới trở hết tài năng tràng diện, hấn nhưng là thấy tận mắt, sớm đã đối Lý Ngự thần thông tín ngưỡng không nghi ngờ.

Hấn nếu là thần tiên tiểu tùy tùng, cái kia Thái Thú coi là cái gì chim? Bây giờ nghe Lý Ngự ngâm thơ, không có đọc qua sách Cầu Đầu Nhi chỉ nghe cái kiến thức nửa vôi, đại khái hiểu nói là Lý Ngự là thần tiên trên trời, liền dương dương đắc ý nói: "Yêu ma, nguoi có nghe hay không? Nhà của ta Tiểu lang quân, đây chính là thiên thượng nhân gian!"

Lý Ngự ngang Cầu Đầu Nhi liếc mắt, thầm nghĩ: "Nguoi mới là thiên thượng nhân gian, cả nhà nguoi đều là trên trời nguoi ta! Không đúng, con hàng này là cô nhi!"

Lý Ngự đành phải mạnh mẽ trợn nhìn Cầu Đầu Nhi liếc mắt, phân phó nói: "Nặng ra miệng của hấn!"

Cầu Đầu Nhi nghe xong, không khỏi liệt liệt miệng, bình thường không tình nguyện tiến lên, bóp lấy Nhâm Oán miệng, Nhâm Oán hai má bị bóp, đau nhức khó nhịn, thân bắt đầu kỳ há hốc miệng ra, y y ngô ngô mà nói: "Nguoi thật lần... Ngó sen, ngó sen a ha! Y..."

Lý Ngự kinh hãi, nói: "Ma vật muốn phản kháng, các nguoi tránh ra!"

Chúng không tốt suất, quan binh, bộ khoái nghe vậy ào ào ào một cái liền tránh ra xa hơn nửa trượng, trong đó thật sợ yêu ma cách làm chưa chắc có mấy cái, sợ cái kia vàng lông nước phân tung tóe ở trên nguoi đồ chiếm tám phần mười. Lý Ngự đem cái kia phân thía hướng Nhâm Oán trên miệng lấp kín, liền nghiêng xuống dưới.

Cầu Đầu Nhi chỉ cảm thấy nhâm thái thủ liều mạng giằng co, sợ hấn gãy dựa hung ác, một thía hiểm phân toàn vẩy trên tay mình, là dùng dùng sức kiểm gấp hai gò má của hấn, một cái tay khác nắm hấn mũi, Nhâm Oán muốn tránh cũng không được, lại không thể không thở, một thía vàng lông hơn phân nửa đều bị rót đến trong miệng.

Chờ một thía vàng lông rót dừng, Cầu Đầu Nhi tranh thủ thời gian rút về tay, xông vào phòng khách, liền góc tường để đó sạch chậu rửa mặt mà tắm lên tay tới.

Nhâm Oán nuốt một bụng vàng lông, cái kia vàng lông vàng óng trong vắt sáng lên, bề ngoài rất tốt, nhưng cái kia mùi thối mà thật sự là hôi thối vô cùng. Nhâm Oán trong dạ dày một hồi bốc lên, ào ào thổ lộ mà ra, khiến cho một nguoi càng thêm thối đồ dành vô cùng bản khó coi.

Lý Ngự tiến lên một bước, dùng phân thía gõ Nhâm Oán đầu, giống như gõ mõ giống như, một mặt trang nghiêm: "Bang bang bang! Ác ma, còn không rời đi! Ta dùng hạo thiên vàng khuyết vô thượng chí tôn tự nhiên diệu có di la đến thật ngọc hoàng thượng đế tên khu trục nguoi!"

"Bang bang bang! Ta khu trục nguoi! Trong vòng thổ đức Hoàng Đế chứa đầu mối then chốt tên mệnh lệnh nguoi, rời đi nhâm thái thủ thân thể! Bang bang bang! Ta khu trục nguoi! Dùng phương đông Mộc đức Thanh Đế linh uy giữa tên mệnh lệnh nguoi, rời đi nhâm thái thủ thi thể... A không, thân thể! Bang bang bang..."

"Bác cực huyền thiên chân vũ đại đế tự mình mệnh lệnh nguoi rời đi! Chín ngày đáp ứng nguyên tiếng sám phổ hóa Thiên Tôn tự mình mệnh lệnh nguoi rời đi!"

May nhờ Lý Ngự bắt đầu giả thần giả quỷ đóng vai tiểu thần tiên về sau, nghiêm túc cống qua một chút Đạo giáo thần hệ thần linh tên, lúc này từng cái

cảm sử dụng, vẫn còn rất giống có chuyện như vậy, chỉ là hấn khu ma thủ đoạn... Quá phương tây chút . Bất quá, chủ yếu là để cho tiện, Học Lâm đang anh lời nói hấn đã không rành bài hương án, trên người cũng không có phù lục, vẫn là gõ phân thiã "giải quyết".

Nhâm Oán bị hấn gõ đến một đầu vàng lông, hung tợn trừng mắt Lý Ngu, một bộ muốn ăn thịt người bộ dáng. Lý Ngu gõ đến một mồi, quay đầu đối tịnh tay chạy tới bên người Cầu Đầu Nhi nói: "Này yêu ma không thể rời đi,

Ngươi lại đi lấy một thiã vàng lông tới!"

Nhâm Oán nghe xong, nhất thời hồng mắt, lão lệ mưa lớn hét lớn: "Đừng a! Ta phục! Ta nhận thua! Ta nhận thua a..."

Nhâm lão ma mới mở miệng, quả nhiên là "Hương" tung bay mùi dấm, xông người muốn say, Lý Ngu cùng Cầu Đầu Nhi không hèn mà cùng che mũi lui lại mấy bước. Lý Ngu cầm phân thiã chỉ Nhâm Oán, quát lớn: "Yêu ma, còn không rời đi?"

Nhâm Oán khóc không ra nước mắt, ta rời đi? Ta bị ngươi cột, làm sao rời đi? Ngươi rút cuộc muốn như thế nào a ngươi?

Lý Ngu quay đầu đối Cầu Đầu Nhi nói: "Này yêu ma còn không hết hi vọng, ngươi đi lấy vàng lông tới!"

Nhâm Oán rút cục phúc chí tâm linh, bỗng nhiên "A" kêu to một tiếng, đầu hướng xuống rù xuống, giống như tắt thở giống như, sau đó chậm rãi ngừng đầu, nhìn chung quanh, một mặt kinh ngạc: "A! Lão phu tại sao lại ở chỗ này? Đã xảy ra chuyện gì? A! Phi phi phi, thôi quá..."

Lý Ngu tới vênh lên ngón cái, thật không hổ là quan trường bên trong đánh qua lẫn mà người, liền là lên nói. Lý Ngu lập tức xông về phía trước hai bước, một mặt ngạc nhiên nói: "Nhâm thái thủ, ngươi rút cục tỉnh! Vừa rồi ngươi bị tà ma phụ thể, nhỏ nhưng vừa vận đưa nó khu ra."

Nhâm Oán mục đích này muốn nứt tròng mắt Lý Ngu, Lý Ngu cười nhìn lấy hấn, trong tay phân thiã nhẹ nhàng điên điên. Nhâm Oán khoe miệng lập tức co quắp mấy lần, miễn cưỡng chen làm ra một bộ nụ cười so với khóc còn khó coi hơn nói: "Đa... đa tạ tiểu thần tiên, ân cứu mạng, lão phu... Không, răng, không, quên!"

Lý Ngu vẻ mặt tươi cười mà nói: "Thái Thủ khách khí, Lý Ngu thân là Lợi châu một phần tử, há có thể ngồi nhìn tà ma quấy phá. Có ai không, còn không mau thay Thái Thủ lão gia mờ trời!"

Lý Ngu buộc Nhâm Oán trước mặt mọi người thừa nhận nhập ma, liền không sợ hấn trở mặt tại chỗ. Nhâm Oán đã bị hấn biến thành bộ dáng này, quan uy mỹ lệ không còn sót lại chút gì, mong muốn bảo toàn thanh danh, nhất định phải thừa nhận thật sự là nhập ma, muốn bảo thủ hấn cũng phải cho sau lại nói.

Nếu như Nhâm Oán thật sự liền điểm ấy sâu lắng cũng không có, phát tác tại chỗ, Lý Ngu tùy thời có thể dùng lần nữa công bố hấn là tà ma phụ thể chưa rời đi, khiến cho hấn tiếp tục rút vàng lông.

Nhâm Oán hiển nhiên cũng hiểu rõ Lý Ngu có hậu thủ làm ý lại, bị mờ trời sau vẫn như cũ hết sức phối hợp, một bộ coi là thật vào qua ma bộ dáng, hướng về phía hấn nói lời cảm tạ vài câu, mùi thối làm cho Lý Ngu liên tiếp lui về phía sau, lập tức tựa như gấn ngựa con đặt giống như, điên động lên bụng lớn nạm cuồng chạy vào phòng khách rửa mặt đi.

Lý Ngu xoay chuyển ánh mắt, liền thấy Bàng mục mục dẫn hai cái tay chân, dán vào chân tường mà đang rón rén muốn muốn chuẩn đi. Lý Ngu lập tức chỉ một ngón tay, quát to: "Bọn hấn là yêu nhân đồng đảng, bắt bọn hấn lại!"

Những quan binh kia, bộ khoái, không phụ quân mắt thấy nhâm thái thủ cùng Lý Ngu làm tuồng vui này, lẽ ra không tin giờ phút này đều tin tưởng nhâm thái thủ là thật nhập ma, đối Lý Ngu càng là nói gì nghe nấy đến mù quáng theo mù tin tình trạng. Nghe Lý Ngu nói chuyện một ngón tay, những người này lập tức cùng nhau tiến lên, đem Bàng mục mục cùng hai cái tay chân cầm xuống.

Vì biểu chính nghĩa chi tâm, những này không phụ quân, bộ khoái, quan binh còn đối Bàng mục mục ba người quyền đâm cước đá một phen, có chút nóng tâm quân chúng cũng liều mạng chen tới đập cho mấy cái, chờ Lý Ngu tách ra đám người đi qua, liền hấn đều không nhận ra bày trên mặt đất ba người này.

May mắn Bàng mục mục hình thể tương đối có đặc điểm, Lý Ngu miễn cưỡng còn có thể xác nhận ba người này thân phận, liền chỉ ba cái mặt mũi bầm dập, không thành hình người gia hỏa nói: "Tất cả đều trời lại, áp đi phủ đô đốc!"

Người ở chỗ này dùng quan binh chiếm đa số, đối áp giải phủ đô đốc chuyện này tự nhiên hưởng ứng, bọn bộ khoái mặc dù cảm thấy loại này vụ án nên do Thái Thủ lão gia phụ trách, nhưng Thái Thủ lão gia bây giờ bộ dáng này, hiển nhiên không nên thăng đường thẩm vấn, cho nên cũng không phản bác, lập tức liền đem Bàng mục mục ba người trời lại, trùng trùng điệp điệp rời đi phủ Thái Thủ, trùng trùng điệp điệp thăng đến phủ đô đốc mà đi.

Lý Ngu đám người rời đi, liền từ Trần Phi Dương trong tay tiếp nhận Cát Tường, Cát Tường được tính phát tác, ngủ say như trước, ôm tại Lý Ngu trong ngực, vẻ mặt điềm tĩnh, lông mi thật dài bao trùm lấy tầm mắt, phảng phất một cái ngủ thiếp đi hài tử. Khi thì, nàng giống như mơ tới cái gì, khóe môi sẽ ỳ ỳ khua lên bĩu một cái, hơi hơi nức nở một cái.

Lý Ngu được không thương tiếc, hấn chuyển nhúc nhích một chút cánh tay, khiến cho Cát Tường trong ngực ngủ được thoải mái hơn chút, ngừng đầu nhìn một chút bảo vệ ở một bên Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi, phân phó nói: "Bay lên, đi mượn chiếc xe đến, nhớ kỹ cửa hàng con, cũng đừng giống Cầu Đầu Nhi đãi lấy được chiếc kia phá ngựa xe giống như điên."

Cầu Đầu Nhi gượng cười hai tiếng, thầm mắng thân Nhị cữu làm kiểu phụ tam cô gia làm việc không chân chính, hại chính mình roi oán trách, thề lần sau

Trần Phi Dương đáp ứng một tiếng, chỉ chốc lát sau liền theo một nhà cửa hàng mượn chiếc hai bánh xe, bên trên trải một cái giường che, Lý Ngự đem Cát Tường nhẹ nhàng đề lên, lại làm chân mông vì nàng đắp lên, đối Trần Phi Dương nói: "Người lười kéo Cát Tường nhanh đi nhà của ta, nối liền mẹ ta, cùng đi phủ đô đốc."

Lý Ngu nói: "Không phải khả năng, mà là nhất định! Hiện tại ngươi biết ôm lấy Lợi châu thô to nhất chân chỗ tốt đi? Còn không mau đi!"

Cầu Đầu Nhi tiến đến Lý Ngự trước mặt, nháy nháy con mắt nói: "Tiểu lang quân, chúng ta không đi theo trở về sao?"

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

"Trường Phi Cư" tường sau mặc dù cao, lại khó không được Lý Ngự, Lý Ngự trước tiên đem chó mà nắm đi lên, chính mình lại thả người nhảy lên, hai tay treo được đầu tường, cực kỳ nhanh nhẹn lật lại. Hai người tại chân tường bên dưới dừng lại, thấy xa gần phòng xá, có nhiều lửa đèn sáng lên, hai người chọn vậy không có sáng lên lửa đèn căn phòng chỗ lảng lẽ chuyển đi, sờ đến sân vườn bên trong một mảnh trong bụi cỏ hoa dừng lại.

Lý Ngư không yên tâm nói: "Thân thủ của ngươi được không? Cũng đừng bị người phát hiện, không bằng để ta đi."

Lý Ngư buồn cười, nói: "Này cũng không phải thanh lâu, ở đâu ra 'Lón ầm trà', lại nói, người chính là bản phùng sinh trưởng ở địa phương người, bọn họ viên còn có thể không biết người?"

Cầu Đầu Nhi khoác lác bị Lý Ngự vạch trần, lại cũng không thấy xấu hổ, cười hắc hắc, nói: "Thực không dám giấu giếm, ta chưa cùng Tiểu lang quân trước, bá canh Tứ gia vi sư, kỳ thật đâu, quyền pháp chưa học đến cái gì, chỉ ở trong nội viện này ăn uống miễn phí, cùng bọn hắn đều rất quen, liền có người gặp, cũng chỉ sẽ cho là ta nguyên ngay tại tửu lâu này bên trong, không ngại sự tình."

"Canh Tứ gia?"

Lý Ngự suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới có cái canh Tứ nhĩ, cũng là gì quyền sư đệ tử một trong, nghĩ đến liền là Cầu Đầu Nhi trong miệng canh Tứ gia, như thế tính ra, này Cầu Đầu Nhi còn là tư mình sư chất?

Chỉ là niên đại này, mặc dù có sự đồ truyền nghệ, vẫn còn không từng có môn phái nào, tự nhiên cũng không có nhiều như vậy cái gọi là sự môn quy củ, sự đồ ở giữa phân tình còn nặng, đồ tôn cùng sự đồ cùng với sự huynh đệ đồng môn ở giữa, kỳ thật đều không nhiều lắm phân tình.

Cầu Đầu Nhi là cướp gã trộm chó chi đồ, việc lớn không làm được, nhưng những này ăn trộm thù đoạn, lại so đại đa số người làm điều tốt, cũng không biết hẳn dùng cái biện pháp gì, Lý Nư chỉ cảm thấy chính mình cũng liền đội chum trà thời gian, Cầu Đầu Nhi đã mang theo Hà Tiểu Kính chui vào bụi hoa.

"Tiểu thần tiên, sao ngươi lại tới đây?"

Hà Tiểu Kính tiến vào bụi hoa, thấy Lý Ngự quả thật ở đây, không khỏi kinh ngạc muôn phần. Hắn nhìn chung quanh một chút, nói: "Đi! Đi ta trong phòng nói chuyện, ở đây không an toàn!"

Hà Tiểu Kính chính mình có nhà, thế nhưng trị túc thời điểm, là ở tại "Trương Phi Cư", hắn lại được xưng Lợi châu thứ nhất thần quyền, công phu rất cao, tại bảo tiêu hộ viện bên trong địa vị khá cao, cho nên có một gian đơn độc nhà ở. Bất quá, cũng chỉ là căn phòng rách nát một gian thôi.

Cái gọi là võ thuật cao thủ, nếu như không phải từ quân nhập ngũ, bằng một thân võ nghệ kiến công lập nghiệp, hay hoặc là trở thành quan to một phương nhóm Mạc phủ liêu tá, kỳ thật phần lớn lẫn vào không thể nào tốt. Tập được một thân cao minh võ công, liền có thể áp đảo quan phủ phía trên, tiêu điều tự tại, áo com không lo, đó là tiểu thuyết võ hiệp bịa đặt. Không có bổng lộc, không có có sinh ý, không ăn trộm không đoạt không trộm lẫn đen, không làm nông thôn đất đai tin, hắn lấy tiền ở đâu tiêu điều tự tại?

Hà Tiểu Kính trước thềm cài tốt cửa phòng, lại đốt sáng lên đèn, quay đầu nhìn về phía Lý Ngự, Lý Ngự đã về mặt trang nghiêm hướng hắn xá dài xuống: "Cát Tường gặp nguy đại nạn, ta có thể kịp thời tiến đến, toàn do gì sư phó trọng nghĩa báo tin tức! Đại ân đại đức, không lời cảm ơn nào cho hết, xin mời gì sư phó chịu đệ tử cúi đầu!"

Hà Tiểu Kính tranh thủ thời gian đỡ lấy Lý Ngự, nói: "Tiểu thần tiên chết sát ta. Nhân vô tín bất lập, ta đã đáp ứng ngươi, liền cái kia tuân thủ hứa hẹn, nếu không, uống là nam nhi! Chỉ là, biết rõ Bảng mục mục hại người, Hà mỗ lại không thể tại chỗ ngăn cản, vẫn phải xin mời tiểu thần tiên ra tay, thực sự rất xấu hổ!"

Lý Ngự cười nói: "Gì sư phó cũng có phụ mẫu vợ con muốn ngươi phụng dưỡng, một đồng tiền làm khó anh hùng Hán nột, có thể làm được bây giờ một bước này, đã hết sức khó khăn cho ngươi. Tóm lại, Li mỗ vô cùng cảm kích."

Hà Tiểu Kính nói: "Nghe tiểu thần tiên ý tứ, Cát Tường cô nương đã bị cứu ra?"

Cầu Đầu Nhi đắc ý chen miệng nói: "Đó là! Cũng không nhìn một chút là ai ra tay."

Nhâm thái thủ thoát đến trần trường không mảnh vải che thân, đang muốn tới cái bá vương ngành thương cung. Nhà của ta tiểu thần tiên chạy tới, một cước phá cửa, gãy hẳn dây cung, gãy hẳn cánh cung, còn rút nhâm thái thủ một ngum vàng lông, ha ha, thật sự là thật là không ụy phong!"

Hà Tiểu Kính chỉ nghe trợn mắt hốc mồm, mau đuổi theo hỏi vài câu, nghe Cầu Đầu Nhi đem chuyện đã xảy ra nói chuyện, lại nhìn về phía Lý Ngự lúc, vẻ kính sợ, lập tức dập vu nhan biểu.

Rút Thái Thủ lão gia một thìa vàng lông? !

Thay đổi hẳn mặc cho nhỏ kính, trừ phi quyết tâm quyết định vào rừng làm cướp, nếu không liền ngay cả một câu nặng lời cũng không dám đối lớn như vậy nhân vật giăng, rút người ta nước phân, Hà Tiểu Kính nghĩ cũng không dám nghĩ, mà Lý Ngự lại làm, Hà Tiểu Kính đối loại này ngoan nhân thật sự là phục sát đất.

Hà Tiểu Kính tranh thủ thời gian khuyên nhủ: "Tiểu thần tiên làm như thế, tự nhiên là sung sướng, thế nhưng là nhâm thái thủ há chịu cùng ngươi từ bỏ ý đồ? Thường nói, dân tâm như sắt, quan phương pháp như lỗ! Chúng ta bách tính, dù có vạn phu không chặn chỉ dừng, cũng không có cách nào cùng quan phủ đối kháng, tiểu thần tiên vẫn là nhanh chóng cao chạy xa bay đi!"

Lý Ngự khẽ cười một tiếng nói: "Ta ngược lại thật ra muốn đi, làm gì được ta mặc dù không so được gì sư phó mang nhà mang người, nhưng cũng không phải một thân một mình, sao có thể nói đi là đi. Nếu không thể đi, vậy cũng chỉ có thể tiếp tục cùng hắn đấu, hắn là quan, ta cũng không phải mặc hắn nhào nặn sâu kiến! Huống chi, Lợi châu còn chưa tới phiên hắn đương gia!"

Hà Tiểu Kính khẽ giật mình, hỏi: "Tiểu thần tiên định làm gì?"

Lý Ngự nhìn chăm chú Hà Tiểu Kính, nói: "Gì sư phó tại đệ tử có đại ân, đệ tử nghĩ đưa ngươi một cái đại phú quý, lại không biết gì sư phó ngươi có dám hay không muốn?"

Hà Tiểu Kính dù sao tại trên đường trộm lẫn lâu như vậy, nghe xong lời này liền biết Lý Ngự có mưu đồ, mà lại chỉ sợ cần dùng đến chính mình, không khỏi cẩn thận mà hỏi thăm: "Tiểu thần tiên dự định làm cái gì?"

Lý Ngự đem Hà Tiểu Kính kéo qua một bên, thấp giọng rỉ tai, Cầu Đầu Nhi không tốt theo tới, chỉ gấp đến độ vò đầu bứt tai. Hắn chỉ nhìn thấy Lý Ngự thì thầm vài câu, Hà Tiểu Kính biến sắc, lắc đầu liên tục. Lý Ngự bình tĩnh cười một tiếng, lại đối hắn thì thầm một câu, Hà Tiểu Kính màu sắc biến ảo chập chờn, trầm ngâm nửa ngày, nặng nề mà giậm chân một cái, cắn răng nói: "Thành công mảnh bên trong lấy, cầu phú quý trong nguy hiểm! Cuộc làm ăn này, ta làm!"

Lý Ngự cười hắc hắc, nói: "Tốt! Nếu như thế, gì sư phó ngươi liền..."

Lý Ngự lại tiến đến Hà Tiểu Kính bên tai nhỏ giọng đích nói thăm, Hà Tiểu Kính liên tục gật đầu, nói: "Ta nghe ngươi! Lập tức chuẩn bị thỏa đáng!"

Lý Ngự lui ra phía sau một bước, chấp tay nói: "Nếu như thế, việc nơi này liền xin nhờ gì sư phó! Đầu chó, chúng ta đi!"

chỉ hấn có gì mà sợ đều nói không nên lời.

Nhưng Trần Phi Dương chẳng những sẽ nói, hơn nữa còn nói rất thỏa đáng: "Đại đô đốc, nhà của ta Tiểu lang quân đem người bắt trộm, thủ lĩnh đạo tặc bỏ chạy, Tiểu lang quân đã đi tìm hiểu tin tức, e sợ cho tặc nhân trả thù, gây họa tới gia đình, cho nên phái tiểu nhân đem lão phu nhân cùng Cát Tường cô nương đưa đến quý phủ, mạo muội đã đến, còn cầu khoan thứ!"

Vũ gia phòng ở có rất nhiều, giàu nứt đổ đổ vách, không kém hai cái người ăn cơm. Lại nói, Vũ Sĩ Ước tự mình đối với Lý Ngự loại này thế ngoại cao nhân cũng là thường có chuyện nhờ dạy, có qua có lại nha. Vừa lúc này tiền viện huyền não đem phu nhân cũng kinh động đến, Vũ Sĩ Ước bèn vội đem tình huống đối phu nhân nói chuyện, để cho nàng đem phan đại nương cùng Cát Tường dàn xếp đi sương phòng.

Tiền viện bên trong như vậy ồn ào, ở tại sương phòng khách xá Dương Thiên Diệp cũng đã bị kinh động. Mặc tổng quản lặng lẽ chạy đi tiền viện, chưa qua một giây đánh tìm hiểu rõ, lại trở về khách xá, đem chuyện đã xảy ra từ đầu chí cuối nói với Dương Thiên Diệp một phen.

Phía sau bức rèm che, Dương Thiên Diệp hai tay đặt tại dây đàn bên trên, trầm ngâm một lát, nói: "Cái gì yêu nhân cường đạo, chỉ sợ là cái kia Lý Ngự mượn đề tài để nói chuyện của mình."

Mặc Bạch Diễm khoe môi hơi hơi tràn lên một vết ý cười, nhẹ nhàng hạ thấp người, đối phía sau bức rèm che cái kia đạo yếu diệu động lòng người lệ bóng dáng nói: "Cô nương nói rất đúng! Nghĩ đến là cái kia Lý Ngự đối Cát Tường có ý, vì cứu người, mới có như vậy lý do. Chỉ là, hấn cứu đi người cũng là phải, thế mà... , làm việc không lưu đường lui, khó thành đại khí."

Dương Thiên Diệp nhẹ nhàng á một tiếng, nhưng trong lòng không lắm đồng ý Mặc Bạch Diễm cái thuyết pháp này. So với đàn ông lý tính, nữ nhân càng thêm cảm tính. Lý Ngự cử động lần này có hay không đủ lý trí, dưới cái nhìn của nàng cũng không trọng yếu. Trọng yếu là, vì hấn ưa thích nữ nhân, nam nhân này thông suốt được ra ngoài.

Dương Thiên Diệp tuy là tiền triều hoàng thất quý tộc,

Thuở nhỏ cũng chưa từng nhận qua khổ gì khó, nhưng là vì che giấu thân phận, lang bạt kỳ hồ, bốn phía ẩn núp, lại là không thể tránh được. Mà lại vì an toàn của nàng, lại không nghĩ nàng đánh mất công chúa uy phong, Mặc tổng quản từ nhỏ đã dạy nàng người trước người sau hai loại tác phong cùng thân phận, này không thể nghi ngờ sẽ để cho nàng cảm thấy nguy hiểm lúc nào cũng có thể sẽ buông xuống, cuộc sống của nàng không an toàn.

Cho nên, Dương Thiên Diệp nhưng thật ra là một cái hết sức khuyết thiếu cảm giác an toàn người. Mặc Bạch Diễm mặc dù tại trên tình cảm đưa nàng coi như con đẻ, nhưng cuối cùng không dám đem tôn quý tiểu công chúa xem như con gái, tôn nữ đối đãi, hấn tất cung tất kính, cũng không khỏi sinh ra một loại ngăn cách, Dương Thiên Diệp từ nhỏ không có cha mẹ, không có huynh đệ tỷ muội, không có bị người a hộ cảm giác.

Giờ khắc này, đối Cát Tường nàng thậm chí là hâm mộ. Nàng hy vọng đường nào tương lai mình phu quân có thể là một vị cái thế anh hùng, có thể tại nàng thời điểm nguy hiểm, từ trên trời giáng xuống, bảo hộ nàng, nghiêm trị tôn thượng địch nhân của nàng. Đến mức tại thời khắc này, nàng đối Lý Ngự sát tâm đều phai nhạt mấy phần.

Bất quá, nghĩ đến Lý Ngự đối nàng nhục nhã, cùng với thuở nhỏ sở thụ giáo dục bên trong chuyện như thế kiện tính nghiêm trọng, cái kia suy nghĩ vừa mới sinh ra, liền bị nàng cứ thế mà ép xuống. Không thể! Mặc dù nàng hết sức thương thức Lý Ngự như thế hành vi, nhưng là vì trong sạch của nàng thân nữ nhi, người này vẫn như cũ muốn chết.

Dương Thiên Diệp nhẹ nhàng gọi mấy lần dây đàn, nỗi lòng dần dần bình tĩnh trở lại, thần nhiên nói: "Lý Ngự nếu đem mẫu thân đưa đến phủ đô đốc, qua lại tại phủ đô đốc cơ hội chắc chắn liền có hơn."

Mặc Bạch Diễm ngầm hiểu, cúi đầu nói: "Lão nô hiểu rõ! Lần sau, lão nô nhất định sẽ không lỡ tay!"

Tiền viện bên trong, Vũ Sĩ Ước vừa khiến cho phu nhân đem Phan nương tử còn có vẫn như cũ mê man Cát Tường cô nương đưa đi dàn xếp, Lý Ngự mang theo Cầu Đầu Nhi cũng đến. Lý Ngự thấy một lần Vũ Sĩ Ước, liền chấp tay nói: "Đại đô đốc, tiểu khả mẫu thân cùng Cát Tường cô nương nhưng đã đến quý phủ?"

Vũ Sĩ Ước nói: "Bản đốc đã xin mời phu nhân an trí. Tiểu thần tiên, người thật... Phốc phốc! Khụ khụ, rót nhâm thái thủ một thìa vững chắc?"

Lý Ngự nghiêm trang nói: "Đó là đương nhiên. Thái Thủ lão gia trúng tà ma ngoại đạo yêu pháp, yêu ma phụ thể, làm xằng làm bậy. Lí mỗ há có thể ngồi nhìn? Chỉ là trong lúc vội vã không kịp chuẩn bị pháp khí, cứu người lại cấp bách, đành phải dùng chút khác thủ đoạn."

Vũ Sĩ Ước nói: "Cái kia nhâm thái thủ... Phốc phốc! Khụ khụ, bản đốc lấy phong hàn, mũi có chút khó chịu! Cái kia... Nhâm thái thủ... Bây giờ thế nào? Phốc... Khục khục..."

Lý Ngự nghiêm mặt nói: "Mặc cho Thái Thủ trên thân tà ma đã bị tiểu khả trục đi, nhưng mặc cho Thái Thủ đã nguyên khí tổn thương nặng nề, cần đóng cửa nghỉ ngơi. Cho nên..."

Lý Ngự hướng bên cạnh một ngón tay, Bàng mục mục ba người mặt mũi bầm dập còn bị trói ở nơi đó. Lý Ngự nói: "Cho nên, này ba tên thích khách đồng đảng liền bị trói đưa phủ đô đốc tới, vẫn phải xin mời Đại đô đốc xử phạt!"

Bàng mục mục mặt đều bị phiền sưng lên, răng lộ tin hỏ: "Phòng... Oan... , phòng oan hoàng đây này..."

Vũ Sĩ Ước sờ lên mũi, trầm ngâm trong lòng: "Con cá nhỏ , có thể a! Người này cũng gọi người đánh, đường đường Thái Thủ cũng bị người hỏ, còn không

được a? Làm sao còn càng nói càng giống rồi?"

Lý Ngự nhìn qua Bàng mụ mụ cười lạnh một tiếng, đôi Vĩ Sĩ Ước nói: "Đại đô đốc, hôm nay yến ẩm, thích khách kia như thế nào đem thời gian, địa điểm hiểu rõ rõ ràng ràng? Làm sao dùng làm rất nhiều người trước đó ra về khách uống rượu giầu trên lầu? Nếu nói không ai tiếp ứng, làm sao có thể?"

Bằng mụ mụ cùng cái kia hai cái tùy tùng tiếp tục kêu oan, Lý Ngư không thèm quan tâm, chuyển hướng Vũ Sĩ Ước, ôm quyền nói: "Đại đô đốc, tiểu khả xin mời Đại đô đốc lập tức phát binh, dò xét 'Trương Phi Cư', tất nhiên có khả năng cầm tới rất nhiều chứng cứ. Một khi trễ, tặc nhân đồng đảng tất thừa cơ tiêu hủy chứng cứ, chuyển di vật chứng!"

Vũ Sĩ Ước xem Lý Ngự về mặt cực kỳ nghiêm túc, không khỏi cũng nghiêm túc lên, hần lẽ ra ý nghĩ cùng Dương Thiên Diệp như thế, cái gì yêu ma phụ thể, Lý Ngự tên này vì nữ nhân thể nhưng là thật là liều đó a. Nhưng Lý Ngự hiện tại người cũng cứu được, đối đầu cũng cứ vậy mà làm, y nguyên không thể buông tay, mà lại thật tình như thế, vậy thì phải nghiêm túc đối đãi.

Vũ Sĩ Uộc trịnh trọng nói: "Tiểu thần tiên nói, nhưng là thật?"

Lý Ngự nghiêm nét mặt nói: "Tiểu khả đã đẩy tính toán rõ ràng, tuyệt không một chút kém trễ!"

Vũ Sĩ Ước nguyên bản định tiến đến bắt tặc, cho nên toàn bộ khôi giáp lúc này còn không có đầy đủ, nghe xong Lý Ngự nói như thế chắc chắn, Vũ Sĩ Ước không khỏi mừng rỡ, vung tay lên, đòi những cái kia đứng chờ người ra quan binh, không tốt suất cùng bọn bộ khoái ra lệnh: "Các người đi theo bản đốc, dò xét 'Trương Phi Cư' !" "

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: dò xét

Vũ Sĩ Ước ký một thót ngựa lông vàng đốm trắng, suất lĩnh từ quan binh, không phụ quân cùng bộ khoái tạo thành một nhánh không chính hiệu đại quân, phía sau còn có xem náo nhiệt bách tính vô số, trùng trùng điệp điệp thẳng đến "Trương Phi Cư".

Lúc này đã là đèn hoa mới lên, bách tính đều ngời ngời công, cũng dùng qua cơn tối. Thanh thế như vậy thật lớn một đạo nhân mã rêu rao khắp nơi, lập tức đưa tới dân chúng lòng hiếu kỳ. Có cái kia người hiểu chuyện hỏi một chút, trong đội ngũ không phụ quân cùng bộ khoái, bao quát phía sau xem nào nhiệt bách tính đều là người địa phương, tự có quen biết nói cho bọn hắn nghe, nhất thời liền có càng nhiều bách tính gia nhập vây xem hàng ngũ, kéo dài như rồng.

Đại đội nhân mã chạy tới "Trương Phi Cừ", những cái kia canh giữ ở "Trương Phi Cừ" phía ngoài bộ khoái nhìn lên trận thế này, quả thực bị hù không nhẹ, từng cái hoảng sợ không dám nói lời nào, lập tức liền có đi theo Vũ Sĩ Ước mà đến bộ khoái ban đầu xông lên phía trước hướng về phía bọn hắn nói rõ lý do tình huống.

Vũ Sĩ Ước xuống ngựa, vịn bảo kiếm hướng phía trước liền đi, Lý Bá Hạo, lý trọng hiên cùng với chúng thân binh chăm chú vây quanh, chúng tinh phùng nguyệt, liền liền tiêu thân tiên Lý Ngự đều bị người không để ý đến, bị một đám không phu quân kẹp ở giữa, bất hiển sơn bất lộ thủy.

Vũ Sĩ Ước hướng cái kia đóng chặt cửa ra vào nhìn thoáng qua, trầm giọng nói: "Mở cửa!"

Một cái trường quân đội vội vàng tiến lên, ra sức một cước đá trên cửa, quát to: "Mở..."

"Oanh" một tiếng, lón cửa mở, bên trong một cái hán tử "Ôi" một tiếng, lặn đất hò lô đồ lón ra ngoài.

Nguyên lai bên ngoài người ta tấp nập, tiếng người huyền ảo, bên trong cũng nghe đến động tĩnh, môn kia con lẳng lẽ mở cửa, đang che một cái khe hở hướng ra phía ngoài quan sát, không đề phòng bị cái kia lỗ mũi sĩ quan một cước đá trên cửa, cửa chính mở rộng, đem hắt đung cái đầy mặt nở hoa, lật ngược ra ngoài.

Vũ Sĩ Ước hừ lạnh một tiếng, tay vin bảo kiếm, uy phong lẫm liệt, trầm giọng hét lớn: "Tìm kiếm cho ta!"

Ngân vàng con trai, cẩn thận. Vũ đại tướng quân mới sẽ không lỗ mắng xông vào nhà này "Hắc điểm", này cũng không phải hai quân chiến trường, ngộ nhờ lấy người ám toán thực sự không đáng, theo tiêu thần tiên nói, trong tiệm này không có chuẩn tiền có yêu nhân đây.

Vũ đại tướng quân ra lệnh một tiếng, chúng quân sĩ, bộ khoái, không phu quân nhất thời một hồng mà vào, có bao nhiêu người đập vào thừa cơ moi chút dầu nước mục đích không được biết, tóm lại là người người hướng về phía trước, hung hãn không sợ chết.

Lý Ngự thừa dịp cái này đứng không mà bước đi thông thả đến Vũ Sĩ Ước bên cạnh, Vũ Sĩ Ước hơi hơi nhú mày, thấp giọng nói: "Tiểu thần tiên, người bấm đốt ngón tay, không có lầm đi."

Lý Ngự mỉm cười, nói: "Nếu là không cho phép, đồ đồ một mực cầm tại hạ hỏi tội, tuyệt không gọi Đại đô đốc khó xử."

Vũ Sĩ Ước mặt mơn mởn, nói: "Áy! Nói gì vậy đến, bản đồ sao lại cùng người khó xử? Chỉ là, náo ra lớn như vậy chiến trận, nếu là không thu hoạch được gì, không khỏi trên mặt khó coi!"

Lý Ngự chắc chắn mà nói: "Đại đô đốc cứ việc yên tâm! Không cần lâu nay, tất có chứng cứ trình lên!"

Lý Ngự đương nhiên hết sức chắc chắn, có "Trương Phi Cừ" bảo tiêu đầu lĩnh cho hắn làm nội ứng, nếu như lục soát không ra chứng cứ mới là thật có quỷ.

Lý Ngự cùng Hà Tiểu Kính thì thăm cái kia một phen, liền là ba triệt để phá đồ "Trương Phi Cừ!" "Trương Phi Cừ" một khi sụp đổ, mong muốn nặng mới khai trương vậy liền khó như lên trời, thế nhưng nếu như tự tay bắt được thích khách đồng đảng tiểu thần tiên Lý Ngự mở miệng, nhưng lại dễ như trở bàn tay, thậm chí muốn cho "Trương Phi Cừ" đôi chủ, cũng là dễ như trở bàn tay.

Đây chính là Lý Ngự dự định đưa cho Hà Tiểu Kính cái kia phần "Đại lễ", đem "Trương Phi Cừ" đưa cho hắn. "Trương Phi Cừ" dừng chân thành Lợi Châu hơn mười năm, chuyện xấu làm cũng đủ rồi, đối Hà Tiểu Kính làm ông chủ, dù sao cũng so Bằng mù mù cái loại người này phải nhiều làm người giới hạn thấp nhất.

Lật tay thành mây che làm mưa, Lý Ngự nhìn xem một bộ cùng người vô hại bộ dáng, nhưng hắn hiện tại có năng lực như thế. Tuy, phần này năng lực đối với cái ở tại vị người mà nói, là một thanh kiếm hai lưỡi, nhưng Lý Ngự đã sớm đánh lòng bàn chân bôi dầu chuồn mất chủ ý, cũng liền không sợ chiêu chiêu.

Đương nhiên, muốn làm đến điểm này, cần Hà Tiểu Kính phối hợp hắn, tại "Trương Phi Cừ" bên trong lưu lại đầy đủ chứng cứ. Đây cũng là Hà Tiểu Kính lúc ấy chờ nguyên nhân, nhưng Lý Ngự chỉ một câu liền bỏ đi hắn lo lắng: "Ta không cần người giống trống khua chiêng đi làm. Người làm theo lời ta bảo về sau, cũng không cần lộ diện. Vô luận ta là thành công cũng hoặc thất bại, người đều không cần ra mặt!"

Quan binh bộ khoái không phu quân xông vào "Trương Phi Cừ",

Nhất thời nhiễu đến một hồi náo loạn. Cũng may hôm nay "Trương Phi Cừ" không có khai trương, hỗn loạn tình huống hãy còn rất nhiều.

Những người kia mặc dù ngay cả ước lượng mang giấu, thừa cơ moi chất béo, nhưng cũng chưa quên làm chính sự. Rất nhanh, liền có người tại Bằng mù mù trong phòng tìm ra chu sa, giấy vàng, người giấy, con rối một loại cách làm công cụ. Chỉ tiếc đều là chút nguyên vật liệu, Hà Tiểu Kính cũng muốn về mấy cái phù lục, hoặc là tại người giấy bên trên viết ra võ Đại đô đốc tên, đề thêm lên Bằng mù mù một đầu giày kia mà, chỉ tiếc hắn không biết chữ, cũng sẽ không về bùa.

Thế nhưng những chứng cứ này đã đủ rồi, Vũ Sĩ Ước thấy hiện lên đưa trước mặt giấy vàng, đan sa, người giấy, con rối những vật này, về mặt nhất thời chìm xuống, nghiêm nghị quát: "Đem 'Trương Phi Cừ' lớn tiêu quân sự, hết thầy bắt trời đến phù đồ đồ đại lao, bản đồ sáng sớm ngày mai muốn đích thân thăm vấn!"

Ngay sau đó liền có Vũ Sĩ Ước thân binh xông vào "Trương Phi Cừ" đi truyền đạt tướng lệnh, Lý Ngự quan tâm chỉ có một dạng đồng tây, lúc này kim nén không được, đoạt trước một bước, hướng về phía cái kia trình báo yêu nhân vật chứng quân tốt hỏi: "Bằng mù mù trong phòng, cũng chỉ tìm ra những vật này? Có không Cát Tường cô nương vẫn tự bán mình?"

Hắn vừa nói nửa câu đầu lúc, cái kia quân tốt còn có chút chột dạ, bởi vì Bằng mù mù trong phòng tự nhiên là có chút tiền bạc cùng châu báu, nhưng những vật này đều nhét vào hắn hầu bao.

Nghe xong tiểu thần tiên hỏi là Cát Tường vẫn tự bán mình, cái kia quân tốt nhất thời nhẹ nhàng thở ra, liền vội vàng lắc đầu nói: "Vẫn tự bán mình? Thật là là giấy viết a? Phàm là trên giấy có chữ viết đồ vật, nhỏ đều đã hiện lên đưa Đại đô đốc, chưa từng thấy qua cái gì vẫn tự bán mình!"

Lý Ngự trong lòng quỳnh lên, vội vàng đem cái kia một cái sọt sách vở sổ sách đều ngã trên mặt đất, liền bó đuốc, liền cái kia sổ sách chen lẫn trang đều từng tờ một lật nhìn, lại vẫn không thấy Cát Tường vẫn tự bán mình.

Lúc này, trong phủ đột nhiên một hồi náo động la hét ầm ĩ, Vũ Sĩ Ước theo kiểm quát: "Chuyện gì xảy ra, nhưng là có người phản kháng?"

Không đợi Vũ Sĩ Ước dưới tướng binh tướng đi vào xem xét, liền có một người lính tốt thờ hồng học chạy đến, hướng về phía hắn bẩm báo nói: "Đại đô đốc, 'Trương Phi Cừ' Tam chương quỹ nhân lúc người ta không đề ý, đã thương một cái huy hiệu, leo tường chạy trốn!"

Vũ Sĩ Ước nghiêm nghị quát: "Đuổi theo cho ta! Yêu nhân đồng đảng, một cái đều không thể bỏ qua!"

Cái kia binh lính đáp ứng một tiếng, dẫn một đội quan binh liền đuổi theo.

"Tam chương quỹ chạy?" Lý Ngự tâm niệm đột ngột chuyển, Cát Tường vẫn tự bán mình, sẽ không liền ở cái này Tam chương quỹ trên thân a?

khách có câu kết, đã giắt dây đều Đốc lão gia dò xét ta 'Trương Phi Cừ' á!"

Dương Đông Bản khốc khốc đề đề đem trước sau đi qua khốc lóc kể lể một lần, Nhâm Oán cắn răng giọng căm hận nói: "Lại là hán!"

Dương Đông Bản cấp tốc từ trong ngực móc ra mấy phần văn thư, cao cao nâng trên tay, đối Nhâm Oán nói: "Thái Thú lão gia, nhỏ hoảng hốt đào mệnh, cũng chỉ mang ra này mấy phần đông tây, ta 'Trương Phi Cừ' lớn như vậy tài sản, tất cả đều bị chép phong!"

Nhâm Oán liếc mắt đồ vật trong tay của hán liếc mắt, khinh thường nói: "Đây là vật gì?"

Dương Đông Bản theo công bộ khoái nghị luận Lý Ngự tại trong lúc nguy cấp cứu Cát Tường một chuyện, đã cảm thấy được việc này chỉ sợ cùng Cát Tường cô nương thoát không khỏi liên quan, vội nói: "Đây là ta 'Trương Phi Cừ' mua mấy cái nha đầu bán mình văn thư, vị kia Cát Tường cô nương văn tự bán mình, cũng ở trong đó!"

Nhâm Oán nghe xong, hai mắt lập tức sáng lên, bỗng nhiên đem cái kia một chồng văn thư đoạt trong tay, cấp tốc lật qua lật lại, đem không thể làm chung văn tự bán mình ném đầy đất, cuối cùng tìm tới Cát Tường bán mình văn thư, ngửa mặt lên trời cười ha ha: "A a a a . . ."

Nhâm Oán lợi xoạt đến quá độc ác chút, này há miệng ra cười to, miệng đầy đỏ tươi, Dương Đông Bản ngửa mặt trông thấy, không khỏi kinh hãi, thất thanh nói: "Thái Thú lão gia, ngài tức hộc máu á!"

"Cút!"

Nhâm Oán đập Dương Đông Bản một cước, một búng máu con nôn trên mặt của hán, Dương Đông Bản không dám tránh, chỉ đem mắt nhắm lại, thầm nghĩ: "Thối quá!" Nghĩ là nghĩ như vậy lấy, cũng không dám đi lau sạch, để tránh chọc giận Nhâm Oán, đành phải gắng chịu nhục.

Nhâm Oán cười to vài tiếng, tâm tư đột nhiên xoay một cái,

Thầm nghĩ: "Lão phu cùng Lý Ngự lần này ân oán, chỉ sợ sáng sớm ngày mai liền muốn truyền khắp toàn thành, rất nhiều người đều phải suy nghĩ là lão phu gấp ghe Cát Tường sắc đẹp, cho nên bị Lý Ngự sửa trị. Lão phu mất đi to như vậy một cái xấu, như thế nào còn có thể Lợi châu dùng chân, như thế nào mũi miện công đường, làm cha mẹ quan?"

Ân. . . , này trúng tà nhập ma có, lão phu không thể không dùng, quyết không thể ngồi vững là lão phu muốn chiếm lấy dân nữ, như vậy. . ."

Nhâm Oán nghĩ tới đây, liền biết quyết không thể từ chính mình tới nắm giữ phần này văn tự bán mình, mà lại kẻ có được nó mặt ngoài xem ra cần phải cùng phủ Thái Thú không có bất kỳ cái gì liên quan, như thế mới tốt mượn phần này văn tự bán mình, không chút kiêng kỵ làm làm văn chương, khiến cho Lý Ngự cùng Cát Tường đôi kia tiện nhân không được kết quả tốt.

Nghĩ tới đây, Nhâm Oán thâm trầm cười một tiếng, đột nhiên cúi người, theo trong tay áo lấy ra một khăn tay vuông, nhẹ nhàng lau Dương Đông Bản xoa lên trên mặt nước bọt.

Dương Đông Bản bị mặc cho đại lão gia "Ôn nhu" khiến cho lòng to đều dựng lên, lắp bắp nói: "Không dám làm phiền đại lão gia, nhỏ. . . Nhỏ chính mình xoa."

Nhâm Oán cười gằn, nhẹ giọng hỏi: "Trên tay ngươi, nhưng có cái gì nhân vật thích hợp, làm gốc quan đời cảm phần này văn tự bán mình ước?"

Dương Đông Bản mờ mịt nói: "A?"

Nhâm Oán nói: "Lão phu, là không tiện ra mặt. Nhưng lão phu, lại không cam tâm buông tha Lý Ngự cùng Cát Tường đôi kia tiện nhân, chỉ cần có cái cùng ta phủ Thái Thú không liên hệ chút nào người ra mặt, đời cảm phần này văn tự bán mình, ắt lão phu ý nguyện làm việc! Ngươi hiểu?"

Dương Đông Bản bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng đứng ra, nói: "Có tiểu nhân a! Tiểu nhân nguyện vì đại lão gia đời cảm!"

Nhâm Oán vừa cho Dương Đông Bản lau sạch sẽ gương mặt, nghe đến đó "Phi" một tiếng, lại là một ngụm máu nước bọt phun đến trên mặt của hán: "Ta nhô vào! Ngươi cái không dài đầu óc đồ ngu! Phần này bán mình văn thư muốn qua đến người khác danh nghĩa, nguyên chủ nhân chẳng lẽ không dùng kí tên đồng ý? Nghe ngươi phương mới nói, 'Trương Phi Cừ' bên trong cũng chỉ chạy ra ngươi một cái quản sự, ngươi coi người mua, ai làm người bán?"

Dương Đông Bản bừng tỉnh đại ngộ: "A! Nguyên lai, đại lão gia là muốn cho phần này bán mình văn thư sang tên hợp lý hợp pháp, không có chút nào sơ hở."

Nhâm Oán nói: "Không tệ! Cho nên, ngươi chỉ có thể là người bán!"

Dương Đông Bản con ngươi hơi chuyển động, nói: "Có có! Tiểu nhân có chủ ý! Tiểu nhân có cái 'Anh em đồng hao', cũng tại 'Trương Phi Cừ' bên trong làm việc, đại danh canh mới, người xưng canh Tứ nhi, tiểu nhân có thể đem phần này văn thư qua đến tên của hán xuống."

Nhâm Oán hỏi: "Người này có thể dùng sao?"

Dương Đông Bản liên tục gật đầu: "Có thể dùng! Có thể dùng! Có thể vì đại lão gia làm việc, canh Tứ nhi chắc chắn cam tâm tình nguyện. Người thường đi chỗ cao, canh Tứ nhi ước gì ôm lấy lão gia ngài đùi đây."

nhất, nhất thời đổi giận thành vui, vội nói: "Việc này Thái Thú lão gia hết sức coi trọng, người nhanh mang bọn ta đi tìm hẩn."

Ban đêm đứng là thanh lâu kỹ phường náo nhiệt nhất thời điểm, cái kia tô lương sinh buộc lại đội mũ xanh, mặc vào hai đoạn áo, cúi đầu khom lưng, nghênh đón mang đến, đang đang cất lực cho hẩn bà nương giới thiệu sinh ý, bởi vì nguyên là tự mình bà nương, hẩn là có rút thành.

Canh Tứ mà dẫn Dương Đông Bân cùng Nhậm phủ nhị quân gia đi vào di xuân lâu, đẩy ra mù tú bà, trực tiếp chạy hẩn đi. Tô lương sinh mặt mày hớn hơ, nói: "Canh Tứ gia lại tới chiều cô ta bà nương làm ăn? Ôi, người này làm sao ba người nột, vậy nhưng được nhiều coi là ít tiền."

Canh Tứ mà kéo lấy hẩn liền đi ra ngoài, nói: "Im miệng! Lão tử muốn đưa người một cộc đại phú quý, ra ngoài nói chuyện."

Này tô quy công quả nhiên là cái thấy tiền sáng mắt, nghe xong có bó bạc lớn vui vẻ nhận, liên tục không ngừng liền đáp ứng, thế nào để ý tới đến trong đó có gì huyền cơ. Đường đường Thái Thú, lại vì sao muốn tìm hẩn loại chuyện lật vật này trên mặt đất trong khe ruồi như con muỗi nhân vật tới đón đĩa? Hẩn lại là hoàn toàn không hề nghĩ rằng.

Nhậm phủ nhị quân gia vui vẻ chịu không nổi, lập tức dẫn hẩn trở về bào chế chứng cứ.

Vũ phủ bên này, Lý Ngự đến là một đêm ngủ ngon, hôm sau trời vừa sáng, hẩn chưa tỉnh, liền nghe mẫu thân vui vẻ tiếng âm vang lên: "Con cá nhỏ, mặt trời đều phoi cái mộng, người không trả nổi? Cát Tường cô nương tỉnh rồi!"

Nửa câu đầu Lý Ngự nghe hàm hàm hồ hồ còn không lắm để ý, sau khi nghe được nửa câu lại là soạt một cái liền vén chăn lên, hưng phấn mà đi chân đất mà liền chạy ra khỏi đi, chỉ mặc vào một thân thiếp thân quần lót.

Dưới hiên, Phan Kiều Kiều cùng Cát Tường đang đứng ở đằng kia, Cát Tường hiển nhiên là đã sớm tỉnh, đã rửa mặt hoàn tất. Nàng đứng tại dưới hiên, một thân thủy màu cái áo, ánh nắng chiếu xéo, phản chiếu gương mặt màu mầu tràn đầy, vàng sáng lưu động, hiển nhiên một đêm này ngủ ngon, lại thêm sau khi tỉnh lại được biết thoát hiểm, vui vẻ phía dưới tỉnh thần phấn chấn.

Thấy một lần Lý Ngự, Cát Tường đầy mặt vui vẻ, trong treo liền bái xuống dưới, nói: "Cát Tường tạ ơn Lý gia ca ca. Ân cứu mạng. . ."

Cát Tường còn chưa nói xong, liền bị Phan Kiều Kiều một bà kéo lên, cười nói: "Áy! Người cùng hẩn khách sáo cái gì, đây đều là cá con nên làm. Lại nói, cái gì Lý gia ca ca, kêu như vậy xa lạ. Hôm qua trong đêm, người thế nhưng là luôn mồm hô: 'Ngự ca ca cứu ta', 'Cát Tường tình nguyện lấy thân báo đáp, gọi hơn phân nửa tức đầu, làm cho đại nương đều ngủ không ngon giấc.'"

Phan Kiều Kiều thốt ra lời này ra, Cát Tường nhất thời xấu hổ mà ức, lúng túng mà nói: "Người. . . Người ta nào có?"

Cát Tường vùng trộm liếc mắt một cái Lý Ngự, đụng một cái đến ánh mắt của hẩn, thẳng hận không thể tìm đầu kẻ đất chui vào. Lý Ngự cũng là ngượng ngùng có chút ngượng ngùng.

Kỳ thật trong đêm qua Cát Tường dĩ nhiên là kêu lên 'Ngự ca ca cứu ta', hàm hàm hồ hồ cũng bắt quá liền hô ba lượt tiếng thôi, thời gian khác đều đang ngủ say. Nhưng là đối với chuyện xưa gia công phong phú, cũng không phải nhà tiểu thuyết đặc quyền, Phan nương tử thuận miệng liền đổi thành 'Kêu nửa đêm', còn sáng tạo tính tăng thêm 'Tình nguyện lấy thân báo đáp'.

Lúc này nhìn một đôi thiếu niên nam nữ tuy xấu hổ, lẫn nhau đồ đều không có gì ý phản đối, phan đại nương trong lòng không khỏi cười nở hoa: "Nếu là thuận lợi, ngày này sang năm liền có thể ôm vào mập mập cháu. Ha ha ha ha. . ."

Phan đại nương nghĩ như vậy, liền tìm lý do, vội vội vàng vàng đi ra, nghĩ đến cho này một đôi thiếu niên nam nữ nhiều hơn chế tạo chút cơ hội. Tầng kia giấy cửa sổ một khi xuyên phá, chắc hẳn chuyện tốt cũng liền tới gần.

Phan đại nương vừa đi, Vũ phủ quân gia liền vội vã chạy tới khách xá nhà ngang, thấy một lần Lý Ngự, liền dừng bước, nói: "Tiểu lang quân, phủ Thái Thú phái người đến."

Lý Ngự ánh mắt ngưng tụ, nghi nói: "Phủ Thái Thú phái người tìm ta, muốn làm cái gì?" Lý Ngự trong lòng tốt không kỳ quái, Nhâm Oán tối hôm qua vừa mới bị hẩn sửa trị một phen, bây giờ mới truyền làm toàn thành trò cười, đầu ngọn gió đang gặp thời điểm, thế mà còn dám đứng ra?

Vũ phủ quân gia nói: "Phủ Thái Thú người tới, không phải tìm Tiểu lang quân ngài. Là tìm Cát Tường cô nương."

Cát Tường lấy làm kinh hãi, biến sắc nói: "Bọn hẩn tìm ta?"

Vũ phủ quân gia nói: "Vâng! Phủ Thái Thú người nói, có người cầm Cát Tường cô nương văn tự bán mình hướng về phía phủ Thái Thú cáo trạng, nói Cát Tường cô nương đã sớm bị hẩn mua xuống, xin mời Đại đô đốc giao ra Cát Tường cô nương."

Cát Tường giật mình, vẻ mặt thâm biến, vô ý thức nhìn về phía trong mắt của nàng duy nhất dựa vào: Lý Ngự.

Lý Ngự tâm tư xoay một cái, cười lạnh nói: "Ta liền biết, cái kia văn tự bán mình rơi tại bên ngoài, sớm muộn tất có biến cố. Quả nhiên. . ."

Lý Ngự đột nhiên ngừng đầu, hướng về phía Vũ phủ quân gia nói: "Lại không biết Đại đô đốc như thế nào trả lời chắc chắn?"

Vũ phủ quân gia hơi lộ ra ý cười, nói: "Đại đô đốc nói, Cát Tường cô nương thân trúng thuốc mê, lại bị kinh sợ dọa, cho tới nay chìm ngủ không tỉnh, trong mộng vẫn hồ ngôn loạn ngữ, hiển nhiên thần chí không rõ. Đã kéo dài mời danh y, vì nàng chẩn trị. Xem chừng đến ba ngày thời gian, mới có thể

Lý Ngự hít sâu một hơi, ần dật, dáng vẻ trang nghiêm, còn kém hai tay hợp thành chữ thập: "Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục?"

Cát Tường: "..."

Lý Ngự: "..."

Hai người đối mặt một lát, Lý Ngự trong lòng có chừng cảm giác là lạ, cẩn thận một suy nghĩ, "Ta là địa ngục", "Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục?" Cái này lời thoại có vẻ như thật có chút là lạ...

Cát Tường đột nhiên khuôn mặt đỏ lên, lặng lẽ quay lại kiêu nhan đi, cái kia thẹn thùng bộ dáng, khiến cho Lý Ngự không khỏi trái tim rung động: "Ồ! Cát Tường gây hiểu ý! Thuận khiết như thể tiểu nha đầu, thể mà còn như thể cảm kích thức thời, gọi Thực lễ gọi Thực lễ, muốn nâng khóc gọi Thực lễ..."

Lý Ngự đang YY lấy, Cát Tường xấu hổ thoa hấn liếc mắt, đứng bất được hấn bên môi một vết cười tà, không khỏi câu gợn nói: "Người... Người làm gì cười đến hư hỏng như vậy!"

Lý Ngự tranh thủ thời gian nghiêm màu sắc, lại là một bộ chính nhân quân tử hình dáng, nói: "Nào có, ta đang suy nghĩ như thế nào cứu người."

Cát Tường nhận tình sáng lên, mong ngóng nhìn qua hấn nói: "Vậy người muốn ra biện pháp đã đến rồi sao?"

Lý Ngự nói: "Đang suy nghĩ, đang suy nghĩ..."

Lý Ngự gõ sọ đầu, nhẹ nhàng bước đi thong thả mấy bước, thăm thò dài nói: "Ai, từ xưa đến nay, mỹ nữ đều là tư nguyên khan hiếm a, đường đường Thái Tử, đơn giản dùng bất cứ thủ đoạn nào, cũng không bằng động vật văn minh. Người xem cái kia khổng tước xoe đuôi, có bản lĩnh người mặc cho người mập mạp cùng ta 'Giới Vũ' a!"

Lý Ngự đang nghĩ ngợi, Dương Thiên Diệp một bộ áo trắng, sáng khiết như trăng theo cửa tròn bên trong khoan thai đi ra,

Phía sau lạc hậu nửa bước đi theo Mặc Bạch Diễm, khẽ khom người, nhắm mắt theo đuôi.

Thấy Lý Ngự cùng Cát Tường, Dương Thiên Diệp có chút dừng lại, dừng lại thân thể, trên mặt lộ ra một tia nhàn nhạt ý cười: "Vị này, chắc hẳn liền là Cát Tường cô nương a?"

Cát Tường không biết được Dương Thiên Diệp, nhưng thấy nàng khí chất phương hoa, cử động ưu nhã, phía sau còn có người người hầu cùng đi, cũng chỉ là cái kia người hầu cùng đi người, nhìn đều có chút không tầm thường, biết hẳn là Quý Nhân nhất lưu, không dám mất cấp bậc lễ nghĩa, vội vàng thu thập đau lòng, tiến lên chào: "Cát Tường gặp qua cô nương."

Dương Thiên Diệp nhàn nhạt cười một tiếng, nói: "Cát Tường cô nương không cần phải khách khí, người ta đều tại Vũ gia làm khách, cũng là duyên phận. Ta nhìn người cùng ta tuổi tác tương tự, tỷ muội tương xứng liền tốt."

Lý Ngự liếc mắt Dương Thiên Diệp liếc mắt, lại là tối nghi ngờ cảnh giác. Dương Thiên Diệp rõ ràng sớm liền đi tới Lợi châu, lại cách nhiều ngày mới đi Vũ gia nhận thân, mà lại thể thốt phủ nhận đã sớm tới Lợi châu, chuyện này một mực khiến Lý Ngự trong lòng còn nghi vấn.

Bất quá, hấn cũng chưa từng nghĩ quá mức phức tạp, chỉ cho là này Dương Thiên Diệp là cái làm cục đi lừa gạt gian lận bài bạc, là muốn bốc lên thân.

Thời đại đó giao thông không tiện lợi, rất nhiều thân quyến nhà qua lại, cũng chỉ có dùng thư. Liền xem như thư, tại thời đại đó đều là vô cùng không dễ đưa đạt thân quyến trong tay, cho nên rất nhiều địa ở riêng thân thích người ta, đều là chỉ biết tên họ, chưa từng thấy qua bộ dáng, cho nên bị bốc lên thân lừa gạt chuyện tiền là lừa đảo nhóm thường dùng một trong thủ đoạn.

Bởi vì này một cục, Lý Ngự đối Dương Thiên Diệp một mực tối nghi ngờ cảnh giác. Chỉ bất quá, hấn cũng không có chứng cứ rõ ràng, liền là cái kia thù tai lên một khóa nốt ruồi son, cũng khó đảm bảo thế gian này sẽ không có người khác vừa vận tương tự, tổng không tốt tự dừng đi cùng Dương phu nhân giảng: Muội từ người không phải muội từ người. Cho nên, Lý Ngự cũng chỉ đối nàng kính người xa chi thôi.

Dương Thiên Diệp cùng Cát Tường hòa khí nói lời nói, khóe mắt mà lại nghiêng mắt nhìn gặp Lý Ngự đối nàng nhìn chăm chú, phương tâm lập tức nhảy một cái. Cái này tiểu thân tiên đến tốt cùng lớn bao nhiêu bản sự, nàng thực sự không rõ ràng, nàng nghĩ muốn hiểu rõ, liền phải tiếp xúc nhiều hơn, nhưng vừa có tiếp xúc, nàng lại lo lắng bị Lý Ngự nhìn ra nội tình, loại này tiếp xúc thật sự là đã nguy hiểm lại kích thích.

Dương Thiên Diệp không dám để cho Lý Ngự tiếp tục xem xuống tới, bỗng ngẩng đầu lên, hướng về phía Lý Ngự nở nụ cười xinh đẹp: "Tiểu lang quân, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Lý Ngự vẫn nhớ kỹ Thúy Vân Lang lên "Mò cá mả" xấu hổ một màn, nhìn nàng tự nhiên hào phóng, đục như vô sự, nhưng không biết đối phương là bởi vì đối với hấn hạ tất sát lệnh, đã coi hấn là cái người chết, cho nên mới chẳng phải xấu hổ, đồ là tự mình cảm thấy có chút không được tự nhiên, liền làm một chút cười một tiếng, chấp tay nói: "Ngân Diệp cô nương sớm."

Thiên Diệp... , Cát Tường... , Lý Ngự nhìn một chút đứng tại sáng lạn ánh nắng bên trong tú sắc khả xan một đôi người ngọc, trong lòng hơi động, bỗng nhiên từ tên của các nàng nghĩ đến khác nhau mỹ vị quả vật: Thiên Diệp đậu hũ, Cát Tường mì hoành thánh. Sau đó... Hấn phát hiện mình có chút đói bụng.

"Vẫn là ăn cơm trước đi! Người là sắt, cơm là thép, không ăn một bữa đói đến hiểu! Trước nhét đầy cái bao tử, lại hạch toán đối phó Nhâm lão ma biện

Một cái đánh và thắng địch phủ 1,200 người, mỗi phủ đưa đánh và thắng địch Đô úy một người, hai bên quả cảm Đô úy các một người, đừng tướng, trưởng sử, binh tào, Tham Quân chờ chức quan.

Phủ phía dưới liền là đoàn, một đoàn làm 300 người, đưa có giáo úy. Đoàn bên dưới lại có lữ, mỗi một lữ 100 người, quan chức gọi Lữ soái, Hộ Kiền Thừa Cơ vừa mới nhập ngũ, cũng bởi vì cứu được Vũ Sĩ Ước, liền trực tiếp làm sĩ quan.

Kỳ thật Lữ soái cấp những sĩ quan khác chưa hẳn liền đủ tư cách mặc sáng rực khải, nhưng Vũ Sĩ Ước thế nhưng là có không chỉ một bộ, mà lại hẳn cũng không thích mặc cao điệu như vậy, mấy bộ sáng rực khải đều tại kho vũ khí bên trong để đó không dùng lấy, cho nên liền thường Hộ Kiền Thừa Cơ một bộ.

Hộ Kiền Thừa Cơ lúc trước đi theo lý hiếu thường thời điểm, cũng không có cơ hội làm đến một bộ sáng rực khải, hẳn nguyên bản là quân nhân, đối này áo giáp yêu thích không buông tay, cho nên liền khoác treo lên, ra ngoài tao bao một lần, lúc này vừa vừa trở về.

Lý Ngự nghe nói hẳn là Vũ Sĩ Ước thị vệ, trong lòng không khỏi khẽ động, tuy nói hiện tại quan phủ truy nã lợi hại, thích khách kia chưa hẳn sẽ còn lộ diện, nhưng... Cuối cùng có điểm tâm bên trong mao mao. Tên này nếu là một lữ chỉ suất, võ công chắc hẳn không tệ, nhất là này một thân trang phục, máu dày a, vật lý kháng tính ngạc nhiên cao, thời khắc máu chốt liền là một mặt sẽ tự động di động khiến thịt nha!

Lý Ngự lập tức nói: "Thì ra là thế! Tiểu khả đang muốn xuất phủ đi làm một cộc sự tình. Không biết có thể làm phiền gì Lữ soái cùng đi tiểu khả một nhóm. Ha ha, gần đây Lợi châu không yên ổn a, nếu không... Ta đi cùng võ đồ đốc nói một chút."

Hộ Kiền Thừa Cơ có chút tò mò, không biết được đầu ngọn gió đang gấp thời điểm Lý Ngự còn phải mạo hiểm ra đi làm cái gì, vội nói: "Không cần phiền phức Đại đồ đốc, bản Lữ soái bây giờ đang không có việc gì, liền bồi tiểu thần tiên đi một chuyến lại như thế nào?"

Lý Ngự hớn hờ nói: "Như thế, làm phiền!"

Lý Ngự mang theo Hộ Kiền Thừa Cơ đi trước tìm tới Trần Phi Dương, Trần Phi Dương lại dẫn hai người tìm tới Cầu Đầu Nhi, Lý Ngự đối với hai người nói: "Cát Tường cô nương vốn là bị lừa bán tại 'Trương Phi Cư', bây giờ lại đột nhiên toát ra một cái tự xưng có được Cát Tường cô nương khế ước bán thân người, các người đi hỏi thăm một chút, cứu thất người nào."

Cầu Đầu Nhi vui vẻ nói: "Không cần nghe ngóng, tiểu nhân biết. Người kia gọi tô lương sinh, thành Lợi Châu bên trong số một bản thiêu vương bát."

Lý Ngự ngạc nhiên nói: "Người thế nào biết?"

Một câu mở miệng, Lý Ngự đã giật mình, rất rõ ràng, đây là nhâm thái thủ tận lực thả ra tiếng gió thổi. Hẳn nếu muốn chơi dương mưu, liền không sợ người biết, mà lại ước gì người biết càng nhiều càng tốt, dù sao hẳn vẫn tự bán mình nơi tay, liền chiếm đóng một chữ lý.

Lý Ngự nhắc tay cắt ngang chuẩn bị theo Bàn Cổ khai thiên tích địa nói lên Cầu Đầu Nhi, trầm giọng nói: "Ta biết rồi! Người này hiện ở đâu?"

Cầu Đầu Nhi trong lòng tốt không kỳ quái: "Ta còn chưa nói, người sẽ biết, hiển nhiên là dùng thần thông a. Làm sao hẳn ở đâu người lại muốn hỏi ta, lại bộp chộp một chút không liền thành?"

Nhưng mà đây chính là khoe khoang chính mình tác dụng thời điểm,

Cầu Đầu Nhi bề bộn khoe khoang nói: "Biết biết, nhà của hẳn nhỏ người biết, nhỏ trong tay có hai tiền dư hồi nhỏ, đã từng không chỉ một lần chiếu cố qua hẳn bà nương buôn bán, quen thuộc a, nhỏ mang ngài đi!"

Cầu Đầu Nhi hấp tấp đi ở phía trước, dẫn Lý Ngự, Hộ Kiền Thừa Cơ còn có Trần Phi Dương thẳng đến tô lương sinh nhà, không nghĩ đến nơi đó lại là Thiết tướng quân giữ cửa, hướng về phía hàng xóm sau khi nghe ngóng, nói là thấy tô quy công đi theo Canh Tứ gia rồi đi.

Cầu Đầu Nhi cũng là cái bách hiểu sinh, lập tức lại dẫn đám người thẳng đến Canh Tứ nhà. Kỳ thật Lý Ngự cùng Canh Tứ xem như sư huynh đệ, vốn là nhận ra nhà của hẳn, nhưng Cầu Đầu Nhi nguyện ý dẫn đường, cũng liền tùy hẳn đi.

Đoàn người xuyên qua bốn cái phưong, cuối cùng đã tới canh nhà, đem cái toàn bộ mặc giáp trụ, phụ trọng hơn ba mươi cân, đi theo đám bọn hẳn đi tới đi lui Hộ Kiền Thừa Cơ một hồi hồn hển, đông dao động tây hoảng, mắt thấy là phải không làm được sẽ tự động di động khiến thịt.

Đám người vừa đến canh nhà, không cần chủ nhân khách khí, Hộ Kiền Thừa Cơ liền đặt mông ngồi xuống, quơ lấy người ta ấm nước, ọc ọc ực.

Canh Tứ nghe xong Cầu Đầu Nhi nói rõ ý đồ đến, lập tức liền rửa sạch. Hẳn chỉ bắt quá theo Dương Đông Bân trong tay thu hai chuỗi tiền chỗ tốt, giúp hẳn giới thiệu cái cống nòi quy công, chẳng lẽ còn muốn dựng vào chính mình hay sao? Cái này tiểu thần tiên thế nhưng là thuộc chó điên, gấp liền Thái Thú đều cần, sư huynh đệ một chút kia tình cảm chỉ sợ không đáng tin cậy.

Canh Tứ vội vàng nói: "Không liên quan chuyện ta, ta không biết xảy ra chuyện gì a! Chính là ta vậy ngay cả vật áo mà Dương tam gia nói là muốn tìm tô tiểu quy, hẳn không biết Tô gia cửa nhỏ, ta cho dẫn đi gặp gặp, cái khác thế nhưng là hoàn toàn không biết."

Lý Ngự nhìn hẳn bộ dáng, liền cảm giác có chút mập mờ, nhưng mà nếu biết người kia chỗ, liền cũng không thêm để ý Canh Tứ mê hoặc, Lý Ngự trực tiếp hỏi: "Dương tam gia? Người nói là Dương Đông Bân a? Người này sự tình liên quan thích khách, đang bị quan phủ truy nã, người vì sao thay hẳn làm việc tìm người?"

Canh Tứ đổi sắc mặt, bẽ bộn cười rồi nói: "Tiểu thần tiên, ngươi có chỗ không biết, đêm qua ta không trực ban, không biết trong đó tình hình a. Về sau biết, cũng là rất sợ."

Lý Ngự cười lạnh một tiếng, nói: "Này Dương Đông Bân hiện ở nơi nào?"

Canh Tứ có chút chột dạ nói: "Dương ba. . . A không! Dương Đông Bân hiện ở nơi nào, tiểu nhân cũng không biết được. Bất quá, cái kia tô tiểu quy bây giờ lại là tại phủ Thái Thú bên trong."

Lý Ngự sắc mặt nhất thời âm trầm xuống, Canh Tứ trông thấy sắc mặt của hắn, càng thêm luống cuống, bẽ bộn cười rồi nói: "Nghe nói, là nhâm thái thú đem hắn ở lại nơi đó, nói là để cho tiện tùy thời rù xuống hỏi ý kiến, phá án!"

Trần Phi Dương tức giận đến trướng. Đỏ mặt, đối Lý Ngự nói: "Tiểu lang quân, cái gì tùy thời rù xuống hỏi ý kiến, rõ ràng chính là sợ chúng ta tìm tới cái kia thứ hèn nhất, lo lắng tiểu tử kia sợ lang quân, hoặc là thu Tiểu lang quân chỗ tốt, lại đến lúc lật lọng!"

Lý Ngự trầm mặt nhẹ gật đầu, nói: "Giải quyết riêng, sợ là không được. Chúng ta trở về, nghĩ biện pháp khác."

Giải quyết riêng kỳ thật là biện pháp tốt nhất, vì trả Cát Tường tự do, Lý Ngự cũng không để ý khiến cho cái kia họ Tô kiếm lời chút chỗ tốt. Hắn vốn là liền làm xong bị hung ác gõ một bút dự định, lại không nghĩ nhâm thái thú hiển nhiên cũng sớm suy nghĩ đến điểm này, thế mà tới cái rút cùi dưới đáy nồi.

Thế nhưng là không giải quyết riêng, vậy thì phải công, một khi nghĩ công, người ta có văn tự bán mình nơi tay, vậy liền "Công bằng hợp pháp" vô cùng, hắn tiểu thần tiên cũng không thể khiêng ra thần phạt trên ép luật pháp nha, nói như vậy, hắn này tiểu thần tiên cũng liền làm chấm dứt, triều đình là tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ có người mượn thần phạt danh nghĩa, áp đảo trên triều đình.

Bốn người hồi trở lại tại Trần Phi Dương nhà trong tiểu viện, nghe Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi thiên mã hành không, ý tưởng sâu xa mở rộng nói rất nhiều kỳ tự diệu tưởng, hoàn toàn không có thi hành khả năng, Lý Ngự lắc lắc đầu nói: "Những này biện pháp đều không thể thực hiện được!"

Hắn xem nhìn sắc trời, thấy mặt trời ngã về tây, nhân tiện nói: "Đã qua một ngày, còn có hai ngày thời gian. Ta về trước đi, ngày mai hướng về phía võ đô đốc thỉnh giáo một chút, thuật nghiệp hữu chuyên công, này trên quan trường sự tình, võ đô đốc định so ngươi ta nhìn thấu qua!"

Hội Kiến Thừa Cơ từ đầu đến cuối không nói một lời, ngoại trừ uống nước, liền là thờ ơ lạnh nhạt, nghe đến đó, không khỏi âm thầm nhất sái: "Cái gì tiểu thần tiên, bị người nói thần thông quảng đại, không gì làm không được, bây giờ xem ra, cũng không gì hơn cái này đi!"

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Che chở Như Lan

Lý Ngự rời đi Trần Phi Dương nhà, một đường hướng phủ đô đốc đi, vừa đi, một bên suy tư đối sách, thầm nghĩ ra từng cái biện pháp, lại một lần lần lật đồ, lòng mày dần dần nhàu.

Sự tình còn lâu mới có được hắn tưởng tượng đơn giản như vậy, chớ nhìn hắn tại phủ Thái Thú hỏ nhâm thái thú một lần, thậm chí khiến cho đường đường Thái Thú trước mặt mọi người dớp cút, vẫn phải phối hợp hắn giả thần giả quỷ, nhưng cái kia là phi thường thời khắc. Long khố chỗ nước cạn cũng có bị tôm trò vui thời điểm, hồ lạc đồng bằng cũng có thể bị chó bắt nạt.

Bây giờ, nhâm thái thú nuốt ngậm cút về sau, phảng phất đột nhiên khai khiếu. Hắn vốn là quan, mà lại là Lợi châu thanh thứ nhất chức vụ quan trọng hành chính quan, giả thần giả quỷ trong lĩnh vực, hắn không phải là đối thủ của Lý Ngự, thế nhưng tại lĩnh vực của hắn bên trong, Lý Ngự đồng dạng không được mở rộng.

Phải làm sao mới ổn đây?

Lý Ngự càng nghĩ dưới chân càng là nặng nề, lông mày nhàu đến càng chặt, Hội Kiến Thừa Cơ "Khanh khanh khanh" đi tại bên cạnh hắn, hai người cũng không trò chuyện, Hội Kiến Thừa Cơ lặng lẽ nghiêng mắt nhìn lấy sắc mặt của hắn, trong lòng đối vị này tiểu thần tiên càng khinh thường: "Không phải liền là mong muốn cô gái nha, nhìn ngươi này nhiệt tình phí. Nếu là lão tử, xông vào phủ Thái Thú, một đao chặt cái kia tiểu vương bát!"

"Ngô. . . Kể từ đó, cô nương kia liền không thể tại Lợi châu đặt chân a? Vậy cũng không quan trọng, ta mang nàng lên núi làm áp trại phu nhân đi! Người sống còn có thể khiến cho ngen nước tiểu chết? Hừ. . ."

Mặt trời chiều ngã về tây, ráng chiều đầy trời.

Trên trời tỏ khắp lấy không cách nào nói rõ màu sắc, đám mây có sâu, có cạn, có xa, có gần, có đen, có trắng, thế là bị trời chiều chiếu rọi ra ý tưởng đầy đủ màu sắc. Tĩnh mịch tím, âm áp quả cam, mộng lung vàng, nhiệt liệt đỏ, giao diệt phủ lên thành không thể miêu tả mỹ lệ, phảng phất lòng người chỗ sâu mộng ảo.

Lý Ngư thân ảnh tại trời chiều ánh chiều tà bên dưới kéo càng ngày càng dài, phía trước đã thấy phủ đỏ đốc cửa chính, Cát Tường đang kiết kiết một người, đứng lặng trước phủ, ngắm nhìn phố dài phần cuối, mắt thấy Lý Ngư đi tới, Cát Tường kích động hô một tiếng: "Lý đại ca!"

Lý Ngư ngẩng đầu, liền thấy chạy ở dưới ánh tà dương Cát Tường.

Một màn kia trời chiều, tỏa ra ven đường cây, tỏa ra ánh sáng bàn đá xanh đường, cũng chiếu đến chạy trên đó mỹ lệ nàng. Dưới trời chiều, chạy nhanh tuổi thanh xuân của nàng, sợi tóc tại nàng đầu vai nhảy vọt, nhảy vọt còn có cái kia viên trẻ tuổi trái tim.

Lý Ngư nhìn xem nàng, chưa phát giác nghĩ đến thi nhân phường Đường một câu thơ: Xuân thủy mới sinh, xuân lâm ban đầu thịnh, gió xuân mướt dăm, không bằng người!

Nàng giống như U Lâm chi lan, nhìn như nhỏ yếu, lại kiên cường bất khuất. Không bởi vì sương tuyết biến sắc, không cùng đào lý tranh diễm, sẽ không đáng về kệch cỡm, sẽ không xu thế tìm mị, quanh thân nhẹ nhàng khoan khoái, sạch sẽ sáng long lanh, tác lòng nguyên không lớn, lưu đến rất nhiều hương, đáng giá người che chở triu mến.

Lý Ngư nhú chặt lông mày không khỏi chậm rãi giãn ra, mím chặt bên dưới cong môi hơi hơi hướng lên nhếch lên, bởi vì suy nghĩ mà có vẻ hơi phiêu hốt ánh mắt cũng biến thành sung đến âm áp kiên định.

"Lý đại ca!"

Cát Tường hơi hơi thờ hồn hên đứng vững, miệng ngập ngừng, lại không hỏi ra câu nói tiếp theo tới.

Lý Ngư biết nàng đang lo lắng cái gì, hướng về phía nàng thoải mái mà cười một tiếng, nói: "Đừng lo lắng, sự tình đã giải quyết hơn phân nửa!"

Cát Tường ảm giấu khăn trang về mặt lập tức bị vui vẻ thay thế, vốn là hơi hơi nhô lên bả vai tại cái kia một cái chớp mắt liền trầm tĩnh lại, Cát Tường kích động nói: "Thật?"

"Đương nhiên là thật!"

Lý Ngư cười cười, từ nàng cùng với hướng trong phủ đi, vừa đi vừa nói: "Cái kia nắm giữ người khế ước bán thân người, chỉ là trên phố một cái vô lại lưu manh, cùng 'Trương Phi Cừ' tam quân sự có chút thân quyền quan hệ, thừa dịp 'Trương Phi Cừ' lộn xộn, sử bút tiền mua được tam quân sự, đem khế ước bán thân của người theo 'Trương Phi Cừ' qua đến tên của hắn xuống."

Lý Ngư liếc Cát Tường liếc mắt, cười nói: "Hong nhan họa thủy a, người nếu không phải sinh đến xinh đẹp như vậy, hắn cũng sẽ không đánh loại này chủ ý."

Cát Tường trái tim một xấu hổ, trên mặt liền tràn lên một vệt đỏ ửng, nhẹ nhàng nói: "Người ta nào có. . ."

Nàng xanh nhạt giống như ngón tay ở trước ngực về chơi lấy một túm mái tóc, cái cảm hơi ngấm, trầm thấp nói: "Cái kia. . . Cái kia sau đó thì sao?"

Lý Ngư nói: "Tên này đi phủ Thái Thú đưa đơn kiện, liền trốn đi. Nhưng mà người cũng biết, Cầu Đầu Nhi cùng bay lên đều là từ nhỏ đào cánh cửa trộm động, đi khắp hang cùng ngõ hẻm hạng người, liền không có một cái xó xỉnh là bọn hắn không biết,

Chúng ta phí hết một ngày thời gian nhiệt tình, cuối cùng đem tên này tìm được."

Lý Ngư tặng hăng một cái, xoa mũi nói: "Tiếp đó, liền dễ làm. Vừa đâm vừa xoa thôi, chúng ta lại là hồng, lại là dọa, cuối cùng đáp ứng làm gấp ba giá tiền chuộc về văn tự bán mình, người kia đáp ứng, hiện từ Cầu Đầu Nhi cùng bay lên nhìn xem hắn, đến mai ta liền đi cùng hắn giao nhận thủ tục, đem người sang tên đến ta danh nghĩa."

Cát Tường nụ cười hơi liếm, nhẹ nhàng "Ồ" một tiếng, cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân của mình, ngón tay vẫn như cũ vôn về tóc, nhưng không nói lời nào.

Lý Ngư liếc mắt nhìn nàng, nói: "Văn tự bán mình sang tên đến ta danh nghĩa, ta liền đi quan phủ bù cái thả ra tay tục, người liền khôi phục thân tự do."

Cát Tường đầu tiên là vui vẻ, chợt liền lại cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói: "Nô sao có thể vô duyên vô cớ muốn Lý đại ca tổn thất một khoản tiền. Nô. . . Nguyên vì thị tỷ, hầu hạ đại nương, dùng công gán nợ, chờ. . . Chờ còn đủ tiền, lại đem văn tự bán mình đưa ta liền tốt."

Lý Ngư cười nói: "Người bên ngoài ta không tin được, Cát Tường ta còn không tin được sao? Văn tự bán mình là nhất định phải trả người, Cát Tường

Nơi đây là khách xá, Dương Thiên Diệp mới là nơi đây chủ nhân, Hoa Cô vốn không tư cách thay nàng mời thỉnh khách nhân. Nhưng tiểu hài tử hồn

nhiền ngây thơ, đầu thềm cái kia rất nhiều quy củ. Dương Thiên Diệp thấy Hoa Cô hướng về phía phía sau mình ngoác nhảy cẫng, chỉ thay đổi nửa người liếc mắt Lý Ngu liếc mắt, cũng không phản đối.

Lý Ngu chần chờ dừng lại, chỉ thấy trước mắt cảnh là phát động. Mặc Bạch Diễm đột nhiên giống như một cái bóng xuất hiện ở trước mặt hắn, khẽ khom người, làm ra mời dẫu tay xin mời. Lý Ngu một chút lưỡng lự, liền hướng về phía hắn khẽ vuốt cằm, cất bước mà vào.

Hồ sàng cực lớn, Lý Ngu đến hồ sàng trước hướng về phía Dương Thiên Diệp xá dài thi lễ, Hoa Cô đã đi lên lấy cái mông chuyển đến bên trong, vỗ bên cạnh Bồ nệm rom nói: "Ngươi ngồi, ngươi ngồi!"

Lý Ngu cười cười, liền tại bên cạnh nàng ngồi. Hoa Cô tràn đầy phấn khởi xông đến, khoác lên hắn một cái cánh tay, say sưa ngon lành mà mà nói: "Lý Ngu ca ca, ngươi lần trước mới nói cái mở đầu cái kia chuyện xưa gọi là cái gì nhỉ, cái gì cái gì ân cừu ghi chép, liền là cái kia cha hắn gọi đại cương, con trai gọi Tiểu Cương chuyện xưa, tiếp tục gắng chữ sao."

Dương Thiên Diệp buồn cười, bật cười nói: "Đại cương Tiểu Cương, rõ ràng là hai huynh đệ tên, thế mà cần làm phụ tử tên, thấy rõ chuyện xưa chi tiết, này có cái gì tốt nghe."

Hoa Cô giờ lên gương mặt, hót như khướu mà nói: "Người ta muốn nghe liền là nó đến tốt cùng có bao nhiêu nét a, đơn giản so nghe dễ nghe chuyện xưa còn có thú."

Lý Ngu này chuyện xưa, là bị ưa thích nghe chuyện xưa Hoa Cô móc làm rỗng dân gian truyền thuyết về sau, tin miệng nói một bộ kịch truyền hình, không muốn Hoa Cô làm trò cười nghe, vậy mà nghe được hết sức vui mừng, này đều cách đã mấy ngày còn nhớ mãi không quên.

Lý Ngu tặng hăng một cái nói: "Hoa Cô đừng làm rộn, ngàn Diệp cô nương cũng không là tiểu hài tử, không thích nghe chuyện xưa. Chúng ta vẫn là nói chuyện phiếm tốt."

Hoa Cô ngoác miệng ra, rất đổi mất hứng.

Dương Thiên Diệp có chút hăng hái nhìn về phía Lý Ngu, nói: "Cát Tường cô nương sự tình, ngươi có thể giải quyết rồi?"

Đổi mặt Dương Thiên Diệp, Lý Ngu liền không có cần thiết giấu giếm, nghe nàng nói chuyện, không khỏi nhíu lại lông mày khẽ khẽ lắc đầu: "Hết sức khó giải quyết! Nhâm thái thủ cùng ta đường đường chính chính chơi dương mưu, lại bị hắn chiếm tiên cơ tay, cầm bán mình văn thư nơi tay, ta càng nghĩ, tổng không hiểu được."

Dương Thiên Diệp sững mắt lưu chuyển, cuối cùng dè không được lòng hiếu kỳ, nhịn không được hỏi: "Mặc cho quá thủ thân phần hạng gì quý giá, quyền hành hạng gì thông thiên, ngươi cái kia hiểu được. Tại Lợi châu địa phương này, hắn liền là thổ hoàng đế tồn tại. . ."

Lý Ngu nói: "Thế nhưng là chỗ này còn có một cái thái thượng hoàng tồn tại, mà lại là có thực quyền thái thượng hoàng!"

Lần này ví von kỳ thật không phải như vậy thỏa đáng, nhưng mà đầu thời nhà Đường quy củ không có sâm nghiêm như vậy, mà lại đây là phòng riêng đối thoại, đối thoại hai người kia lại đều không phải là kính sợ đại Đường hoàng quyền nhân vật, cũng liền không lấy làm lạ. Hoa Cô trông mắt quay tròn loạn chuyển, nhất thời tò mò dựng lên lỗ tai.

Dương Thiên Diệp cười một tiếng, nói: "Tỷ phu của ta mặc dù coi trọng ngươi, thế nhưng nếu như nhâm thái thủ khẳng khẳng muốn đối phó ngươi, chỉ sợ tỷ phu cũng chưa chắc liền sẽ vì ngươi, cũng có thể cùng chi địa vị ngang nhau nhâm thái thủ triệt để trở mặt. Mà mất đi tỷ phu của ta che chở, nhâm thái thủ mong muốn ngươi ba canh chết, ngươi liền sống không quá canh năm! Bằng ngươi bản lĩnh, tiền tài nữ tử, bán dễ như trở bàn tay, vì Cát Tường, ngươi như thế thông minh một người lại tình nguyện từ đạo hiểm địa, đến tốt cùng nghĩ như thế nào?"

Lý Ngu nghiêm túc suy nghĩ một chút, chậm rãi đáp: "Nguyên nhân có hai!"

Dương Thiên Diệp tò mò nói: "Xin lắng tai nghe!"

Lý Ngu dựng thẳng lên một ngón tay, nói: "Thứ nhất, ta có cơ hội cứu nàng. Nếu là ngồi yên mặc kệ, lương tâm khó có thể bình an!"

Dương Thiên Diệp khước miệng nhẹ nhàng cong lên, chế nhạo khẽ cười nói: "Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ. Tiểu thân tiên coi là thật có một khóa hiệp nghĩa chi tâm nha!"

Lý Ngu nói: "Sai! Nếu như ta cùng nàng vốn không quen biết, tiện tay mà thôi không ngại đưa tay, dựng vào tính mệnh lại nhất định phải nghĩ lại."

Dương Thiên Diệp nói: "Nói như vậy, ngươi là bởi vì cùng nàng quen biết, cho nên mới mạo hiểm gặp khó khăn?"

Lý Ngu lắc đầu nói: "Cũng không phải! Ta theo như lời quen biết là. . . Ta thích nàng!"

Dương Thiên Diệp lập tức ngơ ngẩn,

Nàng vốn cho rằng Lý Ngu sẽ có thật nhiều đường hoàng, nghĩa chính từ nghiêm đạo lý lớn muốn kể, lại không nghĩ lý do của hắn lại đơn giản như vậy, như thế giản dị: "Bởi vì ta thích nàng, mà lại ta có cơ hội cứu nàng, cho nên cái kia núi đao biển lửa, ta liền đi tới một lần."

Hoa Cô nghe được hưng phấn lên, sớm đem mình làm ngày bên cạnh đồng lứa đập ca lúc đối Lý Ngu theo như lời dài đến đầu khấu mười ba lúc, liền ừ

Lý Ngư nói: "Không tệ!"

Dương Thiên Diệp khẽ thở dài một cái nói: "Vậy chỉ sợ là trễ."

Lý Ngự bỗng nhiên cũng nghĩ đến trong đó then chốt, trái tim không khỏi chìm xuống. Dương Thiên Diệp nói: "Nhâm thái thủ nếu muốn lấy cái kia phần văn tự bán mình làm lý do đầu, sửa trị người cùng Cát Tường cô nương. Sẽ không nghĩ không ra tránh cho xuất hiện dạng này lỗi lầm. . ."

Nàng xem Lý Ngự liếc mắt, gấp hần có chút ảo não, lại nói: "Người cũng không cần uể oải. Coi như người ban ngày lúc liền đi tìm bọn họ, cũng chưa chắc tìm được. Nhâm thái thủ quyết định dùng cái kia bán mình văn thư làm văn chương thời điểm, hẳn là đã đem những này người 'Bảo hộ' đi lên."

Lý Ngự suy tư một lát, cắn răng nói: "Vậy cũng chỉ có bức Bàng mục mục cung khai."

Dương Thiên Diệp mỉm cười, nói: "Chủ thẩm quan là cái chết của người đối đầu, Bàng mục mục lại là nhốt tại phủ đô đốc, người tùy thời đều có thể tiếp xúc đạt được. Người cho rằng, nhâm thái thủ sẽ tấn thành người lấy được khẩu cung?"

Hoa Cô lớn tiếng nói: "Ta gọi cha ta đi cho lý Ngự ca ca chỗ dựa, không cho phép cha làm rùa đen rút đầu!"

Dương Thiên Diệp mỉm cười, nói: "Văn tự bán mình tại nhiệm Thái Thủ bên kia, nguyên cáo cũng tại nhiệm Thái Thủ bên kia. Nhâm thái thủ nắm giữ lấy chủ động, hẳn không thể nhượng bộ, cha người đi cũng vô dụng. Mặc dù đô đốc đối Thái Thủ có quản dẫn chỉ trách, nhưng trên thực tế lực ước thúc vô cùng có hạn."

Hoa Cô khuôn mặt nhỏ sụp đổ xuống tới, đáng thương nhìn xem Lý Ngự nói: "Vậy làm sao bây giờ? Liền đem Cát Tường tỷ tỷ giao cho bọn hắn sao?"

Lý Ngự âm thầm cắn răng một cái, nghĩ thầm: "Mẹ nó, cùng lắm thì lão tử mang theo mẹ cùng Cát Tường đi thẳng một mạch, dù sao bản liền định chuồn mất, cái gì cầu thị văn tự bán mình, lão tử liền người đều không thấy, người cảm lấy văn tự bán mình ăn cái rắm đi sao!"

Lý Ngự vừa nghĩ tới đây, liền nghe ngoài tường có người quát: "Làm cái gì?" Chợt có chạy cùng truy tiếng mắng, bởi vì khách này phòng nhà ngang dán vào tường cao, cho nên ngoài tường động tĩnh nghe rõ ràng.

Qua một hồi, trong phủ mấy cái gia đình vội vàng chạy đến, một cái tiểu quản sự một mực cung kính nói: "Dương cô nương, tiểu thư, không có người đã quấy rầy các người a?"

Dương Thiên Diệp trầm giọng nói: "Vừa mới là chuyện gì xảy ra?"

Tiểu quản sự nói: "Phủ đệ chung quanh có mấy người đối tới đối lui, bị trong phủ tuần tra ban đêm người phát hiện, vốn cho rằng là đạo chích hàng ngũ, bắt được một cái, lại là phủ Thái Thủ người, liền thả đi. Nhỏ nhìn phủ đệ chung quanh lơ mơ vẫn như cũ có người, nhưng khẽ dựa gần, bọn hắn liền chạy. Bẩm báo lão gia, lại chỉ phân phó nhỏ tăng cường đề phòng. . ."

Dương Thiên Diệp mắt sáng lên, gật đầu nói: "Ta hiểu được, lui ra đi!"

Lý Ngự một bên nghe, thầm nghĩ trong lòng: "Mẹ nó, đốp cút lão ma cũng là không ngốc, nguyên lai lão tử nghĩ tới, hẳn đều đề phòng, phải làm sao mới ổn đây?"

Dương Thiên Diệp đãi bọn gia đình lui ra, cười như không cười đối Lý Ngự nói: "Chuyện cho tới bây giờ, xem ra người chỉ có thể cùng nhâm thái thủ tranh tài một trận. Thắng, thì nhưng toàn thân trở ra, hơn nữa còn là tạm thời an toàn. Bại, chỉ sợ người mất đi, liền không chỉ là Cát Tường cô nương, nhâm thái thủ nhất định sẽ thừa thắng truy kích, cho đến găm được người cận kề mà đều không thừa."

Lý Ngự biết Dương Thiên Diệp không phải phô trương thanh thế, sắc mặt nghiêm túc gật gật đầu, thầm nghĩ: "Vạn bất đắc dĩ lúc, lão tử liền vận dụng trụ vòng, cũng không tin người muốn được mệnh của ta. Chỉ là coi như rút lui mười hai canh giờ, cũng chỉ có thể cứu được trước mắt chi gấp,

Đặt mộng cút là lau không khô sạch, làm không cẩn thận ra thứ gì mới biến số, liền càng thêm khó mà giải quyết. Chẳng lẽ ta cả đời này liền phải lặp đi lặp lại đồ mang bên trong vượt qua? Đây không phải là nhàm chán chết rồi."

Dương Thiên Diệp ánh mắt lóe lên, nói khẽ: "Đánh cờ thời điểm, nếu là trung bàn bất phân thắng bại, thậm chí thành tử cục, vậy liền cái kia tìm con đường mới, theo cạnh góc mở ra cục diện. Tiểu thần tiên, người bây giờ cục diện, cũng nên suy nghĩ một chút mở ra lối riêng."

Lý Ngự nói: "Cô nương nói là?"

Dương Thiên Diệp nói: "Có một cái bẫy người ngoài, nếu như hắn có thể dính vào, đối người có lẽ có trợ giúp."

Lý Ngự nghi hoặc nói: "Là ai?"

Dương Thiên Diệp thân nhiên nói: "Bản châu Tư Mã Liễu Hạ Huy."

Lý Ngự nhướng mày, nói: "Liễu Hạ Huy?"

Dương Thiên Diệp nói: "Luận tư lịch, hẳn không bằng Nhâm Oán thấp. Mà lại hai người là cùng bảng tiến sĩ, luận làm lần khoa khảo thứ tự, Liễu Hạ Huy còn tại Nhâm Oán phía trên, người cho rằng hẳn liền cam tâm một mực làm Nhâm Oán phụ tá?"

Lý Ngự nói: "Thế nhưng là, trợ giúp ta, đối với hắn có gì chỗ tốt? Không có chỗ tốt, ta cùng hắn vô thân vô cố, hắn há lại sẽ thay ta ra mặt?"

Chương 86: trước phủ sóng gió

Hoa Cô từ khi gặp chuyện về sau, trong phủ đối nàng trông coi liền nghiêm, Hoa Cô còn muốn tự do đi ra ngoài, cơ hội cực kỳ bé nhỏ. Nhưng Hoa Cô nhớ Lý Ngự hôm nay muốn đi làm sự tình, tập trung tinh thần muốn theo hẳn ra đi xem một chút, thế là linh cơ khẽ động, chạy đến nhà kho lật ra một bộ Võ Nguyên thoải mái sớm mấy năm mặc một bộ áo bào, cách ăn mặc thành một nam hài tử, tránh quản sự nha hoàn, quý quý túy túy từ sau trạch lặn xuống khách xá.

Lại không nghĩ Lý Ngự sáng sớm liền ra cửa, Hoa Cô khó khăn lắm đến muộn một bước. Cát Tường cô nương chỉ nói hôm nay liền có thể trùng hoạch tự do, lòng tràn đầy chờ mong cùng vui vẻ, thấy Hoa Cô một bộ nam hài tử bộ dáng, đứng ở trong viện vênh lên miệng nhỏ, được không ủy khuất bộ dáng, không khỏi cười tiến lên phía trước nói: "Tiểu tiểu thư, ai chọc giận ngươi không vui à nha?"

Hoa Cô quệt miệng nói: "Lý Ngự ca ca nói không giữ lời, hẳn bảo hôm nay đi ra ngoài làm Cát Tường tỷ tỷ ngươi giải quyết khế ước bán thân sự tình, đáp ứng mang ta đi xem náo nhiệt, kết quả hẳn cố ý vứt xuống ta. . ."

Cát Tường nói: "Bất quá là giao tiếp văn thư sự tình, có gì đáng xem. Tỷ tỷ dẫn ngươi đi hồ nước câu cá."

Hoa Cô tròn to mắt nói: "Ai nói là giao tiếp văn thư à nha? Cái kia nhảm thái thủ rất xấu, bố trí khôn cực khó xử lý Ngự ca ca, tiểu di nói, coi như cha ta ra mặt, người ta cũng sẽ không bán mặt mũi này."

Cát Tường nghe đến đó, mặt lập tức một thảm. Hoa Cô hoàn toàn chưa tỉnh, cái miệng nhỏ nhắn còn tại cáo Lý Ngự hắc trạng: "Về sau lý Ngự ca ca liền nói nghĩ đến biện pháp, chỉ bất quá biện pháp này cũng chưa chắc phải nhất định thành công, lòng người khó dò nha, ai biết cái kia liều bên dưới Tư Mã đến tốt cùng sẽ nghĩ như thế nào, a? Cát Tường tỷ tỷ, ngươi làm sao rồi?"

Hoa Cô một mặt ngốc manh mà nhìn xem Cát Tường, nhìn mặt nàng tái nhợt, lưng lay sắp đổ, mặc dù Hoa Cô tuổi tác còn nhỏ, đạo lý đối nhân xử thế lên không hiểu rõ lắm, nhưng thông minh trình độ dù sao vượt qua bình thường thiếu nữ, tâm tư xoay một cái, nhất thời hiểu rõ mình nói sai.

Hoa Cô tranh thủ thời gian che miệng, hàm hồ nói: "Bất quá. . . Bất quá hẳn về sau còn nói, kỳ thật hẳn đã nghĩ đến diệu kế, định có thể thuyết phục liều bên dưới Tư Mã, ngươi yên tâm được rồi!"

Ném câu tiếp theo không chịu trách nhiệm an ủi, Hoa Cô quay người liền lưu, chuẩn ra khách xá mới thề lười: "Cái này nguy rồi, lý Ngự ca ca như không thành công, chắc chắn trách cứ tại ta." Vừa nghĩ như thế, nàng càng muốn biết Lý Ngự đến tốt cùng có thể thành công hay không, liền lặng lẽ hướng về phía cửa chính chạy đi.

Hoa Cô là nội quyến, xưa nay ở tại năm tiến vào phủ đô đốc hậu trạch, chuẩn đi chơi cũng là đi cửa sau. Trước trạch không lớn xuất hiện, cho nên nàng không lắm quen thuộc trước trạch, trước trạch thủ ngự quan binh cũng không lắm quen thuộc nàng.

Mà lại trước trạch mọi người chờ đều sẽ ra vào, có lúc khó tránh khỏi sẽ có trong phủ gia đình mang theo con cái, nàng lại mặc vào một thân nam trang, cũng là hữu kinh vô hiểm tránh khỏi một chút nhận ra nhà của nàng đình, chỉ là đến cổng cửa ải này, lại không tốt lắm trộn lẫn đi ra.

Hoa Cô núp trong bóng tối đang sốt ruột, đã thấy Cát Tường vội vã đi ra ngoài. Nguyên lai, Cát Tường nghĩ đến Lý Ngự vừa đi không lâu, có lẽ còn không có rời đi, liền muốn đuổi theo đi hỏi cho ra nhẽ.

Cát Tường ra cửa phủ, nhất thời ngẩn ngơ, đã thấy trước phủ xe ngựa nghi trọng, rất là uy nghiêm, Cát Tường nhất thời tâm e sợ, vội vàng tránh qua một bên, nhìn bốn phía, nơi nào còn có Lý Ngự thân ảnh.

Cát Tường cũng không biết Lý Ngự đi nơi nào, đang do dự có muốn đuổi theo hay không xuống, bên cạnh một cái ôn tồn lễ độ thanh âm nói: "Tiểu nương tử đang tìm người nào sao?"

Cát Tường nghe tiếng quay đầu, chỉ thấy một cái ba mươi tuổi trên dưới nam tử, mắt như lẳng tĩnh, mặt như ngọc, dáng người cao ráo, xuyên một bộ khoan bào đại tự đạo phục, phong độ nhẹ nhàng, phiêu dật xuất trần, khiến cho người thấy một lần liền thần nhiên dâng lên kính ý.

Loại này đạo phục cũng không phải là xuất gia đạo sĩ mặc pháp bào, trong thế tục người cũng có xuyên qua, chủ yếu là ăn mặc nhẹ nhõm tùy ý. Cát Tường cũng không biết hẳn có phải hay không người xuất gia, mặc dù đầy bụng lo lắng, lại cũng không có mất cấp bậc lễ nghĩa, bệ bộn chính đón trang phục thì lễ nói: "Nô gia Cát Tường, gặp qua Quý Nhân. Không biết Quý Nhân nhưng từng thấy một vị thiếu niên, ước chừng mười tuổi, nhợt cái cằm, hai mắt khéo léo, xuyên thân áo xanh."

Người tới chính là Viên Thiên Cương,

Kinh Vương mặc dù ưa thích khoe khoang, nhưng cá tính làm người, đồng đều khác hẳn với thường nhân, có đôi khi cũng ưa thích suy nghĩ khác người, chơi chút nhiều kiểu, mà lại cái trang vi hành đột nhiên giả làm, để cho người cuống quýt ngênh tiếp thú vị, chưa hẳn liền so sớm thông báo chủ nhân, để cho người ngênh đến mười dặm trường đình đi phô trương kém.

Cho nên hẳn mãi đến trước phủ, mới lấy người hướng về phía phủ đô đốc gác cổng nói rõ thân phận, gọi Vũ Sĩ Ước ra ngênh tiếp. Võ người trong phủ nghe nói Kinh Vương đến, tự nhiên không dám sơ suất, lập tức nhanh như chớp mà đi vào báo tin tức. Nhưng Vũ phủ thực sự quá lớn, năm tiến vào thọc sâu, đến lúc này một lần cũng phải có một hồi.

Bụng Mặc đại thúc Viên Thiên Cương nhân vô cùng nhảm chán, nhìn thấy cô nương này sinh đến cực kỳ động lòng người, liền chạy tiến lên đây bắt

chuyện, giết thời gian. Viên Thiên Cương còn có ý đứng tốt phương vị, vừa lúc ngăn trở Kinh Vương ánh mắt.

Kỳ thật Kinh Vương xe ngựa lúc này ở phía trước nhất, mà lại màn kiệu mà để đó, vị kia ác thú vị Kinh Vương điện hạ đang ở sĩ diện, không có khả năng xóc lên màn kiệu hết nhìn đông tới nhìn tây, tự xuống giá mình.

Thế nhưng vị này Vương gia quá mức tốt, trước mắt cô nương này xem thấu lấy liền là một cái bình thường dân nữ, một khi bị Kinh Vương nhìn trúng, chỉ sợ khó mà tự vệ. Nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, Viên Thiên Cương vẫn là vô tình hay cố ý ngăn tại trước mặt của nàng, miễn cho bị Kinh Vương trông thấy.

Viên Thiên Cương lắc đầu nói: "Viên mỗ vừa mới xuống xe, chưa từng trông thấy cô nương theo như lời vị thiếu niên kia, cô nương tìm hần làm gì?"

Cát Tường nghe xong hần chưa từng trông thấy, trong nội tâm càng thêm cháy bỏng, nói: "Nô vốn có cái cọc quan trọng việc lớn, toàn do hần hỗ trợ, vốn cho rằng sự tình đã chấm dứt, nô đang vui vẻ, lại không nghĩ rằng hần là gạt ta, cái kia vẫn như không cảm về được, nô cả đời. . . Ai! Không cùng Quý Nhân nói, nô đến tranh thủ thời gian tìm hần đi!"

Cát Tường càng nói càng là nóng lòng, ngừng một lát đủ, liền hướng về phía trên đường dài đuổi theo.

Viên Thiên Cương nghe nàng nói không tí mỷ, cái gì xin nhờ người kia, bị hần lừa, nô cả đời, nhất thời nào bỏ ra một bộ "Đại ân không thể báo đáp, chỉ có lấy thân báo đáp" tình tiết máu chó đến, hơn nữa còn là nam nhân kia thì ân cầu báo, chủ động yêu cầu.

Chỉ bất quá nhìn thiếu nữ này mặc dù trên mặt cháy bỏng, nhưng cũng không có oán hận hần nhìn tới, chắc hần giữa hai người vẫn còn có chút tình cảm, chỉ là thiếu nam thiếu nữ sao. . .

Viên Thiên Cương nhìn qua Cát Tường chạy bóng lưng, phảng phất thấy được thanh xuân tuổi trẻ thời điểm chính mình, không khỏi mỉm cười nói: "Chúng ta đàn ông a, liền là như thế vô tư, nữ nhân chỉ muốn muốn một cái bả vai, nhất định phải cho nàng toàn thân, ha ha ha. . ."

"Ồ!"

Viên Thiên Cương nói đi, đang muốn quay người, không muốn một đứa bé chạy tới, đang tiến dụng vào trong ngực hần. Hai người đồng thanh ôi một cái, Hoa Cô xoa mũi, khí uy vũ trùng liếc mắt Viên Thiên Cương, Viên Thiên Cương nhìn lên Hoa Cô, lại là hai mắt tỏa sáng, cẩn thận chu đáo nàng dung mạo, liền thanh tán thán nói: "Này tướng mạo, thần kỳ! Thần kỳ! Đáng tiếc, đáng tiếc. . ."

Hoa Cô tức giận xoa mũi nói: "Người đáng tiếc cái rắm nha! Không có mắt sao?"

Viên Thiên Cương cười nói: "Con mắt đương nhiên lớn, lại chỉ mọc một đôi ở trên mặt, trên mũi là không có."

Hoa Cô nghe hần chế nhạo, cũng biết là tự mình đuối lý, theo trong phủ thật vất vả dòm khoảng trống trốn tới, kho hoàng ở giữa nép người đứng, bởi vậy nguyệt hần một cái, không còn để ý luận, đứng dậy liền muốn chạy, vừa mới chạy ra hai bước, nhưng lại ngừng bước trở lại nói: "Uy! Trên mũi không có mắt, người có thấy hay không một vị áo xanh cô nương, mặt trái xoan, con mắt giống trăng lưỡi liềm giống như, cười rộ lên rất ngọt cô nương, đi nơi nào à nha?"

Viên Thiên Cương con ngươi hơi chuyển động, cười nói: "Cô nương ta đồ chưa từng gặp qua, chỉ gặp qua một cái Hải Đường trứng gà hình cầu mặt tiểu tử, con mắt cũng quá lớn, nhưng mà lại là có mắt không trông, không biết được có phải hay không là người muốn tìm người kia."

Hoa Cô giận dữ, sầm eo, hù lên gương mặt nói: "Người là nói ta sao?"

Nói chưa dứt lời, Vũ Sĩ Ước thanh âm vang lên: "Tiểu súc sinh, không nghe vị phụ giáo huấn! Ai bảo người chạy ra ngoài, đem nàng mang cho ta tới!"

Hoa Cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trung môn mở rộng, phụ thân Vũ Sĩ Ước cùng mẫu thân Dương thị mang theo ca ca tỷ tỷ cùng một chỗ ra đón, khiến trách Hoa Cô một câu về sau, Vũ Sĩ Ước liền vội vàng đón lấy Kinh Vương xe ngựa, Lý Bá Hạo hướng về phía Hoa Cô đi tới, nhún vai, một bộ "Cùng ta trở về! Không cao hứng cùng cha người giảng" thần khí.

Hoa Cô vênh vênh lên miệng, lại trùng Viên Thiên Cương liếc mắt, nói: "Đều tại người!" Phụ thân ở trước mặt, nàng là chạy không được, đành phải ầm ục hướng phụ thân bên người đi đến.

Lúc này, Kinh Vương điện hạ màn kiệu mà chậm rãi cuốn lại, Kinh Vương Lý Nguyên Tắc lùi lùi đi ra.

★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★

Chương 87: Người nhàn rồi liễu bên dưới

Kinh Vương Lý Nguyên Tắc trên xe đứng vững, Vũ Sĩ Ược lập tức tiến nhanh tới mấy bước, mỉm cười xá dài: "Lợi châu đô đốc Vũ Sĩ Ược gặp qua Kinh Vương điện hạ!"

Kinh Vương Lý Nguyên Tắc theo chân đạp lên đi xuống, vẻ mặt tươi cười mà tiến lên đất đỡ: "Ai nha nha, Đại đô đốc miễn lễ, miễn lễ, mau mau bình thân."

Vũ Sĩ Ược mỉm cười đứng lên, tức thủ dẫn kiến nói: "Điện hạ, vị này chính là chuyết kinh Dương thị."

Dương phu nhân trong triều khẽ chào: "Thiếp thân gặp qua Kinh Vương điện hạ!"

Vũ Sĩ Ược lại nói: "Đây là khuyển tử Nguyên Khánh, nguyên thoải mái!"

Võ Nguyên Khánh Hoà Võ Nguyên thoải mái tiến lên chào: "Gặp qua Kinh Vương điện hạ!"

Vũ Sĩ Ược từng cái dẫn tiến, thần thái thông dong. Hắn là một phương quan to một phương, Lý Uyên không làm Hoàng đế trước, cùng hắn là xưng huynh gọi đệ giao tình. Lý Thế Dân đăng cơ về sau, hắn cũng là một phương trọng thần. Mà Lý Nguyên Tắc bất quá là Lý Thế Dân hơn hai mươi cái huynh đệ bên trong một cái.

Trong mắt người bình thường, vừa nghe nói người nào đó là Vương gia, là Hoàng đế thân huynh đệ, sợ không được kính sợ, nhưng đã đến Vũ Sĩ Ược cái này cấp bậc nhân vật, thật đúng là chưa hắn đem hắn quá để vào mắt. Đương nhiên, trên mặt bản lĩnh vẫn là muốn làm được.

Lý Nguyên Tắc mỉm cười tiếp kiến, thỉnh thoảng nói miễn lễ, một cặp mắt dê xồm thì toa tới toa đi, nhìn hoa cả mắt.

"Ừm, đây chính là phụ hoàng tự mình tứ hôn cho võ đô đốc cái vị kia Dương thị phu nhân? Đúng như một cái chín cây đào mật, đủ vị!"

"A? Tiểu nương tử này cũng không tệ! Nàng là Vũ gia khuê nữ? Cùng Dương thị phu nhân xinh đẹp như một đôi tỷ muội hoa đây, hắc hắc "

"Này Hoa Cô là Nhị nha đầu? Tuổi còn nhỏ, đã là cái mỹ nhân bại hoại, đợi một thời gian, hắn là một cái mỹ nhân nhì!"

Lý Nguyên Tắc vị này Vương gia đầy trong đầu cũng chỉ có trong đũng quần cái kia chút chuyện, chuyển điểm này suy nghĩ bản thiú không thể tả. Nhưng hắn lại không tốt nhìn chăm chăm người ta nữ quyến xem, đành phải một bên ứng phó Vũ Sĩ Ược thăm hỏi, một bên tận dụng mọi thứ người này lướt qua liếc mắt, người kia toa lên liếc mắt, ánh mắt tung bay, loay hoay quên cả trời đất.

Lúc này, tiếp vào tin tức đến muộn một khắc, bề bộn cũng thu thập sẵn sàng đuổi tới đón tiếp Dương Thiên Diệp mang theo Mặc tổng quản, Phùng Nhị Chi cũng đến. Lý Nguyên Tắc thấy một lần, trong lòng lại là rung động: "Vũ gia thật sự là nuôi nấng đóa kỳ hoa a, từng cái mỹ lệ phi phàm, nàng này nhất là xuất chúng. Vừa còn nói cái kia Vũ Thuận cùng Dương thị rõ ràng là mẹ con, lại giống như một đôi tỷ muội tiêu xài, này chân chính tỷ muội tiêu xài đã đến."

Chỉ là

Nghĩ đến Vũ Sĩ Ược chính là một phương quân trấn trọng thần, không phải mặc hắn nhào nặn Tiểu Lại, Lý Nguyên Tắc không khỏi thở dài. Đáng tiếc, này từng đóa từng đóa bông hoa, lại chỉ có thể nhìn từ xa, không thể khinh nhờn. Lý Nguyên Tắc tâm có chút suy nghĩ, một tiếng này thở dài vô ý thức liền chạy tới, mà không phải ở trong lòng thở dài.

Lúc này, Vũ Sĩ Ược vừa mới hỏi: "Thánh thượng long thể nhưng khoẻ mạnh hay không?"

Lý Nguyên Tắc thở dài một tiếng, Vũ Sĩ Ược không khỏi khẽ giật mình, có chút khẩn trương nói: "Thế nào, thế nhưng là Thánh thượng long thể có chỗ khó chịu?"

"Ừm? A? Ngó không phải vậy, bốn vương là bởi vì một đường tàu xe, quá mệt mỏi, có chút hung muộn khí đoàn (ngột ngạt khó thở), mở miệng đại khí, ha ha" Lý Nguyên Tắc tình thế cấp bách trí sinh, vội vàng ứng phó, âm thầm kinh ra một tia mồ hôi lạnh.

Vấn đề này khiến cho hắn trả lời thế nào? Nói Hoàng đế thân thể rất tốt? Vậy ngươi than thở cái gì, Hoàng đế thân thể khoẻ mạnh, ngươi thật đáng tiếc sao? Nói Hoàng đế long thể khó chịu? Lý Thế Dân rõ ràng sống được nhảy nhót tung bưng, ngươi nói như vậy là có ý gì?

Trải qua lần này, Lý Nguyên Tắc cũng không dám lại suy nghĩ lung tung, đành phải đưa ánh mắt theo cái kia bông hoa kiều tiểu từng trưng trên khuôn mặt địch chuyển khỏi,

Tập trung ý chí, chuyên tâm nói chuyện với Vũ Sĩ Ược.

Lý Nguyên Tắc đem Viên Thiên Cương cũng giới thiệu cho Vũ Sĩ Ược, Viên Thiên Cương thanh danh lúc này ở dân gian còn không thể nào hiển lộ rõ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 88: Khu sói đấu hổ

Lý Ngự trong thư phòng chỉ nhỏ ngồi một lát, một ly trà uống bất quá nửa ngọn đèn, Liễu Hạ Huy liền cười mỉm bước đi thông thả tiến đến, hướng về phía Lý Ngự chấp tay cười nói: "Bản quan công vụ bề bộn, cực khổ tiểu thần tiên đợi lâu, thất lễ, thất lễ!"

Lý Ngự cười nói: "Đại nhân khách khí, quý phủ chỗ u tĩnh, phong cảnh lịch sự tao nhã. S tiểu khả đến quý trước cửa phủ lúc, nhưng thấy tước chim khách vui mừng mình, nay đến phủ đến, lại uống trà thơm một chén, chợt cảm thấy vẻ mặt không khí sáng khoái, một mình nhỏ ngồi cũng cảm giác di tình, không sao, không sao cả!"

Liễu Hạ Huy mặt mỗ đỏ ửng, thầm nghĩ: "Tên này một tấm miệng thú, thật so Nhâm Oán còn thối!"

Cái gì quý phủ chỗ u tĩnh, nói thật dễ nghe, không phải liền là nói phủ đệ của ta vị trí chỗ xa xôi sao. Cái gì đến ta cửa phủ, thấy có tước chim khách vui mừng mình, không phải liền là nói ta trong phủ hân hữu khách đến, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim sao. Tên này một tấm miệng thú, thực sự quá tôn hại.

Bất quá, Lý Ngự nói thật dễ nghe, Liễu Hạ Huy cũng không dễ chăm chỉ, ngượng ngừng ứng hòa hai tiếng, phân chủ khách ngồi, nha hoàn cho chính mình lão gia dâng trà lui ra, Liễu Hạ Huy nâng trà nơi tay, ho nhẹ nói: "Tiên sinh này đến, lại không biết có chuyện gì chi giáo?"

Lý Ngự hạ thấp người nói: "Chỉ giáo không dám! Tại hạ chỉ là có một chuyện không rõ, cho nên đến nhà thỉnh giáo."

Liễu Hạ Huy kinh ngạc nói: "Lại không biết tiên sinh chuyện gì không hiểu?"

Lý Ngự nhíu mày, nói: "Ta nhớ được lúc trước chịu Tư Mã mời, đến quý phủ bói toán tiền đồ. Từng vì Tư Mã bói đến một quẻ, Tư Mã lão gia còn nhớ đến?"

Liễu Hạ Huy nói: "Đương nhiên nhớ kỹ. Tiên sinh vì ta bói đến một cái nước ngày cần, thủ đang chờ cơ cần quẻ. Bản quan còn nhớ rõ tiên sinh theo như lời quái từ: Minh châu thổ chôn lâu ngày sâu, không ánh sáng không sáng lên cho tới bây giờ, bỗng nhiên gió lớn thổi thổ đi, tự nhiên hiển lộ có một lần nữa. S "

Lý Ngự nói: "Đây một quẻ là cái dị quẻ, tung quẻ là khảm, có hiểm hãm tâm ý. Hạ khoản là cần, có tráng kiện tâm ý. Dùng vừa gặp hiểm, quan lúc đãi biến, phương đến có thành tựu. Tư Mã lão gia còn nhớ chứ?"

Liễu Hạ Huy trong lòng càng hồ đồ rồi, liên tục gật đầu nói: "Nhớ kỹ, nhớ kỹ, thì tính sao?"

Lý Ngự thờ dãi, cười khò nói: "Hiện nay, liền là gió lớn thổi thổ đi, tự nhiên hiển lộ có lần nữa thời điểm, Tư Mã lão gia vì sao an tọa trong nhà, không hề hay biết?"

Liễu Hạ Huy chỉ nghe trợn mắt hốc mồm, hoàn toàn không rõ hán đến tột cùng đang nói cái gì.

Lý Ngự lúc trước bị người số tiền lớn xin mời đi bói tiền đồ, ngoại trừ có trụ vòng làm cây vào, đối với mời người cũng là xuống một phen công phu. Liền lấy này Liễu Hạ Huy tới nói, hán một mời, Lý Ngự liền đối tình huống của hán làm hiểu rõ, người đứng thứ hai, phó chức, có chức không có quyền, chính án quan Nhâm Oán còn đặc biệt cường thế. Vấn đề là, cái này người đứng thứ hai luận tư lịch lại không thể so với chính án quan sai, thậm chí còn phải mạnh hơn một chút.

Bởi vậy Lý Ngự sớm dưới lưng một quẻ, làm bộ bấm đốt ngón tay một phen về sau, liền đưa cho Liễu Hạ Huy. Hán cố ý tuyên cái thủ đang chờ cơ nước ngày cần quẻ. Nói cho Liễu Hạ Huy, hán là sinh không gặp thời, cơ vận chưa đến, chỉ cần vững vàng tiến lên, không làm lỗ mắng thời điểm, quan lúc đãi biến, tất có thể nghênh đón quang minh, tiền đồ một mảnh cam tử.

Này một quẻ, không tặc xấu!

Tung quẻ là khảm, đang phù hợp Liễu Hạ Huy nửa đời trước hoạn lộ long đong không thuận. Phần sau quẻ là cần, vốn là một cái tốt nhất quẻ tượng, cho hán một cái hy vọng mong manh. Lý Ngự nói, người đến quan lúc đãi biến, vững vàng tiến lên, cuối cùng sẽ có một ngày sẽ "Đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng", về phần "Cuối cùng sẽ có một ngày" đến tột cùng là lúc nào đâu? Dù sao không phải một năm trong vòng!

Liễu bên dưới lão gia vốn là làm như vậy quan, được Lý Ngự quái từ, thì càng là yên tâm thoải mái hẳn khỏi tháng ngày, bây giờ khiến cho Lý Ngự này

một nhóm binh, Liễu Hạ Huy liền có chút mờ mịt không hiểu.

Lý Ngư một bộ chỉ tiết rèn sắt không thành thép bộ dáng, bóp cổ tay nói: "Tur Mã lão gia, thời cơ đã đến, tốt đẹp tiền đồ, dễ như trở bàn tay, ngươi làm sao còn mờ mịt không biết đâu?"

Liễu Hạ Huy lúng ta lúng túng mà nói: "Cái này. . . Thời cơ nào? Bản quan ngu dốt, còn mời tiểu thần tiên chỉ bảo sai lầm."

Lý Ngư nói: "Minh châu thổ chôn lâu ngày sâu, không ánh sáng không sáng lên cho tới bây giờ, bỗng nhiên gió lớn thổi thổi đi, tự nhiên hiển lộ có một lần nữa! Nay minh châu là ai, nay thổ là ai? Còn có cái kia gió lớn, chỉ chuyện gì?"

Liễu Hạ Huy tâm tư tặc chuyển: "Nay minh châu tự nhiên là ta, cái kia thổ. . . Đặt ở lão tử trên đầu, khiến cho lão tử không được lại có cao thắng cơ sẽ, ngoại trừ Nhâm Oán cái thắng kia còn có thể là ai? Về phần này gió lớn. . ."

Liễu Hạ Huy hai mắt sáng lên, ngược lại không tiện mặt dày nói rõ lý do cái kia minh châu liền chỉ chính mình, tuy nói đây chẳng qua là một cái tỷ dụ, mà là thắng hời then chốt: "Tiểu thần tiên nói là, cái kia gió lớn, chỉ liền là dưới mắt Lợi châu cực diện?"

Lý Ngư nói: "Không tệ! Đường đường Thái Thú, dớp cút khu ma, quan dụng cụ mắt sạch, còn không biết xấu hổ tiếp tục ở đây làm quan?"

Liễu Hạ Huy nhìn một chút trong trần trà thang, màu vàng kim, liền buông xuống.

Lý Ngư lại nói: "Thái Thú chỗ này gì bên trong ma, nếu như tra được đến, các loại chuyện xấu, chỉ sợ. . ."

Liễu Hạ Huy nói: "Thái Thú nếu trúng tà thuật, hết thấy sai lầm, chỉ bằng đẩy đến sạch sành sanh."

Lý Ngư khẽ mỉm cười nói: "Tur Mã coi là, tiểu khả đây là dời lên tảng đá đập chân của mình sao? Ha ha, mọi thứ liền sợ một cái mảnh cứu a! Chỉ cần việc này tra cứu kỹ càng, trừ phi nhâm thái thú không còn hấn dạng không sạch sẽ cử động, nếu không. . ."

Lý Ngư nâng chung trà lên cạnh, nhẹ nhàng thổi thổi bên trên trà nhạt, uống một hớp, thần nhiên nói: "Bỗng nhiên gió lớn thổi thổi đi, tự nhiên hiển lộ có một lần nữa a!"

Liễu Hạ Huy viên kia ần núp đã lâu tâm nhất thời không an phận nhảy lên. Thế nhưng là bây giờ rõ ràng Lý Ngư là vì mỹ nhân xung quan giận dữ, đến tốt cùng là cơ hội của mình đến, vẫn là mặc khác muốn mượn tay của mình hướng về phía Nhâm Oán tạo áp lực? Nếu như mắc lừa, cho người ta sử dụng như thương, nhâm thái thú nhào lộn, chính mình vẫn như cũ khó thao quyền hành, liền nhân nhả thắng ngay cũng qua ghé góm.

Sát công phu kia, Liễu Hạ Huy tâm tư bách chuyển, lưỡng lự khó quyết.

Lý Ngư mờ mắt ra liếc hấn một cái, thần nhiên nói: "Không tệ! Ta cùng Thái Thú kết thù kết oán, là vì Cát Tường. Nhưng, nếu không có thấy được ngày chường, đã sớm liệu định nhâm thái thú khí vận đã hết, Tur Mã coi là, lý

Lý Ngư dám cùng chi quyết tuyệt như vậy sao? Dù sao, tiền tài nữ tử, đối người ta mà nói, đều là dễ như trở bàn tay đồ vật, ta sẽ lấy mạng đi khiêng?"

Lý Ngư đem chén trà nhẹ nhàng vừa để xuống, trầm giọng nói: "Ngươi cho không lấy, phản chịu tội lỗi. Tur Mã như lại do dự, vô đô đốc bên kia liền muốn động thủ."

Liễu Hạ Huy giật mình, nói: "Vô đô đốc cũng chuẩn bị đối phó Nhâm Oán?"

Lý Ngư sâu xa khó hiểu cười một tiếng, nói: "Quan trường từ xưa một con đường, ta không đạp người, liền phải bị người đạp. Vô đô đốc đã cùng nhâm thái thú đã bất hoà, đương nhiên không sẽ bỏ qua cơ hội này."

Liễu Hạ Huy ánh mắt lóe lên, nói: "Đã có vô đô đốc ra tay, Lý lang quân cần gì phải bỏ gần tìm xa, tìm tới bản quan?"

Lý Ngư thờ dài, nói: "Vô đô đốc đã muốn đi người, ta thế nhưng là Lợi châu người, căn ở chỗ này, đi không nổi a. Lưng tựa đại thụ tốt hóng mát! Lợi châu hết thấy ba cây đại thụ, vô đô đốc muốn chuyển ô, nhâm thái thú đã thành tử địch, ta không ôm người liễu bên dưới Tur Mã đùi, lại có thể đầu nhập vào người nào đâu? Nay, liền xem như tiểu khả nhập đội đi!"

Lý Ngư nói đi, âm thầm may mắn không thôi, may nhờ có Hoa Cô vị này tiểu bằng hữu a, bằng không vô đô đốc muốn dời điều nơi khác làm quan sự tình, ta đi chỗ nào biết đi.

"Cuộc sống chưa tròn trĩnh, một mực thao quang một mờ, khi nào có thể ra mặt? Ngươi cho không lấy, phản chịu tội lỗi!" Liễu Hạ Huy làm bằm nhai nhai nhắm nuốt một câu, ánh mắt dần dần kiên định, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Ngư: "Tiên sinh, Nhâm Oán khí vận, coi là thật lấy hết?"

Lý Ngư nói: "Bằng không thì, ta há dám đắc tội hấn? Coi như đắc tội hấn, cũng sớm chạy trốn, lại sao dám ở đây tiêu dao?"

Liễu Hạ Huy nắm chặt nắm đấm, hô hấp dồn dập, trầm giọng nói ra: "Tốt! Bản quan liền đánh bạc này một thân tiền đồ, cùng hấn mặc cho nguyên long đầu một trận!"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: ngàn dặm con đê, tổ kiến bại chi

Lý Ngự lúc rời đi, Liễu Hạ Huby chỉ đưa đến nghi môn, liền không tiếp tục hướng phía trước đưa. Hai người hiện tại ngược lại không nên biểu hiện quá mức thân mật, Lý Ngự đối với cái này lòng dạ biết rõ, tự nhiên cũng sẽ không cho rằng là Liễu Hạ Huby thất lễ, lúc này cùng hắn chấp tay cáo biệt.

Liễu Hạ Huy đưa tiễn Lý Ngự, lập tức trở lại về thư phòng, đem nặng nề án thư hướng về phía trước đẩy, cái kia trước thư án một bên lại là có đường ray, án thư im lặng trượt ra, trên mặt đất đều là gạch xanh, trong đó một khối bên cạnh có một cái lỗ nhỏ, biên giới cũng bất quy tắc, thoát nhìn như là chuột đập.

Liễu Hạ Huy đưa tay nắm chặt lấy cái hang nhỏ kia hướng lên nhấc lên, nguyên lai cái kia mấy khối gạch xanh đúng là dính hợp lại cùng nhau một cái cái nắp, một vén lên, phía dưới liền lộ ra một cái hộp nhỏ, Liễu Hạ Huy đem hộp cầm tới trên mặt bàn buông xuống, mở ra, bên trong là thật dày một chồng trang giấy, dùng phiếu tên sách cách cực kỳ chỉnh tề.

Võ đô đốc hồ sơ đen. . .

Nhâm thái thủ hồ sơ đen. . .

Khúc biệt giá hồ sơ đen. . .

Áo lông trắng sử hồ sơ đen. . .

Phùng trấn thủ hồ sơ đen. . .

Những tài liệu này đều theo người theo thời gian phân loại, cả làm rõ. Có nhân tài liệu dày chút, có ít người tài liệu mỏng chút, xem tờ giấy kia, có đã ỏ vàng, có vẫn như cũ trắng nõn, liền biết thu thập những tài liệu này ít nhất đã kéo dài mấy năm thậm chí hơn mười năm quang cảnh.

Lưu Hạ Huy đem nhâm thái thủ hồ sơ đen trước lấy ra để ở một bên, lại đem những người khác tài liệu mảnh nhìn kỹ một lần, Vũ Sĩ Uớc như là đã chuẩn bị đối Nhâm Oán động thủ, tiền không cần liên lạc hẳn, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau, riêng phần mình hành động là được.

Khúc biệt giá hồ sơ đen không nhiều, không nên đánh rắn động cỏ, không cần để ý tới hân.

Áo long trường sử. . . Tên này bí mật buôn bán đồ sắt cùng muối ăn cho Thổ Phiên, một khi bị người phát giác, liền là cửa nát nhà tan thất bại đại họa, dù như thế nào không thể cùng hắn có liên quan tới, loại người này chỉ có thể kính nhi viễn chi, không thể kéo làm đồng minh.

Phùng trần thủ. . . Hắn dùng người không khách quan, thu hồi lộ sự tình đồ cũng không phải vô cùng nghiêm trọng, vạn ngã nhảm thái thủ tổng cần mấy cái đồng đạo phát cờ hò reo dùng tăng thanh thế, người này có thể dùng! Ta lại ôn tập một cái hần ôn tư sự tình, giống như sương không lộ địa điểm hần một chút, đem hần kéo làm ô dù đi.

Liễu Hạ Huy nghĩ đến, đem phùng trần thủ tài liệu cũng đem ra. Như thế cân nhắc một phen, cuối cùng Liễu Hạ Huy bưng ra bao quát Nhâm Oán ở bên trong năm người tài liệu, bắt đầu làm lên bài tập.

Đứng nhìn Liễu Hạ Huy chưa từng quyết định ra tay với Nhâm Oán trước không quả quyết, lo trước lo sau, nhưng một khi quyết định động thủ, lại là quả quyết kiên quyết, không chút do dự.

Quan trường như chiến trường, bản là như thể, hấn nếu quyết định từ bỏ đứng ngoài quan sát trung lập phân định hàng thứ, trực tiếp gia nhập chiến đoàn, như vậy vô luận hấn là lưỡng lự cũng tốt, hư đáp ứng việc cũng được, nhằm thái thủ bên kia là nhất định sẽ coi hấn là thành tử địch, đã như vậy, nhất định phải đến toàn lực ứng phó, người chết ta sống!

Mà lại, nếu võ đô đốc đã quyết định động thủ, hẳn liền phải tăng thêm tốc độ, cố gắng đoạt tại võ đô đốc đang trước, hẳn luận võ đô đốc càng cần hơn phần này công đầu. Một khi vận ngã Nhâm Oán, đối đã vị chức vị cao võ đô đốc tới nói, chỗ thêm công lao không đủ để lên chức, với hắn mà nói, lại là có thể đánh võ băng cứng, bò lên trên càng quyền cao hơn lực tăng nước cờ đầu!

Về phần này hồ sơ đen, kỳ thật đến này một cấp bậc quan nhi, phần lớn đều có một bản sổ sách. Chỉ bất quá có người ghi vào bản bên trên, có ít người

ghi ở trong lòng thôi. Một khi phát hiện cái khác quan viên có thứ gì không thể cho ai biết ẩn mật, nhất là liên quan đến quốc pháp, hẳn mặc khác quan lại đều là như nhặt được chỉ bảo.

Lập tức nhảy ra vạch trần vạch tội?

Người có phải hay không ngốc?

Như thế trong bụng chứa không nổi hai lượng dầu hàng lên được quan trường cái này mặt bàn sao?

Liều Hạ Huy cũng không phải ngư sừ ngôn quan,

Liên xem như ngôn quan, các ngôn quan cũng không phải đối tất cả mọi người hết thấy sự tình đều lập tức đối triều đình biết gì đều nói hết không giấu diếm. Hồ sơ đen liên phải trước giấu ở chỗ hắc ám, có ít người như cả đời đều cũng không trở mặt, như vậy có quan hệ hẳn hồ sơ đen nhưng có thể tới chết cũng sẽ không lấy ra.

Liều bên dưới lão gia nghiêm túc "Làm bài tập" thời điểm, Lý Ngư đã mang theo Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi đi lên phồn hoa phố xá.

May mà Kinh Vương Lý Nguyên Tắc đột nhiên giá lâm, Vũ phủ cả nhà đón lấy, bức này nhân vật trọng yếu, bức này thời khắc trọng yếu, Mặc tổng quản không yên lòng khiến cho Dương Thiên Diệp một mình ứng đối, cho nên lưu tại bên người nàng, nếu không Mặc Bạch Diễm vốn định hai ngày này liên xuống tay với Lý Ngư.

Nói như vậy, nói không chừng liền là vào lúc này, Mặc Bạch Diễm lại đột nhiên nhảy ra đâm hẳn một kiếm. Đâm hẳn một kiếm còn tốt, liền sợ một bàn tay đập vào hậu tâm của hẳn bên trên, Lý Ngư ngũ phủ lục tạng bị đập cái nát như, lệch còn không có tràn ra một giọt máu đến, muốn về ngăn cũng không về được, mơ mơ hồ hồ liền hồn quy thiên nước.

Lý Ngư như có điều suy nghĩ đi đường, Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi không dám đánh nhiều, chỉ ở một bên nhắm mắt theo đuôi bồi tiếp. Lý Ngư đi một hồi, bỗng nhiên tại một cái cá cạnh gian hàng dừng lại, suy nghĩ một chút, xoay người lại. Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi lập tức tiến nhanh tới một bước, vô ý thức xoay người: "Tiểu thần tiên, có không phân phó?"

Lý Ngư hạ giọng nói: "Các người không muốn đi theo ta, ngay lập tức đi xóm làng chơi, câu lan quán rượu, đem võ đồ đốc cùng nhâm thái thủ kết thù kết oán, liều bên dưới Tư Mã muốn vạch tội nhâm thái thủ tin tức thả ra."

Lý Ngư nói, theo tay áo đẩy lấy ra vài miếng vàng lá, lặng lẽ đưa tới hai người trên tay. Hoàng đế còn không kém đối binh đầu, để người ta làm việc, dù sao cũng phải cho bắt lính theo danh sách động tài chính đây này.

Đến loại địa phương kia rải tin tức? Thuần tửu mỹ nhân, hưởng dụng không hết? Cầu Đầu Nhi mở cờ trong bụng, liên tục không ngừng gật đầu đáp ứng.

Trần Phi Dương cuối cùng so với hẳn có có ý nghĩa, nhin không được nhắc nhở: "Tiểu lang quân, làm như thế, có thể hay không khiến cho nhâm thái thủ đề cao cảnh giác? Mà lại, một khi tin tức tiết lộ, ngộ nhờ liều bên dưới Tư Mã lại đánh lên trống lui quân làm sao bây giờ?"

Lý Ngư mỉm cười, nói: "Việc này, ta đã lập đi lập lại cân nhắc qua. Chờ các người tin tức truyền ra, lại truyền đến mấy cái này người trong cuộc trong miệng lúc, bọn hắn đã bắt đầu hành động, khi đó như cười hồ kiêu, không lui được. Chỉ có được ăn cả ngã về không, toàn lực ứng phó!"

Trần Phi Dương giật mình: "Nhỏ

Tiểu lang quân là muốn bảo hộ bọn hắn, để bọn hắn không được thoát ra?"

Lý Ngư lắc đầu nói: "Bằng không thì! Ta làm như vậy, là bởi vì sau này liền là thẩm phán kỳ hạn, ta không có thời gian để bọn hắn âm thầm bố trí, xáo diệu dụng binh, lại chậm chậm bức về chi, nhất định phải đồ cùng chủ hiện, giương cung bạt kiếm! Nhâm thái thủ nơi đó mới có kiêng kỵ, không dám đối Cát Tường tùy ý vọng phán!"

"Mặt khác. . ."

Lý Ngư tứ phương liếc mắt, chậm rãi nói ra: "Các người cho rằng, dùng nhâm thái thủ làm người, hẳn kém đi bản sự tình, sẽ cũng chỉ có như thế một cục?"

Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi trăm miệng một lời mà nói: "Đương nhiên không có khả năng! Cái kia Nhâm lão ma. . ."

Lý Ngư cắt ngang lời của bọn hắn nói: "Đây chính là! Nếu không chỉ một cục, hẳn đắc tội qua người, cũng tuyệt không chỉ là một cái! Những người này bình thường cũng không hiển lộ, là bởi vì biết không vận ngã nhâm thái thủ hi vọng, chỉ có thể ẩn nhẫn. Một khi bọn hắn cho rằng có cơ hội. . ."

Trần Phi Dương nhân tình sáng lên, nói: "Ta hiểu được! Chúng ta cũng không biết được cái kia nhâm thái thủ đắc tội qua bao nhiêu người, nhưng nhất định sẽ có nhiều như vậy người. Mà lại, có thể cùng nhâm thái thủ kết thù kết oán người, cũng đều không phải là nhân vật đơn giản, một khi bọn hắn biết võ đồ đốc cùng liều bên dưới Tư Mã muốn đối phó nhâm thái thủ, rất có thể còn sẽ cho rằng là hai người liên kết đối phó nhâm thái thủ, như vậy. . ."

Lý Ngư nói: "Như vậy, bọn hắn liền sẽ cùng công chi, phảng phất giấu ở trong âm u một bầy sói đói, hung hăng nhào lên!"

Lý Ngư nhớ tới kiếp trước kiếp này biết trong lịch sử một vài đại nhân vật suy sụp quá trình, lòng tin mười phần mà nói: "Có đôi khi, một chút cao cao tại

Dương Thiên Diệp buồn cười, nói: "Người lý Ngự ca ca đã nói, người ta Viên tiên sinh nhưng không từng nghe gặp qua, gọi thế nào bắt chước lời người khác đâu? Chỉ có thể nói là anh hùng sở kiến lược đồng, tiểu nha đầu chó bắt công, tử tế nghe lấy."

Dương Thiên Diệp nói đi, lại một lần nữa nghiêng tai nghe trong khách sảnh động tĩnh, trong lòng chợt nghĩ: "Anh hùng sở kiến lược đồng? Cái kia mượn cơ khai du chiếm ta tiện nghi đáng đồ từ, tính là cái gì anh hùng? Phi phi phi!"

Dương phu nhân nghe xong Viên Thiên Cương nói như vậy, không khỏi mở cờ trong bụng. Viên Thiên Cương lời này cùng Lý Ngự đã nói cơ bản giống nhau, hai bên xác minh lẫn nhau, Dương phu nhân càng thêm vững tin không thể nghi ngờ, gọi lớn người triệu hô hai cái con riêng đến phòng khách tới. Dương phu nhân cười nói: "Nguyên Khánh, nguyên thoải mái, tiên sinh khen hai người các người phúc duyên thâm hậu đâu, còn không lên trước tạ ơn tiên sinh!"

Võ Nguyên Khánh Hoà Võ Nguyên thoải mái liền vội vàng tiến lên thi lễ, trong lòng cũng là có chút tự đắc.

Viên Thiên Cương nhìn một chút hai người, lòng mảy mai hơi hơi nhấn lại, đái hai người lui ra, mới chậm rãi nói: "Lệnh công tử phúc duyên thật là nồng hậu, tương lai nhưng quan đến tam phẩm, nhưng... Ta quan phu nhân tướng mạo, dòng dõi bên trong nên có người phúc duyên càng dày tại hai vị công tử mới đúng!"

Dương phu nhân nghe xong càng thêm kinh hi,

Hai cái con riêng cũng có thể quan đến tam phẩm, vậy liền mang ý nghĩa Vũ gia đến dưới bối phận mà vẫn như cũ là quyền cao chức trọng quan lại nhân gia nha. Lại không nghĩ rằng, chính mình còn có người càng hơn hai cái con riêng? Vậy cũng chỉ có chính mình ba cái nữ nhi.

Song cửa sổ bên ngoài, Dương Thiên Diệp cùng Hoa Cô lẫn nhau trộm trộm nhìn thoáng qua, Hoa Cô một mặt không cam lòng về mặt liền lạng lẽ biến mất. "Tương lai nhưng quan đến tam phẩm" như thế chắc chắn tương từ, lý Ngự ca ca thế nhưng là không từng nói qua.

Dương phu nhân vội vàng sai người đem vừa mới trở lại thêu lâu trưởng nữ Vũ Thuận mà cho gọi đến phòng khách, đối Viên Thiên Cương nói: "Tiên sinh nhìn một chút, thuận mà phúc phận như thế nào!"

Viên Thiên Cương thật sâu nhìn Vũ Thuận mà vài lần, mỉm cười gật gật đầu: "Không tệ! Không tệ! Rất tốt! Rất tốt!"

Vũ Thuận mà không rõ mẫu thân đột nhiên lại đem chính mình gọi tới làm cái gì, không khỏi có chút nghi vấn nhìn về phía Dương thị. Dương thị nhưng nhìn ra Viên Thiên Cương có chút qua loa, liền đối với Vũ Thuận nói: "Viên tiên sinh vì ta người một nhà nhìn một chút tướng mạo, vừa rồi bữa tiệc không lắm "giải quyết", cho nên gọi người đến đây, bây giờ không sao!"

Vũ Thuận mà lúc này mới chợt hiểu, nghe Viên tiên sinh nói nàng phúc phận không tệ, trong nội tâm cũng từ vui vẻ. Thế nhưng đái nàng vừa mới lui ra, Dương phu nhân liền đối với Viên Thiên Cương nói: "Lại không biết tiểu nữ có gì không ổn, còn mời tiên sinh chỉ rõ."

Viên Thiên Cương do dự một chút, dù sao không quen nói đối qua loa, nhân tiện nói: "Phu nhân chớ trách, thực không dám giấu giếm, ta quan người nữ nhi này, mặc dù thân phận quý giá, lại... Bất lợi phu!"

Viên Thiên Cương nói như vậy, đã vô cùng hàm súc, Dương phu nhân nghe xong cũng đã biết, đây là tại nói con gái nàng khắc chồng, trong lòng liền có chút không tình nguyện.

Chỉ là người ta liền là như thế tướng trước mặt, nàng cũng không thể nói cái gì. Bởi vì Lý Ngự có một ngày chỉ bói ba quẻ quy củ, mà lại thiện bói toán mà không sợ trường xem tướng, nàng đồ không có khiến cho Lý Ngự cho con gái xem tướng qua, không thể nói trước ngày khác lại mời Lý Ngự làm con gái xem một chút, nhìn một chút có hay không như thế.

Song cửa sổ bên ngoài, Hoa Cô nghe được tý tý "Quý mà bất lợi phu" lời bình luận, không khỏi có chút giật mình, đầu vô ý thức hướng về phía trước một nghiêng. "Ồ!" một tiếng liền đâm vào song cửa sổ bên trên, Dương phu nhân tại trong sảnh nghe thấy, hơi có sắc mặt giận dữ, quát: "Người nào?"

Hoa Cô thè lưỡi, chạy tới cửa đứng vững, ngượng ngùng nói: "Mẫu thân, là ta!"

Hoa Cô nói, hướng về phía một bên Dương Thiên Diệp nháy mắt ra hiệu, hi vọng nàng có thể đứng ra tới. Có nàng tại, mẹ

Mẫu thân chắc hẳn liền sẽ không thái quá trách tự trách mình. Nhưng Dương Thiên Diệp có chút kiêng kỵ Viên Thiên Cương cho người ta xem tướng bản lĩnh, lại chỉ lắc đầu cười một tiếng, không thể hiện thân.

Viên Thiên Cương nhìn xem đứng cửa Hoa Cô, trong mắt tinh mang lóe lên, chậm chậm nói ra: "Phu nhân, đứa nhỏ này long đồng tử phượng cái cổ, cao quý không tả nổi! Ta quan phu nhân phúc duyên dày, hẳn là liền đáp ứng tại đứa bé này trên thân."

Dương phu nhân thấy Hoa Cô còn ăn mặc ca ca hán thưởng thiếu thời áo bào, còn chạy tới nghe chân tướng, đang muốn quở trách con gái không biết cấp bậc lễ nghĩa, nghe xong lời này vui mừng quá đỗi, vội nói: "Tiên sinh lời ấy thật chứ?"

Viên Thiên Cương nhìn xem đang ở nơi đó hướng về phía một bên nháy mắt ra hiệu Hoa Cô, nếu có thân thâm ý gạt đầu mỉm cười nói: "Coi là thật! Chi tiết, hẳn là nam tử! Nếu là thân nữ nhi, nhưng vì thiên hạ chủ!"

Lời kia vừa thốt ra, trong sảnh Dương phu nhân, ngoài cửa sổ Dương Thiên Diệp đồng thời lấy làm kinh hãi, không hẹn mà cùng nhìn về phía Hoa Cô. Dương phu nhân mừng đến một lòng đều nhanh nhảy ra lồng ngực: "Quý vì thiên hạ đứng đầu? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Hoa Cô tương lai sẽ tọa trấn bên trong kiểm cung, mẫu nghi thiên hạ?"

Viên Thiên Cương ngẫm hiểu, mỉm cười nói: "Viên mã đương nhiên sẽ không cùng người nói về."

Dương phu nhân nói: "Vây thì tốt, vậy thì tốt!" Trong lòng tính toán chờ mình đàn ông trở về, không thiếu được muốn tặng một phần hậu lễ cho Viên Thiên Cương. Lại nghĩ đến đến dè chừng nghe ngóng lấy trong kinh tin tức, hoàng trường tử cũng đã có thái tử phi, lại không biết là cái kia thái tử phi không có may mắn, hay là tương lai này Thái Tử muốn đổi chủ, như thế nào đem hai niếp tán dương chuẩn người ta, trong lúc nhất thời tâm trạng hoảng hốt, chỉ còn lại có vui mừng.

Cát Tường chạy nhanh đầu đường, thủy chung không thấy Lý Ngự bóng dáng, đang muốn tìm người hỏi thăm một chút liễu bên dưới Tư Mã phủ chỗ. Diệu Sách bồi tiếp bụng phê Dư thị đứng theo một gian hiệu thuốc bên trong đi ra, đứng cùng nàng đụng vừa vặn.

Cát Tường thấy một lần Diệu Sách cùng Dư thị, vành mắt mà chính là đỏ lên. Nhớ tới phụ thân cùng mẹ kế đối nàng là như thế nào vô tình, Cát Tường trong lòng rất là khổ sở, thế nhưng mặc dù xem như lẫn nhau cắt đứt liên hệ, nhưng cha con huyết thống, cái tầng quan hệ này chung quy là không thể giải trừ.

Cát Tường do dự một chút, vẫn là đi ra phía trước, hơi hơi cúi đầu nói: "Cha, mẹ, các người. . ."

Cát Tường một câu lời còn chưa nói hết, Dư thị đã là biến sắc, hù lên khuôn mặt kéo Diệu Sách nói: "Chúng ta đi!"

Diệu Sách cũng là vẻ mặt xiết chặt,

Như thấy xà hạt lớn tiếng quát tháo nói: "Theo người từ bán tự thân, thuộc về Trương Phi Cư, người cùng ta Diệu gia đã hoàn toàn không có liên quan, còn muốn nói chuyện gì. Đi ra! Đi ra!"

Cát Tường ngốc tại đó, Diệu Sách quát tháo lấy để cho nàng đi ra, tự mình ngã lòi kéo Dư thị, vội vội vàng vàng đi, thỉnh thoảng trả về đầu nhìn một chút, sợ Cát Tường lại đuổi theo tới bộ dáng.

Cát Tường sững sờ một lát, đột nhiên từ mắt đất cười một tiếng. Nàng đã hiểu rõ phụ thân cùng mẹ kế vì sao bộ dáng như vậy, nhâm thái thủ ngập nghề nàng sắc đẹp, Lý Ngự vì nàng cùng nhâm thái thủ kết thù kết oán sự tình, trên phố đã sớm truyền ra, cha mẹ không có khả năng không biết, bọn hắn đây là lo lắng rước họa vào thân a.

Cha ruột, lúc này không thêm đề ý chút nào con gái an nguy, duy nhất nghĩ đến liền là tuyệt đối không nên liên lụy hắn, hận không thể khắp thiên hạ đều biết bọn hắn đã thoát ly cha con quan hệ, từ đó lại không liên quan. Không biết làm tại sao, nghĩ tới những thứ này lúc, Cát Tường trong lòng vậy mà lại không có nửa điểm khổ sở, ngược lại vô cùng nhẹ nhõm.

"Cũng tốt! Cũng tốt! Vậy liền. . . Như vậy đi. . ." Cát Tường nhẹ nhẹ nháy nháy mắt, nháy đi trong mắt một tầng sương mù, chậm rãi cất bước hướng về phía phủ đô đốc đi đến. Trong lúc nhất thời trong lòng vắng vẻ như cốc, liền Lý Ngự đi nơi nào cũng không muốn biết.

Cát Tường vừa đi ra mấy bước, liền nghe phía sau có người kêu: "Cát Tường!"

Cát Tường quay người lại, chỉ thấy Lý Ngự bước nhanh đi tới, kéo nàng lại cánh tay, khẩn trương nhìn hai bên một chút, vội vàng kéo nàng liền đi, một bên trách nói: "Người nha đầu ngốc này, biết rõ nhâm thái thủ không thể buông tha người, làm sao còn một mình chạy lên đường phố đến, này cũng bị người bắt đi, người để cho ta đi chỗ nào tìm người đi! Như thế không bớt lo. . ."

Cát Tường bị Lý Ngự lôi kéo, một hàng chạy chậm theo sát nhanh chân hướng về phía trước hắn, nghe hắn quở trách, mũi bỗng nhiên chua chua, nước mắt tại trong mắt trong trèo xoay một vòng, hơi kém đến rơi xuống. Từ nhỏ đến lớn, nàng không biết bị số người roi qua bao nhiêu lần, đánh chửi qua bao nhiêu lần, lại thế nào có một lần là bởi vì quan tâm nàng?

Chỉ có hắn, từ đầu đến cuối, chỉ có hắn!

Kỳ thật, Lý Ngự hảo cảm với nàng, vì nàng làm hết thảy, trong nội tâm nàng chưa chắc không rõ là vì cái gì. Bất quá, nàng lại một mực ôm một loại do dự dự thái độ, bởi vì Lý Ngự từ khi Kinh Thành trở về, liền không còn là lúc trước nhỏ chủ thuê nhà Lý Ngự, hắn là có tư cách tại Lợi châu nhất cao một cấp bậc quyền lực vòng tròn bên trong du dương tới lui Quý Nhân.

Giống như vậy Quý Nhân, Cát Tường tự hỏi

Hỏi là không có tư cách gả cho hắn. Thế nhưng là cho người ta làm tiểu, nàng lại không cam tâm. Mà giờ khắc này, quan nó cái gì chính thất thiên phòng, lớn vợ con tình, Cát Tường đều không để ý, nàng tình nguyện lấy thân báo đáp, tình nguyện đem chính mình hoàn toàn, triệt triệt để để giao cho hắn!

Chưa bao giờ có an toàn gì cảm giác nàng, lúc này lại là vô điều kiện tín nhiệm hắn, tin tưởng hắn quyết sẽ không hại chính mình. Giờ khắc này, coi như Lý Ngự lôi kéo nàng chạy đến chân trời góc biển đi, nàng đều chỉ sẽ cùng theo chạy, sẽ không hỏi nhiều một câu đi cái gì.

Thật sự theo hắn đi xa thiên nhai lại như thế nào? Vốn là tại Diệu gia thời điểm, cùng gia đình gần trong gang tấc, xa xôi lại càng hơn thiên nhai.

Chỉ cần tự giác an tâm, đông tây nam bắc đều tốt.

"Liễu Hạ Huy tiện nhân này!"

Một đầu móng sứ chén trà trên mặt đất rơi vỡ nát, Nhâm Oán tức giận đến gò má thịt lạnh cứng, sắc mặt tái xanh: "Tổ cáo ta? Hắn lại muốn tổ cáo ta?"

Kinh Vương nghe xong, mặt mày hớn hờ, vui vẻ nói: "Mê mê hiểu. Bỏn vương này đến, một đường cũng đã gặp qua một chút Ba Thục nữ tử, tuy linh tú động lòng người, chỉ là so sánh với nghe đồn, tựa hồ còn phải kém hơn một bậc, lại không biết người này Lợi châu phù như thế nào?"

Nhâm Oán nghe xong mừng tit mắt, đang muốn thuyết phục Kinh Vương tại Lợi châu trú phiên, lần này vừa vận hợp ý. Nhâm Oán vội nói: "Vương gia yên tâm, nếu Vương gia ưa thích sắc đẹp ngu tình, hạ quan tự nhiên thích đáng an bài, bảo đảm Vương gia vừa lòng thỏa ý!"

Kinh Vương nghe xong rất hài lòng, gật đầu nói: "Tốt! Phi thường tốt! Người so Vũ Sĩ Ược thế nhưng là mạnh không chỉ một điểm nửa phần, vị kia Đại đô đốc, đặc biệt vô tình thú, cùng hần ăn uống tiệc rượu, rất không thú vị."

Nhâm Oán nghe xong, lập tức nói: "Không bằng hiểu rõ hạ quan ở trong phủ thiết yến, khoản đãi Vương gia! Tư trạch bên trong, cũng tùy ý một chút."

Nhâm Oán nói, hướng về phía Kinh Vương đưa cái nam nhân đều hiểu ánh mắt, Kinh Vương nghe xong tâm tình nhộn nhạo, vội nói: "Chọn ngày không bằng đừng ngày, làm gì đợi đến ngày mai,

Đi đi đi, chúng ta hiện tại liền đi!"

Nhâm Oán quần nói: "Cái này, vội vàng ở giữa, rất nhiều chuyện không kịp chuẩn bị, nguyên liệu nấu ăn, rượu ngon... , vẫn phải mời hầu hạ khách khứa..."

Nhâm Oán còn chưa nói xong, Kinh Vương liền không nhịn được nói: "Áy! Bỏn vương xưa nay không thích rườm rà lễ tiết, chọn chút không cần phải chuẩn bị từ sớm 'Mỹ thực' , khiến cho bỏn vương hưởng dụng cũng là phải!"

Kinh Vương nói, hướng về phía Nhâm Oán tà khí nhũm mày phong, cũng đưa qua một cái nam nhân đều sẽ hiểu ánh mắt.

Nhâm Oán bắt đắc dĩ nói: "Vậy thì tốt, còn mời Vương gia bày ra nghị trượng..."

Hần còn chưa nói xong, liền bị Kinh Vương cắt ngang: "Đi thấp tư dinh uống rượu, lại không phải đi ra ngoài hần phương, khinh xa giản chúng là được, còn "giải quyết" chút!"

Nhâm Oán ngầm cười khổ: "Tên này cũng là cái màu bên trong quý đối, thôi, còn nhiều thời gian!"

Ngay sau đó, Kinh Vương liền cao hứng bùng bùng phân phó an bài xe ngựa, muốn theo Nhâm Oán đi hần trong phủ "Làm khách" .

Kỳ thật Nhâm Oán vốn định ngày mai lại an bài tiệc rượu, vừa đến, hần nhớ khiến cho quân gia đi hỏi thăm tình huống, cần phải nhanh một chút nắm giữ Liễu Hạ Huy bên kia tin tức, nhìn một chút đều có người nào muốn gây bất lợi cho hần. Một phương diện khác, hần cũng muốn ngày mai mời tận khả năng nhiều người tới.

Lý Nguyên Tắc mặc dù là Thân vương, cũng không phải là triều đình quan viên, không hay quản lý đến lấy đám quan chức chính vụ, nhưng hần dù sao cũng là Hoàng đế thân huynh đệ, là có thể trực tiếp tấu lên trên nhân vật, cái nào làm quan cũng không dám khinh thường những này "Thông thiên" đại nhân vật.

Mời tôn đại thần này đi trắng trắng diện, có chút nhớ nhung nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của, xuống tay với hần người liền phải suy nghĩ suy nghĩ. Thế nhưng vị Kinh vương gia quá mức háo sắc, liền một ngày cũng đợi không được, muốn cho hần bày ra nghị trượng rêu rao khắp nơi, hần cũng ngại tốn thời gian phí sức.

Bất quá, này Kinh Vương đã có chỗ tốt, vậy thì dễ làm rồi, còn nhiều cơ hội, cũng là không vội tại tạm thời. Nhâm Oán thậm chí nghĩ nhắc lên Cát Tường đến, tin tưởng dùng Cát Tường cô nương sắc đẹp, tất có thể đánh động Kinh Vương, vậy hần trả thù Lý Ngự liền lại thêm một cái thẻ đánh bạc.

Chỉ là, hần bây giờ chỉ biết Kinh Vương háo sắc, háo sắc không phải là càn gan làm loạn, Lý Nguyên Tắc có dám hay không cường đoạt, hiện tại còn không dám xác định, Nhâm Oán không nghĩ lộng khéo thành vụn.

Còn nữa, Cát Tường là Lợi châu phù nhiều quan viên âm thầm nhắm vào hần then chốt, hần còn cần xem xét thời thế, mới có thể làm ra tốt nhất lựa chọn. Hần là sẽ không sớm như vậy liền ném ra ngoài Cát Tường tới, sự tình nhưng chưa hần

Liền nhất định sẽ hướng phía đối với hần có lợi phương hướng phát triển.

*

Vũ Sĩ Ược đã biết rõ ràng bản khoản tại phủ đệ mình hai bên những người kia đều là Nhâm Oán phân công, Vũ Sĩ Ược không khỏi âm thầm tức giận, hần mặc dù cự tuyệt Nhâm Oán liên danh thỉnh nguyện, thuyết phục Kinh Vương trú phiên Lợi châu, chưa hần liền muốn cùng Nhâm Oán kết thù, nhưng người này lòng quá cũng chật hẹp.

Hần cũng không nhân, Vũ Sĩ Ược cũng không để ý còn lấy màu sắc, nhất là nghe phong phanh Tư Mã Liễu Hạ Huy muốn vạch tội Nhâm Oán, Vũ Sĩ Ược cười thầm Liễu Hạ Huy rốt cục không chịu nổi tịch mệnh đồng thời, ra tay đối phó Nhâm Oán ý nguyện cũng liền càng cường liệt chút.

Thế là, Vũ Sĩ Ược lập tức phân phó Mạc phủ liệu tá cho hần viết một phần vạch tội tấu chương, Vũ Sĩ Ược là lập tức liền muốn dời chuyển hần nhậm chức quan viên, trước khi chuẩn bị đi lại sắm đồng liêu mình một bản, nếu như tấu chương nội dung đúng mực nắm giữ không tốt, khiến cho Hoàng đế

Bởi vì này một cục, liều tá nhóm đều không muốn đón lấy cái này phải đi, liền không hẹn mà cùng giao cho vừa mới gia nhập Mạc phủ, đang vì đạt võ sĩ ược làm việc cô em vợ Dương Thiên Diệp. Tại chúng liều tá xem ra, như chính mình viết không thỏa đáng, không thiếu được bị chửi mắng chó phun đầy đầu. Mà Dương Thiên Diệp là Đại đô đốc cô em vợ, xưng tỷ phu vung nũng nịu, coi như viết ra một đả cút chó, cũng sẽ không chọc giận Đại đô đốc.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Vũ Sĩ Ước đôi phần này tấu chương rất xem trọng, trước đó đã phân phó, tấu chương một khi mô phỏng tốt, nhất định phải giao hẳn xem qua. Nhìn lên là Dương Thiên Diệp tự mình đưa tới, Vũ Sĩ Ước liền vội vàng đứng lên đón lấy, mỉm cười khiến cho Dương Thiên Diệp ngồi, lại tự tay vì nàng rót chén trà, lúc này mới ngồi xuống nhìn kỹ tấu chương.

Lúc đầu, võ đồ đốc cũng không rõ ràng Nhâm Oán các loại hành động trái luật, thực bởi vì "Cát Tường thuộc về án" mới chú ý tới Nhâm Oán việc ác. Mặc dù dời chuyển sắp đến, Lợi châu sự vụ rất nhanh liền cùng hắn không có liên quan, nhưng ăn lộc của vua, trung quân sự tình, Vũ Sĩ Ước há có thể bởi vì bản thân chỉ tư mà im miệng không nói?

Nhất là cái kia chữ viết ngưng luyện, cân biết tấu chương, bình thường đều sẽ trước tiên nói một đồng giọng quan lời nói khách sáo, không có vạn thanh chữ sượng mặt, cho nên Hoàng đế xem tấu chương cũng là một kiện khổ sai lầm, có ý lược qua phía trước không xem đi, ngộ nhờ trong đó trộn lẫn lấy vài câu chuyện trọng yếu làm sao bây giờ?

Vũ Sĩ Ước phi thường hài lòng, nhìn cái kia trên giấy bút tích cũng còn chưa khô, biết là Dương Thiên Diệp vừa mới viết liền, không khỏi khen không dứt miệng: "Tốt! Bản này chữ viết, lớn diệu!"

Dương Thiên Diệp hơi hơi cúi đầu, thẹn thùng không thẳng địa nói: "Tỷ phu quá khen. Người ta. . . Người ta đồ muốn trở thành tỷ phu hiền nội trợ đây."

Dương Thiên Diệp làm hẩn liêu tá, một có cái gì "Nghĩ nan hỗn tạp chứng", mặt khác liêu tá đều sẽ mẩn mê Dương Thiên Diệp ra mặt, cho nên Dương Thiên Diệp cùng Vũ Sĩ Ước trong mỗi ngày gặp mặt cơ hội tiếp xúc rất nhiều, Vũ Sĩ Ước càng ngày càng ưa thích Dương Thiên Diệp, hẩn cũng cảm giác được ra Dương Thiên Diệp đối với hẩn giống như có tình cảm, chỉ là câu nệ tại quan hệ lẫn nhau, tầng này giấy cửa sổ mặc dù càng ngày càng mỏng, lại luôn đâm không phá.

Trong lúc nhất thời, Vũ Sĩ Uớc cũng không biết là sợ hay vui, phảng phất một cước dẫm lên trong đám mây, chóng mặt phiêu phiêu dang dang, nửa ngày

mới định thần lại, ngạc nhiên nói: "Ngươi. . . Ngươi nói cái gì?"

Dương Thiên Diệp cắn cắn môi, đỏ mặt mà nghiêng mắt nhìn hấn liếc mắt, lại cúi đầu, thăm thăm oán oán mà nói: "Ngươi còn muốn người ta lặp lại lần nữa sao?"

Vũ Sĩ Ước nhìn nàng thẹn thùng về, 7 hồn nhất thời ly thể, hóa thành một con khi, đặng vân giá vũ, một lưu bồ nhào lật đến trên chín tầng trời đi: "Ngươi. . . Ngươi thế mà thích ta? Ta. . . Ta lớn ngươi tốt nhiều. . ."

Dương Thiên Diệp thầm nghĩ: "A phil Lão không xấu hổ, tốt đẹp nhiều? Ngươi cũng lớn đến có thể cho bản cô nương làm cha, còn dám có ý đồ với ta! Chờ ta cầm tới lĩnh của ngươi phù lệnh tiền, liền muốn ngươi đẹp mắt."

Dương Thiên Diệp trong lòng suy nghĩ, lại là trán khê nâng, mày ngài nhẹ liễm, lộ ra một bộ xấu hổ mang e sợ xinh đẹp bộ dáng: "Tỷ phu chỗ nào già, chỉ là thành thực chút thôi. Tỷ phu ngươi có lòng dạ sâu rộng, bụng tàng kinh luân, tuần tú lịch sự, thành thực nho nhã, cái nào nữ nhi gia sẽ không thích chứ?"

Vũ Sĩ Ước kích động không thôi,

Hận không thể thanh này nhỏ khả nhân nhi ôm vào trong ngực, nhưng lại sợ đường đột mỹ nhân, còn nữa nơi này cũng không thích hợp, đây là thay quyền công vụ chỗ, thường có người lai vãng.

"Tiểu Diệp tử! Vũ nữ có tài đức gì, nghe ngươi vừa nói như vậy, ta, ta thấy lập tức trẻ ba mươi tuổi!"

Dương Thiên Diệp đôi mắt đẹp lưu chuyển, nũng nịu sáng giọng: "Ngốc! Ngươi bây giờ rất già sao? Nếu là tuổi trẻ ba mươi tuổi, cũng không thành tiểu hải tử?" Một tiếng này hồn dôi một tiếng "Ngốc", nhắm trúng Vũ Sĩ Ước sáu phách cùng rời khỏi thân thể, không biết bay đi đến nơi nào.

Lý Ngự chống hông lên đứng tại sau tấm bình phong, nghiêng tai nghe bên trong lần này đối thoại, một vạn con thảo nê mã ở trong lòng gào thét mà qua: "Đây là muốn trình diễn vừa ra gia đình máu chó luân lý vở kịch sao? Làm sao lão tử hết lần này tới lần khác đụng tới loại này ỉa ra đó sự tình, ta hiện tại là đi vào đâu, vẫn là đi vào đâu?"

Lý Ngự đang tình thế khó xử, liền nghe Lý Bá Hạo thanh âm đột nhiên vang lên: "Đốt! Bọn chuột nhất phương nào!"

Lý Trọng Hiên chợt hét lớn: "Lớn mật mâu tặc. . . A! Là nhỏ thần tiên!"

Trong phòng, Vũ Sĩ Ước vòng tình phía dưới, đang muốn nắm chặt Dương Thiên Diệp một đôi nhu đề, nghe xong bên ngoài động tĩnh, phảng phất bị than nóng như vậy, vèo một cái lại rút tay trở về.

Lý thị song hùng đang muốn giết tiến vào thêm áp phòng cứu chủ, đột nhiên phát hiện cái kia lén lén lút lút người là Lý Ngự, rút một nửa kiếm nhất thời dừng lại.

Lý Ngự một cái bước xa cướp hồi trở lại tới cửa, bay bổng thân hình xoay một cái, mặt hướng trong môn, một chân ngoài cửa một chân trong cửa thân thể hạ xuống, quay đầu hướng về phía Lý Bá Hạo hai người ngoắc nói: "Cấp! Nguyên lai là hai vị thiếu hiệp, chớ muốn ngạc nhiên, tiểu khả có việc muốn gặp Đại đô đốc."

Vũ Sĩ Ước nghe được Lý Ngự thanh âm theo công truyền đến, tối tối nhẹ nhàng thở ra, may mắn Lý Ngự mới vừa vào cửa, còn không nghe thấy hấn cùng Dương Thiên Diệp "Lần nhau tố tình trung" một phen, bằng không, một khi tiết lộ ra ngoài, hậu viện giàn cây nho liền muốn đổ á.

Lý Bá Hạo, Lý Trọng Hiên hai huynh đệ mặc dù thần kinh không ổn định một chút, thế nhưng là nhìn hấn vừa rồi dán vào bình phong rõ ràng có nghe lén cử động, trong lòng cũng là còn nghi vấn. Chỉ bất quá giải vây lập tức tới đây, chợt dạ Vũ Sĩ Ước vì từ chứng nhận rõ ràng, cùng Dương Thiên Diệp song song ra đón.

Vũ Sĩ Ước ánh mắt rơi vào Lý Ngự trên người, nhìn hấn một chân trong cửa một chân ngoài cửa, hoàn toàn yên tâm. Liền cười mở cười nói: "A! Tiểu thần tiên, ngươi tìm bản đốc?"

Lý thị song hùng nhìn lên hầu ở Đại đô đốc bên người là cái kia đáng yêu động lòng người cô em vợ, nhất thời phúc chí tâm linh, hai

Hai nhân mã lên đực như vô sự hướng Lý Ngự cùng Vũ Sĩ Ước vẫy vẫy tay, xoay người rời đi.

Lý Bá Hạo nói: "Nhị đệ, ngươi thấy thế nào?"

Lý Trọng Hiên nói: "Bên trong tất có kỳ quái!"

Lý Bá Hạo nói: "Tỷ phu trò vui tiểu di, thiên kinh địa nghĩa. Chỉ là không tiện làm người biết, ngươi ta mau mau rời đi, đây là anh minh tiến hành."

Lý Trọng Hiên nói: "Lấy oa! Cô em vợ là tỷ phu nửa cái mộng, không thương ngu sao mà không đau, không sờ ngu sao mà không sờ. Ngươi ta là người ngoài, giả cầm vờ điếc liền tốt!"

Lý Ngự đi theo Vũ Sĩ Ước cùng Dương Thiên Diệp tiến vào thêm áp phòng, liếc mắt hai người liếc mắt, thần nhiên nhập tọa, phảng phất cái gì cũng chưa từng xảy ra giống như mã nói: "Khục! Đại đô đốc, tiểu khả này đến, là có một chuyện, thỉnh cầu Đại đô đốc cho phép."

Lý Ngự nói: "Cát Tường cô nương bán ân điểm đáng ngờ tăng tăng, Bằng mù mù là then chốt. Tiểu khả nghĩ cạy mở miệng của nàng, hỏi ra nàng dụ dỗ Cát Tường cô nương ký khế ước bán thân chân tướng!"

Vũ Sĩ Ước lo nghĩ, sáng khoai đáp: "Tốt, người đi trong lao hướng về phía nàng hỏi thăm, nhớ lấy không thể dùng hình. Án này mẫn cảm, râu dê phòng nhâm thái thủ làm mưu đồ lớn."

Lý Ngự hướng về phía Dương Thiên Diệp mỉm cười một gật đầu, Dương Thiên Diệp đôi mắt đẹp lóe lên, cũng là gật đầu hoàn lễ.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

"khanh bản giai nhân" (nàng vốn là giai nhân), thế nhưng làm tặc?

Dương Thiên Diệp loại khí chất này cao quý dung mạo xuất sắc mỹ nữ, lại có thể là cái đại lão ngoan, mà lại vì đạt được chỗ tốt, thế mà không tiếc hi sinh nhan sắc, Lý Ngự từ tâm nhãn bên trong cảm thấy kinh hãi!

Quá không biết xấu hổ, quá không ra gì! Người tai sao có thể như thế thiếu tự trọng, như thế không biết tự tôn?

Vũ Sĩ Ước có hai mà tam nữ, lão đại đều có thể quản người gọi tỷ tỷ, người cũng bởi vì ham võ đồ đốc phủ quý quyền hành mà không tiếc nhan sắc câu dẫn?

Người thường đi chỗ cao, này ta hiểu, nhưng người cũng phải chống người nha! Liền nói ta đi, tuổi nhỏ anh tuần, tuần tú lịch sự! So phú quý so quyền hành nha, đương nhiên là không bằng Vũ Sĩ Ước, bắt quá... Cái kia cũng chỉ là tam thời mà!

Ba mươi năm Hà Đông chuyển Hà Tây, không ai mãi mãi hèn! Lại nói, ta đều toàn 4 rương lớn té nhuyển.

Người xem người ta Cát Tường, cỡ nào tự tôn tự ái, người so với người, tức chết người nha!

Lý Ngư ở trong lòng hung hăng rất khinh bỉ Dương Thiên Diệp cái này đại lão ngàn một phen, liền một đầu tiến vào phủ đô đốc nhà tù, đi lừa gạt Bàng mụ mụ.

Phủ đô đốc là một cái nha môn, năm tiến vào nhà, cuối cùng tiến nhà là đô đốc cùng gia quyến sinh hoạt địa phương, thứ tư tiến vào nhà chủ yếu là khách xá, đều thuộc về nội trạch.

Ba vị trí đầu tiên vào nhà, thì là phủ do đốc đại sảnh, nhị đường, từng cái thuộc liêu công sở, bao quát nhà kho, kho vũ khí, nhà kho, lương thực kho, ngân khố các loại trong yếu chỗ, nhà tù cũng là một cái trong số đó.

Phù do đốc nhà tù cũng không lớn, chỉ là dùng để tạm thời giam giữ trọng yếu phạm nhân, hoặc là tù do đốc thẩm lý chủ yếu là quân sự vụ án phạm nhân chỗ, không so được phù nha đại lao quy tắc. Cho nên môn kia miệng chỉ sử 4 tên vệ binh trấn giữ, bên trong cũng không phân biệt nam nữ, đem Bàng mụ mụ cùng cái kia hai cái xui xẻo tay chân đều giam chung một chỗ.

Lý Ngu tiến vào nhà tù, thấy bên trong âm u ẩm ướt, bó đuốc cũng không chút một cái, đứng ở bên trong thích ứng một cái ánh mắt, lúc này mới đọc:

theo đường hành lang đi vào trong. Đến phần cuối chính là một cái hàng rào gỗ đại lao, hàng rào đều là dùng to cỡ miệng chén gỗ tròn chế thành, ở giữa chỉ cách lấy năm đầm lớn khe hở, căn bản không cần lo lắng có thể có người chạy đến.

Bàng mục cùng hai cái tay chân vẫn là ban đầu ở "Trương Phi Cư" cái kia thân y phục, co ro hai chân ngồi tại ẩm ướt mốc meo cây lúa trên đồng cỏ, ừ ừ, nghe được tiếng bước chân cũng lười ngẩng đầu.

Lý Ngự tại hàng rào một bên dừng lại, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Bàng mục ngẩng đầu, liếc mắt nhìn thấy là Lý Ngự, nhất thời trong mắt hung mang lóe lên, rộng to một tiếng nhào tới, năm ngón tay xòe ra, xuyên qua hàng rào muốn bắt Lý Ngự.

Lý Ngự rất bình tĩnh đứng ở nơi đó cũng chưa hề động tới, Bàng mục hai tay chỉ đuổi ra hàng rào gần một nửa, liền lập tức đứng tại nơi đó. Nguyên lai nàng hai tay đều đeo tay xích chân, dây xích sắt siết tại trên hàng rào, hai tay của nàng lại khó dò xét được đi ra.

Lý Ngự ngồi xổm qua hơn mấy tháng bèn vững đầu, này trong lao đầu sự tình, so với nàng rõ ràng.

Lý Ngự tăng háng một cái, nói: "Bàng thị, sắp chết đến nơi, còn dám phách lối sao!"

Bàng mục cắn răng nghiêng lợi trừng mắt Lý Ngự nói: "Họ Lý, lão nương cùng ngươi gì oán gì thù, ngươi muốn như vậy hại ta?"

Lý Ngự cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại: "Cát Tường cùng ngươi gì oán gì thù, ngươi muốn như vậy hại nàng?"

Bàng mục ngẩng người, hai tay chậm rãi rút trở về.

Lý Ngự tiến lên một bước, nói: "Ta và ngươi, không có cớ cừ oán! Ngươi cùng Cát Tường, cũng không có thù hận! Ngươi yếu hại nàng, là vì lấy lòng nhâm thái thù, vợ vết chỗ tốt! Ta muốn chinh trị ngươi, là bởi vì ta thích Cát Tường cô nương,

Không nghĩ nàng bị ngươi hại, hiểu không?"

Bàng mục mặc dù là cô gái, cũng là lưu manh vô cùng, nàng cúi đầu suy tư một lát, ngẩng đầu lên cười lạnh: "Không sai, ta cả nàng, ngươi chơi ta, không quan hệ ân oán, ta đích xác không nên vì thế hướng về phía ngươi lấy muốn thuyết pháp. Bất quá, ngươi ta cái này cừ oán, thế nhưng là kết định! Đừng cho ta cơ sẽ ra ngoài, chỉ cần lão nương trở ra đi, hừ!"

Bàng mục chợt xát lấy răng, dữ tợn mà nhìn chăm chăm vào Lý Ngự: "Quần ngươi tiểu thần tiên đại thần tiên, chỉ cần ngươi còn ăn người ta khói lửa, liền nhất định có biện pháp đối phó ngươi, cùng lắm thì lão nương đem Lợi châu chó đen đều giết lấy máu, lại vợ vết chút kính nguyệt vài, phá ngươi pháp thuật! Chỉ cần bắt được ngươi, lão nương liền đem ngươi ngàn đao băm thây, mài xương dương hời, bảo ngươi chết không siêu sinh!"

Lý Ngự thờ dãi nói: "Ta vốn còn muốn thả ngươi đi ra, nếu như thế..."

Bàng mục hai đầu gối mềm nhũn, bổ oanh một tiếng liền quỳ đến trên mặt đất, một mặt nịnh nọt xin tha biểu lộ: "Lão bà tử hồ đồ, lão bà tử đáng chết, lão bà tử không phải người! Tiểu thần tiên ngươi đại nhân không chấp tiểu nhân, liền tha lão bà tử lần này, đem lão bà tử làm cái cái rơm, thả đi!"

Vừa rồi Bàng mục mười ngón ki chỉ, muốn bắt Lý Ngự mắt, Lý Ngự đều bình tĩnh tự nhiên, lúc này lại bị Bàng mục "Trở mặt thần công" giật này mình, vô ý thức lui một bước, trong lòng thầm nghĩ: "Này lão chủ chứa, trở mặt so lật sách đều nhanh, cũng quá dọa người chút."

Lý Ngự tăng háng một cái, nói: "Muốn ta thả ngươi cũng không khó..."

Bàng mục tranh thủ thời gian cười bồi nói: "Vừa rồi đều là lão bà tử gầy chó kéo cứng rắn cứng, gắng gượng nói lời xã giao! Lão bà tử xem như cái gì cầu vật, thế nào có tư cách cùng ngài tiểu thần tiên xoay cổ tay, chỉ cần có thể ra ngoài, lão bà tử liền mang ơn, cái gì báo thù rửa hận, lão bà tử nghĩ cũng không dám nghĩ."

Lý Ngự cười nói: "Ngươi cảm tưởng cũng tốt, dám làm cũng được, ta đều không thêm để ý. Chỉ là, ngươi như muốn đi ra ngoài, liền phải đáp ứng lý nào đó một việc!"

Bàng mục luôn miệng nói: "Ngươi nói, ngươi nói, chỉ cần lão bà tử làm được, đầu ừ, lão bà tử cũng nhất định hoàn thành!"

Lý Ngự giờ ngón trở lên nói: "Ta chỉ có một việc, đem ngươi lần Cát Tường không biết chữ, lừa gạt nàng viết xuống bản mình văn thư sự tình giao phó rõ ràng."

Bàng mục khẽ giật mình, trong mắt lướt qua vẻ hồ nghi.

Lý Ngự nói: "Thế nào, ngươi không đáp ứng?"

Bàng mục con ngươi chuyển động, trên mặt lộ ra một tia gian xảo ý cười: "Tiểu thần tiên, Cát Tường đã bị ngươi mang đi, ta "Trương Phi Cư" cũng bị cho ngươi

Niêm phong. Cái kia bản mình văn thư sự tình, có cùng không có cũng liền không có gì khác biệt, tiểu thần tiên vì sao còn muốn chấp nhất tại khiến cho lão thần thừa nhận cái kia bản mình văn thư là giả đâu?"

Lý Ngự trong lòng thỉnh thoảng nháy một cái, lão già này, không hổ là kinh doanh "Trương Phi Cư" nhiều năm, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, thật xảo lĩnh lung

kẻ già đời. Nàng bị tóm lên lúc đến, còn không có tờ rùa đen cáo trạng, nhâm thái thủ chỗ dựa sự tình, nàng thế mà theo ta khác thường yêu cầu đã nhận ra không ổn.

"Những này cổ nhân, nhưng cũng đều là người sống sờ sờ, không phải trong trò chơi trí năng có hạn NPC, ta phải cẩn thận đáp ứng đúng rồi." Lý Ngự nghĩ đến, bất động thanh sắc nói: "Người muốn biết nguyên nhân, rất đơn giản! Bởi vì ta muốn cạo chết nhâm thái thủ!"

Câu trả lời này, thực sự có chút vượt quá Bàn mụ mụ dự kiến, dù là nàng gian hoạt giống như quý, cũng không nhìn được ngẩn ngơ, có chút ngạc nhiên nháy mắt mấy cái, nhìn xem Lý Ngự.

Lý Ngự thâm trầm cười một tiếng, nói: "Ta cho nhâm thái thủ rót một thìa vàng lỏng, hắn sẽ bỏ qua ta sao? Nếu người không chết, chính là ta vong, ta liền muốn tiên hạ thủ vi cường!"

Lý Ngự sắc mặt trở nên lạnh lùng nghiêm nghị: "Vô đồ độc đòi chuyển sắp đến, hắn tại Lợi châu mặc cho bên trên, cũng chưa chắc liền không có chính vụ khuyết điểm thời điểm, sẽ lưu lại một cùng hắn kết oán Thái Thủ lưu nhiệm nơi này? Từ Mã Liễu Hạ Huy ẩn núp đã lâu, khó được có một cái cơ hội như vậy, hắn há lại sẽ bỏ lỡ?"

Lý Ngự quét Bàn mụ mụ liếc mắt, lại nhìn một chút hai cái ngây người như phỗng tay chân liếc mắt, nói: "Các người muốn biết, ta sẽ nói cho các người biết, cũng phải xem các người có mấy cái lá gan dám nói ra. Huống hồ, chờ các người nói ra thời điểm, chỉ sợ nhâm thái thủ đã xam xít địa xuống đài!"

Lý Ngự tiến lên một bước, nhìn xuống Bàn mụ mụ: "Cho nên, này vẫn tự bán mình, người cái kia hiểu rõ viết như thế nào đi?"

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Từng thiếu niên tâm vừa ấm

Nghe Lý Ngự, Bàn mụ mụ trong lòng lướt qua một hơi khí lạnh, lắp bắp nói: "Nhỏ. . . Tiểu thần tiên nói là?"

Lý Ngự sờ vuốt lấy cái cằm, bất chúc cùng khôn cùng đại nhân chiêu bài thức cười gian nói: "Nhâm thái thủ hắn là đã sớm ngấp nghé Cát Tường cô nương sắc đẹp, cho nên mới bày mưu đặt kế người dùng giả khế ước lừa gạt lừa nàng à? Đương nhiên rồi, người Bàn mụ mụ luôn luôn tuân theo pháp luật, chỉ là bức bách tại nhâm thái thủ âm uy, có chút bất đắc dĩ. . ."

Bàn mụ mụ vẻ mặt nhất thời biến đổi.

Nếu như Lý Ngự tình hình thực tế nói có người đem Cát Tường vẫn tự bán mình qua đến người khác danh nghĩa, mà người kia bầm báo nhâm thái thủ nơi đó, cho nên cần Bàn mụ mụ bán cung đi thừa kiện, bằng Bàn mụ mụ tâm cơ chi sâu, lập tức liền có thể đoán được đây là nhâm thái thủ phản kích, mà lại nhâm thái thủ đã chiếm thượng phong, Lý Ngự hoàn toàn bất đắc dĩ, mới cần cầm khẩu cung của nàng đi làm liều một phen, nói như vậy, nàng sẽ lựa chọn như thế nào liền không hỏi có thể biết.

Nhưng Lý Ngự nào mặc kín cũng là không như người thường, hắn chẳng những yêu cầu Bàn mụ mụ nhận tội tội trạng, hơn nữa còn ám chỉ nàng muốn tại tội trạng lên liên quan vu cáo nhâm thái thủ một ngụm, không chút nào biết bên ngoài tình hình biến hóa Bàn mụ mụ chỉ có thể cho rằng Lý Ngự đây là muốn thừa thắng truy kích, đối nhâm thái thủ không buông tha.

Lại thêm Lý Ngự ám chỉ tính một phen, Bàn mụ mụ lập tức làm ra như sau phán đoán:

Lý Ngự, vô đồ độc, liểu bên dưới Từ Mã này ba phe thế lực đã liên kết, bọn hắn muốn thừa cơ mở rộng chiến quả, triệt để đem nhâm thái thủ kéo xuống ngựa. Mà nàng lời khai, không thể nghi ngờ là nhiều quả cân bên trong một cái, là dùng tới bảo chế nhâm thái thủ tội trạng một trong, chưa hẳn là cực kỳ trọng yếu chứng cứ.

Bởi vì dùng vô đồ độc cùng liểu bên dưới Từ Mã vị trí viên chức địa vị, trừ phi bọn hắn đã có ít nhất bảy thành nắm bắt, nếu không là không sẽ như thế quyết nhiên cùng một cái cũng không đối bọn hắn sinh ra cực lớn nguy hại mạnh mẽ đối thủ triệt để vạch mặt.

Lý Ngự không có sợ hãi thái độ, thậm chí đến đây vội vã hỏi khẩu cung chính là Lý Ngự, mà không phải đem nằng ném vào đại lao liền mặc kệ không hỏi vô đồ độc, này đều cho Bằng mù mù như thế một sai lầm giải độc:

Nhâm thái thủ tình huống thật không ổn, hai vị kia triều đình quan lớn đều chẳng muốn ép hỏi nàng lời khai, chỉ có Lý Ngự, vì lấy lòng Cát Tường mới đến gặp nàng.

Lý Ngự mỉm cười nói: "Người nếu biết ngọn nguồn, nếu như không thể phối hợp ta, hết thấy đều kết thúc trước, chỉ sợ là không có cơ hội đi ra. Mà hết thấy đều kết thúc sau đây, vô đồ độc cũng cũng không cần phải thả người đi ra, người nói có đúng hay không?"

Bằng mù mù quả nhiên là cái nữ trung hào kiệt, quyết định thật nhanh, lấy hay bỏ kiên định. Trong nội tâm nàng một phen tư lượng, lợi hại được mất tính toán tính toán rõ ràng, liền đem hàm răng khê cắn, nói: "Tốt! Lão bà tử nghe tiểu thân tiên, tiểu thân tiên ngài là đại quý nhân, lão bà tử làm theo về sau, ngài cũng không thể lật lọng a!"

Lý Ngự khoe miệng cong lên, khinh thường nói: "Nhâm thái thủ miễn cưỡng còn có thể tính là Lí mỗ đối đầu, người Bằng mù mù. . . Ta có hào hứng đấu với người sao?"

*****

Trải qua Lý Ngự quấy rầy một cái, Vũ Sĩ Ược thấp thỏm trong lòng, không dám ở thêm áp phòng bên trong cùng cô em vợ mất đi mảy lại. Một châu đồ độc, công vụ bề bộn, lão có người ra ra vào vào, thực sự không an toàn, nếu như công an bài hai người hoặc là an giòn đóng cửa. . .

Đây không phải là càng che càng lộ sao?

Dương Thiên Diệp làm ra một bộ đối người trong lòng vừa mới thổ lộ tình trung, đã vui vẻ vừa thẹn e sợ bộ dáng muốn rời khỏi, Vũ Sĩ Ược cũng không có ngăn cản. Lưu luyến không rời đưa tiễn Dương Thiên Diệp, vô Đại đồ độc an vị tại bàn xử án đằng sau, tay nâng cái cằm, nhớ tới tâm sự.

56 cái dân tộc, 56 đồa. . . 56 tuổi Vũ đại gia, cùng cái có tâm sự hài tử giống như,

Một tay chống cằm, hai mắt mê ly, chần chừ, bốn phương mây nhiều, ngũ tích lục thú, 7 phách ung dung, khi thì hiểu ý cười một tiếng, khi thì đầy mặt ưu sầu.

Ai! Dương Thiên Diệp tiểu nha đầu này lừa đảo, thật sự là tạo nghiệt a! Êm đẹp một cái vô Đại đồ độc, nhanh để cho nàng lừa dối thành hai đồ đàn.

Vũ Sĩ Ược là thật tâm phát sầu a, này trong phủ đầu nhiều người phức tạp, muốn theo Thiên Diệp tư lẫn tiếp xúc, tâm sự lời tâm tình mà đều không có cơ hội. Nếu là đi ra ngoài đây. . . Đi ra ngoài mang theo cô em vợ, cũng không giống lời nói a! Lại nói, hấn tự đắc biết sắp đời mặc cho Kinh Châu đồ độc về sau, liền không lớn ra cửa.

Rời chức trước đó, tận lực ít sinh sự đoạn mà! Lại nói, coi như không có này việc sự tình, hấn cũng không lớn đi ra ngoài a. Nhà môn chính ở nhà hấn tiền viện, người nói bằng hữu qua lại đi, hấn tại Lợi châu một nhà độc đại, sớm liền thành người cô đơn, đủ tư cách khiến cho hấn đến nhà bãi phóng một cái đều không có. Nhâm Oán miễn cưỡng coi là một cái, nhưng Nhâm Oán lại. . .

Sầu oa! Muốn theo tiểu Diệp tử có chút không gian riêng tư đều không được, thật sự là được không bị thương.

*****

Có người nói, yêu đương bên trong nam nhân đều là Einstein.

Vô Einstein sĩ ợc tiến sĩ tại thêm áp phòng bên trong vô đầu bút tai muốn lấy yêu đương vụng trộm diệu kế thời điểm, vậy kéo lão nhân gia xuân tâm nhộn nhạo Dương Thiên Diệp, đã nhẹ nhàng trở về chỗ ở của mình, một chút chịu trách nhiệm thái độ đều không có.

Mặc Bạch Diễm đón Dương Thiên Diệp trở về phòng ngồi xuống, cho nàng châm chén trà thơm, thấp giọng nói: "Công chúa, ngày mai là cái cơ hội tốt."

Dương Thiên Diệp đầu tiên là khê giật mình, chợt liền hiểu được: "Người nói là. . ."

Mặc Bạch Diễm nói: "Ngày mai nhâm thái thủ thẩm tra xử lí Cát Tường thuộc về án, Lý Ngự tất nhiên sẽ đi công đường. Mà hấn cùng Nhâm Oán kết thù kết oán sự tình, sớm đã mọi người đều biết. Lão nô có khả năng trên công đường ra tay đánh giết! Giới lúc, mọi người từ sẽ cho rằng đây là nhâm thái thủ mang oán trả thù! Giết Lý Ngự, giá họa Nhâm Oán, một hòn đá ném hai chim, công chúa nghĩ như thế nào?"

"Ngày mai. . . Sao. . ."

Dương Thiên Diệp bỗng nhiên có chút thất thần, nhớ tới Lý Ngự vừa mới đến đồ độc công sở đi mời tìm hỏi han Bằng mù mù, một mực dĩ vãng vì Cát Tường sự tình tận hết sức lực chạy nhanh, Dương Thiên Diệp đột nhiên cảm giác được Lý Ngự cũng không phải ghê tởm như vậy. Theo hấn đối Cát Tường mỗi tình thâm thiết đến xem, chuyện ngày đó, có lẽ thật sự là hấn cử chỉ vô tâm đây.

Bởi vì cái gọi là người không biết không trách. Ta cứ như vậy giết hấn. . . Dương Thiên Diệp nấp máy môi, chần chờ nói: "Mặc sư, mục đích của chúng ta ở chỗ

Tại cướp lấy Vũ Sĩ Ược binh quyền, cũng không cần phức tạp đi?"

Mặc Bạch Diễm kỳ quái nói: "Này làm sao là phức tạp đâu? Cái kia Lý Ngự tinh thông thuật pháp, cùng Vũ Sĩ Ước đi được lại gần, ngộ nhờ bị hấn nhìn ra công chúa thân phận làm sao bây giờ? Còn nữa, công chúa kim chi ngọc điệp thân, há lại cho tiểu nhân khinh nhờn, chỉ có giết hấn, mới có thể còn công chúa dùng rõ ràng nha!"

Dương Thiên Diệp vuốt vuốt mũi, thanh âm biến càng nhỏ hơn chút: "Ngô. . . Ngày đó tại Thúy Vân Lang. . . Hấn cũng là cử chỉ vô tâm. Ta cảm thấy. . ."

Mặc Bạch Diễm nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói: "Công chúa nói đến lời gì tới! Mặc kệ hấn là có ý hay là vô tình, mạo phạm công chúa điện hạ rõ ràng, nhất định phải chết! Công chúa thiên hoàng quý tộc, ngọc lá Kim Thân, ngoại trừ tương lai vị hôn phu, ai dám cận thân, lão nô cái thứ nhất không tha cho hấn!"

Dương Thiên Diệp từ nhỏ từ Mặc tổng quản nuôi lớn, Diệc sư, Diệc phụ, cũng nô, đôi nàng mặc dù cực kỳ cung kính, thế nhưng thuở nhỏ dạy bảo nàng văn học võ nghệ, lễ nghi cử chỉ thời điểm, lại cực kỳ nghiêm khắc. Cho nên, xưa nay còn tốt, Mặc tổng quản thật nghiêm túc lên lúc, Dương Thiên Diệp vẫn là đánh tâm nhân bên trong sợ.

Lúc này nhìn lên Mặc Bạch Diễm nổi giận lên, Dương Thiên Diệp liền có chút e sợ, nói: "Ta. . . Chỉ là lòng có không đành lòng. Thôi, vậy theo ý người. Chỉ là, Cát Tường cô nương quá mức thương cảm, không thể bởi vì chuyện của chúng ta hại người ta, người chỉ cần chờ Cát Tường cô nương sự tình có rơi vào, động thủ lần nữa!"

Mặc Bạch Diễm vội vàng khoanh tay lui một bước, hạ thấp người nói: "Vâng! Công chúa nhân từ, lão nô tuân mệnh!"

Dương Thiên Diệp âm thầm thở dài, bỗng nhiên có chút kỳ vọng Cát Tường sự tình đừng có cái rơi vào. Nếu là Cát Tường sự tình không chiếm được giải quyết, như vậy. . . Cái tên kia cũng sẽ không cần chết a?

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Muốn hay không tự cung?

"Cát Tường thuộc về án" thẩm lý đêm trước, Lợi châu nhân dân tốt công bộc Nhâm Oán Nhậm lão gia một đêm không ngủ, thư phòng đèn, một mực lóe lên.

Trời đã sáng, thư phòng đèn vẫn như cũ lóe lên.

"Đậm trà ấm uống nhất nuôi người", đây là nhâm thái thủ thường nói, nhưng một đêm này, nhâm thái thủ lại uống một đêm trà đậm.

Tia nắng ban mai hơi lộ ra, hai cái gia phó giữ ở ngoài cửa, mắt gặp được rửa mặt thời khắc, thế nhưng không biết Thái Thủ đại nhân có phải hay không vẫn còn bận rộn, hai người không dám gõ cửa quấy rầy, không khỏi tình thế khó xử.

"Có ai không! Người tới. . ."

Trong phòng bỗng nhiên truyền ra nhâm thái thủ hư nhược thanh âm, thanh âm mang theo chút run rẩy.

Hai cái gia phó lấy làm kinh hãi, vội vàng đẩy cửa vào.

Đèn vẫn sáng, chiếu đến nhâm thái thủ trắng bệch một khuôn mặt, phảng phất tiểu quý mặt.

Nhâm thái thủ tóc rối tung, hai mắt đỏ bừng, hơi hơi nhú mày che ngực, tựa hồ rất là thống khổ.

Hai cái gia phó giật nảy cả mình, cuống quýt nghênh đến phụ cận: "Lão gia, người làm sao rồi?"

"Lão gia, người có phải là bị bệnh hay không? Nhỏ ngay lập tức đi hô lang trung!"

Nhâm thái thủ hữu khí vô lực nói: "Xin mời. . . Xin mời cái rắm lang trung, đi! Cho ta mang. . . Mang một đĩa điểm tâm tới!"

Gia phó lúc này mới phát hiện nhâm thái thủ cái trán ướt át, mồ hôi dấu vết mơ hồ rỉ ra, không khỏi kêu sợ hãi: "Ồi, lão gia, người chảy mồ hôi!"

Nhâm thái thủ rốt cục không thể nhìn được nữa, một cái bàn tay phiến tại người làm kia trên mặt: "Đồ hỗn trướng, không đi nữa, lão gia ta nhường người đồ máu!"

Người làm kia dọa đến té cứt té đái, cuống quýt chạy đi, chỉ chốc lát sau liền bùng điểm tâm đến, liền bữa sáng cũng cùng một chỗ cho bùng tó. Bốn cái món nguội, một bát bích canh nhiều cháo, còn có một thể bánh hấp, nhâm thái thủ gió cuốn mây tan tiêu diệt hơn phân nửa, về mặt lúc này mới dụ đi một chút.

Nguyên lai, nhâm thái thủ "Say trà".

Lá trà chứa chất tê-in cùng cả phê bởi vì, trà đậm uống quá nhiều tuy có khả năng nâng cao tinh thần, nhưng cũng dễ dàng "Say trà", cũng chính là nhịp tim quá nhanh, vị toan gia tăng các loại tình huống, nhất là mắc có tâm động qua nhanh, sớm độ sức cùng phòng run rẩy bệnh ở động mạch vành người bệnh, lại càng dễ phát bệnh.

Mặc cho người mập mập thân thể gánh vác nặng, một thân khuyết điểm, nhìn một đêm, lại uống một đêm trà đậm, kết quả là biến thành hiện tại bộ dáng này.

Kỳ thật nhâm thái thủ đã rất nhiều năm chưa từng cầm được soi thức đêm, từ khi hấn vào sĩ đến nay, cũng chính là cho Hoàng đế viết tấu chương lúc, mới có thể thức đêm cân nhắc từng câu từng chữ một phen.

Nhưng đêm qua khác biệt, tối hôm qua, hấn phái người bốn phía nghe được đủ loại tin tức đều đã thu thập đi lên, khiến cho hấn chợt cảm thấy tình thế nghiêm trọng. Toàn bộ Lợi châu bây giờ nhìn giống như bình tĩnh, kì thực là âm mưu hung dữ, vòng xoáy khắp nơi a.

Liễu Hạ Huy tránh lên sợ người gan, dứt khoát, kiên quyết, quả nhiên, chắc chắn, chuyện đương nhiên hướng về phía hấn phát khởi khiêu chiến, làm tin tức này không biết từ đâu con đường truyền khắp phổ lớn ngõ nhỏ về sau, Liễu Hạ Huy dứt khoát liền "Vô đã mẹ không sợ roi", dù sao người ta cũng biết, trực tiếp công khai tuyên bố: Nhất định phải đem nhâm thái thủ kéo xuống ngựa.

Cái kia phần dũng khí cùng quyết tâm, tựa như một cái biệt khuất nhiều năm tiểu tam khóc lóc om sòm lẫn lộn trên đất bắt đầu chế tạo dư luận, muốn quang minh chính đại mưu đoạt chính vị. Hai người bọn họ đồng thời khoa khảo, đồng thời trường cấp 3, Liễu Hạ Huy khoa khảo thứ tự còn tại lúc trước hấn, thế nhưng là từ vào sĩ đến nay, một mực bị hấn đè ép một đầu, đến Lợi châu mặc cho bên trên, càng là trực tiếp thành bộ hạ của hấn.

Thúc có thể nhẫn, thậm không thể nhìn a! Vạn năm lão nhị muốn vuron mình, vuron mình nông nô đem ca hát, Lợi châu Tư Mã Liễu Hạ Huy, đừng cảm thối lên hướng về phía nhâm thái thủ nã pháo kèn lệnh.

Nhâm Oán sớm nhất được biết liền là Liễu Hạ Huy muốn hướng hấn động thủ tin tức, lúc ấy hấn lo lắng nhất liền là Vũ Sĩ Ược cùng Liễu Hạ Huy liên kết. Bất quá nghĩ đến hấn cùng Vũ Sĩ Ược chỉ là nhỏ khe hở, cũng không tới người chết ta sống tình trạng, mà lại Vũ Sĩ Ược lập tức liền muốn đi người, thực sự không cần thiết tự nhiên đâm ngang, nhâm thái thủ lại cảm thấy rất không có khả năng.

Kỳ thật Vũ Sĩ Ược muốn bên ngoài dời địa phương khác làm quan tin tức, bên ngoài đối với cái này còn hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí liền liền Vũ Sĩ Ược Mặc phủ liễu tá nhóm cũng không biết, giống Nhâm Oán cấp bậc này quan lớn, trong triều có giao thiệp, kỳ thật cũng không có chút nào phát giác.

Ngoại trừ Vũ gia người bên ngoài, chỉ có sớm đã có tâm Liễu Hạ Huy dò tin tức này, đồng thời đem nó xào diệu tiết lộ cho Nhâm Oán. Kết quả, nhâm thái thủ lo lắng sự tình còn không có đến, cũng là có ý khác bên ngoài ra tay trước sinh, trấn thủ Phùng Trình thể mà nhảy ra cho Liễu Hạ Huy đứng chân trợ uy, phát cỡ hò reo.

Nhâm Oán càng nghĩ, đều nghĩ không ra chính mình lúc nào đắc tội qua Phùng trấn thủ, người một cái võ tướng, đi theo lẫn vào cái gì? Nếu không phải sớm biết Liễu Hạ Huy thâm thiệp thành đoàn, Nhâm Oán đơn giản đều muốn hoài nghi hai người kia có một chân.

Liễu Hạ Huy, Phùng Trình, các có một ít vòng quan hệ, hai người kia một nhóm động, những người kia hoặc vì đây tó, vì đó công kích bấy rập. Không dám công nhiên đứng ra trợ chiến, đó cũng là âm thầm chạy nhanh, sung làm trinh sát, vì bọn họ cung cấp chính mình hồ sơ đen.

Chỉ là hai người này tôm tép nhai nhếp, nhâm thái thủ còn không quá lo lắng, liền người trong triều có người? Lão tử trong triều hậu trường, so người hậu trường còn muốn cường hoành hơn ba phần đâu! Bằng không mà nói, dựa vào cái gì lão tử vẫn đứng tại trên đầu của người đi ị đi tiêu?

Bất quá. . .

Thời khắc máu chốt, Vũ Sĩ Ược cũng nhảy ra ngoài. Vũ Sĩ Ược lực ảnh hưởng cùng lực hiệu triệu cũng không phải là Liễu Hạ Huy chỗ có thể sánh được, mà lại hấn chịu ra tay, càng làm cho vô số người nhận định nhâm thái thủ nhất định phải suy sụp, lần này dám nhảy ra người liền càng nhiều.

Nhâm Oán ảo não phát hiện, hấn còn chưa có chết đâu, những cái kia ăn mực nát sinh vật liền từng cái nhảy ra ngoài, giống Vũ Sĩ Ược, Liễu Hạ Huy, Phùng trấn thủ bức này kèn kèn, linh cầu, quạ đen ăn hủ sinh vật thì cũng thôi đi, những cái kia ẩn núp dưới mặt đất, con giun, ốc sên, con mối nhỏ bọn bò sát các kè, thế mà cũng dám nhảy đi ra hướng về phía hấn làm khó dễ.

Có một cái bị mặc cho phủ Thái Thủ lên Tam quan gia trận thể lần chiếm nửa mẫu đất lão nông, hôm qua buổi chiều thế mà hướng về phía huyện nha môn đưa đơn kiện, đây chính là một cái rất nguy hiểm dấu hiệu a. Gặp gì biết nấy, một nước vô ý, thật có khả năng đại hạ trương khuy nh.

Nhâm thái thủ khổ tư một đêm, cho ở kinh thành

Lại bộ làm thị lang đại cử từ viết phong thư, trước tiên đem triều đình bên kia chuẩn bị một phen. Nhưng triều đình bên kia coi như chuẩn bị lại thỏa đáng, then chốt vẫn là muốn xem Lợi châu tình huống bên này đến tốt cùng như thế nào phát triển.

Trên triều đình quan to quan nhỏ hoặc muốn thuận nước đẩy thuyền, hoặc muốn đi ngược dòng đi thuyền, cũng phải trước quan sát động tĩnh vọng khí, có chỗ cân nhắc sau mới có thể chỉ bảo giang sơn. Mà Lợi châu bên này tình hình đến tốt cùng cái kia như thế nào giải quyết đâu? Chăm đối tình huống trước mắt, nhâm thái thủ phân tích một đêm, cuối cùng mô phỏng ra ba cái phương án.

Một: Dao đối dao, thương đối thương, cây kim so với cọng râu!

Cẩn Cát Tường vẫn tự bán mình tại Tô Lương Sinh trong tay này vừa có lợi điều kiện, không quan tâm, nhất định phải đem Cát Tường phản cho Tô Lương Sinh. Nhưng cứ như vậy, chỉ là tiết Lý Ngự rút hẳn nước phản hận, đối Vũ Sĩ Ước, Liễu Hạ Huy đám người kia lại là lông tóc không thương, cũng liền đem không đến lưỡng bại cầu thương.

Hai: Tạm thời ẩn nhẫn, hướng về phía đối phương cầu hoà. Con đường này, cũng là đi không thông báo. Đối lại là hẳn, tại đối đầu bốn bề thọ địch ngay miệng, nếu dao đã xuất vỏ (kiếm, đao), không thấy máu cũng là tuyệt sẽ không cầm trở về. Người ta lại không có muốn mạng nhược điểm thao ở trong tay của hẳn, dựa vào cái gì tiếp nhận hẳn thỉnh hòa?

Nếu như thế, vậy cũng chỉ có cái thứ ba phương án có khả năng lựa chọn. Đối phương hướng về phía hẳn phát động công kích đủ loại tội trạng, còn không có nâng lên trên mặt bàn đến, bây giờ đối phương định dùng làm đột phá khẩu liên là "Cát Tường thuộc về án", nếu như không cho bọn hẳn lấy có này đâu?

Án này nếu như gây đến sạch sẽ gọn gàng, không có kẽ hở, đối phương hết thảy công kích liền đã biến thành hết cách mà động. Làm cái kia tuyệt rồi vạch tội tấu chương dồn dập đưa tới Hoàng đế trước mặt, lại không có một cái nào dụ phát tất cả những thứ này do đầu thời điểm, Hoàng đế sẽ thấy thế nào? Những đại thần này vì cái gì đối một vị mục thủ một phương trọng thần đột nhiên hợp nhau tấn công?

Thiên Tâm khó dò a! Cũng không tin bọn hẳn không có chỗ lo lắng. Nhưng muốn làm như thế, liền phải từ cái "Tiểujj", phong kín cái này đột phá khẩu. Lý trí bên trên, Nhâm Oán hiểu rõ chính mình cái kia làm như thế. Thế nhưng là trên mặt cảm tình, hẳn thực tại không tiếp thụ được chính mình đường đường Thái Thủ, bị một cái không có công danh Lý Ngự thất phu làm cho liên tục bại lui, nhường lối lại để cho.

Tô Lương Sinh cái này "Tiểujj", đến tốt cùng cái vẫn là không cái đâu? Đây là một vấn đề.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Khó quên đêm nay

"Cát Tường thuộc về án" đêm trước, vô phủ đô đốc khách xá bên trong đồng dạng không yên tĩnh.

Bởi vì ngày thứ hai liền muốn thẩm tra xử lý Cát Tường một án, Lý Ngự lên giường về sau cũng là lật qua lật lại, bánh nướng ngủ không yên.

Hắn mặc dù nhưng đã lấy hết cố gắng lớn nhất, làm nhiều nhất chuẩn bị, nhưng ngày mai trên chiến trường đến tốt cùng như thế nào, hẳn toàn không nắm chắc. Dù sao, đa mưu túc trí như nhâm thái thủ, đối với hẳn bên này đủ loại cử động, không có khả năng hoàn toàn không có phát giác, mà đối phương đến tốt cùng có thủ đoạn gì, hẳn không rõ ràng.

Hắn, chỉ là không giải thích được đi vào cái thế giới này, thậm chí quên lãng rất nhiều trí nhớ kiếp trước người, mà không phải cái này đại Đường thế giới người sáng tạo. Hắn chỉ là bất hạnh lại may mắn lẫn vào một cái khác thời không một vai, mà không phải sừng bản biên soạn người, không có có nhân vật chính quang sáng có thể nói.

Lý Ngự chính phản phục cân nhắc lấy ngày mai khả năng gặp phải cục diện, cánh cửa bỗng nhiên gõ vang lên. Thanh âm rất nhẹ, tựa như một đầu con chuột nhỏ nhẹ nhàng cào cánh cửa, nhưng yên lặng như tờ bên trong, thanh âm dị thường rõ ràng. Lý Ngự nghi ngờ hỏi một tiếng: "Ai?"

Ngoài cửa trầm mặc một lát, một cái rụt rè tiếng âm vang lên: "Ta!" Là Cát Tường thanh âm, Lý Ngự âm thầm thờ dài, giờ này khắc này, lo lắng nhất không thể nghi ngờ là nàng, chính mình ngủ không được, chỉ sợ nàng càng là lo lắng chịu sợ.

Lý Ngự mở cửa, Cát Tường eo thon lắc một cái, phảng phất một đầu linh hoạt con lươn, không đợi cánh cửa toàn mở ra, liền cực nhanh luru vào, vai công nhanh sau này chống đỡ một chút, tướng môn cài đóng.

Lý Ngự nói: "Bối rối cái gì? A! Cô nam quả nữ, xác thực không nên phòng riêng một chỗ, cái kia. . . Vẫn là cửa chính mở rộng, mới tốt tránh hiềm nghi."

Cát Tường nhìn xem hắn, một đôi ngập nước trong mắt to có một vết thần thái khác thường. Nàng không có mở ra cánh cửa, hai tay khiêng đến sau thất lưng, Lý Ngự chỉ thấy môn kia then cài một chút xiu mà di động lấy, "Két" một tiếng, ba góc khe khe thè xiết chặt, cánh cửa đã cài then.

Lý Ngự tâm lập tức cũng nhảy bay mau dấy đi, lấp bắp mà nói: "Ngươi. . . Ngươi đóng cửa làm cái gì?"

Cát Tường nhẹ khẽ cắn cái cằm, hơi hơi giương mắt liếc lấy hắn.

Con mắt mị, mị như tơ.

Thẹn thùng, chờ mong, khẩn trương, sợ hãi, không nói ra được vũ mị, nói không hết phong tình.

Lý Ngự thấy một lần, trong lòng nhất thời như chuông khánh cùng vang lên, Phạn âm lượn lờ: "Quan Tự Tại Bồ Tát, đi sâu Bàn Nhược đến bờ bên kia lâu nay. Chiều rõ ngũ uẩn đều là khoảng trống, độ hết thấy khổ ách. Vô lượng thiên tôn, thiện cái quá thay! Thượng đế a, vì cái gì. . . Có khả năng dạng này động lòng người?"

Cát Tường cái kia vũ mị thoáng nhìn, cũng chỉ thoáng nhìn, liền cúi đầu, phảng phất một đầu trường kíp giấu ở trước ngực cò trắng, trầm thấp nói: "Ngự ca ca. . ."

Lý Ngự: "Ừm! Há?"

Cát Tường hô hấp dồn dập, Lý Ngự thấy được nàng sung mãn thẳng tắp, giàu có cảm nhận ngực gấp rút phập phồng, nàng bỗng nhiên giang hai cánh tay, lập tức ôm chặt Lý Ngự eo, đem một cái thơm thơm mềm nhũn thân thể chăm chú tiến sát ngực của hắn.

Lý Ngự cái cằm dán vào nàng cái kia tron mềm sợi tóc, ngửi được một cổ xà phòng đậu khấu thực vật mùi thơm ngát, còn có nhàn nhạt ẩm ướt ý: "Nàng. . . Vừa mới đi tắm. . ."

Lập tức, Lý Ngự hiểu rõ vì cái gì lúc chiều, Cát Tường kiên trì nói tâm tình của nàng đã ổn định lại, vì không quấy rầy mẫu thân nghỉ ngơi, không phải muốn chính mình được một cái phòng. Chẳng lẽ nàng muốn. . .

Trong ngực, một cái yếu ớt ruồi muỗi thanh âm thăm thẳm vang lên: "Ngự ca ca, ngươi muốn ta đi. . ."

Lý Ngự tâm vốn là tại rục rịch, kết quả một câu nói kia, tựa như ngọn lửa lên rót một bầu dầu, lửa cháy mạnh oanh một tiếng bốc cháy lên.

Trong ngực Cát Tường như trước đang tự lằm bằm: "Ngày mai, sẽ phát sinh cái gì, ai cũng không biết. Nếu như, ta đã chú định số mệnh không tốt, như vậy. . ."

Trong ngực khuôn mặt nhỏ chậm rãi ngẩng đến, thâm tình nhìn chăm chú hắn, phảng phất một đóa hoa quỳnh, ở trong chớp mắt tỏa ra, tỏa ra không thể nói rõ vẻ mặt.

"Như vậy. . . Ta liền phải đem chính mình, hiến cho ta yêu đàn ông! Như thế, ta mới có thể không hối hận, mới có thể không tiếc!"

Nhưng mà, câu nói này lại lập tức suy yếu Lý Ngự nóng rực, kích tình không có biến mất, nhưng bởi vì một loại nào đó hóa học tác dụng, cấp tốc thay đổi hình thức, che chở, thương tiếc tình cảm chiếm cứ thượng phong.

Lý Ngự rất vui vẻ,

Chính mình trả giá rất cực thu được hồi báo, hắn cảm động tại một khóa thiếu nữ tâm đối với hắn ái mộ cùng tin cậy, thế nhưng là hắn có thể đang thăm vấn phán đêm trước, tại hết thấy còn không kết quả dưới tình huống, yên tâm thoải mái hưởng dụng nàng kính dâng?

Lý Ngự làm không được!

Lý Ngự lắc đầu, nhẹ nhàng đẩy ra Cát Tường, thấp giọng nói: "Nha đầu ngốc, không thể. Dù như thế nào, ta đều sẽ cứu ngươi đi ra. Nếu như ta muốn ngươi, nhất định phải tại long phong chúc trước, nhất định phải tại dán chữ hi trên giường, nhất định. . ."

Hắn vẫn chưa nói xong, Cát Tường đã nhón chân lên, giang hai cánh tay vòng lấy cổ của hắn, nóng rực bờ môi mà giống mỏ thóc con gà con giống như hôn môi được môi của hắn. Mặc dù không luru loét, lại càng thêm động lòng người.

Môi của nàng mỏng nhuận hương trợt, hà hơi Như Lan, một cổ tươi mát động lòng người thiếu nữ hơi thở dụ hoặc đến Lý Ngự một cổ nhiệt lực từ bụng nhỏ bên dưới phồn vinh mạnh mẽ dâng lên, mới lạ, non nớt thân thể trong ngực, khiến cho cảnh liễu mà cũng ghen tỵ với ba phần mềm mại vòng eo liền thiếp ở trên người hắn, khiến cho hắn hận không thể lập tức đình thương thúc ngựa, rong ruổi chiến trường.

Nhưng vẫn còn tồn tại lý trí còn tại trong đầu hắn lưu lo không ngừng thuyết phục hắn, thế là Lý Ngự đem tay trái khoác lên Cát Tường tước trên vai, nói

năng lộn xộn nói đến khẩu thị tâm phi lời nói:

"Cát Tường, ta hiểu ngươi. Nhưng ta không muốn để cho ngươi, ngày mai tiền đồ không thể đoán được, ôm một loại lòng tuyệt vọng ngẫm, đem ngươi đưa cho ta. Tin tưởng ta, dù như thế nào, ta đều sẽ cứu ra ngươi! Ta muốn ngươi ngày đó, không phải như thế bỏ trốn đêm, mà là quang minh chính đại tại long phượng nền đỏ chứng kiến dưới, nhường ngươi. . . Trở thành vợ của ta!"

Dạng này lời tâm tình, đôi lúc này Cát Tường tôi nói, có cỡ nào lực lượng khổng lồ, là Lý Ngự cũng không tưởng tượng ra được, hẳn nói nói năng nộn, thậm chí khẩu thi tâm phi, nhưng Cát Tường nghe vào trong tai, lại là vô cùng cảm động, vô cùng vui vẻ, vô cùng hạnh phúc.

★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net.**

Chương 98: Tòa án thẩm vấn sắp đến

Lý Ngự rửa mặt ăn mặc, thu thập sẵn sàng. "Ngự gia Tiểu nhị ca" cũng hành quân lặng lẽ nằm sắp ở đi ngủ, lúc này mới đẩy cửa đi ra. Hắn xuyên một bộ rách nát màu xanh dao phước. Thanh Dật tiêu sái, thật là có mấy phần không ăn người ta ở giữa khói lửa tiêu thần tiên bỏ dăng.

Phan Kiều Kiều trước kia liền dậy, Cát Tường so với nàng lên được càng sớm hơn, chỉ là thấp thỏm trong lòng, không có dám ra đây, mà là bồi hồi trong phòng, thỉnh thoảng xuyên thấu qua song cửa sổ nghiêng tai nghe một chút trong viện động tĩnh, hay hoặc là xuyên thấu qua khe cửa nhìn một chút trong sân tình hình.

Nhà ngang bên trong Dương Thiên Diệp thế mà cũng dậy thật sớm, mặt trắng trong môn, nhưng thấy hòn non bộ tri đình mơ hồ không có tại hoa mộc bên trong, mà hoa mộc bên trong nhưng lại nửa đậy lấy một tấm khăn yếm, phảng phất lá xanh ở trong một đóa hoa hồng. Cái kia tiểu nhân mà thỉnh thoảng liền thoa hương bên này.

Đương Thiên Diệp cũng không biết là nghĩ như thế nào, chỉ là nghĩ đến hôm nay Mặc Bạch Diễm liền muốn đối Lý Ngưng hạ độc thủ, qua buổi trưa, hẳn liền nên từ một cái người sống sờ sờ, biến thành một bộ lạnh lùng thi thể, không khỏi liền một hồi tâm phiền khí nóng này, kiềm chế không được, nghĩ lại nhìn hắn liếc mắt.

Theo Dương Thiên Diệp, đây là bởi vì nàng tâm địa mềm mại, cùng Lý Ngự quen biết lâu, lại thường thức hấn vì Cát Tường làm cố gắng cùng chỗ bày biện ra tới dừng khí, cho nên có chút không đành lòng giết hấn. Còn trong lòng là thật không nữa vì thế, kỳ thật liền chính nàng cũng không biết.

Lý Ngư sáng sớm dậy, đẩy cửa phòng ra, liền thấy cầm lấy cái chổi đang ở quét rác lão nương. Phan nương nương cầm lấy cái chổi, tại chính nàng trước phòng mình đất trống kia lên không có thử một cái quét lấy, tròn vện quét hai phút đồng hồ, mặt đất kia sạch sẽ liền cùng chó gặm qua xương cốt, nếu không phải gạch xanh mặt đất, cũng có thể làm cho nàng quét ra một cái hố tối.

Thấy một lần con trai xuất hiện, Phan Kiều Kiều ung dung nâng người lên, rất tự nhiên hướng về phía hắn vẫy tay chào hỏi: "Ngư Nhi, người lên á!"

Lý Ngự còn không có trả lời, cửa đôi diện mà "Kẹt kẹt" một tiếng. Cát Tường cô nương liền thân thể chậm rãi lùi bước giầy vôi vàng ra đón. Liếc nhìn Lý Ngự, không khỏi vì đó liền nhớ tới đêm qua tư tiền cử cái chiếu một màn, tiểu cô nương kiều nhan xoay một cái bay lên hai đóa mây đỏ.

"Ngư ca. . . Đại. . . Cá. . . Lý. . . Đại nương, chào buổi sáng!" Cát Tường vừa mới mở miệng, liền bởi vì tâm hoảng ý loạn nói sai, "Ngư ca ca" hơi kém thoát ra, nửa đường đổi lời nói lại gọi loan, mở giong phui hấn cùng phan đại nương chào hỏi.

Phan đại nương cười nói: "Cát Tường chào buổi sáng nè! Ôi, nhìn ta trí nhớ này, còm nhom hằm khét."

Phan đại nương vỗ trán một cái, tựa như nhớ tới cái gì, dẫn theo cái chổi liềm trở về nhà. Lý Ngự hết sức im lặng, người đây là Vũ gia phòng trợ a, ở đâu ra bếp nấu, còn cơm khét, người nói bị còn không có chồng nhiều hợp lý. A! Ta bị thất còn không có chồng đâu, hôm nay làm sao ném ba kéo 4!

Phan đại nương vừa đi, lại tìm như thế cái sứt sọc lý do, Cát Tường như thế nào còn không biết nàng là đang vì mình cùng Lý Ngự ở chung chế tạo cơ hội, trong lòng chợt cảm thấy xấu hổ ngượng ngịu không thể tả, ngượng ngùng cùng Lý Ngự đối đáp vài câu, liền chính nàng cũng không biết nói thứ gì, cuối cùng đây cội lòng không được tự nhiên, bẽ bộn kinh ngạc một tiếng nói: "Ài nha, lên được vội vàng, bị còn không có chồng đây."

Cát Tường nói đi, hướng về phía Lý Ngự ngưng ngưng cười cười, eo mà lắc một cái, quay người trở về phòng.

Lý Ngư đứng tai dưới hiên, yên lặng ngẩng đầu tới. . .

Này qua hành lang là đơn mặt khoảng trống hành lang, hành lang đỉnh tứ trụ hồi hương, hết sức hợp quy tắc. Hành lang lên rường cột chạm trổ, có trong vườn mẫu đơn, có tri lên hoa sen, có trong rừng chim bay, có dưới nước cá bơi. . . , đến cùng là gia đình giàu có, nhìn kiến trúc này, nội tình ngay tại này cẩn thận chỗ lộ ra đây.

Mặt trắng trong môn, hoa mộc bụi bên trong, Dương Thiên Diệp lẳng lặng nhàn lập, lượn lờ như tiên.

Nàng xa xa nhìn qua Lý Ngư, có chút say mê, trong lòng ngũ vị tạp trần, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Mặc tổng quản giống như một sợi U Linh giống như tại bên người nàng xông ra,

Theo ánh mắt của nàng nhìn lên, nhất thời "Thử nghiệm và quan sát lên ý", bước lên phía trước một bước, thâm trầm rộng nàng tâm tư: "Điện hạ yên tâm, hẳn hôm nay, chết chắc!

Bữa sáng thời điểm, Phan Kiều Kiều cùng Cát Tường cô nương tâm hữu linh tê, cũng không nhắc lên chuyện ngày hôm nay. Phan Kiều Kiều là sợ Cát Tường phiền não, Cát Tường lại là vô ý thức tại né tránh cái đề tài này. Nhưng mà hai người tận lực né tránh cùng nói giỡn, ngược lại khiến Lý Ngư ý thức được các nàng đang lo lắng cái gì.

Hôm nay muốn toà án thẩm vấn Cát Tường một án, nhưng mà Cát Tường cũng vô dụng đi. Bởi vì Lý Ngư lo lắng Cát Tường đơn thuần, tại lão gian cự hoạt nhâm thái thủ trước mặt, một khi trúng bẫy rập của hắn, vốn cũng không lợi cục diện liền càng không dễ thu thập, lợi dụng Cát Tường chỗ mời tụng sư thân phận, hướng về phía phủ Thái Thú đưa ra Cát Tường tinh thần chưa lành, từ hắn đại diện tố tụng.

Lý Ngư vốn là ôm mộng nhớ hi vọng, bản không có hi vọng nhâm thái thủ sẽ đáp ứng, nhưng Nhâm Oán bên kia cũng không biết là xuất phát từ loại nào can nhắc, thế mà đồng ý. Bởi vậy hôm nay Cát Tường chỉ cần tại phủ đô đốc chờ tin tức, không cần tự mình tiến về công đường.

Ăn nghỉ bữa sáng, Lý Ngư cùng mẫu thân cùng Cát Tường nói một tiếng, liền hướng phía trước đình bước đi.

Hội Kiên Thừa Cơ một thân nhẹ nhàng quân phục, cách mạng ủng da, phong yêu tay vượn, phối hợp bộ kia con lai anh tuấn dung mạo, đoạn đường này bước đi, cũng không biết khuynh đảo bao nhiêu nữ nhân, không phải sao, một cái tới bắt đầu làm việc đầu bếp nữ chỉ biết nhìn hắn, vừa mới một phát vấp tại trên thềm đá.

Hội Kiên Thừa Cơ dự định đi đánh và thắng địch phủ nhìn một cái, Dương Thiên Diệp phụ trách cảm xuống Vũ Sĩ Ược, đạt được bình phủ lệnh tiễn, mà hắn thì cần muốn nhiều kết giao trung hạ tầng sĩ quan, cả hai thiếu một, đều khó có khả năng nắm giữ quân đội.

Hội Kiên Thừa Cơ đang đi được ý nghĩa gió, liền nghe Lý Ngư thanh âm vang lên: "A ha! Gì Lữ soái! Hà Tướng quân, thành cơ tướng quân. . ."

Hội Kiên Thừa Cơ nghe xong tiểu thần tiên gọi hắn, liền cảm giác vô cùng lo sợ, chỉ làm không nghe thấy, ngược lại bước nhanh hơn. Nhưng mà, mặt khác hai cái bắt chuyện tiếng lập tức tùy theo vang lên.

"Này! Aki! Aki! Chậm một chút đi a!"

"Nhỏ cơ cơ. . ."

Hội Kiên Thừa Cơ một cái lão đảo, hơi kém ngã cái ngã gục. Hắn ảo não xoay người đi, chỉ thấy Lý Bá Hạo cùng Lý Trọng Hiên hai vị lớn tiện khách cùng với Hoa Cô từ sau đình đi tới.

Hoa Cô thấy một lần Lý Ngư, liền hướng về phía hắn chạy tới, kêu lên vui mừng nói: "Cấp! May nhờ ta dậy thật sớm, ta cũng muốn đi xem đình

Thảm!"

Hoa Cô hôm nay mặc vào một thân nam trang, đối hôm nay toà án thẩm vấn Cát Tường một án, Hoa Cô hết sức tò mò, vô cùng muốn nhìn một chút Lý Ngư lại có thủ đoạn lợi hại gì đối phó cái kia nhâm thái thủ. Một hồi trước rót nhâm thái thủ vàng lòng chuyện kia, nàng một mực tiếc nuối không có thấy tận mắt đến đây.

Cũng không biết Vũ Sĩ Ược là nghĩ như thế nào, không đợi Hoa Cô năn nỉ, hắn liền gật đầu đáp ứng, còn cố ý an bài Lý thị hai huynh đệ bảo hộ nàng tiến về.

Lý Bá Hạo cùng Lý Trọng Hiên hai huynh đệ vút xuống Hoa Cô, cười mím chạy tới Hội Kiên Thừa Cơ bên người. Cái kia hai đầu điểm đầy đá mắt mèo rộng đại lưng, đón ánh nắng, sáng rõ Hội Kiên Thừa Cơ trước mắt đen. Chờ hai người đi đến bên người, lại nhìn hai người mặt mũi, đều cảm giác đến vô số ngôi sao tại hai trên mặt người xoay tròn.

Lý Bá Hạo nói: "Aki nha, ngươi bây giờ là đô đốc đại nhân thị vệ thống lĩnh, phải học được mắt nhìn xung quanh, tai nghe bốn phương tám hướng mới được. Đi trên đường như thế trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác cũng không thành a."

Lý Trọng Hiên nói: "Đúng vậy a nhỏ cơ cơ, hai chúng ta đâu, là giang hồ hiệp khách. Bởi vì cùng võ đô đốc có thông gia chuyện tốt, cho nên mới tạm tại Mạc phủ hiệu lực. Sớm muộn vẫn là muốn rời đi, đến lúc đó nhưng toàn nhờ vào ngươi."

Hội Kiên Thừa Cơ tức giận nói: "Những này cũng không có vấn đề gì, chỉ là hai vị. . . Có thể hay không dừng lại để đến buồn nôn như vậy? Mẹ ta đều không gọi như vậy qua ta."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Tên đã trên đây

Cát Tường nghe xong, liền biết vị này Quý Nhân tất nhiên là hiểu lầm cái gì, bất quá hắn nói có thể làm cho mình làm thỏa mãn tâm ý, này dụ hoặc lại quá thực quá lớn, Cát Tường cũng không biết hắn có cái gì diệu kế, nhìn không được liền xu thế thân hướng về phía trước, hướng hắn cầu dạy.

Viên Thiên Cương dương dương đắc ý đối Cát Tường mặt thụ một phen tùy cơ hành động, dạy nàng một cái tổn hại chủ ý. Viên Thiên Cương nói đi, tự giác là làm kiện điểm rất tốt sự tình, liền ôm "Xong chuyện phải áo đi, thâm tàng công cùng tên" cao thượng đạo đức cảm giác, dương dương tự đắc hướng từ quán trà lâu mà đi.

Phủ Thái Thú bên ngoài, lúc này đã là người ta tập nập, không biết có bao nhiêu bách tính nghe hỏi mà đến.

Kỳ thật này vụ án cùng bọn hắn không có quan hệ gì, bọn hắn thậm chí không ý thức được này vụ án phía sau, cũng không phải là Cát Tường cái này thương cảm nữ tử thuộc về, mà là Lợi châu cao nhất quyền lực tầng Tam cự đầu âm thầm đấu sức, chân chính bác địch cũng muốn xác định là: Tiếp xuống ai làm Lợi châu nhà.

Bản án là được thẩm, Nhâm Oán ngay từ đầu coi là nắm chắc thắng lợi trong tay, cố ý công việc quan trọng thẩm lập uy, đòi lại mặt mũi. Cho nên mới có quyết định này. Ai ngờ, tình thế đột ngột chuyển, Vũ Sĩ Ước, Liễu Hạ Huy đám người dồn dập dính vào, nhưng này công thẩm lại cũng không thể lại sửa lại, nếu không liền là chưa chiến trước e sợ.

Dù là như thế, dân chúng cũng là vào không được đại sảnh, chờ phán xét "Bách tính" rất nhiều, tất cả đều ăn mặc mộc mạc nhất bách tính y phục, có còn vác lấy bán táo mà rõ, hà lấy nhật phân trâu sọt, chỉ là tất cả "Bách tính" không thấy một cái mặt có món ăn, mà lại ánh mắt một cái so một người Linh Động.

Đây đều là các vị quan lão gia ti mi chọn lựa "Thể mình người", cái nào không ánh mắt khéo léo? Còn có một số muốn xác định sau này cái kia ôm ai bắp đùi quan chức phủ thượng phái tới người hầu bàn, cái kia cũng đều là mạnh vì gạo, bạo vì tiền khéo léo nhân vật, người người đều am hiểu quan sát động tĩnh vọng màu.

Quan thẩm trong đám người, tuy là non nớt như Hoa Cô, một đôi mắt to cũng là linh khí tỏa hơi nóng, chỉ có Hộ Kiền Thừa Cơ cùng Lý Bá Hạo, Lý Trọng Hiền ba người, mặc dù ánh mắt cũng lộ ra nhạy bén, lại không giống mặt khác "Quần chúng" lúc nào cũng một bộ quan sát nét mặt bộ dáng.

Quan thẩm trong mọi người, có lẽ chỉ có ba người bọn hắn, mới là thật tới "Xem não nhiệt". Trong đám người còn đứng lấy một cái áo xanh lão bộc bộ dáng người, nhìn cũng là một vị nào đó quan thân gia phái tới lão gia nhân. Hắn hơi cúi đầu, ánh mắt thỉnh thoảng sẽ cực nhanh quét mắt một vòng Lý Ngự, đứng là Mặc Bạch Diễm.

Mục tiêu của hắn chỉ có Lý Ngự một cái, toà án thẩm vấn về sau, liền là Lý Ngự mất mạng thời điểm! Hắn đã làm một ít nguy trang, mạnh nhìn đương nhiên vẫn như cũ có khả năng nhận được hắn, chỉ bất quá hắn trộn lẫn trong đám người không chút nào thu hút, ai lại sẽ tận lực đi nhìn chăm chú hắn đây.

Nhị đường phòng trực bên trong, Tô Lương Sinh đang lòng tràn đầy vui sướng chờ lấy thăng đường. Hắn cũng biết đáp ứng nhâm thái thủ chuyện này, không phải đơn giản như vậy, nếu như đối thủ dễ đối phó, dùng nhâm thái thủ quyền thế địa vị, cần gì phải khai thác như thế quanh co biện pháp, dùng đến hắn như thế cái tiện nhân?

Bất quá, hắn vẫn như cũ không chút do dự lựa chọn đáp ứng. Hắn là cái gì? Ngàn vàng con trai mới cần thận, hắn Tô Lương Sinh bất quá là một cái đệ tiện súc sinh không bằng quy công mà thôi, nếu không ôm một cái bắp đùi, liền vĩnh viễn không ngày nổi danh, cho nên mạo hiểm với hắn mà nói, là nhất định sự tình.

Nhâm thái thủ hứa cho hắn trăm lượng bạc rỗng, sau khi chuyện thành công, cầm lấy đi mây sạ sông bạc đánh cược một lần lớn, nói không chừng lập tức liền có thể phát nhanh! Nếu như thua, trong tay cũng còn có một cái mỹ kiều nương, chơi chán liền bán cho thanh lâu, lại kiếm lời một khoản tiền, đến lúc đó lại đi mây sạ sông bạc gỡ vốn mà không muộn!

Tô Lương Sinh càng nghĩ càng đẹp, chỉ mong lấy mau sớm thăng đường, này bạc liền tới tay.

Tam đường bên trong, sắp lên đường nhâm thái thủ lại là mũ áo chỉnh tề, ngồi ngay ngắn như dụng cụ, trong tay bưng lấy chén trà, hơi híp lại hai mắt, tựa như bần điều Mộc tổ thân phật, không nhúc nhích, trong tay trà đã nguội, cũng không uống lên một ngụm.

"Oành! Oành! Oành. . ."

Tiền đường tiếng trống bỗng nhiên vang lên,

Phảng phất chống trời lớn trái tim con người nhảy, lập tức kéo theo lấy Nhâm Oán trái tim, khiến cho tim của hắn cũng đột nhiên nhảy một cái. Nhâm Oán hơi hơi nheo mắt lại, khóe môi dần dần xuất ra một vệt gian trá khó hiểu ý cười.

Chén trà nhẹ nhàng đặt trên bàn, Nhâm Oán nhẹ khẽ vuốt cầm dưới sợi râu, ngón tay nặng lại trở nên trầm ổn mà có lực. Hắn vuốt râu tay có chút dừng lại, dùng sức hướng về phía sau lưng phất một cái, bào tay áo rung động, nhanh chân mà đi, cổng hai cái nha dịch hạ thấp người đón lấy, Nhâm Oán một trận gió giống như theo bên cạnh bọn họ đi qua, hai người lập tức xu thế bước đi theo.

"Ba!"

"Thăng đường!"

Biển xanh mặt trời đỏ bức về trước, Nhâm Oán bước nhanh leo lên bàn xử án đài, dùng sức vỗ kinh đường mộc. Hai phía bọn nha dịch thủy hỏa còn cùng nhau ngừng lại, uống lên đường uy.

"Uy ~~~ vỗ ~~~ "

Cửa đại sảnh, chúng quan thẩm "Bách tính" rối loạn tung bừng, dồn dập thăm dò hướng về phía trong sảnh nhìn lại, Mặc Bạch Diễm lại đang ngó chừng Lý Ngự, thừa dịp người người nhón nháo cơ hội, hướng về phía bên cạnh hắn lặng lẽ tới gần chút.

"Tới a! Mang nguyên cáo, bị cáo!"

Nhâm Oán ra lệnh một tiếng, cổng quan thẩm "Bách tính" liền bị thủ vệ nha môn dùng thủy hỏa còn tách rời ra chút, nhường ra một cái thông đạo, Lý Ngự cả nguyên một quần áo, hít sâu một hơi, cất bước liền đi vào trong, nhìn không chớp mắt, khí tràng cũng là lộ ra không bỏ sót.

"Xoẹt. . ."

Lý Ngự một chân trong cửa một chân ngoài cửa, phảng phất trúng định thân pháp giống như định ở nơi đó, ngừng lại một chút, chậm rãi quay đầu hướng về phía một bên nhìn lại.

Lôi kéo hắn bào vật áo Hoa Cô nôn le lười một cái, cực nhanh buông tay ra, hướng về phía hắn quơ quơ nắm tay nhỏ: "Lý Ngự ca ca cố gắng lên, đánh bại mặc cho mặt mày, ôm mỹ nhân về! Cát Tường tỷ tỷ là người!"

Lý Ngự nhìn nhìn mình áo choàng, khóe miệng co giật mấy lần.

Cái này áo choàng là lão nương Phan Kiều Kiều cho hắn mới làm áo choàng, nhưng hắn cố ý làm cũ, dùng cát mịn con rên luyện qua, muốn liền là loại kia che cũ thậm chí có chút rách rưới mùi vị, lúc trước gặp hắn làm cũ áo choàng, Phan Kiều Kiều thế nhưng là đau lòng hết sức đây.

Nhưng cũng bởi vì mãi quá kém, cho nên. . . Bị tiểu Hoa cô cho giặt ra một cái lỗ hồng lớn.

Trong đám người truyền ra rất nhỏ phốc phốc âm thanh, có người buồn cười, cười ra tiếng.

Lý Ngự cấp tốc thu

Liếm tâm trạng, hướng về phía Hoa Cô vẫn đậm phong khinh cười một tiếng, căn bản không quan cái kia thông suốt mở một ngum, lộ ra độc mũi quần mà một góc áo choàng, thoải mái lên dừng đứng lại, hướng về phía Nhâm Oán xá dài thi lễ: "Bị cáo Cát Tường chỗ mời tụng sư Lý Ngự, gặp qua Thái Thù!"

Đầu thời nhà Đường thời điểm, thăng đường còn không có quỳ lễ. Còn tụng sư, cũng không có chính thức kiểm tra đánh giá, ban phát giấy phép, chỉ cần thừa kiện người thừa nhận, ai cũng có thể khi hắn tụng sư.

Đương nhiên a, tụng sư tại quan phủ trong mắt, một mực liền là gây xích mích ở không đi gây sự hạng người, cho nên phạm là có chút thân phận người, là sẽ không tự cam roi xuống đi làm tụng sư.

Nhưng cũng có một loại tình huống ngoại lệ, cái kia chính là không lấy tiền, mà lại là giúp kẻ yếu thừa kiện, vì cái gì chỉ là tìm một cái nhân gian công đạo. Loại tình huống này, chịu vì chỉ làm tụng sư người liền không quan trọng thân phận, mà lại thân phận càng là quý giá, vượt chứng minh hắn là một cái văn hiệp, là có thể tại dân gian thẳng tới to lớn danh dự.

Lý Ngự hiện tại vai trò liền là loại nhân vật này, chỉ bất quá. . .

Hiện tại trên phố rất nhiều truyền thuyết, đều nói là hắn cùng Cát Tường cô nương có tư tình, là vì hắn yêu thích nữ nhân lúc này mới ra mắt, này cùng bệnh vực kẻ yếu cao thượng liền khác rất xa, đại cô nương tiểu tức phụ nhóm có lẽ nói chuyện say sưa, đạo đức cảm giác yêu cầu tương đối cao văn nhân nhóm liền không lớn chấp nhận.

Nhâm Oán ngang nhiên mà ngồi, thấy Lý Ngự hành lý, đưa tay hơi hơi phất một cái, nói: "Đã đứng một bên."

Lý Ngự mỉm cười, thân nhiên lui qua một bên. Lúc này hai cái bộ khoái bồi tiếp Tô Lương Sinh cũng tới đại sảnh. Tô Lương Sinh thiếu cái mộng, một bước ba giờ đầu, cùng chỉ chó xù giống như lên đại sảnh, trong mắt cũng không thấy người bên ngoài, liếc mắt nhìn thấy ngang nhiên ngồi ở vị trí đầu

Lý Ngự lặng lẽ sờ lên tay phải ông tay áo, cái kia trong tay áo còn cất giấu một phần cung cấp từ, vừa rồi trình lên phần này, chỉ nói rõ là Bàng mục mục cùng bọn thủ hạ như thế nào thông đồng, như thế nào lừa gạt lừa gạt Cát Tường, mà Lý Ngự còn cất giấu phần này cung cấp từ, lại là cái kia phần cung cấp từ kéo dài, là nói rõ lúc ấy sờ đi làm như thế, đều là bởi vì nhầm thái thủ thỉnh thoảng thấy Cát Tường, thêm nhỏ dãi tâm lên, cho nên bức bách các nàng thừa dịp Cát Tường tìm công cơ hội dụ nàng vào cốc.

Trừ phi bức đến tuyệt cảnh, nếu không Lý Ngư hiện tại là sẽ không xuất ra này một phần cung cấp từ, bởi vì hắn muốn đem Nhâm Oán kéo vào trong đó trực tiếp mục đích, là muốn tại Bàng mục mục trước mặt tạo nên một loại hắn đang ở đánh chó mù đường ẩn tượng, từ đó khiến cho Bàng mục mục phối hợp.

Mục đích thứ hai mới là thừa thắng truy kích, đánh chó mù đường. Hiện nay mục đích duy nhất còn chưa thực hiện, hắn là không ngay lập tức sẽ ra tay, để tránh Nhâm Oán chó cùng rút gậy. Dù sao cũng phải chờ Cát Tường một án trước có kết quả lại nói.

Nếu như thắng kiện cáo, phần này lời khai lấy thêm đến đem Nhâm Oán nhất quân. Nếu như thua kiện cáo, cái kia liền trực tiếp lấy ra, đem nhâm thái thủ liệt vào bị cáo,

Gọi hắn kết không được án!

Lý Ngư làm hai tay chuẩn bị, giờ phút này cũng râu hành sự tùy theo hoàn cảnh. Nhâm Oán đồng dạng làm hai tay chuẩn bị, giờ phút này sớm đem lời khai xem xong, nhưng như cũ một bộ tướng tận xem xét tư thái, trong lòng âm thầm suy tư: "Không ra lão phu sở liệu, ba MỘC phía dưới, gì cầu không được? Cái kia Bàng mục mục đã trong tay bọn hắn, quả nhiên khuất phục."

Lý Ngư trong tay có Bàng mục mục, Nhâm Oán trong tay cũng có gai giằng hòa lý giương, trắng càn ba người nhân chứng, quan này ti còn có đến đánh, nhưng mặc cho oán chân chính để ý sự tình không tại trong cục, mà là Lý Ngư bên dưới tại ngoài cuộc cái kia một đứa con, liền là cái kia một đứa con, quậy lên đầy trời Phong Vân, nhìn một chút đỉnh bên dưới những cái kia quan thẩm "Bách tính" đi, nào có một cái là thật bách tính.

Nhâm Oán có ý từ bỏ, nhưng vẫn không cam tâm, cái gọi là hành sự tùy theo hoàn cảnh, cũng là bởi vì sự tình tràn ngập biến số, nếu chưa từ bỏ ý định, vậy liền. . . Tiếp tục chống đỡ xuống, ngộ nhờ Bàng mục mục đến công đường, lại đến cái phản cung, như vậy. . . Chuyện chuyện cơ có lẽ sẽ khiến tình thế liêu ám hoa minh.

Nghĩ tới đây, Nhâm Oán ngẩng đầu lên, mỉm cười: "Tôi a, truyền hai bên nhân chứng, đương đường đối chất!"

Tích Thúy thai bên trong, Kinh Vương Lý Nguyên Tắc điện hạ một đêm ngủ ngon, lúc này, chỉ cảm thấy sáng khoái tinh thần.

Ánh nắng đầy phòng, cỏ cây hương thơm toát lên chớp mũi, chim tước êm tai tiếng kêu to rõ ràng có thể nghe, nhớ tới đêm qua phong lưu một trận, trong đó mùi vị, khó mà nói hết, dư vị, Lý Nguyên Tắc không khỏi thỏa mãn cười một tiếng: "Mặc cho nguyên lão, bản thật Vương tri kỷ đấy!"

Mặc dù hắn không có nói với Nhâm Oán qua sở thích của mình, nhưng mặc cho oán hắn là hướng về phía bên cạnh hắn người nghe ngóng, cho nên tối hôm qua chuẩn bị cho hắn mỹ nhân nhi cũng không phải phong trần mùi vị nồng đậm nữ tử, loại kia nữ tử mặc dù hết sức mỹ lệ, mười hai phần sẽ lấy lòng đàn ông, kỹ xảo thành thạo, phong tình vạn chủng, đối Kinh Vương điện hạ tới nói cũng là tẻ nhạt vô vị.

Bởi vì, mỹ nữ đối Kinh Vương điện hạ tới nói, là dễ dàng nhất lấy được một loại tài nguyên. Nhất là phong trần nữ tử, chỉ cần có tiền, ai cũng có thể được đến, Kinh Vương điện hạ đương nhiên không thiếu tiền. Cho nên, Kinh Vương điện hạ "Tư tưởng cảnh giới" đề cao vô cùng nhanh.

Kinh Vương điện hạ cần chính là tầng thứ cao hơn ngu vui mừng, là phương diện tinh thần hưởng thụ. tiếp xúc chỉ là một loại hình thức, hắn thích xem mỹ nhân khôn ngoan, ngượng ngùng, bi thương, khóc rống, phẫn nộ, theo ở bên trong lấy được lớn lao thỏa mãn. . .

Đương nhiên a, nếu như là lưỡng tình tương duyệt, lẫn nhau hợp ý tâm linh và dục vọng trao đổi, khiến cho mỹ nhân nhi nóng hổi gương mặt dán vào bộ ngực của hắn, nghe nàng kiều

Thờ tình té, đó cũng là một loại thỏa mãn cực lớn. Vấn đề là, hắn muốn lấy được nữ nhân dễ dàng, muốn lấy được như thế một cái chịu đem thể xác tinh thần kính dâng lại khó, đành phải lùi lại mà cầu việc khác.

Đêm qua Nhâm Oán đưa nữ nhân của hắn coi như không phải nhà lành, cũng nhất định không phải trong thanh lâu nữ tử, nàng loại kia chân thực sợ hãi, ngượng ngùng, không tình nguyện, nhưng lại bức bách tại hắn dâm uy, không được miễn cưỡng vui cười, khúc ý phụng nghênh, đều là phi thường chân thực biểu hiện.

Đương nhiên, dung mạo của nàng, thân thể cùng cái kia đặc biệt phong tình, cũng khiến Lý Nguyên Tắc vô cùng hài lòng. Cho nên, một đêm ngủ ngon Kinh Vương điện hạ sau khi tỉnh lại cũng có chút dư vị vô tận. Chỉ tiếc bởi vì loại nữ nhân này đều là ép buộc hoặc nửa ép buộc đắc thủ, hắn không dám lưu nữ nhân kia cùng giường mà ngủ, ngộ nhờ đụng tới cái không sợ chết, tính mệnh đáng lo a.

Đến lúc này, Kinh Vương điện hạ liền cảm thấy chưa đủ tận hứng, ăn tùy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon Kinh Vương không kịp chờ đợi lại muốn thấy nhâm thái thủ, bởi vì Nhâm Oán thể nhưng là nói, mỗi ngày đều có thể cho hắn nếm thức ăn tươi. Kinh Vương điện hạ nghĩ tới đây, thì càng là rục rịch, liền muốn không đợi Nhâm Oán mời, chủ động tiến về Nhậm phủ.

Buổi chiều uống rượu, ban đêm vừa vặn tầm hoan tác nhạc, tự hạ thấp địa vị cũng không có gì, hắn là "Chiêu hiền đãi sĩ" mà! Vừa nghĩ như thế, Kinh Vương điện hạ liền sớm. . . Com trưa đều bỏ đi, chỉ gọi người cầm chút trà nóng tiến đến, lại tiến vào hai đĩa điểm tâm, liền không kịp chờ đợi phân phó người chuẩn bị xe, chạy tới phủ Thái Thú.

Lúc này, phủ Thái Thú người đã chạy tới phủ đô đốc, thăm vấn Bàng mục mục.

Phủ đô đốc vũ vệ quân tốt sớm được vô đô đốc phân phó, cũng không làm khó dễ, liền đi trong lao nói người.

Hai cái quân tốt mang Bàng mục mục đi ra ngoài, vẫn lười biếng nói chuyện phiếm.

Một người trong đó nói: "Mặc cho mập mạp này một lần, chi sợ là tai kiếp khó thoát. Chi là hấn đối chúng ta đồ độc luôn luôn cũng còn cung kính, cũng không cái gì hiểm khích, Đại đồ độc tội gì khó xử với hấn?"

Một cái khác binh sĩ cười nhạo nói: "Ngươi biết cái gì! Đại đồ độc năm ngoái bản báo cáo công tác tại kinh, Thiên Tử liền hỏi thăm qua Lợi châu tình hình, nhất là mặc cho mập mạp tại Lợi châu hành động. Ngươi nghĩ, Thiên Tử nếu như không có nghe được cái gì tiếng gió thổi, sẽ như vậy hỏi? Nếu Thiên Tử nghe được tiếng gió thổi, Đại đồ độc có cần phải vì hấn mà khi quân?"

Lúc trước binh sĩ "A" một tiếng, nói: "Chẳng lẽ Thiên Tử sớm đã có ý. . ."

Một người lính khác cười ha hả nói: "Vậy mà không hiểu được, hấn là sẽ không đi, nếu không Đại đồ độc đã sớm động thủ. Nhưng mà Thiên Tử nếu nghe nói hấn một chút truyền ngôn, tất sẽ có điều tra, nếu như Thiên Tử tra được cái gì, Đại đồ độc cũng không cần thiết che chở hấn đúng không?"

Bàng mục mục bị hai người mang ở giữa, vênh tai nghe hai người đối thoại, nàng lúc trước đã bị Lý Ngự lời nói vào trước là chủ, lại thêm hai người này nói vô đồ độc hấn là cũng không phải là tận lực nhằm vào nhảm thái thủ, chỉ là Thiên Tử đã có phát hiện, cũng không có vì hấn che giấu giao tình thời.

Vừa nói như vậy, càng thêm hợp tình lý, Bàng mục mục cũng liền tin chi không thể nghi ngờ. Hai cái binh sĩ nói mấy câu nói đó, giống như cũng phát giác không nên ở trước mặt nàng nói những chuyện này, hai người liền nạp miệng không nói.

Bàng mục mục bị người áp giải theo nhà tù đi ra ngoài, đi ngang qua trung đình thời điểm, bỗng nhiên trông thấy một cái thường phục người trung niên chấp tay đi ở chính giữa, bên cạnh đi Vũ Sĩ Ước, thân hình hơi hơi hướng bên người này.

Hai cái binh sĩ áp giải Bàng mục mục theo bọn hấn cách đó không xa đi qua, đứng nghe thấy người kia nói: "Ha ha ha, vô đồ độc nói chuyện thật sự là khôi hài, khó trách thái thượng hoàng cùng Hoàng Thượng đều thích người. Nhà ta. . ."

Hai bên đan xen mà qua, phía sau lời nói Bàng mục mục liền nghe không được. Nhưng chỉ nghe câu này, Bàng mục mục trong lòng liền bỗng nhiên chấn động, người kia mặt trắng không râu, thanh âm âm nhu, nhưng nàng lúc đầu cũng không có suy nghĩ nhiều. Dù sao thái giám loại sinh vật này, tại Lợi châu không thấy nhiều.

Nhưng người kia lại nhắc lên thái thượng hoàng cùng Hoàng đế, trước đó mặt trắng không râu, thanh âm âm nhu, nhất thời liền cùng thái giám liên hệ đến cùng một chỗ. Bàng mục mục thầm nghĩ: "Người này nhất định là tên thái giám! Thái giám đến Lợi châu đến, vậy chỉ có thể là truyền đạt thánh dụ a, chẳng lẽ. . ."

"Hoàng Thượng đã phái thái giám tới Lợi châu truyền chỉ, đây chẳng phải là nói, nhảm thái thủ diệt vong sắp đến?" Bàng mục mục vừa nghĩ như thế, Nhâm Oán trong lòng nàng, liền trở thành một cái thần tăng quý ghét tai tính, ai sát bên ai không may, trốn tránh e sợ không kịp.

Vũ Sĩ Ước dừng bước lại, nhìn lại, Bàng mục mục đã bị binh sĩ áp lấy đi tiền viện cùng phủ Thái Thú người giao tiếp, không khỏi mỉm cười. Bên cạnh thường phục người trung niên cũng chính là Dương Thiên Diệp bên người Phùng Nhị Chỉ hướng về phía hấn khẽ khom người, lặng yên lui ra.

Bên đường dưới hiên, Dương Thiên Diệp mỉm cười bước đi thông thả đi ra.

Vũ Sĩ Ước nhếch lên ngón cái khen: "Diệu! Đây một kẻ thật sự là diệu! Kể từ đó, lại không sợ Bàng mục mục trở mặt. Ngươi cái kia tôi tớ cũng là lợi hại, trong cung thái giám ta là gặp qua, ngươi cái kia tôi tớ Phùng Nhị Chỉ, giả trang hình thần gồm nhiều mặt, hoàn toàn không có sơ hở nha!"

Dương Thiên Diệp nở nụ cười xinh đẹp, nói: "Chỉ tiếc cái kia một bộ tốt sợi râu, đành phải sẽ chậm chậm súc lên."

Dương Thiên Diệp cũng trở về đầu hướng về phía Bàng mục mục đi xa bóng lưng nhìn lại, khe khẽ thờ dài, nói: "Chỉ hy vọng như thế vừa đến, liền có thể cứu Cát Tường."

Dương Thiên Diệp trong miệng nói, nhưng trong lòng nói: "Xin lỗi! Mặc sự cũng là vì tốt cho ta, hấn muốn giết ngươi, ta thực sự không có lý do không cho phép. Giúp ngươi cứu Cát Tường, xem như ngươi một cục tâm nguyện. Nếu như ngươi chết, nhưng đừng tới tìm ta. Ai nha! Buổi trưa chết mất người, sẽ hồn phi phách tán a? Vậy hấn chẳng phải là liền đầu thai chuyển thế đều không thể rồi?"

Trong lúc nhất thời, Thiên Diệp công chúa điện hạ lại cảm lên tâm tới. . .

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Thông minh quá sẽ bị thông minh hại

Trên công đường, gai giảng hòa lý giương, trắng càn ba người đã bị mang đến, kỳ thật ba người này một mực liền giấu ở phủ Thái Thú.

Lý Ngự mặc dù nhảy bén, dựa vào kiếm tâu thiên phong, chơi vừa ra loạn quyền đã chết lão sư phó trò hay, nhưng nếu luận suy nghĩ chỉ chu đáo chặt chẽ, làm việc chỉ chu đáo, làm sao cũng không có khả năng so ra mà vượt những cái kia lâu lịch quan trường lão quan lại. Huống hồ, hẳn ngay từ đầu hoàn toàn không nghĩ tới vẫn tự bán mình sẽ đổi chủ, cũng liền không nghĩ tới không chế gai nói đám ba người.

Có thể chức vị, tại một số phương diện đều là "Nhân tình", lại trải qua mài giũa, tâm tư liền càng thêm lợi hại. Trong đó mặc dù cũng có thấy lợi tới mắt người, hoặc là ương ngạnh càn rỡ quên cẩn thận quan nhi, thế nhưng chỉ cần bọn hắn chịu giữ vững tinh thần, thủ đoạn vẫn như cũ có khả năng rất lão luyện.

Cho nên, Nhâm Oán một chòr đạt được "Văn tự bán mình", quyết định giúp cho lợi dụng thời điểm, đầu tiên nghĩ đến liền là khống chế lại gai nói đám người. Khi đó Bàng mục mục đã bị võ đồ độc mang đi, nếu không, Bàng mục mục liền là hẳn muốn khống chế nhất nhân vật máu chốt.

Gai nói ba người một lên công đường, lý do thoái thác cùng Tô Lương Sinh không khác nhau chút nào, Nhâm Thái Thú hồi lúc trước Cát Tường bán mình tại "Trương Phi Cư" sự tình, ba người đầu tiên là gạt mình, dù sao đây không phải trước đó diễn luyện nội dung, nhưng ba cái lưu manh cũng là nhảy bén, lập tức gọi lên "Đụng thiên khuất".

Ba người đang thề thề cầm bát đại tở tông làm bảo vệ, chứng minh bọn hắn chưa từng lừa gạt lừa qua Cát Tường, Bàng mục mục được đưa tới công đường.

Áp giải Bàng mục mục chỉ có bốn cái phủ Thái Thú nha dịch, phía sau lại trùng trùng điệp điệp cùng một cái lữ quan binh, đao thương lóe sáng, khí thế trang nghiêm.

Đến phủ Thái Thú, cái kia thủ vệ nha dịch khiến cho quan binh về sau ở bên ngoài, dẫn đội Lữ soái giờ tay liền là một cái miệng rộng, rống mắng: "Đánh rầm! Lão tử dâng tặng Đại đô đốc chỗ mệnh áp giải phạm nhân, lập qua quân lệnh trạng, muốn an toàn đưa tới, đây an toàn hồi trở lại, không theo mà nhìn chăm chăm, một khi ra kém trễ làm sao bây giờ?"

Lữ soái vừa hô, nhất thời lại nhảy ra cái đội trưởng đến, vén tay áo chuẩn bị đánh người: "Ta xxx người mỗ mỗ, thật muốn có cái gì kém trễ, ta giết cả nhà ngươi, ngươi đồ chó hoang!"

Cái kia nha dịch dọa đến liên tiếp lui về phía sau, hẳn mấy cái khác nha dịch thấy tình thế không ổn, thừa dịp chính mình còn không có đắc tội người, vội vàng cười bồi tiến lên khuyên giải: "Quân gia bớt giận, quân gia bớt giận, hẳn không biết tình huống, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân. Mời đến, mời đến!"

Những này nha dịch còn thật không dám đắc tội những quan binh này, người ta người đông thế mạnh, mà lại quan binh tự thành hệ thống, bọn hắn lão gia mặc dù là cao quý Thái Thú, cũng không quản được quân đội danh sách sự tình, cho nên những này đại đầu binh là thật không đem bọn hắn Thái Thú coi là gì.

Bọn nha dịch lập tức mở cửa chính, bốn cái áp giải nha quăng lòi kéo Bàng mục mục, phía sau rống rả một lữ đánh và thắng địch phủ quan binh, sắp xếp đội ngũ chỉnh tề, đập lên chỉnh tề bộ pháp, hẳn từ như rừng, dưới chân âm vang, duyệt binh giống như xông vào phủ Thái Thú.

May mắn phủ Thái Thú đủ lớn, đại sảnh phía trước quảng trường cũng rất rộng rãi, hơn trăm tên đại Đường quan binh mãi cho đến đại sảnh trước, mới xếp hàng đứng vững, thẳng tắp như thương.

Nhâm Oán tại công đường thấy một lần trận thế này, nhất thời liền là gạt mình. Hẳn vốn định thừa dịp hôm nay đường thăm, vội vã ra Bàng mục mục cái này then chốt chứng nhân, đến lúc đó tìm cái cơ giữ nài lại, chỉ cần nài tại trong tay mình, vụ án này mười thành cũng liền định tám phần mười.

Ai ngờ, Vũ Sĩ Ước lão thất phu kia, thế mà phái ra một lữ chỉ sư áp giải Bàng mục mục, đây là muốn làm gì? Rõ ràng chính là sợ hắn cướp người nha! Vũ Sĩ Ước lại vì sao như thế quan tâm Bàng mục mục người này? Chẳng lẽ là vì giúp Lý Ngự thừa kiện đoạt nữ nhân? Dùng cái mộng nghĩ cũng biết không có khả năng.

Như vậy. . .

Vũ Sĩ Ước là dùng cái gì danh nghĩa đem Bàng mục mục bắt đi?

Thích khách đồng đảng a!

Vừa nghĩ như thế,

Nhâm Oán trong lòng nhất thời dâng lên một hồi dự cảm bất tường.

Nhưng Nhâm Oán không nghĩ tới chính là, hắn suy nghĩ xuất thần, thần sắc biến ảo bất định bộ dáng, bị áp lên đại sảnh Bàng mục mục nhìn cái rõ ràng.

Bàng mục mục là người thế nào?"Trương Phi Cư" Đại đương gia, nghênh đón mang đến, quen sẽ liền là quan sát nét mặt, quan sát động tĩnh vọng khí. Cái

kia một đôi hỏa nhân kim tinh, ai thực ai hư, ai giàu ai quý, liếc mắt liền có thể xem cái không rời 10. Bây giờ nàng đem bản lãnh này dùng tại Nhâm Oán trên thân.

Lúc trước tại phủ đô đốc gặp được cái kia thái giám thời điểm, nếu như nói nàng bức này gian xảo nữ nhân vẫn chỉ là tin sáu thành, bây giờ xem Nhâm Oán biến hình biến sắc bộ dáng, lại lập tức tin cái chín mươi chín phần trăm. Vị này Nhâm Thái Thủ là thật sắp xong rồi.

Vừa nghĩ như thế, nàng còn có cái gì tốt lưỡng lự. Ném tốt bảo suất không dễ dàng, ném suất bảo vệ tốt loại này mua bán, mặc cho ai đều sẽ giao dịch a! Bàng mục mục "Bồ oanh" một tiếng liền quỳ xuống, gào khóc khóc lớn nói: "Lão bà tử hồ đồ, lão bà tử oan uổng a!"

Này Bàng mục mục cũng là quen sẽ diễn trò, nói khóc liền khóc, rơi lệ như mưa, Nhâm Oán thấy một lần, trong lòng lập tức nảy mầm ra một tia hi vọng, tranh thủ thời gian dần dần nàng nói: "Người có ủy khuất gì, cứ việc đối bản quan nói tới, bản quan vì người làm chủ!"

Ai không biết, Bàng mục mục một tiếng này gào khóc, chỉ là trước cho Nhâm Thái Thủ đảo cái hồ. "Lão bà tử hồ đồ", vì sao hồ đồ? Không nên chịu Nhâm Thái Thủ bức bách, lừa gạt lương tâm kỹ nữ, lừa bịp hiền lành Cát Tường cô nương a. "Lão bà tử oan uổng", cái kia bắt ai không oan uổng? Nhâm Thái Thủ chứ sao.

Bất quá, Bàng mục mục cũng liền hô như thế hai tiếng, cũng không có nói rõ lý do làm sao hồ đồ, vì cái gì oan uổng, ngược lại triệt để, đem nàng cùng gai nói, lý giương, trắng cần ba người lừa gạt Cát Tường đi qua một năm một mười nói ra, nói đến đặc sắc xuất hiện chỗ, còn tích lịch ba lap phiên từ bản thân cái tát, mặt mình không phải người.

Bàng mục mục "Phân bộ" phân đến triệt để như vậy, thẳng đem gai nói, lý giương, trắng cần ba người cả kinh tròn mắt hốc mồm. Này vẫn là bọn hán trong suy nghĩ cái kia bậc cân quốc không thua đáng mảy râu mạnh mẽ Bàng mục mục sao? Nàng đến tốt cùng đã trải qua thứ gì a!

Dương Thiên Diệp là ai? Đây chính là Mặc tổng quản trong suy nghĩ phục quốc biểu tượng cùng hi vọng, là khôi phục Đại Tùy lãnh tụ, là làm đế vương như thế bồi dưỡng nhỏ cùng đề cử. Người ta mặc dù chỉ là tiểu cô nương, nhưng quyền mưu rập tâm, đế vương chỉ học đều là tỉ mỉ nghiên cứu qua.

Cho nên nàng cố ý dẫn dò Vũ Sĩ Ước phái một lữ chi sư áp giải Bàng mục mục, vì chính là lợi dụng Nhâm Oán nhiều

Nghi, khiến cho hán có điều thất thố, từ đó kết hợp tiền hí, thúc đẩy Bàng mục mục.

Này một liên hoàn kế bị nàng vận dụng đến nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề lộ hóa thuần thanh, Nhâm Oán cùng Bàng mục mục tại riêng phần mình trong lĩnh vực đều là thủ đoạn cao minh lộng triều nhân, lại bị Dương Thiên Diệp chiêu này thủ đoạn đưa bốn đến dục tiên dục tử.

Kỳ thật Nhâm Thái Thủ là kinh, mà không phải dọa. Bởi vì đồng dạng là quan, trên quan trường nhiều lợi hại hán giống như Vũ Sĩ Ước rõ ràng, hán liệu định Vũ Sĩ Ước sẽ không dễ dàng bức bách Bàng mục mục vu oan hán là thích khách chủ mưu, bởi vì, làm như vậy hậu quả quá lớn!

Thiên hạ không có tường nào gió không lọt qua được, lớn như vậy một vụ án, liên quan đến người lại nhiều, không có khả năng đem hết thấy người tham dự miệng đều vá lại, ngày sau một khi kiểm chứng không thật, hay là bị mặt khác kẻ thù chính trị trình thám dịch, hãm hại đồng liêu tội nhưng lớn lắm.

Cho nên, trừ phi là đã đến người chết ta sống, thủ đoạn gì đều có thể bắt kẻ một cái giá lớn sử dụng giai đoạn, bức này đã thân mang đồ tẩm, địa vị cực cao quan lớn, là sẽ không vì vận mệnh đối thủ cho mình đào một cái hố to.

Vũ Sĩ Ước đây là một loại cảnh cáo, đang buộc hán khuất phục, dù sao hán chỉ là tham khinh cùng với cướp bóc dân nữ các loại tội danh, cùng lắm thì biếm quan thậm chí bãi chức, chống cự hai năm đầu ngọn gió đi qua vận hành một cái cũng có thể tái xuất. Bàng mục mục cái này đại sát khí một khi vận dụng, liền là giết địch 1000, tự tổn 800, Vũ Sĩ Ước chỉ là muốn cảnh cáo hán một cái.

Vũ Sĩ Ước cùng Nhâm Oán đều là người thông minh, Vũ Sĩ Ước tiếp nhận Dương Thiên Diệp đề nghị lúc, vốn là nghĩ như vậy, muốn thông qua loại này không nói tại miệng ám chỉ, đem song phương chiến đấu quy mô khống chế tại một cái hai bên đều có thể tiếp nhận tổn thất phạm vi bên trong.

Nhưng Dương Thiên Diệp lại là một cái so với bọn hán người càng thông minh hơn, mà Bàng mục mục lại là một cái ưa thích chanh chua người, như thế bốn cái thật thông minh, giả thông minh, khôn vặt, lớn người thông minh ghé vào cùng một chỗ, lẽ ra chuyện đơn giản cũng bị làm phức tạp.

Nhâm Thái Thủ sau khi nghe xong Bàng mục mục lời khai, đại não dùng mỗi giây phù chút tính toán 10 điểm báo lần tốc độ cấp tốc cân nhắc một chút lợi hại được mất, lập tức làm ra quyết định: Rắn hồ mang một nọc độc tay, trắng sỉ tức giải cổ tay. Chỗ chỉ tại công danh, ly biệt gì đủ thán! Tô Lương Sinh cái này tiểu j, có thể cắt!

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Quy tắc ngầm

Nhâm Oán chậm rãi hạ thấp đơn kiện, ánh mắt nhẹ nhàng nâng lên, theo đơn kiện phía trên liếc về phía Tô Lương Sinh.

Tô Lương Sinh thấy một lần Thái Thú lão gia hướng về phía hắn xem ra, lập tức thêm mị đối Nhâm Oán ha! cúi người, đáng tiếc hắn là hình người súc sinh, trên mõng thiếu một con chó cái đuôi có khả năng dao động cho người ta. Nhâm Oán cười cười, ánh mắt cực kỳ phức tạp, đáng tiếc Tô Lương Sinh là nhìn không ra trong đó mùi vị tối.

Nhâm Oán ánh mắt lại chuyển hướng Kinh Ngôn ba người, về mặt đột ngột chìm xuống, quát mắng nói: "Các ngươi xưa nay dùng Bàng thị cầm đầu, nay Bàng thị nói, cùng các ngươi lời khai lại là một trời một vực. Trên công đường, không được có nửa câu nói bừa, các ngươi nếu có nói sạo, hiện tại nhanh chóng cung khai, nếu không, đại hình hầu hạ!"

"Uy ~~~ vỗ ~~~ "

Nhâm Oán một tiếng quát mắng, bọn nha dịch lập tức uống lên Đường Uy.

Rất nhiều người đều biết Minh triều cảm y vệ đối đại thần dùng trượng hình thời điểm, nhưng thật ra là có quy tắc ngầm. Cái kia truyền dụ giám hình thái giám mũi chân mà là bên trong 8 chữ vẫn là bên ngoài bát tự, bình thường đều mang ý nghĩa Hoàng đế ý tứ: Đánh cho đến chết! Lại hoặc là: Mờ một mặt lưỡi.

Chỉ như vậy một cái nho nhỏ ám chỉ, cho nên có chút lớn thần chịu mấy mươi hèo, về đến nhà ngày thứ hai liền nhảy nhót tung bùng. Có cũng liền chịu mấy hèo, tại chỗ liền một mệnh ô hô, công khai nguyên nhân là thân thể của hắn già yếu, không thể tả hình phạt, hay hoặc là nói hắn là buồn giận đan xen, khí nộ mà tuyệt.

Đều là quan trường phù trầm cả đời lão đại nhân, có lòng dạ sâu rộng, ở đâu ra lớn như vậy tính tình? Có từ khi thời điểm đều là phát cho người bên ngoài hòa thuận. Từng cái sống an nhàn sung sướng, về phần thân thể không thể tả đến loại trình độ kia? Nhưng. . . Chỉ có thể nói như vậy, có chút quy tắc là không thể đem đến trên mặt bàn mà nói.

Trên quan trường quy tắc ngầm khắp nơi đều thấy, khắp nơi đều là học vấn, thường dân đối với cái này lại hoàn toàn không biết gì cả. Nhâm Thái Thú vừa rồi lời nói này, nhìn như tại chất vấn ba người đến tột cùng có không nói dối, nhưng hắn trong giọng nói thoáng đi một vòng hướng gió, chấp bút thư ký cùng đứng nha ban đầu đã trong lòng hiểu rõ.

Thế là, Đường Uy hô lên, thư ký dưới ngòi bút xoay một cái, ghi lại đồ vật cũng liền có chỗ khuynh hướng. Ngòi bút bên trên đồ vật, đồng dạng một sự kiện, khác biệt miêu tả, cho người ấn tượng liền là khác nhau rất lớn, cái gọi là giết người không thấy máu, nhưng mà như là.

Kinh Ngôn cùng Lý Dương, Bạch Kiên ba người đều có chút hốt hoảng, bọn hắn vẫn luôn là Bàng mục mục người, lúc này Bàng mục mục phủ định bọn hắn lời khai, Nhâm Thái Thú bên này lại là một bộ có vẻ như công bằng hỏi ý chỉ ngôn, cũng không có hướng dẫn bọn hắn kiên trì ý tứ, bọn hắn thật có chút hoảng hốt thất thố.

Bàng mục mục thấy tâm phúc nhóm còn không có lĩnh ngộ chính mình ý tứ, thật là nổi giận, năng hướng về phía Kinh Ngôn ba người chỉ tay mắng to: "Ba người các ngươi ăn cắt chó chợ búa nổ, ăn cắt chó si hán, ăn cắt chó tắc liêu, ăn cắt chó chuột nhắt, xuẩn gấu dốt nát, thật thật chỉ coi đi ăn cắt chó. . ."

Nhâm Oán nghe nàng mở miệng một tiếng "Cút", trong lòng thật sự là chán ngấy không được, hắn đem kinh đường mộc nắm trong tay, vô ý thức mong muốn vỗ xuống, nhưng trong lòng vừa nghĩ lại, nhưng lại cố nén buông xuống.

Bàng mục mục cùng Kinh Ngôn ba người đều là chứng nhân, vốn là trong đó một phương không nên đối một phương khác như thế lời nói, tối thiểu nhất đây cũng là rít gào công đường, có thể lập tức cầm chỉ. Nhưng Nhâm Thái Thú lúc trước một phen lời nói, hiển nhiên là có chỗ khuynh hướng, chấp bút thư ký cùng đứng ban ban đầu nhĩ liền đều giả cầm vờ điếc, không rảnh để ý.

Lý Ngự thấy này bộ dáng, mơ hồ cảm giác được tình thế giống như có lẽ đã đang hướng về mình một phương nghiêng xoay chuyển. Ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, đường về ngoài thăm người bên trong, rất nhiều người xem càng là rõ ràng. Có chút đặc biệt có nhãn lực kiện mà người, đã lặng lẽ rút lui thân đi.

Không cần nhìn, bị cáo một phương đứng sau lưng vô đồ độc, nguyên cáo một phương phía sau vốn là đứng đấy Nhâm Thái Thú. Nhưng Nhâm Thái Thú hiện tại rõ ràng là đổi chiều gió, bán đứng bọn họ.

Còn cần chờ kết quả sao? Về sớm một chút hướng về phía chính mình chủ nhân báo tin tức đi.

Tiểu Hoa cô đến cùng là sống tại quan lại nhân gia tiểu thư, mưa dầm thấm đất, đi nhiều thấy rộng, nhìn đến đây, trong lòng đã cùng gương sáng giống như, nhìn không được cười hi hi kéo một cái Hộ Kiền Thừa Cơ ống tay áo, nhỏ giọng nói: "Uy! Nhỏ cơ cơ, chúng ta Ngự ca ca phải thẳng ấy."

"Chúng ta cái gì nha, ai Ngự ca ca a! Thối cá khô còn tạm được!" Hộ Kiền Thừa Cơ hướng về phía nàng lật ra lão đại một cái liếc mắt, đảo mắt nhìn nàng tiểu yểu như hoa, vô cùng bộ dáng khả ái, Hộ Kiền Thừa Cơ chợt nhớ tới lúc trước mong muốn dùng đầu của nàng làm tìm nơi nương tựa Vũ Sĩ Ước thời cơ, bỗng nhiên có chút may mắn lúc trước không có đắc thủ.

Người là có cảm tình động vật, Hộ Kiên Thừa Cơ cũng không ngoại lệ, Hoa Cô tiểu nha đầu này hồn nhiên ngây thơ, thông minh lanh lợi, tiếp xúc nhiều hơn, ai cũng sẽ không tự giác liền thích nàng. Hộ Kiên Thừa Cơ mặc dù còn tại tính toán Hoa Cô lão cha, nhưng chỗ nào còn bỏ được đối nàng động sát cơ.

Hoa Cô gặp hấn liếc mắt, không khỏi che miệng cười nói: "Oa áy! Liền liếc mắt đều đẹp mắt như vậy, khó trách ta tỷ tỷ thích ngươi đấy."

Nàng thanh âm này tuy nhỏ, đang nhìn về phía đại sảnh Hộ Kiên Thừa Cơ lại một chữ không lọt nghe lọt vào trong tai. Vũ Thuận mà thích ta? Ngô. . . , có ánh mắt! Cô nương kia cũng là hết sức mỹ mạo, bất quá ta Hộ Kiên Thừa Cơ là bậc nào nhân vật anh hùng, làm vợ ta thất, nàng còn kém chút.

"Ủm . . . , đợi ta ngày sau chiếm binh quyền, liền tập kích bất ngờ thành Trường An, dùng sét đánh không kịp bưng tai tư thế trăm Lý Thế Dân đầu người, đoạt hấn bảo tọa. Như không thành công, liền lui giữ kiểm nam nói, chiếm đoạt toàn bộ Ba Thục. Tự lập làm đế. Đến lúc đó, Vũ Thuận mà bậc này mỹ mạo nữ tử, cũng có thể lấp đầy hậu cung, vì ta sinh con dưỡng cái, khai chi tân đế, phong nàng cái quý phi cũng là phải.

Về phần hoàng hậu nha, ta Hộ Kiên Thừa Cơ hoàng hậu, nhất định phải là loại kia trí tuệ cùng mỹ mạo đều xem trọng nữ tử mới được, phẩm hạnh cũng phải là nhân tuyển tốt nhất. Ti như. . . Dương Thiên Diệp. Lý Thế Dân có Quan Âm tỷ làm vợ, ta có Dương Thiên Diệp làm bạn, mới sẽ không thua hấn!"

Hộ Kiên Thừa Cơ cũng không háo nữ sắc, duy nhất mưu cầu địa vị liền là quyền hành. "Đại trưởng phu không thể một ngày không có quyền" quan niệm thủy chung quân xuyên cuộc đời của hấn, cho nên mỗi có ý tưởng, cũng đều là theo hấn quan tâm nhất góc độ xuất phát. Dương Thiên Diệp trí tuệ, võ công, nhan sắc đều là nhân tuyển tốt nhất, xuất thân lại là tiền triều công chúa, cao quý vô cùng, hấn thấy, đương nhiên là hoàng hậu không có thứ hai nhân tuyển.

Hộ Kiên Thừa Cơ ở đây

Mặc sức tướng tượng lấy mỹ hảo tương lai thời điểm, trên đại sảnh, Kinh Ngôn, Lý Dương, Bạch Kiên ba người bị Bàng mục mục một trận chửi mắng, cầu huyết lâm đầu, lại là đột nhiên "Phúc chí tâm linh". Phải biết, ba người bọn hấn đi theo Bàng mục mục bên người ít nhất cũng có mười năm, đối Bàng mục mục rất quen thuộc.

Bàng mục mục này một trận mắng, kỳ thật cũng là lớn có huyền cơ, mấy người bọn hấn đương nhiên nghe được. Quan trường có quan trường quy tắc ngầm, hoan tràng lên sao lại không phải đây. Ba người nghe xong, liền theo Bàng mục mục nhìn như mắng to trong lời nói phẩm nếm rất nhiều mùi vị.

Bàng mục mục mắng xong, lại hung tợn lườm bọn họ một cái, quát: "Đại lão gia ở trước mặt, các ngươi còn không theo thực cung khai!"

Ba người liếc nhau, lập tức quỳ rạp xuống đất, dập đầu như bằm tỏi: "Đại lão gia thứ tội, chúng tiểu nhân là. . . Chúng tiểu nhân là thu Tô Lương Sinh chỗ tốt, tạm thời ma quý âm ảnh, lúc này mới hồ ngôn loạn ngữ, làm nguy chúng, chúng tiểu nhân biết tội, tìm đại lão gia khai ân đây này."

Tô Lương Sinh choáng váng, kinh ngạc mà tiến lên một bước, chỉ lấy bọn hấn nói: "Ngươi. . . Các ngươi làm cái gì vậy. . ."

Tô Lương Sinh chỉ tiến lên một bước, mới nói ra nửa câu, liền bị hai cái như lang như hổ nha dịch cho bổ nhào vào trên mặt đất, ban đầu nhi đoạt bước bắt kịp, hướng về phía hấn quát lớn: "Trên công đường, an dám hành hung!"

Ban đầu nhi nói, từ bên hông rút ra một khối hèo, "Ba, ba" tả hữu khai cung, hai cái bạt tai quát xuống, Tô Lương Sinh đều không có cảm giác đến đau, bởi vì hấn toàn bộ khuôn mặt lập tức liền Mộc, hai má lập tức sưng đỏ bành trướng, chỉ chi ngô ngô không nói nổi một lời nào.

Kỳ thật hấn chỉ là muốn chất vấn Kinh Ngôn ba người vì sao dối lời nói, gì từng nghĩ tới muốn tại trên công đường hành hung. Lại không nghĩ rằng bị người cho hiểu lầm, Tô Lương Sinh chỉ chi ngô ngô chỉ muốn nói rõ lí do, hết lần này tới lần khác đầu lưỡi đã thương, ngay cả lời đều nói không rõ ràng, gấp đến độ hấn đầy mặt hoảng loạn về.

Nhưng mà, hấn lại không nghĩ tới, cái kia ban đầu nhi cùng nha dịch nào có như vậy phản ứng nhanh, trên thực tế tại hấn tiến lên một bước trước, cái kia ban đầu nhi liền đã nao miệng hướng về phía hai cái nha dịch ra hiệu, coi như hấn vừa rồi đứng ở đằng kia không nhúc nhích tí nào, cái kia ban đầu nhi vẫn là sẽ hô lớn một tiếng "Trên công đường, an dám hành hung", sau đó một bàn tay phiến rơi hấn miệng đầy răng.

Ban đầu nhi "Ba ba" hai hèo tát đến Tô Lương Sinh không thể nói chuyện, lúc này mới lớn tiếng mắng: "Tiểu tử nuôi tiểu quy hạt bụi, đại lão gia trước mặt, ngươi cư nhiên như thế càn rỡ, cho ta trời hấn!"

Ban đầu nhi nói, đưa tay làm bộ hiệp trợ hai cái nha dịch theo bả vai hấn, để nha dịch rảnh tay trói người, thừa dịp thân thể đề thấp trong tích tắc, tại Tô Lương Sinh bên tai vội vã nói ra: "Tình hình có biến, đại lão gia có khác chủ trương. Ngươi chớ lên tiếng, tiền, không thể thiếu ngươi."

Tô Lương Sinh cũng thật là một cái trời sinh đồ dễ tiện, bị ban đầu nhi vừa nói như vậy, nhất thời liền đình chỉ giấy dựa, thành thành thật thật để cho người trói lại.

Thư kí vận dụng ngòi bút như bay, đem Kinh Ngôn ba người dối lời nói lời khai cực nhanh viết liền, gọi ba người tiến lên ký tên đồng ý.

Nhâm Thái Thủ ngồi ngay ngắn bên trên, vẫn như cũ gương mặt quang minh chính đại, thế mà còn đem "Trương Phi Cừ" tam quân sự Dương Đông Bản cũng hoán đến, sát có kỳ sự làm tiếp hỏi thăm.

Dương Đông Bản một lên công đường, thấy Tô Lương Sinh mặt sưng phù như heo đầu, Kinh Ngôn ba người quỳ rạp xuống đất, dập đầu như bằm tỏi, liền hiểu được sự tình có biến. Mà lại hấn lại là Bàng mục mục nhân tình, đối Bàng mục mục ám chỉ lĩnh ngộ so ai nhanh hơn, cho nên lập tức liền sửa lại miệng.

Tô Lương Sinh không biết chữ, trông lớn một đôi mắt chó nhìn một chút, cũng không nhìn ra cái như thế về sau, hấn lại liếc mắt nhìn một chút một bên ban đầu nhĩ, ban đầu nhĩ hướng về phía hấn nhẹ nhàng gật đầu, Tô Lương Sinh liền xoay người sang chỗ khác, duỗi ra ngón tay cái, thư ký đem ấn hộp đưa lên, khiến cho hấn tại ấn trong hộp đề lên, lại đem ghi chép xet tới.

Tô Lương Sinh cắn thận từng li từng tíấn thủ ấn, xoay người lại, thủ lấy miệng đầy máu, hướng về phía Nhâm Oán thêm mị lấy lòng cười một tiếng. Nhâm Oán chán ghét phát phát tay, nói: "Tô Lương Sinh cùng người khác, mua chuộc cô gái đền hoàng, chứng cứ vô cùng xác thực, tội không thể tha. Đánh trước hấn hai mươi đại bản, lại giải vào đại lao, định đi xử phạt! Mang xuống! Đánh cho đến chết!"

Hai cái nha dịch lập tức vặn một cái Tô Lương Sinh đã bị trói tay sau lưng hai tay, muốn đem hắn mang xuống. Tô Lương Sinh nghe xong đánh bằng roi, nhất thời hốt hoảng giằng co, ban đầu nhí ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: "Chớ có hoảng, làm bộ đáng."

Tô Lương Sinh nghe xong, lập tức yên lòng, liền không chút nào phản kháng bị ảnh hình người kéo như chó chết kéo ra ngoài.

Thật tình không biết, Nhâm Thái Thủ câu nói này, lại là một cái quy tắc ngầm.

★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Nhâm lão gia chuẩn bị ở sau

"Hương trong chết đánh", cái kia chính là thật đánh cho đến chết a, đánh không chết người, cũng phải đem người đánh sinh sống không thể tự lo liệu. "Hương hung ác bên trong đánh", cái kia chính là muốn nghiêm hình bức cung. Nếu là nói "Gắng sức đánh", cái kia chính là biểu thị: Ta cùng hắn không có gì giao tình, cũng không có mọi qua hắn chỗ tốt gì, các người tùy tâm tình đi.

Nếu như Nhâm Thái Thủ nói "Dùng tâm đánh", vậy người liền thực sự phải dùng điểm tâm, cũng đừng thật cho hấn đánh cho tàn phế, đánh thành bị thương nặng. Bởi vì cái này phạm nhân, nhất định là đi phương pháp, cần chiêu cố.

Tô Lương Sinh ngơ ngơ ngạc ngạc, đối ở trong đó môn đạo hoàn toàn không biết, bị người mang xuống về sau, chuyện thứ nhất liền là bị người nhét vào một đoàn vải rách tại trong miệng của hắn , chờ hắn phát hiện bị người cời quần, nhấc tại hành hình trên ghế thời điểm, còn muốn kêu gọi kêu oan cũng là không thể nào.

Nhắc tới nha dịch đánh bằng roi, cũng có chính mình một bộ quy tắc ngầm, tâm tình tốt thời điểm đánh người liền nhẹ chút, tâm tình không tốt thời điểm, liền lấy người cho hả giận. Phạm nhân bề ngoài tốt xấu cũng có "Giảm hình phạt" hoặc "Thêm hình" hiệu quả, đáng đáp thuận mắt, người hành hình nhiều ít liền sẽ hạ thủ lưu tình.

Đương nhiên, này thuận mắt, không đều chi là người tò thủ nhất mắt, cũng có thể là người tám thủ hai "Mặt". Triều đại nhà Thanh thời điểm, trịnh cầu gỗ làm quan lúc liền từng cảm khái qua, bọn nha dịch đối phạm nhân đánh bằng roi thời điểm, trong lòng của hắn cảm thụ.

"Phu đồng tuyệt chi mông, ngỗng béo chi cổ, vì toàn thân tốt nhất đẹp nhất chỗ, ta thấy mà yêu, này tâm gì nhân! Nay bởi vì phạm pháp nguyên cố, dùng tốt nhất đẹp nhất đáng thương nhất chỗ vì, nghênh chịu này vô tình chi tre nương đại bản, đốt đàn nấu hạc, như thế nào bị đất thảm hại? Thấy này mà không động tâm thương tiếc người, gổ đá người."

(a? Cầu gổ tiên sinh, thật sự là cửa ải cửa ải người trong đồng đạo cũng . Bất quá, ta là thẳng nam, tuyệt đối thẳng tắp thẳng nam, này chi cộng mình giới hạn tại đôi với người khác phải tẩm thứ hai mặt, do đó tuyên bố thì cái.)

Đến lúc này Tô Lương Sinh lại ăn thua thiệt, bờ mông nông rộng, còn có đốm đen, cái kia nha dịch xem xét đã cảm thấy vô cùng chán ghét, lập tức liền đem đại bản con vung đến, dữ tợn cười một tiếng, "Phốc" nghiêm con liền chụp xuống, nhất thời đập cái bông hoa liền là như thế đỏ.

Hắn này nghiêm con đánh cho gọi là một cái thành thật, Tô Lương Sinh cùng con vệt giống như bỗng nhiên căng ra cổ, một gò con mắt, tiếng đều không ra, liền hướng hình trên ghế một co quắp, này nghiêm con, trực tiếp đem hắn đập choáng.

Hành hình nha dịch đánh bằng roi bản lĩnh, người ta cũng là chuyên môn luyện qua, hành hình cao thủ nếu như đem một khối đậu hũ bày ở hình trên ghế, vung hèo võ xuống, bên trong đậu hũ đều hổng, bên ngoài vẫn như cũ có thể là rỗng rã phương phương một khối.

Loại này âm kinh mà đáng sợ nhất, bởi vì nó đối với người tổn thương mới là vô cùng tàn nhẫn nhất. Cho nên Tô Lương Sinh chịu này nghiêm con nghe thanh âm tựa hồ không hung ác, nhưng hấn ngũ phủ lục tạng tại trong chớp mắt đều thụ chấn thương. Cái kia nha dịch vỗ con vỗ xuống, liền hướng về phía vừa lui, một cái khác nha dịch đại bản lại vỗ xuống.

Này nghiêm con vị trí, đại khái là hấn "Không cần thận" đập lệch, vị trí đã dời về phía Tô Lương Sinh sau lưng. . .

Trên công đường, Nhâm Oán uy nghi ngồi ngay ngắn, một mặt chính khí, trách cứ Bàng mụ mụ chờ có người nói: "Các người chịu tiền tài dụ hoặc, lừa gạt cô gái đang hoàng, đồng dạng là tội không thể tha. Niệm các người còn có hối cải tâm ý, trên công đường, có thể chủ động thẳng thắn, bản quan mở một mặt lưới, theo nhẹ xử lý, phán xử các người phạt tiền các 100 xâu, các đánh 10 tấm. Thủ phạm chính Bàng thị, đi đầy ba ngàn dặm!"

Nhâm Oán phán quyết Bàng mụ mụ một cái đi đầy chỉ hình, lại cũng không biết đến tội cùng có thể hay không chấp hành, nếu như Vũ Sĩ Ược dùng Bàng mụ mụ còn liên quan đến hành thích án làm lý do, cự không giao người, hấn cũng không có cách nào. Hấn chỉ mong mình bây giờ như thế chủ động chịu thua, có thể làm cho Vũ Sĩ Ược thu tay lại, đối với hấn đừng đuổi tận giết tuyệt.

Chó gáp là sẽ nhảy tường, Vũ Sĩ Ược như không lưu tình, vậy hấn cũng liền không thèm đếm xỉa, chết cũng phải cắn Vũ Sĩ Ược một miếng thịt xuống tới.

Nếu như Vũ Sĩ Ược chịu buông tay, chỉ còn lại có Liễu Hạ Huy một người, liền dễ đối phó nhiều.

Lý Ngự đứng tại trên đại sảnh, thấy bản án thăm đến thuận lợi như vậy, hấn cái này đơn kiện liền đưa một tấm bằng chứng, căn bản là không có cơ hội hiện ra hấn biện luận năng lực, sự tình liền giải quyết tốt đẹp, cũng trong lòng không khỏi vui vẻ. Hấn quay đầu nhìn một cái, Hoa Cô đang đứng tại đường bên ngoài, hướng về phía hấn làm cái mặt quý, hai người không khỏi nhìn nhau cười một tiếng.

Lý Ngự mặc dù nghiêng đầu, khoe môi tiểu văn vẫn là bị Nhâm Oán thấy được, Nhâm Oán âm thầm cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ: "Vũ Sĩ Ược lão thất phu kia hùng hổ dọa người, ta liền tạm thời hướng về phía hấn trầm thấp đầu. Lại không có nghĩa là ta liền bỏ qua người cái này tiểu tiện nhân, người cho rằng lão phu bất người cũng không có cách nào sao? Hừ! Khương, vẫn là lão cay! Tiểu tử, học tập lấy một chút mà!"

Nhâm Oán nghĩ tới đây, sạch ho một tiếng, cầm trong tay kinh đường mộc tảng tảng vỗ, cao giọng quát: "Tình tiết vụ án đã phơi trần khắp thiên hạ, Cát Tường thuộc về một án, hiện tại bản quan tuyên án: Bàng thị cùng người khác, dụ dỗ Cát Tường cô nương bán mình, cũng không phải là Cát Tường bản nguyện, cho nên, văn thư vô hiệu, lập tức hết hiệu lực! Cát Tường, vẫn như cũ là Diệu gia con gái, phán về hấn nhà, bình thường sống qua ngày đi!"

Lý Ngự nghe đến đó, trong lòng bỗng nhiên giật mình, hấn vội vàng quay đầu nhìn về phía Nhâm Oán, Nhâm Oán mỉm cười nhìn xem hấn, tiểu lý tàng đao, oán độc thật sâu, mỗi chữ mỗi câu mà nói: "Tới a, tuyên Diệu Sách thắng đường, lấy hấn dẫn hồi trở lại con gái, một, nhà, đoàn, tụ!"

Lý Ngự tâm lập tức chìm xuống dưới.

Cát Tường không cần lại bị người mua được mua đi, đương nhiên là một chuyện tốt. Nếu như về nhà, cũng bất quá chỉ là hoàn cảnh sinh hoạt thảm rồi điếm, nàng là qua qua thời gian khổ cực em bé, cũng không có gì. Lý Ngự vốn là không cần như thế lo lắng, nhưng mặc cho oán tại sao phải cường điệu điếm này, còn phải lập tức phái người gọi Diệu Sách tới chấp hành?

Ở trong đó liền chắc chắn rất có nguyên do, không hỏi có biết, Nhâm Oán là dự định lợi dụng Diệu Sách, sửa trị Cát Tường, bởi vì hấn cũng rõ ràng, chính Cát Tường không thể tả, liền đạt đến trả thù Lý Ngự mục đích. Lẽ ra, cùng một người cha thương nghị, sửa trị nữ nhi ruột thịt của hấn, cái này căn bản liền là chuyện không thể nào, nhưng Diệu Sách người kia cũng xứng xưng người cha? Cho nên, việc này cũng liền có thực hành khả năng.

"Làm sao bây giờ?"

Lý Ngự trong đầu vội vã suy tư, nhưng vội vàng ở giữa nào có chủ ý rất muốn. Phải biết, đây là lễ pháp xã hội, nặng nhất hiếu đạo a, người ta cha ruột muốn đem con gái đón về, ai có thể ngăn cản? Dựa vào cái gì ngăn cản? Thuyền

Lão đại Lưu Vân Đào thế nhưng là mắng tỏ phụ một câu, liền phán quyết trầm hình.

Trên đại sảnh lạnh ngắt như tờ, đường bên ngoài đám người cũng mất choáng váng, Hoa Cô mở to hai mắt nhìn, tạm thời không biết làm sao. Hộ Kiến Thừa Cơ trùng mắt Nhâm Oán gương mặt mập kìa, bắt đầu suy nghĩ từ nơi này tư trên người, có thể nấu ra mấy lượng dầu thấp. Lý Bá Hạo cùng Lý Trọng Hiền cũng có chút gian.

Lý Bá Hạo nói: "Tên này quá cũng vô si, chúng ta cái kia cùng Đại bá phụ nói một chút, loại người này cũng xứng làm quan?"

Đầu thời nhà Đường thời điểm, thế gia lực lượng vẫn là cực kỳ to lớn, bọn hấn danh môn thế gia chủ mặc dù không vào sĩ làm quan, thế nhưng là đối triều đình lực ảnh hưởng lại không thể coi thường. Chỉ bất quá, nhất gia chi chủ suy tính khẳng định là lợi ích của nhà mình, có thể hay không vận dụng nhiều như vậy tài nguyên cùng giao thiệp, đi vận ngã một cái cũng không ăn oán Thái Thú, chuyện này chưa hấn giống như Lý Bá Hạo suy nghĩ vui vẻ.

Lý Trọng Hiền đang muốn trả lời, đường bên ngoài quan sát trong đám người, Mặc Bạch Diễm đã kim nén không được chuẩn bị động thủ. Hấn bản đáp ứng Dương Thiên Diệp muốn chờ Cát Tường bản án nhận rõ trọn nhìn động thủ lần nữa, cho nên mới kéo đến bây giờ, hiện tại Nhâm Oán lại cho Lý Ngự đưa ra một câu đồ khó, vụ án này tương đương còn không có kết thúc.

Thế nhưng là, hấn không có cách nào đợi thêm nữa.

đám khán giả hai bên đây, trừ ra một con đường đến, cũng không để ý tới công đường Nhâm Thái Thủ đang đang thăm vấn, Kinh Vương điện hạ liền nghênh ngang đi vào.

Nhâm Thái Thủ vừa thấy là Kinh Vương đến, cuống quýt cách án mà lên, hướng về phía hấn xá dài nói: "Ài nha Vương gia, ngài đã tới sao cũng không truyền báo một tiếng, hạ quan tốt xuất phủ đón lấy a!"

Kinh Vương hết sức tùy ý khoát tay một cái nói: "Không cần giăng những cái kia phồn văn nhục tiết, ân. . . Ngươi đường đường Thái Thủ, là cái gì đại án, chỉ cần ngươi tự mình đến thăm? Còn cần bao lâu a?"

Nhâm Oán cười bồi nói: "Sao dám cực khổ Vương gia chờ chực, hạ quan vừa mới thăm tra xử lý hoàn tất!"

Kinh Vương nghe xong mặt mày hớn hờ, nói: "Đã như vậy, vậy chúng ta. . ."

Hấn vừa nói đến chỗ này, Bàng mụ mụ hai mắt vừa tròn trắng, đột nhiên đẩy kim son đỏ ngọc trụ hướng về phía trước một đập, vọt tới ngực của hấn.

Kinh Vương tuy là lên đại sảnh, bên người cũng có mấy cái cao cấp nhất cao thủ thị vệ đi theo, nhưng những cao thủ này thị vệ cũng chưa từng nghĩ đến Bàng mụ mụ sẽ tập kích bất ngờ Kinh vương gia, động tác của bọn hấn chỉ chậm nửa nhịp, Bàng mụ mụ liền thẳng tắp nện vào Kinh Vương trên thân.

Kinh Vương chính là người luyện võ, lại đang lúc thanh niên trai tráng, lẽ ra không có khả năng bị Bàng mụ mụ ép bỏ xuống, thế nhưng là Bàng mụ mụ đảo lại thời điểm, sắc mặt tái xanh, hai mắt tròn trắng, miệng sùi bọt mép, Kinh vương gia com ngon áo đẹp một cái vương gia, thực sự chưa từng thấy qua loại tràng diện này,

Lại bị dánh đập của nàng cho dọa.

Kết quả. . . , "Bồ oành" một tiếng, Kinh Vương không thấy, cả người bị tròn vo Bàng mụ mụ cho đặt ở dưới thân.

Bọn thị vệ kinh hoàng nhào tới, đưa tay liền bắt Bàng mụ mụ. Lý Ngự đứng ở một bên xem ngây người, lúc này đứng ở bên tay trái hấn Kinh Ngôn đột nhiên trúng tà giống như bỗng nhiên ưỡn một cái, vẻ mặt cấp tốc trở nên xanh mét, cũng là miệng đầy bọt mép, ê a hai tiếng, bỗng nhiên hướng về phía hấn đổ đi qua.

Lý Ngự giật nảy mình, vội vàng hướng về sau vừa lui, Kinh Ngôn chặt chẽ vững vàng xuống đất, đưa tay run rẩy gãi gãi Lý Ngự mũi ửng, thân thể ưỡn lên, liền tịch nhưng bất động.

Liên tiếp hai cộc biến cố, công đường nhất thời lộn xộn.

Mặc Bạch Diễm sớm đem quả thứ ba độc châm lấy trên tay, nhưng Kinh Vương thẳng đường, bên người còn đi theo ba bốn thị vệ, từng cái quơ cánh tay điều võ giương oai, thân hình mặc dù chỉ là hai bên hơi hơi lay động, lại vừa vận chặn Lý Ngự, khe hở chớp mắt là qua, hấn chỉ còn một cái độc châm, thực sự không dám tùy tiện ra tay.

Lúc này, Bàng mụ mụ cùng Kinh Ngôn hai người trước sau độc phát, khoảng cách mất mạng, bọn thị vệ đoạt lấy đi phải cứu Kinh Vương, cũng là đem Lý Ngự lộ ra, Mặc Bạch Diễm mừng rỡ, quả thứ ba độc châm, lập tức ra tay!

"Bồ oành!"

Lý Ngự giống luyện cấp mô công giống như, chặt chẽ vững vàng bốn chân chạm đất, úp sấp trên mặt đất, đầu giương lên, liền kêu lên: "Có thích khách, nhanh bắt người nha!"

Nếu như chỉ là Bàng mụ mụ một người ngã xuống, nhìn nàng triệu chứng, không chừng Lý Ngự còn tưởng rằng là bị kinh phong đâu, nhưng Kinh Ngôn cũng là đồng dạng triệu chứng, Lý Ngự đâu còn có thể nghĩ không ra là lấy người khác ám toán.

Hấn cũng không biết được là có người nhắm vào Bàng mụ mụ nhóm người này, vẫn là ngộ trúng phó xe, y theo người hiện đại tránh né đạn thông thường động tác, vô ý thức liền úp sấp trên mặt đất, mà lại lớn tiếng bày tỏ lên cảnh tới.

Mấy cái thị vệ ba chân bốn cẳng, vừa đem thẳng tắp Bàng mụ mụ lật qua vớt qua một bên, đang muốn đem Kinh vương gia nâng đỡ, nghe xong Lý Ngự kêu to, mấy cái thị vệ không hẹn mà cùng buông tay, thấp người, rút kiếm, quay người đề phòng. Vừa bị bọn hấn đỡ đến một nửa Kinh vương gia "Bồ oành" một tiếng lại ngã trên mặt đất.

Lý Ngự tứ chi chạm đất, nghiêng cổ nhìn chung quanh, cùng một đầu gối xỏ ở lá sen lên éch xanh giống như, nhưng vội vàng ở giữa chỗ nào có thể phát hiện cái gì thích khách.

Lý Bá Hạo cùng Lý Trọng Hiên hai huynh đệ đem tiểu Hoa cô kẹp ở giữa, dùng thân thể bảo vệ, rút ra bội kiếm khăn trương tứ phương. r />

Hội Kiền Thừa Cơ cũng là trên mặt biển sắc, trường đao ra khỏi vỏ, ngồi thủ tại cửa chính một bên khác.

Bực này vô thanh vô tức thủ đoạn giết người, hấn một cái quân lữ bên trong hấn tướng chưa từng gặp qua, mặc dù gan lớn như hấn, cũng là vô cùng lo sợ. Hấn không sợ cùng người chém giết, liền sợ loại này liên đới thủ cũng không biết giấu ở nơi nào, thủ đoạn càng là khó lòng phòng bị thích khách.

Cổng đám khán giả mắt thấy Bàng mụ mụ ngửa mặt ngã trên mặt đất, miệng đầy bọt mép, hai mắt tròn tròn lên, một khuôn mặt béo bằm đen màu, nhất

thời la hoảng lên. Gặp lại Kinh Ngôn cũng theo đó mất mạng, tựa như trên đại sảnh phát sinh ôn dịch giống như, phát một tiếng hô, "Phản phật" một cái, xoay người bỏ chạy.

Mặc Bạch Diễm quả thứ ba độc châm đã ra tay, mắt thấy một màn như thế, căn bản không kịp nghĩ nhiều, vội vàng đưa tay, dùng tay áo che đầy đầu, đi theo hét lớn: "Có thích khách, giết người á!" Dưới chân một lát không ngừng, đi theo cái kia ban các nha các phủ phái tới ra về quần chúng tai mắt cùng một chỗ trốn ra phía ngoài đi.

Lý Ngự khần trương bốn phía quan sát, "Đám khán giả" đang ra bên ngoài trốn, trên đại sảnh bọn nha dịch bùng thủy hỏa côn, nom nớp lo sợ bảo hộ ở Nhâm Oán mặc cho đại lão gia đứng trước, trong sân những quan binh kia từng cái án lấy binh khí, đồng dạng là nghi thần nghi quỷ một bộ đáng.

Lý Ngự đột nhiên tỉnh ngộ lại, bỗng nhiên bắn người mà lên, nói: "Ai nha! Nguy rồi! Thích khách nhất định liền trốn lẫn tại những cái kia quần chúng bên trong, nhanh đem bọn hân bắt trở lại!"

Kinh Vương nghe xong lời này, cho rằng đã an toàn, nhất thời phần nộ đứng lên, lớn tiếng gầm thét lên: "Người nào lớn mật, dám hành thích bổn vương! Đem bọn hân bắt về cho ta!"

Vốn là rút đầu trốn ở nha dịch phía sau Nhâm Thái Thủ cũng vội vàng nhảy ra biểu trung tâm, vội vã cướp được Kinh Vương bên cạnh, một mặt lo lắng mà nói: "Vương gia, ngài không có chuyện gì chứ?"

Nhâm Thái Thủ nói chưa dứt lời, cái kia vốn là nâng bút ở một bên ghi chép thư ký đột nhiên thẳng tắp ngã xuống, đầu nện ở trên thư án, đem hộp mực chấn động đến nhảy lên, móc ngược tại trên mặt hân, mực nước đỏ một mặt.

Lý Nguyên Tắc hú lên quái dị: "Thích khách còn tại!"

Lý Nguyên Tắc cũng không cần người dạy, lập tức nhanh chóng lại lần nữa nằm sấp hướng về phía mặt đất, đầu hân nằm xuống, chỉ thấy Nhâm Thái Thủ đã tứ chi chạm đất, vững vàng nằm sấp ở nơi đó, đang ngửa mặt mà nhìn hân, không khỏi sợ hãi lên: "Bổn vương một cái luyện võ qua nghệ người trẻ tuổi, còn chưa kịp lão gia hỏa này béo ụt ịt vụng về thân thể nhanh nhẹn!"

Lần này, không chỉ Nhâm Thái Thủ, Kinh vương gia cùng Lý Ngự, liền liền những cái kia nha dịch quan sai nhóm, mắt thấy thư ký chết thảm, cũng đều bỏ thủy hỏa côn, từng cái học các lão gia bộ đáng nằm sấp đầy đất. Phủ Thái Thủ trên đại sảnh, phảng phất bỏ đầy một đám con cóc.

Trộn lẫn "Quần chúng" ở giữa trốn ra phía ngoài Mặc Bạch Diễm xa xa nhìn lại, thấy lại không được tay, trong lòng không khỏi oán hận, nhưng nghĩ lại, đột nhiên thấy lạnh cả người lại lóe lên trong đầu, dưới chân bộ pháp trở nên nhanh hơn.

Lý Ngự vô cùng khó coi tư thế ghé vào một đám con cóc ở giữa, không cho là nhục, ngược lại hướng về phía Hoa Cô liễu mạng ngoác: "Hoa Cô, nằm xuống! Nhanh nằm xuống! Nguy hiểm a!"

Hoa Cô chăm chú đất Lý Bá Hạo cùng Lý Trọng Hiên vạt áo, bữu môi nói: "Người ta mới không cần, dạng như vậy thật là khó xem nha!"

Đám người ghé vào trên đại sảnh, tứ chi co lại, tùy thời chuẩn bị tung người tránh hiểm, đầu nhìn chung quanh, tìm kiếm thích khách chỗ ẩn thân, hân hình hân hình, coi là thật giống như oa nhi một đám.

Bọn hân đau khổ chống cự một thời gian uống cạn chung trà, Kinh Vương điện hạ mới hiểu ra tới mời đến trong sân những quan binh kia tiến lên bảo hộ, lúc này mới miễn đi tiếp tục nằm rạp trên mặt đất học ếch xanh làm khổ.

Mặc Bạch Diễm thừa dịp hỗn loạn vội vàng rời đi phủ Thái Thủ, xuyên đường phố đi ngõ hẻm, để phòng có người truy tung. Đãi hân trở lại phủ đô đốc lúc, đã đem ngự trang đều trừ bỏ.

Mặc Bạch Diễm trở lại khách xá độc viện, Dương Thiên Diệp một mặt giặt mình lo lắng đang nhìn trong hồ nước nửa khô lá sen sợ run.

Mặc Bạch Diễm vội vã đi qua, đối Dương Thiên Diệp khê khom người, nói: "Điện hạ, lão nô hồi trở lại đến rồi!"

Dương Thiên Diệp nghe được thanh âm của hân, đầu vai phút chốc căng thẳng. Nàng không quay đầu lại, chỉ là yên lặng nhìn qua cái kia nửa khô lá sen, thăm thăm thờ dài, nói: "Mặc sư khổ cực!"

Dương Thiên Diệp đầu cũng không quay lại, trầm mặc đi về phía trước mở, dưới chân lộ ra đến nặng dị thường.

Mặc Bạch Diễm bước nhanh đuổi theo: "Điện hạ! Lý Ngự không có chết!"

Dương Thiên Diệp một trận gió giống như chuyển tới, hai mắt sáng lên: "Ngươi . . . Ngươi nói cái gì?"

Mặc Bạch Diễm khần trương nhìn chung quanh một chút, đối Dương Thiên Diệp nói: "Điện hạ! Lý Ngự người này, không thể giết! Không thể giết! Giết không được nha!"

Dương Thiên Diệp ngây dại: "Ha!?"

Mặc Bạch Diễm ánh mắt lộ ra một vết không hiểu kinh sợ: "Điện hạ, lão nô dám cam đoan, cái kia Lý Ngự tuyệt đối không có phát giác được lão nô sát ý! Thế nhưng là, lão nô ba cái kiến huyết phong hầu độc châm, tất cả đều bị hân trời xui đất khiến tránh đi! Tuyệt không có khả năng sự tình, nó lại phát

Dương Thiên Diệp: "Ha!?"

Điện hạ, ngài suy tính phục quốc, đang cần thiên chi trợ! Thi sao có thể làm ra làm tức giận lên trời sự tình? Như thế người, có thể giao hảo liên giao hảo, không thể giao hảo liên kính nhi viễn chi, không nên đắc tội a! Mặc dù, hấn từng vô lễ tại điện hạ, nhưng... Còn mời điện hạ chịu nhục oa!"

Dương Thiên Diệp trên mặt thần khí biến đến vô cùng cổ quái, khoe miệng nàng khiên động hai lần, nhẹ nhàng gật đầu nói: "Nếu như thế, cái kia. . . Ta đây liền chịu nhục đi!"

Mặc Bạch Diễm lại là hồ thẹn vừa cảm động, nói: "Điện hạ hiểu rõ đại nghĩa, thật sự là ta Đại Tùy chi phúc a!"

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 105: Ngoài ý muốn bên ngoài

Kinh Vương đem cái kia một lữ chi sư đại đầu binh gọi vào, trong đường đường bên ngoài, từ trên xuống dưới tất cả đều trở mình lần, lại bao quanh che lại hắn, lúc này mới dám đứng lên, tức giận nói: "Bốn vương như thế nào gặp chuyện như vậy? Không phải nói võ đồ đốc trị hạ đã thái bình sao? Nạn trộm cướp vẫn như cũ hoành hành mà!"

Nhâm Thái Thủ thừa cơ thấp giọng tiến vào sàm ngôn nói: "Vũ Sĩ Ược đây là tốt khoe xấu che thôi, Vương gia ngài có thể chiếm được tại Hoàng đế trước mặt vạch tội hấn một bản!"

Đang thì thầm lấy, đường tôi tớ kéo lấy Tô Lương Sinh tiến vào phòng khách.

Tô Lương Sinh trước đó chịu 16 hèo, không chờ đánh xong liền náo động lên thích khách sự kiện, những cái kia chấp hình nha dịch soạn một cái tán đi, đều trốn đi, vút xuống một mình hấn cột vào hình trên ghế chống cự lấy, mãi đến gió êm sóng lặng, rồi mới trở về, qua loa đánh xong còn lại 4 tấm, đem hấn hình phạt kèm theo trên ghế giải xuống dưới.

Tò Lương Sinh trong miệng vẫn như cũ bị đứt lấy một đoàn vải rách, hai mục đích trợn lên, sau cổ thối nát, thống khổ không thể tả. Hai cái nha dịch mang lấy hắn, tại một lớp con nhỏ dẫn dắt xuống tới đến nhận chức oán trước mặt, cái kia ban đầu nhĩ củi đầu khom lưng mà nói: "Lão gia, người này đã hành hình xong đánh chết, ngài xem nên xử trí như thế nào?"

Nhâm Oán không kiên nhẫn khoát tay một cái nói: "Lại giải vào đại lao, không thấy bản quan đang bận sao?"

Hai người nói chuyện ở giữa, Tô Lương Sinh đầu lưỡi dùng sức đỡ lấy, trong miệng vốn đã thấm ướt một đoàn vải rách lại bị hấn đĩnh đi ra. Tô Lương Sinh hồng hộc thở hổn hển mấy khẩu đại khí, hét lớn: "Thái Thú lão gia, người phúc!"

Tô Lương Sinh khí nộ giao gọi, nhin không được liền muốn chắt vắn Nhâm Oán vì sao nói chuyện không tính toán gì hết, nhưng hấn mới chỉ nói nửa câu, đột nhiên khí huyết một nghịch, một chùm huyết vụ phun ra ngoài, đem Nhâm Oán cùng Kinh Vương phun ra cái đây mắt đỏ tươi.

Kinh Vương điện hạ hiện tại là một đầu chim sợ cành cong, đột ngột thấy một đoàn sương máu ở trước mặt phun đến, sợ đến hấn vội vàng nhắm mắt lại, hét lớn: "Bất thích khách!" Nói bay lên một cước, đang đập trúng Tô Lương Sinh bụng dưới, đem hấn cứ thế mà đá ra sáu thước, ngã rầm trên mặt đất.

Kinh Vương vừa lau mắt, kinh hoàng kêu lên: "Mau tìm lang trung, bốn vương trúng độc!"

Nhâm Oán cũng lau mặt, cùng tên tiểu quỷ giống như đứng tại bên cạnh hắn, dờ khóc dờ cười nói: "Vương gia chó hoang sợ, đó là một cái chịu hình phạm nhân, không phải thích khách!"

Kinh Vương nghe xong, lúc này mới yên lòng lại, ngược lại then quá hoá giận, chỉ ngửa mặt nằm rạp trên mặt đất Tô Lương Sinh mắng: "Chó ngoan mới!

Đám đối bản Vương vô lễ, cho ta đánh chết tươi hần!"

Một người thị vệ xông về phía trước đi, nhưng thấy Tô Lương Sinh ngửa mặt nằm, hai mắt trừng trừng, đưa tay tìm tòi phần cổ của hần, quay đầu bẩm báo nói: "Vương gia, chó này tài đã chết!"

Kinh Vương nghe xong mừng rỡ, kinh ngạc nói: "Bỏn vương một cước oai, lại có lợi hại như vậy sao?"

Kỳ thật Tô Lương Sinh vừa rồi chịu hình lúc bị nha dịch động tay động chân, ngũ phủ lục tạng đều chấn động thành bị thương nặng, cho nên một câu nói còn chưa dứt lời liền phun máu, vốn chính là sống không được người, Kinh Vương một cước này chỉ là gia tốc quá trình này mà thôi.

Nhâm Oán đã xà tỳ côn bên trên, lập tức nhếch lên ngón tay cái nói: "Vương gia coi là thật thâm thù tốt, hạ quan bội phục cực kỳ."

Kinh Vương Lý Nguyên Tắc ngửa mặt cười to ba tiếng: "Ha ha ha "

Đột nhiên lại cười tiếng vừa thu lại, chỉ Tô Lương Sinh thi thể nói: "Bỏn vương một cước đá chết chó này giết tài, không có vấn đề a?"

Nhâm Oán nhàn nhạt liếc mắt Tô Lương Sinh thi thể liếc mắt, nói: "Vương gia chó buồn, này tiện sinh con mà cùng người khác thiết kế, ý đồ mua lương làm tỳ, hạ quan vốn sẽ phải nghiêm trị hần, người này bất quá là trong thanh lâu một cái con rùa, mệnh so chó còn tiện, chết thì chết, ai sẽ để ý!"

Nhâm Oán quơ quơ ống tay áo,

Phân phó nha dịch nói: "Tới a! Đem hần một dẫn chiếu cuốn, kéo đi bãi tha ma cho ăn chó hoang đi!"

Bọn nha dịch nghe, tiến lên quăng lên Tô Lương Sinh tóc, tựa như kéo một đoàn rác rưởi hướng về phía đại sảnh bên ngoài kéo đi.

Nhâm Oán quay đầu thấy Bàng mục mục chết không nhắm mắt bộ dáng, mừng thầm trong lòng: "Thích khách này giết đến Tốt a, Bàng thị đã chết, ta nhìn hần Vũ Sĩ Ước còn có thể làm cái gì cách làm!"

Nhâm Oán phân phó nói: "Này Bàng thị cùng Kinh Ngôn thi thể, liền giao cho người nhà bọn họ an táng đi!"

Nhâm Oán mạnh mẽ kiểm chế ý mừng, quay đầu lại đối Lý Nguyên Tắc nói: "Vương gia một mặt vết máu, quả thực bất nhã, mau mời đến hậu đường rửa mặt!"

Lý Nguyên Tắc gật đầu, bị Nhâm Oán dẫn hướng về sau đường đi, bọn thị vệ tự nhiên là tiền hô hậu ủng, cẩn thận đề phòng. Lý Ngự mất thấy một màn như thế, không khỏi mừng thầm, này chi tiết cả đời, chắc hẳn Nhâm Oán cũng liền không tâm tư để ý tới Cát Tường chuyện, không bằng sớm trở về, nhìn một chút còn có biện pháp nào có thể nghĩ.

Hần vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy một cái nha dịch vội vàng tiến đến, người này đại khái là vừa mới hồi phủ, còn không biết trong phủ xảy ra chuyện gì, về mặt vô cùng nghi hoặc nhìn chung quanh, thấy đang muốn quay người rời đi Nhâm Oán, lúc này mới xông về phía trước hai bước, ôm quyền nói: "Đại lão gia, nhỏ đã đem phán quyết nói cho Diệu Sách, khiến cho hần đến phủ đô đốc đi dẫn người!"

"Cái gì?"

Lý Ngự vừa vừa lộ ra vẻ vui mừng nhất thời cứng ở trên mặt, hần không nghĩ tới Nhâm Oán vậy mà dùng tới ám độ trần thương kẻ sách, nói là gọi cái kia Diệu Sách thẳng đường, nguyên lai lại chỉ là vì lưu lại chính mình. Lý Ngự trong lòng quýnh lên, quay người liền đi ra ngoài.

Lý Trọng Hiên cùng Lý Bá Hạo còn che chở Hoa Cô đứng ở đằng kia, nha dịch cùng Nhâm Oán một phen đối đáp cũng nghe lọt vào bọn hần trong tai, đương nhiên hiểu rõ Lý Ngự vì sao sốt ruột, lập tức liền đi theo.

Nhâm Oán nhìn qua Lý Ngự bóng lưng cười gằn, trong lòng cười thầm: "Lão phu sớm đã làm bài, ngươi bây giờ đi về, thì đã trễ á! Cùng ta đấu, hắc hắc, tiểu tử, ngươi còn nện một chút!"

Hột Kiền Thừa Cơ quay người thời khắc, trên dưới nghiêng mắt nhìn hần hai mắt, âm thầm gắt một cái: "Đãi lão tử khỏi binh tạo phản thời khắc, liền lấy ngươi lão tặc này tế cờ, cũng coi như thay trời hành đạo!"

Nhâm Oán một mực vịn Kinh Vương sau này đường đi. Kinh Vương là cái không đủ ba mươi tuổi người trẻ tuổi, bị hần diu lấy, đồ giống như con trai diu lấy chính mình lão thái gia.

Lý Nguyên Tắc trên mặt vết máu ngấm dần lam, căng thẳng da mặt có phần không thoải mái, nhìn không được phàn nàn nói: "Bỏn vương hứng thú bùng bùng mà đến, làm sao lại

Lại sẽ gặp phải dạng này xúi quẩy sự tình, thật là ngươi có thể chiếm được cho bỏn vương an ủi một chút a!"

Nhâm Oán vội vàng nói: "Vâng vâng vâng! Đãi rửa mặt súc miệng về sau, hạ quan chuẩn bị một tịch rượu ngon, cho Vương gia an ủi."

Kinh Vương ôm ngực nói: "Rượu ngon? Âm dạ dày không ấm lòng nha! Vẫn là gọi cái vừa ý mà cô nương đến, an ủi một chút bỏn vương đi!"

Phủ đô đốc khách xá bên trong, Dương Thiên Diệp chậm rãi đi tại trong rừng. Vốn là chỉ cảm thấy Thu Hà nửa khô, thu diệp nửa điều, một mảnh tiêu

Mặc Bạch Diễm nhìn ở trong mắt, tuổi già an lành. Từ nhỏ đến lớn, đối diện hạ khổ tâm bồi dưỡng thật sự là không phí công a, Mặc Bạch Diễm không khỏi hạ thấp người khen: "Lão nô bản còn lo lắng điện hạ không vui, nay thấy công chúa, mây trôi nước chảy, quả nhiên là lấy lên được, thả xuống được bậc cân quốc không thua đáng mừng lắm nha!"

Nghे hần nói chuyện, Dương Thiên Diệp mới phát giác chính mình vui về đến có chút không có nguyên do, không khôì có chút lúng túng nói: "Cái này đại sự không câu nệ tiểu tiết, lẽ ra như thế!"

Mặc Bạch Diễm nhú nhú mày: "Ngoài ý muốn nghe được quan tâm người bên trong có người thì thậm một việc!"

Mặc Bạch Diễm nói: "Hai người kia thì thâm thanh âm mặc dù nhẹ, nhưng lão nô lại nghe được rất rõ ràng. Bọn hần nói Vũ Sĩ Ược năm nay nhiệm kỳ một đầy, liền muốn đòi chuyển hần vì quan!"

Dương Thiên Diệp lấy làm kinh hãi, thân thể mềm mại xoay một cái, một trận gió giống như xoay người lại, lần này kinh sợ cùng mới vừa nghe hấn giận Lý Ngư chưa chết, lại là một loại khác tâm cảnh: "Người nói cái gì, Vũ Sĩ Ược muốn đòi chuyện hấn vì quan?"

Nàng thật vất vả mới trà trộn vào Vũ phủ, bây giờ vừa mới tại Mạc phủ bên trong bộc lộ tài năng, còn chưa từng nắm giữ binh phù lệnh tiễn, Hộ Vệ Thừa Cơ trong quân đội cũng chưa mở ra cục diện, chỉ còn mấy tháng thời gian, là dù như thế nào cũng không kịp có cái gì làm. Một khi Vũ Sĩ Ước chuyển hấn, bọn hắn còn có cái gì làm đâu?

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 106: Cát Tường chi thể

Dương Thiên Diệp nghìn tính vạn tính, cái gì đều đã nghĩ đến, liền là không nghĩ tới Vũ Sĩ Ước tại Lợi châu lẫn vào êm đẹp, lại lại đột nhiên muốn bị triều đình điều đi, dù cho lại nhiều cho nàng thời gian một năm cũng tốt a. Vậy phải làm sao bây giờ?

Dương Thiên Diệp tạm thời trong lòng đại loạn, nàng bóp cổ tay khô tư thật lâu, đột nhiên dừng lại thân thể, đối Mặc Bạch Diễm nói: "Người tìm cơ hội nói cho Hột Kiền Thừa Cơ, ngày mai giờ Dậu một khắc, chúng ta tại hậu sơn gặp gỡ, thương lượng chuyện quan trọng!"

Dương Thiên Diệp cắn môi một cái, lại nói: "Ngày mai, ta sẽ đi hương về phía Vũ Sĩ Ược hỏi cho rõ, nếu là hấn quả thật muốn dời chuyển hấn vì quan, chúng ta liền phải tranh thủ thời gian thương lượng cái biện pháp ra đến rồi!"

Mặc Bạch Diễm khấu đầu nói: "Lão nô tuân mệnh!"

Lúc này, Diệu Sách mang theo lão bà Dư thị, tại bảy tám cái xem náo nhiệt hương dân chen chúc dưới, đi tới phủ đô đốc trước.

Điều Sách trước đây mặc dù đã thu lấy Nhâm Oán chỗ tốt, thấy có Nhâm Thái Thủ chỗ dựa, thế nhưng là đến phủ đô đốc trước cửa, vẫn như cũ không dám can rờ xông vào, chỉ là đối cái kia thủ vệ tiểu Đĩnh nói: "Già yếu Điều Sách, làm phiền quân gia, gọi nữ nhi của ta Cát Tường đi ra!"

Điền Sách hướng về phía hấn bày ra trong tay Thái Thú ký tên công văn, cười bồi nói: "Tiểu nữ Cát Tường, nguyên chịu gian nhân hãm hại, làm bán tại 'Trương Phi Cư ', may nhờ Thái Thú đại lão gia công đạo, bây giờ đã phán quyết cái kia bán mình văn thư vô hiệu, tiểu lão nhân là tới dẫn con gái về nhà."

Lý Ngự vì Cát Tường thừa kiên, võ đô đốc phía sau chỗ dựa sự tình, phủ đô đốc trên dưới đều là rõ ràng. Giờ phút này nghe xong Cát Tường cô nước

phụ thân đến dẫn con gái, còn có quan phủ phán quyết, cái kia tiểu Đình cũng không biết tình thế đến tốt cùng là thế nào phát triển, đối với hắn vẫn còn khách khí.

Cái kia tiểu Đình hướng về phía hắn dương dương tay nói: "Tốt! Ngươi tạm chờ lấy!" Liền đối với những khác thủ vệ binh sĩ nói một tiếng, hướng về phía trong phủ đi đến.

Cát Tường đang ở khách xá đau khổ chờ đợi Lý Ngự tin tức, thủ vệ thủ binh tiểu Đình chạy đến, khách khí hướng về phía nàng hô: "Cát Tường cô nương, chúc mừng, chúc mừng nha! Vụ án của ngươi đã phán quyết, ngươi cùng 'Trương Phi Cư' cái kia phần văn tự bản mình đã bị Thái Thú lão gia phế đi, lệnh tôn lão đại nhân đã đến trước phủ, muốn tiếp ngươi về nhà đâu!"

Cát Tường nghe được nửa trước đoạn, trên mặt không tự chủ được đầy tràn nụ cười, đợi sau khi nghe được nửa câu, nụ cười nhất thời cứng ở trên mặt. Phan Kiều Kiều đang bồi Cát Tường nói chuyện phiếm khuyên bảo nàng, nghe được tin tức này cũng không nhịn được ngay dại. Tiểu Đình không biết nội tình, nhìn nàng một mặt kinh ngạc, chỉ coi nàng là quá vui vẻ, liền sườn thân, tức thủ nói: "Cô nương, mời đi!"

"Không! Ta không đi! Ta không đi. . ." Cát Tường đột nhiên kịp phản ứng, kinh hoàng lui hai bước, xin giúp đỡ tựa như bắt lấy Cát Tường cánh tay, năn nỉ mà nói: "Đại nương, ta nên làm cái gì?"

Phan Kiều Kiều vỗ vỗ cánh tay nàng, an ủi: "Cát Tường, ngươi chớ hoảng sợ."

Phan Kiều Kiều chuyển hướng tiểu Đình, hỏi: "Nhà của ta Lý Ngự trở lại rồi?"

Tiểu Đình đối cái này mạnh mẽ phản đại nương có chút e ngại, vội nói: "Không gặp nhà ngươi tiểu thân tiên đâu, chỉ có Cát Tường cô nương cha mẹ còn có bảy tám cái hàng xóm, ở bên ngoài phủ chờ lấy."

Cát Tường nắm lấy Phan Kiều Kiều tay nói: "Đại nương, làm sao bây giờ. . ."

Phan Kiều Kiều suy nghĩ một chút, cắn răng nói: "Đi! Chúng ta đi xem một chút!"

Cát Tường không dám động đánh, Phan Kiều Kiều an ủi: "Mặc kệ bọn hắn đã làm những gì, bên cạnh trong mắt người, luôn luôn cha mẹ của ngươi, nếu như ngươi không đi ra, mặc cho bọn hắn chờ ở bên ngoài, còn không bị người đâm sống lưng của ngươi xuong? Đừng sợ, nơi này chính là phủ tổng đốc, bọn hắn không dám trắng trợn cướp đoạt ngươi trở về. Đi, đại nương cùng ngươi đi!"

Cát Tường mặc dù e ngại đi gặp nàng cái kia vô lương phụ mẫu, nhưng phản đại nương nói đều hợp tình hợp lý.

Điều gia cái kia chút chuyện, người bên ngoài chưa hẳn rõ ràng. Có theo hay không phụ thân về nhà là một chuyện, nếu như thấy cũng không thấy, khiến cho phụ thân cùng bụng phê mẹ kế đâm tại ngoài cửa phủ, chỉ sợ thật muốn bị Lợi châu người nước bọt cho tươi sống chết đuối.

Ngoài cửa phủ, Viên Thiên Cương thành thoi thành thoi một người vừa bước đi thông thả trở về. Hắn chỉ mơ hồ tính ra món kia dị bảo có chỗ lợi gì, lại không có khả năng biết rõ lai lịch của nó cùng với cụ thể vận hành phương pháp.

Dù sao, hắn là cái cổ nhân, cũng nhận thời đại nhiều cực hạn.

Hắn có thể thông qua huyền ảo thuật bói toán thấy rõ rất nhiều ngày cơ, chưa hẳn hiểu rõ nó thực chất. Cho nên, hắn có thể tính ra cái kia dị bảo đến từ thiên ngoại, lại không rõ cái gì gọi là ngoài hành tinh khách đến thăm, chỉ có thể quy về thần tiên hàng ngũ. Hắn biết cái kia dị bảo có biết trước tương lai thậm chí cái biến tương lai tác dụng, nhưng lại không biết nó cụ thể là cái thứ gì, như thế nào vận hành.

Cho nên, hắn cũng cũng không biết cái kia dị bảo một khi phát sinh tác dụng, ngoại trừ nó người nắm giữ, tất cả mọi người trải qua cùng trí nhớ đều sẽ trở về, mặc dù có người chứng kiến qua cái kia dị bảo, một khi trở về, trí nhớ cũng bị gạt bỏ, căn bản nói không nên lời.

Viên Thiên Cương phở lớn ngồ nhỏ tản bộ nửa ngày, cũng không có điều tra nghe ngóng đến tin tức hữu dụng gì, chỉ biết là gần đây Lợi châu có cái tiểu thân tiên đột nhiên thành danh, nhưng mà lại nghe nói hắn là Chung Nam ân sĩ tô có đạo đồ đệ.

Viên Thiên Cương cùng tô có đạo mặc dù vốn không quen biết, lại nghe tiếng đã lâu, hiểu được đó cũng là cái thật có lớn người có bản lĩnh, đã là đồ đệ của hắn, cái kia cùng dị bảo không quan hệ, cho nên chẳng khác gì là ra ngoài nửa ngày, không thu hoạch được gì.

Bất quá hắn cũng không vội, Viên Thiên Cương là người tu đạo, chú trọng duyên phận, chú trọng thuận theo tự nhiên. Duyên đến tự nhiên đến, gặp cũng vô dụng, cho nên nhanh nhẹn thông suốt liền trở về phủ. Vừa đến trước phủ, chỉ thấy một cái trung niên hán tử vịn một cái bụng phê phụ nhân đứng ở nơi đó, phía sau còn đi theo bảy tám cái hương dân.

Nhân vô cùng nhàm chán viên đại sư trong lồng ngực đoàn kia bát quái lửa nhất thời lại lần nữa cháy hừng hực, liền cũng không vội mà vào phủ, chỉ hướng bên cạnh vừa đứng, hai tay hướng trong tay áo một khép, nhìn lên náo nhiệt.

Cát Tường bị phản đại nương lộ ra cửa phủ, Diệu Sách xem xét, lập tức mặt mũi tràn đầy hiện lạnh ghênh đón tiếp lấy, kích động kêu: "Con gái, ta nữ nhi ngoan!"

Diệu Sách giang hai cánh tay muốn ôm đi lên, nhìn hắn thân tình bộc lộ đáng yêu, Cát Tường không khỏi hoảng hốt một cái, nếu không phải hôm đó ngẫu nhiên gặp, tận mắt thấy phụ thân vô tình, nàng đều muốn tin là thật.

Phan Kiều Kiều khẽ vươn tay, ngăn ở Diêu Sách đang trước

Mặt, trừng mắt lên nói: "Họ diêu, ngươi muốn làm sao?"

Diêu Sách hiện tại còn thuê lại lấy Phan Kiều Kiều phòng ở, tuy nói hần vừa mới thu Nhâm Thái Thủ một số tiền lớn, khác tìm chỗ ở cũng không làm khó, thế nhưng đối chủ thuê nhà cuối cùng vẫn là tương đối khách khí, bề bộn lộ ra văn thư, hớn hờ ra mặt mà nói: "Phan đại nương, ngươi nhìn! Thái Thủ lão gia phán quyết 'Trương Phi Cư' bán mình văn thư vô hiệu, nhà của ta Cát Tường trùng hoạch tự do."

Phan Kiều Kiều nói: "Lão nương lại không biết chữ, nào biết được bên trên viết thứ gì?"

Phan Kiều Kiều đem cái kia văn thư đẩy qua một bên, nói: "Họ diêu, ngay trước nhiều như vậy hàng xóm láng giềng, ta có thể chiếm được thay Cát Tường nói một câu! Lúc trước ngươi muốn đem con gái gả cho một cái có thể làm cha nàng người chột mắt, liền vì bức về người ta một chút kia sinh lễ, có người như thế làm cha sao?"

Lại về sau, 'Trương Phi Cư' cầm bán mình văn thư đến, Cát Tường thế nhưng là nói, nàng là bị người lừa gạt lừa gạt ký văn thư, ngươi này làm cha có không vì con gái đi ra mặt, đánh qua một trận kiện cáo? Hiện nay, là con trai của ta thay Cát Tường chỗ dựa, thay nàng đánh kiện cáo. Vụ án này quay lại, ngươi qua đây dẫn nữ nhi, dẫn con gái trở về làm gì? Lại bán cho người bên ngoài kiếm lời một bút trái lương tâm tiền sao?"

Diêu Sách bị Phan Kiều Kiều nói mặt đỏ tới mang tai, tạm thời nói không ra lời.

Dư thị một thấy mình đàn ông ngậm miệng không trả lời được, nhất thời nhảy ra ngoài, chống nạnh nói: "Phan đại nương, ngươi nói như vậy coi như không đúng. Cái gì gọi là bán con gái? Nam cưới nữ gả, phụ mẫu chi mệnh, thiên kinh địa nghĩa a! Con gái là chúng ta Diêu gia con gái, giấy trắng màu đỏ gây đến rõ ràng, Cát Tường là nam nhân ta con gái ruột, làm cha muốn đem con gái mang về nhà, ai có thể không cho? Các ngươi nói, có phải hay không cái này lý nhĩ?"

Những cái kia đứng ngoài quan sát hàng xóm ít nhiều biết chút Cát Tường chịu phụ mẫu ngược đãi tình huống, nhưng đến tốt cùng đến trình độ nào lại không rõ ràng, dù sao mẹ ruột chết sớm, gia cảnh lại khốn cùng, mẹ kế càng thiên vị chính mình con gái ruột nhiều chút, theo bọn hần nghĩ cũng là chuyện đương nhiên.

Bây giờ Cát Tường muốn hay không cùng Diêu Sách đi, đây chính là liên quan đến nhân luân Thổ Phỉen sự tình, không người nào nguyện ý xuất hiện phụ mẫu quyền uy mất sạch, con cái bất hiếu không theo tình huống, đương nhiên là đứng tại Dư thị một bên, đám người đồn dập gặt đầu, có người khuyên nói: "Phan đại nương, chuyện nhà của người ta, chúng ta người ngoài nhưng không tiện quản."

Người còn lại nói: "Đúng vậy a! Phan đại nương ngươi nếu là thương tiếc Cát Tường cô nương, quay đầu mà chuẩn bị sinh lễ lên Phan gia cầu hôn đi, cưới trở về làm chính mình cô vợ trẻ, muốn làm sao đau liền làm sao đau, gả đi con gái tát nước ra ngoài, đến lúc đó diêu đại thúc cũng quản không được, hiện đang can thiệp có khả năng không thích hợp, ngươi nói có đúng hay không cái này lý nhĩ?"

Hai bên tranh chấp không xuống, người đứng xem châu đầu ghé tai, người trong cuộc Cát Tường lần nữa thành một kiện bị người tranh đoạt vật phẩm, không có người hỏi nàng có nguyện ý hay không, không có người hỏi nàng có thích hay không. Cát Tường một mặt bị thương, cơ khổ đứng ở đằng kia, làm cho người ta sinh yêu.

Viên Thiên Cương đứng ở một bên, đã thông qua song phương cãi lộn đem sự tình khiến cho rõ ràng. Viên Thiên Cương thầm nghĩ: "Này Cát Tường cô nương, quả cũng đáng thương. Chỉ là. . . Cái kia Diêu Sách là nàng cha ruột, đối nàng cả đời thật có quyết định quyền lực, người bên ngoài như thế nào can thiệp?"

Viên Thiên Cương xoa cằm, ý tưởng đột phát: "Ừm, này Cát Tường nếu là xuất gia, vậy liền không phải do phụ mẫu làm chủ. Nhảy ra tam giới bên ngoài, không ở trong ngũ hành mà! Ta muốn hay không đóng vai một lần đạo sĩ, thu nàng làm nữ đệ tử đầu? Chờ gió êm sóng lặng, lại để cho nàng hoàn tục, cùng người trong lòng song túc song tề đi, chẳng phải là tốt?"

Viên Thiên Cương nghĩ tới đây, cảm xúc chợt nổi sóng, mơ hồ cảm ứng được, tựa hồ tại tương lai thời không bên trong, liền có người dùng qua tương tự biện pháp, đã giúp một cái hãm sâu buồn rầu bên trong đa tình nữ tử.

Viên Thiên Cương trong lòng hơi động, liền muốn bấm đốt ngón tay tương lai, thế nhưng vừa nghĩ tới xem bói thiên cơ nhất định phải trả giá đắt, biết tương lai có người nào dùng qua đồng dạng biện pháp, cùng hần mà nói về thực cũng không quá mức tác dụng, liền cứ thế mà bỏ đi ý nghĩ này.

Dư thị nghe được đám láng giềng nhắc lên cầu hôn, trong lòng thầm nghĩ: "Cầu hôn? Làm sao có thể! Chúng ta thế nhưng là thu mặc cho thái lão gia tiền, đáp ứng hết thầy nghe hần an bài. Này có chịu không không được."

Dư thị trong lòng quýnh lên, nhất thời nhân tiện nói: "Cầu hôn? Chúng ta Diêu gia cũng không dám treo cao! Cát Tường muốn gả ai, chúng ta chủ nhà đã sớm có chủ ý, nhưng không tới phiên người ngoài vung tay múa chân."

Phan Kiều Kiều nghe xong gấp, tiến lên một ngón tay Dư thị, nói: "Tốt a ngươi, nguyên lai các ngươi ngay từ đầu liền không có nghi ngờ hảo tâm nhãn, Cát Tường nếu là cùng các ngươi trở về, còn không bị các ngươi găm đến gãy chuyện đều không thừa?"

Phan Kiều Kiều đầu ngón tay đem sờ chưa sờ, cũng liền dính vào Dư thị một chút quần áo bên cạnh, nhưng Dư thị lại hướng về sau vừa lui, hai đầu gối khẽ cong, dãi nhanh chịu tới mặt đất, mới lập tức ngồi xuống, hô to kêu nhỏ lên: "Ồi! Đánh người á! Đánh người á! Thương cảm ta người mang lực giáp, này nếu là hải tử không có, ta cùng ngươi liều mạng."

Diệu Sách tập trung tinh thần mong chờ lấy có thể sinh con trai đầu, nữ nhân lúc đó, làm cho hấn vô cùng lo sợ, cuống quýt nhào tới đỡ lấy, nói: "Người thế nào, người thế nào, người không sao chứ?"

Phan Kiều Kiều cả giận nói: "Ta cũng không có đụng nàng a, các người tất cả mọi người thấy a, nữ nhân này nếu là đe dọa, mọi người có thể chiếm được làm công đạo!"

Lúc này tuổi trẻ từ trong đám người chui ra, phụ mẫu đến phủ đô đốc đến đòi người, nàng đương nhiên cũng tới. Chỉ là ngay từ đầu không có đứng ở phía trước nhất. Kỳ thật nàng trong đáy lòng đối cái này cùng cha khác mẹ tỷ tỷ một mực ghen ghét vô cùng, hận nàng sinh đến so với chính mình còn đẹp, hận nàng liền có tiểu thần tiên như thế triu mến, lại cứ chính mình đủ kiểu nịnh bợ, liền là không vào được tiểu thần tiên pháp nhãn.

Bây giờ mượn mẫu thân có, tuổi trẻ đỡ lấy Dư thị, ngẩng đầu lên mà đến, hận hận trừng mắt Phan Kiều Kiều nói: "Phan đại nương, chúng ta diệu gia sự, nhưng không tới phiên người tới vùng tay múa chân. Tỷ tỷ của ta sinh là Diệu gia người, chết là Diệu gia quý, quan phủ đã có phán xét, ai dám ngăn trở cha mẹ ta mang nàng về nhà? Về phần nói tỷ tỷ của ta gả cho người nào. . ."

Tuổi trẻ cười lạnh một tiếng, nói: "Ta liền nói thẳng đi! Cha ta căn bản là không có dự định bảo nàng lấy chồng. Chúng ta Diệu gia gia cảnh không tốt, mẹ ta lại lập tức phải sinh con, đến lúc đó như thế nào nuôi sống? Cha cùng một vị Quý Nhân đảm tốt, muốn đem tỷ tỷ của ta bán đi vị quý nhân kia trong nhà làm nha hoàn, làm gì

? Ta lại không che giấu, liền nói ra thì sao? Đây là ta diệu gia sự, ai quản được?"

Tuổi trẻ câu này lời vừa ra khỏi miệng, ồn ào hiện trường lập tức một mảnh tịch mịch, lặng ngắt như tờ. Vốn là cãi lộn không nghỉ, châu đầu ghé tai, chỉ trò, đứng ngoài quan sát lắt đầu, đều định ở nơi đó, nhìn về phía cùng một cái phương hướng.

Tuổi trẻ giật mình trong lòng, theo ánh mắt của mọi người nhìn sang, chỉ thấy Lý Ngu tại Cầu Đầu Nhi cùng Trần Phi Dương hai người đồng hành, chạy tới phía ngoài đoàn người mặt.

Đám người vô ý thức nhường ra một lối đi, Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi đều đứng tại nơi đó, Lý Ngu một thân một mình, theo bức tường người ở giữa chậm rãi đi lên phía trước.

Đang ngồi dưới đất khóc lóc om sòm Dư thị khiến cho tuổi trẻ vịn, ngượng ngừng đứng lên.

Diệu Sách bối rối né tránh một cái Lý Ngu ánh mắt, đứng ở Dư thị bên cạnh.

Phan Kiều Kiều mừng rỡ mà tự hào mà nhìn xem con trai, mà Lý Ngu ánh mắt lại ổn định ở Cát Tường trên người.

"Lý Ngu ca ca. . ."

Cát Tường phảng phất chết chìm người rốt cục bắt lấy một cọng cỏ cứu mạng, nhào lên bắt lại Lý Ngu tay, roi lệ nói: "Ta không muốn trở về! Ta không muốn lại hồi trở lại cái nhà kia, không muốn lại họ cái kia họ! Lý Ngu ca ca, cứu ta!"

Lý Ngu thật sâu nhìn qua Cát Tường roi lệ con mắt, nhẹ nhàng đẩy ra tay của nàng.

Cát Tường vẻ mặt nhất thời thay đổi, ánh mắt lộ ra một vết sợ hãi cực độ, nàng ngơ ngác nhìn Lý Ngu, sợ từ trong miệng hấn cũng nghe đến vút bỏ nàng từ bỏ nàng, cái kia nàng thật có khả năng không cần sống thêm.

Lý Ngu trầm thấp nói: "Ta có thể làm, đều đã làm! Sức người có lúc tận!"

Cát Tường nghe, một lòng dần dần chìm đến đáy cốc.

Diệu Sách cùng Dư thị liếc nhau một cái, lại là mặt mũi tràn đầy kinh hãi: Tiểu thần tiên cũng phải buông tay sao? Nghe lời nghe ý, sức người có lúc tận, tận nhân lực mà nghe thiên mệnh oa! Tiểu thần tiên rõ ràng là thúc thủ vô sách a!

Lý Ngu nhẹ nhàng thở một hơi, lại nói: "Mặc kệ người muốn làm gì, ta vẫn như cũ sẽ cùng người đứng ở một bên! Nhưng, cái này lừa bịp, người được bản thân leo ra!"

Chờ mong chỉ riêng nặng lại tại Cát Tường trong mắt dấy lên, nàng thật sâu nhìn về phía Lý Ngu, Lý Ngu dùng không cho ánh mắt chất vấn hướng về phía nàng chậm chạp mà mạnh mẽ gặt gặt đầu.

Cát Tường hít một hơi thật sâu, đột nhiên xoay người rời đi.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, không rõ Cát Tường đi làm cái gì, liền liền Viên Thiên Cương đứng ở một bên, đều có chút sững sờ. Hấn đang kim nén không được, nghĩ thay Cát Tường bóp tính một chút cát hung họa phúc, Cát Tường đã bung một chậu nước, theo phủ đô đốc cửa chính đi ra.

Hứ hứ xoạt xoạt châu đầu ghé tai tiếng hơi ngừng, tất cả mọi người nhìn về phía đứng tại trên thềm đá Cát Tường.

Cát Tường bung một chậu nước, đứng tại trên thềm đá, lớn tiếng nói: "Diệu cái họ này, vĩnh viễn sẽ không lại quan tại nô trên đầu!"

Cát Tường ánh mắt chưa từng như này kiên định, rõ ràng. Ánh mắt của nàng theo trên thân mọi người từng cái lướt qua, cuối cùng rơi vào Lý Ngu trên

Cát Tường vốn là giống một quyết tâm vừa chết, dũng cảm một mình đối mặt thiên quân vạn mã dũng sĩ, nhưng Lý Ngự đi đến bên người nàng lúc, lại không tự chủ được lui một bước, ngoan ngoãn đứng ở hần phía sau, tựa như một cái tiểu tốt, rốt cục gặp được hần nguyên soái.

Lý Ngự hướng về phía dưới thềm đứng đầy đám người phát phát tay, thật cùng kiểm duyệt tam quân đại nguyên soái giống như: "Các vị, Cát Tường cô nương ngay ở chỗ này, muốn đánh chết nàng, hiện tại, tiến về phía trước một bước đi!"

Bỏ trốn người vĩnh thế làm tỳ, coi như nàng đàn ông chính mình nguyện ý, cũng vĩnh thế không thể nhắc vì thế tử, thậm chí làm thiếp đều không được, chỉ có thể là tỳ. Đây là văn bản rõ ràng chờ tại luật pháp bên trong.

Vì giữ gìn xã hội bình thường hôn nhân chế độ cùng lễ pháp.

Đồng thời, nếu như bỏ trốn người bị tại chỗ bắt được, là có thể đánh chết tươi, đây cũng là hợp pháp. Thế nhưng là đạo lý là đạo lý này, cũng phải điểm phân trường hợp hoàn cảnh đúng không? Lý Ngự đứng tại trên thềm đá kiểu nói này, ăn dưa quần chúng không hẹn mà cùng lui một bước.

Tiến về phía trước một bước đi? Người nói đùa cái gì, đây là phủ đô đốc a! Cửa chính hai phía vốn là một cái Chập Kịch trường, bốn cái súng sĩ, bởi vì trước phủ vây quanh người, tạm thời lại tăng lên gấp đôi, chín cái đại hán vạm vỡ giương giương mắt hồ đang xem chúng ta đây.

Chúng ta chỉ là nhân đến phát chán ăn dưa quần chúng, vậy xem vậy xem, tìm một chút trà còn lại com nhân xả đạm lời nói tư mà thôi. Giữ gìn phong kiến lễ giáo, đừng nên đại Đường tập tục trọng đại như vậy trách nhiệm, vẫn là đừng giao cho chúng ta đi?

Ăn dưa quần chúng vừa lui, chỉ còn lại có Diệu gia ba người đứng ở đằng kia, đã chưa tiến vào, cũng không lui, tiến thoái lưỡng nan.

Lý Ngự nụ cười phút chốc thu vào, thanh âm cũng nghiêm túc lên: "Cát Tường cô nương, dung mạo bộ dáng, nhân phẩm bản tính, đó là không có chọn! Không tin người mua lấy bốn lượng bông vải tơ lụa một tơ lụa (thăm một thăm), hàng xóm láng giềng ai không nhếch lên ngón cái mà khen?"

Lúc này bông vải tại Trung Nguyên trên mặt đất còn không có rộng khắp gieo trồng, chỉ có theo Tây Vực nhập khẩu cực ít lượng vải bông, còn gọi là "Trắng chồng vải", trân quý mà hiếm thấy, nhà giàu có mới có thể sử dụng, nhà nghèo khổ có thấy đều chưa hần gặp qua, cũng không biết Lý Ngự đang nói cái gì, nhưng mà chính là bởi vì không biết, cho nên cảm thấy. . . Hết sức có đạo lý!

Lý Ngự nói: "Nhưng hôm nay, Cát Tường cô nương vì cái gì tình nguyện trên lưng bắt hiểu bất nghĩa tên, cũng phải cùng Diệu gia thoát ly quan hệ đâu? Nguyên do bên trong, một lời khó nói hết! Mọi người có mắt có thể xem, có tai có thể nghe, thật muốn có ý, hỏi thăm một chút cũng đã biết, này cũng không phải bí mật gì!"

Ăn dưa quần chúng là rất dễ dàng bị chi phối, Lý Ngự một phen, đám người nhất thời châu đầu ghé tai. Diệu Sách một nhà ba người có thể cạy vào chỉ có đạo nghĩa, bây giờ đạo nghĩa cũng phải chân đứng không vững, không khỏi có chút hoảng.

Lý Ngự lại nói: "Về phần Cát Tường cô nương vừa rồi làm nô tỳ một phen, chỉ là nói nhảm thôi, làm không đáp số. Tất cả mọi người là người thông minh, chỉ phải suy nghĩ một chút, nàng tình nguyện làm nô tỳ, tình nguyện bị người thóa mạ, cũng muốn làm như thế, liền biết nàng là bức nào bắt đắc dĩ, bức nào vô tội!"

Lý Ngự thay Cát Tường vòng chuyển lời nói này, nhưng thật ra là có hảo ý. Nếu thân ở cái này hoàn cảnh lớn, liền phải tuân thủ

Cái này hoàn cảnh lớn quy tắc. Nếu như ngồi vững nàng thoát ly Diệu gia thuộc về bỏ trốn, cái kia nàng liền thật cả một đời không cách nào ngẩng đầu.

Lý Ngự là người hiện đại, ở vào tiếng tin tức truyền bá đạt thế giới, coi như mình còn trẻ, không có nhiều như vậy trải qua, nhưng cũng là kiến thức rộng rãi, hiểu được nhỏ không nhẫn sẽ bị loạn đại mưu đạo lý, sẽ không không phân trường hợp, chẳng phân biệt được đối tượng chỉ bằng một bầu nhiệt huyết làm việc.

Chỉ cần có dũng khí, liền có thể thay đổi toàn bộ thế giới, đó là nhiều hai triết học a. Người là không có cách nào cùng hoàn cảnh lớn chống lại, người khiến cho Lý Thế Dân đóng vai thành khoắc đầu sĩ, cùng Đại Lực ca như thế nói chuyện thử một chút, cả triều văn võ, hoàng thân quốc thích đều phải cho là hần bị bệnh tâm thần, lập tức liền phải đem hần trời lại thay cái Hoàng đế đương gia.

Lý Ngự tuy dám làm một chút bất chấp hậu quả việc lớn, tí như hần giả tá thần phật danh nghĩa, rót Nhâm Thái Thủ một bụng nước phân. Thế nhưng là, Nhâm Thái Thủ không phải Cát Tường, Cát Tường là hần chỗ yếu chỗ yếu người, hần làm cái gì, liền phải cân nhắc đến tương lai của nàng.

Nói vài lời lời hay, tuy tạm thời sướng rồi, nhưng này chính là Cát Tường cả đời tâm bệnh. Coi như hần nhìn thoáng được, cũng rất khó khiến cho Cát Tường tiêu tan, Cát Tường nhưng là từ nhỏ đến lớn đều sinh sống trên thế giới này người, quan niệm khó sửa đổi.

Coi như hần mang theo Cát Tường cao chạy xa bay, đổi một cái không người biết được xuất thân lai lịch địa phương sinh hoạt, cưới nàng làm thê tử, Cát Tường trong lòng mình cũng sẽ thủy chung cho rằng, nàng là không hợp pháp nguy vợ, sẽ tích tụ thành bệnh.

Đây là Lý Ngự có hảo ý, bởi vì quan tâm, cho nên thay nàng nghĩ quá nhiều, nhưng Cát Tường lúc này nhưng là thật không thềm đếm xia, nàng từ nhỏ đến lớn thân phận cùng tình cảnh, cùng nô tỳ có cái gì khác nhau? Cho nên, nàng là thật không quan tâm.

Lý Ngự lần này giữ gìn mờ mờ, nghe vào Cát Tường tâm lý, lại coi là Lý Ngự là cố ý phui sạch quan hệ, về mặt lập tức trở nên trắng bạch. Phải biết, một khi ngồi vững bỏ trốn tên, cái kia tự hạ mình cũng không chỉ là nàng, còn có nàng nam nhân.

Bất quá, suy nghĩ kỹ một chút cũng có đạo lý. Nữ hài tử nha, da mặt luôn luôn mỏng chút, một khi cùng một người định cả đời, bái đường trước đó đều không có ý tứ lại khi đi hai người khi về một đôi đầu, huống chi bọn hắn bây giờ loại tình huống này.

Thế là, Lý Ngự hết sức khéo hiểu lòng người không có đuổi theo khiến cho Cát Tường càng khó xử. Thế là, Cát Tường liền càng thêm nhận định phán đoán của mình: Ngự ca ca là thích nàng, nhưng muốn hắn vì nàng mà từ bỏ sự nghiệp tiền đồ, lại là tuyệt đối không thể dùng.

Cát Tường sự tình rốt cục đạt được viên mãn giải quyết, Lý Ngự lòng mang lớn sướng, vốn là những ngày này đều có chút tâm sự, ảnh hưởng tới muốn ăn, đêm nay lại ăn đến mức dị thường vui vẻ, kết quả ăn đến có chút chống đỡ.

Sau khi ăn xong, Lý Ngự ở trong viện tản bộ tiêu thực, Hột Kiền Thừa Cơ từ một bên vọt ra.

Hột Kiền Thừa Cơ vừa mới mặt ngô qua Mặc Bạch Diễm, được biết ngày mai phía sau núi gặp nhau thời gian, địa điểm, kết quả xoay một cái đi ra, liền thấy Lý Ngự.

Lý Ngự nâng tay lên, vừa định lên tiếng kêu gọi, Hột Kiền Thừa Cơ đã cười lạnh một tiếng, nói: "ngu! "

Lý Ngự ngạc nhiên: "Ài?"

Hột Kiền Thừa Cơ nói: "ngươi đều không biết mình xuân, còn chưa đủ xuân?"

Lý Ngự ngạc nhiên nói: "Ta xuân? Ta làm sao rồi?"

Hột Kiền Thừa Cơ lắc đầu nói: "Một vị cô nương nhà, thà rằng gánh vác lấy vạn người thóa mạ bỏ trốn tên đi theo ngươi, bức vẽ chính là cái gì? Chỉ là ngươi một câu hứa hẹn mà thôi. Nhưng ngươi nói cái gì? ngươi thương lòng của người ta có biết hay không? Ngươi tại sao ngu xuân như vậy?"

Lý Ngự khinh thường "Xùy" một tiếng, nói: "Khoa trương đi, liền ngươi, còn có thể người biết chuyện nhà nữ hài nhi tâm tư?"

Hột Kiền Thừa Cơ cười quái dị hai tiếng, nói: "Ngươi cho rằng ta chỉ là cái không hiểu tình hình câu thả Hán sao? Nói thật cho ngươi biết, lúc mười ba tuổi, ta liền bởi vì dung mạo xinh đẹp, bị nhà bên tiểu nương từ cầu kết lại giường. 14 tuổi thời điểm, ta tại một nhà son phấn bột nước cửa hàng làm tiểu nhị, liền bị nữ chủ nhân cầu cầu kết lại giường. Mười lăm tuổi thời điểm, ta tông quân nhập ngũ, liền bị một cái đội trưởng nương từ cầu kết lại giường. . ."

Lý Ngự thẳng con mắt: "Tức hạ lại có như thế phong phú một bản phong lưu sử? Hoàn toàn nhìn không ra a!"

Hột Kiền Thừa Cơ hất cằm lên, ngạo nghễ nói: "Đại trọng phu chí tại công lao sự nghiệp, nam nữ chuyện phòng the, không gì hơn cái này, dần dà, tề nhạt vô vị."

Lý Ngự gật gật đầu: "Có đạo lý! Thành cơ tướng quân luôn luôn bị lớn tuổi ngươi nữ tử dẫn dụ, cũng không biết là ngươi ngắt nàng, vẫn là nàng ngắt ngươi, dần dà, khó tránh khỏi sinh chán ghét!"

Hột Kiền Thừa Cơ anh tuấn một khuôn mặt nhất thời âm trầm xuống, mạnh mẽ nguyệt hắn một cái, nghênh ngang rời đi.

Lý Ngự đối Hột Kiền Thừa Cơ lời nói là phi thường xem thường, hoàn toàn không để trong lòng, nhưng lại tản bộ hai vòng, vừa mới vây quanh mặt trăng công, chạy đến Dương Thiên Diệp chỗ nói chuyện trời đất Hoa Cô bởi vì sắc trời đã tối, muốn về hậu trạch nghỉ ngơi, theo cửa tròn bên trong đi ra.

Thấy một lần Lý Ngự, Hoa Cô liền lạnh lợi chạy tới: "Lý Ngự ca ca, ngươi tốt ngu!"

Lý Ngự thật to liếc mắt, nói: "Ngươi cũng là bởi vì Cát Tường tỷ tỷ sự tình? Ta hôm nay xử lý hạng gì vừa vặn, hạng gì thỏa đáng, ngươi cái tiểu thí hài nhi, biết cái gì."

Hoa Cô nhô lên nho nhỏ lồng ngực, ngạo nghễ nói: "Ta vì cái gì không hiểu? Ta tuổi tác lại nhỏ, cũng là nữ. Nữ hài nhi gia tâm tư, ta đương nhiên hiểu!"

Hoa Cô khinh thường liếc Lý Ngự một lời,

Nói: "Nói tóm lại, ngươi là thật ngu!"

Hoa Cô lạnh lợi chạy ra, Lý Ngự đứng ở đằng kia mờ mịt nửa ngày, tự nhủ: "Chẳng lẽ ta thật vô cùng xuân?"

Lúc này Mặc Bạch Diễm chậm rãi đi tới, nhìn Lý Ngự, một bộ bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi.

Lý Ngự nhìn không được hỏi: "Lão mặc, ngươi cũng phải nói ta ngu xuân?"

Mặc Bạch Diễm cười cười, nói: "Làm phiền, xin cho đường!"

Lý Ngự "A" một tiếng, ngượng ngùng lui qua mặt trăng cạnh cửa.

Mặc Bạch Diễm lại không vội mà đi ra, mà là hướng bên cạnh lóe lên, hơi hơi thiếu thân: "Tiểu thư, mời!"

Dương Thiên Diệp duyên dáng, đang thanh tú động lòng người đứng tại hòn đá trên đường nhỏ.

Mặc Bạch Diễm nghiêng người tức khiến cho, Dương Thiên Diệp liền chậm rãi đi tới, đi đến Lý Ngự bên cạnh lúc, thân hình có chút dừng lại, gật đầu nói: "Xác thực quá ngu!"

Lý Ngự áo não nói: "Uy! Dương cô nương, ngươi đang nói cái gì a?"

Dương Thiên Diệp không để ý tới hắn, mang theo Mặc Bạch Diễm nghiêng ngang rồi đi, cũng không biết sắc trời đã trở thế như vậy, nàng muốn đi nơi nào.

Lý Ngự đứng tại mặt trăng cạnh cửa, suy tư một hồi, chân chờ nghĩ: "Chẳng lẽ, ta tự cho là vô cùng đặc biệt một phen, coi là thật biến khéo thành vụng?"

Lý Ngự chân chờ đi đến Cát Tường ngoài cửa sổ, đã thấy cửa sổ bên trong đã tắt đèn. Lúc đó người, ngủ sớm cũng không hiếm lạ, Lý Ngự vốn muốn tìm Cát Tường hỏi cho rõ, gặp nàng đã nằm ngủ, liền từ bỏ quyết định này, chỉ là hai bước vừa quay đầu lại chân chờ, hướng về phía cửa phòng mình đi đến.

Vừa mới vừa đi tới trong đình viện ở giữa, chỉ thấy sát vách Phan thị cửa phòng mà vừa mở, mẫu thân Phan thị bùng cái chậu nước mà đi ra.

Thấy Lý Ngự, Phan thị liền đem chậu nước mà đặt ở hành lang nghiêng cứu trên lan can, hướng về phía hắn đi tới, vừa há mồm, còn không nói chuyện, Lý Ngự đã giành nói: "Đi mẹ, ngươi đừng nói nữa. Ta biết, ta ngu!"

Phan thị khóe miệng cong lên, nói: "Ai nói? Nhà của ta Ngự Nhi chỗ nào ngu xuẩn? Ngươi đứa nhỏ này nha, kỳ thật liền là quá thành thật, quá thiện lương, quá thay người khác suy nghĩ. Ngươi cũng là vì Cát Tường tốt, mẹ hiểu rõ!"

Lý Ngự cảm động nói: "Vẫn là mẹ đối ta tốt nhất! Sao? Ta còn chưa nói vì cái gì xuẩn đâu, mẹ làm sao biết ta chỉ là Cát Tường cô nương sự tình?"

Phan thị nói: "Này còn phải hỏi? Ngươi là mẹ tay phân tay nước tiểu lôi kéo lớn lên, ngươi một bờ mông cong cong đàn hồi, mẹ liền biết ngươi muốn tha cái gì cái rắm! Ngươi đứa nhỏ này, tại sao ngu xuẩn như vậy?"

Lý Ngự: ". . ." r />

Hôm sau buổi sáng, Lý Ngự vốn muốn tìm Cát Tường tâm sự, lại không nghĩ Vũ Sĩ Ước phái người tới tìm hắn. Lý Ngự chỉ muốn cứu Cát Tường, vì thế lại là xảo diệu khiêu động các phương diện lực lượng, hiện tại mục đích của hắn đã đạt thành, phải mong một cái đi, những cái kia bị hắn phơi trên chiến trường "Đồng đội" nhóm, thế nhưng là không có cách nào đi được như hắn nghĩ.

Ti như Vũ Sĩ Ước, ti như Liễu Hạ Huy, ti như Phùng Trấn Thủ. . . , bọn họ đều là triều đình trọng thần, một khi có hành động, tùy tiện là hăm không được xe.

Nhâm Oán mượn gió bẻ măng, quả quyết tự cung, cắt Tô Lương Sinh cái kia không có gì trứng dùng tiểu jj, làm đến bọn hắn có chút xuất sư vô cớ, cho nên những người này lẽ ra đều là ngầm hiểu lẫn nhau riêng phần mình ra tay, lúc này nhưng lại không thể không công khai lộ diện, dồn dập chạy đến phủ đô đốc tới thương lượng đối sách.

Lý Ngự là sự tình này "Người đề xuất", lại có tiểu thần tiên quang vòng, đám người nghị sự tự nhiên không thể thiếu hắn. Đám người lao nhao, thảo luận đến giữa trưa, tùy tiện lên điểm điểm tâm lấp bao tử, tiếp tục bàn tán sôi nổi không thôi.

Lý Ngự ngồi cái mông đều tê, hết sức bội phục những quan lão gia này nhóm toạ công. Nghe bọn hắn nói tới nói lui, liền là thiếu khuyết cái công kích Nhâm Oán ngồi nỏ, chợt nhớ tới mình trong tay áo còn có một phần Bàng mục mục lời khai.

Hắn đã đem Cát Tường cứu trở về, Bàng mục mục cái kia một phần khác lời khai vừa vặn không chỗ hữu dụng, chui đít còn ngại bôi đặt mông mực nước đầu, lập tức vô tư dâng hiến đi ra.

Cái kia lời khai đã tạc trong tay áo khiến cho nhần nhần nhúm nhúm, đám người thấy một lần lại như nhặt được chí bảo, có thứ này, Nhâm Oán cắt tiểu jj cũng là trắng cắt, vẫn phải nhiều gánh một cái "Giết người diệt khẩu" tội danh, then chốt ở chỗ làm sao vận hành chuyện này, khiến cho Hoàng đế tán thành, trong này cong cong quẩn quẩn có nhiều lắm.

Bất quá, thương lượng bức này không thể lộ ra ngoài ánh sáng chuyện quan trọng, liền không cần đến nhỏ thần tiên, cho nên Lý Ngự lại bị bọn hắn hết sức khách khí mời ra ngoài.

Lý Ngự một lần khách xá, Phan thị liền vội vàng vàng chào đón, nói: "Ngự Nhi a, ngươi nhanh đi tìm một chút, mẹ trong trong ngoài ngoài đều tìm khắp cả, Cát Tường không thấy a!"

"Cái gì?"

Lý Ngự giật nảy cả mình, bẽ bộn chạy đi Cát Tường chỗ ở xem xét, quả nhiên không tại, lôi kéo lão nương xung lại đi vòng vo hai vòng, vẫn là không có Cát Tường bóng dáng.

Lý Ngự trong lòng lo lắng, chẳng lẽ bởi vì ta một phen, thật làm cho Cát Tường sinh ra hiểu lầm, vì sợ ta khó xử, chính mình rồi đi? Nàng một cái nhục nữ tử, đi ra há không nguy hiểm? Không đúng! Nàng liền đổi giặt quần áo đều không mang, không thể nào là rồi đi.

Bỗng nhiên, Lý Ngự trong đầu quang sáng lóe lên, đột nhiên nhớ tới tại cự trạch lúc thấy qua một màn, không khỏi vỗ trán một cái, nói: "A! Ta biết nằng ở nơi đó! Mẹ, người không cần phải để ý đến, ta đi tìm nằng!"

Lý Ngự hướng về phía Phan Kiều Kiều phát phát tay, bước đi như bay hướng bên ngoài chạy, thẳng đến Vũ phủ phía sau núi đi.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Trong thành sáo lộ sâu

Phía sau núi cây cải dầu hoa ruộng đã thu hoạch, khắp nơi trụi lủi.

Quản Binh Triều quản đại gia mang theo hần Phong Hậu cùng bảy ong chuyển dời đến sâu trong núi lớn đi ngắt hoa dại.

Cây cải dầu hoa ruộng xuôi theo núi mà lên, cho đến đỉnh núi cùng với sườn núi mặt khác, chính là xanh ngát rừng cây.

Bụi cây, dã trúc, mọc thành bụi trong lúc đó.

Trong rừng một mảnh trên đất trống, Hột Kiên Thừa Cơ cùng Dương Thiên Diệp đối diện mà đứng.

Hột Kiên Thừa Cơ khoe miệng ngậm một cọng cỏ nganh, vốn là chờ Dương Thiên Diệp thời gian rảnh rồi vô cùng nhàm chán ngậm lên miệng, lúc này lại là cúi tại bên môi, có vẻ hơi buồn cười. Từ khi Dương Thiên Diệp hướng về phía hần lộ ra, Vũ Sĩ Ược xác thực vào khoảng đầu năm nay dời chuyển hần vì quan tin tức về sau, hần liền là bộ dáng này.

Hột Kiên Thừa Cơ không hiểu có chút muốn cười, bọn hần cố gắng lâu như vậy, hao tổn tâm cơ mới đánh vào Vũ phủ, hần trong quân đội kết giao bằng hữu, giúp đỡ những quân quan kia đánh nhau, dẫn lấy bọn hần Hồ ăn biển nhét, nhanh như vậy liền trộn lẫn thành anh em thân thiết, dễ dàng sao?

Dương Thiên Diệp không phải là không muốn cười? Chẳng qua là cười khổ.

Nàng cũng đồng dạng là hao tổn tâm cơ a, thậm chí vì mau sớm nắm giữ phủ đô đốc toàn bộ Mạc phủ, nằng một cái tôn quý công chúa điện hạ, đều không tiếc hi sinh nhan sắc, trong lòng được nhiều ủy khuất? Ngắm lại tại Vũ Sĩ Ược trước mặt ra vẻ thẹn thùng bộ dáng, trong nội tâm nằng đều phạm ọe. Thế nhưng là...

Hai người trở mặt thật lâu, Hột Kiên Thừa Cơ xua hai tay một cái, nói: "Làm sao bây giờ? Vũ Sĩ Ược vừa đi, cố gắng của chúng ta toàn bộ thành khoảng trống. Chẳng lẽ chờ tàn nhiệm đô đốc tiền nhiệm? Ta giữ lại được, người không để lại a! Không có người đi nắm giữ binh phù lệnh tiền, ta coi như đem Lợi châu ba cái đánh và thắng địch phủ cấp thấp sĩ quan toàn trộn lẫn thành anh em, cũng không làm nên chuyện a!"

Dương Thiên Diệp cắn răng nói: "Mưu hần binh phù, thay vào đó kế hoạch là không thể thực hiện được. Ta nghĩ... Hiệp thiên tử đi lệnh chư hầu!"

Hột Kiên Thừa Cơ nói: "Ha!? Người muốn làm Tào Tháo, làm như thế?"

Dương Thiên Diệp nói: "Chúng ta không chế Vũ Sĩ Ược, cưỡng ép tác thủ binh phù lệnh tiền, dùng Vũ Sĩ Ược danh nghĩa khởi binh!"

Hột Kiên Thừa Cơ nói: "Uy! Chúng ta lẽ ra cũng không phải nói như vậy a! Dùng danh nghĩa của hần khởi binh, ta Hột Kiên Thừa Cơ hướng chỗ nào bày?"

Dương Thiên Diệp hần hần nói: "Người cái đầu heo! Không mượn danh nghĩa của hần, như thế nào khởi binh? Đến lúc đó, hần tại không chế của chúng ta bên trong, bất quá là cái khôi lỗi mà thôi, chân chính lãnh binh người tự nhiên là người! Chờ chúng ta ổn định trận cước, hơi có thành tựu, lại đem hần đá một cái bay ra ngoài không liền thành?"

Hột Kiên Thừa Cơ xoa cằm nghiêm túc suy nghĩ một chút, hoang mang ngẩng đầu, hỏi: "Vậy người dự định, như thế nào tiến hành?"

Dương Thiên Diệp tiến lên hai bước, thấp giọng, lặng lẽ nói với hần ra kế hoạch của mình.

Hột Kiên Thừa Cơ liên tiếp gật đầu, nói: "Thành! Ta lập tức truyền tin cho nhị đệ hồng kiệt, gọi hần dựa theo cố định thời gian mang binh rời núi, mai phục tại Lợi châu lân cận, chỉ chờ chúng ta không chế Vũ Sĩ Ược, liền để hần mang binh mang thành."

Dương Thiên Diệp gật gật đầu, lại không yên tâm dặn dò: "Muốn đoạt thiên hạ, râu được lòng người. Người đảm lĩnh kia, tuyệt đối không thể dùng cướp bóc đốt giết, đem mình làm trộm cướp. Nắm trong tay của ta lấy một tòa tài kho, đủ để nuôi đến bên dưới trăm vạn binh, chỉ cần người thuận lợi cầm xuống thành Lợi Châu, ta trước hết cho người một năm quân lương!"

Hột Kiền Thừa Cơ nói: "Một năm quân lương, nghe tuy nhiều? Thế nhưng là chiến tranh là muốn khao thưởng đó a, đó cũng không phải là bình thường quân lương, có thể hay không cho thêm một chút. Người không cho ta đoạt, ta cũng phải thưởng phạt phân minh mà!"

Dương Thiên Diệp đem xinh đẹp trừng mắt, có thể nghĩ trách cứ hẳn không muốn được voi đòi tiên, bỗng im lặng, hướng về phía hắn đánh thủ thế, nói: "Im miệng! Có người đến!"

Dương Thiên Diệp eo thon lắc một cái,

Vọt đến một chỗ lùm cây một bên, thấp người quan sát. Hột Kiền Thừa Cơ theo tới, cũng thấp thấp người con, tập trung nhìn vào, đứng thấy Lý Ngự theo trong núi đường mòn lên đi tới.

Lý Ngự không có hô, sợ hắn một hô đem Cát Tường hù chạy. Hắn đã biết Cát Tường đau lòng khổ sở thời điểm, ưa thích một người nấp tại từng mảnh rừng cây bên trong nghĩ tâm sự, phủ đồ dốc phía sau núi cứ như vậy một mảnh rừng, Cát Tường cũng không có khả năng hướng sâu đi vào trong, đi dạo hai vòng nhất định có thể tìm tới, cũng không cần gọi.

Lý Ngự rón rén, quý quý túy túy trong rừng bắt đầu đi loanh quanh. Dương Thiên Diệp cùng Hột Kiền Thừa Cơ không biết hắn muốn làm gì, hai người kia thấp thỏm không yên, không biết rõ ràng Lý Ngự mục đích thực sự không yên lòng, liền cùng xuyên tại phía sau của hắn, quý quý túy túy bắt đầu đi loanh quanh.

Phía trước Lý Ngự bỗng nhiên dừng lại thân thể, lặng lẽ ngồi xổm xuống đi, tựa hồ tại nhìn chăm chăm phía trước đồ vật gì đang nhìn.

Dương Thiên Diệp cùng Hột Kiền Thừa Cơ vô ý thức cũng là ngừng bước, trầm xuống, trừng to mắt.

Cát Tường cuộn tròn đầu gối ngồi tại khô trên đồng cỏ, hai tay ôm đầu gối, cái cảm khoác lên trên đầu gối, phảng phất một đầu lạc đường con gà con.

Lúc này rắc vào trên mặt nàng không phải ánh trắng, mà là ánh nắng, ánh nắng vậy chiếu, làn da phảng phất thấu lúc. Tầm kia đẹp đề trên khuôn mặt nhỏ nhắn lờ lờ lệ quang làm cho người yêu thương.

Lý Ngự lại là đau lòng vừa buồn cười, nha đầu này, xem ra thật suy nghĩ nhiều đây. Ai, từ nhỏ bị người tổn thương nhiều lắm, tâm tư khó tránh khỏi mẫn cảm, xem ra cùng nàng liên hệ, thật đúng là phải cẩn thận chút mới được.

Lý Ngự đứng thẳng lưng lên, thật sâu thở dài một ngụm, hướng về phía trong rừng kêu: "Cát Tường!"

Cát Tường giống con thỏ nhỏ đang sợ hãi, thân thể bỗng nhiên bắn ra, đảo mắt thấy Lý Ngự, lúc này mới nói lỏng ra.

Lý Ngự hiện, nàng chỗ ẩn thân mặc dù giống một cái căn phòng nhỏ như thế yên tĩnh, thế nhưng muốn đi vào, chung quanh bụi cây quả nhiên là một tầng lá chắn, đến chui vào. Nàng sẽ vô ý thức tìm kiếm một chỗ an toàn phòng chỗ nghĩ tâm sự.

Lý Ngự liền chui đi vào, chỉ là nói: "Đi ra!"

"Không đi ra!"

Cát Tường hít mũi một cái, thanh âm giòn tan, còn mang theo một ít ủy khuất.

"Người ra không ra?"

"Liền không đi ra!"

"Người không ra ta nhưng tiến vào!"

"Người tiến đến ta cũng không đi ra!"

"Người sinh khí à nha?"

"Không có sinh khí!"

"Không có sinh khí người không ra?"

"Không có sinh khí cũng không đi ra!"

Một đoạn hết sức không có dinh dưỡng, lại rất làm cho người khác lòng ngứa ngáy đối thoại, nghe được Hột Kiền Thừa Cơ bứt tai cào tào, hận không thể lao ra một cước đem Lý Ngự đạp đi vào, hay hoặc là đem Cát Tường lôi ra tới.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Gió như quấy phá, ta liền Trảm Phong

Lý Ngự thấy Cát Tường ngẩng lên gương mặt, vui vẻ đến như chỉ chim tước, không khỏi sinh lòng triu mến. Này số khổ nha đầu, khó được gặp nàng có thể cười đến như thế vui vẻ, còn có một tia nhỏ nhỏ đáng vẻ đắc ý.

Lý Ngự tâm cũng không nhịn được chua chua ngọt ngọt, trong khoảnh khắc biến thành một đầu dấm đường Lý Ngự. Lý Ngự thân mật nhéo nhéo chóp mũi của nàng, cười nói: "Vừa mới thật sự cho rằng ngươi như vậy xuân, muốn bị yêu đạo lừa, đem ta gặp đến độ nha! Ngươi nha đầu này, cũng hiểu được giờ mư kê a, quả nhiên là người thành thật gạt người, mới dễ dàng nhất thành công!"

Cát Tường nghe xong, khuôn mặt liền vội đỏ lên, nàng cũng không muốn khiến cho Lý Ngự cảm thấy nàng hết sức sẽ nói láo, lập tức liền đem Viên Thiên Cương bán: "Mới không phải đâu! Kỳ thật. . . Là ngày đó ở trước cửa phủ, gặp Viên Thiên Cương Viên tiên sinh, Viên tiên sinh nhìn nhân gia mặt có vẻ u sầu, mới. . . Mới dạy lời nói này, hửn nói. . . Luôn có một khắc, cần dùng đến."

Lý Ngự trong lòng "Bỏ oanh" một tiếng, đối Viên Thiên Cương cái này bán tiền giống như cao nhân, kỳ thật hửn một mực có chút đề phòng, cho nên tận lực tránh Viên Thiên Cương, về sau phát hiện Viên Thiên Cương chưa từng đi tìm hửn, lúc này mới yên lòng lại.

Lẽ ra nha, liền xem như thần phật, thiên thủ thiên nhãn, tận quan thế gian hết thấy sự tình. Cũng phải có người phạm câu nguyên với hửn, lại hoặc là thần phật có lòng muốn biết một người nào đó quá khứ tương lai, mới có thể theo trăm tỉ tỉ trong tin tức chú ý tới người này, huống chi là Viên Thiên Cương, thần thông quảng đại đến đâu, cũng không có khả năng thấy rõ thế gian hết thấy sự tình.

Nhưng bây giờ nghe Cát Tường nói chuyện, vẫn không khỏi có chút chột dạ. Cái kia trụ vòng mặc dù có chút "Gân gà", lại cũng chỉ là hửn được tiện nghi khoe mẽ, như vậy chửi bậy thôi. Chỉ là nó có thể tại thời khắc nguy cấp cứu tính mạng người, chức năng này thật nhỏ? Hửn cũng không muốn bị người phát hiện cái này huyền bí, từ đó mất đi hộ thân pháp bảo.

Nghĩ tới đây, Lý Ngự vội vàng nói: "Người kia không làm việc đảng hoàng, không đứng đắn, không phải một đầu kẻ tốt lành gì. Ngươi về sau cách hửn xa một chút, không cần đề ý hửn!"

Cát Tường mặc dù xem thường, nhưng lang quân nếu nói như vậy, tự nhiên nhu thuận nghe theo. Gã trước theo cha, gã sau theo phu mà! Thế là liền dịu dàng gạt đầu: "Ừm! Người ta biết rồi!"

Âm thầm, Hộet Kiên Thừa Cơ quan sát được ở đây, bưng tỉnh đại ngộ, gạt đầu nói: "Ta hiểu được!"

Dấm đường Lý Ngự cùng Cát Tường mi hoành thánh ở nơi đó anh anh em em, Thiên Diệp đậu hũ trong lòng cũng không biết vì cái gì, tựa như một đầu va vào Sơn Tây tấn dương lão dấm phượng, đầy mũi đều là vị chua, nghe Hộet Kiên Thừa Cơ, vô ý thức hỏi: "Ngươi hiểu rõ cái gì rồi?"

Hộet Kiên Thừa Cơ mặc dù đã chà xát râu ria, đã biến thành mặt trắng nhỏ, nhưng vẫn là vô ý thức nhéo nhéo cái cằm, rất tán thành mà nói: "Khó trách người ta nói, tình nhân cãi nhau, người bên ngoài không cần thiết hát đệm. Một khi hòa hảo, ngươi liền ngoài dậm khó làm. Quả nhiên, này còn không chút đây, Cát Tường cô nương liền bán đứng Viên đạo trưởng, Lý Ngự còn nói hửn nói xấu!"

Dương Thiên Diệp tức giận trừng mắt liếc hửn một cái, nói: "Ngươi đây là có nhiều nhàn?"

Lý Ngự thấy Cát Tường nhu thuận nghe lời, trong lòng càng yêu thương, vô ý thức giang hai cánh tay, rất tự nhiên liền đem nàng nhẹ nhàng nắm ở trong ngực.

Động tác này hào không làm bộ, Cát Tường cũng cảm thấy đương nhiên. Lúc này, cùng đêm đó mập mờ kiều diễm khác biệt, Lý Ngự cũng không phát lên chi niệm. Trên má có gió nhẹ chậm chậm phất qua, cái trán có ánh nắng lộng lẫy vậy chiếu, chóp mũi là cỏ cây tươi mát hương khí, gột rửa cho hửn thể xác tinh thần cũng chỉ có tinh khiết nhất tình cảm.

Lý Ngự nhẹ nhàng vuốt Cát Tường mỗi ngày đều dùng vo gạo nước rửa xoa, lại dùng xà phòng sạch sẽ, là dùng đen nhánh mềm nhẵn, sáng đến có thể soi gương tóc xanh mái tóc, nhẹ nhàng nói: "Trước phủ cái kia lời nói, là ta không muốn hồng thanh danh của ngươi, nguyên dự định chậm chậm bức về chi, ai nghĩ lại bị ngươi hiểu lầm."

Cát Tường bị hửn vừa sờ đầu,

Hoi hoí híp mắt, uể oải phát lên một cổ ù rừ, mí mắt đều giống như nhanh không mở ra được, phảng phất một đầu lười biếng buồn ngủ con mèo. Nàng đem qua, thật là là lật qua lật lại, chưa từng ngủ. Cát Tường dựa vào trong ngực của hửn, khẽ gạt đầu một cái, trầm thấp "Ngô" một tiếng.

Lý Ngự lại nói: "Ai! Trước đó ta như thế nào lại nghĩ đến, sự tình biến đổi bất ngờ, bằng sinh mấy phần gọn sóng đầu! Vốn chỉ là nghĩ đầu sụp đổ Trương Phi Cự, cứu ngươi đi ra, ai nghĩ sẽ dẫn ra Nhâm Thái Thủ đầu kia lão Hùng, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng a!"

Cát Tường hơi hơi ngẩng đầu lên, mang chút sùng bái, mang chút khâm trương nhìn xem Lý Ngự, nói: "Lý. . . Ngự ca ca, Nhâm Thái Thủ, sẽ không lại làm phiền chúng ta đi?"

Lý Ngự mỉm cười, buổi sáng hửn vừa mới tham dự Vũ Sĩ Ước cùng Liễu Hạ Huy, phùng trán thủ chờ người "Hội nghị liên tịch", như vậy người bán chính lấy "Nghị đem thừa dùng truy khấu" tinh thần chiến đấu đánh chó mù đường, nhất là sắp dời chuyển Vũ Sĩ Ước, cũng đang cố gắng phát huy nhiệt lượng thừa, không ra tay thì thôi, một khi ra tay, liền là một cái làm!

Lý Ngự sẽ không còn là thần vòng phủ thân nhỏ thần tiên, mà là một cái đào phàm, nhưng Cát Tường không quan tâm. Nếu như nàng quan tâm là quyền

lực cùng tiền tài, nàng hoàn toàn có khả năng đi theo Nhâm Thái Thủ, nàng cần chỉ là một cái thực tình người.

Mà rồi đi Lợi châu, nàng đồng dạng không quan tâm, thậm chí vì thế vui vẻ không khỏi. Lưu tại Lợi châu, liền mang ý nghĩa muốn bị người chỉ chỉ điểm điểm, dù sao không phải mỗi người đều giải tình huống của nàng, đều lý giải lựa chọn của nàng, rất nhiều người vẫn như cũ sẽ đem hiểu đạo bày ở ngoài miệng, đối nàng không chút kiêng kỵ nổi công kích.

Mà lại, Diệu Sách như thế nào đi nữa không thể tả, dù sao cũng là nàng cha ruột, nàng có thể cầm Diệu Sách làm sao bây giờ? Rồi đi, vĩnh không gặp gỡ, đối nàng mà nói, là lựa chọn tốt nhất.

Lý Ngự không nghĩ tới lo lắng nhất tâm sự tại Cát Tường ở đây đã vậy còn quá nhẹ nhõm liền bị tiếp nhận, trong lòng một tảng đá lớn tự nhiên cũng bỏ đi. Mẫu thân một cửa ải kia tốt hơn, chỉ cần có thể khiến cho hần bình thường sinh còn sống, làm mẹ không có chuyện không muốn làm.

Lý Ngự cùng Cát Tường trở lại phủ đô đốc khách xá, sau bữa cơm chiều cố ý đem Cát Tường cũng gọi đến mẫu thân trong phòng, đem chính mình sự tình nói với Phan thị một lần, Phan thị kinh hãi, hận không thể lập tức liền khiến cho con trai chạy trốn, lập tức chạy trốn tới một cái ai cũng không biết hần địa phương.

Lý Ngự cười nói: "Mẹ, không cần phải gấp gáp, bây giờ còn chưa qua năm, thời gian dư dả vô cùng! Nguyên lai, ta là dự định một người chạy trốn, một người ăn no, cả nhà không đói bụng. Bây giờ nghĩ mang lên mẹ, còn có. . ."

Lý Ngự nhìn Cát Tường liếc mắt, Cát Tường có chút thẹn thùng mà cúi thấp đầu.

Lý Ngự cười cười, lại chuyển hướng Phan thị: "Như vậy, ta liền phải cân nhắc chúng ta sau khi rời đi như thế nào sinh hoạt."

Phan thị lập tức bấm tay coi là nói: "Nhà chúng ta để dành được những cái kia gia sản, xem chừng mua lấy 100 mẫu thượng đẳng tốt ruộng là không có vấn đề, vẫn phải mua một trang tòa nhà, ân. . . Đầy đủ đưa làm."

Lý Ngự nói: "Mấy ngày nay, Nhâm Thái Thủ đã không còn phái người nhìn chăm chăm phủ đô đốc, ta dự định, mấy ngày nay đón thêm chút kinh doanh, kiếm nhiều một chút tiền. Có tòa nhà có tuy có căn bản, nhưng trong tay không thể không có một chút dư dả. Còn nữa, ta vẫn phải làm chiếc rần chắc chút xe, mua hai đầu con la, làm sao cũng phải ba năm ngày bản lĩnh mới làm được xong. Mẹ cùng Cát Tường tâm lý nắm chắc, chúng ta sớm chuẩn bị sẵn sàng là được!"

Phan Kiều Kiều cùng Cát Tường nghe Lý Ngự lời nói đều gật đầu nói phải. Lúc đầu Lý Ngự là lão nương lo liệu hết thảy, hần chỉ một cách toàn tâm toàn ý luyện công phu, quyết chí thể báo thù, mà bây giờ Lý Ngự, lại đã giữa bát tri bát giác, thành Lý gia chủ tâm cốt.

Lý Ngự bên này tìm lý do, an bài Trần Phi Dương cùng Cầu Đầu Nhi giúp hần tìm kiếm một bộ xe ngựa, hai đầu con la khỏe mạnh, biết rõ hai người này sẽ từ đó thu lấy xong chỗ, Lý Ngự chỉ làm không biết, còn cố ý cho ra một cái giá tiền cao hơn. Hai người này đi theo làm tùy tùng, theo hần cũng đã lâu, không có cô công lao cũng cũng có khổ lao, không tốt quá khất bạc.

Lý Ngự bên này trong mỗi ngày chỉ biết kiếm tiền, cùng với trừ bị đi xa. Trở ngại hần chính mình lúc trước quyết định một ngày chỉ bói ba quẻ quy củ, bây giờ nghĩ kiếm nhiều một chút cũng không có khả năng, Lý Ngự quả thực có chút thịt đau. Mà phủ Thái Thủ bên trong, Nhâm Oán Nhâm Thái Thủ tháng ngày cũng không lớn tốt hơn.

Hần vốn cho rằng Cát Tường thuộc về án gây xinh đẹp, Tô Lương Sinh cùng Bàng mụ mụ hai người này người sống cũng đều vĩnh viễn từ không được miệng, Vũ Sĩ Ước bên kia liền muốn xuất sư vô cớ. Thực không ngờ đến Bàng mụ mụ trước khi chết còn để lại một phần khác khẩu cung, Vũ Sĩ Ước đám người bên kia vừa có động tác, Nhâm Oán bên này cũng đã biết, nhất thời có chút phát hỏa.

Nhâm Thái Thủ trước đó vài ngày bị người rút một bụng vàng lỏng, vốn là có chút ảm ức bốc lửa,

Lại thêm chuyện này giày vò, một đêm bản lĩnh liền lên đầy miệng bong bóng.

Kinh Vương Lý Nguyên Tắc đối với cái này không hề có cảm giác, trong mỗi ngày một mực muốn Nhâm Oán giúp hần an bài, ăn chơi đảng điểm, vui sướng tiêu dao. Hôm qua cái đùa bốn một đôi tỷ muội tiêu xài, Kinh Vương ăn tùy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, ngày kế tiếp sớm liền lại chạy đến phủ Thái Thủ đến, thấy một lần Nhâm Oán bộ dáng, lại là giật nảy mình.

Lý Nguyên Tắc nói: "Nhâm Thái Thủ, làm sao một đêm bản lĩnh, lên lớn như vậy lửa, chuyện gì phiền não a?"

Nhâm Oán mặt ủ mày chau, đem đầu đuôi sự tình nói với Lý Nguyên Tắc một lần, đương nhiên là lược qua hần bị người rút vàng lỏng mà sự tình. Nhâm Oán nói đi, tầng tầng thờ dài nói: "Ai! Cũng là hạ quan tạm thời hồ đồ a, ai có thể nghĩ, một cái dân gian tiểu nữ tử, lại sẽ dính dấp ra này rất nhiều phiền phức!"

Nhâm Oán mấy ngày nay bồi tiếp Kinh Vương ăn chơi đảng điểm, chuyện gì đều cùng một chỗ đã làm, đồ cũng không cần đối với hần lại có giấu diếm, chính mình lúc trước không thể cho ai biết mục đích, ở trước mặt hần cũng là thân nhiên nói ra.

Kinh Vương là cái não mạch kín hoàn toàn khác với người thường Vương gia, nghe Nhâm Oán lần này sáng vì báo oán, kì thực tại hướng về phía hần âm thầm nhờ giúp đỡ lời nói, đối với Nhâm Oán tình cảnh trước mắt, Lý Nguyên Tắc không quan tâm chút nào, lại tràn đầy phản khởi mà hỏi thăm: "Cái kia Cát Tường, coi là thật mỹ mạo?"

Nhâm Oán suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Coi là thật mỹ mạo, nhất là khí chất xuất trần, phảng phất giống như u cốc thanh tuyền, cùng Vương gia xưa

Hắn vốn là buổi chiều đi phủ Thái Thú, lại từ phủ Thái Thú chạy đến, đã sắp đến com chiều thời gian.

Vũ Sĩ Ước nghe nói Kinh Vương giá lâm, trong lòng cũng là một ngạc nhiên. Những ngày này Kinh Vương cùng Nhâm Thái Thú thân nhau, hắn lại có thể không có nghe thấy. Bất quá hắn cũng là thật không quan tâm, đến hắn cấp bậc này, lại là chương binh quyền người, thật cùng một cái Thân vương đi lại tập nập, cũng không phải là chuyện gì tốt.

Huống hồ, Nhâm Oán thật cùng Kinh Vương thân nhau hắn cũng không sợ, Vương gia xưa nay là vị tôn mà quyền không nặng, là duyên có nào? Hoàng đế đối các vương gia dĩ nhiên là càng khách khí càng thân thiết hơn một chút, thật muốn nói đến tín nhiệm trình độ, vô đồ đốc là không chút nào đan Kinh Vương.

Cho nên Vũ Sĩ Ước đối Nhâm Oán cùng Kinh Vương qua lại một mực buông xuôi bỏ mặc, bây giờ Kinh Vương đột nhiên đi vào Vũ phủ, cũng là làm hắn có chút ngoài ý muốn. Nhưng Vương gia đến, lại là không thể không thấy, Vũ Sĩ Ước bẻ bộn tự mình nghênh xuất phủ cánh cửa, xin mời Kinh Vương Lý Nguyên Tắc đến nhị đường trong phòng khách ngồi, dâng trà khoản đãi.

Kinh Vương nâng chén trà, đối Vũ Sĩ Ước cười nói: "Mạo muội đến nhà, vô đồ đốc chớ trách."

Vũ Sĩ Ước cười nói: "Vương gia giá lâm, oanh vách tường sinh diệu, hạ quan hoan nghênh còn đến không kịp đâu, sao là trách móc nói chuyện."

Kinh Vương cười nói: "Không chuyện gì sự tình, liền là nghĩ đến nhiều ngày không thấy, cho nên hôm nay đến phủ ngâm nhiều một cái, mấy ngày nữa, bốn vương vẫn phải du lịch chỗ hắn, bây giờ không thân cận hơn một chút, sợ sẽ không có cơ hội."

Vũ Sĩ Ước nghe xong, hóa ra vị này Vương gia là không có việc gì, nhân vô cùng nhàm chán, tới cửa tới tìm hắn uống rượu, nhất thời cũng bỏ đi tâm sự, phân phó quân gia lập tức chuẩn bị yến.

Dưới bếp lẽ ra đều muốn theo thường ngày thức ăn chuẩn bị bữa tối, nghe xong vô đồ đốc muốn mở tiệc chiều đãi Vương gia, vội vàng tinh thần phấn chấn, đem nhiều ngày chưa từng dấy lên mấy cái lạnh lẽo đều trên kệ than, bật hết hỏa lực, chiên xào nấu nỏ, chuẩn bị lên thịt rượu.

Kinh Vương trong phòng khách cùng Vũ Sĩ Ước có một câu không có một câu nhàn cợt xát lấy rằng, chống cự hơn nửa canh giờ, quân gia lặng lẽ tiến đến, dán vào Vũ Sĩ Ước lỗ tai nói cho hắn biết tiệc rượu đã chuẩn bị hoàn tất. Vũ Sĩ Ước liền đứng dậy cười nói: "Vương gia, tiệc rượu đã chuẩn bị thỏa đáng, mời đi."

Kinh Vương cười ha ha một tiếng, đi theo Vũ Sĩ Ước đi ra khỏi phòng khách, đến tiệc rượu sảnh, thấy một lần to như vậy một cái bàn, sơn trân hải vị rực rỡ muôn màu, liền cười nói: "Hai người chúng ta cộng ẩm, không khỏi không đủ náo nhiệt."

Vũ Sĩ Ước cười nói: "Vương gia tới vội vàng, hạ quan chưa kịp mời đồng liêu, gọi phu nhân cùng đi muội đến bồi uống đi."

Vũ Sĩ Ước là vô tướng, còn nữa thời nhà Đường Hồ gió thịnh hành, đồ không kiêng kỵ nữ quyền cùng bàn, cho nên Vũ Sĩ Ước có này an bài.

Kinh Vương cười nói: "Vậy cũng ngại vắng lạnh chút, bốn vương tổng không làm cho người nữ quyền hành lệnh oản tù tì nha! A, viên ít giám một mực tại chỗ ở của người đi, nhưng mời hắn đến đây! Đúng, đúng rồi..."

Kinh Vương vỗ cái trán, giống như đang suy nghĩ gì giống như: "Có cái gọi Lý Ngự? Nghe nói tại người Lợi châu địa phương, cũng là rất có bản lĩnh một vị kỳ nhân, có thể đem hắn cùng mời đến, bốn vương tổng tò mò, rất muốn gặp thấy."

Vũ Sĩ Ước đối với cái này đương nhiên sẽ không phản đối, lập tức phái người đi mời Viên Thiên Cương cùng Lý Ngự.

Phan thị mấy ngày nay đem một vài chiếm chỗ, không tiện cảm tế nhuễn, so như tư lự một loại đồ vật đều thay đổi vàng bạc, kể từ đó, tứ đại rương tế nhuễn, toàn bộ đổi thành đồng tiền mạnh về sau, thể tích liền ít hơn nhiều. Lúc này, Lý Ngự đang ở mẫu thân trong phòng, đem cái kia một đồng vàng bạc cuốn vào bao bọc, băng bó sẵn sàng.

Hắn chuẩn bị tối nay liền cùng mẫu thân cùng Cát Tường rời đi, bao bọc đánh trước tốt, đến lúc đó vãng thân thượng một khiêng là được. Hắn vừa đem bao bọc đánh tốt, liền nghe bên ngoài một bên thanh âm của quân gia nói: "Lý Tiểu lang quân, tiểu thần tiên?"

Lý Ngự giật mình,

Vội vàng hướng về phía Phan thị cùng Cát Tường làm cái im lặng thủ thế, thuận tay kéo qua một giường chăn mềm phủ lên túi kia khóa, tăng hắng một cái, đối ngoại nói ra: "Chuyện gì nha?"

Vũ phủ quân gia nói: "Có khách quý đến phủ, Đại đồ đốc cho mời Lý gia Tiểu lang quân đến nhị đường cộng ẩm."

Lý Ngự yên tâm, đối Phan thị cùng Cát Tường nhỏ giọng nói: "Các người hai cái, cùng thường ngày cứ chỉ lời nói, đừng lộ ra cái gì thay đổi. Chờ ta trở lại!"

Phan thị cùng Cát Tường vội vàng gật đầu, Lý Ngự liền cả sửa lại một chút quần áo, chậm rãi đi ra ngoài.

Lý Ngự đến nhị đường nhà hàng, mới biết được hôm nay yến thỉnh quý khách là Kinh Vương. Lý Ngự lúc trước liền hoàng đế đều thấy qua, đối vị này trong trí nhớ hoàn toàn không có ấn tượng Vương gia cũng không có nhiều ít lòng hiếu kỳ. Vũ Sĩ Ước dẫn kiến, Lý Ngự tiến lên bái kiến, tại hạ vừa mới ngồi, Viên Thiên Cương liền tay áo bông bành, tiêu sái chạy đến.

Chương 113: Liền muốn người xấu mặt

Dương Thiên Diệp như thể gãy vò, liền thành người cuối cùng đến. Khi nàng đến thiện đường lúc, những người khác đã đến, tỷ tỷ Dương thị đang cùng Kinh Vương hàn huyên chào, hiển nhiên so với nàng đến sớm nhưng mà một lát.

Kinh Vương mặc dù hạo sắc, nhưng cũng không trở thành tình tròng lên não, không nên đụng nữ nhân hẳn là sẽ không đi đánh nàng chủ ý. Thế nhưng một cặp mắt dè xòm tương đối ẩn nấp ăn người ta "Kem ly" vẫn là có thể.

Dương gia một đôi tỷ muội một cái vũ mị kiều diễm, mặt đào thành thực một cái khuê nữ, nụ hoa chớm nở. Phong tình khác nhau, tú sắc khả xan. Thế là, Kinh Vương điện hạ lòng mang cực kỳ vui mừng, uống phía dưới, rượu chưa qua ba tuần, liền đã say.

Kinh Vương gọi thị vệ vịn lão đảo ra ngoài, hai chum trà thời gian mới trở về, cũng không biết là đi ngoài vẫn là nôn mửa đi, mặt say lơ lơ mông lung, cũng không còn ngồi, ha ha cười nói: "Phù đô độc lên rượu này, coi là thật thuần túy, dùng bốn vương tử lực, thế mà... Nhanh như vậy liền say."

Vũ Sĩ Ước đứng dậy cười nói: "Hạ quan rượu này, chưa hẳn nồng đậm. Nghĩ là Vương gia mấy ngày nay du sơn ngoạn thủy, thể lực thiếu thốn, cho nên chịu không nổi tử lực."

Kinh Vương thấy Vũ Sĩ Ước muốn dịu hấn an vị, vội vàng khoát tay nói: "Không ngồi, không ngồi. Bốn vương tử trong lòng ngực muốn ới, nếu là mất mặt trước mọi người, phản quấy mọi người tử húng. Các người uống, các người uống, khách xá bên trong an bài một chút, bốn vương... Ách... Bốn vương hôm nay liền nghỉ trợ quý phủ."

Vũ Sĩ Ước nghe xong, vội nói: "Nếu như thế, hạ quan lập tức vì Vương gia an bài..."

Kinh Vương không nhìn được nói: "Ai, người là võ tướng, làm sao cũng học Nhâm Oán lễ mễ chậm chạp. Ta say muốn ngủ, chỉ trèo lên một lần giường liền muốn ngủ, người bồi bốn vương đi, bốn vương còn muốn cùng người ồn ào một phen. Gọi quản gia an bài liền tốt, người ngồi, người ngồi."

Kinh Vương đem Vũ Sĩ Ước theo ngồi xuống, mời đến Vũ gia tổng quản nói: "Người... Dẫn bốn vương khách xá ngủ lại."

Vũ Sĩ Ước bắt đắc dĩ, nhìn hấn xác thực đã say mềm, liền phân phó quản gia: "Bình thường dàn xếp Vương gia."

Quản gia bề bộn dẫn Kinh Vương rời đi, lúc này rượu chưa qua ba tuần, món ăn chưa qua ngũ vị, mọi người đừng bảo là tử húng chưa hàm, liền ngay cả bụng cũng còn chưa no bụng, tự nhiên không thể như vậy tán. Vũ Sĩ Ước liền nâng chén cười nói: "Tối tối tối, Vương gia không tại, ít đi rất nhiều câu thúc, chúng ta uống."

Viên Thiên Cương ngồi tại Lý Ngự thượng thủ, đang cùng hấn thi thắm, nói chuyện lại là Lý Ngự "Sư phụ" tỏ có đạo. Viên Thiên Cương đối tỏ có đạo nghe tiếng đã lâu, đáng tiếc son thủy xa xôi, khan tại một mặt. Trước đó không lâu mặc dù đi một chuyến Kinh Thành, kết quả bởi vì trời hiện ra dị tượng, lại chạy đến Ba Thực vọng khói mây tới, cho nên vẫn là vô duyên nhìn thấy.

Lúc này tỏ có đạo cao đồ đang ở trước mắt, Viên Thiên Cương tự nhiên muốn hỏi ý kiến hỏi một chút vị này ẩn sĩ tình huống. Lý Ngự chỉ là tại Trường An trong đại lao lúc, nghe vị kia gánh hát chủ gánh ngẫu nhiên đề cập qua một nhân vật như vậy, kỳ thật hẳn cũng hoàn toàn không biết, liền thuận miệng bịa đặt.

Viên Thiên Cương nào biết trong đó là giả, chưa từng bói toán phân biệt thật giả điều kiện tiên quyết, hai người thế mà trò chuyện rất là ăn ý. Vũ Sĩ Ước này vừa ra khỏi miệng, hai người lại chưa nghe thấy, Dương Thiên Diệp thấy thế, bề bộn nâng chén hướng về phía Vũ Sĩ Ước nở nụ cười xinh đẹp, nói: "Tỷ phu, ta cùng người."

"Tốt! Thật tốt!"

Từ lúc hôm đó bị cô em vợ biểu bạch tình ý, lão võ bị vậy tới thần hồn điên đảo. Thế nhưng hai cái tư tưởng cơ hội tiếp xúc vốn cũng không nhiều, Dương Thiên Diệp tựa hồ lại trở nên xấu hổ, làm hại lão võ càng là hi hữu có cơ hội nhìn thấy chọc người tình ý tiểu tình nhân.

Bây giờ Dương Thiên Diệp mời rượu, cười duyên dáng, đôi mắt sáng liếc nhìn, nhìn ở trong mắt, chỉ cảm thấy quanh thân vũ mị, không một chỗ không khả nhân nhĩ. Tuy nói phu nhân ở bên cạnh, không dám có chỗ biểu hiện, tâm tình lại là tốt đẹp, bề bộn nâng chén cười một tiếng, nói: "Tốt tốt tốt, để bọn hấn trò chuyện đi,

Chúng ta uống!"

Vũ Sĩ Ước một chén rượu phóng khoáng dưới mặt đất bụng, Dương phu nhân nhìn ở trong mắt liền có chút không thoải mái. Mặc dù nàng chưa phát hiện cái gì, nhưng trực giác của nữ nhân quả thật là đáng sợ. Vũ Sĩ Ước về mặt cách cư xử cùng trước kia có chút một tia khác biệt, nàng lập tức liền có cảm

giác, mặc dù chưa nghĩ kịp quá nhiều, nhưng cảm xúc lên nhiều ít vẫn là thụ ảnh hưởng.

Dương phu nhân vuốt ve tóc mai, mông sảng giọng: "Muội muội, người cái nữ hài nhi gia, uống như vậy ta rượu làm gì! Còn có người nha!"

Dương phu nhân trừng Vũ Sĩ Ước liếc mắt, nói: "Cái gì số tuổi, còn học người trẻ tuổi uống ừng ực."

Vũ Sĩ Ước nhưng không muốn ngay trước mặt Dương Thiên Diệp bị nàng nói lão, vừa muốn phản bác hai câu, Dương phu nhân đột nhiên biến sắc, "Ai nha" một tiếng đứng lên: "Hồng! Tai của ta rơi đâu?"

Dương Thiên Diệp cười nói: "Tỷ tỷ, một bộ khuyên tai mà thôi, bồi rồi cái gì, bức này ban đêm, tìm cũng không dễ, bình minh ngày mai, lại lấy người tí mĩ tìm kiếm đi."

Dương thị vội la lên: "Không được, ngọc này thờ đảo thuốc khuyên tai, là thái thượng hoàng tặng cho, di thất không được."

Dương thị là thái thượng hoàng Lý Uyên cho Vũ Sĩ Ước tặc dây cung, hai người thành thân lúc cũng đưa lễ vật. Liền là ngọc này thờ đảo thuốc tạo hình một đôi khuyên tai, dùng xanh ruộng mỹ ngọc điêu khắc ra cực đẹp tạo hình, lại lưu chi dùng vàng, thờ ngọc một đôi mắt là dùng độ tinh khiết cực cao ngọc đỏ tô điểm.

Này khuyên tai bản thân giá trị liền thành, càng bởi vì là thái thượng hoàng tặng cho, ý nghĩa bất phàm, nếu như di thất, khó tránh khỏi để cho người thiệt đau. Vũ Sĩ Ước nghe xong cũng có chút nóng nảy, gọi lớn vừa mới đàn xếp Kinh Vương trở về quân gia gọi rất nhiều nha hoàn gia đình, treo lên đèn lồng bó đuốc tìm kiếm.

Thế nhưng là nha hoàn hầu gái nhóm dọc theo Dương phu nhân đêm nay tới con đường tìm nửa ngày, toàn không phát hiện, đến lúc này, đám người cũng không có lòng uống rượu. Vũ Sĩ Ước xoay chuyển ánh mắt, đột nhiên thấy ngòai tại tịch trước Viên Thiên Cương cùng Lý Ngự, không khỏi vui vẻ nói: "Ai nha, làm sao quên có hai vị cao nhân ở đây. Viên ít giám, tiểu thần tiên, hai vị có thể giúp chuyển kinh bói tính một chút, cái kia vòng tai thất lạc nơi nào?"

Đến lúc này, Dương thị cùng Dương Thiên Diệp ánh mắt cũng rơi vào Viên Thiên Cương cùng Lý Ngự trên người. Viên Thiên Cương đang muốn nhìn này tô có đạo cao đồ bản lĩnh như thế nào, cho nên chỉ là mỉm cười nhìn về phía Lý Ngự, nhìn bộ dáng kia, hiển nhiên có nhìn người ý xuất thủ.

Lý Ngự mắt thấy ánh mắt mọi người đều hướng về phía hắn trông lại, trong lòng hơi có chút bất đắc dĩ. Tối nay liền muốn bắt cáo nhi biệt, hiện tại vẫn phải giả thần giả quỷ sao? Lý Ngự đành phải giữ vững tinh thần, làm bộ bóp coi như.

. Chỉ là bên cạnh an vị lấy một cái viên bán tiên, hẳn liền không có chứa bao lâu, tránh khỏi giả thần giả quỷ động tác đều không đúng tiêu chuẩn, bị người nhìn ra sơ hở tới.

Lý Ngự suy nghĩ, Dương phu nhân lúc này mới phát hiện khuyên tai mất đi, nghĩ đến ngày ở giữa vẫn là mang theo. Nàng ở bên trong trạch, cơm tối thời gian nghĩ là đã tháo trang phục, mặc vào yếm cư thường phục, lại bị Vũ Sĩ Ước gọi đến nhị tiền nhà tới cùng nhau uống rượu, vội vàng chưng diện, nói không chừng liền là lúc này vô ý mất đi. Mà Dương phu nhân từ trong trạch đến nhị đường, một đường đều đã bị người đi tìm, như vậy...

Nghĩ tới đây, Lý Ngự liền mỉm cười, bình tĩnh mà nói: "Viên ít giám trước mắt, tiểu khả điểm ấy đạo hạnh vốn không dám lộ cái xấu. Tiên bối đã có khảo giác tâm ý, vậy vẫn bồi liên cổ mà làm. Theo ta bấm đốt ngón tay, phu nhân này khuyên tai, xác nhận thất lạc tại phòng ngủ bên trong."

Dương phu nhân nghe xong mừng rỡ, vội vàng phân phó nha hoàn hầu cận: "Nhanh đi, đến ta trong phòng tính tế tra tìm."

Nha hoàn kia đáp ứng một tiếng, mang theo vài người vội vàng rời đi. Trong bữa tiệc đám người vẫn như cũ uống rượu, chỉ là lòng của mọi người nghĩ đều đã không tại rượu bên trên. Liền liền tối nay muốn phát động đại sự Dương Thiên Diệp, một cặp mắt tò mò cũng không khỏi lúc nào cũng bắn khoăn tại Lý Ngự trên mặt, không biết hắn tính toán đến tột cùng chuẩn là không cho phép.

Qua gần nửa canh giờ, cái kia nha hoàn hầu cận vội vã gấp trở về, thở hổn hển nói: "Phu nhân, tiểu tỳ dẫn người đem ngủ cư đều trở mình lần, cũng không tìm được thờ ngọc khuyên tai."

Vũ Sĩ Ước cùng Dương phu nhân ngẩn ngơ, Lý Ngự đã thông dong chấp tay cười nói: "Hỗ thẹn, hỗ thẹn, tại hạ đạo hạnh có hạn, tính toán vậy mà không cho phép. Xem ra, vẫn phải xin mời viên ít giám ra tay."

Như đối lại bình thường hẳn còn phải gìn giữ này tiểu thần tiên uy danh lúc, không thiếu được liền muốn tại làm rõ hết thảy về sau cái thời gian ngược dòng, nhưng mà lúc này Lý Ngự tâm thái lại vô cùng tốt, dù sao muốn đi người, quan các người nhìn ta như thế nào đây.

Viên Thiên Cương khẽ chau mày, xoay lại bày ra, chậm rãi nói: "Chuyện như thế, cũng là thăm dò thiên cơ, thiên cơ cao thâm mạt trắc, chúng ta người phạm, chột có sai lầm, cũng không kì lạ. Nếu là Viên mỗ mà tính sao, cũng không dám nói liền nhất định tính được chuẩn xác, đành phải miễn cưỡng chịu."

Viên Thiên Cương ngừng lại một chút, nói: "Còn mời phu nhân đem một nửa khác khuyên tai giao cho Viên mỗ."

Dương phu nhân nghe, bề bộn đem khác một lỗ tai lên khuyên tai lấy xuống, giao cho Viên Thiên Cương. Viên Thiên Cương đem khuyên tai nắm trong tay, yên lặng bấm đốt ngón tay nửa ngày, đột nhiên nhướng mày, lần nữa bấm đốt ngón tay một phen, kết quả cùng lần trước giống nhau, lúc này mới nghi hoặc nói: "Theo Viên mỗ bấm đốt ngón tay, cái kia một nửa khác khuyên tai, như trước đang trong gian phòng đó. Chỉ là, kỹ lưỡng hơn phương vị, vị trí Viên mỗ lại cũng không tính ra tới."

sánh, đám người lông mày lập tức nhú lên, cái khác không nói đến, riêng này chữ... Ai, thật sự là một trời một vực, liền Lý Ngự chính mình cũng không đành lòng nhìn xuống.

Vũ Sĩ Ước ho khan hai tiếng, nói: "Viên ít giám bản án, giữa trán đầy đặn, khiêng nếu có phụ, 30 mà quý, lợi tại con cháu. Gần đây xứng nhận di chuyển làm khổ, không sai hẳn phúc tại nam, đương quy chi."

Dương Thiên Diệp cao giọng đọc lấy Lý Ngự bản án: "Mặt đỏ mà cương, không được phú quý. Sau xương không long, không được trường thọ."

Hai người hai bộ bản án, hoàn toàn khác biệt. Quản gia kia nghe hai người bản án, cả kinh nói: "Viên tiên sinh... Không! Viên thần tiên coi là thật thần nhân vậy. Tiểu nhân vừa lúc ba mươi tuổi năm đó trở thành lão gia trong phủ quản gia, nhưng không phải là 30 mà quý sao. Bất mãn viên thần tiên, tiểu nhân què quán ngay tại phương nam, trước chịu khổ cùng làm khổ, tiếp theo một nhà đoàn tụ, xác thực xác thực hẳn lợi tại nam a!"

Vũ Sĩ Ước, Dương thị phu nhân cùng Dương Thiên Diệp, Lý Ngự, đều biết võ đô đốc dời chuyển sắp đến, cho nên nhìn thấy Viên Thiên Cương bản án bên trong gần đây xứng nhận di chuyển làm khổ lời nói nổi bật sự khiếp sợ. Hẳn là Vũ phủ quản gia, Vũ phủ một khi dời chuyển, không hề nghi ngờ, hẳn chính là nhất quan tâm chịu tội một cái, này bản án không thể bảo là không cho phép.

Bởi vì có tiêu chuẩn này, Lý Ngự cùng Viên Thiên Cương đối với quản gia hoàn toàn tương phản bản án ai đúng ai sai, mọi người trong lòng cũng liền có chấm dứt luận.

Huống chi, là cao quý Vũ phủ quản gia, thực sự không thể xem như không được phú quý. Còn không được trường thọ, này lão quản gia năm nay đều hơn năm mươi, dùng ngay lúc đó trung bình tuổi thọ, hơn năm mươi cũng không tính ngắn thọ, huống chi hẳn hiện tại còn sống được êm đẹp.

Lý Ngự vô ý thức dựa theo chính mình đời sau ý nghĩ, nhận vì một cái làm người nô bộc lại đã tuổi trên năm mươi người không có cơ hội tái phát đạt, lại quên hẳn làm tui là hầu hạ người việc, tại hẳn tới nói, hiện tại đã là đại phú đại quý. Dựa theo lúc này người trung bình tuổi thọ, hẳn càng không tính là chết sớm.

Dù là Lý Ngự quyết định muốn đi chủ ý, cũng không ngại hiện tại người khác thấy thế nào hẳn, trên mặt cũng có chút nhịn không được rồi, hết lần này tới lần khác lão quản gia kia buồn bức hẳn cho mình kém như vậy lời bình, còn cười híp mắt nói một câu: "Tiểu lão nhân đã tuổi trên năm mươi, coi như ngày mai liền chết, cũng không tính ngắn thọ, ha ha, sống lâu trăm tuổi, tiểu lão nhân thế nhưng là chưa bao giờ nghĩ tới."

Lý Ngự nghe xong, càng không được tự nhiên. Vũ Sĩ Ước bề bộn tặng hăng một cái, nói: "Ồn ào cái gì, ra ngoài."

Lão quản gia kia khom người, liền hướng ngoài cửa đi, bởi vì được Viên Thiên Cương què từ, trong lòng vui vẻ, lại thêm trời tối, dưới chân không có chú ý, mũi ủng tại cánh cửa mà mất tự do một cái,

Ồi một tiếng ngã ra ngoài. Ngoài cửa gia phó vội vàng đỡ dậy, cái trán đã sặc phà, máu tươi chảy ròng, lão quản gia kia cũng không thèm để ý, chỉ muốn con cháu phú quý càng cao hơn chính mình, hoan thiên hi địa đi.

Lý Ngự lại ngồi xuống, ngượng ngùng liền không tốt lắm ý tứ, tử hừng hoàn toàn không có. Bất quá hẳn chỉ mong lấy tới nay liền cao chạy xa bay, tìm cái nơi đến tốt đẹp đặt chân, sẽ cùng Cát Tường thành hôn, cùng mỹ kiều nương cầm sắt hợp minh, này một ít mặt mũi sự tình cũng liền không để trong lòng, từ đó mọi người khó có thể gặp lại kỳ hạn, chẳng lẽ còn muốn vì thế "Hồi gan" một lần?

Thế nhưng là, lúc này khách xá bên trong, cái kia mỹ kiều nương, cũng đã bị sói ghi nhớ.

Khách xá bên trong, hai hàng phòng trọ, hai hàng phòng trọ phần cuối, là một trái một phải hai cái nhà ngang, ở giữa có tường cao cách, đó là cho quý khách chuẩn bị. Dương Thiên Diệp đã ở một bộ, này một bộ khác liền tạm thời làm Kinh Vương nơi ở.

Vũ phủ quản gia vừa đi, say mềm buồn ngủ Kinh Vương liền đằng một cái nhảy dựng lên, thần thái sáng láng, nơi nào còn có một tia buồn ngủ. Hẳn đem hai cái thiếp thân thị vệ gọi vào phòng đến, hẳn hai người này thiếp thân thị vệ một cái gọi Vương Côn luân, một cái gọi trịnh thể có, cũng là trong giang hồ cao cấp nhất cao thủ.

Kinh Vương cười hắc hắc nói: "Tại đây khách xá bên trong, ở một nữ tử, tên là Cát Tường. Hai người các ngươi đi đem nàng cho ta 'Mời đến', cát không nhớ ra được lộ ra, đã quấy rầy người khác, nhưng liền không lớn tốt."

Kinh Vương quen làm thủ đoạn, hai người này thiếp thân thị vệ không thể quen thuộc hơn được, cung cấp hẳn chạy nhanh ở giữa cũng không ít cho hẳn làm những này chuyện xấu, lập tức ngầm hiểu, hai người ôm quyền đáp ứng một tiếng, liền quay người đi ra ngoài.

Kinh Vương cúi đầu nhìn một chút, dâm tà cười một tiếng, từ bên hông lấy ra một cái bọc nhỏ, tại dưới đèn mở ra, bên trong là bốn cái màu đỏ thắm được hoàn, Kinh Vương lấy ra một cái, cùng nước nuốt, lại đem còn lại được hoàn cẩn thận dịch lên, liền lòng ngứa ngáy khó tao chờ lấy mỹ nhân nhi bị hai cái thị vệ cho mang về.

Nhị đường thiện sảnh bên này, Lý Ngự cảm thấy bình thường không thú vị, đã có ý cáo từ, trở về chuẩn bị chạy trốn công việc. Dương Thiên Diệp xem nhìn thời gian không sai biệt lắm, rượu cũng ăn được không sai biệt lắm, cũng có tâm rồi đi. Thế nhưng Viên Thiên Cương cùng Lý Ngự một phen đấu pháp, đem Vũ Sĩ Ước cùng Dương thị phu nhân hào hứng câu lên.

Vũ Sĩ Ước cười nói: "Thông thả đi, thông thả đi, khó được hai vị thuật pháp mọi người đều ở nơi này, cơ hội hạng gì khó được. Nhiều ngồi một chút, nhiều ngồi một chút đi."

Xuất hiện tại cửa ra vào.

Lý Bá Hạo, Lý Trọng Hiên hai huynh đệ là sẽ không theo Vũ Sĩ Ước đi Kinh Châu, cho nên Vũ Sĩ Ước là coi Hộ Kiên Thừa Cơ là thị vệ bồi dưỡng, bởi vậy xưa nay thường xuyên ở tại trong phủ.

Hắn tự nghĩ đến thiên đường bên ngoài đi dạo hai vòng, nhắc nhở Dương Thiên Diệp một cái cũng không quan trọng, lại không biết trong sảnh còn ngồi một giả một thật hai cái thần tiên.

Hội Kiền Thừa Cơ tại cửa ra vào vừa lộ đầu, còn chưa kịp nói ra hấn nghĩ kỹ lấy có, Dương thị phu nhân đã chỉ hấn cười duyên nói: "Chính là hấn! Cho mời viên ít giám cùng lý Tiểu lang quân xem một chút, Hà Tướng quân tiền đồ vận mệnh như thế nào?"

Hột Kiên Thừa Cơ sững sờ: "Cái gì tiền đồ vận mệnh? Êm đẹp, cho ta ta tính là gì mệnh?"

Dương Thiên Diệp vội vã hướng về phía hắn đập vào ánh mắt, gọi hắn nhanh chóng đi ra, hết lần này tới lần khác Hộ Vệ Thừa Cơ mờ mịt không hiểu ý nghĩa.

Viên Thiên Cương hướng về phía Hộ Kiên Thừa Cơ tập trung nhìn vào, nhìn mặt mày của hán ngũ quan, ngón tay dưới bàn yên lặng vừa bấm coi là, về mặt đột nhiên đại biến: "Không tốt!"

★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net.**

Chương 115: Bắt giặc trước bắt vua

Viên Thiên Cương bấm ngón tay tính nhẩm một lát, đột nhiên một ngón tay Hột Kiền Thừa Cơ, sợ hãi nói: "Người này lớn có gì đó quái lạ!"

Khó được nhìn thấy Viên Thiên Cương thất thố như vậy, tất cả mọi người có chút giật mình. Dương phu nhân liếc Viên Thiên Cương, càng là trong lòng thầm nghĩ: "Những này học đạo người vì hù dọa chúng ta phạm phu tục tử, liền ưa thích nhất kinh nhất sợ. Này tiểu Hà mặc dù anh tuấn chút, có thể có gì đó cổ quái. Hẳn tái xuất tức, chẳng lẽ có thể so sánh nhà của ta hai nếp tương lai làm hoàng hậu lợi hại hơn?"

Viên Thiên Cương gấp giọng nói: "Người này, đem lớn bắt lợi cho đô đốc!"

Viên Thiên Cương còn đợi lại suy tính đến tột cùng, Dương Thiên Diệp đã khẩn trương muôn phần, quát nói: "Đông thủ!"

Hột Kiền Thừa Cơ cũng là thật nghe lời, sớm chờ không kiên nhẫn được nữa, Dương Thiên Diệp một nói động thủ, hất hét lớn một tiếng, đao hóa tầm lưa, thế như lôi đình, bỗng nhiên vọt trước một bước, "Oanh" một tiếng đại đao chém xuống, trên bàn chén bát đĩa đĩa dòn dập bị chấn nhảy đến trên không.

Chợt, cái bàn kia "Soạt" một cái, rần chắc gỗ chắc chế tạo cái bàn vỡ đầy đất, ngay sau đó bật lên đến trên không chén cuộn chén đĩa cũng dòn đập rơi xuống đất, rơi chén cuộn bừa bộn.

Hột Kiền Thừa Cơ một dao kia cũng là lớn tiếng dọa người, chỉ là nửa con gà quay treo ở đầu dao, bóng mỡ không khỏi không đẹp. Hột Kiền Thừa Cơ hậm hực gà quay hất lên, đem bóng mỡ đại đao khung hướng về phía Viên Thiên Cương cổ, cười nói: "Ngươi cái tên này, ngược lại thật sự là có mấy phần bản lĩnh, không bằng theo bản Đại Vương, làm cái đầu quân sư, như thế nào?"

Vũ Sĩ Ước là võ tướng, phản ứng nhanh nhẹn một chút, Hột Kiền Thừa Cơ ở đây vừa có động tác, hần liền thoát ra lui lại, muốn đem trước người cái ghế đá lên tới làm vũ khí. Không ngờ hần vừa mới lui, sau lưng liền chống đỡ một cái lợi khí, cái kia khiến cho hần nhớ thương cô em vợ ở bên tai khẽ cười nói: "Tỷ phu không động tới, như đã thương người, vậy cũng không tốt."

Dương phu nhân quá sợ hãi, nói: "Thiên Diệp, người làm cái gì vậy?"

Dương Thiên Diệp nhìn nàng một cái, áy náy nói: "Tỷ tỷ, xin lỗi, tiểu muội có khác nỗi khổ tâm, thực là có chút bất đắc dĩ."

Hội Kiền Thừa Cơ một đao đánh xuống lúc, tất cả mọi người đã nhảy thân đứng lên, lúc này Vũ Sĩ Ước cùng Viên Thiên Cương song song bị chế trụ, Lý Ngự thấy thế không ổn, dưới chân liền lạng lẽ hướng về phía di động về phía sau, nghĩ thừa dịp loạn chạy đi.

Hội Kiền Thừa Cơ liếc hần hiếc mắt, cười lạnh, đột nhiên hét dài một tiếng, trong khoảnh khắc trong ngoài vây cánh đồng thời động thủ, Lý Hoành Kiệt đám người vượt tường mà vào, Mặc Bạch Diễm cùng Phùng Nhị Chi đám người đã sớm mai phục tại thiện đường phụ cận, lúc này cũng dồn dập tung người thoáng hiện.

Lý Ngự vừa mới lui, liền cảm thấy đầu vai bị một đầu hồ kim giống như lớn tay đè chặt, Mặc Bạch Diễm thanh âm bên tai bên cạnh cười nói: "Tiểu thần tiên, chớ có loạn động, để tránh ngộ thương a."

Lý Ngự cười khổ một tiếng, đành phải từ bỏ chạy trốn suy nghĩ.

Vũ Sĩ Ước vừa sợ vừa giận, trừng mắt Dương Thiên Diệp nói: "Thiên Diệp, ngươi đến tột cùng đang làm cái gì?"

Dương Thiên Diệp thần nhiên nói: "Tỷ phụ yên tâm, ta không sẽ giết ngươi, ta chỉ cần lính của ngươi phù lệnh tiễn, còn có ngươi một đường thủ dụ, điều động ba phủ binh lính, chiếm lĩnh Lợi châu phủ thủ dụ."

Vũ Sĩ Ước sợ hãi nói: "Ngươi điên ư? Đó là tạo phản?"

Hội Kiền Thừa Cơ đem bóng mỡ đại đao tại Viên Thiên Cương đầu vai cạo xát, lưỡi đao liền sát bên cổ, lực đao hơi kém nửa phần, khả năng liền muốn vô ý cắt đứt Viên Thiên Cương cổ, cười nói: "Ngươi vẫn không rõ sao? Chúng ta chính là muốn tạo phản. Nào đó, liền là ngươi truy nã thiên hạ Hội Kiền Thừa Cơ, ngươi đến bây giờ còn không rõ?"

Viên Thiên Cương đứng ở nơi đó mặt không đổi sắc, kỳ thật cũng là khẩn trương muôn phần. Mặc dù hắn có đại thần thông, đột nhiên gặp loại tình huống này cũng không có khả năng không khẩn trương. Nhưng mà Viên Thiên Cương tay giấu ở trong tay áo, vội vã cho mình bói một quẻ,

Đúng là cái hữu kinh vô hiểm quẻ từ, Viên Thiên Cương cũng liền thật không sợ.

Vũ Sĩ Ước nghe Hội Kiền Thừa Cơ, ngạc nhiên nghi ngờ mà nói: "Ngươi là Hội Kiền Thừa Cơ? Vậy ngươi. . ."

Vũ Sĩ Ước chuyển hướng Dương Thiên Diệp, Dương Thiên Diệp cười nhạt một tiếng, nói: "Ta xác thực gọi Dương Thiên Diệp, bất quá, không phải tỷ tỷ cái kia phòng họ hàng xa!"

Viên Thiên Cương mắt sáng lên, âm trầm thở dài: "Ta biết ngươi là ai, ngươi. . . Đây là tội gì tới quá thay."

Dương Thiên Diệp nhìn về phía Viên Thiên Cương, động dung nói: "Ta liền biết, dùng thúc phụ bản lĩnh, không có khả năng không biết thế gian còn có một cái huyết mạch thân nhân. Thúc phụ, ta biết Dương gia có lỗi với ngươi, nhưng ngươi cuối cùng cắt cách không được huyết mạch của ngươi. Trợ giúp ta, chúng ta cùng một chỗ cứu phục Đại Tuyền giang sơn, có được hay không?"

Vũ Sĩ Ước càng nghe càng là kinh hãi, nhện không được nói: "Ngươi đến tột cùng là ai?"

Mặc Bạch Diễm chụp lấy Lý Ngự bả vai, ngạo nghễ nói: "Cô nương nhà ta, chính là Tuyền Đế một mạch, Thiên Diệp công chúa!"

Dương Thiên Diệp nhìn về phía Viên Thiên Cương, nhẹ nhàng nói: "Mà hắn, thực là thúc phụ của ta, Văn Đế con trai, phụ hoàng ta huynh đệ!"

Vũ Sĩ Ước nhìn một chút cái này, lại nhìn một cái cái kia, thật có chút ngất. Lý Ngự ở một bên nhìn một chút Dương Thiên Diệp, lại ngấm liếc mắt Viên Thiên Cương, trong lòng cũng là lên nói thầm: "Nguyên lai Viên Thiên Cương không họ Viên, hắn họ Dương a! Đây thật là một cái thiên đại bất quá!"

Lý Ngự đã có chuẩn bị, cổ tay ở giữa trụ vòng lúc này liền nắm trong tay, tùy thời có thể dùng vạch phá ngón tay, khởi động trụ vòng, cho nên đôi dưới mắt khốn cảnh cũng là không chút nào sợ, mới có lòng dạ thanh thản nghe người ta bất quá.

Viên Thiên Cương nhẹ nhàng lắc đầu, thờ dài nói: "Ngày có bốn mùa ngũ hành, nóng lạnh thay thế, cùng mà làm mưa, giận mà làm gió, ngưng mà sương tuyết, từ mà làm cầu vòng mây năm màu, này đất trời chỉ hằng số. Thiên nhân chỗ cùng, nhân gian thay đổi, cũng thuộc chắc chắn, chuyện đã qua, cần gì phải cường bức nghịch thiên mà đi?"

Vũ Sĩ Ước giật mình nói: "Viên ít giám, ngươi. . . Ngươi thật sự là Đại Tuyền Văn Hoàng đế con trai?"

Viên Thiên Cương cười khổ nói: "Viên mỗ dốc lòng tu đạo, tu cũng chỉ có thể là tương lai. Chuyện quá khứ, phát sinh liền là phát sinh, là không có cách nào sửa đổi. Này xuất thân lại lịch, mặc kệ ta có tình nguyện hay không, đúng vậy, ta cha ruột, thật là Đại Tuyền Văn Hoàng đế."

Vũ Sĩ Ước cứng họng, chính mình đối đãi như khách quý Viên tiên sinh, lại đem Tuyền Văn Đế con trai? Cái chuyện cười này náo lớn.

Dương Thiên Diệp nói: "Thúc phụ, vô luận lúc trước Dương gia đợi mẫu thân ngươi có bao nhiêu không phải, nhưng

Nhưng ngươi luôn luôn Dương gia người. Bây giờ Dương gia chỉ còn lại hai người chúng ta, thúc phụ nhưng nguyện cùng chất nữ cùng nhau khởi sự, chung vết thương đại nghiệp. Đại Tuyền khôi phục ngày, ngươi chính là Đại Tuyền Hoàng đế!"

đây phủ đô đốc bên trong phủ nhị tiến nhà trên tường, mới mở một đường vết rách.

Kỳ thật ở đây vốn là có một cái cửa, trực tiếp thông hướng khách xá. Bởi vì có thể ở tại khách xá, bình thường đều là vô cùng thân cận bằng hữu thân quyến, "giải quyết" cùng bọn hắn lui tới. Nhưng mà Vũ Sĩ Ước đến bản địa nhậm chức, thân thích của hắn bằng hữu cũng phần lớn không phủ thi quý, đều có ràng buộc, rất ít tới Lợi châu làm khách.

Vũ Sĩ Ước ngai cửa nhỏ này dư thừa, liền đem cánh cửa phong kín, đây thường xuân mà sinh trưởng tốt, đem lấp kín tường đều đã biến thành một đạo lục sắc hàng rào, bình thường cũng ít có người chú ý.

Lý Hoành Kiệt phong tỏa nhà, trên nóc nhà, cổng, đầu tường đều phái người, liền là không để ý đến tường này lên đã rút động, còn có dây thường xuân mà bao phủ trên đó, che đầy thiếu hụt.

Vũ Sĩ Ước một lần nữa mở ra cánh cửa này, là cân nhắc hắn sắp dời chuyển, tân nhiệm đô đốc đem muốn đến nhậm chức. Mà này vốn có cửa ra vào là lẽ ra thiết kế, là quan phủ kiến tạo toà này nha môn lúc cách cục, nghĩ cho người ta trở lại như cũ một cái, chỉ là trên tường vừa rút động, còn không tới kịp tu sửa hòa thành lý.

Phan đại nương vốn là trong phủ châm mẹ, hiện tại trong mỗi ngày lại tại trong phủ đi lại, đối với nơi này rất quen thuộc. Bởi vì con trai tại nhị đường xã giao, còn chưa trở về, mà lại tới nay liền muốn rời khỏi, cho nên phan đại nương không ngủ, nghe phía bên ngoài có mơ hồ âm thanh, tựa hồ có người nói chuyện, mơ hồ là Cát Tường thanh âm.

Phan đại nương liền đẩy cửa ra ngoài, nghĩ xem rõ ngọn ngành. Nàng vừa đi ra ngoài, chỉ thấy loáng thoáng ánh đèn dưới, hai đại hán bồi tiếp Cát Tường vội vã đi đến, bởi vì thân ở phủ đô đốc bên trong, phan đại nương cũng không cảm giác nguy hiểm, nhưng đêm nay liền muốn rời khỏi, lại phải hỏi một chút Cát Tường muốn đi đâu, miễn cho làm trễ nải hành động.

Phan đại nương liền cất giọng kêu: "Cát Tường, người đi đâu vậy a?"

Phan đại nương nói liền đuổi theo, Cát Tường ngừng bước trở lại, thấy là Phan thị, vội nói: "A! Đại nương, lý Ngự ca ca say, ta đi xem hắn một chút."

Cát Tường đến này trong phủ là ở nhờ, cùng phan đại nương vốn là tại trong phủ chế tác khác biệt, nàng rất ít cùng người tiếp xúc, cho nên cũng không rõ ràng yển âm chỗ chỗ, bởi vậy này Vương Côn luân, trịnh thế có lừa gạt nàng nói Lý Ngự say mềm, mời nàng đi hỗ trợ xử lý một cái, Cát Tường cũng không sinh nghi.

Kỳ thật Cát Tường cũng không trở thành ngây thơ đến tình trạng như thế, người nào đều tùy tiện tin tưởng. Nhưng nơi này là phủ đô đốc, nàng lại tại này ở nhiều ngày, cảnh giác đã sớm phai nhạt, thay đổi ai cũng sẽ không nghĩ tới phủ đô đốc trong phủ thế mà lại xuất hiện đối nàng người trong lòng có quý, cho nên không nghĩ ngờ lừa dối.

Phan đại nương lại là biết đêm nay yển âm chỗ tại nhị đường, vừa nghe xong nhất thời lên lòng nghi ngờ, trừng mắt Vương Côn luân cùng trịnh thế có đạo: "Các người là thứ gì người? Vũ phủ trên dưới, lão thân đều nhận ra, làm sao chưa thấy qua các người?"

Phan đại nương này hỏi một chút, Cát Tường lập tức phát giác khác thường, mau từ bên cạnh hai người tránh ra, đứng ở phan đại nương bên cạnh.

Phan đại nương nói: "Mà lại, Vô lão gia yển âm chỗ rõ ràng tại nhị đường, các người dẫn Cát Tường cô nương hướng bên này đi là có ý gì? Đây trảng sân nhỏ, thế nhưng là một mực không ai ở lại."

Phan đại nương nói nàng đối Vũ phủ trên dưới đều rất quen thuộc, lại xưng Vũ Sĩ Ước vì Vô lão gia, mà lại nàng tới nay lại muốn rời khỏi, cho nên đổi mặc vào một thân mặc lưu loát cách ăn mặc, "giải quyết" đi đường, Vương Côn luân cùng trịnh thế có nghe xong xem xét, rất tự nhiên liền xem nàng như thành trong phủ một cái lão mục tử.

Cho nên Vương Côn luân cùng trịnh thế có đối phan đại nương không hề có kỵ, Vương Côn luân một bả kéo qua Cát Tường,

Che lại miệng của nàng. Trịnh thế có vẻ mặt mãnh liệt, trầm giọng quát lớn: "Không kiến thức ti tiện tới, người biết cái gì! Hôm nay Kinh Vương điện hạ đến thăm vô đô đốc, tới nay liền nghỉ trọ nơi này. Điện hạ trong đêm tịch mật, muốn người hầu hạ, người từ quản làm việc của người đi, chớ có xen vào việc của người khác, nếu không, liền tươi sống giết người nhà này nô!"

Như phan đại nương thật sự là Vũ Sĩ Ước trong phủ một ngôi nhà nô tới, trải qua hai bọn họ một phen đe dọa, chắc chắn không dám lộ ra. Cát Tường cũng không phải vô đô đốc nữ quyến, trước mắt đánh nàng chủ ý thế nhưng là một vị Vương gia, một cái hạ nhân là giả cảm vô diệc vẫn là bệnh vực lẽ phải, này lựa chọn còn không rõ ràng lắm sao?

Nàng coi như đi bả báo Vũ Sĩ Ước, cố kỵ đối phương là một vị Vương gia, Vô lão gia rất có thể cũng liền mập mờ đi qua. Cho dù Vũ Sĩ Ước bởi vì chịu ra mặt hỏi đến việc này, bảo vệ Cát Tường rõ ràng, cũng không trở thành vì một ngôi nhà nô cùng Vương gia trở mặt.

Vương Côn luân cùng trịnh thế có nhận định Phan Kiều Kiều là Vũ phủ gia nô, cho nên một phen đe dọa về sau, liệu nàng không còn dám lộ ra, liền kéo lấy Cát Tường hướng về phía khách xá trong tiêu viện đi đến. Tiêu dân tự có tiêu dân trí tuệ, Phan Kiều Kiều nghe xong hai người nói rõ thân phận cùng dụng ý, lập tức nhảy bén không tiếp tục làm lời nói.

Nàng vốn chính là gương mặt kinh hoàng, cũng không cần làm tiếp nguy trang, xem ở Vương Côn luân hai trong mắt người, lộ ra lại chính là một cái đề tiện tới bị đường đường Vương gia danh hiệu thân phận dọa sợ.

Mãi đến hai người kéo lấy bị che miêng, đầy mắt kinh hoàng sợ hãi Cát Tường biến mất tại mặt trăng cổng, phan đại nương mới vẩy lên vẩy tay áo, hướng phần eo một dịch, vung ra hai chân chạy như điên.

Theo khách xá đến nhị đường yển âm chỗ đã có gần đường, nàng đương nhiên sẽ không vây quanh cửa chính đi đi. Lại thêm bóng đêm như mực, nàng mặc lại là nhẹ nhàng mềm gối, rơi xuống đất im ắng, cho nên theo tường kia lên phá vỡ lỗ hồng chui vào, lại là một đường không có chút nào ngăn cản.

Lý Ngự nghe xong, lập tức khẩn trương, co cẳng liền đi ra ngoài. Mặc Bạch Diễm thế nào tha cho hắn chạy thoát, cổ tay khẽ đảo, lại lần nữa hướng về phía hắn đầu vai bắt tới. Lý Ngự mới là trở tay không kịp, lúc này lại không thể tùy tiện đi vào khuôn khổ, đem bước xoay eo, song chưởng lật một cái, gần sát Mặc Bạch Diễm ngực bụng vị trí lúc, mới đột nhiên phát lực hướng ra phía ngoài đánh văng ra.

Đây là băng sơn kích, thiếp thân dựa vào một loại kỹ pháp, dùng chính là bùng nổ thôn kinh, lực sát thương cực lớn, Mặc Bạch Diễm còn chưa thấy qua hắn dùng võ công, không có đề phòng công phu của hắn làm coi như không tề, kinh ồ một tiếng, vội vàng co lại bụng hấp khí, cực lực sau tránh, nhưng ngực bụng vị trí vẫn bị hắn chưởng duyên quét đến, nhất thời như thiêu như đốt khó chịu.

May mà hắn ứng biến kịp thời, đồ

Không đến mức bị một chưởng này đã thương nội phủ, hiểm hiểm bị thiệt lớn Mặc Bạch Diễm giận dữ, quát: "Tiểu tử vô lễ!" Sau lưng chấn động, con lật đặt rất đứng lên, năm ngón tay xòe ra, liền hướng về phía Lý Ngự làm ngực chộp tới.

Mặc Bạch Diễm một thân công phu, đặc biệt chỉ lên bản lĩnh làm ngao, có thể bắt thạch thành phân, chỉ lực kinh người. Toàn lực hành động phía dưới, năm ngón tay vô lấy, có thể như hổ móng, theo trên thân người bắt xuống một miếng thịt đến, nếu là hai người bản lĩnh cách biệt quá xa, chỉ bằng một đôi tay không, đem người sống sờ sờ bóc ra cũng không phải là không được.

Không ngờ, Lý Ngự đối với tự thân bề bộn mà không có chút nào hệ thống bản lĩnh vận dụng cũng là càng ngày càng thành thực, hắn vốn cũng không có hi vọng này một cái thôn kinh bạo kích liền có thể tổn thương Mặc Bạch Diễm, cho nên chỉ sử tám phần mười lực, lực không dùng tận, liền tới kịp biến chiêu.

Lý Ngự một kích lỡ tay, cả thân thể lập tức thấp xuống dưới, hai tay ôm một cái, ôm Mặc Bạch Diễm cong gối, hướng về phía trong ngực bỗng nhiên một vùng, cái trán hướng về phía hắn phần bụng mạnh mẽ đụng tới.

Cái này liên quan tiết kỹ một khi trúng chiêu, thế nhưng là không có cách nào chống cự, Mặc Bạch Diễm đường đường tùy cung đại nội cao thủ, cũng bởi vì khinh thị Lý Ngự này một thân tạp học, lại người trúng chiêu. Hai đầu gối bị hắn vừa kéo, không tự chủ được hướng về phía trong ngực hắn khẽ cong, ngay sau đó Lý Ngự cái trán liền nặng nề mà đâm vào trên bụng của hắn.

Mặc Bạch Diễm kêu lên một tiếng đau đớn, hơi thở nhất thời hỗn loạn, mà Lý Ngự còn chưa dùng tay, thân hình chợt lại đứng lên, một chiêu "Đồng tử bá phạt", hợp thành chữ thập hai tay đầu ngón tay khó khăn lắm đè vào Mặc Bạch Diễm cổ họng xương sụn bên trên, Mặc Bạch Diễm kêu đau một tiếng chưa xong, lại bên trong một cái hắc quyền, đau đến trong mắt đều xòe ra ngoài.

Này một chuỗi biến hóa, không chỉ Dương Thiên Diệp, liền liền Hột Kiền Thừa Cơ đều thấy choáng mắt, nhưng Lý Ngự không chính hiệu võ học tổ hợp kỹ thế mà còn chưa kết thúc, hắn mười ngón hướng Mặc Bạch Diễm nơi cổ họng đâm một cái, lập tức hai tay tách ra, bắt lấy Mặc Bạch Diễm đầu vai, đầu gối kinh đạo bén nhọn vừa nhắc, "Phốc" một tiếng liền đụng trúng Mặc Bạch Diễm hạ âm.

Hột Kiền Thừa Cơ thấy nhe răng nhếch miêng, này giới ả cũng quá độc ác a, công phu gì a đây là, đầu đường cuối ngõ, lưu manh âm người võ công sao, trúng trúng cũng phải nát a!

May mà mặc sư phó không có trúng trúng, nếu không lần này ít nhất phải hắn nửa cái mạng, dù là như thế, Mặc Bạch Diễm bị một chuỗi đã kích, cũng là triệt để đã mất đi năng lực hành động.

Mặc Bạch Diễm bị hắn một chuỗi đòn nghiêm trọng đã là đánh cho hai mắt trợn trắng, Lý Ngự eo hồ vặn một cái, "Này" một tiếng, một cái kỳ môn mười ba khuỷu tay bên trong "Khêu đèn xem kiếm", cùi trỏ lại nặng nề đang đập tại Mặc Bạch Diễm động mạch cổ bên trên.

Dù là mặc sư phó một thân võ công, nhưng chính là năm đó theo sư phụ học nghệ trong lúc đó, cũng chưa từng như thế chịu nâng a, năng lực kháng đòn không khỏi yếu đi chút, Mặc Bạch Diễm hai mắt trợn trắng, mặc dù kiệt lực nghĩ bảo trì thân thể cân bằng, nhưng vẫn là cong vẹo đầu tựa vào trên mặt đất.

Ngã trên mặt đất, Mặc Bạch Diễm vẫn không thể nhắm mắt lại bất tỉnh đi, hai mắt trợn trắng, càng không ngừng chớp động. Hắn là thật không cam tâm một, nếu không phải xem thường Lý Ngự, hắn làm sao lại bị bại thảm như vậy. Chạy cả một đời giang hồ, thế mà lật thuyền trong mương, Mặc tổng quản trong lòng được không oán hận.

"Hảo công phu!" Hột Kiền Thừa Cơ khen lớn một tiếng, cười nói: "Tiểu thần tiên thế mà còn có bức này bản lĩnh, là nào đó xem thường người. Này Viên tiên sinh không chịu làm ta cầu đầu quân sư, không bằng đôi người tới đi."

Lý Ngự chỗ nào để ý tới hắn trên chọc trò cười, trầm mặt nói: "Người đoạt người giang sơn, ta cứu ta người, nhường đường!" Nói đi, đã thuận tay quơ lấy một cái ghế, nhảy vọt đến dưới hiên, cùng cầm đao mà đứng Lý Hoàn Kiệt đối diện mà đứng.

Phan Kiều Kiều gấp hoảng sợ chạy tới cho con trai đưa tin, căn bản không biết ở đây xảy ra chuyện gì, mắt thấy một màn, không khỏi vừa sợ lại ngạc nhiên, kêu lên: "Con a, người làm cái gì vậy?"

Phan Kiều Kiều lúc này mới chú ý tới Hột Kiền Thừa Cơ dùng đại đao gác ở Viên Thiên Cương trên cổ, Dương Thiên Diệp cùng nàng tỷ phu vậy" rất thân mật" dựa vào ở một bên, rõ ràng là phản vận lấy cánh tay của hắn, không khỏi thất thanh nói: "Đây là đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Ngư dẫn theo cái ghế, đối mặt giờ đại đao kích động Lý Hoành Kiệt, hướng về phía sau lưng Dương Thiên Diệp, Hột Kiền Thừa Cơ nói: "Vô Đại đồ độc đã ở các ngươi trong lòng bàn tay, bên ngoài tung có bao nhiêu gia tướng hộ vệ, cũng đã không làm gì được các ngươi, ta muốn đi cứu người, chờ có cần ta!"

Hột Kiền Thừa Cơ cười to nói: "Con chó kia Vương so ta này đao tặc cũng không bằng. Hoành Kiệt nhường đường, gọi hắn đi."

Hột Kiền Thừa Cơ mặc dù tính tình thô kệch, lúc này lại đột nhiên phúc chí tâm linh, nghĩ đến Lý Ngư một khi xông vào cùng Kinh Vương khó xử, cái kia liền không có chỗ dung thân, tốt nhất gọi hắn giết Kinh Vương, kia liền càng là trừ tìm nơi nương tựa chính mình lại không những đường ra khác, cho nên hết sức sáng khoái đáp ứng.

Đương nhiên, Vũ Sĩ Ước đã ở hắn trong lòng bàn tay, võ người trong phủ lại nhiều, dù cho đem quân đội điều tới hắn cũng không sợ, cũng là một nguyên nhân.

Lý Hoành Kiệt nghe Hột Kiền Thừa Cơ, nao nao, vô ý thức liền hướng bên cạnh tránh ra. Lý Ngư nhẹ nhàng thở ra, kéo một phát tay của mẫu thân, nói: "Chúng ta đi!"

Lý Ngư vừa dứt lời, liền nghe Dương Thiên Diệp hoảng loạn kêu to: "Dừng tay! Cẩn thận!"

Lý Ngư lông tơ sắp vỡ, mặc dù không nhìn thấy sau lưng tình hình, võ công cũng không tu luyện tới lực thức nhạy cảm thiên nhân hợp nhất cảnh giới thượng thừa, lại vô ý thức biết Dương Thiên Diệp cái kia tiếng "Cẩn thận" là nói với hắn. Hắn cũng không biết nguyên nhân vì sao, nhưng chính là biết.

Lý Ngư lúc này tay trái kéo mẫu thân, bên phải tay mang theo cái ghế, hắn vội vã đem mẫu thân hướng về phía bên cạnh đẩy, thân hình tạt xoáy, cùng lúc đó, trong tay cái ghế đã đi ra ngoài đón.

"Ba!"

Mặc Bạch Diễm mỗi ngày dùng nước thuốc ngâm, kiên cường thép tinh mười ngón móng tay đem cái ghế chắn liền miên mãnh mãnh gỗ vụn, nhọn năm ngón tay "Phốc" một tiếng, vậy mà cắm vào Lý Ngư tim. Lý Ngư con người bỗng nhiên co rụt lại, nhất thời lộ ra kỳ quái vẻ mặt.

Dương Thiên Diệp trong lòng căng thẳng, đột nhiên buông ra Vũ Sĩ Ước, thả người chạy vội ra.

Dương Thiên Diệp vậy mà vút xuống người trọng yếu nhất chất?

Hột Kiền Thừa Cơ chỉ nhìn đến tức xam mặt lại, nhìn một cái Viên Thiên Cương, lại nhìn một cái Vũ Sĩ Ước, có ngu đi nữa cũng phán đoán đạt được Vũ Sĩ Ước càng trọng yếu hơn một chút. Lại nói Viên Thiên Cương mặc dù tướng thuật thông thần, y thuật lăng tuyết, nhưng chính là không biết võ công, cũng không sợ hắn chơi ra hoa dạng gì.

Hột Kiền Thừa Cơ lập tức buông ra Viên Thiên Cương, hướng về phía Vũ Sĩ Ước bên cạnh xông lên, đại đao khung đến trên cổ của hắn: "Đừng nhúc nhích! Dám chơi nhiều kiểu, liền làm thịt người!"

Hột Kiền Thừa Cơ đe dọa một câu, quay đầu nhìn ra phía ngoài, Dương Thiên Diệp vừa mới đẩy ra Mặc Bạch Diễm, chỉ thấy Lý Ngư ngực thật lớn một cái lỗ máu, máu tươi đã phun tung toé một thân, máu nhuộm áo bào, không khỏi lắc đầu thở dài: "Đáng tiếc! Đáng tiếc! Nhà của ta quân sư cũng nên đi, so đầu Lưu Bị bằng thống còn nhanh!"

Mặc Bạch Diễm một thân võ công tại phía xa Lý Ngư phía trên, hết lần này tới lần khác trong tay Lý Ngư bị thiệt lớn. Nhớ ngày đó hắn đã là Đại Tù trong hoàng cung tổng quản, dưới một người, trên vạn người, nắm quyền lớn, oai phong凛冽. Những năm gần đây mặc dù lưu lạc giang hồ, thế nhưng là võ công đã cao, tài nguyên lại dày, hắc bạch hai đạo lên, đồng dạng chưa từng bị nhiều thua thiệt.

Bây giờ trong tay Lý Ngư ăn thiệt thòi lớn như thế, lại là tại chủ tử của hắn trước mặt, quả nhiên là phần nộ tới cực điểm. Công lực của hắn nồng hậu, khôi phục cũng nhanh, ý thức vừa vừa khôi phục, không đợi hơi thở hoàn toàn điều hoà, liền giận dữ vọt lên, thẳng hướng Lý Ngư, lúc này bị chính mình công chúa điện hạ ra sức đẩy ra, lại là không khỏi khê giạt mình.

Mặc Bạch Diễm kinh ngạc nhìn lại, lại thấy chính mình công chúa điện hạ lệ quang óng ánh không sai, lập tức ngậy người, chợt liền tưởng đến lúc trước công chúa điện hạ đủ loại chần chờ cử động, vị thiếu niên này vào cung, cả đời không biết rõ tình hình tư vị lão công công rốt cục khai khiếu: "Chẳng lẽ... Điện hạ nhà ta ưa thích tiểu tử kia?"

Phan Kiều Kiều mắt thấy con trai bị cái kia lão già tóc bạc yêu thuật lấy tay ở trước ngực móc ra to như vậy một cái lỗ máu, cả người đều sợ ngây người, nàng thê lương kinh hô một tiếng: "Con a!" Chạy vọt về phía trước ra hai bước, mắt tối sầm lại, lão đảo hiêm hiêm ngả sắp xuống.

Đứng ở bên cạnh Mặc Bạch Diễm vô ý thức đỡ thân thể của nàng, đồng thời cũng giữ lại nàng, ngăn cản nàng tiến lên, vẫn như cũ kinh ngạc nhìn chính mình tiểu chủ con.

Dương Thiên Diệp cố gắng không cho nước mắt chảy xuống đến, nhưng thanh âm cũng đã nghẹn ngào: "Người... Hồn đản này! Muốn cứu người, liền ngay cả tính mạng mình cũng không cần sao?"

Cửa là từ bên ngoài khóa kín, bên trong then cửa là hơi nghiêng treo ở khung trong mắt. Then cái hình chữ nhật làm từ gỗ cứng. Cát Tường nắm trong

tay, eo thon uốn éo, chuyển hướng Kinh Vương, hai tay nắm lấy then cửa, ra sức hướng trên đầu của hắn đập tới.

Kinh Vương lúc này một tay giật ra đai lưng, một tay chụp vào Cát Tường, vừa vặn tiến lên đón tới. Cát Tường trong tay then cửa "Phanh" một tiếng chính giữa Kinh Vương cái trán, mà là góc cạnh chém trúng, như lưỡi dao, nếu là một cái cường tráng hữu lực nam nhi, hẳn có thể đem đầu mờ.

Kinh Vương nhất thời máu tươi chảy ròng, bị nện đến mắt nổi đom đóm, hắn lay động một cái, máu tươi tràn qua mắt phải cố gắng mờ ra nhìn lại, liền gặp một mảnh huyết hồng bên trong một cái cô nương tay nâng lấy then cửa lại lần nữa hướng hắn đập tới, dọa đến Kinh Vương xoay người bỏ chạy.

Nhưng hắn quên vừa đem quần cởi ra, còn trên đùi, vừa cất bước, bước chân lớn, trứng không có kéo tới, lại giật lại, một phát loạn choạng trên mặt đất, bờ môi đều sang nôn lỗ da. Ngay sau đó, sau lưng con đau, huyết nữa bị Cát Tường một gậy cho nện đứt.

Kinh Vương kêu to: "Có ai không!" Kinh Vương một bên cầu cứu, một bên không để ý trò hề, vội vã hướng về phía trước quỳ gối bò đi, chống hông lên leo đến bên tường, bỗng nhiên nhảy lên, tìm tòi tay liền từ trên vách tháo xuống bội kiếm của hắn, sang sáng một tiếng, sáng loáng một thanh bảo kiếm liền ra vỏ.

Vương Côn Luân cùng Trịnh Thực Hữu cái này một đôi giang hồ bại hoại chính cười hi hi dựa khung cửa mà nghe chân tường, nghe xong Kinh Vương kêu đau "Người tới", không khỏi giật nảy cả mình, Kinh Vương chẳng lẽ bị nữ tử kia làm bị thương.

Tuy nói nữ tử kia nhỏ nhắn xinh xắn yếu đuối, không biết võ công, nhưng nếu quá mức chủ quan, cũng là khó tránh khỏi phải bị gây thương tích.

Vương Côn Luân cùng Trịnh Thực Hữu nguyên bản là lục lâm, bọn hắn long đầu đại ca chính là giết đối đầu, còn cướp đoạt người ta thê tử, kết quả nữ tử kia tuy không có võ công, cá tính lại cực cương liệt, bị buộc hoàn hảo lúc, một cái cắn đứt cái áo của hắn. Cửa quý của hắn cứ như vậy mà đi tong.

Một Thời Gian băng kia giải tán, hai người này lưu lạc nhiều lần, cuối cùng mới đầu nhập Kinh Vương môn hạ. Nếu như Kinh Vương lại chết, hai người bọn hắn cũng không biết nên đi nơi nào tìm nơi nương tựa, làm sao không gấp, lập tức Vương Côn Luân cũng chờ không kịp mở cửa, một cước liền đạp cửa ra.

Hai người xông vào phòng, liền gặp một đạo nhỏ nhắn xinh xắn lại không chút nào mềm yếu thân ảnh, chính giờ một đoạn gãy gỗ, không sợ hãi chút nào xông tới Kinh Vương, Kinh Vương trên đùi là chồng lên quần, thân trên tiểu y rủ xuống đến bên đùi bên trên, máu tươi chảy đầy mặt, trong tay nâng cao trường kiếm, chính đâm về phía thân ảnh xinh xắn tiểu tim.

Bọn hắn cũng chỉ thấy cảnh này, thậm chí không kịp ra một tiếng kinh hô, đột nhiên một đạo như mộng ảo màu lam gọn sóng liền cả phòng nhộn nhạo lên, gọn sóng bên trong Kinh Vương cùng đạo thân ảnh kiều tiểu kia nhất thời hư hóa thành mộng lung hơi mờ cái bóng.

Vương Côn Luân cùng Trịnh Thực Hữu hãi nhiên nhìn nhau, hiện hai người bọn họ lại cũng biến thành cái bóng nhàn nhạt. . .

Nhị đường thiện sảnh trước, màu lam gọn sóng cùng một chỗ, một mực khổ tìm dị bảo mà không được tẩm tích Viên Thiên Cương nhất thời chấn động, chợt hiểu ra, ngẹn ngào kêu lên: "Tại nơi này! Nguyên lai, nó tại. . ."

Cũng chỉ một tiếng này, lam quang phía dưới hết thảy đều như mộng huyền bọt nước, bong bóng phá, mộng ảo mê ly hết thảy cũng liền không còn tồn tại. . .

*

"Con à, con dự định mang nương cùng Cát Tường đi đâu?"

Lý Ngự tinh thần một trận hoảng hốt, chợt phát hiện mình đang ngồi khoanh chân trên giường, mẫu thân Phan thị ngồi tại giường xuôi theo một góc, trong học tủ để ngọn đèn, nàng vừa cùng Lý Ngự nói chuyện, vừa may để giày, nhấn mạnh kim châm, dùng sức xuyên qua giày, nàng muốn trước đêm mai liền làm tốt đôi giày này, cho sắp chạy xa nhi tử dùng.

Cát Tường ngồi trước bàn, khuỷu tay chống lên bàn, hai tay nâng má, ánh đèn phù thêm một tầng ánh sáng óng ánh sinh động lên khuôn mặt tuyết trắng nhỏ nhắn của nàng, xinh đẹp diễm lệ.

Nàng đang trầm nhìn ngắm Lý Ngự, chỉ là mỗi khi Lý Ngự nhìn qua, nàng mặc dù vẫn như cũ nâng má không nhúc nhích, nhưng linh động con ngươi nhất định sẽ lập tức dời, hoặc nhìn về phía Phan đại nương, hoặc là vật gì đó.

Nhưng nàng phản ứng dù nhanh, Lý Ngự trông đi qua lúc, luôn có thể bắt được nàng mắt châu nhẹ nhàng di chuyển lúc động tác dư vị, hai người ngay tại như thế lặng yên âm thanh, thậm chí người thứ ba tuyệt không cách nào phát giác tiểu động tác bên trong, cảm sát tại ngự, tuế nguyệt tĩnh hảo, Cát Tường lúm đồng tiền không có rượu, Lý Ngự cũng đã say say muốn say.

Lý Ngự đột nhiên nhớ lại, đây là hôm qua. . . A không, là trước tối hôm nay một màn. Bởi vì đêm đó liền muốn hành động, cho nên hắn cùng Cát Tường đều tụ tập đầy đủ mẫu thân trong phòng, liền hành động trước đó an bài làm tốt nhất xác định, đây chính là lúc ấy thương lượng tình cảnh.

Lý Ngự nghĩ tới đây, khóc môi không khỏi tràn lên một vòng nụ cười nhẹ nhõm, trong lúc nhất thời có cảm giác sống sót sau tai nạn nhẹ nhõm.

"Tiểu Ngự!"

Phan thị cúi đầu khâu đế giày, hỏi xong lời nói không gặp Lý Ngự trả lời, ngẩng đầu nhìn lên, nhi tử đang mỉm cười nhìn chăm chú Cát Tường, mà Cát

Tường thì nâng cằm lên, giống như đang nhìn xà nhà xuất thần, nhưng trông mắt khẽ động, giống như muốn nhìn hướng mình, lại khẽ động, phảng phất muốn nhìn về phía Lý Ngự, rõ ràng đang cố gắng trấn định.

Phan thị không khỏi buồn cười, oán trách mà nói: "Con a, chờ chúng ta thoát đi Lợi Châu, thu xếp xong, lại cho các người thành thân, chính người cô vợ trẻ, muốn nhìn gì thì nhìn. Hiện tại, vẫn là trước định thần lại thương lượng đại sự, hai mẹ con chúng ta chỉ trông cậy vào người đây."

Vừa nói như vậy, Cát Tường liền đỏ bừng mặt, ngượng ngùng giấu mặt dưới tay áo.

Lý Ngự trước mặt lão nương, ngược lại là rất thẳng thắn không chút nào e lệ, tăng hắng một cái, nói: "Nương, ta cân nhắc qua. Muốn nói sao, tự nhiên là núi cao Hoàng đế xa, chúng ta trốn được càng xa càng tốt. Nếu như vậy, có hai chỗ, một là hướng tây, một là đi về phía nam. Bất quá. . ."

Lý Ngự xê dịch hai chân ngồi đến tề đại, đổi cái dễ chịu tư thế ngồi: "Bất quá, càng đi về hướng tây, hoặc hướng nam, càng hoang vu, không hợp sinh sống. Hơn nữa, nơi đó dân chúng hung dữ, không dễ dàn xếp."

Lý Ngự nhìn một chút Phan thị cùng Cát Tường, thấy các nàng gật đầu, lại nói: "Kể từ đó, cũng chỉ có hướng bắc cùng hướng đông. Hướng bắc, chúng ta liền tới Quan Trung, dưới chân thiên tử, lại càng dễ bị quan phủ phát hiện, không thể đi. Vậy cũng chỉ có hướng đông."

Phan thị nói: "Hướng đông? Đi nơi nào?"

Lý Ngự mỉm cười nói: "Trung Châu đại địa, nơi nào không thể đi? Nếu không nữa thì, liền tiếp tục hướng đông, đến Tiền - Hàng một vùng đi. Những vùng đó tương đối giàu có, kinh thương, buôn, lưu động nhân khẩu cũng nhiều, kỳ thật ẩn thân tốt hơn, mà lại cũng an toàn hơn."

"Ừm!"

Phan thị gật đầu, lại nhìn xem Cát Tường, gặp nàng cũng không dị nghị, liền kiên quyết lên, hạ quyết định: "Được! Vậy chúng ta liền đi về hướng đông! Đến đêm mai chúng ta liền đi, ngày mai nhớ cẩn thận, đừng sinh chuyện, đến đêm mai, lặng lẽ chạy đi."

"Ừm!"

Cát Tường chớp chớp mắt to, dùng sức gật đầu.

Lý Ngự khoe miệng có chút khiên động một chút, nhưng trong lòng nói: "Không sinh chuyện, lặng lẽ chạy đi? Chỉ sợ khó khăn. Đến đêm mai, ta chỉ sợ đại náo đến Thiên Cung, đi một cái oanh oanh liệt liệt."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Vạn sự sẵn sàng

Một đêm không nói chuyện, hôm sau trời vừa sáng, Lý Ngự liền vì buổi tối công việc bắt đầu lu bù lên.

Nguyên lai hôm nay hẳn tiến hành công tác chuẩn bị cho việc đào tẩu, bởi vì có rất nhiều công tác chuẩn bị để tránh gây nên người khác chú ý, là không thích hợp sớm vài ngày đi làm, một khi lan truyền ra, vào tai người có tâm, chỉ sợ gặp trở ngại.

Lý Ngự hẳn bây giờ tại Lợi Châu cũng là một nhân vật nổi tiếng, bị rất nhiều người chú ý, cho nên có vài việc chỉ có thể ở lần trước đêm trốn đi hoàn thành, dạng này cho dù bị người nghe được tin tức, cũng không kịp làm ra phản ứng.

Bây giờ vì ứng phó đêm nay chi biến, hẳn công tác chuẩn bị cũng nhiều thêm. Sáng sớm, Lý Ngự đi tìm Trần Phi Dương cùng Cẩu Đầu nhi, tận tâm chỉ bảo hai người này một phen, bảo hai người lập tức chia ra hành động, ngay sau đó liền đi báo phỏng Nhân Đồ (đạo phủ) Quách Nộ.

Quách Nộ trừ lúc có mắt đầu sinh ý thì nếu không ở trong nhà tự rót tự uống chính là tại Vân Sơn khách phường đánh bạc, rất dễ tìm. Lý Ngự tại Vân Sơn sông bạc tìm thấy Quách Nộ, nắm cả bờ vai của hắn rồi đi, nói chuyện một phen, Quách Nộ luôn luôn mặt nghiêm túc liền lộ ra một nụ cười làm người ta sợ hãi, khẽ gật đầu một cái.

Lý Ngự cùng Quách Nộ chấp tay từ biệt, lại đi một chuyến Trương Phi cư. Lý Ngự không có nuốt lời, tại Bàng mục mục ngoài ý muốn từ vong về sau, cùng "Trương Phi cư" mấy cái phía sau màn chương quỹ chào hỏi: Một lần nữa yêu cầu Trương Phi cư nhường Hà Quyền Sư làm Đại chương quỹ.

Những này phía sau màn người đầu tư đều là chân chính người làm ăn, chỉ cầu mình ném xuống tiền vốn có thể lãi mẹ đẻ lãi con, tiền đẻ ra tiền, thứ khác

ngược lại không quan tâm. Cho nên, cổ phần của Bảng mục lục liền thuận lợi chuyển qua danh nghĩa của Hà Tiểu Kính Hà Quyền Sư, cũng do hán đến kinh doanh "Trương Phi cư".

Hà Tiểu Kính là cái vũ phu, Lợi Châu nổi danh Quyền Sư, kết giao cũng đều là dạng người tay thô chân to, những người này vốn là thích uống rượu, bây giờ nếu là Hà Quyền Sư quản lý "Trương Phi cư", bọn hắn tự nhiên muốn đến cổ động.

Thế là, cái này "Trương Phi cư" liền thành danh phù kỳ thực "Trương Phi" cư, ra ra vào vào đều là chút thô kệch đại hán, lâu một có người cười lớn một tiếng, lâu ba mặt đất đều muốn phát run, lâu ba có người nói một câu, lâu một đều có thể nghe được rõ ràng.

Với dạng khách này, vũ cơ nhạc kỳ liền không quá được ưa chuộng, uống kỹ lại là rất được hoan nghênh. Cái gọi là uống kỹ, chính là bồi rượu, nói chuyện xong sẽ còn bồi ngủ cổ nương.

Lý Ngự mười bậc mà lên, đi tìm Hà Tiểu Kính lúc, không có phát hiện một cái nhẹ nhàng nhảy múa vũ nương, ngược lại là trông thấy mấy cái bồi tửu tiểu nương tử. Những này phấn trang son điểm tiểu nương tử một cước đạp trên đầu băng ghế, tay áo xấn đến cao cao, lộ ra một đôi tay trắng bóc, hai má đỏ hồng, mặt hạnh trọn lên, cùng những đại hán kia kêu la ầm ĩ.

Bên này một đại hán mặt mũi đỏ bừng: "Cá chép đỏ con lừa con lừa con lừa cùng con lừa...", miệng ngong xong, bên cạnh cô nương dương dương đắc ý: "Cá chép đỏ cùng lục cá chép cùng con lừa, cá chép đỏ cùng lục cá chép cùng con lừa, cá chép đỏ cùng lục cá chép cùng con lừa" liên tục nói ba lần rõ ràng, sau đó còn đuổi ra đầu lưỡi, tận lực làm ra mấy cái khiến mắt người hoa hỗn loạn kỹ xảo động tác, lưỡi linh hoạt quả thực có thể thất nút.

Đại hán không nói hai lời, nâng lên một bát lớn rượu, ọc ọc liền uống.

Bên kia cô nương khua lên một đôi trắng bóc cánh tay, giọng mà so nam nhân kia còn cao: "Bảo không lộ a, nhị tướng tốt! Tam tinh cao chiếu, ba! Tứ Hi! Ngũ kim khôi, sáu sáu thuận! Cứng thất tuần xảo a, ba..."

Nam thua liền bị nữ đánh một bạt tai, nữ thua liền hôn nam nhân một cái, chơi đến quên cả trời đất. Lý Ngự thấy lắc đầu liên tục, đây thật là một cái lãnh đạo một loại phong cách, "Trương Phi cư" xí nghiệp văn hóa, cùng trước kia khác nhau rất lớn a.

Hà Tiểu Kính coi Lý Ngự như đại ân nhân, nghe thấy Lý Ngự tới, nhất thời từ phòng thu chi chạy đến, hiêm hiêm đem chạy tới cổng Lý Ngự đứng đi xuống lầu. Hà Tiểu Kính kéo lại Lý Ngự, ha ha cười nói: "Tiểu lang quân tới, sao không thông báo một tiếng, Hà mỗ tốt xuống lầu nghênh người."

Lý Ngự cười nói: "Hà sư gần đây xuân phong đắc ý a, ta nhìn người mập một vòng, nhưng đừng để công phu giảm sút, mất Lợi Châu đệ nhất Quyền Sư tên tuổi."

Hà Tiểu Kính cười ha ha, nói: "Nói giỡn, nói giỡn, tới tới tới, mời vào trong. Người tới a, dâng trà, làm một bàn tiệc tốt, ta..."

Lý Ngự vội vàng cắt ngang nói: "Hà sư cũng đừng giầy vò, ta hôm nay rất bận rộn, tìm người có chút việc, nói xong còn phải đi."

"Ồ?" Hà Tiểu Kính nhìn Lý Ngự sắc mặt, thấy có việc, vội nghiêm túc lên, đem hắn tiến phòng thu chi: "Mời! Bên trong nói chuyện!"

Lý Ngự cùng Hà Tiểu Kính cũng không biết nói thăm thứ gì, chờ hắn từ "Trương Phi cư" ra lúc, Hà Tiểu Kính nghiêm túc cùng đi, Lý Ngự nhẹ nhàng thoải mái, hiển nhiên hai người sự tình là nói xong, nhưng Hà Tiểu Kính lại là tâm sự nặng nề.

Lý Ngự rời đi "Trương Phi cư", vội vã lại đi gặp một cái họ Hoắc. Người này là cái làm chứng giả, Lý Ngự từ chỗ của hắn đặt trước làm trọn vẹn ba nhân khẩu quá sở hộ tịch, đã hẹn hôm nay tới lấy.

Nghiệm chứng giả, thanh toán số dư, Lý Ngự thật sự là đi không nổi nữa, mướn cái kiệu phu, cưỡi con lừa, để hán đất, về trước lợi phủ đô đốc, đem chứng giả giao cho lão nương cất kỹ trong người, lại đem tơ lụa, nữ trang các loại đem đi đổi thành vàng bạc.

Chuyện thế này không phải Phan nương tử hoặc Cát Tường bức này tiểu nữ tử thích hợp đi làm, không an toàn, mà lại thời nhà Đường nữ tử mặc dù không phải đại môn không ra nhị môn không bước cũng tiểu nương tử, cầm quý giá như vậy tiền hàng đi đổi thành vàng bạc, vẫn là không khỏi muốn làm cho người ghé mắt, cái này đều phải Lý Ngự tự thân đi làm mới được.

Chờ Lý Ngự làm xong đây hết thấy, Cầu Đầu nhị giúp hắn mua xuống xe ngựa đã thắng con la khỏe mạnh, cho ăn cho uống xong liền giấu ở một chỗ không xa trong rừng bên cạnh Võ phủ, thay hắn chăm sóc. Trần Phi Dương thì mua rượu ngon thức ăn ngon, cùng thủ thành lại quan cấp tốc tạo quan hệ, đang uống đến thần như huynh đệ.

Lúc này đã sắc trời đen kịt, Lý Ngự trở lại khách xá, một loạt chuẩn bị bận bịu xong, thân thể đều giống như tan thành từng mảnh, hán cách một tiếng ngã lên giường, nằm như xác chết.

Cát Tường nhìn hắn đáng vẻ mệt mỏi, đau lòng ghé gối, rót cho hắn chén nước, nhìn hắn nằm ở nơi đó không nhúc nhích, liền lại buông xuống. Đi đến bên người, muốn cho hắn nắm bóp chân, nhưng dù lưỡng tình tương duyệt, quan hệ dù sao còn chưa tới mức kia, ngay trước mặt Phan đại nương, làm sao không xấu hổ.

Lý Ngự nhìn nàng khẽ cắn môi, khó xử bộ dáng, không khỏi giữ chặt tay của nàng hướng bên người khẽ kéo, nhỏ giọng cười nói: "Mẹ ta ước người cùng ta thân mật hơn, không cần để ý mẹ."

Cát Tường xấu hổ xuôi theo bên trên giường ngồi xuống, vụng trộm liếc ra bên ngoài một cái, thấy Phan đại nương đứng ngay tại nhà chính, trên bàn bày

mấy bộ quần áo bọn hắn rời đi Lợi Châu sau sẽ mặc vào, xếp cẩn thận, tạm thời đại khái sẽ không tiến phòng, liền vừa xấu hổ vừa e sợ nhẹ nhàng đám đui cho Lý Ngự.

Một đôi đôi bàn tay trắng như phấn nhẹ nhàng đám bóp chân, Lý Ngự toàn thân thư thái, thật dài thờ một hơi, nhắm mắt lại, lẳng lặng hưởng thụ lấy này nháy mắt an nhàn điềm tĩnh, thẳng đến bên ngoài truyền đến Vô phủ thanh âm của quản gia: "Lý tiểu lang quân, tiểu thần tiên?"

Lý Ngự mở mắt, trầm nghĩ trong lòng: "Rốt cuộc đã đến!"

Một phen đối đáp, Lý Ngự căn dặn nương cùng Cát Tường vài câu, liền chậm rãi ra khỏi phòng, đi theo quản gia đuổi tới nhị đường thiên sảnh. Kinh Vương đã đang ngồi, lần trước Lý Ngự không nhìn kỹ hắn, bây giờ biết người này muốn đối Cát Tường làm loạn, ngược lại là nghiêm túc nhìn vài lần, trầm nghĩ trong lòng: "Một bộ tốt túi da, đáng tiếc, mặt người dạ thú!"

Chưa tới một lát, Viên Thiên Cương tay áo bông bông, tiêu sái dị thường cũng chạy đến. Giống như hôm qua, Dương phu nhân cùng Dương Thiên Diệp cũng tuần tự đuổi tới, ngay sau đó Kinh Vương liền lấy cớ say rượu, muốn mượn cớ ở lại Vô phủ khách xá, Lý Ngự nhìn thấy, chỉ âm thầm cười lạnh.

Kỳ thật hắn đã biết sẽ phát sinh cái gì, thời gian ngược dòng về sau, tại sự tình phát sinh trước sớm rời đi đồng dạng có thể né qua rất nhiều chuyện. Nhưng là, hắn rất nhiều chuẩn bị đều hẹn hôm nay, xe ngựa chưa tới, hộ khẩu chưa làm tốt, vàng bạc tế nhuyễn còn chưa đổi, cửa thành khớp nối chưa đã thông, rời đi vẫn như cũ là nửa bước khó đi.

Còn nữa, Vô Sĩ Hoạch đối xử với hắn không tệ, Hoa Cô là anh em kết nghĩa của hắn, hắn đã biết Vô gia sẽ phát sinh chuyện gì, như vậy đi thẳng một mạch, lương tâm sao mà yên tĩnh được? Tại hắn trước khi chết, Dương Thiên Diệp thất thố, càng làm hắn kinh ngạc, hắn không ngờ tới, một mực cao cao tại thượng, ngạo kiều vô song Dương Thiên Diệp dường như đối với hắn rất có tình ý.

Cô nương này mặc dù ngạo kiều một chút, Lý Ngự lại cũng không chán ghét nàng, bởi vì nàng trước lúc hắn lâm chung bộc lộ chân tình, Lý Ngự càng không đành lòng nhìn nàng đi đến không đường về. Nếu như Dương Thiên Diệp thật chiếm binh phù lệnh tiền, tại Lợi Châu khởi binh tạo phản, kết quả tất nhiên là chết.

Lý Ngự không cho rằng chỉ bằng nàng, lại thêm một Hộ Kiềm Thừa Cơ hữu dũng vô mưu, liền có thể thắng được đã có được thiên hạ Thiên Khả Hãn Lý Thế Dân. Cho nên, hắn cố hết sức, ngăn cản mọi chuyện. Có lẽ hắn không thể thay đổi Dương Thiên Diệp chấp niệm, nhưng chuyện này đã hắn có thể quản, vậy nên đưa tay. Còn ngày sau nàng như thế nào đi, mình cũng có thể lương tâm an ổn.

Bởi đủ loại lý do đó, hắn vẫn như cũ lưu lại, ẩn theo thời gian đã định ra đi!

Nhưng hết thảy, cũng sẽ không tiếp tục giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Tuồng vui này ta đạo diễn

"Tỷ phu, ta bồi người."

Dương Thiên Diệp cười duyên dáng, xinh đẹp nâng chén, sắc mặt khá quyền rũ.

Vô Sĩ Hoạch tuổi già được an ủi, vội vàng nâng chén, phóng khoáng uống rượu.

Dương phu nhân mơ hồ cảm thấy trọng phu đối vị này bà con xa tộc muội không giống bình thường, không khỏi có chút ghen ghét, sắc giọng: "Người nhà, bao nhiêu tuổi rồi, còn học thiếu niên khinh cuồng, từ lượng quá tốt hả?"

Vô Sĩ Hoạch vừa định phản bác, Dương phu nhân đột nhiên biến sắc, "Ai nhà" một tiếng đứng lên: "Hồng! Khuyên tai của ta rơi đâu?"

Lý Ngự trầm nghĩ: "Cố sự tái hiện, ha ha ha, Viên bán tiên, thật xin lỗi á!"

Vẫn như cũ như lần trước một phen tìm kiếm hoàn toàn không có kết quả, Lý Ngự cười có chút đem mắt thấy hương Viên Thiên Cương, Vô Sĩ Hoạch bưng tỉnh đại ngộ, nói: "Ai nhà, làm sao quên có hai vị cao nhân ở đây. Viên thiếu giám, tiểu thần tiên, hai vị có thể giúp chuyết kinh* bói toán một chút, kia vòng tai thất lạc tại nơi nào a?"

*Chuyết kinh: Vợ

Viên Thiên Cương mỉm cười, nói: "Lý tiểu lang quân là chủ nhà, mời!"

Lý Ngự cười nói: "Viên tiên sinh là tiền bối, danh dương thiên hạ, văn bối kính đã lâu. Bây giờ vừa vận hướng tiền bối lãnh giáo một chút học vấn, không bằng người ta riêng phần mình viết xuống kết quả bói toán, rồi đem nghiệm chứng, được không?"

Viên Thiên Cương vốn định nhìn xem Tô Hữu Đạo cao đồ bản lĩnh như thế nào, lại không nghĩ hắn cũng muốn kiểm tra mình, không khỏi lông mày nhăn một cái, cười nói: "Tốt! Rất tốt!"

Võ Sĩ Hoạch cũng muốn nhìn hai người này so bản lĩnh cao thấp, vội vàng sai người đem án thư tới, dọn xong văn phòng tứ bảo, Lý Ngự mời Viên Thiên Cương tiến lên, Viên Thiên Cương lại nói: "Còn xin phu nhân đem khuyên tai còn lại cho Viên mạo mợn!"

Viên Thiên Cương nâng khuyên tai yên lặng bấm đốt ngón tay một lát, trong lòng đã nắm chắc, liền trả khuyên tai, đi đến trước bàn, đưa lưng về phía đám người để tránh bị người nhìn thấy động tác vận dụng ngòi bút, đoán được hắn viết chữ gì. Nàng bút múa bút, viết xuống "Này trong phòng!" Ba chữ to.

Viên Thiên Cương viết xong, đem tờ giấy kia lật qua che lại, hướng Lý Ngự làm ra tức thủ mời động tác.

Lý Ngự hướng hân khách khí chấp tay, bước đi lên tiến đến, nâng bút múa bút: "Này trong phòng..."

Viên Thiên Cương nhướng mày, hân bởi vì đã viết xong, cho nên không cần né tránh, đứng bên cạnh nhìn xem. Gặp Lý Ngự cũng viết xuống "Này trong phòng" ba chữ, cùng hân bói toán kết quả giống nhau như đúc, không khỏi thất kinh: "Nghe qua kia Tô Hữu Đạo học vấn cao thâm, bất quá, truyền thuyết người kia sở học là dùng người, chính là Y Doãn Quân Trọng chỉ học, phụ quốc tá chính bản lĩnh, cũng không am hiểu xem tướng, xem ra truyền ngôn không thật, bằng không hân một cái đồ đệ, há có thể liền có như thế bản lĩnh rồi?"

Chỉ là, Viên Thiên Cương dù kinh ngạc với Lý Ngự bói toán bản lĩnh, chữ Lý Ngự lại quá xấu, cho nên đã kinh ngạc lại cười, lông mày nhện không được liền nhíu một cái.

Không ngờ, Lý Ngự cũng không đề bút xuống, hân viết xuống "Này trong phòng" ba chữ, ngòi bút có chút dừng lại, tại trên tờ giấy trắng vô ý thức chấm một cái, lại tiếp tục viết: "Cổ áo sau!"

Viên Thiên Cương hai mắt tinh mang lóe lên, vẽ kinh hãi lộ rõ trên mặt.

Lý Ngự tiến lên viết chữ lúc, mọi người đã theo tới, nhìn hân viết xuống "Này trong phòng, cổ áo sau" sáu chữ to, kia chữ thực sự quá xấu, lối viết cứng nhắc, không vận dụng tốt ngòi bút, so với một cái mới học viết chữ hài đồng, liền đều có chút buồn cười.

Đã kích Lý Ngự cơ hội, Dương Thiên Diệp đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Lập tức che miệng cười nói: "Tiểu lang quân chữ này là cái gì thể, tiểu nữ tử chưa từng thấy qua."

Lý Ngự nghiêng mắt nhìn nàng một chút, nghiêm trang nói: "Thực không dám giấu giếm, đây là tại hạ tự sáng tạo 'Mô cá thể'!"

"Sờ... Mô cá..."

Dương Thiên Diệp kim lòng không đành nhớ tới Thúy Vân hành lang trong núi đã suối bên cạnh một màn kia, nhất thời mặt non nóng lên, hung hăng nguyệt hân một cái, trong lòng thầm hận: "Cái này đáng đồ tử, lá gan càng lúc càng lớn, hân đây là trước mặt mọi người trêu chọc ta à?"

Lý Ngự kể từ khi biết nàng đối với mình có tình cảm, cảm giác với nàng xác thực khác biệt dĩ vãng. Nhưng hữu tình người đều nhất định cuối cùng thành thân thuộc? Hân cũng không cảm thấy mình cùng một vị tiền triều công chúa thật có thể có quan hệ gì.

Dương Thiên Diệp chỉ tại phục quốc, núi này nặng gánh, Lý Ngự không cảm thấy mình có thể gánh chịu nổi, cũng không nghĩ gánh vác tới. Bởi vì có chí hướng này, Dương Thiên Diệp sợ cũng sẽ không cam làm vợ người, an tâm giúp chồng dạy con. Cho nên, hai người là không thể nào đi với nhau.

Nhưng tương lai quan hệ phát triển là một chuyện, biết một cái cô nương xinh đẹp có hảo cảm với người, thậm chí có chút thích người, trong lòng nam nhân cảm giác cuối cùng sẽ có chỗ khác biệt.

Võ Sĩ Hoạch lại không hứng thú đi đánh giá hai người bọn họ thư pháp, vội vã không nhịn nổi mà nói: "Viên tiên sinh viết thứ gì, mau mau mở ra xem nhìn."

Viên Thiên Cương sắc mặt nghiêm túc mà nói: "Không bằng trước hết mời đô đốc nhìn một chút, một nửa khuyên tai bị mất của phu nhân, có phải như Lý tiểu lang quân nói, ngay tại phu nhân trên thân."

Viên Thiên Cương vừa nói như vậy, Dương Thiên Diệp đã quán hướng Dương phu nhân sau lưng, nàng vừa mới đầu võ mồm ăn thiệt ngầm, lại không thể phản bác, liền muốn lấy một khi tìm không thấy khuyên tai, sẽ trào phúng Lý Ngự một phen, khiến hân trước mặt mọi người xuống đài không được, tự nhiên là hoà một ván.

Nhưng Dương Thiên Diệp cười thầm vây quanh Dương phu nhân phía sau, đưa tay khê đảo cổ áo, thấy một tia chớp nhất thời lóe lên liền rơi xuống.

Dương Thiên Diệp vô ý thức vươn tay ra, cái kia đạo tia chớp vừa vọt rơi vào lòng bàn tay, vững vàng dừng lại. Dưới đèn nhìn lại, chính là một khuyên tai hình thỏ ngọc già thuốc, mắt nằm hai viên nho nhỏ hồng ngọc, điểm liệt như máu. Dương Thiên Diệp lập tức ngẩng người.

Võ Sĩ Hoạch sợ hãi than nói: "Tiểu thần tiên, danh bất hư truyền nha!"

Viên Thiên Cương trong lòng cảm thấy chấn kinh, hẩn hít một hơi thật sâu, đem hẩn viết quẻ bốc chậm rãi vén lên, trầm giọng nói: "Viên mỡ thua!"

Viên Thiên Cương trên tờ giấy kia, búng búng ba chữ to: "Này trong phòng!"

So ra Lý Ngự tính toán phương vị lại càng chuẩn, cao hơn một bậc. Huống chi, Viên Thiên Cương bói toán vật bị mất hạ lạc lúc, còn hướng Dương phu nhân đòi một nửa khác khuyên tai làm "Đẫn vật", mà Lý Ngự lại không có mượn nhờ ngoại vật, cũng không có bấm ngón tay tính nhẩm, tùy tiện phát tay viết liền, vậy mà cực kỳ chuẩn xác vô cùng, lập tức phân cao thấp a.

Lý Ngự mỉm cười, hướng Viên Thiên Cương vái chào, nói: "Tiền bói, đa tạ."

Lý Ngự Viên Thiên Cương hành lễ, khoe mắt quét qua Dương Thiên Diệp, lại hướng nàng ném qua đi một cái khiêu khích ánh mắt.

Lý Ngự đây là cố ý hành động, chính là muốn bốc lên Dương Thiên Diệp không phục.

Sự tình hiện tại đã cải biến, vốn là hẩn bại bởi Viên Thiên Cương, Dương Thiên Diệp còn muốn hẩn ăn quả đắng, nên nói ra độ sức tướng thuật. Bấy giờ hẩn thắng, Dương Thiên Diệp sợ tự chuốc nhục nhã, chưa hẩn sẽ còn lời cũ nhắc lại, cho nên hẩn cần hợp thời kích thích nàng một chút, chỉ cần chọc đến Thiên Diệp cô nương điểm, liền không sợ nàng không có phản ứng.

Lý Ngự làm như vậy dĩ nhiên không phải bởi vì hư vinh. Thông qua gian lận hưởng thụ loại kia nghiền ép truyền kỳ đại thần Viên Thiên Cương khoái cảm? Lý Ngự không có nhảm chán như vậy, cũng không nông cạn như vậy.

Chỉ là hẩn muốn nói toạc Dương Thiên Diệp cùng Hộet Kiên Thừa Cơ là phản tặc sự thật, liền cần tiến thêm một bước dựng nên hẩn tại Võ Sĩ Hoạch trong lòng uy tín. Không phải, liền khẳng định người ta di muội tử là phản tặc rồi? Người ta có thể tin sao?

Quả nhiên, Lý Ngự cái này thoáng nhìn, làm Dương Thiên Diệp vốn cố cam chịu định nhân nhượng cho yên chuyện đã nhấn châu xoay động, nhẹ hứ một tiếng nói: "Cái này kiếm vật tìm vật bản lĩnh, chỗ rất am hiểu đâu, Viên thiếu giám xưa nay lấy tướng thuật vang danh thiên hạ, không sợ trường tìm kiếm vật bị mất có gì hiếm lạ."

Võ Sĩ Hoạch nghe nàng nói không lẽ phép, vội nói: "Thiên Diệp im ngay, người nói gì vậy."

Dương Thiên Diệp hướng hẩn đóng vai cái mặt quỷ, đáng yêu vô cùng, Võ Sĩ Hoạch trong lòng rung động, trách cứ lời nói liền nói không nên lời.

Dương Thiên Diệp nói: "Không bằng hai vị cao nhân lại biểu diễn một lượt tướng nhân chi thuật, để chúng ta những này phạm phu tục tử mở mang tầm mắt?"

Dương Thiên Diệp dứt lời, chỉ quản gia kia nói: "Tiểu nữ tử cũng biết thiên cơ không nên tiết lộ. Bất quá, giống như thế người, chắc hẳn cả đời vận mệnh cũng sẽ không ảnh hưởng thiên cơ. Không bằng hai vị cao nhân liền lấy hẩn làm thí dụ, tính toán hẩn họa phúc như thế nào?"

Viên Thiên Cương bất quá mới hơn ba mươi tuổi, chưa tu luyện tới không dính khói lửa trần gian khí độ, bại vào Lý Ngự một cái văn bói trong tay, vốn là không quá chịu phục, Dương Thiên Diệp nâng lên hẩn am hiểu nhất tướng thuật bản lĩnh, Viên Thiên Cương nhất thời liền vui mừng.

Hẩn cũng muốn lật về một ván, văn hồi chút mặt mũi, liền cười vuốt cảm nói: "Tốt, đang muốn lại hướng tiểu lang quân lĩnh giáo một phen."

Dương phu nhân vui vẻ nói: "Khó được có cơ hội nhìn thấy hai vị cao nhân đường đường đầu pháp, thật sự là chúng ta tốt cơ duyên nha!"

Viên Thiên Cương sinh lòng háo thắng, liền về mặt thành thật hướng Quản gia kia nhìn lại.

Lão quản gia bị hẩn nhìn cũng không câu nệ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đứng trang nghiêm bất động.

Viên Thiên Cương quan sát một lát, khẽ gật đầu, lại nhìn về phía Lý Ngự, nói: "Tiểu lang quân, ai trước nói?"

Dương Thiên Diệp vội vàng nói: "Viên thiếu giám, người như trước mặt mọi người nói ra, có người bắt chước người, như thế nào còn có thể được chia ra cao thấp? Không bằng các người vẫn là riêng phần mình viết xuống, mọi người phân tích."

Võ Sĩ Hoạch liếc mắt Dương Thiên Diệp một chút, cảm giác nàng khắp nơi đều tại nhắm vào Lý Ngự, trong lòng rất là vui vẻ. Trước sớm hẩn còn lo lắng cái này mỹ mạo tiểu di em gái cũng không thoát khỏi được tính yêu về ngoài nông cạn dung tục của phụ nữ, bây giờ xem ra, Thiên Diệp đến cùng không thể so với bình thường nữ tử, nam nhân giá trị ở chỗ hẩn nội hàm cùng bản lĩnh, lấy bề ngoài ngu dục nữ tử, ha ha...

Võ Sĩ Hoạch tự phụ vuốt vuốt chòm râu, mỉm cười.

Viên Thiên Cương cũng không nhiều lời, thông dong đi đến án thư bên cạnh, vẫn như cũ là nâng bút viết chữ, rồng bay phượng múa, một lát viết xong, lại đem viết xong lời bình luận úp xuống, đặt xuống bút lông, quay người nhìn về phía đám người.

Dương Thiên Diệp thần nhiên nói: "Tiểu thần tiên, mời đi!"

Lý Ngự chấp hai tay sau lưng, thần nhiên cười một tiếng: "Không cần! Viên tiên sinh viết 1 chữ không sai!"

Lý Ngự lời này vừa ra, đám người giặt náy cả mình.

Viên Thiên Cương vừa mới viết gì lời bình hán đều biết?

Cái này. . . Đây cũng không phải là tướng thuật a! Đây quả thực là cái thần tiên sống! Viên thiếu giám đưa lưng về phía đám người viết chữ, ai có thể biết hán đến tốt cùng viết chính là cái gì? Nếu chỉ là ý tứ giống nhau, ngôn từ khác biệt, vậy cũng không thể gọi một chữ không sai! Lý Ngự thật có thần thông như thế?

Viên Thiên Cương cũng là một mặt không dám tin, nếu như Lý Ngự thật có cái này bản lĩnh, vậy hán coi như không phải tu thành Thiên Nhân Thông thần tiên, cũng là nửa bước phá toái hư không, sắp phi thăng tiên giới bán tiên! Viên Thiên Cương mặc dù một thân huyền ảo khó lường bản lĩnh, nhưng cũng chưa từng thấy qua thần tiên. Như Lý Ngự thật có cái này bản lĩnh, chẳng phải là nói, trên đời thật có thần tiên thuật?

Nghĩ tới đây, Viên Thiên Cương cầu thắng chí tâm sớm đã ném đến tận ngoài chín tầng mây, chỉ muốn nghiệm chứng Lý Ngự lời nói là thật là giả. Hán lập tức đem viết lời bình luận cầm trong tay, khăn trương nhìn xem Lý Ngự nói: "Viên mỗ viết cái gì, còn xin lang quân nói thẳng!"

Trong lúc nhất thời, Viên Thiên Cương nói với Lý Ngự lời nói đều khách khí rất nhiều, chữ Tiểu bỏ đi, đây là muốn cùng Lý Ngự ngang hàng luận giao tư thế.

Lý Ngự ung dung nói: "Viên thiếu giám viết là: Giữa trán đầy đặn, lưng có đám đương, ba mươi mà quý, lợi tại tử tôn. Gần đây chịu di chuyển nỗi khổ, nhưng phúc tại nam, nhà đoàn tụ. Không biết... Có đúng hay không!"

Đám người sau khi nghe xong, cùng một chỗ nhìn về phía Viên Thiên Cương, thần sắc khẩn trương.

Viên Thiên Cương một bộ gấp quỹ biểu lộ, chậm rãi đem hán bộ kia lời bình luận xoay chuyển tới, đám người chăm chú nhìn lại, chỉ gặp được bên cạnh vết mực đám đĩa bốn nhóm chữ lớn: "Giữa trán đầy đặn, lưng có đám đương, ba mươi mà quý, lợi tại tử tôn. Gần đây chịu di chuyển nỗi khổ, nhưng phúc tại nam, nhà đoàn tụ."

Một chữ không sai! Thật là một chữ không sai a!

Dương Thiên Diệp quá sợ hãi, đảo mắt lại nhìn Lý Ngự, đã không gặp còn tí trêu tức trào phúng nào. Mọi người đối với mình không rõ, không hiểu, không thể nắm giữ thần kỳ lực lượng luôn luôn tràn ngập kính sợ.

Lão quần gia kia là biết viết văn, không cần người bên ngoài giải thích, nghe xong liền sợ hãi than nói: "Hai vị thần tiên nói thật đúng. Tiểu nhân vừa lúc ba mươi tuổi năm đó trở thành lão gia trong phủ quần gia, cũng chính là ba mươi mà quý a. Tiểu nhân quê quán tại phương nam, trước thụ khổn cùng nỗi khổ, tiếp theo một nhà đoàn tụ, đích đích xác xác là lợi tại nam a!"

Lý Ngự liếc hán một chút, thầm nghĩ: "Hiện nay tình hình có biến hóa, lão đầu nhi này sẽ không lại trào phúng ta, liền cũng sẽ không bị Võ Sĩ Hoạch quát lớn ra ngoài, vậy hán cũng không cần đánh vỡ đầu đi."

Lại không nghĩ lão quần gia kia lúc này nhìn xem Lý Ngự, giống như nhìn xem thần tiên, thần tiên thả cái rắm đương nhiên đều nhất định là thâm ý sâu sắc, cho nên Lý Ngự ánh mắt này mà cổ quái thoáng nhìn, thấy lão quần gia sợ hãi trong lòng, tranh thủ thời gian kính sợ mà nói: "Lại không biết Lý tiên nhân đối tiểu lão nhân còn có cái gì chỉ điểm a?"

Lý Ngự buồn cười, tăng hắng một cái, nghiêm trang nói: "Cái này a, ngươi sẽ có một trận họa sát thân, gần ngay trước mắt nha! Bất quá ngươi không cần lo lắng, hại quá nhỏ, ngươi cần thận một chút chính là, tránh qua được liền tránh, nếu không thể tránh a, ha ha, cũng không có gì đáng ngại."

Lão quần gia như phụng tiên âm, vội vàng gật đầu nói: "Vâng vâng vâng, tiểu lão nhân nhớ kỹ trong lòng. Đa tạ Lý tiên nhân chỉ điểm!"

Lý Ngự tùy ý phát phát tay, thầm nghĩ: Dọa ngươi một chút, ai bảo ngươi ché giễu ta!

Lão quần gia gặp hán phát tay, lại tưởng rằng để cho mình ra ngoài, hán tại Võ gia, cái này thủ thế một mực chính là ý tứ này, quen thuộc. Bây giờ trong mắt hán, Lý tiên nhân mỗi câu nói đều là tiên chi luân âm, so nhà mình lão gia còn có tác dụng hơn, vội vàng cúi đầu khom lưng, liền lùi ra ngoài đi.

Lão quần gia một đường đi một đường hạch toán: Ba mươi mà quý, lợi tại tử tôn. Ân, ta tại Võ gia làm cả một đời, bây giờ là cao quý quần gia. Đợi ta trở về quê quán, dựa vào phủ đô đốc thế, luôn có thể cho nhà ta con cháu bọn hậu bối một chút diu đất. Chuẩn, tính được thật chuẩn. Gần đây sẽ có họa sát thân? Chẳng lẽ lại dọn nhà dời chuyển lúc, ta sẽ không cần thận thụ bị thương? Phải cần thận một chút, cũng may Lý tiên nhân nói không nghiêm trọng..."

"Ồi!"

Già quần sự đầy sau đầu tâm sự, nơi này nghĩ một hồi, nơi đó nghĩ một hồi, đầu còn quan tâm được dưới chân. Tâm thần không thuộc, trạng thái liên có chút thất thường, lại thêm trời tối, mũi unction tại kia đã sớm đi đã quen cánh cửa vấp một chút, lão quần gia ối một tiếng liền ngã ra ngoài.

Họa sát thân a!

Tại chỗ ứng nghiệm á!

Đám người tròn mắt hốc mồm!

Chính Lý Ngự cũng là cả kinh tròn mắt hốc mồm, thật mẹ nó... Muốn hay không chuẩn như vậy? Cũng may hắn cấp tốc nghĩ đến cái này lão quần gia vẫn như cũ vấp một phát, hắn là có nguyên nhân khác, lúc này mới yên lòng lại. Bằng không, hắn có thể trở về ngăn, lại không thể cải biến kết cục, cái kia còn có cái gì làm đâu?

Lão quần gia từ dưới đất bò dậy, một vòng cái trán, một tay máu, lão quần gia lại là vui mừng hơn hơ: "Ồi! Họa sát thân, quả nhiên đến rồi! Chuẩn! Thật chuẩn nha! Lần này không khỏi lo lắng đề phòng. Lý tiên nhân coi là thật thần cơ diệu toán, biết trước!"

Lão quần gia cao hứng bùng bùng đi tới thanh tẩy bôi thuốc, kia hào hứng bộ dáng, giống như vừa thắng hai xâu tiền.

"Ngươi... Lý Tiểu... Lý lang... Lý tiên nhân..."

Dương Thiên Diệp gương mặt xinh đẹp biến sắc, muốn gọi Lý Ngự lúc, thế mà liên tiếp đổi ba cái xưng hô, quả nhiên là trong lòng đại loạn.

Kỳ thật nàng nguyên bản không đến mức như thế thất thố, dù là Lý Ngự thật sự là cười hặc mà đến trên trời thần tiên, cùng nàng có liên can gì? Sợ hắn sao là? Nhưng vấn đề là Dương Thiên Diệp đêm nay có đại âm mưu, nếu như cái này Lý Ngự thật có thần thông như thế, vậy hắn có thể hay không cũng rõ ràng nàng muốn làm sự tình? Nghĩ đến đây một điểm, Dương Thiên Diệp liền không thể không hoảng hốt.

Lý Ngự cái này chân thân còn giẫm lên một cái chân thần tiên bả vai, đem khí thế đường đến mười phần, lúc này vô luận hắn nói cái gì, Vô Sĩ Hoạch cho dù sẽ không tin hoàn toàn, cũng sẽ không không tin, Lý Ngự liền biết thời cơ đã đến. Nhìn lên Dương Thiên Diệp trên mặt biến sắc, Lý Ngự vừa vịn phát tác.

Lý Ngự không mất cơ hội cơ đập gần một bước, mỉm cười nói: "Thiên Diệp cô nương, vì sao hốt hoảng như vậy?"

Lý Ngự nói, tay phải phút chốc vừa nhấc, đã cầm cổ tay Dương Thiên Diệp.

Nam nữ hữu biệt, Lý Ngự đi sờ con gái người ta tay, đã là thật thất lễ, thậm chí có thể nói là phi lễ. Mà người bên ngoài chỉ thấy Lý Ngự mặt mỉm cười, nhìn chăm chú Dương Thiên Diệp, đưa tay cầm người ta cổ tay trắng, lại không chú ý tới Lý Ngự kỳ thật không phải nắm, mà là năm ngón tay đã kim giữ lại Dương Thiên Diệp cổ tay huyết đạo.

Lý Ngự chỉ sử sáu thành lực, Dương Thiên Diệp cánh tay tê dại, không dùng được lực, nhưng nhìn xem thân hình còn bình thường. Nếu nàng có chỗ phản kháng, Lý Ngự tùy thời có thể tăng lớn lực đạo, để nàng nửa người tê dại, mất đi năng lực phản kháng.

Vô Sĩ Hoạch thấy, nhất thời không vui, Lý Ngự tiểu tử này, uống nhiều quá sao? Vẫn là lộ ra bản lĩnh liền đắc ý quên hình, bản đồ độc... Tiểu di muội, ngươi cũng dám phi lễ! Ngươi liền không có tính toán ngươi con kia phạm tiện tay khi nào rồi bỏ ngươi a.

Vô Sĩ Hoạch hai mắt nhú lại, không giận tự uy, trầm giọng nói: "Lý Ngự, ngươi say!"

Lý Ngự mỉm cười mà nhìn Thiên Diệp, chậm rãi nói: "Đại đồ độc, Lý Ngự chưa say! Ta làm như vậy, tự có duyên cớ, còn xin đồ độc tạm sống chết mặc bây!"

Vô Sĩ Hoạch cũng không xuẩn, nghe xong Lý Ngự nói như vậy, liền biết tất có nguyên do, ghen tuông vừa mất, đôi mắt lập tức khôi phục thanh minh, hắn nhìn một chút Thiên Diệp, nhìn nhìn lại Lý Ngự, mặc dù đầy bụng hồ nghi, thế mà liền thật nén giận, chậm rãi thối lui hai bước, dự định khoanh tay đứng nhìn.

Đến một bước này, Dương Thiên Diệp như thế nào vẫn không rõ Lý Ngự dám đối nàng vô lễ như vậy, chỗ ý lại người tất nhiên là biết nàng nội tình. Bà cô này trong lúc nguy cấp, ngược lại thật sự là là sát phạt quyết đoán, lúc này mắt phượng tức giận, nghiêm nghị quát to: "Giết hắn!"

Dương Thiên Diệp lời nói vừa ra, hành lang liền lướt qua một đạo hắc ảnh, phảng phất kiếm ăn trở về chim én, bay lượn mà vào, mười ngón như câu, chụp vào Lý Ngự hậu tâm. Hộ Kiền Thừa Cơ còn chưa chạy tới, nàng tại bất ngờ không đề phòng bị Lý Ngự chế trụ, có thể động thủ cũng chỉ có kẻ luôn âm thầm bảo hộ nàng Mặc Bạch Diễm.

Lý Ngự khẽ động, vẫn như cũ mỉm cười mà nhìn xem nàng tấm kia ung dung, ưu nhã, kiều mi, thanh thuần, càng nhiều thời điểm lại là thu thủy lạnh lẽo, mỗi ngậm ngạo kiều bách biến gương mặt, giống như căn bản không biết sau lưng đang có một đôi U Minh quỷ trảo hướng hắn chụp tới.

Dương Thiên Diệp vừa sợ vừa giận, quát: "Còn không buông tay? Ngươi nhất định phải chết!"

Lý Ngự vẫn như cũ nhìn chăm chú nàng, trong mắt lại lộ ra một vòng ranh mãnh ý cười.

Chết chắc a? Tuồng vui này, ta đạo, ai sống ai chết, ta nói mới tính!

Trên xà nhà, "Đông Bắc nhị nhân chuyên danh gia" Bá Hạo Trọng Hiên hai huynh đệ tại Lý Ngự an bài, nhanh nhẹn mà xuống, khó khăn lắm ngăn ở Mặc Bạch Diễm một đôi quỷ trảo trước đó, trong tay một đôi "Đại thủ khăn" bên trên vô số mắt mèo phi tốc xoay tròn, lập tức chói mù mắt Mặc tổng quản.

: 5400 đại chương, cầu nguyệt phiếu, điểm tán! Hoa tươi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Du Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.